

မောင်ထွန်းသူ

BURMESE CLASSIC

မောင်ထွန်းသူ

စိမ်းရက်လေအား

PAST FORGETTING

Kay Summersby Morgan

တတိယအကြိမ်

တဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ဒီစာအုပ်က ကျွန်မကိုယ်စား စကားပြောစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ကမ္ဘာက နားလည်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေမိပါတယ်။”

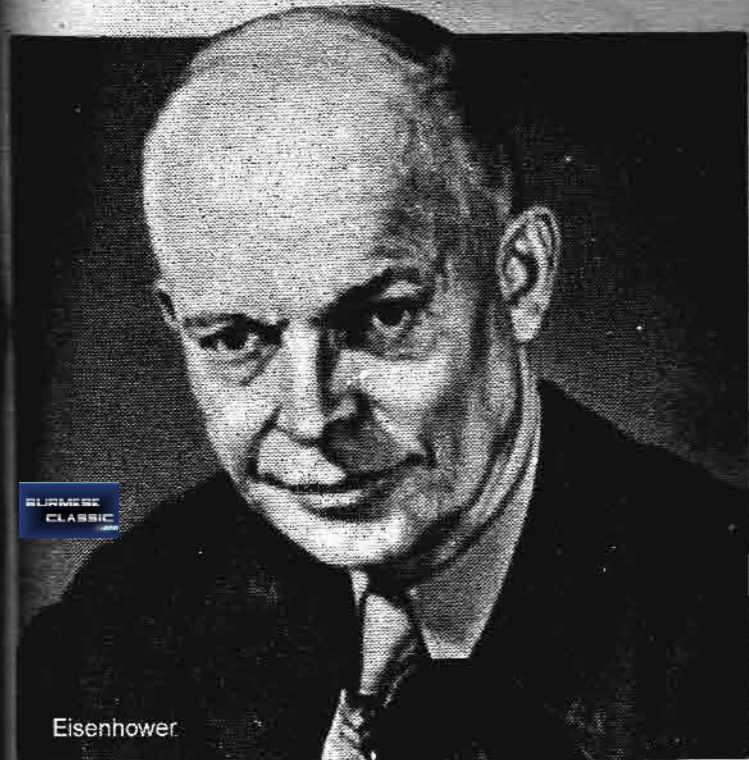
သူ မကွယ်လွန်မီ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အလိုတွင် ကေးသည် နယူးယောက် မြို့တော်မှ နေ၍ ဆောက်သင်ပတန်ဘက်ရှိ ကော့ဘက်ချ်ခေါ် တစ်ထပ်တိုက်ပု ကလေးတစ်လုံးစီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ “ကျွန်မ မြို့ထဲမှာ မသေချင်ဘူး” ဟု သူက ဆိုသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အစွမ်းကုန်အားတင်း၍ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူ့အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော သူ၏ရဲရင့်မှုနှင့် ရိုးသားတည်ကြည်မှုများကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသော ဒွိုက်၊ ဒီ၊ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၊ ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီနှင့် သမ္မတ ဖရန်ကလင်ဒီရူစဗဲ့တို့၏ ဓာတ်ပုံများကို အစီအစဉ်ကျအောင် ပြန်၍ စဉ်ပေးခဲ့လေသည်။

သူသည် ဇန်နဝါရီလ အတွင်းတွင် တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ကြာမျှ လောင်းအိုင်လင်ကျွန်း၏ ဆားဓာတ်အပြည့်ပါသော သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့် ဆောင်းလေရိပ်ကို ရှုရှိုက်ကာ စိတ်၏ သာယာကြည်နူးမှုကို ရယူခဲ့စားခဲ့သည်။ သူ့မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သော အိုင်ယာလန် နိုင်ငံ၏ ကော့စ်ကောင်တီ ခရိုင်နယ်မြေအတွင်းမှ သူ့မိသားစုပိုင် အင်းနစ်ဘက်ဂေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြက်ခင်းများကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခိုက်လာလေ့ရှိသော ဆားဓာတ်အပြည့်ပါသည့် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာလေကို ပြန်လည်တသ သတိရမိပါသည်ဟုပင် သူ့မိတ်ဆွေများအား ပြောပြခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆေးရုံရက်ချိန်း သွားရမည့် ချိန်းရက်သို့ ရောက်လာလေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူ ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။

ကေး၏ပြာများကို သူ့မွေးဇာတိဖြစ်သော အိုင်ယာလန် မြေပေါ်၌ ကြံဖြန့်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စာအုပ်ကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခွင့် ရသည့်အတွက် များစွာဂုဏ်ယူပါ၏။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ကက်သရင်းဟယ်လင် မက္ကာသီ မောရောဆမ်းမား စဘီးမော်ဂန်အား အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ချစ်စရာကောင်းပြီး ရဲရင့်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း အလေးပြုလိုက်ပါ၏။

Past Forgetting
ထုတ်ဝေသူ၏အမှာ

Eisenhower

Kay Summersby Morgan

(၁)

ဤအဖြစ်သည် ကျွန်မ၏ စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်စေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်တွေကြာညောင်း လာသည့်အခါ ကျွန်မစိတ်၌ ရရှိခံစားခဲ့ရသော ဒဏ်ရာသည် တဖြည်းဖြည်း တျက်လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် အမာရွတ်မျှသာ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။ အကယ်၍ သာ ကျွန်မသည် ယနေ့ခေတ် အချိန်ကာလတွင် အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ဥရောပတိုက် စစ်မြေပြင်ရှိ မဟာမိတ်တပ်များ၏ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ရာ ကောင်းလှသော စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခွိုက်၊ ဒေးဗစ်၊ ဆင်ဟောင် ဝါ၏ဒရိုင်ဘာ၊ အတွင်းရေးမှူးနှင့် လူယုံတော် တစ်ဦးအဖြစ် ဆောင်ရွက် နေသည်ဆိုငြားအံ့၊ ကျွန်မတို့၏အဖြစ်ကို စပ်စပ်စုစုလုပ်မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် နှုတ် ရှိမည်မထင်ပါ။

ယနေ့ခေတ်သာဆိုလျှင် ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်ကို သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုဟုသာ ယူဆကြပါလိမ့်မည်။ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာသော ယနေ့ခေတ် လူတို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အခြေအနေအရ ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်ကို သိပ်ကြီး အလေးအနက်ထားကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သာမန်ကိစ္စတစ်ခု အဖြစ်သာ သဘောထားပြီး မေ့ပျောက်သွားကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏အဖြစ်မှာ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ပါ။ ထိုဖြစ်စဉ် တစ်ခုလုံးကို လူတွေက မေ့ပျောက်သွားရန်အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏စိတ်တွင် ဤအဖြစ်တစ်ခုလုံးကို လူတွေမေ့ပျောက် သွားကြပြီဟု ထင်မိသောအချိန် တစ်ချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို အချိန်ကျမှပင် ကျွန်မ၏အဖြစ်သည် အသစ်ထပ်မံ၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်ပါ သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်လာပုံမှာ လက်စားချေလိုသော စိတ်ဖြင့် ကျွန်မ၏ စိတ်ဒဏ်ရာ အမာရွတ်ကို ဓားနှင့်ထိုးခွဲလိုက်သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

လက်သည်မှာ မာလိမစ်လား၏ “မြောင်ဖွင့်ဟချက်များ၊ ဟယ်လီအက်စ်ထရူးမင်း၏ နှုတ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ” အမည်ရှိစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို တရားဝင် ရိုက်နှိပ်ခြင်း မပြုရသေးမီ ၁၉၇၃ ခုနှစ် နွေဦးအကြိုရာသီကုန်ခါနီး အချိန်ကတည်းက ထိုစာအုပ်၏စာပိုဒ်အချို့၌ ဖော်ပြထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်မတို့အကြောင်းသည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ သတင်းစာများ မျက်နှာဖုံးသတင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

အဖြစ်ကတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်သည့် အဖြစ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ လေးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ သူ့ကို မမြင်ရ၊ မတွေ့ခဲ့ရသည်မှာလည်း နှစ်တစ်ရာကို လေးပုံပုံလျှင် တစ်ပုံကျော်ကျော်ခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။ ရှေးဟောင်း သမိုင်းပုံပြင် တစ်ခုဟုပင် ကျွန်မစိတ်က ယူဆထားပြီး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာကတော့ ကျွန်မ၏အယူအဆကို သဘောတူပုံ မရှိပါ။ လျှိုက်ရှိရာရားက ပရိတ်မဂ္ဂဇင်းတွင် “သတင်းစာဆရာများသည် ကေးဆမ်းမားစဘီးကို အပြင်းအထန် ရှာပုံတော်ဖွင့်လျက် ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် ကေးဆမ်းမားစဘီးကို ရှာမတွေ့ကြချေ” ဟု ရေးသားခဲ့လေသည်။

သတင်းစာဆရာများက ကျွန်မကို ရှာမတွေ့ခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဇာတ်လမ်း ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာချိန်တွင် ကျွန်မသည် ခွဲစိတ်ခဲပေါ်၌ ရောက်လျက်ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း သတင်းစာဆရာဆိုသော လူစားများသည် ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် မရမနေ အားထုတ်တတ်သည့် အမျိုးအစားဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ နောက်ဆုံးတွင် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားသတင်းစာဆရာတစ်ဦးက ကျွန်မကို ခြေရာခံသွားပါသည်။ သူသည် သတင်းစာဟောင်း ဖြတ်ပိုင်းများကို ပြန်၍ လေ့လာရာမှ ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုတည်း၌ ဖော်ပြထားသော ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအကြောင်းကို သိသွားသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းမနှင့် အဆက်အသွယ်ရရန် သူကြိုးစားသည်။

“မစ္စကပ်ပီလား ခင်ဗျာ” ဟု သူကမေးသည်။ “ကျွန်တော် လန်ဒန်က စကားပြောနေတာပါ။ ကေးနဲ့ ရက်ဂျီနယ်မော်ဂန်တို့ လက်ထပ်တုန်းက သူတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ခင်ဗျားတက်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မ မိတ်ဆွေကတော့ သူ့မေးခွန်းအပေါ်၌ သံသယမဖြစ်ပါ။ ရိုးရိုး တန်းတန်း မေးသည်ဟုပင် သူထင်သည်။ “ကျွန်မတက်ခဲ့ပါတယ်” ဟု သူက ဖြေသည်။

“သူတို့လက်ထပ်တာကိုက ကျွန်မရဲ့အခန်းမှာပါ”
“ကျွန်တော်ဟာ ကေးနဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးပါ” ဟု သူကဆိုသည်။
“ကျွန်တော် ကေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ ရှာနေတာ ကြာပါပြီ။ သူ့အခု ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာများ ပြောနိုင်ပါ့မလား”

အမှန်တော့ ဤစကားသည် သူလိမ်ပြောခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူနှင့်ကျွန်မ သိကြဖို့ နေနေသာ သူ့နာမည်ကိုပင် မကြားဖူးပါ။ ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးကတော့ ဤအဖြစ်ကို မသိရှာပေ။ “ကေးတစ်ယောက် နယူးယောက် ဆေးရုံပေါ်မှာ ရောက်နေပါတယ်။ သူ ခွဲစိတ်ကုသခံထားရတယ်” ဟု အဖြေပေးခဲ့သည်။ မှန်ပါ၏။ ကျွန်မ ဆေးရုံပေါ်၌ ရောက်နေပါသည်။ နာလန်ထခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်ရပြီးစ အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်မှ နေ၍ အကြောဆေးကို တစ်စက်ချင်း သွင်းနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ပိုက်တစ်ချောင်း တိုလည်း နှာခေါင်းတွင် တပ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံတယ်လီဖုန်းခုံမှ ကျွန်မတို့ ခေါ်သည်။ ရေခြားမြေခြားတိုင်းတစ်ပါးမှ တယ်လီဖုန်းခေါ်နေပါသည်ဟု အကြောင်းကြားသည်။

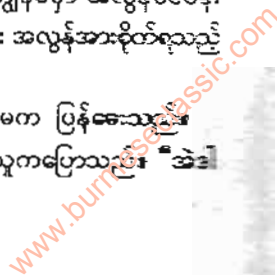
ထိုတယ်လီဖုန်းကို လက်ခံစကားပြောလိုစိတ် ကျွန်မတွင်ရှိနိုင်ပါမည်လော။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် စကားပြောလိုစိတ် မရှိပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ထက်ခံနားထောင်ခဲ့ပါသည်။ နယူးယောက်မြို့မှ မိုင်ပေါင်း ရှစ်ထောင် အကွာရှိ ဂျီနားဘတ်မြို့ရောက်နေသော ကျွန်မ၏မောင် ရိုးမတ်ဆီမှ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ သေချာပေါက် တွက်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မ တွက်ကိန်းလွဲပါသည်။ ခေါ်သူမှာ ကျွန်မကို ခြေရာခံသူ ဖြစ်နေပါသည်။

“ကျွန်တော် လန်ဒန်က ဆက်နေတာပါ” ဟု သူကပြောသည်။ “ဟိုကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ” ဟု မေးသည်။

ရောဂါကြီးတစ်ခုကို ခွဲစိတ်၍ အကုသခံရဖူးသည့် လူတစ်ယောက်က သာလျှင် ကျွန်မလက်ရှိ အခြေအနေကို နားလည်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ခွဲစိတ် ခြင်းက ပေးထားခဲ့သည့် မေဆေးအရှိန်မှာ လုံးဝမပြယ်သေးပါ။ ယခုအချိန် အထိ မူးဝေနှောက်ကျိဆဲဖြစ်သည်။ မေဆေးကြောင့် ကျွန်မမှာ အလွန်ပင်ပန်း ခွမ်းနယ်ဆဲပင် ရှိပါသေးသည်။ စကားပြောခြင်းမှာလည်း အလွန်အားခိုက်စေသည့် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

“ဘယ်ကိစ္စက ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့အိုက်အကြောင်း မေးတာပါ” ဟု သူကပြောသည်။ “အဲဒါ နှစ်သလား၊ မမှန်ဘူးလား”

သူ ဘာပြောနေသည်ကို ကျွန်မနားမလည်ပါ။ သူသည် တစ်ချိန်သော အခါက လူပြော သူပြော တစ်စွန်းတစ်စမျှ ကြားခဲ့ရဖူးသော ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ် တစ်ခုပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားနေသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်မိသည်။

ညအချိန်မတော် ညကြီးမင်းကြီးကျခါမှ ဖုန်းဆက်ပြီး လောင်းကစား ကြေးကို ရှင်းနေသော အရက်မူးသမားများနှင့် ကျွန်မ ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူစုသည် ဆေးရုံပေါ်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသည့် ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်မတို့၏ဆက်ဆံရေးအကြောင်း ကို မေးနေသူလောက်တော့ မဆိုးဟု ထင်သည်။

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး” ဟု အဖြေပေးကာ ဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မှာတော့ ပြောစရာ သတင်းတစ်ခု ရသွားပြီဖြစ်၏။ “နယူး ယောက်မြို့တော်တွင် ခွဲစိတ်ကုသမှုခံယူပြီးဖြစ်သော ကေးဆမ်းမားစဘီး မော်ကန်က သူနှင့် အိုက်တို့ လက်ထပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည် ဟူသော သတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဟု ငြင်းဆိုလိုက်ကြောင်း” ဟု သတင်း ပေးခဲ့သည်။

သူတစ်ပါး၏အကျိုးပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်အားထုတ်မှု တစ်ခု သည် ပြီးမြောက်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မ ဘယ်မှာရှိနေသည်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိသွားကြပြီဖြစ်၏။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ဖုန်းခေါ်သံများနှင့် ကြေးနန်းများသည် ဆေးရုံသို့ ဝင်လာမစ တသဲသဲ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာရသည်ကို ချက်ချင်း ဝင် သိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ၏အရင်းနှီးဆုံးသော မိတ်ဆွေများထဲမှ တစ်ဦးက ကျွန်မအတွက် စာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်လာပေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင် ဟောင်ဝါနှင့် ပတ်သက်၍ သမ္မတ ထရူးမင်းက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သမျှ အချက် အလက်များကို ဖော်ပြထားသော စာမျက်နှာများတွင် စက္ကူကလေးများ ညှပ်ထည့် ပြထားလေသည်။

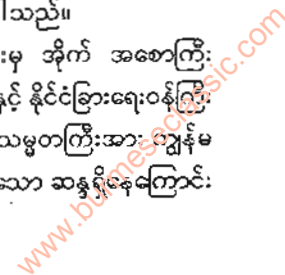
အယ်ရီအက် ထရူးမင်း အနေဖြင့် ဒွိုက်ဒီအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏အပေါ်၌ ထောက်ထားမှု မရှိသည်မှာ ဖုံးကွယ်နေစရာ မလိုတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ပေါ့စဒမ် ညီလာခံကျင်းပခဲ့သည့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်အတွင်းက သမ္မတ ထရူးမင်းသည် သူ၏ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျိမ်းဘားနက်စ်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ၏ ဌာနချုပ်တည်ရှိရာ ဖရင့်ဖတ်မြို့သို့ အလည်တစ်ခေါက် ရောက်လာ ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်က သမ္မတ ထရူးမင်းအပေါ်တွင် ကျွန်မခင်မင်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်လည် သတိရမိပါ၏။ ထိုစဉ်က ကြီးသုံးကြီး (အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်နှင့်ရုရှားနိုင်ငံများမှ နိုင်ငံဆောင်ရွက်မှုကို ဆိုလိုသည်) သည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ လက်နက်အသစ် အဆန်းတစ်ခုဖြစ်သော အနုမြူဗုံးကိစ္စအပါအဝင် အလွန်အရေးကြီးသော အရေး ခင်းများကို ပေါ့စဒမ်မြို့၌ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ မမေ့သေးပါ။ ထိုစဉ် က အနုမြူဗုံးရှိနေပြီဟူသော အချက်ကို လူသိရှင်ကြား အသိမပေးမီ ကတည်းက အိုက်သည် သူ၏တပ်မှ ထိပ်သီးအရာရှိများနှင့် အနုမြူဗုံး၏ စစ်ရေးနှင့်နိုင်ငံရေး အရ ဆက်စပ်ယှက်နွယ်နေသည့် အချက်အလက်များကို ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ထိုပုံအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည့် အခါများ တွင် ကျွန်မသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာလေ့ရှိပါသည်။ ဤ ပုံအကြောင်းသည် ကျွန်မ သိလိုသော အရာတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

ညီလာခံ ပြီးဆုံးခါနီးအချိန်လောက်တွင် ထရူးမင်းသည် အမှတ် ၈၄ ခြေလျင်တပ်မကို စစ်ဆေးရန် ဖရင့်ဖတ်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ဇူလိုင်လ၏ ညဦးလှသော ထိုနေ့တွင် ထရူးမင်းအား ဂျာမနီနိုင်ငံ၏ အလွန်ဖုန်ထူသော ဆာင်ပိုင်းကို ဖြတ်၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ထရူးမင်းနှင့် အိုက်တို့သည် တစ်လမ်းလုံး အမေရိကန်စစ်သားများ၏ အရည်အသွေးများ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောဆိုလာကြပါသည်။ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင်လည်း သူတို့သည် အိုက်၏ ရုံးခန်းထဲ၌ စကားဆက်ပြောနေကြသည်။ သူတို့စကားပိုင်း ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ အိုက်က ကျွန်မကို ခေါ်ပြီး သမ္မတ ထရူးမင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့၏။ သူ့ကို အလွန်ဖော်ရွေပြီး မြောင့်မတ်သော ခြေတောင်မှု အပြည့်ရှိသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ဟု ကျွန်မယူဆခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မတွင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ရှိခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှတ်တမ်းများ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ချိန်းရက်များ မှတ်သားလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်မ ရေးသွင်းထားခဲ့သည့် မှတ်တမ်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်အခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပါသည်။

သမ္မတကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန်အတွက် ရုံးမှ အိုက် အစောကြီး ထွက်သည်။ ၂:၃၀ နာရီတွင် အိုက်သည် သမ္မတနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဘားနက်ကို သူ့ရုံးသို့ ခေါ်လာသည်။ အိုက်က သမ္မတကြီးအား ကျွန်မ တွင် အမေရိကန် နိုင်ငံသူတစ်ဦးအဖြစ် ခံယူလိုသော ဆန္ဒရှိနေကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုနေ့သည် ကျွန်မအတွက် အရေးပါအရာရောက်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က သမ္မတထရူးမင်းနှင့် အိုက်တို့ ပြောခဲ့ကြသည့် စကားကို အကြောင်းပြု၍ နောက်သုံးလခန့်အကြာတွင် ကျွန်မဝါရင်တန်သို့ သွားရောက်ပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ဖြစ်ရေးအတွက် အရေးကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်းများ တင်သွင်းခဲ့ရလေသည်။

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်မျှ ကုန်လွန်ပြီးသည့် ယနေ့အချိန်ကျတော့လည်း ကျွန်မသည် ဆေးရုံခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် အိပ်တစ်ဝက် ထိုင်တစ်ဝက် ပုံစံမျိုးဖြင့် ကွေးတိကွေးကောက်ထိုင်ကာ ဤစာအုပ်ပါ ဇာတ်လမ်းကို မယုံကြည်နိုင်လောက်သောစိတ်ဖြင့် ထပ်တလဲလဲဖြင့် ဖတ်နေရပါသည်။ သမ္မတ ထရူးမင်းက သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးသူ မာလီမစ်လားအား “စစ်ကြီးပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်ထံကို စာတစ်စောင်ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီစာထဲမှာ သူ့အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို ပြန်လာလိုကြောင်း။ သူ့ဇနီးမစ္စက် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို တရားဝင်ကွာရှင်းပြီး ဒီအင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်လိုကြောင်း ဖော်ပြခဲ့တယ်” ဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

အိုက်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို တစ်ဖက်က ထောက်ထားညှာတာမှု ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ သူယုံကြည်ရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် မထောက်မညှာပြောတတ်သော သမ္မတ ထရူးမင်းပင်လျှင် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြန်ကြားလိုက်သောငြင်းပယ်မှု အပေါ်တွင် ထိတ်လန့်အံ့ကြခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မာရှယ်က အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဆီကို စာတစ်စောင် ပြန်ရေးခဲ့တယ်” ဟု သမ္မတ ထရူးမင်းက ဆိုသည်။ “ဒီလိုစာမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ မာရှယ်ရေးထားတာက တကယ်လို့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအနေနဲ့ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်မယ်ဆိုရင် စစ်တပ်ထဲက မောင်းထုတ်ပစ်ရုံမကဘူး မသေခင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အသက်ကိုတောင် အေးအေးဖြောင့်ဖြောင့် မရှူနိုင်အောင် လုပ်ပစ်မယ်တဲ့။ ပြီးတော့လည်း တကယ်လို့ နောက်ထပ် ဒီလိုကိစ္စမျိုး ထပ်ပြောရင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို ငရဲကျနေသလို ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ရေးထားတယ်”

ထို့နောက် သမ္မတ ထရူးမင်းက “ကျွန်တော် သမ္မတအဖြစ်နဲ့ နောက်ဆုံး လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ ပင်တဂွန်ဌာနချုပ်မှာ ရှိနေတဲ့ အိုက်ရဲ့ ကိုယ်ရေး လျှို့ဝှက်ဖိုင်ထဲက အဲဒီစာတွေအားလုံးကို ယူပြီးဖျက်ဆီးပစ်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုလည်း ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်” ဟု ပြောပါသည်။

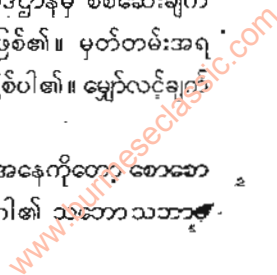
ဤစာအုပ်တွင်ပါရှိသည့် ဤစာမျက်နှာအချို့သည် ကျွန်မကို တုန်လှုပ်စေခဲ့ပါသည်။ တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့နေသော ကျွန်မ၏စိတ်ကို ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားအောင် အားထုတ်ဖို့ လိုလာသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် လူအများနှင့် ကင်းဝေးဆေးရုံခုတင်ပေါ်၌ပင် အေးအေးဆေးဆေး နေသွားဖို့ လိုအပ်သည်ဟု ဆင်သင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာက အိုက်နှင့် နေခဲ့ရသည့် ကျွန်မ၏ဘဝကို ပြန်လည်စဉ်းစားဖို့ အချိန်များများ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မရယူလိုသည့် စိတ်နှုတ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရန်မှာ မလွယ်ပါ။ ဆေးရုံအနေဖြင့် အပြင်မှခေါ်သမျှ တယ်လီဖုန်းများကို ပိတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မတွင် အနှောင့်အယှက်ကင်းခဲ့သော်လည်း သတင်းထောက်များနှင့် သွတ်အောင် ရှောင်ဖို့ကျတော့ ခဲယဉ်းလှပါသည်။ သူတို့လူစုမှာ ပြောပြ၍ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခေါင်းမာသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ လိုချင်သော အရာကို မလျှော့သောခွဲဖြင့် မရမနေ ယူချင်တတ်သူများဖြစ်၏။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်မသည် ထုံးစံအတိုင်း ခဏတစ်ဖြုတ် လမ်းထွက် သွားကပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ခုတင်ခြေရင်းဘက်တွင် အမျိုးသမီး ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေများထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ သမီးငယ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မထင်သလို မဟုတ်ပါ။ သူသည် ဖီလာဒီးလ်ဖီးယား အင်ကွားရား ခင်ပွန်းစာမှ သတင်းထောက်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံရှိ ကျွန်မအခန်းထဲသို့ သူ့ဘာသာသူ ဝင်ရောက်ပြီး အခန်းသား ထိုင်စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးမိပါသည်။

“မင်းဒီအခန်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဝင်လာတာလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးသည်။ “ငါဟာ ရောဂါကြီးတစ်ခုကြောင့် မကြာသေးခင်ကမှ ခွဲစိတ်ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အခုအချိန်ထိ နေလို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး” ကျွန်မ စကားကို အရှိကို အရှိတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရောဂါဗေဒဌာနမှ စစ်ဆေးချက် တစ်စောင်အပြည့်အစုံသည် ယနေ့မှ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မှတ်တမ်းအရ နေ့လျှင် ကျွန်မ၏ရောဂါမှာ ကင်ဆာ။ အသည်းကင်ဆာဖြစ်၏။ မျှော်လင့်ချက်ကောင်းစွာ မရှိတော့သည့် ရောဂါဖြစ်၏။

ကျွန်မ၏ ဆရာဝန်က ပြောပြထားသဖြင့် အခြေအနေကိုတော့ ဘောဆော့ကတည်းက နားလည်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရောဂါ၏ သဘောသဘာဝ

ကို တိတိကျကျ သိမြင်ထားခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ယနေ့တော့ဖြင့် အတိအကျ သိလာရပြီ ဖြစ်သည်။ အခုလို ပြတ်ပြတ်သားသား သိလာပြန်တော့လည်း ကိုယ့်စိတ် ဘယ်လို ခံစားနေရသည်ကိုပင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိပါသည်။

“မင်း အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်မျိုးကို မင်းရဲ့ အယ်ဒီတာကတော့ သဘော ကျမယ် မထင်ဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။

သူကတော့ မလှုပ်ပါ။ ထိုနေရာတွင် ကျောက်ချပြီး ထိုင်နေပါသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အခန်းထဲက ထွက်ပေးပါ။ ပြောလို့မရရင်တော့ မင့်ကို ဆွဲထုတ်သွားဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါခေါ်ရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါကျမှပင် သူသည် ထိုင်ရာမှ ထပါသည်။ “ရှင်ဘာမှ ပြောမပြန်နိုင်ဘူးလား” ဟု သူက မေးသည်။

ကျွန်မ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ပြောလည်းမပြောပါ။ နှုတ်ဆက်စကားပင် မရေရွတ်မိပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။ အားနည်းခြင်းနှင့် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက်ရှိပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆေးရုံအတွင်းသို့ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြသည့် သတင်းထောက်များ အများအပြား ရှိလာပါသည်။ ကျွန်မလည်း “ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး” ဟုသော အဖြေကိုသာ ပေးသည်။ သူတို့သည် ဤ အဖြေနှင့်ပင် တပ်ခေါက်၍ ပြန်သွားကြရသည်။ ကြာလာတော့လည်း သူနာပြုဆရာမများက ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မအား စလာကြသည်။

ဆရာမတစ်ဦးကဆိုလျှင် “ရှင်ပါးစပ်က ချိတ်တံဆိပ်ကို ခွာလိုက်ပါတော့ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မကတော့ အားအင်ပြည့်ဖြိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆေးရုံမှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ဆရာဝန်က တောင်းပန်တားမြစ်နေသည့် ကြားမှ ဇွတ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်အေးအေးနှင့် နားနားနေနေ နေနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုကြသော မိတ်ဆွေများနှင့် သွားနေမည် ဟုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုင်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်ထံသို့ ဤစာမျိုး ရေးခဲ့သည်ဟူသော အချက်မှာ ကျွန်မ လုံးဝမသိသော အချက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ကျိန်ပြောဝံ့ပါသည်။ ဤကိစ္စကို လုံးဝ မသိခဲ့ပါ။ ထိုစာကို ရေးခဲ့ပါသည် ဆိုသောအချိန်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်လည်း ထိုစဉ်က ဤစာမျိုးလုံး

ရေးနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်၏ နောက်ပိုင်းကာလတွင်လည်း ရေးနိုင်စရာ အခြေအနေမျိုး မပေါ်ခဲ့ပါ။

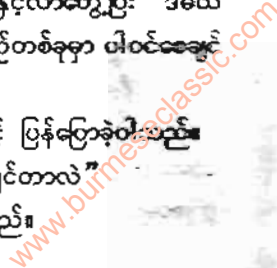
သမ္မတ ထရူးမင်း၏ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်ရီဗောက်ဟန်က သတင်းထောက်များအား ပြောကြားလိုက်သည့် စကားများသည် ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာများ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဤပေးစာများ တိစ္ဆာသည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်ကတည်းက ကောလာဟလသတင်းအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူက ဆိုပါသည်။ “အဲဒီအချိန်တုန်းက ရိပတ်ဘလီကင် ငါ့ဘီဝင် အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် ဆီးနိတ်လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ် ရောဘတ် ဟပ်ဖ်နဲ့ အိုင်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ဟာ သမ္မတလောင်းအဖြစ် စာရင်းသွင်းရာကစပြီး အပြိုင်ဖြစ်လာကြပါတယ်။ တပ်ဖဲရဲ့ နောက်လိုက်တွေက မာရှယ်ဆီရေးခဲ့တဲ့ အိုက်ရဲ့ စာတွေအကြောင်းကို ပြောခဲ့ကြတယ်။ သူတို့က အဲဒီစာ မိတ္တူတွေကို လိုချင်ကြတယ်။ ထရူးမင်းကလည်း အဲဒီသတင်းကို ကြားတယ်။ ထရူးမင်း အနေနဲ့ကတော့ ဒီစာတွေကို မိတ္တူကူးပြီး တပ်ဖဲရဲ့ နောက်လိုက်တွေက တစ်နိုင်လုံး ချွံ့နဲ့ သွားအောင် ဖြန့်ဝေပစ်လိုက်မှာကို မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စမှာ ဝင်ပါလာတဲ့ သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာတွေကို သူဖျက်ဆီးပစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ဘူး။ သူကိုယ်တိုင် သီးသန့်ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်နဲ့အတူ ဒီစာအားလုံးကို စာရှယ်ဆီပို့ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူ့စာထဲမှာလည်း ဒီစာတွေဟာ ဝင်များရဲ့ ကိုယ်ရေးဖိုင်ထဲမှာ ထားသင့်တဲ့ စာတွေဖြစ်တယ်။ ဒီစာတွေကို အလွန် ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးနည်းတစ်ရပ်မှာ အသုံးပြုသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ဘူးလို့ ရေးခဲ့တယ်” ဟု ဟယ်ရီဗောက်ဟန်က ပြောပြခဲ့လေသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရပါမူ ၁၉၅၂ ခုနှစ်ခန့်က ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော အကာလာဟလ သတင်းများကို ကျွန်မလုံးဝ မကြားခဲ့ဖူးပါ။ ၁၉၅၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းကျခါမှ ဤစာများ ရှိသည်ဟူသော အချက်ကို အရိပ်အမြွက်မျှ ကျွန်မ သိခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်မမိတ်ဆွေ ဒေးဗစ်ဆတ်စကိုင်းသည် ကျွန်မနှင့်လာတွေ့ပြီး “ဒီမယ် ဆား၊ ကျွန်တော် ခင်များကို ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုမှာ ပါဝင်နေခဲ့တယ်” ဟု ပြောသည်။

“တောင်းသားပဲ” ဟု ကျွန်မက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘာအကြောင်း ပြောစေချင်တာလဲ”

“စာအကြောင်းပေါ့” ဟု ဒေးဗစ်က ပြောသည်။

“ဘာစာအကြောင်းလဲ” ကျွန်မက ပြန်မေးသည်။ တကယ်ပင် မသိ၍ မေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်ပြောနေတာကို ကျွန်မတော့ သဘောမပေါက်သေးတာ အမှန်ပဲ”

“အို ... ပြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ကေးရာ၊ ကျွန်တော် ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါရဲ့ စာအကြောင်းပေါ့ဗျာ။ တခြား ဘာရှိရဦးမှာလဲ။ အိုက်က သူ့ မိန်းမ မန်ကီကို ကွာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်ချင် တယ်လို့ မာရယ်ဆီရေးလိုက်တဲ့ စာအကြောင်းပေါ့”

တစ်ခဏမျှ အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခဏမျှ ငိုငို၍ စဉ်းစားမိသည်။ လုံးဝအစိတ်ပယ် မရှိသည့်စကား။ ဒေးဗစ်အနေ ဖြင့် လူတွေ စိတ်ဝင်စားသည့် အစီအစဉ်တစ်ခုရဖို့ အကြံအဖန် လုပ်နေဟန် တူသည်။ ကျွန်မကတော့ ထိုအတိုင်းပင် ယူဆခဲ့သည်။

“ကျွန်မ တကယ်ကို မသိတာပါ ဒေးဗစ်ရယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်ကို ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ရအောင် တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ကြံပြီး သတင်းပေးလိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်။ အို... ရှင်အစီအစဉ်မှာ ကျွန်မပါလို့ မဖြစ် ပါဘူး။ ကျွန်မမှာလည်း ပြောစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး”

ကျွန်မသိခဲ့ရသည့် အရိပ်အမြွက်မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်တွေ ကြာလာပြန်တော့လည်း ဤအရိပ်အမြွက်ကို ကျွန်မ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကုန်လာခဲ့ပြီး ကျွန်မ ဆေးရုံပေါ်ရောက်သွားသည့် ၁၉၇၃ ခုနှစ်အထိ ထိုစာများနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ မကြားရ၊ မသိရတော့ပါ။

ဤစာမျိုးကို အိုက်ရေးခဲ့သလား၊ မရေးခဲ့ဘူးလား ဟူသော အချက်ကိုပင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် သိစရာလမ်း မပေါ်ခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မအနေဖြင့် ဟယ်ရီထရူးမင်း၏ သိက္ခာ၊ သမာဓိနှင့် ရိုးဖြောင့်မတ်မှု အပေါ်တွင် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချပါသည်။ မမှန်ပါလျက်နှင့် ဤကိစ္စမျိုးကို သူက လုပ်ကြံဖန်တီး ၍ ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ ဤစာများ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် ဟယ်ရီဇောက်ဟန်လို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကရော ဤစကားမျိုးကို ပြောပါမည်လော။ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုပင် ကျွန်မထင်ပါသည်။

အိုက်အနေဖြင့် ဤစာမျိုးကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရယ်ထံ ရေးခဲ့လိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်သည် ကျွန်မရင်ထဲ၌ ကိန်းအောင်းလာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဤစာများကို အိုက်ရေးခဲ့သည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်လာသည်။ ဤစာများသည်

ဤစာအုပ်ကို ရေးဖြစ်သွားအောင် ကျွန်မအား လှုံ့ဆော်အားပေးလျက်ရှိသည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ပါ ရှိလာခဲ့သည်။

ဤစာများအပေါ်တွင် လူအများက စိတ်ဝင်စားနေပုံမှာလည်း ကျွန်မအဖို့ တော့ အံ့ဩစရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးနှစ် နှစ်က အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် အိုင်းရစ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး (သမ္မတ ထရူးမင်းက ကျွန်မကို အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ သည် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ ကော့စ်ကော့စ်တီခရိုင် နယ်မြေတွင် မွေးဖွားခဲ့သော အိုင်းရစ်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်) တို့၏ ကြား၌ တည်ရှိခဲ့သော ဇာတ်လမ်း သည် ပြည်သူတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနိုင်ပါမည်လော။ ကျွန်မလေ့လာ ဆင်ခြင်ကြည့်သည့်အခါ ယခုအချိန်အထိ စိတ်ဝင်စားဆဲ ဖြစ်သည်ဟု တွက်မိပါ သည်။

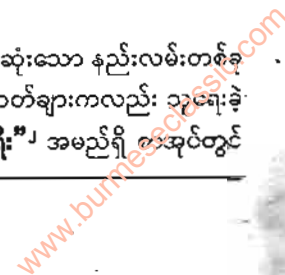
သူတို့အားလုံး စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။ အိုက်သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိနေသည့် စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်သာမက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အရွေးခံခဲ့ရသော သမ္မတကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် တစ်ချိန်သောအခါက အမေရိကန်တို့၏ နှလုံး သားကိုသာမက ကမ္ဘာ့ပြည်သူများ၏ နှလုံးသားကိုပါ ဆွဲဆောင် ချုပ်ကိုင်နိုင် ခဲ့သည့် အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

စိတ်ဝင်စားသူများအတွက်တော့ ဤပုံပြင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက် နှင့် သူ၏အိုင်းရစ်သူ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ကတော့ ယခုအချိန်တွင် ဤဇာတ်လမ်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်ပြီ ဟင်ပါသည်။ အခုဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သေလူဖြစ်နေပြီ။

၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်းက “ကျွန်မ၏ အကြီးအကဲ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ”^၁ ဟူသောအမည်ဖြင့် ကျွန်မစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်မနှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ကြားရှိ လျှို့ဝှက်အပ်သော အခြင်းအရာများကို မော်ပြဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ ချန်လှပ်ထားခဲ့ခြင်းသည် အကောင်အထုံးသော နည်းလမ်းတစ်ခု ဟု ကျွန်မယုံကြည်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟယ်ရီစီဘတ်ချားကလည်း သူရေးခဲ့ သည့် “အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်ုပ်၏ သုံးနှစ်ခရီး”^၂ အမည်ရှိ စာအုပ်တွင်

1. Eisenhower was my Boss.
2. My Three Years with Eisenhower.

ကျွန်မနှင့် အိုက်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကို သာမန်အကြောင်းအရာတစ်ခု အဖြစ်သာ ဖော်ပြခဲ့သည်။ သူ့အနေဖြင့် ကျွန်မကို “ဒရိုင်ဘာ” အဖြစ်သာ အဓိကထား၍ ဖော်ပြသွားခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများ သည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စများသာ ဖြစ်သည်ဟု သဘောထားခဲ့ကြပါသည်။ ထို အချိန် ထိုကာလက ဤသဘောမျိုး မထား၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ အားနည်းချက်တစ်ခု ဝင်လာလျှင် သူနှင့်အပြိုင် ဖြစ်နေသူများက နိုင်ငံရေး လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြုသွားကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အခုအချိန်မှာတော့ဖြင့် အခြေအနေအားလုံး ပြောင်းလဲ သွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ရှက်စရာအပြစ်တစ်ခုဟု ပြစ်တင် ရွတ်ချလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အကျင့်စာရိတ္တ အပေါ်တွင်လည်း အမည်းစက်ကြီးတစ်ခုဟု မထင်ပါ။ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်းထက် အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ခြင်းသည် လူ့သမိုင်းကို ပို၍ ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင် သည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မ၏ အမှန်တရားများ သည် သမိုင်းတွင် အောက်ခြေမှတ်စုလေးအဖြစ် အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်လာပါ လိမ့်မည်။

ယခု ကျွန်မပြောပြမည့် ဇာတ်လမ်းသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ဖြစ်ခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ဤဇာတ်လမ်းပါ အချက်အလက်များကို ကျွန်မ၏မှတ်ဉာဏ်၊ ကျွန်မ၏ သားရေဖုံး နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်အပြာလေးနှင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားမှ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်စဉ်များ ရှေ့နောက် အထား အသိုမှားခြင်း၊ သို့မဟုတ် အချက်အလက် အထားအသို မှားခြင်း စသည်များ ပါကောင်း ပါပါလိမ့်မည်။ ဤအတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ပါ “စကားများ” မှာ ကျွန်မ၏ နားနှင့် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားမှ နုတ်မိနေသည့်အတိုင်း ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတို့မှာလည်း ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်အပေါ်၌ တည်မီ၍ တည်ဆောက်ထားရသော အရာများသာ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခု ကျွန်မရေးသားတော့မည့် အဖြစ်များသည် ကျွန်မ၏ ရင်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်ခဲ့သည့် အဖြစ်များပါ။ ဤအဖြစ်များကို ကျွန်မအသည်းနှလုံးကြားတွင် မြှုပ်နှံပြီး တစ်ယောက်တည်း ကြိုတ်မိုတ်ခံစားခဲ့ရ သည့် ညပေါင်းမှာ မရေမတွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ သို့မဟုတ် အိုက်၊

သို့မဟုတ် ကျွန်မချစ်သော ချစ်သူကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်စကား ဆိုခဲ့သည့် ညသည် မနေ့ညကများလားဟု စိတ်က ထင်မြင်ဆဲဖြစ်ပါ၏။

□

ဘေးမှာ ထုတ်ပေးသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ယောက်ျားနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ တွန့်မသည် “ပါရီကျက်သရေဆောင်” ဆိုင်တွင် ဖက်ရှင်စံပြုမယ် အလုပ်လုပ်၍ အသက်မွေးခဲ့သည်။ ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်သည် အမျိုးသမီးများအတွက် ကောင်းပေးဆန်းပေးဆိုသည့် အဖိုးတန်အလှပြင်ပစ္စည်းများနှင့် အဝတ်အစားရောင်း ချရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ဆိုင်၏ အလှပြင်အခန်းအတွင်းတွင် ဝင်းတားယောလ်ဘား၏ မိန်းမချော ဇိန်းမလှတစ်ဦး၏ ပုံတူ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ခန့်က ပန်းချီ ဖြစ်၏။ ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်မှ ချုပ်လုပ်သော ထာပွဲဝတ် ဂါဝန်ဝတ်ထားပြီး ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးပုံ ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ်ကတော့ လန်ဒန်မြို့ပေါ်ရှိ တခမ်းတနား ထွင်းပပြုလုပ်သည့် ကပွဲကြီးများသို့ ကျွန်မသွားမည်ဆိုလျှင် ဆိုင်မှ ဆန်းပေ၊ လှပေ ဆိုသည် ဂါဝန်ငှား၍ ဝတ်သွားနိုင်သည်။ ဆိုင်ကလည်း လိုလိုချင်ချင် ငှားလေ့ရှိသည်။ ဤသို့ ဝတ်သွားခြင်းသည် ဆိုင်အတွက် ကြော်ငြာပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးကဆိုလျှင် ကျွန်မကို ဇိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ်လက်စားများကိုပင် ငှားလေ့ရှိပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်မှ ဂါဝန်များသည် ကျွန်မ အတွက် အတိတ်က အရာတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ၁၉၃၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မဆိုင်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့သည် ဝန်ကြီး ချုပ် နက်ဗီးလီးချိန်ဘာလိန်က ကျွန်မတို့ တစ်နိုင်ငံလုံးအား ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် စစ်ဖြစ်ပြီဟု ကြေညာလိုက်သောရက်၏ နောက်တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ “ကျွန်ုပ်တို့ နှင့် ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရမည့်သူများသည် မကောင်းဆိုးရွားများ ဖြစ်သည်”ဟု သူက ပြောခဲ့သည်။ မှန်ပါ၏။ သူတို့သည် မကောင်းဆိုးရွားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ဤစစ်ကို ရှောင်လွှဲ၍ မရမှန်း သိနေကြသော်လည်း အကယ်တမ်း နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ ရင်ဆိုင်ကြရပြီဟု သိလိုက်ရသောအခါတွင်မူ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်မိကြပါသည်။ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလိုပင် တစ်ကမ္ဘာလုံး ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်မ၏အစ်မ အိဗီသည် လွန်ခဲ့သော စုတ်သတ္တဝတ် အတွင်းကပင် မော်တော်ယာဉ်တပ်သို့ ဝင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မလည်း သူ့အတိုင်း အတိုင်းပင် လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မကို မော်တော်ယာဉ်တပ်၏အမှတ်(၁)တပ်ဆွယ်တွင် တာဝန်ချထား ပြသည်။ တပ်ဆွယ်ဝင်း တည်ရာနေရာမှာ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက် အတွင်း

(၂)

ကိုယ့်ဘဝတွင် ထူးခြားသောအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ဆိုပါက မည်သည့်အချိန်ကာလ၌ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို မည်သူမျှ ကြိုတင်၍ မသိနိုင်ပါ။ ဖြစ်လာပြန်သည့်အခါတွင်လည်း အချိန်မည်မျှကြာကြာ ဖြစ်နေလိမ့် မည်ကို မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို တွေ့ခဲ့ရပုံမှာ ဤသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဖြစ်သည်။ သူ့ပန်းတွင် ကြယ်နှစ်ပွင့် တပ်ထားသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်မကတော့ ထိုကြယ်နှစ်ပွင့်အပေါ်တွင် နည်းနည်းကလေးမှ အထင် အမြင်မကြီးပါ။

ကျွန်မသည် ဗြိတိသျှ မော်တော်ယာဉ်တပ်မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတပ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ခြင်း ပထမဆုံး စတင်ဖွဲ့စည်း တည် ထောင်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီး အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး အများစုကို ကျွန်မ ကောင်းစွာသိပါသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးမှာ သွားအတူ လာအတူ နေခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ကပွဲများကို အတူတူသွားသည်။ ဟာလင်ဟမ်မှ ပိုလိုကစားပွဲကို အတူတူကြည့်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်အားများတွင် စကော့ တလန်နိုင်ငံအတွင်း၌ အတူတူတွဲ၍ လည်ရင်းပတ်ရင်း အချိန်ဖြန်းခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့နှင့် ကျွန်မကြားတွင် ခြားနားမှုတစ်ခုတော့ ရှိ၏။ တခြား မဟုတ်၊ သူတို့အုပ်စုထဲမှ အများစုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသည်။ ကျွန်မ ကတော့ ချမ်းသာသူ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မသည် မကြာသေးမီကမှ အဆင်မပြေမှုတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်မယောက်ျားနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ကျွန်မယောက်ျား ဂျော်ဒန်ဆန်းမား

ကျောင်းဟောင်းတစ်ခုဖြစ်၍ ဝက်ပါကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးသော သင်္ဘောကျင်းများနှင့် နီးပါသည်။ ကျွန်မတို့၏အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော လန်ဒန်မြို့တော် အရှေ့ပိုင်းသားများက ကျွန်မတို့အားကြည့်၍ “အထက်တန်းစား ပေါ်ကြော့မလေးတွေက စစ်တိုက် တမ်းကစားနေကြတယ်ဟေ့” ဟု သရော်ကြ၊ မြောင်ကြသည်။ ဤစကားအတွက် သူတို့ကို မည်သူက အပြစ်တင်နိုင်ပါ့မည်နည်း။ ဤရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများစု မှာ အလွန်ဆင်းရဲကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ယူနိုဖောင်းများကို ရှိုးကျကျဝတ်၍ အချိန်ရှိသမျှ စကားသာများနေကြပြီး လုပ်စရာအလုပ်က များများစားစား မရှိပါ။ သူတို့မျက်စိထဲတွင် အပျော်လုပ်နေသည်ဟုပင် မြင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း စစ်ကြေညာပြီးသည့်နောက် လအနည်းငယ်မျှ အတွင်းမှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်များနှင့် ဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်လာရသည်။

နော်ဝေးနှင့် ဒိန်းမတ်နိုင်ငံများသည် ဂျာမနီ၏ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများ ဖြစ်သွားသည်။ နာဇီဂျာမနီတို့သည် လေကြောင်းအင်အားကို အများအပြားသုံး၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လာသည်။ ဟော်လန်နိုင်ငံနှင့် ဘယ်လ်ဂျီယန်နိုင်ငံများကို ဖြတ်၍ ကျွန်မတို့တပ်များအား ဒန်းကပ် ကမ်းခြေသို့ ဆုတ်ခွာလာရသည်အထိ ပိတိုက်လာသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ဆိပ်ကမ်းများမှ အသက်ကယ်သင်္ဘော အများအပြား ထွက်ခွာကြသည်။ ဒန်းတပ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ရောက်နေကြသော ကျွန်မ တို့၏ စစ်သားရာပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာကို အသက်လု၍ ပြန်လည် သယ်ဆောင်ကြရသည့် အချိန်မှာ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လ ဖြစ်သည်။ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုကို မက်နေရသည့်နှယ် ဖြစ်၏။ ဂျာမနီတို့ကလည်း ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ အကူအညီမဲ့ အကာအကွယ်မဲ့ ဖြစ်နေကြသော တပ်သားများ အပေါ်မှ ဖုံးကြီးသည်။ သူတို့၏ခင်ပွန်းများ၊ ဖခင်များ၊ ညီများ၊ အစ်ကိုများနှင့် သားများကိုတင်၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံဘက်သို့ ပြန်လာနေကြသော တိုက်သင်္ဘောများ၊ စစ်သုံး စက်လှေကြီးများနှင့် ကူးတို့သင်္ဘော များကို မညှာမတာ ဖုံးကြီးသည်။ နောက်ရက် အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ပါရီမြို့တော်သည် ဂျာမနီတို့ လက်တွင်းသို့ကျသည်။

ကျွန်မတို့တပ်တွင် ထုတ်ထားသည့် အရေးကြီးသော အမိန့်တစ်ရပ်မှာ လူတစ်ယောက်တွင် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ အပြည့်အစုံရှိရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မတို့ဝတ်ရသည့် ယူနိုဖောင်းများမှာ ပထမ

အနီးစားတွေချည်းဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ အရာရှိများ၏ ယူနိုဖောင်းများ မှု အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ခြားနားမှု တစ်ခုသာရှိ၏။ ကျွန်မတို့က သူတို့လို ဆောင်းဘီမဝတ်၊ စကပ်များ ဝတ်ကြသည်။ ခါးပတ်မှစ၍ ကျွန်မတို့သည် အသုံး အဆောင် မုန်သမျှသည် အရာရှိသုံး အကောင်းစားပစ္စည်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ထိုပစ္စည်းများကို စစ်တပ်စတိုးဆိုင်မှ ဝယ်ရသည်။ ဈေးတော့ သောက်သာလှပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချို့ပစ္စည်းများအတွက် ပေါင်ငါးဆယ် အထိပင် ကုန်ကျရသည်များလည်း ရှိသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ပေါင်ငါးဆယ် ချီသည့်ငွေမှာ နည်းနည်းနောနောငွေ မဟုတ်ပါ။ ထိုငွေလောက်သည် တခြား လူများအတွက် အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ကျွန်မလို အခက်အခဲရှိသူ အတွက် ဆာ့ မလွယ်လှပါ။

ကျွန်မတို့တပ်သည် အပျော်တမ်းတပ်များသာဖြစ်ရာ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် တွင် နှစ်ပဲနွန်းပင် ရကြသည် မဟုတ်ပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် လစာသဘောမျိုး သလားခဲ့ပါသည်။ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ပေါင် ဆယ်ပဲနီနွန်း ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ချီငွေမှာ ကျွန်မတို့အတွက် လက်ဖက်ရည်မှန်မှန် သောက်ရရုံနှင့် ခြေအိတ်ဝယ်ရုံ သာ လုံလောက်ပါသည်။ ရာရှင်လက်မှတ် မရှိ၍ မှောင်ခိုဈေးမှ ဝယ်ရသည့် အခါ ပိုးသားခြေအိတ် တစ်စုံလျှင် ရှစ်သျှီလင်နီးပါးမျှ ပေးကြရပါသည်။

အရေးအကြောင်းပေါ်လာသည့် အခါများတွင် ကျွန်မတို့ မော်တော်ယာဉ် ဆိပ်မှ အမျိုးသမီးများသည် အင်တိုက်အားတိုက် မနားမနေ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြ သည်။ အထူးသဖြင့် ဗြိတိန်တိုက်ပွဲ၌ ဝံ့ဝံ့စားစား ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဤမျှ ဆောက်အထိ တပင်တပန်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်မတို့ယူနိုဖောင်း များကိုတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်း မပြု ကြပါ။ အမြဲတစေ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေအောင် သတိထား၍ ဝတ်ကြ သည်။ ယူနိုဖောင်းကို အဓိကထားနေကြသည့် အရှိန်ကတော့ လျော့မသွားပါ။ အနီးများက ညစဉ်ညတိုင်း အဆက်မပြတ်လာ၍ အပြင်းအထန် ဖုံးကြီးတိုက်ခိုက် ရသည့် စစ်ပွဲ၏ အမြင့်ဆုံးအချိန်တွင် ကျွန်မတို့ ဇင်ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတစ်စုံ၊ အိပ်ခန်းရုံပုံအင်္ကျီ တစ်ထည်နှင့် ကျွန်မ၏မောင် ဆီးမတ်စ်ထံမှ ရထားသည့် ချယ်တာတစ်ထည်သာ ရှိပါသည်။

ထာဝရ ကျွန်မအပြင်ထွက်နေပြီဆိုပါက ထိုယူနိုဖောင်းများကို သုံးမောက် သုံးအတူ ခေါင်းပေါ်တင်၍ ကျွန်မ၏ နှုတ်ခမ်းဆုံးဆေးနှင့် အလှူငြိမ်းဘူးကလေး နှစ်ထူးထူးသော ဓာတ်ငွေကာမျက်နှာဖုံးကို ပုခုံးတစ်ဖက်တွင် လွယ်၍ ထွက်ခွာ

ရှိပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ယူနီဖောင်းအပေါ်၌ ဤမျှအထိပင် အရေးထားခဲ့ပါသည်။ ယူနီဖောင်းကို အမြဲတမ်း ဂရုပြု၍ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်းကြောင့်လားတော့ မသိပါ။ အပြင်းအထန် ဝတ်ကြံချနေ၍ လူနာတင်ယာဉ်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်ရသည့် အခါများတွင် ကျွန်မ၏ကားကို မည်သူကမှ ရပ်တန့်စစ်ဆေးခြင်းမပြုပါ။

သမိုင်းတွင်ရစ်ခဲ့သော “ဗြိတိန်တိုက်ပွဲ”သည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၏ လဆန်းပိုင်းတစ်ရက်တွင် အစပြုသည်။ ကျွန်မမော်တော်ယာဉ် တပ်ထံသို့ ဝင်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်နီးပါးမျှအကြာတွင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး အပြင်းအထန်ပွဲကြိုင်းဖြင့် ဗြိတိန်တိုက်ပွဲကို စလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က ဂျာမန်တို့က လေယာဉ်အစင်းပေါင်း တစ်ထောင်လွှတ်၍ လန်ဒန်တစ်မြို့လုံးကို မီးခိုးကြီးများဖြင့် ဝှံ့လွှမ်းသွားအောင် ဝှံ့အလုံးပေါင်း အမြောက်အမြား ကြံချသည်။ အပျက်အစီးအများဆုံးသောနေရာမှာ ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရာ အရပ်ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်နေ့လုံးတွင် လူရာပေါင်းများစွာ သေကြပြီး ရာပေါင်းများစွာ ဒဏ်ရာ ရခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဂျာမန်လေယာဉ်များသည် ညပိုင်းတွင်သာလာ၍ ဝှံ့ကြံကြသည်။ ဂျာမန်မနေ့၍ မှန်မှန်အသံလွှင့်နေသော အော့နလုံးနာဖွယ်ကောင်သည် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ရှိသည်။ ကျွန်မတို့က သူ့ကို “လော့ဒ်ဟောဟော” ဟု အမည်ပေးထားကြပါသည်။

ဝှံ့ကြံတော့မည်ဆိုလျှင် သူ့အသံသည် ရေဒီယိုမှ ထွက်ပေါ်လာစမြို့ “မကြာခင် ဝှံ့ကြံတော့မယ်၊ မကြာခင် ဝှံ့ကြံတော့မယ်” သူပြောသည့် သံအသံနှင့် လေယူလေသိမ်းမှာ သူ့အသံနှင့် တစ်ပုံစံတည်း၊ တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်သဖြင့် ကလေးများပင်လျှင် သူ့အသံနှင့် တစ်ထောတည်းတူအောင် အတုခိုးဆိုလိုရသည်။

ဘယ်လိုပုံဖြစ်ဖြစ် သူပြောလိုက်ပြီဆိုလျှင်တော့ အမြဲတမ်းလိုလို မှန်သည်တချို့ညများတွင် လန်ဒန်မြို့တစ်မြို့လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မျှ ခါရမ်းနေတတ်၏။ ခြေသုတ်ဖုံတစ်ခုကို ခါနေသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတို့ တစ်မြို့လုံး ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားနေတတ်သည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ညတစ်ညလုံး ယခုအချိန်ထိ မမေ့သေးပါ။ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်ပြီး နောက်တစ်ညတွင် ဖြစ်သည်ထိုညက ဂျာမန်လေယာဉ်များသည် မီးလောင်ပုံးများ ထောင်နှင့်ချီ၍ ကြံချသည်။ လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး မီးလောင်တိုက်သွင်း ခံထားရပြီဟုပင် ထင်ရ၏။ ဘယ်တို

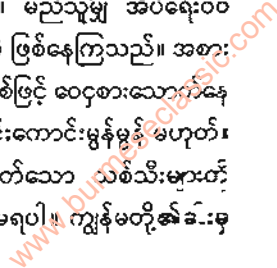
ကြည့်ကြည့် တစ်ဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော မီးတောက်မီးလျှံကြီးများ တို့သာ မြင်ရသည်။

ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးမှာ နီရဲလျက်ရှိ၏။ မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများသည် အလိပ်လိပ်ထကာ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လျက်ရှိသည်။ ဒီဇင်ဘာလဆိုလျှင် သိမ်းမြစ်ရေသည် ထူးထူးကဲကဲ အေးမြစမြဲဖြစ်သည်။ ထိုရေသည်ပင်လျှင် မီးတောက်မီးလျှံများ၏ အားကြီးလွန်းသော အရှိန်ကြောင့် ပူနွေးလျက်ရှိသည်ဟု ခြောက်ပါသည်။ မီးသတ်ပိုက်များမှထွက်လာနေသော သိမ်းမြစ်ရေသည် နွေးနေသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်မ၏ဘဝတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသော ညဖြစ်သည်။ ထိုညက ကျွန်မ၏ လူနာတင်ယာဉ်ပေါ်၌ တင်ထားသော လူနာများထဲမှ တစ်ဦးက “တစ်တလား ဆိုတဲ့ကောင် ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်သင့်ဘူး၊ တကယ့်ကို မလုပ်သင့်တာ” ဟု တစ်လမ်းလုံး တောက်လျှောက် ရေရွတ်လာသည်။ ကျွန်မ သူ့စကားကို အသံတော့မှ မေ့လိုရတော့မည် မဟုတ်ပါ။

ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာများ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားနေသော်လည်း အကေတော့ ဆက်လက်၍ ရှင်သန်လှုပ်ရှားမြဲပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ မော်တော်ယာဉ်တပ်မှ လူနာတင်ယာဉ်များမှာ အားနေရသည်မရှိပါ။ အမြဲတစေ ထွက်ကာ နေသမျှနှင့် လူနာများကို သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့အား အရပ်ခရီး လှောင်ခွဲကြသော လန်ဒန်အရေပိုင်းသားများမှာလည်း ယခုအခါတွင် ကျွန်မတို့၏ဘက်တော်သားများ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ခမာမှာလည်း အေးအေး ငြိမ်းငြိမ်း နေရသည် မရှိ။ ညစဉ်ညတိုင်း သူတို့သားသမီးများ၊ သူတို့ စောင်များ၊ သူတို့ဖိတ်များနှင့် လက်ဖက်ရည်ဘူးများကို သယ်၍ မြေအောက်လမ်း ရှိရာသို့ ခြေတုတ်သွားကြရသည်။

ဝှံ့ကြံနေသည့် အချိန်တစ်ချိန်လုံး ပေရာပေါင်းများစွာနက်သော မြေအောက် မြို့နယ်များအတွင်း၌ ဆင်းနေကြရသည်။ လန်ဒန်မြို့တော်သူ မြို့တော်သား အလုံးမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေကြလေသည်။ မည်သူမျှ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ကြရသည်မရှိ။ လူအမြောက်အမြားမှာ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။ အစားအစာကိုလည်း ကိုယ်စားချင်သလို စား၍မရ။ ရာရှင်စနစ်ဖြင့် ဝေငှစားသောကုန်သည် ဘဝဖြစ်၏။ စားရသည့်အစားမှာလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဟုတ်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အသား၊ ထောပတ်နှင့် လတ်ဆတ်သော သစ်သီးများကို မြင်ခြင်းပြု၍ တောင့်တမိကြသည်။ သို့သော်လည်း မရပါ။ ကျွန်မတို့၏အိမ်မှ

အဝတ်အစားများမှာလည်း အမြဲတမ်းလိုလိုပင် ညစ်ပေရေလျက် ရှိနေသည်။ အဘယ်မှာလျှင် မညစ်ပတ် မပေရေဘဲ နေပါမည်နည်း။ လေကြောင်းရန် အချက်ပေးဥသြသကြားတိုင်း နီးစပ်ရာ ပုန်းကျင်းထဲ ဆင်းကြရသည်။ နီးစပ်ရာ မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်နေအောင် မှောက်ကြရသည်။

သို့သော်လည်း လူတိုင်းလိုလိုပင် ကိုယ်လုပ်စရာရှိသည်ကို အခြေမပျက် ဆက်လုပ်ကြသည်။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း မဖြစ်။ အနေမပျက်၊ အသွား မပျက်ပင် ရှိကြသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အစားအစာဝယ်ဖို့၊ သတင်းစာ ဝယ်ဖို့၊ စီးကရက်ဝယ်ဖို့၊ ဘတ်စ်ကားစီးဖို့၊ အခြေမပျက် တန်းစီ၍ စောင့်ကြသည်။ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် စစ်မှပေါက်ဖွားလာသည့် ဒုက္ခများကို ခံစားရသဖြင့် ညည်း တော့ ညည်းကြသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်သည့်အခါလည်း ဖြစ်ကြ သည်။ ပင်ပန်းမောဟိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်သည့် အခါ လည်း ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဟစ်တလားအား ခူးထောက် အညံ့ခံဖို့ မည်သူမှ မစဉ်းစားကြပါ။

ကျွန်မမှာလည်း ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ် စိတ်ရှုပ်နေရချိန် ဖြစ်၏။ ကျော်ခံ နှင့် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သဘောတူ ခွဲနေကြပြီးသည့် နောက်တွင် နောက်တစ်ဆင့် လုပ်စရာ ရှိနေသေးသည်။ တစ်ခြားတော့မဟုတ် တရားဝင် ကွာရှင်းရန် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဤကိစ္စမှာ မလွယ်ပါ။ ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ ဝါးအစည်းပြေညည့်နယ် တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်စစီ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရလောက်သည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ဆိုက်နေသည်။

အပြင်းအထန် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုများ ၁၉၄၁ ခု မေလထဲတွင် ဖြန်းခဲ ရပ်သွားသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရပ်သွားသည့်အချိန်တွင်လည်း စိတ်အေးနားအေး ရှိလှသည် မဟုတ်ပါ။ ဒုတိယအကြိမ် ဘယ်တော့ပြန်စလာမလဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် မျှော်တလင့်လင့် လုပ်နေရသဖြင့် စိတ်မောလူမော ဖြစ်ကြရသည်။ ဗုံးအကြဲ ရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်မရှိဘဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အချိန်ရှိသမျှ ထိုင်ကာနေကြရသည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေကြသည်။ အတင်းအဖျင်းပြောရင်း အချိန်ဖြုန်းကြရသည်။

ထို့နောက် တစ်ရက်တွင် ကျွန်မသည် အမေရိကန် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးနှင့် ပါတီပွဲတစ်ခု၌ အမှတ်မထင် ဆုံမိကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ လုပ်စရာဟူ၍ မရှိ ပျင်းရိပြီး ရူးကုန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြောင်း ပြောမိသည်။ “ခင်ဗျား စကားကြား ကျွန်တော်တော့ စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားပြီ” ဟု သူက ပြန်ပြောပါသည်။ ထိုခိုလ်

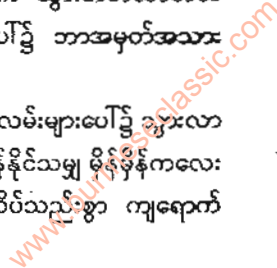
ကြီး၏အမည်ကို ကျွန်မမေ့နေပါပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့ကျေးဇူးကိုတော့ ကျွန်မ မမေ့ပါ။ သူနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြပြီး နောက်တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ခံလာသည်။ အမေရိကန်သံရုံးမှ ကျွန်မတို့ မော်တော်ယာဉ်တပ်သို့ လန်ဒန်မြို့တွင်း လမ်းများကို နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာတတ်သော ယာဉ်မောင်းနှင်ဦး ခေတ္တ အကျ မှားပါဟု မေတ္တာရပ်ခံလာသည်။

အမေရိကန်များမှာ စစ်ပွဲအတွင်းသို့ မရောက်လာကြသေးပါ။ သို့သော် လည်း သူတို့သံရုံးတွင် လေ့လာရေး ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ ထိုလေ့လာ ရေး ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း သူတို့ခါးတွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရပ်ဝတ် အရပ် စားများကို ပြန်၍ သတိမပြုမိကြဘဲ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်တွေ့လျှင် အပြန်အလှန် အလေးပြုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့လို အမေရိကန် အရာရှိများကို အင်္ဂလန်နှင့် စကော့တလန်နိုင်ငံများအတွင်း၌ အုပ်လိုက် သင်း လိုက် သွားလာနေကြသည်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့နေကျဖြစ်သည်။

တချို့က လေယာဉ်ကွင်းများကို သွား၍ကြည့်ကြသည်။ တချို့က ထမ်းခြေများ၌ ပြုလုပ်ထားသော ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်များကို သွားရောက် လေ့လာကြသည်။ တချို့က ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ စစ်ဘက်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ ဆင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြသည်။ အမေရိကန်သံရုံးသည် ထိုလေ့လာ ရေး ပုဂ္ဂိုလ်များ သွားချင်သည့် နေရာမှန်သမျှကို အချိန်မီ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ရန် အတွက် မော်တော်ကားဒရိုင်ဘာ များစားစားရရှိနေဖို့လိုသည်။ လက်တွေ့ တွင် ဤအလုပ်မှာလည်း လွယ်ကူသည့် အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပါ။

အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေအရ လန်ဒန်မြို့အပါအဝင် အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံ နှံ့သည် အလွန်တင်းကျပ်သော လုံခြုံရေးစည်းကမ်းများ အောက်တွင် ကျရောက် နေပါသည်။ လမ်းမီးဟူ၍ လုံးဝမရှိပါ။ လမ်းများပေါ်တွင် ရှိနေကြ အမှတ်အသား များလည်း မရှိတော့ပါ။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ကျားမန်များ အလုံး အရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာမည်ဆိုပါက အချိန်မရွေး ဝင်ရောက်လာနိုင်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဂျာမန် လေထီးတပ်သားတစ်ယောက် သွားတတ်လာတတ် ဖြစ်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လျက်ရှိသဖြင့် လမ်းများပေါ်၌ ဘာအမှတ်အသား မရှိဘဲ ဆိုင်းဘုတ်မှ မထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ညဆိုလျှင် လုံးဝအမှောင်ချထားသည်။ ညပိုင်း လမ်းများပေါ်၌ သွားလာ ကြသည် မော်တော်ကားများသည် ရှေ့မီးများကို မှိန်နိုင်သမျှ မှိန်နိုင်ကလေး ဖြစ်၍ သွားကြရ၏။ ဤအခြေအနေသည် ထူထပ်သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်

ဖုံးလွှမ်းနေလေ့ရှိသော လန်ဒန်မြို့တော်၏ဆီးနှင့်များနှင့် ပေါင်းမိလိုက်သောအခါ အမေရိကန်များအနေဖြင့် ညနေခင်းပိုင်း ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ အချိန်နီး ရောက်နိုင်ကြသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

သူတို့အနေဖြင့် နေ့ခင်း နေ့လယ်ဘက်မှာပင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွားတတ် လာတတ်ကြသူများ မဟုတ်။ လန်ဒန်မြို့အကြောင်း ကောင်းစွာမသိကြ သော အမေရိကန်ဒရိုင်ဘာများသည် မကြာခဏ လမ်းပျောက်၍ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေသည့်အခါများတွင် သူတို့ကားများပေါ်၌ လိုက်ပါလာကြသော အမေရိကန် စစ်ဘက်မှ ထိပ်သီးအရာရှိများ၏ သွေးခွန်နှုန်းသည် အန္တရာယ်များသော အမှတ်သို့ ခုန်တက်သွားတတ်ကြလေသည်။

ကျွန်မအဖို့တော့ အမေရိကန်သံရုံးသို့ သွားရောက် တာဝန်ယူရမည့် ဒရိုင်ဘာ တစ်ဦးအဖြစ် အရွေးခံရသည့်အတွက် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အထင်တစ်ချိန်က အမေရိကန် အနည်းငယ်မျှနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော ကျွန်မသည် ယခုအခါတွင် အမှတ် ၂၀ ဂရော့စ်ဗင်းနားစတုရန်းရိ အမေရိကန်သံရုံးအတွင်းမှ အမေရိကန်များ အလယ်တွင် ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် နာမည်ကြီး ပါးလ်ဟားဘားခေါ် ပုလဲဆိပ်ကမ်း ဂျပန်တို့လက်တွင်း မရောက်မီ ကတည်းက လန်ဒန်မြို့ပေါ် ရောက်နေကြသော အမေရိကန်အရာရှိတိုင်းကို သိလာခဲ့သည်။ ကျွန်မကတော့ ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်တတ်သော ဖျတ်လတ် တက်ကြွပြီး ရင်းနှီးဖော်ရွေမှုရှိသော အမေရိကန်များကို သဘောကျသည်။

ကျွန်မ၏ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဘဝသည် လုံးဝ အမေရိကန် ဆန်လာခဲ့ သည်။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မ၏စိတ်သည် အမေရိကန်တစ်ဦးအပေါ်၌ ညွတ်လာ ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ကြီးရစ်ချက်အာနိုး ဆိုသူဖြစ်၏။ အမေရိကန်နိုင်ငံ နာမည်ကြီး ဝက်စပိုင် စစ်တက္ကသိုလ်ထွက် လူချောလူလှတစ်ဦး၊ ကျွန်မသိသလောက်ဆိုလျှင် သူသည် အလွန်တော်သော အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မက သူ့ကို ဒစ်စ် ဟုခေါ်သည်။ ဒစ်စ်မှာ ခရီးအမြဲသွားနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်တွင် သုံးရက်လောက်နေပြီး ဝါရှင်တန်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပြန်ကာ ငါးရက်လောက် နေရပြန်သည်။ ထို့နောက် လန်ဒန်သို့ပြန်လာပြီး တနင်္ဂနွေနံပါတ် သို့မဟုတ် နှစ်ရက်ခန့် နေရပြန်သည်။ သူ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် လန်ဒန်ရောက်မည်၊ သို့မဟုတ် သူဘယ်နေ့ဘယ်ရက်တွင် ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်မည်ကို ကျွန်မဘယ်တော့မှ တိတိကျကျ မသိရပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးလုံး ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကြား၌ ထူးခြားသော ဆက်စပ်မှုတစ်ခု ရှိသည်ကို

ပြန်အလှန် နားလည်နေကြပါသည်။ လအနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ဒစ်စ်တစ် ဘက် ဝါရှင်တန်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူ့မိန်းမထံ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းရာ သဘောတူလိုက်ပြီဟု ကျွန်မအား ပြောပြပါသည်။ “ကေးရယ် ...တို့မှာသာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ဘာ မင်အနေနဲ့...” ဟု သူက စကားစပါသည်။ ကျွန်မက သူ့စကားကို နားမအောင် မစောင့်တော့ပါ။ သူဘာပြောမည်ကို နားလည်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူ ထပ်ထပ်ခွင့်တောင်းခြင်းကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။

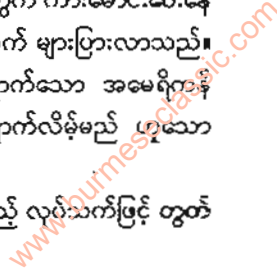
ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သဘောတူထားကြပြီဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေကတော့ ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပါ။ များပြားလှသည့် အလုပ်တာဝန်များကြားမှ ရသလောက် အချိန်ကလေးကို ခိုး၍ နှစ်ဦးချင်း ကြည့်ချင်း ဆုံကြရပါသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ ဤမျှလောက် ဆုံတွေ့ရ စကားပြောရ ညီညီပင် နှစ်ဦးလုံးကျေနပ်ကြသည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် လက်ထပ်ကြတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် သိပ်ပြီး နှစ်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ကြပါ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ဆိုသည်မှာ ကျွန်မတို့ နားမသောက်လုံး လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖြစ်သွားသည့်အချိန်ကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စစ်ကြီးက ခွင့်ပြုသော အချိန်ကာလကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်သတ်မှတ် သည့် အချိန်ရောက်လျှင်တော့ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လက်ထပ် ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြပါသည်။ အခုလောလောဆယ် အချိန်မှာ တော့ဖြင့် မသိသေးဘဲ အခြေအနေအရ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆို၍ နေထိုင်သွားကြရန်သာ ရှိပါသည်။

ထို့နောက်တွင် အမေရိကန်သဘောထားသည် ပြောင်းလဲလာသည်။ ပါးလ်ဟားဘားဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်တို့က အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် အခြေအနေကို ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားစေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် အမေရိကန် နိုင်ငံထောင်စုသည် စစ်ထံသို့ ပါလာသည်။ နေရာတိုင်းတွင် အရေးကြီးသည့် အချိန်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။ အမေရိကန်များအတွက် ကားမောင်းပေးနေ သည့် ကျွန်မတို့တပ်မှ ဒရိုင်ဘာအုပ်စုမှာလည်း တိုးတက် များပြားလာသည်။ နည်းပေါက်ရာသီ၏ တစ်ရက်တွင် အရေးပါအရာရောက်သော အမေရိကန် နိုင်ငံချုပ်များချည်း ပါဝင်သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဆိုက်ရောက်လိမ့်မည် ဟူသော စကားသည် ကျွန်မတို့အား တပ်လှန့်ထားပါသည်။

အမေရိကန်သံရုံးတွင် လာရောက်အမှုထမ်းရသည့် လုပ်သက်ဖြင့် တွတ်

လျှင် ကျွန်မသည် လုပ်သက်အများဆုံးနှင့် အရင့်ဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုရောက်လာမည့် လူစုထဲမှ ရာထူးအမြင့်ဆုံးဆိုသည့် ထိပ်ဆုံးမှလူသာလျှင် ကျွန်မ ကားမောင်းပို့ရမည်လူ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မ တွက်ထားမိသည်။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့တွက်ရသည်ဟူသော အချက်ကို စစ်တပ်မှလူများ ဆိုလျှင် နားလည်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စမျိုးမှာ ရာထူးအဆင့်ကို အဓိကထား၍ စဉ်းစားရသော ကိစ္စမျိုးဖြစ်ပါ၏။

အမိန့်ထွက်လာသည့် အခါတွင်မူကား ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာပါ။ ကျွန်မရသည့်လူမှာ ရာထူးအားဖြင့် အဆင့်အနိမ့်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ကြယ်နှစ်ပွင့် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မလူချင်း လဲလှယ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။ မရတော့ပါ။ ကျွန်မ နောက်ကျသွားပြီး တစ်နည်းတစ်ဖုံ စဉ်းစားပြန်တော့လည်း အကယ်၍သာ ထိုစဉ်က ကျွန်မ နောက် မကျခဲ့ပါမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို ကျွန်မ သိခွင့်ရတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်ပျက်လာပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်တာဝန်များ ခွဲဝေချထားပေးနေစဉ်က ကျွန်မအခန်းတွင် မရှိပါ။ အာနေသဖြင့် ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်သို့ ထွက်သွားခဲ့မိပါသည်။ ဂရော့စ်စကွဲယား သို့ ကျွန်မပြန်ရောက်ချိန်တွင် အခြားသော ဒရိုင်ဘာအမျိုးသမီးများသည် ကောင်စုဆိုသည့် မလိုင်အဆီအနှစ်များကို သုံးယူသွားကြလေပြီ။ ဒရိုင်ဘာများ၏ တာဝန်ခွဲဝေ ချထားပေးနေသော ဒုဗိုလ်သည် ကျွန်မလက်သို့ တာဝန်ချ စာရွက်များ ကမ်းပေးသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးဘူးလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တာပဲ။ ဒီမှာ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၊ သူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကြယ်နှစ်ပွင့်တပ် သာမည ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ထက် အဆင့်အများကြီး ဖြစ်သော ထိပ်ဆုံးမှ လူကိုသာ တာဝန်ယူလိုကြောင်း သိနေသည်။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အခြေမပျက်သွားအောင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး အလိုက်သင့်ဖို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်”

ထို့နောက်တွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်များပါဝင်သော အဖွဲ့သည် ချက်ချင်းရောက် မလာပါ။ သူတို့လေယာဉ်သည် ရာသီဥတု အခြေအနေမကောင်းသဖြင့် ပရက်စ်စ် တွင် ရပ်နားနေသည်ဟု သိရပါသည်။ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီမျှ ကြာသောအခါ သူတို့သည် စကော့တလန်မှ လန်ဒန်သို့ မီးရထားဖြင့်လာရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ရထားဖြင့် လာပြန်သော်လည်း အချိန်မီ ရောက်မလာပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ဧည့်သည်တော်ကြီးကြည်လင်သော မေလတစ်မနက်ခင်းတွင် သူတို့ ဆိုက်ရောက်လာ ကြသည်။ ဂရော့စ်စင်းနားစကွဲယားတွင် သံအမတ်ကြီး ဂျွန်ဝင်းအန် တစ်ဦးတည်းသာ သူတို့အား သီးသန့်ခန်းထဲတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။

ကျွန်မတို့ကိုတော့ နောက်ထပ်ပေးမည့် အမိန့်ကို စောင့်ရန် ညွှန်ကြား ထားသည်။ ကာကီရောင် မော်တော်ကားများသည် ရုံးရှေ့မျက်နှာစာတွင် တန်းစီ ချိတ်ရပ်ထားသည်။ ကျွန်မတို့ ဒရိုင်ဘာများက ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ် အသင့်စောင့် ဆင်ကြရလေသည်။ နေ့လယ်စာ စားရမည့်အချိန်ပင် လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မမှာ ဆာလွန်းသဖြင့် မအောင့်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စောင့်နေရာမှ အသာထွက်ခဲ့ပြီး အသားညှပ် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ရှာစားသည်။

ကျွန်မ ပြန်လာသောအခါ စောစောက ရပ်ထားသည့် သံရုံးကားများ မရှိတော့ပါ။ ကားရုံထဲတွင် ကာကီရောင် ပစ်ကပ်ကား တစ်စီးသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုကားဘေးတွင် အမေရိကန်အရာရှိနှစ်ဦးရပ်နေသည်။ ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် မိန်းမတစ်ယောက်ဟူသော အသိစိတ် ပျောက်သွားသည်။ ကားရှိရာသို့ ကသော အမျှော ပြေးသွားကာ အရာရှိနှစ်ယောက်ကို အလေးပြုလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဆိုတာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်များပါလဲဟု ကျွန်မက တရိုတသေ ဆေးသည်။ အရပ်ပုပုနှင့်လူသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ။

“ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာပါရင်” ဟု ကျွန်မက ပြောပါသည်။ “ဒီဟာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ကားပါ” ကျွန်မက မော်တော်ကား တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ နှင့် ဗိုလ်ချုပ်မတ်ကလပ်တို့က ကားနောက်ခန်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်ကြသည်။

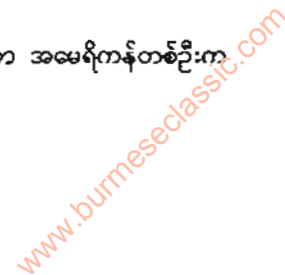
“ငါတို့ ကလဲ ရစ်ဂျုံကို သွားချင်တယ်” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောပါသည်။ ကျွန်မမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းနေရသည်။ သူသွားလို သောနေရာမှာ ဘာမှဝေးသည်မဟုတ်။ လမ်းနှစ်လမ်းကျော်လိုက်လျှင် ရောက် သည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ ဌာနချုပ်မှာ အမေရိကန်တစ်ဦးက ကျွန်မကို မေးသည်။

“ခင်ဗျား အိုက်ကို သဘောကျရဲ့လား”

“ဘယ်က အိုက်လဲ”

“ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါလေ”

ကျွန်မက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်မိပါသည်။ “မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်မ သူနဲ့ တွေ့တာ ကြာမှမကြာသေးဘဲ”

“သူ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ထွက်နေတဲ့ ကောလာဟလသတင်းတွေ ကတော့အများကြီးပဲ” ဟု သူက ထပ်ပြောသည်။ “ဒီဘက် စစ်မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို သူ တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်လို့ အများက ပြောနေကြတယ်”

ဒါမျိုးကျတော့ ကျွန်မက သူ့ထက်ပို၍ နားလည်ပါသည်။ ကျွန်မအဖေ သည် စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အရေးကြီးသော စစ်မျက်နှာတစ်ခုကို ကြယ်နှစ်ပွင့်တပ် ဗိုလ်ချုပ်များလက်တွင်းသို့ ဘယ်တော့မှ ဝကွက်၍ အပ်ရုံး ထုံးစံမရှိ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြန်မပြောမိခဲ့ပါ။ ကံအား လျော်စွာပင် ကျွန်မ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားခဲ့မိပါသည်။

(၃)

ကျွန်မအနေဖြင့် တစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းသဘောကို သတိထား၍ လေ့လာနေရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်မသည် ထလဲရစ်ဂျီသို့ ကိုးနာရီတိတိ အရောက်သွားရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ယောက်ကို သူတို့သွားလိုရာသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ဆယ့်ခြောက်နာရီမျှအကြာတွင် ပြန်ပို့ပေးရ၏။ ကျွန်မတံခါးကို ဖွင့်ပေးထားခိုက်တွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မဘက်လှည့်၍ ပြောသည်။ “မနက်ဖြန်နံနက် ကိုးနာရီတိတိ အရောက်လာပါ။ မစုဆမ်းမားစဘိ”

နောက်ရက်များတွင်လည်း ကျွန်မ ထမ်းဆောင်ပေးရသည့် တာဝန် တွေမှာ ဤပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကြီးမားသော စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲချမှတ်နိုင်ရန် ညှိနှိုင်းနေကြသည်မှာ ထင်ရှားလျက် ဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးအား လိုက်လံပို့ဆောင် ပေးနေရသည့် ရက်များထဲမှ တစ်ရက်ကိုတော့ ကျွန်မ မမေ့နိုင်သေးပါ။ ယနေ့အချိန်အထိ အများက နားလည် ထင်ခံထားသော အချက်တစ်ချက်ရှိသည်။ အခြားတော့မဟုတ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ကြီး၏ စစ်ပွဲကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှ ဖီးမာရှယ်ဆာဘားနတ် ဆာမောင့် ဂိုမာရီနှင့် အမေရိကန်တို့ဘက်မှ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ကြားတွင် ဆက်ဆံရေး မပြေလည်ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ သိသလောက်ဆိုလျှင် ဦးထုပ်ပြားကလေး တောင်း ဆောင်ပြီး ခြေထောက်ပြား ထောင်ထားသလို ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကလန်ကလား နိုင်လွယ်သော ဖီးမာရှယ်မောင့်ဂိုမာရီသည် ငါ့မင်းငါ့ချင်း လုပ်ချင်တတ်သည့် ဉာဉ်ရှိသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သာသောင့်သာယာဖြစ်အောင် ပြောရမည်ဆိုပါမူ တော့ကိုမာရီ သည် စစ်ပွဲတစ်လျှောက်လုံး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဘေးမှနေ၍ ဆူးညောင်သဏ္ဍန် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူချင်းပထမဆုံးအကြိမ်

စတွေ့ကတည်းက သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်သည့် ပဋိပက္ခသည် တည်ရှိလာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ မမေနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ထိုနေ့က ကျွန်မသည် မတ်ကလပ်နှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ကို လန်ဒန်မြို့အပြင်ဘက် တစ်နေရာရှိ မွန်တီ (မောင့်ဂိုမာရီ ကို အတိုကောက် ခေါ်ခြင်း) စစ်ရေး လေ့ကျင့်လှုပ်ရှားမှုပြုရာ တပ်ဖွဲ့တစ်ခုသို့ ပို့ပေးရသည်။ ထိုစဉ်က မွန်တီသည် ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမျှသာ ရှိသေးသော် လည်း စွမ်းရည်ထက်မြက်သော စစ်ဘက်အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြား လျက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ မွန်တီ၏ တပ်မှ ပြန်လာသည့်အချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်း ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကားနောက်ထဲတွင် ထိုင်လိုက်လာကြသော အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးသည် မွန်တီခင်းကျင်းပြသလိုက်သော စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုအကြောင်း တို့ ဆွေးနွေးပြောဆိုလာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားပိုင်းကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား နားစိုက်လေ့ မရှိပါ။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့က အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ၏အသံ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ့အသံတွင် ဒေါသသံပါလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်မနားမှ “ဒီခွေးမသား” ဟူသော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားစွင့်မိပါသည်။ သူ မွန်တီကို ရည်ညွှန်း၍ သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ဆုံမိကြသည့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဆေးလိပ်အလွန်သောက်သော အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါနှင့် ဆေးလိပ်လုံးဝမသောက်သော မောင့်ဂိုမာရီတို့ အဆင်မပြေ ဖြစ် ကြသည်။ သူ့ရုံးခန်းအတွင်း၌ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်မပြုနိုင်ဟု မောင့်ဂိုမာရီက ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာ ပြောသည်ဟု ဆိုသည်။

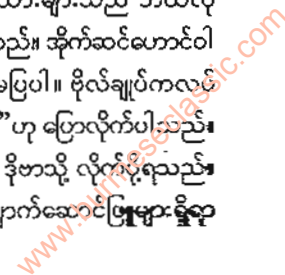
အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မောင့်ဂိုမာရီ၏ တားမြစ်ချက်ကို တလေးတစား တော့ လိုက်နာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို ချပြီး လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ရင်တွင်းမှာတော့ မှန်တိုင်းထလျက် ရှိ၏။ ယခု ကားပေါ်ပြန်ရောက် ပြီး ပြန်လာချိန်အထိ ဒေါသမပြေသေး။ ကျွန်မအဖို့တော့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဒေါသကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ မျက်နှာကို ကျွန်မတစ်ချက် ခိုးကြည့်မိပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နီရဲလျက်ရှိသည်။ နဖူးကြောကြီးများ ထောင်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဤပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးသည် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်း မရှိတော့ပါ။ စစ်ပွဲတစ်လျှောက်လုံး သူ့လုပ်သမျှ မှန်သည်ဟူသော ထင်မြင်စုန် စည်းကမ်းတင်းကြပ်မှုကို တရားသေ ဆုပ်ကိုင်ထားလေ့ရှိသော မွန်တီ၏ ဉာဉ်သည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို မကြာခဏ ဒေါသကြီးလာအောင် လုပ်လေ့ရှိသည်။

သို့သော်လည်း လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ဒေါသဖြစ်လာစေနိုင်လောက် သည့် အခြေအနေတိုင်းသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို အမျက်ဒေါသထွက်အောင် မစနိုးနိုင်ပါ။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဒေါသဖြစ်လောက်သည့် အရာကို မြင်တိုင်းတွေ့တိုင်း ဒေါသကြီးတတ်သူ တစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ ဥပမာတစ်ခုပြချင်ပါ သည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ကို များစွာ သဘောကျသည်။ များစွာလည်း အလေးအနက်ထားသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ သည် ကိုယ်သွားနေရသည့်လမ်းကို ဧဝေဝေါဖြစ်နေသဖြင့် ကားကို ရပ်ကာ အနီးမှ စစ်သားတစ်စုထံ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

“ကားပေါ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်နဲ့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ ပါလာတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောပြသည်။ “အခြေစိုက်တပ်ကို သွားချင်ရင် ဘယ်လမ်းက သွားရမလဲ။ ကျွန်မကို ပြောပြနိုင်ရင် တဆိတ်ပြောပြပါ”

တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မပြောပါ။ “ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူး” ဟုသာ ခြေကြားသည်။ တကယ်တော့လည်း သူတို့ဘက်က မှန်သည်ဟုပင် ဆိုရပါလိမ့်မည်။ အချိန် ထိုအခါက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဟူသော ဘုရားရှင်ကို မကြားဖူးကြသေးပါ။ သူတို့မျက်စိအောက်၌ မြင်တွေ့နေရသည်မှာ အချိန်သမီး ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်မောင်းသော စစ်ကားတစ်စီးမျှသာဖြစ်သည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ထိုစဉ်က အလွန်အတင့်ရဲသော ဂျာမန်သူလျှို့များနှင့် ပဉ္စမတပ်သား များအကြောင်းက လူတိုင်း၏ နားနှင့်ပါးစပ်ဖျားကို ရောက်နေချိန်ဖြစ်ရာ မျက်နှာစိမ်း ချမ်းသည့် ဘာကိုမျှ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး မပြောခဲ့ကြပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အမေရိကန် စစ်သားများနှင့် ပြည့်လာသည့်အချိန်ကျတော့လည်း အခြေအနေက ပြောင်းလာ သည်။

ဘာကိုပဲ မေးမေး ဖြေကြသည်။ လမ်းပျောက်နေလျှင်လည်း ညွှန်ပြကြ သည်။ ထိုအချိန်ကြတော့လည်း အင်္ဂလိပ်တို့သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် နေထိုင်ရာ ရောက်သည်အထိ ကျကျနန ညွှန်ပြတတ်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤခု ခုနှစ်အတွင်းကမူ ယခု ကျွန်မတွေ့နေသော စစ်သားများသည် ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်သလဲ မေးလို့မရ။ ကြာလာတော့ ကျွန်မ စိတ်တိုလာသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ဆိုးသည့် လက္ခဏာ မပြပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ် ကိုလည်း လှည့်ပြီး “တွေ့လား၊ အဲဒါ စိတ်ဓာတ်ရေးရာပဲဗျ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ယောက်ကို ဒိုလာသို့ လိုက်ပို့ရသည်။ အထူးစိမ်းခြေရှိ နာမည်ကြီး ကျောက်တောင် ကျောက်ဆောင်ဖြူများရှိရာ

နေရာသို့သွား၍ ဗြိတိသျှတပ်မှ ပြုလုပ်ထားသည့် ကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်များကို လေ့လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဂျာမန်များ ကမ်းခြေကို တစ်တိုက်လာလျှင် မည်သို့မည်ပုံ ကာကွယ်မည်ဟူသော အစီအစဉ်များကို စိတ်တိုင်းကျ လေ့လာပြီးသောအခါ နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာ၌ အချိန်အတန်ကြာမျှ ရပ်နေကြသည်။ အလွန်အားကောင်းသော မှန်ပြောင်းတစ်ယောက်တစ်လက်ဖြင့် ပြင်သစ်ကမ်းခြေဘက်သို့ ကြည့်နေကြသည်။ အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားမှ ဖြတ်သွားလျှင် မိုင်အနည်းငယ်မျှသာ ကွာဝေးသော အရပ်ဒေသ ပေတည်း။

“၁၉၂၈ ခုနှစ်တုန်းကပေါ့” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက စကားစသည်။ “ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းက စစ်ပြေငြိမ်းမှုမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့အရာတွေကို ကျွန်တော်လှည့်လည်ပြီး လေ့လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက နေ့တစ်နေ့ မွန်လွဲပိုင်းမှာ အခုဒီထဲလမ်းမြင်နေရတဲ့ နေရာမှာရပ်ပြီး ဒီကျောက်ဆောင်ဖြူဖြူတွေကို ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်” ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တစ်ခုကို ပြန်လည်တသ သတိတရပြောနေသည့် လေဆံဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုစဉ်က သူရောက်ခဲ့ဖူးသော ပြင်သစ်ရွာများ အကြောင်းကို ပြောပြနေပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီရွာတွေကို နောက်တစ်ခေါက်လောက် ထပ်သွားပြီး ကြည့်ချင်သေးတယ်” ဟု သူ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်ကို ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာပေါ့” ဟူသော စကားသံသည် အိပ်မက်ထဲတွင် ကြားနေရသည့်နယ် ရှိသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ပါရီမြို့တော် ချင်အီလက်ဆီရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ထိုင်ရလိမ့်မည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘိုလုံမြို့အတွင်း၌ မော်တော်ကားတစ်စီးဖြင့် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သွားနေရလိမ့်မည် ဟူ၍လည်းကောင်း နည်းနည်းကလေးမှ မတွေးခဲ့ပါ။ ယုံလည်း မယုံကြည်ပါ။

ကျွန်မတို့ လန်ဒန်ဘက်သို့ ပြန်လာကြသည့်အခါ ကျွန်မက လန်ဒန် ဒို့ဇာကားလမ်းမကြီးကို လူအများက “မုံးကြိတ်လမ်းသွယ်” ဟု အမည်ပေးထားကြကြောင်း ပြောမိသည်။ ထိုနာမည်မှာ ဂျာမန်များက အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်လာ၍ မုံးကြိတ်က ရခဲ့သော အမည်ဖြစ်၏။

ဗြိတိသျှ ဘုရင့်လေတပ်မတော်မှ စပစ်ဖိုင်းယား တိုက်လေယာဉ်များနှင့် ဟာရိုက်နိန်း အမျိုးအစား တိုက်လေယာဉ်များက တက်၍ တိုက်သည့်အခါတိုင်း ဂျာမန်မုံးကြိတ်လေယာဉ်များသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံဘက်သို့ ဦးတည်၍ လာလမ်းအတိုင်း ဖုံးသန်းဆုတ်ခွာသွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဤလမ်းမကြီးကို ဤအမည်ပေးခဲ့ကြခြင်း

တည်း။ မုံးများအဆက်မပြတ် ကြိချခြင်း ခံနေရသည့် အချိန်က ကျွန်မဘာလုပ်သလဲဟု ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မေးပါသည်။

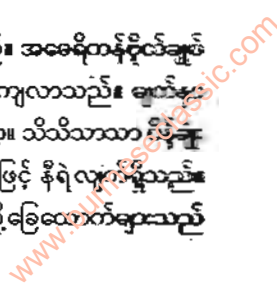
“ကျွန်မလား၊ အို... ကျွန်မ မော်တော်ကား မောင်းနေတာပေါ့” ဟု ဖြန်ပြောပါသည်။ “အဲဒီတုန်းက ကျွန်မလန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်မှာ လူနာတင်ယာဉ်ဆောင်းနေရတယ်လေ”

ဤတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါထံမှ မေးခွန်းများ အဆက်မပြတ် ထွက်လာသည်။ မုံးများ မနားတမ်း ကြိချခြင်း ခံနေရသည့် ဗြိတိန်စစ်ပွဲ ကာလအတွင်းက အမျိုးသမီးများ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍကမှနေ၍ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်ကို သူ သိလိုသည်။ ကျွန်မ၏အစ်မ အပါအဝင် ငယ်ရွယ်သော အမျိုးသမီး အားလုံးလိုလိုပင် ချန်မောင်းဝတ်များ ဖြစ်ကုန်ကြသည်ဟု ကျွန်မက ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မအမေနှင့် သူ့မိတ်ဆွေများကတော့ မီးလောင်မုံးကောက်သူများအဖြစ် တာဝန်ယူကြပါသည်ဟု ရှင်းပြပါသည်။ မီးလောင်မုံး တစ်လုံး၏အရှည်မှာ တစ်ပေခန့်ရှိသည်။ ဂျာမန်များသည် ထိုမီးလောင်မုံးများကို လမ်းများနှင့် အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်သို့ ခြေသွားတတ်ကြ၏။

ကျလာသည့်အခါ ပစ္စည်းအသေးစားတစ်ခုခု ကျသံမျိုးလောက်သာ ကြားသည်။ နောက်အချိန်အတန်ကြာသည်အခါ အပူရှိန်ဖြင့် ထကွဲကာ မီးလောင်တတ်သည်။ ကျွန်မအမေ ယူရသည့်တာဝန်မှာ မုံးကြီးပြီးလျှင်ပြီးချင်း မီးလောင်များကို လိုက်လံရှာဖွေပြီး အမြန်ဆုံးကောက်ယူကာ သတ်မှတ်ထားသည့်နိးရာများသို့ ပို့ပေးရသည်။ အလွန် ဘေးအန္တရာယ်များသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အလွန်စိတ်ရှည်ပြီး ဇွဲကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသိလိုသော အရာများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့် စုံစုံလင်လင် မသိရမချင်း အဆက်မပြတ်မေးသည်။ သူထံမှ မေးခွန်းရပ်သွားချိန်တွင် ဗြိတိန်ကာကွယ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးသမီးများ၏ ပါဝင်လှုပ်ရှားမှုများကို ကျွန်မ သိထားသမျှ သူ သိသွားခဲ့လေပြီ။

ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်လာသည်။ အဆိုတန်ဖိုယ်ချွန်မင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်မှာလည်း သိသိသာသာ ကျလာသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ရောက်စတုန်းကလို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးမဟုတ်တော့။ သိသိသာသာ လျှော့လာသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ရသဖြင့် နီရဲလျက်ရှိသည်။ မော်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည့် အခါတိုင်း သူတို့ခြေထောက်များသည်

တရွတ်ဆွဲလျက်ရှိကြ၏။ ဤကြားထဲမှပင် နောက်ဆွေးနွေးပွဲကို တက်ရပြန်သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မှာလည်း အရင်လို ထူထူထောင်ထောင် မနေနိုင်တော့။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အားပြတ်ချင်သလို ဖြစ်စပြုလာလေပြီ။ တစ်ရက်တွင်မူ ထိုနေ့မှန်းလွဲပိုင်း တစ်ချိန်လုံးနားကြမည်ဟု နှစ်ဦးစလုံး ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်လေသည်။

“ဒီစစ်ကြီးဟာ ငါတို့သုံးယောက်မပါဘဲ နာရီပိုင်းလောက်တော့ သူ့အရှိန်နဲ့ သူ့ဆက်သွားနိုင်မှာပါ” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။ “ကဲ ... ကောင်းတို့သုံးယောက် နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်းစားနိုင်မယ့်နေရာ ဘယ်မှာ ရှိမလဲ။ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိုသာ မောင်းပေတော့။ အရေးကြီးတာက တို့များကို ဂေါ်ဖီထုပ် မကျွေးမယ့်နေရာ ဖြစ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်”

တဒင်္ဂကျ ကျွန်မကြောင်းအမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပါသည်။ အမေရိကန်အားလုံးက ကျွန်မကို ကေးဟု ခေါ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကလပ်နှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့ကတော့ စ၍တွေ့ပါပြီဆိုကတည်းက ကျွန်မကို မစ္စဆမ်းမားစဘီးဟု ခေါ်ကြ၏။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ နှုတ်မှ “ကေး”ဟူသော အခေါ်အဝေါ်သစ်ကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ စကားထဲတွင် ဂေါ်ဖီထုပ်မကျွေးမယ့်နေရာ ဟူသော စကားပါသည်။ သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါသည်။ တစ်နေ့မှန်းလွဲပိုင်းတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်အား ကပ်၍ “ဒီစစ်ကြီးဟာ သမိုင်းမှာ အိအထူးဆုံးသော စစ်ကြီးလို့ မှတ်တမ်းတင်ရတော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်ကို ကျွန်မကြားဖူးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့စကားကို မကြားဟန်ဆောင်ကာ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်ပြီး ကားကို မောင်းနေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူတို့သွားရောက်လေ့လာသည့် တပ်တိုင်းက သူတို့အား ဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ်ချည် ကျွေးလွှတ်လိုက်သည်က များ၏။ ဂေါ်ဖီရွက်ပြုတ်တန်ခိုးကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ဦးမှာ ကားပေါ်တွင် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်က များလေသည်။

“ကွန်နော့ကို ပို့ပေးပါမယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “အလွန်ကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ အကောင်းဆုံး အစားအစာရနိုင်တဲ့ နေရာပါ”

“ဒီလိုဆို ကွန်နော့ကို သွားပေတော့” ဟု ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။ ကျွန်မတို့ကားသည် မောင်လမ်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ သူတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ဆင်းစေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မက ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကေး၊ မင်းလည်း လာလေ” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက လှမ်းပြောသည်။ “နေ့လယ်စာကို တို့နဲ့တစ်ခါတည်း အတူတူ စားလှည့်ပါ။ စားမယ်ဆိုတော့ အတတ်လားဟင်”

ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ဗိုလ်ချုပ်များက သူတို့ ဒရိုင်ဘာများကို သူတို့နှင့်အတူ နေ့လယ်စာ အတူတူစားရန် ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။ သို့တစလည်း အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်များကတော့ ထိုအလေ့အထကို ကျင့်သုံးကြမည် လက္ခဏာရှိသည်။ အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်အားလုံးတွင် အလေ့အထ မရှိသည့်တိုင် အနည်းဆုံး ဗိုလ်ချုပ်အချို့ကတော့ ထိုအလေ့အထကို ထိန်းကြမည်ဟု ထင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ကျွန်မက ဝမ်းသာကြည်နူးမှု အပြည့်ဖြင့် လက်ခံလိုက်ပါသည်။

သုံးယောက်သား ထည့်ဝါခမ်းနားစွာ ခင်းကျင်းပြသထားသည့် ကွန်နော့အိတ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ တံခါးစောင့်၏ မျက်လုံးများသည် မနှစ်မြို့သည့် အိတ်အငွေ့များကို ဖော်ပြနေသည်။ သူလို လူတစ်ယောက်အဖို့ကတော့ လူတိုင်းထက် သုံးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် သိသင့်သည်ဟု လက်ခံယုံကြည်သူဖြစ်ပုံ၏။ အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် ဒရိုင်ဘာများကို ရှုမြင်သုံးသပ်ရာ၌လည်း ထိုသို့ကြည့်ချက်အတိုင်းပင် ရှုမြင်သုံးသပ်နေပုံရလေသည်။

ကျွန်မအဖို့တော့ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ယခင်ကတော့ သူ့မျက်လုံးဆုံလျှင် “မင်္ဂလာပါဗိုလ်ချုပ်” ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်စကားဆိုကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရုံမျှသာ အခါအခွင့်ကြုံသည်။ အခုကျတော့ စားပွဲကို အလယ်မှာထားပြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေရသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့မြင်နေရသည်။

ကြည့်လင်တောက်ပနေသော မျက်လုံးပြာကြီးများ၊ နီဝါရောင်ဆံပင်။ သို့သော်လည်း ဆံပင်က ခပ်ပါးပါး၊ ခပ်ကျဲကျဲ။ အသားရောင်က နီရဲရဲ။ အရောင်လွမ်းနေသည့် မျက်နှာက မချောမလှသော်လည်း ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသည်။ ကိုယ်ကာယ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသည်။ တောင့်တင်းမာကျောသည်။ အမေရိကန် ဝိသသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်သားအပေါ် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသည်။ နောင်တစ်ချိန်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလာမည့် သူ့အဖြူကို ထင်လိုက်ရသောအခါ ချက်ချင်းပင် ကျွန်မ လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်လှပါသည်။ သူ့ရော၊ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်ပါ နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် ရွှင်မြူးနေကြပါသည်။

အတိတ်က သူတို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စစ်တပ်အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ရပ်ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ကျွန်မအား ပြောပြကြသည်။ သုံးယောက်သား ပြုံးကြရယ်ကြသည်။ မျှော်စရာ ကောင်းလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ နေ့လယ်စာစားရသည်မှာ အံ့မခန်းရှိလှပါဘိသည်။ ဤနေ့လယ်စာစားပွဲကို ကျွန်မ မမေ့နိုင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဝိုင်ဖြူတစ်ပုလင်း မှာသည်။ပင်လယ်ငါးသလောက်ကြော်နှင့် ဆလယ်ရွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို စားကြသည်။

ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပါ။ ထိုအချိန်က လန်ဒန်တွင် ဆလတ်ရွက်သည် ဖိခံပစ္စည်းတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ငါးသလောက်ထက် ပိုပြီးရှားပြီး ဈေးပိုပေးသည်။ အချို့မုန့်အဖြစ် မှာထားသည် ယိုသွတ်မုန့်ကလည်း စားရက်စရာမရှိအောင် ပင် လှနေသည်။ အပေါ်ယံမှ မြှုပ်ထားသည့် စတော်ဘယ်ရီသီးများ အနေအထား ဖျက်ယွင်းသွားမည်စိုး၍ ခက်ရင်းနှင့် ထိုး၍ ခွဲရက်စရာပင်မရှိ။ သို့သော်လည်း အရသာ တွေလွန်းသဖြင့် သုံးယောက်လုံး အငမ်းမရ စားကြသည်။ ကုန်သွားတော့ နောက်တစ်ပွဲ ထပ်မှာပြန်သည်။ နောက်ပွဲ မရတော့ပါ။ ထိုနေ့အတွက် ထိုတစ်ပွဲထပ် ဝယ်ခွင့်မို့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုတစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်အချိန်တွင် စစ်ဆိုသော အရာသည် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး တခြား သီးသန့်ကမ္ဘာတစ်ခုတွင် ရောက်နေကြသည်။ ထိုနေ့က ရယ်သံများသည် ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ်လောကအတွင်း၌ ယခုအချိန်ထိ တည်ရှိဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနေ့က ရယ်သံလွင်လွင်များကို ကျွန်မကြားယောင်ဆဲ။ နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာ၍ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြင်သစ်နိုင်ငံဗာဆေးမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည့်အခါ အိုက်က ကျွန်မကို စကားတစ်ခွက် ပြောခဲ့ ဖူးသည်။ “ကိုတို့နှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် အပြင်ကို အတူတူသွားကြတာ မင်းမှတ်မိသေးလား။ ကွန်နော့ကို သွားပြီး နေ့လယ်စာ စားခဲ့တယ်လေ... ကိုယ်ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဲဒီနေ့ကလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မရယ်ခဲ့ဖူးဘူး”

တကယ်တော့ ထိုနေ့သည် ဤမျှလောက်အထိ စိတ်၏ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ရရှိခဲ့စားခဲ့ရသော နေ့ဖြစ်ပါ၏။

နေ့လယ်စာ စားအပြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက “ကေးတို့များ လျှောက်လည်ရရင် မကောင်းဘူးလား။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ စစ်ရေး အခက်အကျင်းတွေအပြင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ အထူးအဆန်း အလှအပလေးတွေကို ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ရပါတယ်ရှင်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပြီး တောပိုင်းဆန်သည့် အောက်ခြောက်အထိသွားဖို့ ကျွန်မက အကြံပြုပါသည်။ “အဲဒီဘက်မှာဆိုရင် ရှုခင်းတွေ အံ့မခန်းလှတယ်” ဟု ကျွန်မက ထပ်ပြောသည်။

“မင်းသဘောကျသလိုသာ လုပ်ပါ။ ကနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ မင်းဟာ နို့တို အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့ တပ်မှူးပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ဝိန်း” ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်က သူ့စကားကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

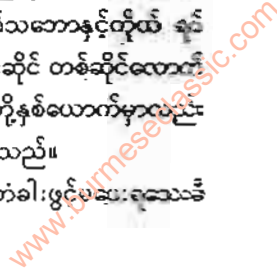
ကျွန်မတို့ အောက်စဖို့ဘက် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ပန်းချီဆန်လှသော ဥပယ်ကလေးများ၏ အလှသည် အမျိုးသားနှစ်ဦး၏ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်လျက် ရှိသည်။ သူတို့က ရွာတစ်ရွာတွင် ခဏရပ်နားခိုင်းသည်။ အနောက်ပိုင်းကွန်ဘီရွာ။ သူတို့သည် ကျေးရွာထွက်ပစ္စည်း အထူးအဆန်းကလေးများ ရောင်းချသည့် ခိုင်ငံငယ်ကလေးများကို ကျကျနန ကြည့်ခွင့်ရကြသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် နွယ်များရစ်ပတ်နေသည့် သက်ငယ်မိုး ကော့တီတ်ချီခေါ် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးများကို အနီးကပ် လေ့လာခွင့်ရကြသည်။

“အဲ... ဟိုအိမ်ဟာ သက်တမ်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ ထင်သလဲ ကေး” ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မဘက် လှည့်၍မေးသည်။

“နှစ်သုံးရာလောက် ရှိရောပေါ့” ဟု ကျွန်မက စိတ်အထင်ဖြင့် ရမ်းတုတ် ပြောသည်။ သူက ခေါင်းကိုသာ ယမ်းသည်။ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ဦးတည်ချက် မှားခဲ့ခြင်းတည်ရာ သွားနေရသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါး ကြည်လင်နေသည်။ ခဏတွင် ရောက်လုနီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ အလှပဆုံးသောရာသီ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည်။ ရွှေဝါရောင် ခိုင်လက်နေသည်။ နှင်းဆီပန်းရနံ့များသည် နေရာတိုင်းလိုလိုတွင် တသင်းသင်း ဖြူသွက် ရှိသည်။

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ကျွန်မတို့အားလုံး မော်တော်ကားထဲ ပြန်ရောက်ကြသည်။ ရာသီဥတုက ပူနွေးနွေးမို့ ကျွန်မသည် အာတွေ့ခြောက်ကာ ရေထဲသွက်ရှိသည်။ ကျွန်မ မည်မျှအထိ အတင့်ရဲလိုက်မိသည်ကိုပင် သတိမထားမိ။ ကျွန်မဖိစီးလ် အရောက်တွင် မော်တော်ကားကို ကိုယ့်သဘောနှင့်တူထိ ခုတ်မိသဖြင့် “ဗိုလ်ချုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ လမ်းဘေးထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်လောက် ကျွန်တော်ဖူးဖို့လိုတယ်” ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ကျွန်မလိုပင် ပူအိုက်ပြီး ရေငတ်နေမည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။

ကျွန်မကားပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး သူတို့အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးရသေးမိ

သူတို့ဘာသာ သူတို့ တံခါးဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်နှင့်ကြလေပြီ။ အကယ်၍ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်မက ကားတံခါးကို ကိုင်၍ ရပ်နေမည်ဆိုပါကလည်း မြင်ရသူများအဖို့ အထူးအဆန်းတစ်ခုဟု ယူဆကောင်း ယူဆကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အချိန်ကာလမှာ စစ်တိုက်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ယူနီဖောင်းဝတ်တွေ ဖြစ်သည်။ တံခါးကို ဖွင့်၍ ကိုင်ထားခြင်း အလေးပြုခြင်းစသည်အပြုအမူများမှာ ကျွန်မတို့ကြားတွင် မရှိမဖြစ်သည့် နိစ္စလုပ်ရိုးလုပ်စဉ်များ ဖြစ်သဖြင့် အဆန်းမဟုတ်တော့ပါ။

ကျွန်မနှင့် တွဲတာဝန်ကျသည့် အချိန်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ငြိမ်းချမ်းနေသည့် ကာလများ အတွင်းက ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမူများ။ (ဥပမာ-ဖွင့်ပေးသော တံခါးမှ အမျိုးသမီးကို ဦးစားပေး၍ ရှေ့မှဝင်စေခြင်းစသည်များ)ကို ကျင့်သုံး တတ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အများအားဖြင့် အမျိုးသား အမျိုးသမီးဟူ၍ မခွဲခြားဘဲ တပ်မှ ရုမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းများအတိုင်းသာ နေထိုင်ဆက်ဆံ သွားသော အလေ့အကျင့်ရှိပါသည်။

ကျွန်မတို့ သုံးယောက် ဆိုင်ထဲ၌ ထိုင်၍ အအေးသောက်နေကြသည့် အတွင်းမှာပင် နွေဦးရာသီ၏ မွန်းလွှဲပိုင်းသည် ညနေခင်းသို့ အသွင်ကူးပြောင်းသွား နေသည်။ နိုက်တင်ဂေး ငှက်ကလေးများသည် သာယာသောအသံဖြင့် တေးဆို လျှောက်ရှိကြသည်။ စစ်နှင့် တာဝန်များမှ ဝေးရာသို့ အခိုက်အတန့်မျှ ရှောင်ပြောင် နေကြသူ သုံးဦးအတွက် လန်ဒန်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ရမည့် အချိန်သို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ရလေပြီ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မတို့အားလုံး လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်ကြရပြန်လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်တို့ ကြည့်ရသည်မှာ အရင်ကလို မဟုတ်ပါ။ မျက်နှာများ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ရွှင်ရွှင် လန်းလန်းရှိနေကြသည်။ ဤပုံစံမျိုးနှင့် မြင်ရသဖြင့် ကျွန်မစိတ်ထဲ ကျေနပ်မိ ပါ၏။ နောက်ရက်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ သူတို့၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ကျွန်မနောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် တာဝန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်အား လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးရန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ထွက်ခွာ ရမည့်နေ့တွင် ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေသဖြင့် လေယာဉ်မထွက်ခွာနိုင်ပါ။ ထွက်ခွာမည့် အချိန်ကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီတိတိ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက် ဖြုန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသော စိတ်၏ စေ့စော်တိုက်တွန်းမှု

ကျွန်မသည် ကလဲရစ်ဂျီရိပ်သာသို့ ဖုန်းဆက်မိပါသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မအနေဖြင့် အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားလိုက်မည်ဆိုပါက ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဖုန်း ဆက်ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆက်လည်း ဆက်ဝံ့မည် မထင်ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ၏ စိတ်သည် ဤအမေရိကန်နှစ်ယောက်နှင့် သွားလာနေထိုင်ခဲ့ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်၏စေ့စားရာကို ကျွန်မ လွန်ဆန်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏အပြုအမူသည် သဘာဝကျသော အပြုအမူတစ်ရပ်ဟုပင် ထင်မိပါသည်။

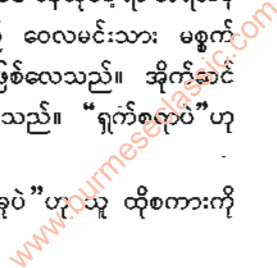
“ဗိုလ်ချုပ်လား၊ ကျွန်မ ကေးပါ” ဟု ကျွန်မကပြောပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်တို့ ထနေ့မပြန်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် တစ်ခုပြောချင်လို့ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဟိုနားသည်နား လျှောက်လည်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ကျွန်မလိုက်ပို့နိုင်ပါတယ်” ရုတ်တရက် ကျွန်မ တွင် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ ကျွန်မလုပ်ပုံမှာ အတင့်ရဲလွန်းလှသည်ထင်၏။ ကျွန်မကိုင်ထားသည့် တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ စစ်သားလေသံဖြင့် “မလိုတော့ဘူး၊ ကော်ပြီ” ဟူသော မာကျောကျောလေသံ ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ အဆင်ပြေတာပေါ့” အသံက ကျေကျေနပ်နပ် ရှိသည့် လေသံ။ “တို့မှာလည်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး၊ အားနေကြတယ်”

ထိုနေ့က ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ရှေးဟောင်းအဆောက် အအုံများနှင့် နေရာများကိုသာမက သရက်နီးဒဲလ်လမ်းကဲ့သို့သော ထူးခြားထင်ရှား သည့်နေရာများကိုပါ လိုက်ပြခဲ့သည်။ သရက်နီးဒဲလ်လမ်းမှာ အင်္ဂလန်ဘဏ် တည်ရှိရာလမ်း ဖြစ်၏။ ဖလီလမ်းမှာမူ လန်ဒန်စာနယ်ဇင်းလောက၏ အသည်း နှလုံး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ သူတို့ကို ရိုင်းဟော့ကိုပါ ပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့သုံးဦးလုံး အကြားအမြင်ရ ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်သဖြင့် နောင် အနာဂတ်ကာလတွင် ဤရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီးသည် အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ၏ ကြီးမားသော အောင်မြင်မှုများထဲမှ တစ်ခုကို ဖော်ပြရာနေရာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို မမြင်ခဲ့ကြပါ။

ကျွန်မ သူတို့ကို လန်ဒန်မြောက်စင်သို့ ပို့ခဲ့သေးရုံမက အင်္ဂလန်ထီးနန်းကို ဇွန်ပစ်သွားသော ဝေလမင်းသား၏ ချစ်သူ မစ္စဆင်ပဆင် နေထိုင်ခဲ့ရာ ဘရိယန် စတန်ကုတ်ကိုပင် လိုက်ပြခဲ့ပါသည်။ ထိုနေရာသည် ဝေလမင်းသား မစ္စက ဆင်ပဆင်အား လာရောက်ပိုးပန်းနေသည့် နေရာဖြစ်လေသည်။ အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါသည် ထိုနေရာကို ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းသည်။ “ရုတ်တရက်” ဟု ရေရွတ်သည်။

“ဒါဟာ ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ ပျက်ကွက်မှုတစ်ခုပဲ” ဟု သူ ထိုစကားကို

ပြောလိုက်စဉ် ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် တာဝန်ဝတ္တရားကို အပျက်ခံမည့်လူစား တစ်ယောက် ဟုတ်ပုံမရ ဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။ ထိုအတွေးကို ကျွန်မသည် ယနေ့အချိန် အထိ သတိရဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

မစ္စက ဆင်ပဆင်နှင့် ဝေလမင်းသားတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သော အိမ်သည် ဂရော့ဗ်ဗင်းနားစက္ကယားဘက်တွင် ရှိခဲ့ကြောင်း ကျွန်မက သူတို့အား ပြောပြသည်။ “မစ္စက ဆင်ပဆင်နေခဲ့တဲ့အိမ်ဟာ အခု ဗိုလ်ချုပ်တို့တည်းနေတဲ့ အဆောက် အအုံရဲ့ အရှေ့တည့်တည့်မှာ ရှိခဲ့တာပေါ့။ အမှတ် ၂၀ ဂရော့ဗ်ဗင်းနားဂေဟာကို ဆောက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီအိမ်ဟာ ဖျက်တဲ့ထဲ ပါသွားတာ” အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါက ကျွန်မ၏စကားတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားသည်။

ကျွန်မစကားအဆုံးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်တက် လှည့်၍ပြောသည်။ “မနစ်က ကျွန်တော် ဝင်ဆာမြို့စားကြီးနဲ့ ဆုံမိသေးတယ်။ သူက သူ့မိန်းမနဲ့ အတူ အမေရိကကို လာလည်တယ်။ ဝါရှင်တန်မှာ ရှိသမျှတပ်တွေကို လိုက်ပြီးကြည့် တယ်။ အမေရိကန်စစ်ဌာနချုပ်ကိုလည်း လာပြီး လေ့လာတယ်။ သူလာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း ရှိနေတယ်။ လူတိုင်းက သူ့ကို ခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ် နဲ့ စာနိတဿ တလေးတစားပါပဲ။ မြေပုံတွေပေါ်မှာ ထောက်ပြီး ရှင်းပြတဲ့လူက ဝှင်ပြတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သိရသလောက်တော့ သူ့ကို ဘာမှ ပြောမပြခဲ့ကြပါ ဘူးဗျာ။ သူတို့အားလုံး သူ့ကို ယုံမှ မယုံကြည်တော့ဘဲကိုး။ ဒီလူဟာ တစ်ချိန် က ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့တဲ့လူပဲ။ အခုကျတော့ သူ့ခမျာ ကျသွားလိုက်တာ ကြောက်စရာပဲ”

မော်တော်ကားကို တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ဆက်မောင်းနေခိုက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောနေကြသည်။ လန်ဒန်မြို့ကို ဗုံးများ အကြီးအကျယ် ကြိချနေသည့် အချိန်မှာ တစ်မနက်ခင်းတွင် ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်တစ်ခုကို ကျွန်မကြားဖြတ်၍ ပြောလိုပါသည်။

ထိုနေ့မနက်က ကျွန်မသည် တာဝန်မှ နားရက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မအမေ နေထိုင်ရာ ဝါးဝစ်ကုတ်ဘက်သို့ သွား၍ နံနက်စာစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက် လာခဲ့သည်။ လမ်းထောင့်အကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မခြေလှမ်းများသည် တန်ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။ အမေအိမ်တစ်ခြမ်းမှာ ပြိုကျပျက်စီးလျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်မ၏ ဒူးများမှာ မခိုင်တော့ပါ။ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

ဤမျှလောက် အင်အားဆုတ်ယုတ်သွားရသည့် အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်မ အစ်သက်တွင် ဘယ်တုန်းကမျှ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြုံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသည် အိမ်ဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်း၍ပြေးသွား သည်။ တော်ပါသေး၏။ ဘုရားသခင်၏ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အမေ ဘာမျှ မဖြစ်ပါ။ အမေသည် လုံခြုံရာ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ဤအဖြစ်ကို ပြောပြပြီးနောက် ကျွန်မက “ကျွန်မတာဝန်ကျခဲ့တဲ့ နေရာကို ဗိုလ်ချုပ်တို့ကြည့်မလား” ဟု မေးမိသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ထံမှ အဖြေမရခင် ကျွန်မ၏ ပက်ကပ်ကားကြီးကို လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရပ်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့ပါ သည်။ မကြာခင်မှာပင် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က လူနာတင်ယာဉ်တစ်စီးဖြင့် မကြား၊ မီးကြားနှင့် အဆောက်အအုံပျက်များကြားမှ ကျွန်မဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ ရသော လမ်းများပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဖရိုဖရဲ ပြိုပျက်စီး နေသော ကုန်လှောင်ရုံများနှင့် အိမ်ပျက်ကြီး အိမ်ပြိုများကြားတွင် လျှောက်၍ ကြည့်ကြသေးသည်။

“တချို့က ဒီအဖြစ်တွေကို ကြည့်ပြီး ဟစ်တလာရဲ့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် အိမ်များ ရှင်းလင်းရေး စီမံကိန်းလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောပြပါ သည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ခေါင်းယမ်းသည်။ “ဗုံးတွေကြိုတဲ့အချိန်မှာ မင်း ကြောက်နေမှာပဲနော်” ဟု ပြောသည်။

“ငရဲပြည်ရောက်နေသလိုပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်ရယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပါ သည်။ “ရှိရှိသမျှ အဆောက်အအုံတွေက မီးလောင်နေတယ်။ ကျွန်မ ကားကို ဆောင်းသွားနေရတယ်။ အဲဒီလိုသွားနေတုန်းမှာ ဗုံးကျသံကြားလိုက်ရရင် ဘာဆက် ဆုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ကားကို ရပ်ရမလား။ နောက်ရင်း ပြန်ရမလား။ ဆတ်သွားရမှာလား။ ရုတ်တရက် ဘာမှ ဆွဲလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ကားကို ဇွတ်တိုးမောင်းတာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ အဖွဲ့ဝင်အဖော်တွေကလည်း ဆတ်မောင်း ခဲ့တိုက်တွန်းကြတယ်”

“ခင်ဗျားလုပ်တာမှန်တယ် အမျိုးသမီး၊ ဆက်သာမောင်း အကောင်အထည် ပြောကြတယ်။ ယောက်ျားတွေက အလောင်းကို ဆွဲထုတ်လာကြတယ်။ အများအားဖြင့် ကောက်ကျေး တွန့်လိမ်နေကြတာချည်းပဲ။ တစ်ခါတလေ ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြင့်နေတဲ့ အလောင်းတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ အဲဒါမျိုးကျတော့ ရွက်ထည့်အိတ်ကြီးတွေထဲ

စုထည့်ရတယ်။ အနံ့အသက်တွေက မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားလွန်းလို့ နှာခေါင်းအုပ်တွေ အမြဲစည်းထားရတယ်”

“အဆိုးဆုံး တစ်ခုရှိသေးတယ်” ဟု ကျွန်မက ဆက်ပြောသည်။ “လူနာ တင်ယာဉ်တွေပေါ်မှာ အလောင်းတွေ အပြည့်သိပ်တင်ထားတဲ့ အခါများ ဆိုရင် သိပ်ကိုဆိုးတာပဲ။ အလောင်းတွေကလည်း ပြည့်သိပ်ပြီး ခြုံစရာ လွမ်းစရာ ကလည်း မရှိ။ လက်တွေ ခြေတွေကို ရရာကြီးတွေနဲ့ ပူးတွဲပြီး ချည်ထားရတယ်။ အလောင်းတွေကို ချထားခဲ့စရာ နေရာကလည်း တစ်ခါတလေ မရှိဘူး။ အလောင်း ထားတဲ့အခန်းတွေ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လျှောက်မောင်းနေရတယ်။ တစ်ခန်း ရောက်သွားလို့ “နေရာမရှိဘူး” ပြောလိုက်ရင် နောက်တစ်နေရာကို မောင်းရပြန် ရော။

ကျွန်မ အခုထက်ထိ သတိရနေသေးတယ်။ အဲဒီညက ဗုံးကြဲတာကလည်း သိပ်များတယ်။ ပြင်းလည်း ပြင်းထန်တယ်။ အလောင်းတွေကို ချထားခဲ့စရာ နေရာမရှိတာနဲ့ တလည်လည် မောင်းသွားရာက နောက်ဆုံးကျတော့ တစ်နေရာ ရနေ ဆိုပါတော့။ ကားပေါ်က အလောင်းတွေကို ချနေတုန်းမှာ ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကားနားမှာ ထိုင်နေတယ်။ အဲဒါအလုပ်သမားတစ်ယောက်က ထွက်လာပြီး ပြောတယ်။ “အထဲမှာ ထိုင်နေရင် ပိုကောင်းမယ်။ အထဲဝင်ပါ။ ထနေည အပြင်မှာ ထိုင်လို့ မကောင်းဘူး” တဲ့။

ကျွန်မလည်း အထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ကုန်ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီး တစ်ခုပေါ့။ အခန်းနံရံဘက်မှာ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်နှစ်လုံး ချထားတယ်။ ပတ်ပတ်လည် မှာလည်း အကာအရံတွေ ချထားတယ်။ လုပ်ထားတာက ပုန်းခိုကျင်းသဘောပါ။ ကျွန်မတို့က အဲဒီခုတင်တွေပေါ် ထိုင်နေကြရတယ်။ ကျွန်မရဲ့လူနာတင်ယာဉ်မှာ အလုပ်သမားအဖွဲ့ဝင် ငါးဦးရှိတယ်။ အလောင်းထားခန်းက အလုပ်သမား သုံးယောက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ၊ အဝတ်တွေ ပတ်ပတ်ပြီး ချထားတဲ့အလောင်းပြကြီးက ကျွန်မတို့နဲ့ ပေအနည်းနည်းပဲ ကွာတယ်။ သူတို့က ဝီစက်တစ်ပုလင်းကို တစ် ယောက် တစ်လှည့်စီ လက်ဆင့်ကမ်းပေးကြတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ရင် တစ်ကျိုက်တော့ရဲ့ပဲ။ ကျွန်မလည်း မသောက်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မအဖို့ လော လောဆယ် လိုနေတာ ဒါပဲ။ သူနဲ့ကျွန်မပဲ လူသေတွေရဲ့အနံ့က ပျောက်သလို ဖြစ်သွားတာ။ ပြီးတော့”

ပြောရင်းနှင့် ဆက်မပြောချင်အောင် ဖြစ်လာသဖြင့် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပါသည်။

ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်၏မျက်နှာသည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ “သနားစရာ ကေးပဲ” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။

“သနားစရာလူတွေနဲ့ သနားစရာ လန်ဒန်ပါကလား” ဟု အိုက်ဆင် ဆောင်ဝါက ဝင်ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကျောကို အသာအယာပုတ်သည်။ “မင်းဟာ တကယ့်သတ္တိခဲ” ဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်မ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နော်သော့ ဆယာဉ်ကွင်းသို့ ကားနှင့်လိုက်ပို့သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူတို့ တကယ်ပင် ပြန်ကြရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်က ကျွန်မ၏လက်ကို ဆွဲခါ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့အား လိုက်လံပို့ဆောင်ခဲ့သည်များအတွက် ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကလည်း ကျွန်မလက်ကို ဆွဲခါလှုပ်ရမ်း၍ နှုတ်ဆက် သည်။ ထို့နောက် ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ကားထဲမှ ဘူးတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လာသည်။

“ဟောသည်မှာ ကေး၊ မင့်အတွက် တို့နှစ်ယောက်က ပေးတဲ့လက်ဆောင်” ဟု ဆိုကာ သူ့လက်ထဲမှ ဘူးကို လှမ်းပေးသည်။

ချောကလက်များ ရာရှင်စနစ်ဖြင့် စားသောက်နေရသော ထိုအချိန်က ချောကလက်သည် အလွန်အဖိုးတန်သော လက်ဆောင်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက ပြုံးမိသည်။ ကျွန်မ၏ အပြုံးကို မြင်သောအခါ နှစ်ယောက်သား ထက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကြသည်။

“တကယ်လို့များ ငါဒီဘက် ပြန်လာရရင်ပေါ့လေ” ဗိုလ်ချုပ် အိုက်ဆင် ဆောင်ဝါက စကားစသည်။ “မင်း ငါ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ကားမောင်းပို့ပေး ထိခိုဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ပို့ချင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်မ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။ အမှန်တကယ် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့အားလုံးက “အိုက်” ဟု ခေါ်နေကြသော ထိုလူကို ကျွန်မ ခင်မင်နေမိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ကားမောင်းပို့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ဖို့ မဆိုထား နှင့် သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ရလိမ့်ဦးမည်ဟုပင် မမျှော်လင့်မိပါ။

(၄)

ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦး ပြန်သွားပြီးသည့်နောက် လေဆိပ်မှ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း ကားတစ်စီးနှင့် ပြန်လာရခြင်းသည် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစရာ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မသည် ကြယ် နှစ်ပွင့်နှင့် တပ်ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး၏ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်လာရပြန်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏အမည်မှာ ကားလ်စပက်စ်ဖြစ်သော်လည်း အများက “တူအေး” ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူသည် အမှတ် (၈) လေတပ်၏ တာဝန်ခံ အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် သောင့်ခွတ်နေသူဖြစ်၏။ လန်ဒန်မြို့တွင်း လမ်းများကို နံ့နံ့စပ်စပ် မသိသော သူ၏ အမေရိကန်တပ်ကြပ်ကြီး ဒရိုင်ဘာအပေါ်၌ စိတ်ပျက်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

“အိုက်က ပြောသွားတယ်၊ မင်းဟာ ဒရိုင်ဘာတွေထဲမှာ ထိပ်ပဲတဲ့” ကျွန်မ သူ့ထံ သတင်းသွားပို့သည့် မနက်က သူက ဆီး၍ ပြောသည်။ ကျွန်မ အံ့အားသင့်မိပါသည်။ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေသည့် ကျွန်မ၏ အရည် အသွေးများကို အချင်းချင်းပြောရန် ဤဗိုလ်ချုပ်များတွင် အချိန်များရခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်စပက်စ် လန်ဒန်ရောက်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဂျာမန်တို့က အပြင်းအထန် ဖုံးကြံနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူ လန်ဒန်မှာ ရှိသည် ဖုံးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကြံနေနေ၊ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ မပုန်းဟု နာမည်ကြီး နေသူဖြစ်၏။ ဖုံးများချနေချိန်တွင် ပုန်းကျင်းထဲ ဝင်နေမည့်အစား အိမ်ခေါင်မိုးထိ တက်၍ ကြံချနေသည့် ဖုံးအလုံးပေါင်း မည်မျှရှိသည်ကို ရေတွက်နေတတ်သူ ဖြစ်၏။

သူသည် အလွန်စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပြင်းထန်လွန်း သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့်သဘောသို့ ရောက်သွား

လေ့ရှိသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်မတော်၏ လေတပ်တွင် အလုပ် ထုပ်ဆုံးသော တပ်မှူးတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားသူ တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် စပက်စ်သည် စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းနိုင်လွန်းသော လူတစ် ယောက်ဟု နာမည်ထွက်နေသော်လည်း ကလဲရစ်ဂျီရိပ်သာရှိ သူ့အခန်းတွင် ညတိုင်း ပါတီတစ်ခုတော့ ရှိတတ်သည်။ သူ့တပ်သည် အလွန်အလုပ်လုပ်သည် ဟူသော သတင်းဖြင့် ထင်ရှားသောတပ် ဖြစ်၏။ သူ့ဝန်ထမ်းများကလည်း ဘကယ်ပင် အလုပ်လုပ်သူများ ဖြစ်သည်။

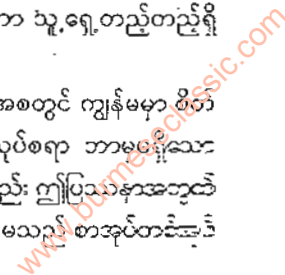
သူ့တပ်မှ လူများသည် အင်္ဂလိပ်ပြဇာတ်လောကမှ နာမည်ကြီး မင်းသား မင်းသမီးများကိုလည်းကောင်း၊ တပ်များကို ဖျော်ဖြေရေးအတွက် လန်ဒန်သို့ ဆက်လာကြသော ဟောလိဗုဒ် ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများကိုလည်းကောင်း နှင့်အခါကြိုတိုင်း ဖိတ်ကြား၍ ဧည့်ခံတတ်ကြသည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲများတွင် ဆုကံနှင့် အစားအသောက် အလှူပယ် သုံးစွဲတတ်ကြလေသည်။

လေတပ်ဌာနချုပ်သည် လန်ဒန်မြို့အပြင်ဘက် ဘူရေးပတ်ခ်၌ တည်ရှိ သည်။ ဗိုလ်ချုပ်စပက်စ်သည် တစ်နေ့ကုန်တစ်နေခန်း ရုံးတက်ကာ လုပ်စရာ မရှိသည့်များကို လုပ်သည်။ ရုံးချိန်ကုန်၍ ပြန်လာသည့်အခါတွင်လည်း ရုပ်ဂျီရိပ်သာ မြို့ခန်းသည် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် တူနေလေပြီ။ လူတွေက အများကြီး မင်းလိပ်မီးခိုးများက တစ်ထောင်းထောင်း၊ စကားပြောသံများကလည်း ကျွက်ကျက် ကြည့်လျက် ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် အဝီစိပွက်နေသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ် စပက်စ်သည် သူ့ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ယောင်၍မှပင် လှည့်မကြည့်ပါ။

သူ့ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သူများအား ခေါင်းဆတ်၍ ဆတ်၍ အသိအမှတ် မပြုဘဲ ဧည့်ခန်းမကြီးကို ဖြတ်လျှောက်သွားတတ်သည်။

ကျွန်မက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ကိုင်ကာ သူ့နောက်မှ အစိလိုက်ရသည်။ သူသည် သူ့စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ တန်းဝင်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းခဲ့သမျှကို အတိုးချ၍ နားပါလေတော့သည်။ သူ့တူလားထိုင်ကို ကျောနှင့်မီ၍ ခွေတိခွေခေါက်ထိုင်ကာ သူ့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ခုံကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေပါတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ် စပက်စ်၏ ဤအကျင့်ကြောင့် ပထမအစတွင် ကျွန်မမှာ စိတ် မသက်သာဖြစ်ရပါသည်။ သူ့ အခုလိုနေခိုက်တွင် လုပ်စရာ ဘာမှမရှိသော ကျွန်မမှာ ယောင်တီးယောင်ချာ ဖြစ်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤပြဿနာအတွက် နားချင်းပင် အဖြေရှာလို့ ရသည်။ နောင်အခါတွင် ကျွန်မသည် စာအုပ်တစ်အုပ်

အမြဲယူလာသည်။ ငိုလ်ချုပ်စပက်စ် သူ့ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ နံရံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့်အခါတွင် ဖြစ်စေ၊ သူ့စားပွဲပေါ်၌ အပုံလိုက်ရှိနေသော စာရွက်စာတမ်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခိုက်တွင် ဖြစ်စေ ကျွန်မ စာဖတ်နေပါသည်။ အချို့ညများတွင် သူသည် စားပွဲ၌ နာရီဝက်ခန့် ထိုင်၍ ငိုနေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းပြီး “နားရမယ့် အချိန်ပဲ။ ငါတို့ ဟွန်းချပ်ကို သွားရင် အချိန်ဘယ်လောက် ကြာမယ် ထင်သလဲ” စသည်ဖြင့် သူ့သွားလိုသည့် နေရာတစ်ခုခုကို ပြောပြီး အချိန်ကို မေးတတ်သည်။

“အို... သိပ်မကြာပါဘူး။ အလွန်ဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ်ပေါ့” ဟု ကျွန်မက ဖြေငြားအံ့။

“မင်း ဒီထက် အချိန်တိုတိုနဲ့ ရောက်အောင် မောင်းနိုင်ဖို့လိုတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဟိုကိုအရောက် ဆယ်ငါးမိနစ် ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်” ကျွန်မအောက်သို့ အပြေးအလွှားဆင်းကာ မော်တော် ကားကို ထုတ်၍ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရသည်။

ငိုလ်ချုပ် စပက်စ်သည် သူ့သွားလိုသော နေရာရှိလျှင် အချိန်ဘယ်လောက် နှင့် ဆရာထံလဲ ဟု ကျွန်မကို မေးတတ်သည်။ ကျွန်မက အချိန်ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဆရာထံသို့ ဆက်တတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ ကျွန်မထံမှ ဆစ်၍ ရသွားသော အချိန်အတွင်း မှတ်ဆိတ်မွေး ကသောကမျော ရိတ်နေတတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း နှင့် ကျွန်မသည် မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာနှင့် မတူတော့ဘဲ တိုက်လေယာဉ် မောင်းတစ်ဦးနှင့် တူလာသည်။ ကျွန်မ၏ မော်တော်ကား လီဗာသည် အမြဲတမ်း လိုလို ကြမ်းပြင်၌ ကပ်နေသည်က များ၏။ ယာဉ်ထိန်းရဲများနှင့် မဆုံမိခြင်းအတွက် ဘုရားသခင်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေရပါသည်။

သူ့အတွက် နားနားနေနေ နေလို့ရသည့် ညများလည်းရှိသည်။ ထိုညမျိုး တွင် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့တပည့်များနှင့် တစ်ညလုံး ဖဲကစားတတ်သည်။ သူ့ တပည့်များကလည်း ငိုလ်ချုပ် စပက်စ်နှင့် ဖဲကစားရလျှင် ပျော်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကစားသည့်အခါတိုင်း သူကသာ အမြဲလိုလို ရှုံးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ တချို့ညများကျတော့ သူသည် ဂစ်တာတစ်လက်ကို ဆွဲထုတ် ယူလာပြီး တီးနေတတ်၏။ ထိုညမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဖြစ်မိပါသည်။

အမေရိကန် အရာရှိများသည် လူငယ်ကလေးများနှင့် အလွန်တူသည့် သူတို့ စိတ်လိုလက်ရ ရှိလာပြီဆိုလျှင် တစ်နေရာတွင် ထိုင်ပြီး သူတို့ခေါင်းမူကို နောက်ပစ်၍ ဝက်စပိုင် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် နေစဉ်က ရလာခဲ့သော သီချင်း

များကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆိုနေတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့အကြိုက်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် “တာဝန်က အဝေးကို ငါပြေးချင်ပြီ” ဟူသော သီချင်းကို အဘဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် အော်နေတတ်၏။

သူတို့သည် ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ပေါ်ခဲ့သည့် စိတ်ကူးယဉ်သီချင်း များကိုလည်း အလွန်ကြိုက်ကြသည်။ “ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာအတွင်းသို့” “မင်းဒုက္ခတွေ မင်းရဲ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်လိုက်ပေတော့” “ပြီးတော့ ... ပြုံးပါ၊ ပြုံးပါ၊ ပြုံးပါကွယ်” စသော သီချင်းများမှာ သူတို့ ဆိုလေ့ရှိသော သီချင်းများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ အလွန်သဘောကျသည့် သီချင်းမှာ သူတို့ ဆိုလေ့ရှိသော “ဟိုဘက်မှာ” ဟူသော သီချင်းဖြစ်သည်။ လောလောဆယ် သူတို့ ပါဝင် ဆိုက်ခိုက်နေရသည့် စစ်အတွင်းမှ သီချင်းများထက် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက သီချင်းများကို သူတို့ပို၍ ကြိုက်ကြသည်။

လောလောဆယ် ပေါ်နေသည့် သီချင်းများထဲမှ သူတို့ကြိုက်သည့် သီချင်းမှာ တစ်ပုဒ်မျှသာရှိ၏။ “လီလီမာလင်း” ဟူသော သီချင်း။ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သူနှင့်ရော၍ ဆိုမိပါသည်။ သူ ဂစ်တာတီးနေပြီဆိုပါက ကျွန်မက ဘေးမှနေ၍ လိုအပ်သမျှကို လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ ရှိပါသည်။ အရက် ဆည့်ပေးခြင်း၊ သူ့ထံလာသည့် ဖုန်းကို သူ့ကိုယ်စား နားထောင်ပေးခြင်း စသည်များ ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်မ၏စိတ်သည် အိုင်ယာလန်မှ ကျွန်မ၏အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေတတ်ပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် လေတပ်မတော်သားများ၏ဘဝထဲတွင် အခြေ ဘကျ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် သတင်းထူးတစ်ခု ကြားလာရသည်။ ငိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား ဥရောပစစ်မြေပြင်သို့ တာဝန်ချထား ဆိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ယခုလန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီဟူသော သတင်း ဖြစ်လေသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား ကားမောင်းပို့ခဲ့ရသည့် အလုပ်တာဝန်တွင် ကျွန်မ သာသာ ခံခဲ့ရသည့် အားလျော်စွာ ကျွန်မအဖို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။ ငိုလ်ချုပ် စပက်စ်ကိုလည်း ကျွန်မ ခင်နေပါသည်။ ကျွန်မ ငိုလ်ချုပ်စပက်စ်၏ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာအဖြစ်မှ တာဝန်ကျပြီးသည့်နောက် တစ်လခန့်အကြာ တစ်ညနေခင်း တွင် ဖြစ်သည်။ အချိန်အတော်ကလေး နောက်ကျနေပြီဖြစ်သော်လည်း အလင်း ဆာထင်တော့ မပျောက်သေး။ ကျွန်မ မော်တော်ကားကို ကလဲ ရစ်ရှ် ရိုပိသာဇွတ် တွင် ခုတ်လိုက်သည်။ ငိုလ်ချုပ်စပက်စ်သည် ကားထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်ဒွန်းလေဆိပ်ကို မောင်း” ဟု ပြောပြန်သည်။ “အချိန် မဖြုန်းနဲ့၊ ခြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်မောင်း”

ဟင်ဒုန်းလေအိပ်တွင် ကြေးဝါရောင် ကြယ်ပွင့် အများအပြားသည် ဝင်းလက် နေကြသည်။ ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး လာသည်ထင်၏။ လေယာဉ် ဆိုက်လာသည်။ တံခါးပွင့်လာသည်။ ကြေးဝါရောင် ကြယ်ပွင့်ပိုင်ရှင်များသည် သတိအနေအထားဆွဲ၍ ရပ်နေကြလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ သည် လေယာဉ်လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာလျက်ရှိ၏။

ကြေးဝါရောင် ကြယ်ပွင့်ပိုင်ရှင်များကို နှုတ်ဆက်ပြီးသောအခါ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ကျွန်မဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ “မင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ ကေး” ဟု မေးသည်။ “ငါမင်းကို လိုက်ရှာနေတာ လန်ဒန်မြို့တစ်မြို့လုံးနဲ့နေပြီ”

ပြီးတော့ စပက်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ “ဘယ်လိုလည်း တူးအေး၊ ခင်ဗျားက ကေးကို လေတပ်ထဲခေါ်ပြီး ဝှက်ထားတာကိုး ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကေးကိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီက ပြန်မဆွဲပါနဲ့တော့” ဟု စပက်စ်က ပြန်ပြောသည်။ “လန်ဒန်မြို့တွင်း လမ်းတွေကို ကောင်းကောင်းသိတဲ့ ဒရိုင်ဘာဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ”

“ကြည့်ဦးမယ်လေ” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာ သည် ကျွန်တော့်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။ “မင်္ဂလာတက် အမေရိက ကနေပြီး သစ်သီး နည်းနည်း သယ်လာခဲ့တယ်။ သစ်သီးတွေက ကြာကြာထားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သစ်သီး ဟုတ်လား” ကျွန်မက သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်မိသည်။ “သစ်သီးတော့ ကျွန်မ ကြိုက်တယ်၊ မနက်ဖြန် လာယူရမလား”

ဗိုလ်ချုပ်စပက်စ်က ရယ်သည်။ “ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာကို လာဘ်မထိုးပါနဲ့” နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဌာနချုပ်တည်ရာ ဂရောဗင်းနားစကွဲယားသို့ ရောက်သွားပါသည်။ သူ ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေသည် ဟု ပြောခဲ့သောစကားမှာ အပိုပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ သက်တော်စောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဇာစ်ဦးက ကျွန်မကို ဆီး၍ မေးသည်။ “ကေး ဆမ်းမားစဘီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လန်ဒန်တစ်မြို့လုံး မြေလှန်ပြီး ရှာနေတာ မတွေ့ဘူး။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်စာ မရဘူးလားဟင်”

သူ့စာကို ကျွန်မ ရခဲ့သော်လည်း လွှင့်ပစ်ခဲ့မိပါသည်။ တစ်ရက်တွင် ကျွန်မ မော်တော်ကား၏ လေကာနောက်တွင် စာတစ်စောင် ညှပ်ထားသည်။ စာတွင် အမှတ် ၂၀၊ ဂရောဗင်းနားသို့လာ၍ ဗိုလ်မှူးကြီး လီးနှင့် တွေ့ပါဟု ရေးထားသည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး လီး ဆိုသူကို ကျွန်မ မသိ။ ဗိုလ်ချုပ်စပက်စ်က မခိုင်းဘဲနှင့်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ သွားတွေ့ရန် မလိုအပ်

လည်း ကျွန်မ ယူဆခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး လီးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဦးစီးအရာရှိများထံမှ တစ်ဦးဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော အတွေးမျိုးလည်း ကျွန်မခေါင်းထဲ၌ မပေါ်ခဲ့ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယခု ကျွန်မရောက်လာသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို ချက်ချင်း လက်ခံတွေ့ဆုံပါသည်။ သစ်သီးဘူးကို သူ့ရှေ့က စားပွဲဆီ၌ တင်ထားသည်။ လိမ္မော်သီးနှင့် စပျစ်သီးများဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဆောက်မူက်ရတနာပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မလို လူတစ်ယောက်အား လက်ဆောင်ပေးဖို့ သတိတရရှိခြင်းနှင့် အလွန်တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းမျိုးကို ပေးခြင်းသည် ကျွန်မ၏ စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်လှုပ်ရှားစေခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မ၊ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး” ဟု ပြောမိသည်။ “ဒီလက်ဆောင် ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ ပြောမပြတတ်တော့ဘူး”

“ငါ မင်းဆီက ကျေးဇူးတင်စကား မလိုချင်ဘူး” ဟု သူက ဆိုသည်။ “ငါ သိချင်တာက မင်း ငါ့ဆီပြန်လာပြီး ကားမောင်းပေးမလား၊ မပေးဘူးလား။ အဲဒါပဲ သိချင်တယ်” ပြီးတော့ သူက ပြုံးနေပါသည်။

ကျွန်မ ဘယ်လို အဖြေမျိုး ပေးရမှန်း မသိပါ။ ဗိုလ်ချုပ်စပက်စ်ကိုလည်း ကျွန်မ အားနာသည်။ သူ့စကားကို ကျွန်မ လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်လိုက်မည် ဆိုပါကလည်း ထိပ်ဆုံးရောက်နေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏ ဒရိုင်ဘာဖြစ်နိုင် သည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်ပေတော့မည်။ ကျွန်မ ဘာတွေပြောမိမှန်း မသိတော့ပါ။ အကယ်၍ ဗိုလ်ချုပ်စပက်စ်ဘက်မှ ကျေနပ်မည်ဆိုပါက ကျွန်မ အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း လက်ခံပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကားကိုပဲ မောင်းချင်ပါသည်ဟု ပြောမိသည်။

နောက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ၏ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်လာပြန်ပါသည်။

(၅)

ယခုအခေါက် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ပြန်ရောက်လာခြင်းသည် ရေရှည်အောင်မြင်မှုများကို အရယူရန်ဟူသော ရည်မှန်းချက်နှင့် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ကြီးတစ်ခုကို ဦးစီး၍ တိုက်ခိုက်နေရသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်မှာ ကြီးမားလွန်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် သူ့တာဝန်ကို အမှားအယွင်းမရှိအောင် သတိကြီးစွာထား၍ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ နေထိုင်ရာ၌ တစ်နေ့တည်း ဖြစ်နေသော သူ့ဘဝကို မိသားစုတစ်ခု၏ ဘဝနှင့်တူအောင် ကြိုးစား၍ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

လူအများ၏ အကျိုးနှင့်ယှဉ်နှိုင်း ဆက်စပ်နေသော လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်နေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်များထက် နေအိမ်နှင့် မီးဖိုချောင်၏အရသာကို ခံစားတတ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် သူ့အလုပ်နှင့် သူ့အိမ်ကို သူ့ဘဝ၏ဒေါက်တိုင်ကြီး နှစ်တိုင်အဖြစ် သဘောထားသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။ ဤသဘောထားကြောင့်လည်း သူသည် သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေကြသော လန်ဒန်မြို့တော်၏ သမီးပျိုများလက်မှ လွတ်မြောက်အောင် နေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤအရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူသည် ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဂရိတာဂါဘိုးလိုပင် နာမည်ပျက် မရှိအောင် နေထိုင်ပါသည်။ တောထွက်ရသော ရဟန်းတစ်ပါးကဲ့သို့ နေထိုင်သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ သူသည် တတ်နိုင်သမျှ တစ်ဦးတည်း နေပါသည်။ သူ၏စိတ်ရင်းမှန်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေခြင်းကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့အချိန်နှင့် သူ့လုပ်အား

သူ၏အလုပ်တာဝန်များဖြစ်သော စစ်ရေးစစ်ရာ ကိစ္စများမှ တစ်ပါး အခြားနေရာများတွင် မသုံးလိုသောစိတ်ဖြင့် တစ်ဦးတည်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် လန်ဒန်မြို့တော်ရှိ အထက်တန်းလွှာ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ဟန်ဆောင်မှုများနှင့် ကြားဝါမှုများကိုလည်း ရွံရှာသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ယနေ့အချိန်အထိ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ တစ်ညတွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှ ပြန်လာသော အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် မော်တော်ကားထဲ ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဒီမိန်းမတွေက ငါ့ကို ကျွန်မတို့ရဲ့အချစ်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး” လို့ ခေါ်...ခေါ်နေတာ နားကြားပြင်းတပ်လာပြီ ရေရှည်သည်းခံနိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး။ ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ အချစ်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလို့ ခေါ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ငါ အခု စစ်တိုက်နေတာဟာ စားပွဲမှာ အခန့်သားထိုင်ပြီး တိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး” ဟု ညည်းညည်း ညှဉ်းပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

သာမန်အချိန်များတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အခြားလူများထက် အဖော်ခင်တတ်သည့် သဘောရှိသည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်သည် သာမန်အချိန် မဟုတ်ပါ။ သူ လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် မူတစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့အလုပ်နှင့် တိုက်ရိုက် မသက်ဆိုင်သော ဖိတ်ကြားမှု ဟူသမျှကို လက်မခံဟူသော မူဖြစ်ပါ၏။ အမှန်တော့ သူ လက်တွေ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်သုံးခုကြောင့် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဖြစ်ရပ်မှာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး ဂျွန်ဝင်းအန်၏ ဇူလိုင် ၄ ရက် အမေရိကန်လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့က အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် လူပေါင်းအမြောက်အမြားနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။ ထိုဒဏ်ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူ့ညာလက်သည် အဆမတန် သောင်ကိုင်လျက် ရှိပါသည်။ ထိုနေ့က ရုံးစာရွက်စာတမ်းများပေါ်၌ ရေးထိုးပေးနေကျ လက်မှတ်တို့ကို ရေးထိုးမပေးနိုင်တော့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကြုံရသည့်အဖြစ်မှာ နော်ဝေဘူရင် ဟာကွန်၏ မေ့လှယ်စာပေးပွဲဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က နေ့ခင်း နှစ်နာရီ ထိုးပြီးလျှင် ပြီးချင်း သူ့ကိုလာခေါ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မကို မှာထားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ မှာထားသည့် အချိန်အတိုင်း ရောက်သွားပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ထွက်လာပြီး နာရီပေါင်းများစွာကြာမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထွက်လာပါသည်။ သူသည် ဒေါသတကြီး ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။

သံတမန်ဆိုင်ရာ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများအရ ဘုရင်တစ်ပါး၏ ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုတွင် ဘုရင်မင်းမြတ် မပြန်မချင်း မည်သူမှ ဧည့်ခံပွဲအခန်းထဲမှ ထွက်ခွာခွင့် မရှိပါ။ ဤစည်းကမ်းချက်ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ ပြန်ချင်ပါလျက်နှင့် မပြန်နိုင်ဘဲ ဆက်ထိုင်နေခဲ့ရပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း စကားကောင်းနေသဖြင့် ရုတ်တရက် မပြန်ပါ။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ညနေခင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် ကျလာသည်အထိ အောင့်အည်းသည်ခံပြီး ထိုင်နေခဲ့ရသဖြင့် ဒေါပွလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် စစ်တပ်က ပြုလုပ်သော ဧည့်ခံပွဲများ၌ လိုက်နာ ကျင့်သုံးရသည့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ စည်းကမ်းများကိုတော့ သည်းခံ၍ လိုက်နာ လေ့ ရှိပါသည်။ ထိုစည်းကမ်းများကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ သူစိတ်ပျက်တတ်သော သဘောရှိပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့၏ အချို့သော ဓလေ့ထုံးစံများနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ စည်းကမ်းများသည် သူ့အတွက် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ့ ရှိပါသည်။ တစ်ညတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး ဝင်းအန်က ပြုလုပ်သော ညစာစားပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သံအမတ်ကြီးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ တွေ့ဆုံပြီး စကားပြောလို ကြောင်း အကြောင်းကြားပါသည်။

သံအမတ်ကြီး ဝင်းအန်ကတွင် ကျွန်ုပ်မသည် ရုံးခန်းအပြင်ဘက်၌ ထိုင် လျက်ရှိသည်။ ဝင်းအန်သည် လူချောတစ်ဦးဖြစ်၍ အလွန်ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သဘောကောင်းရုံမက အလွန်အလွန် ရှက်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုနေ့က သူ့အမူအရာမှာ ဆရာ၏အရိုက်အနှက်ကို ခံရန်ရောက်လာသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်သဖွယ် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။

နောက် ငါးမိနစ်မျှအကြာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် အခါတွင်လည်း သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် လက္ခဏာရှိပါသည်။ ပိတ်ထားသော တံခါးများနောက်ကွယ်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ထိုနေ့က ဖြစ်ရပ်ကို ညနေပိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ဟိုတယ်သို့ ပြန်အပို့တွင် ကျွန်ုပ် သိရပါသည်။ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်ကို အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသည့်အခါ တွင် သူ့မျက်နှာသည် နာလိုခဲခဲ ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်းကို ဖော်ပြနေပါသည်။

သံအမတ်ကြီးက ရုံးခန်းကို ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူပြောလိုသည့် စကားကို သွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘဲ တိုက်ရိုက်ပင် ပြောသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ ပြောရဦးမယ်” ဟု သူက စကားစသည်။ “ဒီနိုင်ငံမှာက ညစာစားပွဲ တစ်ခုလုပ်ရင်

ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် ဆုတောင်းပြီးတဲ့ အချိန်ကျမှ ဆေးလိပ်သောက်ရတဲ့ထုံးစံ ရှိတယ်။ ဘုရင်အတွက် ဆုတောင်းရသေးခင် လုံးဝဆေးလိပ်မသောက်ရဘူး” စီးကရက်တစ်လိပ်မှ မသောက်ရလျှင် မနေတတ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ထိုညက ညစာစားပွဲတွင် သူ့စားပွဲ၌ ထိုင်မိလျှင် ထိုင်မိချင်း အမှတ်တမဲ့နှင့် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ပါးစပ်တွင် ခဲထားခဲ့မိသည်။ ဤအဖြစ်ကြောင့် သံအမတ်ကြီးက ဤစကားကို ကိုယ်တိုင်လာရောက် ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

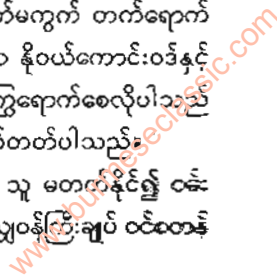
“အဲဒီ ထုံးစံကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမလဲ” ဟု အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါက သံအမတ်ကြီးကို ပြန်ပြောခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ အဖြစ်အပျက် ကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြနေသည့် အခိုက်မှာပင် သူက “အားလုံး သောက်သုံးမကျတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေချည်းပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။ သူ့လို ဆေးလိပ်နှင့်ပါးစပ် အပြတ်မခံ နိုင်သည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ ဤဓလေ့ထုံးစံသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော မိုက်မဲမှု တစ်ခုပင် ဖြစ်နေရုံမက လုံးဝ သည်းမခံနိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်နေလေသည်။

“ငါက ဝင်းအန်ကို ဒီကိစ္စအတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောလွှတ်လိုက် ရတယ်” ဟု သူက ဆိုပါသည်။ “နောက် ဒီအပြုအမူမျိုး မလုပ်တော့ပါဘူးလို့လည်း ဆောင်းပန်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မနေ့ညက ညစာစားပွဲဟာ ကျွန်တော် မျက်ဆုံးအကြိမ်တက်တဲ့ ညစာစားပွဲလို့ သတ်မှတ်ထားလိုက်ပါတော့။ နောက်ကို ဝန်ဒန်မှာ လုပ်သမျှ ဘယ်သူ့ညစာစားပွဲကိုမှ ကျုပ်မတက်တော့ဘူးလို့လည်း ပြောလွှတ်လိုက်တယ်”

ညစာစားပွဲမှန်သမျှကို မတက်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း လူမှုရေးထုံးစံအရ ပြုလုပ်သမျှ ညစာစားပွဲများကိုမူ လုံးဝတက်ရောက်ခြင်း မပြုတော့ပါ။ နေ့လယ်စာ စားပွဲများ၊ ညစာစားပွဲများ၊ အရက်ပွဲများနှင့် ရုံးပိတ်ရက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ အတွက် ဖိတ်စာများကတော့ ဝင်လာမိစေတတ်သေးသလို သို့သော်လည်း အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါသည် ဘယ်ပါတီပွဲမှ မတက်တော့ပါ။

လေဒီအက်စတာက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား စာရေးဆရာကြီး ဂျော့ဘား ဟော်ရှော့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုပါ၍ ညစာစားပွဲသို့ မပျက်မကွက် တက်ရောက် လိုပါသည်ဟုသော ဖိတ်စာမျိုးနှင့် လေဒီကန်းနက်က နိုဝယ်ကောင်းဝန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုပါသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆက်ဆက် ကြွရောက်စေလိုပါသည်။ သူ့သော ဖိတ်စာမျိုးတွေလည်း မကြာခဏ လာရောက်တတ်ပါသည်။

ယင်းဖိတ်စာမျိုးကိုလည်း သူလက်မခံတော့ပါ။ သူ မတက်နိုင်၍ ဝမ်း နည်းပါကြောင်း ပြန်ကြားစာများသာ ပို့ခိုင်းသည်။ ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ဝင်တော့

ချာချီနှင့် အပတ်စဉ်စားနေကျ နေ့လယ်စာနှင့် ညစာစားပွဲကဲ့သို့သော သူ၏ လုပ်ငန်း တာဝန်နှင့် တိုက်ရိုက်မပတ်သက်သည့် ပါတီပွဲမှန်သမျှကိုလည်း သူမတက်တော့ပါ။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် သူ့လိုအပ်ချက်ကိုတော့ သူသိသည်။ သူ၏ပေါင်း သင်းဆက်ဆံရေး ဘဝမှာ များစွာမှေးမှိန်လျက်ရှိသည်ကို နားလည်သည်။ ခင်ခင် မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေထိုင်မှုဆိုသည်မှာ မိသားစုမှ အခြေခံခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းပေါင်း သင်းဆက်ဆံရေးအခြေအနေမျိုးကို နေအိမ်နှင့်မိသားစုအတွင်း၌သာ ရနိုင်သည် ဟူသော အချက်ကိုလည်းကောင်း သူသဘောပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဝါရှင်တန်တွင် နေစဉ်ကတည်းက ဆွေမျိုး ရင်းချာသဖွယ် တရင်းတနှီးရှိခဲ့သော သူ့မိတ်ဆွေများနှင့် အသိုက်အဝန်းလေး တစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ သူတည်ထောင်ထားသည့် အုပ်စုလေးတွင် လူများ များ စားစားမရှိပါ။ ဘွတ်ချို၊ တက်စ်နှင့် မစ်ကီတို့ သုံးဦးသာရှိပါသည်။ သို့သော် လည်း ထိုအုပ်စုကလေး၏ သံယောဇဉ်ကြီးမှာ ခိုင်မာလှပါသည်။

ဘွတ်ချို၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ ဟယ်ရီဘွတ်ချားဖြစ်ပါသည်။ အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ။ မိသားစုများကလည်း အလွန်ရင်းနှီးသဖြင့် မစွက်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် မစွက် ဘွတ်ချားတို့သည် ဝါရှင်တန်တွင် နှစ်ယောက်တွဲတစ်ခန်းတည်း နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ လန်ဒန်သို့ လာရောက်သည့်အခါတွင်လည်း ဘွတ်ချားသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေထိုင်ရာအခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အတူနေခဲ့သည်။

ဘွတ်ချားသည် လူချောတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရုပ်ရည်နှင့် ပုံပန်း မှာ ခင်စရာကောင်းသည်။ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် လူချစ်လူခင်အလွန်များသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယခင်က ကိုလံဘီယာ အသံလွှင့်ဌာန၌ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် အားလျော်စွာ ယခုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါ၏ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးအရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ရူးမသွားအောင် ထိန်းကျောင်းပေးနေသူတစ်ဦးဟုပင် ဆိုရပါ လိမ့်မည်။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ထုတ်ဖော် ပြောပြလေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်မ မကြာမကြာ ကြားခဲ့ရဖူးပါသည်။ "တချို့ရက်တွေမှာဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ခွေးနာလေးတစ်ကောင်လို ထောင့်တစ် ထောင့်မှာ ခွေပြီး ကုပ်ချင်နေတဲ့စိတ် ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘွတ်ချားထံ

အဲသလိုခွေနေဖို့ ကျွန်တော်ကို ခွင့်မပြုဘူး။ ကျွန်တော် ဘွတ်ချားကို အနားမှာ ထားတာ ဒီအကြောင်းကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော်ကို ရူးမသွားအောင် ထိန်းသိမ်း ခံစာင့်ရောက်ပေးဖို့ ထားတာပါ။"

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဘွတ်ချိုကို တကယ်ချစ်သည်။ ဘွတ်ချိုမှာ ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့အလွန် စိတ်ချယုံကြည်ရသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ကင်းဆက်ပြည်နယ်မှ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ မြို့ ကလေးနှင့် မဝေးကွာလှသော အိုင်အိုးဝါးပြည်နယ်အတွင်းမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့ တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မွေးရပ်ဇာတိချင်း အလှမ်းမဝေးသလိုပင် အမြင်ချင်းကျတော့လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခက်ခဲလှပါ။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဘရစ်ချိုခေါ် ဖဲကစားခြင်းနှင့် ဂေါက်ရိုက် ခြင်းကို ဝါသနာကြီးသည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများရှာ၌လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်မအနေဖြင့် ဘွတ်ချိုကို အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အချစ်ဆုံးသော ညီငယ်တစ်ယောက်လို သဘောထားမိပါသည်။

ဒုတိယလူ တက်စ်မှာ တက္ကဆက်ပြည်နယ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး အားနက်စ်လီး ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကိုယ်ရံတော်အရာရှိ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အကျင့်စရိုက်ကျတော့ ဘွတ်ချိုနှင့် တခြားစီဖြစ်သည်။ သူသည် အမြဲ တစေ ပူပန်ကြောင့်ကြကာ အနံ့ခံနေသော အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်နှင့် တူပြီး ထူးထူးခြားခြားပင် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် ပြည့်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ရုံးကို စီမံခန့်ခွဲနေသူဖြစ်၍ ရုပ်ထွေးကြန့်ကြာ နေသော ကြိုးနီစနစ်ကို ဖြေရာ၌ အလွန်တော်သည်။ သူသည် ဘယ်သော အခါမှ သူ့ကိုယ်သူ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် နေသည်မရှိပါ။ ဌာနချုပ်မှ တစ်ရက်လောက် ခွာသွားမည်ဆိုလျှင်ပင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဤလောက်အထိပင် ရုံးအတွက် စိတ်မချသူ ဖြစ်လေသည်။ တချို့က သူ့ကို အေးတီအေးစက် နိုင်လွန်းသည် ထင်ကြသည်။ အခုနိတ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါ။ စစ်ကြီးမဖြစ်မီက အရောင်းဆွေသည်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သူသည် အလွန်ရှက်တတ်သည်။ စကားအလွန်နည်းသည်။ နေပုံထိုင်ပုံ ကလည်း အလွန်ဆိတ်ငြိမ်သည်။ ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ ဆိုခြင်းချက်မှာ အလွန်ကြီးမားသော ခြွင်းချက်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့အသံဖြစ်သည်။ သူ့အသံမှာ ကြားရ သူများ နားမခံနိုင်လောက်အောင် ကျယ်လောင်လှပါသည်။ သူ၏အော်တစ်

ကြိမ်းမောင်းသံသည် ကျွန်မတို့အား ရူးသွားလောက်အောင် ပြင်းထန်လှပါသည်။ တက်စံသည် ဘွတ်ချုံကဲ့သို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မနေရသော်လည်း ရင်းနှီးမှုမှာ ဆွေမျိုးသားချင်း သဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ယောက်ဖနှင့် တူသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ ကျွန်မတို့အားလုံးက မစ်ကီဟု ခေါ်နေကြသော အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အော်ဒလီ တပ်ကြပ်ကြီး ဗိုက်ကယ်မက်ကိုး ဖြစ်ပါသည်။ မစ်ကီသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဖိနပ်များကို တိုက်သည်။ ကြယ်သီးနှင့် တံဆိပ်များကို အရောင်တင်သည်။ ဖိနပ်ကြီးများကို မီးပူတိုက်သည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်စားများကို အဟောင်းနှင့်အသစ်လဲပေးသည်။ သွားတိုက်သွားပွတ်တံပေါ် သွားတိုက်ဆေး ညှစ်၍ ထည့်ထားနှင့်သည်။ အဝတ်အစားများ ဝတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် စိတ်ပူသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပူပန်ရခြင်းသည် သူ့၏အထူးအခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဟု ယူဆသည်။

မင်ကီ၏ သူရဲကောင်း ကိုးကွယ်မှု စိတ်ဓာတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မတို့ ဘေးလူများအတွက် ရယ်စရာဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ အယ်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံတွင် နေခဲ့စဉ်က ကြံ့ခဲရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကျွန်မသတိရမိပါသည်။ ထစ်နေ့ကတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အပေါ်ထပ်မှနေ၍ အောက်သို့ဆင်းလာသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တောက်ပြောင်လျက် ရှိ၏။

မစ်ကီသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ “ရုပ်ရှင်မင်းသား ဂယ်ရီကူးပါးထက် အများကြီးချောတာပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ လူစုမှာလည်း မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ ရယ်မိကြပါသည်။ မစ်ကီကတော့ ကျွန်မတို့ ဘာကြောင့်ရယ်သည်ကို နားမလည်ပါ။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား အဝတ်အစား လဲလှယ်ပေးရသည့် မစ်ကီ၏ အလုပ်တာဝန်ပိုင်းကို စဉ်းစားမိသည့် အခါတိုင်း ကျွန်မ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လန်ဒန်သို့ ပထမတစ်ခေါက် လာစဉ်က သူ့အတွက် အော်ဒလီ တစ်ယောက် ချထားပေးခဲ့သည်။ ထိုအော်ဒလီ၏ ပြောပြချက်အရ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား အတွင်းခံဘောင်းဘီဝတ်ပေးရသည်ဟု သိရပါသည်။

သူ့လို သဘောကောင်းပြီး အလွန် ကာယိခြေကြီးသူတစ်ဦးက အတွင်းခံဘောင်းဘီ ဝတ်အပေးခံသည်ကို တွေးကာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ကြားစဉ်က ကျွန်မ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ နောက်ကျတော့ ကျွန်မကြားသိရသည့် သတင်းမှန်ကြောင့်

သိလာရသည်။ သူ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံသို့သွားရောက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒေါက်ကလပ်စ် မက်အာသာ၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းစဉ်က ထိုအကျင့်ကို ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကိုယ်တိုင်က ထုတ်ဖော်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ပြောပြသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာ လက်အောက်တွင် နိုင်းစရာအစေခံတွေ ဆါများလှကြောင်း သိရပါသည်။

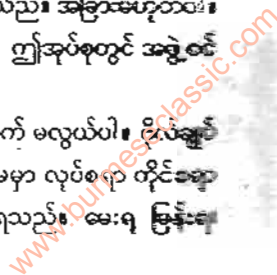
“ငါ မနီလာ ပြန်ရောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်က မင်းအခု အမေရိက ပြန်ရောက်နေပြီ။ မင့်ဘာသာမင်း ဘောင်းဘီဝတ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပြီးပလာ” လို့ မေးတယ်။ “ဘောင်းဘီဝတ်နည်း ကျွန်တော် မေ့မသွားပါဘူး။ ဖိနပ်ကြီး ကောင်းကောင်း မချည်တတ်သေးတာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးတုန်းပဲ လို့ ငါက ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်” ဟု သူက ကျွန်မကို စပ်မိစပ်ရာ ပြောပြခဲ့ ခူးသည်။

အော်ဒလီမစ်ကီသည် သူ့ဆရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အတွက် ဘာမှ လိုလေသေး ခဲ့အောင် လုပ်ပေးတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ချောကလက်များ၊ ပီကေများနှင့် စီးကရက်ဘူးများကို ပြတ်မသွားအောင် အမြဲဂရုစိုက်၍ ထားပေးသည်။ သူ့ဆရာ အလွန်ကြိုက်သော အမေရိကန် ဆောင်းဘွိုင် သေနတ်ပစ်သမား ဝတ္ထုအသစ်များကိုလည်း ပြတ်မသွားအောင် နာယူ ချထားပေးလေ့ ရှိသည်။ ထိုဝတ္ထုစာအုပ်များသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အနှစ်သက်ဆုံးသော အပျင်းပြေ ဖတ်စရာစာအုပ်များ ဖြစ်သည်။

မစ်ကီသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ဇနီး မစ္စကီအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါထံသို့ တစ်ပတ် သူင် တစ်ကြိမ် စာမှန်မှန်ရေးရသည့် တာဝန်ကိုလည်း လုပ်သည်။ ထိုတာဝန်မှာ သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်နေသော တာဝန်ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စဝိစ္စ မှန်သမျှကို ရေးသားခြင်းဖြစ်ရာ ဘွတ်နှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အပို အနည်းငယ် စိတ်ကသိကအောင့်ဖြစ်ရသော တာဝန်တစ်ရပ်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါထံ ပြန်ရောက်သည့် အခါ ကျွန်မတွင် မျှော်လင့်ချက် ထားစရာတစ်ခု ရှိလာသည်။ အခြားအဟုတ်ပါ။ အားစုလေးသဖွယ်ဖြစ်နေသော အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဤအုပ်စုတွင် အခွင့်အလမ်းဖြစ်လာအောင် အားထုတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း လက်တွေ့ကျတော့ ထင်သလောက် မလွယ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကားမောင်း၍ မပို့ရသော အချိန်များတွင် ကျွန်မမှာ လုပ်စရာ တိုင်တော့ များစားစား မရှိပါ။ တယ်လီဖုန်းလာလျှင် ကိုင်ရသည်။ မေးရ မြန်းချ

အဖြေပေးရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် လာသမျှစာများကို ဖောက်ရ ဖတ်ရသည်။ ပြီးတော့ ချိန်းဆိုချက်များကို အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးရသည်။ ကျွန်မလက်တွေ့ ဆောင်ရွက်နေရသမျှ လုပ်ငန်းတာဝန်များအရ ကျွန်မမှာ အချိန်ရှိသမျှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှင့် အနေများလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မလူစုနှင့် တွေ့ရ တွေ့ရသည့်အချိန်မှာ နည်းလွန်း လှသည်။

မနက်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီသို့ အစောကြီး လာရသည်။ ထို့နောက် ဟိုဟိုသည်သည် သူသွားလိုရာ နေရာများကို လိုက်ပို့ရသည်။ သွားရင်းလာရင်း နေရင်းထိုင်ရင်းပင် သူခိုင်းသမျှ တောက်တိုမယ်ရကလေးတွေ လုပ်ကိုင်ပေး ရသည်။ နောက်ဆုံးတာဝန်များ ပြီးဆုံးသွား၍ သူ ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည့်အခါ သူ့ကို ဟိုတယ်သို့ ပြန်ပို့ပေးရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်မတို့အား များစွာ အကာအကွယ်ပေးထားသည် ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိပါသည်။ ဘွတ်ချို၊ တက်စံနှင့် ကျွန်မတို့သုံးဦးကို သူ့အတွက် တာဝန်ချထားသူများအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ ဤသုံးဦးအတွက် သူ့မှာတာဝန်ရှိ သည်ဟုလည်း သတ်မှတ်သည်။ “အထူးသဖြင့် မင့်အတွက် ဒီသတ်မှတ်ချက် အတိုင်း ဖြစ်ရမယ်ကော” ဟု ကျွန်မကို သူ မှာထားဖူးသည်။ သူ့မှာကြားသည်မှာ အခါဇာသိခဲ့သည်။

ဌာနချုပ်ရှိ အချို့သော အရာရှိများသည် ကျွန်မကို ဩဇာပေးချင်ကြသည်။ ဟိုဟာလုပ်ပေးစမ်း၊ သည်ဟာလုပ်ပေးစမ်း စသည်ဖြင့်လည်း ခိုင်းချင်တတ်သည်။ ဤအဖြစ်ကို သူသိထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဤစကားကို သူပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤအဖြစ်ကို သူ လုံးဝမလိုလား။ ကျွန်မတို့အားလုံးသည် သူ၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဝန်ထမ်းများဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ကို သူကလွဲပြီး တခြားလူများက အခွင့်အရေးယူ၍ ခိုင်းစေခြင်း မပြုစေချင်။

အမြဲတစေ သွားအတူ လာအတူဖြစ်လာသည့်အခါ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပြောစရာစကားတွေ ရှိလာသည်။ ရှိလာသည့်အတိုင်းလည်း ပြောမိဆိုမိကြသည်။ အလုပ်အတူတူတွဲ၍ လုပ်နေရသူများသည် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသိနားလည်ထားဖို့ လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။ တစ်ကြိမ်တစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို ပြောပါသည်။ “ကေး... မင့်အကြောင်းကြားနေရတာ အများကြီးဘဲ။ ငါမင့်အမေနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တယ် တစ်ညနေခင်းလောက် မင့် အမေကို ငါတို့နှင့်အတူ ညစာလာစားဖို့ ဖိတ်ပါလား”

သူနှင့် ဗိုလ်ချုပ်မက်ကလပ်တို့က ကျွန်မကို နေ့လယ်စာစားဖို့ ဖိတ်ခဲ့သည်။

ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်မတို့သုံးယောက် ကွန်နော့သို့ သွား၍ နေ့လယ်စာ စားခဲ့ကြသည်။ အခုလည်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ပေါ်လာသည့် အစီ အစဉ်။ ကျွန်မအမေ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ညစာစားဖို့။ “အို ... ကျွန်မ အမေ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” ဟု ကျွန်မ ပြောမိပါသည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ အလွန်စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည့် ညခင်းနှင့် ဆုံကြရ ပါသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မတို့ မိသားစု၏ တစ်ဦးချင်းစီ၏အကြောင်း ကို သိလိုသည်။ ကျွန်မအမေကလည်း မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေသည့် ပန်းသဖွယ် ပြောချင်နေသူဖြစ်ပါ၏။ အမေက ကျွန်မ၏အစ်မ အီဗီနှင့် အီဗီ၏ ယောက်ျား အကြောင်းကို သူ့အားပြောပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့၏ ညီမအငယ်ဆုံး အသက်ခုနစ်နှစ်သမီးတွင် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ၏မောင် ဆီးမတ်စ် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဆီးမတ်စ်မှာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဖြစ်၍ ယခု ဝင်းဂိတ်နှင့်အတူ စစ်မြေပြင်တွင် တာဝန်ကျနေသည်။

“ရှေးမတ်စ်” ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မမောင်၏ နာမည်ကို ခေါ်ကြည့်သည်။ “နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ စုံထောက်တွေကို ခေါ်တဲ့ ကေားလုံး...”

“မဆန်းပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး” ဟု ကျွန်မ အမေက ပြောသည်။ “ဒါ အိုင်းရစ် နာမည်ပါ။ ကျွန်မတို့က အက်စ်၊ အီး၊ အေ၊ အမ်၊ ယူအက်စ်လို စာလုံးပေါင်းတယ်”

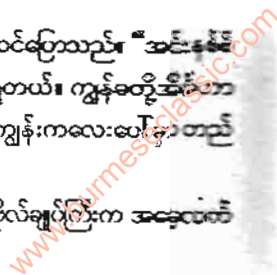
“တကယ်လို့ အက်စ်နဲ့ပေါင်းတယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ရှည်ထွက်ရ သလဲ” ဟု သူကမေးသည်။

“အို... ဒါက အိုင်းရစ်အသံထွက်ပဲ” ဟု အမေက ပြောပြီးရယ်သည်။ “ကျွန်မတို့ အိုင်ယာလန်မှာ အရာရာတိုင်းဟာ ရှည်ပါတယ်။ အင်းနစ်စ်ဘက်ဂ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးလိုပေါ့။ ကျွန်မတို့ကတော့ အင်းနစ်ရှ်လို့ ပြောကြတာ”

“အင်းနစ်စ်ဘက်ဂ်ရှ် ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ကျွန်မတို့ နေတဲ့ ဒေသအမည်” ဟု ကျွန်မက ဝင်ပြောသည်။ “အင်းနစ်စ် ဘက်ဂ်ရှ် ဆိုတဲ့စကားက ကျွန်းကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်က အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာထဲကို စီးဝင်သွားတဲ့ မြစ်ထဲက ကျွန်းကလေးပေါ်မှာတည် ဆဲတာ။ သိပ်လှတဲ့ နေရာကလေးပေါ့”

ညစာစားပြီး၍ ပြန်ကြတော့မည် ပြုသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အခုထက်

နှစ်ဖက်လုံးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းကိုင်ထားပါသည်။ “ဒီကနေ့ ညနေခင်းဟာ ကျွန်တော့်တို့အတွက် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့ရတဲ့ ညနေခင်းမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ” ဟု ပြောသည်။ “ကျွန်တော် အိုင်ယာလန်ရဲ့ ပုံဝတ္ထုတွေကို နောက်ထပ်အများကြီး ကြားချင်ပါသေးတယ်”

အမေအဖို့တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ညှို့ယူဖမ်းစားခြင်းကို ခံနေရပြီဖြစ်ပါသည်။ “အလွန်တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ” ဟု အမေက မှတ်ချက်ချသည်။ “အင်မတန် သဘောကောင်းပြီး အင်မတန်မှ ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကွယ်၊ အမေတော့ သူ့ကို သဘောကျတယ် ကက်သရင်း” ဟု အမေက ကျွန်မကို ပြောပါသည်။ ထိုညက ညစာစားပြီးကြသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ၏စိတ်ထဲ၌ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် တစ်အူတုံဆင်း မောင်နှမအရင်းကဲ့သို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားနေရပါသည်။

□

(၆)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဟိုတယ်၌နေရခြင်းကို မုန်းတီးသူဖြစ်လေသည်။ သူ ယခုလောလောဆယ် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် ကလဲရစ်ဂျီဟိုတယ် ထဲလည်း သူ့စိတ်နှင့်မတွေ့၊ ကလဲရစ်ဂျီသည် သူ့အတွက် ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသည်။ သူသည် ခမ်းနားထည်ဝါမှုကိုလည်း ကြိုက်သူမဟုတ်။ သူ၏ဧည့်ခန်းတို့ အနက်ရောင်နှင့် ရွှေဝါရောင်ခြယ်ထားသည်။ ဟောလီးဝုဒ် ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုအတွင်းမှ ဆက်တင်တစ်ခုနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ “ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ဒီအခန်းဟာ သောခန်းနဲ့ တူနေတယ်” ဟု ဗိုလ်ချုပ်က ဆိုပါသည်။

အိပ်ခန်းတွေ ကျပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်ကို ပို၍ မသက်မသာဖြစ်အောင် နှိပ်စက်လျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် သုတ်ထားသည့် ဆေးရောင်ကို သူသဘောမကျ။ “ပြည်တန်ဆာအိမ်မှာ သုတ်တဲ့ပန်းရောင်မျိုးပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ “ဒီအခန်းထဲမှာနေရတာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တစ်ခုနဲ့ နေရသလိုပဲ” ဟု ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်သို့ ရွှေ့သည်။ ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်၏ အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းများမှာလည်း တခမ်းတနားပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကလဲရစ်ဂျီဟိုတယ်ထက် အနည်းငယ်ပို၍ လင်လင်ချင်းချင်းရှိသည်။ ပြီးတော့ အနည်းငယ်မျှပို၍ အမေရိကန်ဆန်သည်။ ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်တွင် နေရသည်မှာ သူ့စိတ်တွင် အိမ်မှာနေရသည်နယ် ခံစားရသည်။

အထူးသဖြင့် သူ့စိတ်ဆွေ ဘွတ်ချားတစ်ယောက်ပြောင်လာပြီး သူနှင့် အတူတူ နေလိုက်သည့်အခါ သူ့နေထိုင်ရသော ပတ်ဝန်းကျင်သည် နေအိမ်နှင့်

ပိုတူလာသည်ဟု သူထင်သည်။ သို့သော်လည်း အနေအထိုင်ကတော့ ယခင်အတိုင်း ပင်ဖြစ်သည်။ နံရံလေးဘက်သည် သူ့ကို ကာရံထားသည်။ ထိုအကာအရံ နံရံလေးဘက်ထဲမှ သူမထွက်။

“ငါလည်း စစ်သုံးပန်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေမိပါ ပကောလား” ဟု သူက ဆိုသည်။ “ငါမှာ လမ်းတောင်မှ ဖြောင့်ဖြောင့် မလျှောက်နိုင်တဲ့ဘဝ ရောက်နေပြီ။ လူတွေ ပိုင်းပြီး အကြည့်မခံရဘဲနဲ့ လမ်းလျှောက်လို့ကို မရတော့ဘူး” လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်ခန့်က သူ့ကို မသိကြသေးသော လန်ဒန်မြို့သူမြို့သား များသည် ယခုအခါတွင် သူ့နာမည်နှင့် သူ့မျက်နှာကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေ ကြလေပြီ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူသည် ဓာတ်လှေကားနှင့် အောက်သို့ဆင်းသည်။ လူအဝင်အထွက်မရှိသည့် ဟိုတယ်ဘေးပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ထွက်သည်။ ပြီးတော့လမ်းကို ဖြတ်၍ သူ့မော်တော်ကားဆီသို့ ကူးသည်။

ဤကား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ နိစ္စဝူဝူ အလုပ် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဖြတ်ကူးနေသည့် အခိုက်အတန့်ကလေးအတွင်းမှာပင် သူ့အားရပ်၍ ကြည့် နေသော လူအုပ်သည် အသင့်ရှိနေတတ်၏။ နောက်ခုနှစ်နာရီကို အလွန်စောသေး သည့်အချိန်ဟု အများက အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ ဤမျှလောက် စောစော စီးစီး အချိန်မျိုးမှာပင် သူ့အား မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသည့် လူများသည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် တွင် စုရုံးရောက်ရှိနေတတ်သည်။

ထိုအဖြစ်မှာ ယခင်ယခင်အခါများက သူ လုံးဝမကြုံတွေ့ဖူးသည့် အဖြစ်။ ထိုအဖြစ်ကို သူမလိုလား။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဟိုတယ်မှ အစားအသောက် လာသို့သည့်လူ သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာသည်ကိုပင် သဘောမကျ။ သူ့ကို အနှောက် အယှက်ပေးသည်ဟု ယူဆသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘွတ်ချံသည် အခြားဝတ္တရားများ အပြင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသည့် တာဝန်ကိုပါ အပိုတာဝန်အဖြစ် ယူလာရတော့သည်။ မနက်ဆိုလျှင် ဘွတ်ချံသည် ရေနံဆီမီးဖို အသေးစားကလေးဖြင့် ကော်ဖီအိုး တည်ရသည်။

သူဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကြိုက်သလို ခါးပြင်းပြင်းမဟုတ်။ “ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကော်ဖီမူန့်လက်ဖက်ရည်ခွက်နဲ့ နှစ်ခွက်တိတိထည့်တာပဲ” ဟု ဘွတ်ကပြောသည်။ “အဲဒါ အိုက်ကပြောတယ်။ ဒီပန်းကန်ဆေးရည်ကို ကျွန်ုပ် သောက်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေသလားတဲ့”။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ညစာစားပွဲသို့ မသွားသည့် အခါများတွင် ဘွတ်သည် ရေလုံပြုတ် အိုးတစ်လုံးဖြင့် ဟင်းချိုတစ်ခွက် ရအောင်လုပ်သည်။ ထို့နောက် ပေါင်မုန့်နှင့်ထောပတ်ချပေးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကြိုက်သည့် ချောကလက်လည်းပါသည်။ အသားတစ်မျိုး သည်း ပါသည့်အခါ ပါသည်။ ဤညစာမျိုးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မကြာမကြာဝင်၍ စားဖူးခဲ့ပါသည်။

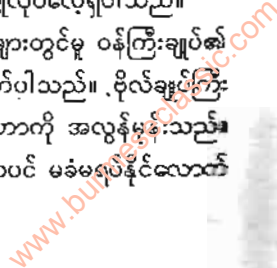
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်၌ အချိန်အနည်း ငယ်မျှသာ နေသည်။ သူ့နေသော အချိန်မှာ အိပ်ချိန်ဖြစ်သည်။ သူ၏ အိပ်ချိန်မှာ လည်း ခြောက်နာရီမှ ခုနစ်နာရီခွဲမျှသာ ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုထက်ပင် နည်း သေးသည်။ တစ်နေ့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ရှိသည့်အနက် ဆယ်နာရီ၊ ဆယ်နှစ် နာရီခန့် ဂရော့စ်ဗင်းနား စက္ကယားရှိ ဌာနချုပ်တွင် အချိန်ကုန်သည်။

နေ့ရှိသမျှ အစည်းအဝေးများနှင့်ချည်း အချိန်ကုန်ရသည်က များ၏။ ဗြိတိသျှများနှင့် အမေရိကန်များအကြား ဖြစ်ပေါ်နေသော နိုင်ငံရေးသဘောထား တွဲလွဲမှုများကို ညှိနှိုင်း ဆုံးဖြတ်ပေးရသည့် အစည်းအဝေးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး သဘောထားကွဲလွဲမှုများကို ပြေလည်သွားအောင် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း ဆုံးဖြတ်ပေးရ သည့် အစည်းအဝေးများ၊ ဂျာမန်များ၏ လက်အောက်မှ အာဖရိကတိုက် လွတ်မြောက်ရေးကို ဦးတည်သော “မီးတုတ် စစ်ဆင်ရေး” အတွက် စစ်ဆင်ရေး ဦးဆောင်မှုများကို အသေးစိတ် ရေးဆွဲချမှတ်ပေးရသည့် အစည်းအဝေးများ ဖြစ်သည်။

ယင်းအစည်းအဝေးများအပြင် ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရသည့် အစည်းအဝေးများမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် များပြားလှပါသည်။ ထိုအစည်း အဝေးများတွင် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် ချောက်ထဲကျလှ နီးနီး ဖြစ်နေသော ကမ္ဘာကြီးအတွက် ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည့် အလားအလာများကို ဆွေးနွေး ကြသည်။

ထိုအလားအလာများ ဖြစ်လာလျှင် မည်သို့မည်ပုံ အရေးယူဆောင်ရွက် သင့်သည်များကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြသည်။ အများအားဖြင့် ညစာစားပွဲအပြီးတွင် အမှတ်(၁၀)ဒေါင်းနင်းလမ်း ဝန်ကြီးချုပ်နေအိမ်တွင်သော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ကြီး ချုပ် ချာချီ အချိန်ရှိသမျှ နေထိုင်လေ့ရှိသော စိန့်ဂျိမ်းစ်ပတ်ခ်၏ တစ်ဖက်ရှိ နံနက်ခင်း မြေအောက်ရုံးခန်း၌သော်လည်းကောင်း ပြုလုပ်လေ့ရှိပါသည်။

သို့သော်လည်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်များတွင်မူ ဝန်ကြီးချုပ်၏ ဆော့ပိုင်းဂေဟာဖြစ်သော ချက်ကားစံ၌ ပြုလုပ်တတ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဝင်စတန်ချာချီ၏ အိမ်ဂေဟာကို အလွန်မှန်းသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုဂေဟာသည် နွေရာသီမှာပင် မခံမရပ်နိုင်လောက် အောင် အေးခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

သူကတော့ ထိုဂေဟာကို “သောက်သုံးမကျတဲ့ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး” ဟု ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုဂေဟာသို့ သွားရသည့်နေ့များတွင် သူသည် အတွင်းခံများကို နှစ်ထည့်စီ ထပ်၍ ဝတ်သွားလေ့ ရှိလေသည်။

ချက်ကားစံဂေဟာ၏သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်းငါးရာ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော် လည်း အပူငွေ့ပေးသည့် အရာဝတ္ထု တစ်ခုမှ မရှိပါ။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါရှိနေချိန် တွင် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ်ကတော် မစွက်ချာချီတို့သည် ကုတ်အင်္ကျီကြီး များကို ဝတ်၍ ညစာစားပွဲ၌ ထိုင်လေ့ရှိသည်။ သူတို့ပုံစံအတိုင်း လိုက်၍ လုပ်ရန် ဝန်လေးလျက်ရှိသော အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကတော့ အအေးဒဏ်ကိုခံ၍ ထိုင်နေရသည်။

ဝန်ကြီးချုပ် ချာချီထံသို့ အမေရိကန်သမ္မတကြီး ရုစဗဲက စေလွှတ်ထား သော အထူးသံတမန် ဟယ်ရီဟော့ပဲကင်းမှာလည်း ထိုဂေဟာကို မုန်းသူပင် ဖြစ်သည်။ သူမုန်းပုံမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထက်ပင် ပိုပါသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချက်ကားစံဂေဟာသို့ လိုက်ပို့ရသည်။

လမ်းတွင် မစ္စတာဟော့ပဲကင်းက မစ္စတာချာချီ၏ ချက်ကားစံဂေဟာတွင် နေထိုင်လို့ဖြစ်သည့် အခန်းမှာ တစ်ခန်းသာလျှင် ရှိကြောင်း၊ ထိုတစ်ခန်းမှာ လည်း အိမ်အောက်ထပ်ရှိ အိမ်သာခန်းဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား လှမ်း၍ ပြောနေသည်ကို ကျွန်မကြားလိုက်ရသည့် နောက်ပိုင်း တစ်ရက်တွင် အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါက ကျွန်မအား အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြသည်။

တစ်ညတွင် ဝန်ကြီးချုပ်က မစ္စတာ ဟော့ပဲကင်းနှင့် ဆွေးနွေးစရာရှိသဖြင့် ခေါ်ခိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို မည်သူမှ ရှာလို့မတွေ့ဖြစ်နေသည်။ သူ့အိပ်ခန်းထဲတွင်လည်း မရှိ။ စာကြည့်ခန်းထဲ၌လည်း မတွေ့။ ပြခန်းထဲ၌လည်း ရှာမရ။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့ကို အောက်ထပ် အိမ်သာခန်းထဲ၌ တွေ့ရသည်။

သူသည် ကုတ်အင်္ကျီကို အကျအနုဝတ်၍၊ လက်အိတ်များကို စွတ်၍၊ ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍၊ မာဖလာကို လည်ပင်းတွင်ပတ်၍ အိမ်သာခွက်ပေါ်၌ စတိုင်နှင့် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကာ သတင်းစာဖတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအဖို့ အလုပ်မများသည့် ရက်ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ အလုပ်၏ဖိနှိပ်မှုအောက်မှ လွတ်မြောက်နေသည်ဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားပါးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညနေ လေးနာရီ၊ ငါးနာရီခန့်တွင် အမှတ်၂၀၊ ဂရော့ဗင်းနားရှိ သူ့အလုပ်စားပွဲမှထလာပြီး ကျွန်မကို ခေါ်တတ်သည်။

“ကေးရေ...ငါ့ကို အပြင်လေး ဘာလေး ကားနဲ့ ပို့ပေးစမ်းပါဦး။ ကြာရင် ငါရူးလိမ့်မယ်” ဟု လှမ်းပြောတတ်သည်။

ထိုစကားမျိုးပြောသည့်အခါများတွင် “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ပို့ပေး ခဲ့မယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေလေ့ရှိပါသည်။ ထို့နောက် အလင်းရောင် ကွယ် ဆောက်သွားချိန်အထိ ကျွန်မသူ့ကို ကားမောင်းပို့ရသည်။ ဘယ်နေရာဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ထားပြီး သွားခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ခြေဦးတည်ရာ၊ စိတ်ကူး တည်ရာသို့ လျှောက်သွားသည်သဘော ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘွတ်ချိုလိုက်ပါလာတတ်သည်။ သူလိုက်ပါလာသည့် အခါများတွင် သူသည် သူကြားထားသမျှ အတင်းအဖျင်း သတင်းများပြောပြခြင်း ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏စိတ်ကို သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပေးတတ် ပါသည်။ အများအားဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးတည်းသာ သွားလေ့ရှိပါသည်။

သူ့တွင် အချိန်များများရှိပါက ဝင်ဆာရဲတိုက်ဘက်သို့ ပို့ခိုင်းတတ်ပါ သည်။ ဝင်ဆာရဲတိုက်မှာ သူ့သဘောကျသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အစကြိမ်တွင်မူ သူသည် ညှိခိုင်းခိုင်းနှင့် မြို့ပေါ်ကို အုပ်စိုးထားသလို ဖြစ်နေ သော ရဲတိုက်ကြီးကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေရာမှ “ဒီရဲတိုက်ကြီးဟာ ပုံပြင် ဘာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ အီတန်တက္ကသိုလ်မှာလည်း သူနှစ်သက်သော နေရာတစ်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုတက္ကသိုလ်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါများတွင် ခေတ်အဆက်ဆက် နှိုးရာမပျက် ဆောင်းလာခဲ့ကြသော ဦးထုပ်မြင့်ကြီးများကို ဆောင်း၍ သွားလာနေ ကြသော ကျောင်းသားများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတတ်သည်။ သူ့သာ ဆောင်းသားဖြစ်ပါက ဤအဝတ်အစားမျိုးကို လုံးဝမဝတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အတင်းအကျပ် ဝတ်ခိုင်းသူရှိပါကလည်း ထိုလူမျိုးကို ဘယ်လိုပြန်ပြောမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ကျွန်မအား ပြောပြလေ့ရှိပါသည်။

တစ်ကြိမ်မူ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ဘက်ကွန်းစံဖီးဘက်သို့ ရောက် သွားသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်က ကျွန်မတို့ ခဏတဖြုတ်ဝင်၍ အရက်သောက် ခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခေါက်ကျတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် လမ်းဘေး အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ အရက်သောက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ကို လူအများက ချက်ချင်းမှတ်မိသွားကြပါလိမ့်မည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မသည် မော်တော်ကားကို ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက် မောင်းတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် ကားနောက်ထဲတွင် ထိုင်နေရာမှ ဆူခန်းဘက်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး “ဒီနေရာလေးကြည့်ရတာ မသဘာသာဘူးလား၊ ခဏရပ်ပြီး လမ်းဆင်းလျှောက်ကြရအောင်။ မကောင်းဘူးလားဟင် ... ကေး” ဟု

ဆိုတတ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကားပေါ်မှဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ခြင်းကို သူ့အလွန် သဘောကျပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း စပ်စိစပ်ရာ စကားများပြောသွားလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ လျှောက်သွားနေလေ့ရှိပါသည်။ မြေလှမ်းကြကြီးနှင့် သွားနေသော သူ့ကို မီအောင်လိုက်နေရသော ကျွန်မမှာ အသက်မှန်မှန်ပင် မရှုနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ “ငါတို့ပြန်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ ကေး” ဟူသောစကား သူ့ထံမှ ထွက်မလာမချင်း သူ့နောက်မှ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေရစေမြဲဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူသည် ကားနောက်ခန်းထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်၍ လိုက်ပါနေရာမှ အိပ်ပျော်သွားတတ်ပါသည်။ သူ့လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို အချိန်ဇယားနှင့်တကွ အတိအကျ သိနေသော ကျွန်မက အချိန်တန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားကို နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရသည်။ ခလုတ်ကန်သင်း ချိုင့်ကွင်း မရှိသည့် အချောမွေ့ဆုံးသော လမ်းများကို ရွေး၍ အညင်သာဆုံးဖြစ် အောင် မောင်းရသည်။ စိတ်မောလှမောဖြစ်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသော သူ့ကို မနိုးရက်ပါ။ ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်သို့ ရောက်ခါနီးကျမှ ကားကို တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ဘရိတ်ဆွဲကာ သူ့ဘာသာသူ နိုးသွားအောင်လုပ်ရပါသည်။

ဟိုတယ်အဝင် တံခါးရှေ့၌ ကားရပ်မိသည့် အချိန်တွင် သူနိုးသွားလေပြီ။ သူသည် ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ခါယမ်းကာ မျက်လုံးများကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး သူ့နက်ကတိုင်ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန်ပြင်သည်။ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည်။ “ငါအိပ်ပျော်သွားတယ်” ဟု နှုတ်မှ ရေရွတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယင်းကဲ့သို့ အနားယူမှုများသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက် ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အဆမတန် ပင်ပန်းမှုများကို သက်သာရာအောင် မစွမ်းဆောင် နိုင်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မဖြစ်စလောက် ကိစ္စလေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲတတ်ပါသည်။ ကြယ်သုံးပွင့်တည်းဟူသော ရာထူး၏ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ကို ခံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တတိယ ကြယ်ပွင့်ကို ဒုတိယအခေါက် လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာ ရဲခဲခြင်းဖြစ်သည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတစ်ယောက် အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေသည်မှာ ညပေါင်းများစွာ ကြာနေပြီဟု ဘွတ်ချီက ကျွန်မကို ပြောဖူးပါ သည်။ အိပ်မပျော်သည့်ညတွင် သူသည် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ထိုင်၍ အပြင်ဘက်

ဘက်သို့ နာရီပေါင်းများစွာ ငေးမောနေလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ လူကလည်း ခြည်းခြည်းနှင့် ပိန်လိုက်လာပါသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အရေးအကြောင်း ပို၍ များလာပါသည်။ သူ့အသက်မှာ ငါးဆယ်နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာက အသက်ထက်ပို၍ အိုမင်းရင့်ရော်လာနေပါသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်မသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ဘွတ်ချီတို့ကို တပ် တစ်တပ်တွင် စစ်ဆေးရန် လိုက်ပို့ပေးရသည်။ အပြန်လမ်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး က “ငါ ...အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်မယ့်နေရာလေး တစ်နေရာလောက်တော့ အိုင်တယ်။ အထူးသဖြင့် တောပိုင်းဘက်မှာဆိုရင် ပိုကောင်းမယ်” ဟု ပြောပါ သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာပြုလို့ လန်ဒန်အပြင်မှာ အိမ်တစ်လုံး မငှားသလဲ” ဟု ဘွတ်ချီက မေးသည်။ “မြို့ပြင်မှာဆိုရင် လေကောင်းလေသန့်လည်း ရမယ်၊ ဘွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်လည်း နားနိုင်မယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ လူသိသူသိ ကိုယ်ပိုင် အိမ်မျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တဲ့ လူတွေက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အောက်လာနေမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းသားပဲ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြန်ပြောပါသည်။ ဤစကားသည် ဘွတ်ချီအတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်ခွင့် ရထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဩဂုတ်လ၏ တစ်နေ့လယ်ခင်းတွင် ဘွတ်ချီသည် အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာချိန်တွင် ဖြစ်နေသည့် သူ့မျက်နှာထား သည် စကားလေးတစ်ကောင်ကို မျိုးထားရသည့် ကြောင်မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ “ကျွန်တော်ရဲခဲပြီ” ဟု ကြွေးကြော်သည်။ “အိုက်...ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲက အိမ်မျိုးလေး တစ်လုံးရလာခဲ့ပြီ”

မှန်ပါသည်။ “တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချီ” ဟု အမည်ပေးထားသော ဤအိမ်ကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘွတ်ချီပြောသမျှသည် အားလုံးအမှန်ချည်းဖြစ်ပါ သည်။ ဤအိမ်ကလေးသည် အလွန်သာယာသော ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် တစ်ခု အတွင်း၌ တည်ရှိသည်။ ဂရော့ဗင်းနားစက္ကယားမှ ကားနှင့်သွားလျှင် နာရီဝက်ပင် ဧည့်အောင် မမောင်းရပါ။

ထိုစဉ်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်မတော်၊ လေတပ်ဌာနချုပ် ရုံးစိုက်ရာ ဘူးရှေးတံခံမှ သွားလျှင် မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ကြာပါသည်။ ဆယ်စာမျှ တွယ်ဝန်းသော သစ်တောမြေအတွင်း၌ တည်ရှိပြီး စိမ်းလန်းစိုပြည်သော မြက်ခင်း ပြင်နှင့် တောပန်းများ၏ အလယ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ဖြစ်ပါသည်။

တယ်လီကရပ်ကော့တိတ်ချီသည် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးစရာကောင်းသည့် အိမ်ကလေး တစ်လုံးဖြစ်ပါ၏။ ကျူဒါဘုရင်များခေတ်က ဆောက်လုပ်လေ့ရှိသော အိမ်မျိုး ဖြစ်သည်။

အရပ်အိမ်ကလေးနှင့် တူလှသည်။ သင်ပုန်းကျောက်များ မိုးထားသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ တငွေ့ငွေ့ ထွက်လာနေသော ထင်းမီးခိုး မီးငွေ့များသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ တစ်လိပ်လိပ် တက်သွားလျက် ရှိပါသည်။ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ကတ်ပြားများပေါ်၌ ပန်းချီဆရာများ စိတ်ကူးဖြင့် ရေးဆွဲထားလေ့ရှိသော အိမ်ပုံ ကလေးနှင့် တူလှပါသည်။

အိမ်တည်ရှိနေပုံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တသီးတခြား ရှိလှပါသည်။ လူသူ လေးပါး အသိနည်းသည့် နေရာဖြစ်သည်။ အိမ်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရာလမ်းကို လမ်းမကြီးဘက်မှ မမြင်နိုင်ပါ။ အိမ်အဝင်ဝတွင် ဆေးဖြူသုတ်ထားသည့် ဝါးလုံးတန်းတစ်ခုနှင့် ပိတ်ကာထားပါသည်။ ဤဝါးလုံးမှာ ကျွန်မနှင့် အဆင် မပြေပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ညပိုင်းအိမ်ပြန်ပို့ရသည့် အခါတိုင်း ဤဝါးလုံးကို ကျွန်မ ကျိန်ဆဲလေ့ ရှိပါသည်။

အိမ်အဝင်ဝ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ကားကို ရပ်၍ ကဗျာကယာ ဆင်းရသည်။ ဝါးလုံးတန်းကို ဘေးညှိုးဖယ်ကာ ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ရသည်။ ပြီးတော့ကားကို မောင်း၍ အိမ်ဝင်းအတွင်း ဝင်ရသည်။ ထို့နောက် ကားကိုရပ်၍ ပြန်ဆင်းကာ ဝါးလုံးကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားရသည်။

နေ့ခင်းဘက်မှာတော့ ပြီးခဲ့သော ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး လက်တစ်ဖက်ပြတ်ခဲ့ရသော စစ်သားဟောင်းကြီးတစ်ဦးက ဂိတ်စောင့်သည်။ ကျွန်မတို့ကားလာလျှင် သူက ဝါးလုံးတန်းကို ဖယ်၍ ဖွင့်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း ညကျတော့ ဝါးလုံးတန်းကို ဖယ်ရသည့် အလုပ်မှာ ကျွန်မအလွန်စက်ဆုပ်သော ကျွန်မ၏ တာဝန်တစ်ရပ် ဖြစ်လာပါသည်။

ပြင်းထန်သော စစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေချိန်တွင် ဤဝါးလုံးတန်းလေးတစ်လုံးက လူစိမ်းသူစိမ်းများကို မဝင်အောင် တားဆီးနိုင်ပါမည်လော။ ဤအချက်မှာ စဉ်းစားစရာ အလွန်ကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန် ထိုအခါက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဆေးဖြူသုတ်ထားသော ဤဝါးလုံး တစ်လုံးသည် မလိုအပ်သော ဧည့်သည်များ ဝင်းလေးထဲသို့ မဝင်အောင် တားဆီးနိုင်သည့် လက်နက်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဤနေရာ၌ ရှိနေသည်ကို မည်သူမှ

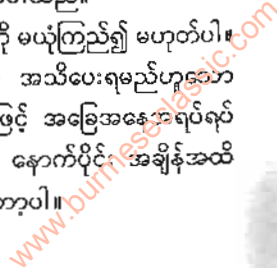
သိကြပါ။ သူလန်ဒန်မြို့ အပြင်ဘက်၌ နေသည်ဟူသော အချက်မှာ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကြီးအတွင်း လုံခြုံမှု အစီအစဉ်များအရ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို မပေါက်ကြားအောင် ထိန်းသိမ်းရသည်မှာ လွယ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် တယ်လီကရပ်ကော့တိတ်ချီသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဘေးနေရာ လျှို့ဝှက်စခန်းကလေး ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးတည်းသာ ရှိသည်။ ဌာနချုပ်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ထားသော ဖုန်း ခြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိပ်ခန်းထဲ၌ ထားလေသည်။

အလွန်အမင်း လျှို့ဝှက်ထားသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် ဤအိမ်ရှိကြောင်း ခိုလှုံအနည်းငယ်မျှသာ သိပါသည်။ ထိုအိမ် ဘယ်နေရာ၌ တည်ရှိသည်ဟုတိတိ ကျကျသိသော အရေအတွက်မှာ ပို၍ပင် နည်းပါသည်။ ကျွန်မ သိရသလောက် ဆိုလျှင် ထိုအိမ်သို့ ပထမဆုံးရောက်ဖူးသူမှာ အေပီရဲလ်ဟာရီမန်း ဖြစ်သည်။ ဤအိမ်အာဖရိကတိုက်၌ ပြုလုပ်လျက်ရှိသော အမေရိကန် မြေအောက် တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေသည့် ရောဘတ်မာဖီနှင့် ညစာစားရင်း အရေးကြီးသော ဆွေးနွေးမှုတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အာရောက်သည့်အခါတွင်လည်း သူ့ဘာသာသူ လာခြင်း မဟုတ်ပါ။

အလင်းရောင်လုံးဝမရှိတော့သည့် ညကြီးမင်းကြီးကျမှ ဘွတ်ချီကိုယ်တိုင် ဆန်ဒန်မြို့တွင်းသို့ သွားရောက်၍ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အပြန်ကျတော့ သည်း ဘွတ်ချီကိုယ်တိုင် ဟိုတယ်အထိ လိုက်ပေးခဲ့ပါသည်။ မစ္စတာဟာရီမန်း အနေဖြင့် သူ့သမီး ကေသီအား လေယာဉ်သုံး အသေးစားပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ် နေသော အထူးလျှို့ဝှက် စက်ရုံတစ်ရုံကို သွားရောက် စစ်ဆေးမည်ဟု ကြိုတင်၍ ညွှန်ကြားထားပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူ ဘယ်နေရာ သွားမည်ကို မည်သူမျှ အတိအကျ မသိနိုင် တော့ပါ။ သူ့ကို သွား၍ ခေါ်လာသည့် အချိန်ကလည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေ သဖြင့် လာလမ်း ပြန်လမ်းများကို သူကောင်းစွာ မကျက်မိနိုင်ပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ မစ္စတာဟာရီမန်းသည် ဤအိမ်သို့ရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဤအိမ်၏ စာညံနေရာကို အတိအကျ မသိနိုင်သည်မှာ သေချာပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ မစ္စတာဟာရီမန်းကို မယုံကြည်၍ မဟုတ်ပါ။ တယ်လီကရပ်ကော့တိတ်ချီ တည်နေရာကို လိုအပ်မှ အသိပေးရမည်ဟူသော အခြေခံသတ်မှတ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် အခြေအနေအရပ်ရပ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်လာသည့် နောက်ပိုင်း အချိန်အထိ ဤအိမ်ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည်ကို အများက မသိတော့ပါ။

အိမ်တွင် အခန်းငါးခန်းရှိ၍ ရေချိုးခန်းမှာ ရှေးခတ်ထုံးစံအတိုင်းဖြစ်သည်။ အိမ်သာမှာ ရေဆွဲအိမ်သာဖြစ်သည်။ ကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည့်အခါတိုင်း ကျသည့် ရေသံများမှာ ဆူညံလွန်းလှပါသည်။ တော်တော်နှင့်လည်း အသံစဲ မသွားပါ။ အိပ်ခန်းတိုင်းတွင် သီးသန့်ကြော့စလုံခွက်နှင့် မိလ္လာခွက်များရှိပါသည်။ တစ်အိမ်လုံးကို အနွေးဓာတ်ပေးနိုင်သော မီးဖိုမရှိပါ။ သို့သော်လည်း ဧည့်ခန်းထဲရှိ မီးဖိုနှင့် မီးဖိုချောင်ထဲမှ မီးဖိုကြီးကြားတွင် ရှိနေသော နေရာသည် ကျွန်မတို့အား အဖို နေရထိုင်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိကြပါသည်။

များစွာ မကျယ်လှသော ဧည့်ခန်းတွင် ရှိနေသည့် တံခါးပေါက်များသည် တစ်ဖက်မျက်နှာစာရှိ စကြိုဆောင်သို့ ထွက်လို့ရ၏။ ရာသီဥတု နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည့် ညနေခင်းများတွင် ကျွန်မတို့သည် ထိုစကြိုဆောင်၌ ထွက်ထိုင်ကာ အဖျော်ယမကာ တစ်ခုခုသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောလေ့ရှိကြပါသည်။

သို့သော်လည်း အများအားဖြင့် ကျွန်မတို့အကြိုက်ဆုံးနေရာမှာ ဧည့်ခန်းထဲမှ မီးဖိုရှေ့ဖြစ်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်မှာ သပ်ရပ် သန့်ရှင်းပါသည်။ မီးဖိုရှေ့တွင် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးချထားသည်။ ထိုကုလားထိုင်များမှာ မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်လိုက်လျှင် သက်သောင့်သက်သာ မရှိသော ဆိုဖာတစ်ထုံ ရှိ၏။ မဟော်ဂနီသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကော်ဖီစားပွဲကို ထိုဆိုဖာရှေ့ ချထားလေသည်။ အခန်း၏ တစ်ဖက်ထောင့်ထဲတွင်မူ ဗီရိုဟောင်းတစ်လုံး တစ်နေ့တွင် ဘွတ်ချိသည် ဆိုဖာကို ပြင်မည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် ခေါင်းအုံးလေးထုပ် ဝယ်လာသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ငွေပေးပြေစာကို ယူကြည့်သည်။ “ဟ...ဒါဘာလဲ” ဟု အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။ “ကူရှင်အတွက် ဒေါ်လာလေးဆယ်ကျတယ် ဟုတ်လား။ မလွန်လွန်းဘူးလား” ပေးလာရသည့် ငွေစာရင်းကို ကြည့်၍ ဒေါ်ပွသည်။ ဘွတ်ချိခမျာ ခေါင်းအုံးများကို ပြန်ပေးလိုက်ရပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမည်ဆိုပါမူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အနည်းငယ် ကပ်စေတတ်သောဉာဉ် ရှိပါသည်။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် လူခြောက်ယောက် ချောင်ချောင်ချိချိထိုင်၍ စာသောက်နိုင်သော ဝက်သစ်ချသား စားပွဲတိုင်းကြီး တစ်လုံးရှိသည်။ ရှစ်ယောက်ထိုင်လျှင် တံတောင်ချင်းထိ၍ ထိုင်ရပါသည်။ ထိုစားပွဲပတ်လည်တွင် လူဆယ်ယောက်မျှ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် ထိုင်ခဲ့ရသည့် ညများလည်း ရှိသည်။ နံရံတစ်ဖက်တွင် ကပ်၍ချထားသော ပန်းကန်စင်ကို ကျွန်မတို့က အရက်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်များတင်ထားသည့် ဘားစင်အဖြစ် ပြောင်း၍ သုံးလိုက်ကြပါသည်။

အပြင်အဆင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် နေချင့်စဖွယ်ကောင်းသော အိမ်ငယ်လေး တစ်လုံးဖြစ်ပါသည်။ ပထမဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်သွားစဉ်ကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရော ကျွန်မတို့အားလုံးပါ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ နေရသည့်နယ် စိတ်က ခံစားကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ထိုအိမ်ကလေးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အချိန်နာရီများသည် ကျွန်မတို့အတွက် မည်မျှလောက် အရေးပါ အရာရောက်ခဲ့သည်ကိုမူ ပြောပြရန် ခက်ပါသည်။

ဤအိမ်ကလေးကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးအားရက်များတွင် အနားယူစရာ ခန်းဟုလည်း သတ်မှတ်၍ မရပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်ပတ်လုံးလုံး အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ဘဲ ရှိတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ပတ်လုံးလိုလို ဘယ်ကိုမှ မသွားနိုင်ကြပါ။ သို့သော်လည်း အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းအားကြီး၍ အလုပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးလိုသည့်အခါ ဤအိမ်ကလေးသည် ကျွန်မတို့အတွက် ထွက်ပြေး ဗန်းအောင်းစရာ နေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ကလေးကို ငှားပြီးသည့်နောက် အချိန်အတန်ကြာလာသည့်အခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် တစ်ပတ်လျှင် သုံးလေးညမျှ ဤအိမ်ကလေး၌ အိပ်ပါသည်။

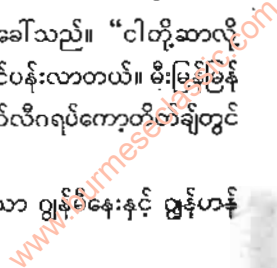
တစ်ညနေခင်းတွင် ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ကင်းစတန်နေအိမ်သို့ ခပ်စောစော လိုက်ပို့ရသည်။ ထိုညက သူ ထိုအိမ်တွင် ညအိပ်မည်ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်သို့ရောက်သွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို လှမ်းပြောသည်။ “ဟေ့ ... ကေး၊ မင်းလန်ဒန်ကို ပြန်မသွားခင် အစားတစ်ခုခု စားသွားပါလား။”

ဤစကားတစ်ခွန်းအတွက် ကျွန်မမှာ ပီတိဖြစ်ရပါသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမည်ဆိုပါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပို့ပြီး ကျွန်မနေထိုင်ရာ တင်စတန်ကလိစ်သို့ ပြန်ရောက်သွားချိန်တွင် ကျွန်မမှာ စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေသည်က များသည်။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ဘာမှ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိပါ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်သောက်ဖို့အတွက် ရေနွေးအိုးတစ်လုံး တည်ရန်ပင် ခိတ်မပါဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

“မစ်ကီရေ ...” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အော်ခေါ်သည်။ “ငါတို့ဆာလို့ ဆေးတော့မယ်။ အေးလည်း အေးတယ်။ သိပ်လည်း ပင်ပန်းလာတယ်။ မီးမြန်မြန် ခွေးပြီး စားစရာတစ်ခုခု မြန်မြန်လုပ်ပေးစမ်းပါ” တယ်လီဂရပ်ကော့တိုတိုချိတွင် ခစ်ကီသည် အခုရာ ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့် သူ့အဖော် စစ်သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဝွန်မီနေးနှင့် ဝွန်ဟန်

တို့သည် အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် ချက်ပြုတ်ရေးတာဝန်များကို ယူထားကြပါသည်။ သူတို့သည် တစ်အိမ်လုံးကို ဝင်းလက်တောက်ပနေအောင် လုပ်ထားကြပါသည်။ မီးဖိုချောင်နှင့် အရက်ဘားတွင်လည်း ဘာတစ်ခုမျှ လိုလေသေးမရှိအောင် ဖြည့်ထားကြပါသည်။

အများအားဖြင့် ကျွန်မတို့ရောက်ချိန်တွင် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ် သော်လည်း ထိုနေ့က အချိန်စောနေသဖြင့် ဘာတစ်ခုမျှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေး ပါ။ သို့သော်လည်း မစ်ကီ၏ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်မှုကြောင့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ပန်းကန်စင်ဘားရှိရာသို့ တန်းဝင်သွားပြီး စကော့ဝီစကီနှင့် ရေကိုစွက်ကာ အရက်နှစ်ခွက်ပြင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မစ်ကီသည် မီးမွှေးနေပြီဖြစ်၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အကြိုက်ဆုံး အစား တစ်မျိုးဖြစ်သည့် မြေပဲဆားလျော် ပန်းကန်များကို ကျွန်မတို့ကုလားထိုင်ဘေးသို့ စားပွဲငယ်များပေါ်သို့ လာချပေးသည်။ ကျွန်မတို့ကတော့ မီးဖိုဘေးတွင် ခြေပံ လက်ပံ ထိုင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိကြသော ကျွန်မတို့သည် စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ လျှော့၍ အနားယူလျက် ရှိကြပါသည်။ ကျွန်မကတော့ လည်ပင်းမှ နက်ကတိုင်ကို ဖြေထားလိုက်သည်။ မစ်ကီကတော့ သူ့ဆရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အဝတ်အစားများ လဲပေးလျက်ရှိသည်။

ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အေးအေး ဆေးဆေးနှင့် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး နားနေတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်နိုင်သမျှ ဖြစ်အောင်လည်း နေလေ့ရှိပါသည်။ စကား လည်း မပြော၊ ဝီစကီကို တစ်ကျိုက်ပြီး တစ်ကျိုက် ငုံ့၍ တွေဝေငေးမောနေတတ် သည်။ အေးအေးလူလူနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောဆင်ခြင်နေသည့်နယ် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အေးချမ်းသာယာမှုကို ချက်ချင်းပင် ခံစားရ ပါသည်။

နောက်တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် မစ်ကီသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ထည့်ထားသည့် လင်ပန်းနှစ်ချပ်ကို လာပေးသည်။ ထိုညက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေစားခဲ့ကြသည်ကို မမှတ်မိတော့။ ပူပူနွေးနွေးနှင့် အလွန်အရသာရှိသော အစားအစာများဟုသာ သတိရပါသည်။ အစားအစားလိုက်၊ ဝီစကီမော့လိုက်၊ ပြီးတော့ မီးဖိုမှရသည့် အနွေးဓာတ်၊ ကျွန်မမှာ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ပမာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။

“မင်းတစ်ခု သတိထားမိမလား မပြောတတ်ဘူး ကေး” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စကားစသည်။ “တို့များရဲ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာဆိုလို့ မရှိသလောက်ကို နည်း နည်းတယ်။ တို့ဘဝကို အခုထက်ပိုပြီး စိုဖိုပြည့်ပြည့်ဖြစ်လာအောင် ဘာများလုပ်ကြ ခင် ကောင်းမလဲ။ မင်းဆိုရင်ကြည့်။ တစ်ပတ်မှာ ခုနှစ်ရက်ရှိတာ ခုနှစ်ရက်လုံး အလုပ်လုပ်နေရတယ်။ ဘဝက ဘယ်လောက် ကြမ်းတမ်းလာသလဲ။ အခုဆိုရင် မင်း ဒစ်ဒ်နဲ့ မတွေ့တာတောင် ကြာလှရောပေါ့။”

သူရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကြားမှ နေ၍ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာကို သူ့ခေါင်းထဲထည့်၍ စဉ်းစား ဆွေးတောနေကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်မ၏ ရင်မှာ ကြည့်နူးသွားမိပါ သည်။

တကယ်တော့ သူရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာများမှာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးပြီး အလွန်တာဝန်ကြီးသည့် ပြဿနာများဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ “အို ... ကျွန်မနဲ့ ဒစ်ဒ်ကိစ္စက ပြေလည်ပြီးသားပါ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပါသည်။

“အခုဟာက စစ်ကြီးဖြစ်နေတဲ့အချိန်မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ကျွန်မတို့ ရှောင်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ လုပ်ကြရမှာပေါ့...”

တကယ်တော့လည်း ဒစ်ဒ်သည် အလွန်အလုပ်များသူဖြစ်သည်။ အားခွင့် နားခွင့်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် လက်ရှိ အလုပ်တွင် ကျွန်မအလုပ်များနေသည်ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်လျက် နို့ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံမှ တစ်ရက်တလေမျှပင် ခွင့်မတောင်းပါ။ ဒစ်ဒ်က ကျွန်မကို ပြောဖူးသည်။

“အခုဆိုရင် ကို လန်ဒန်မှာ အမြဲတမ်းတာဝန်ကျတာ ကြာပြီ။ တစ်လ တစ်ခါလောက်လာရတဲ့ ဟိုတုန်းကလောက်တောင်မှ မင်းနဲ့ မတွေ့ရဘူး။”

“ကျွန်မလည်း မလုပ်တတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန် ပြောခဲ့ပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခမာမှာလည်း သူ့လူတွေကို အားပေးရတာထက် သူ့ကိုယ်သူ့အားတင်းရတာ ပိုခက်သေးတယ်။ သူ့ခမာလည်း ကျွန်မကို အမှီ ပြုပြီး သွားလာနေရတာ။ သူ့စိတ်ညစ်သွားအောင်၊ စိတ်ဓာတ်ကျသွားအောင် မလုပ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ။ တစ်နေ့ကျမှ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ကွာရှင်းခွင့်တွေဟာ ပြီးပြတ်သွားမှာပါ။ အဲဒီကျတော့ အခြေအခင်းအား အားလုံး ကောင်းသွားမှာပေါ့” ထိုအချိန်အခါက နေထိုင်ရသည်မှာ တစ်ဖုံဖြစ်ပါ သည်။ လက်မထပ်မီ ဒစ်ဒ်ကို ကျွန်မနေထိုင်ရာ ကင်စင်တန် ဟာလို့ခေါ်သည့် အခန်းသို့ အတူ လာနေရန် ခေါ်ဖို့ဆိုသည်မှာလည်း လွယ်ကူသော ကိစ္စပင်ပင်။

ဤအခြေအနေကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ကျွန်မ မပြောသင့်ဟု ယူဆပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို မပြောလိုသဖြင့် ကျွန်မက စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်ပါသည်။ သူ၏ပထမဆုံးသော မေးခွန်းကိုသာ ကျွန်မက အလေးထား၍ ဖြေပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရူးအင်းသားနဲ့ နေခဲ့ရတုန်းက ကျွန်မတို့ ဖျော်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မမှတ်မိတော့ဘူးလား။”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အဲလဲဖရက် ဂရူးအင်းသားသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ “မီးတုတ်စစ်ဆင်ရေး” စီမံကိန်းရေးဆွဲစဉ်က သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ တွဲခဲ့ကြပါသည်။ ဂရူးအင်းသားသည် ဘရစ်ဂျိမ်းကစားသမားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အလွန်တော်သူဖြစ်သည်။

နောင်သောအခါ ကမ္ဘာ့အတော်ဆုံးဘရစ်ဂျိမ်းကစားသမားထဲမှာ တစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သူနှင့်ဘွတ်ချ်တို့သည် အမြဲ ကစားခဲ့ကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့လည်း ပြီးခဲ့သောအပတ်က ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်၌ ကစားခဲ့ကြပါသေးသည်။ အလွန်စွဲသော ကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကစားမိလျှင် တော်တော်နှင့် ဖြတ်မရတော့ပါ။ ကစားမိပြီဆိုပါက အားလုံးသတိမရတော့ပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကစားစဉ်ကလည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကစားနည်း၏ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံရပါသည်။ ကစားပွဲပြီးသွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်က “သောက်ကျိုးနည်း ကောင်းတဲ့ ကစားနည်းတစ်ခုပါလားကွာ။ ငါတို့ မကြာမကြာ ကစားသင့်တယ်” ဟု ပြောပါသည်။

အမှန်တော့ ဘရစ်ဂျိမ်းကစားနည်းသည် ကျွန်မကလေးဘဝ ကတည်းက စွဲခဲ့သော ကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအစ်ကို၊ ကျွန်မအစ်မ၊ ကျွန်မတို့သည် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ အင်နစ်ဘက်ဂေဟာ တတိယထပ်ရှိ စာသင်ခန်းထဲ၌ စုဝိုင်း၍ ထိုင်ပြီး အမြဲ ကစားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကစားလျှင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်။ ကစားတိုင်းလည်း အငြင်းအခန်ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ကြဟစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရိုက်ကြ ပုတ်ကြ၊ ထိုးကြ ကြိတ်ကြသည်။ လိမ်ကြ ညှာကြသည်။ ကျွန်မတို့ ကစားပွဲသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖဲချုပ်များဖြင့် ပိတ်ပေါက်ကာ ထွက်ပြေးကြခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သည်က များ၏။

ကျွန်မတို့ လုပ်ပုံများသည် အရိုင်းအစိုင်းကလေးများနှင့် တူကောင်တူနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့အားလုံး အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် ပျော်ကြရသည်။

“တစ်ခုပဲရှိတယ်” ဟု ကျွန်မက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပြောပါသည်။ “ကျွန်မအနေနဲ့ ကလိမ်ကျပြီး ညစ်ပတ်တာမျိုးတော့ မရှိသင့်ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မ အဲဒီလို တမင်ညစ်ပြီး ကစားခဲ့ကြလို့ တစ်ယောက်တစ်ယောက်စကားမပြောဘဲ နေလိုက်ကြတာ သုံးရက်တောင်ကြာတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အဲသလိုဖြစ်ပါစေ၊ တမင်ညစ်တာမျိုး မရှိစေရဘူး” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဆိုသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကြည်လင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မ ဒီတိုက်ကူး သူသဘောကျနေပြီဟု ကျွန်မပြောနိုင်သည်။ “တို့များမနက်ဖြန်ညက ပြေး ဒီအတိုင်းကစားကြမယ်”

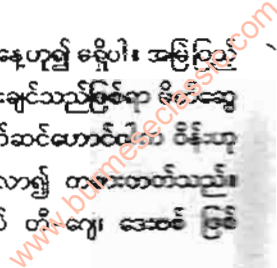
ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်မတို့ ညတိုင်း ကစားကြသည်။ စစ်ကြီးကာလ အစစ်လျှောက်လုံး ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသပဲ ရောက်နေနေ ကျွန်မတို့ ဝတ္တရားမပျက် တစားခဲ့ကြသည်။ မြောက်အာဖရိကတိုက်နှင့် အီတလီမှာပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာပင် ဖြစ်ဖြစ် အဆက်မပြတ် ကစားသွားကြသည်။ ညနေပိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကစားကြခြင်း ဖြစ်၏။

အပြင်းအထန် အလေးအနက်ထား၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖဲပိုင်းတွင် မည်သူမှ စကားမပြောကြပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်ပင် စကားပြောခဲ့လှသည်။ လူသစ်ဝင်လာ၍ စကားများလိမ့်မည်ထင်လျှင် စကားမပြောအောင် သူကိုယ်တိုင်က သွယ်ဝိုက်၍ ဟန့်တတ်ပါသည်။

သူ့လက်တွင် ဖဲကောင်းနေသည့်အခါများတွင် ရွှင်မြူးသော လေသံဖြင့် ရယ်၍ “အို...တကယ့်ကို ခမ်းနားသွားပြီကွာ” ဟု ရေရွတ်တတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ထံမှ ဤစကားမျိုးလောက်သာ ကြားရသည်။

ထိုထက်မပို၊ ကစားပွဲတစ်ချိန်လုံး စီးကရက်တွေသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်နေတတ်သည်။ သူ့တပည့် မစ်ကီကတော့ ဆေးလိပ်ပြာတွေသွန်လိုက်၊ ပြန်လာချပေးလိုက်၊ မြေပဲဆားလှော်ပန်းကန်ကို ထပ်ဖြည့်လိုက်၊ အရက်ခွက်များ ပြည့်လိုက်ဖြင့် အလုပ်များနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း မီးပိုတွင် ဆင်းများ ထပ်ထိုးနေတတ်လေသည်။

ကျွန်မတို့ပိုင်းတွင် လေးယောက်မပြည့်သော နေ့ဟူ၍ မရှိပါ။ အမြဲပြည့်သည်သာ ဖြစ်၏။ ဘွတ်ချ်ကိုယ်တိုင်က အလွန်ကစားချင်သည့်ဖြစ်ရာ ဇိတ်ဆွေတစ်ဦးကို အမြဲရှာဖွေပြီးခေါ်လာတတ်ပါသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဝိန်းဟု ခေါ်လေ့ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်မတ်ကလပ်လည်း မှန်မှန်လာ၍ ကစားတတ်သည်။ သူ့လိုပင် ပုံမှန်လာ၍ ကစားသူတစ်ဦးမှာ ဗိုလ်ချုပ် တီ ဂျော့ ဒေးဗစ် ဖြစ်

သည်။ ဒေးဗစ်မှာလည်း အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဂရူးအင်းသားတစ်ယောက် ပါလာတတ်၏။ သူပါလာသည့်နေ့ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့အားလုံး ပညာရကြပါသည်။ ဘရစ်ဂျီ ကစားသမားကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ဥရောပတစ်ခွင်မှ ကစားသမားတိုင်းက သူ့ကို ဖိတ်ကြား၍ အကြံဉာဏ် တောင်းကြရသည်။ အမှတ်ချင်းတူနေ၍ အရုံး အနိုင် ဆုံးဖြတ်ရခက်သည် အငြင်းပွားမှုများတွင် သူ့ကိုခေါ်ပြီး ပြေလည်သွားအောင် အဆုံးအဖြတ် တောင်းရသည်။

ဟယ်ရီဟော့ပဲကင်း တစ်ယောက်လည်း ကြံကြိုက်သည့်အခါ လာ၍ ကစားတတ်ပါသည်။ သူလည်း ကစားသမားကောင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူ လာ၍ ကစားသည့်နေ့ဆိုလျှင် ကျွန်မမှာ များစွာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရပါ သည်။

အကြောင်းရှိပါသည်။ အခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန် အမင်း ပိန်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသူ့ရိုက် ပိန်နေပုံမှာ စာဖွဲ့လောက်ပါသည်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် အမှိုက်ကောင်ကို အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပေးထားသည့်နှင့် တူလှပါသည်။ ကျွန်မသူ့ကို ကြည့်လိုက်မိသည့်အခါတိုင်း သူ့အနားက လူသာ အသက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှုလိုက်လျှင် ဒီလူတော့ လဲကျသွားတော့မှာပဲဟု တွေးမိတတ်ပါသည်။ သူသည် အရပ် အလွန်ရှည်သည်။ အရပ်ရှည်သလောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပိန်လှပါ၏။

သို့သော်လည်း အလုပ်လုပ်သည့်နေရာတွင်မူ စံပြုလောက်သည်။ အလုပ်ကို ဘီလူးသရဲ စီးနေသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် လုပ်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ကစားလျှင် ပိုက်ဆံကြေးသာ ကစားကြသည်။ လောင်းကြေး မှာ အမှတ်တစ်ရာလျှင် သုံးပဲနီ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူ့ရမှတ်များကို စာအုပ် တစ်အုပ်နှင့် တသီးတခြား မှတ်ထားလေ့ မရှိပါ။ “ငါနိုင်မှာပါကွာ” ဟု ပြုံးဖြူ ဖြစ် လုပ်၍ ပြောလေ့ရှိသည်။

“ငါ့ရမှတ်ကို မှတ်ပေးမယ့်လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မင်းတို့ မင်းတို့ ပူစရာ မလိုဘူး” ဟုလည်း ပြောတတ်သည်။

သူသည် ရုံးသူထံမှ ပိုက်ဆံကို လက်ငင်းတောင်းတတ်သည်။ သူ့ရုံးလျှင် လည်း ချက်ချင်းပေးသည်။ သူ့ရုံးပြီး တစ်ယောက်နိုင်သည့်အခါ (ထိုတစ်ဦးတစ်

ဆောက်မှာလည်း ကျွန်မ အများဆုံး ဖြစ်တတ်ပါသည်) သူပေးရမည့်ငွေကို ကျွန်မက ထွက်ချက်ပြီး ပြောရသည်။

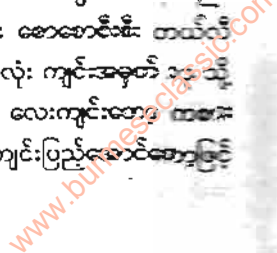
ထိုအခါ သူသည် အိတ်ထဲသို့ လက်ဖြင့် နှိုက်၍ ရှာဖွေနေတတ်သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့လည်း ငွေများများစားစား ပါမလာ။ “ငါ့မှာက ငွေက နည်းနည်းပဲ ပါတယ်” ဟု ရေရွတ်တတ်သည်။ ဤအဖြစ်မှာ ရိုးနေပြီ။ သူ့တွင် အမြဲတမ်း ငွေနည်းနည်းပါးပါးပဲ ပါတတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ လစာ ချက် ထက်မှတ်မှာ သူ့ဇနီးထံ တိုက်ရိုက်ရောက်ရှိသွားသည်ဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ သုံးစွဲဖို့ အတွက် ဒေါ်လာ အနည်းငယ်မျှထက် ပိုမရပါ။ “ငါ့မှာတော့ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူး ပြောင်ပြီ” ဟု ကြေညာရသည့် အခါများလည်း ရှိတတ်သည်။

သူ့တပည့် မစ်ကီက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ သတိမေ့ပြီး ငွေထည့်မပေး သိုက်မိသည့်အခါများတွင် ဖြစ်စေ၊ တစ်နေ့စာသုံးဖို့ ထည့်ပေးထားသည့်ငွေကို မိကရက်နှင့် ချောကလက်အတွက် အသုံးအစွဲ များသွားသည့်အခါများတွင် ဖြစ်စေ သူ့အိတ်ကပ်ထဲ၌ ခြူးတစ်ပြားမှမကျန် ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုအခါ ခြူးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ထ၍ အော်တတ်ပါသည်။ “မစ်ကီရေ ဟေ့ ... မစ်ကီ၊ ပိုက်ဆံပေးပါဦးဟ”။ မစ်ကီ သူ့အနီးမှာ ကပ်၍ ထိုင်နေမှန်းသိလျက် နှင့်လည်း ဤအတိုင်းပင် အော်တတ်သည်။

မစ်ကီက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အပြေးအလွှား တက်သွားပြီး အပြေးအလွှား ပြန်ဆင်းလာသည်။ လက်နှင့်ဆုပ်ယူလာသော အကြွေများကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလက်ထဲ သို့ထည့်ပေးသည်။ ထိုအခါမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူ့ဖဲကြွေးကို ရှင်းပါသည်။

ကျွန်မတို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကစားနည်းမှာ ဘရစ်ဂျီကစားနည်း ထစ်ခုတည်း မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနားနေရာ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သည် ဆက်ကွင်းနှင့် ကပ်နေပါသည်။ အိမ်နောက်ဘက်ရှိလမ်းမှ တောအုပ်အတွင်းသို့ ဖြတ်လိုက်လျှင် အခြားခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်ရှိ ဂိတ်ပေါက်သို့ရောက်သည်။ ထို ဂိတ်ပေါက်မှ ထွက်မိ၍ ဂေါက်ကွင်းသို့ ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမှတ် သူ ကျင်းကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုကျင်းအမှတ် ၁၃ ကိုတော့ ကျွန်မတို့ ကောင်းစွာ သိနေသည်။ အကယ်၍ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စောစောစောစော တယ်လီ ဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သို့ ရောက်လာလျှင် ကျွန်မတို့အားလုံး ကျင်းအမှတ် ၁၃ သို့ ဆောက်သွားတတ်ပါသည်။ ရဲဖန်ရဲခါတွင် သုံးကျင်း လေးကျင်းတော့ ကစား ဖြစ်သည်။ ကျွန်မမှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် ဆယ်ရှစ်ကျင်းပြည့်ဆောင်တော့ပြင် ကျွန်မတို့ တစ်ကြိမ်မှ မကစားခဲ့ဖူးပါ။

အများအားဖြင့်တော့ အလေ့အကျင့် လုပ်ရုံလောက်ဖြင့် ကျေနပ်နေကြ ရသည်က များပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ဤဂေါက်ကွင်းသည် လုံခြုံမှု မရှိပါ။ သို့သော်လည်း ဤဂေါက်ကွင်းသို့ လာရောက်၍ ဂေါက်သီးရိုက်နေသူများမှာ အသက်ကြီး အမျိုးသမီးတွေ များပါသည်။

ကျွန်မတို့ တယ်လီကရပ်ကော့တိတ်ချ်အိမ်နှင့် ဂေါက်ကွင်းကြားရှိ လမ်းကွေ့တစ်နေရာတွင် သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေသော ခုံတန်းလျားတစ်လုံး သည် သစ်ပင်များနောက်ကွယ်တွင် ပုန်းလျက်ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အနှောင့် အယှက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် နားနေလိုသည့်အခါ ကျွန်မတို့သည် ထိုခုံတန်းလျား ဆီသို့သွား၍ ထိုင်ကာ စကားစမြည် ပြောလေ့ ရှိပါသည်။ လူတိုင်း အရာရာတိုင်းနှင့် ကင်းဝေးသည့်နေရာ ဖြစ်သဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် အေးချမ်းလှပါသည်။

အိမ်ဝင်းတစ်နေရာတွင် ဘက်မင်တံကုတ်တစ်ခု လုပ်ထားပြီး အချိန်ရ သည့် အခါတိုင်း ကျွန်မတို့ ကစားကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၊ ဘွတ်ချ်နှင့် တက်စီတိုက တစ်ခါတစ်ရံ ဘောလုံးကစားကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဖော်ကလပ် ရောက်နေချိန်တွင် သူပါဝင်၍ ကစားလေ့ရှိ၏။

ကလေးတွေ ကစားသလို ဖြစ်ပါသည်။ ကစားရင်းနှင့် စည်းကမ်းတွေ ခဏခဏ ပြင်ကြသည်။ ပြောင်းကြသည်။ ကစားသည့်အခါ နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ပြီး တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်ဆီသို့ ကန်ပို့သည်။ တတိယလူက အလယ်မှ ဘောလုံးကို ကြား ဖြတ်ယူဖို့ အားထုတ်ရပါသည်။

မိန်းကလေးနှင့် ဟန်တို့က သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ဖို့အတွက် သံဘူးသံခွဲများ အမြဲတမ်း စုထားပေးသည်။ ဘွတ်ချ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ သုံးဦးက တိုင်ထိပ်တွင် တင်ထားသော သံဘူးကို သေနတ်ဖြင့် တစ်လှည့်စီ ပစ်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့အတွက် သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်စရာ ပုံသေနေရာလေး တစ်ခု ရလာပါသည်။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ပိုင်သေနတ် တစ်လက်မျှ မရှိဟု သိ သွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့သေတ္တာကို မွေ့နောက်ရှာဖွေကာ သေနတ် တစ်လက် ထုတ်ယူလာပြီး ပေးပါသည်။

နောက်ရက် အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မအား ဂရော့ဗင်းနားစကွဲယားရှိ သူ့ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ပါသည်။ “ငါ မင်းကို ပေးစရာ တစ်ခုရှိလို့”ဟု ပြောပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့စားပွဲအံဆွဲထဲမှ ဘာရက်တာ အမျိုးအစား မိန်းမကို ပစ္စတိုလေးတစ်လက် ထုတ်ပေးသည်။

“မင်းဒီသေနတ်လေးကို အလေ့အကျင့်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ထား”ဟု သူက ပြောသည်။ “ငါတို့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည် တစ်ပြည်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကတော့ မင်းကို ဂျာမန်တွေ ထက်ထဲမှာ သုံးပန်းအဖြစ် မမြင်ချင်ဘူး။ သုံးပန်းအဖြစ် မြင်ရတာထက် အသေ မြင်ရတာကို ပိုကြိုက်တယ်”

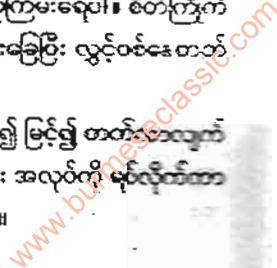
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် သူ့အင်္ဂလန်မှနေ၍ နိုင်ငံရပ်ခြား တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားရပါက ကျွန်မအား ခေါ်သွားဖို့ စိတ်ကူးကြောင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မအား အရိပ်အမြွက်မျှ အသိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ “မီးတုတ် စစ်ဆင် ဆေး” ပြီးဆုံးသွားပါက မြောက်အာဖရိကတိုက်သို့ သူပြောင်းရွှေ့ဖို့ရှိသည် ဟုသော သတင်းကို ကျွန်မ တစ်စွန်းတစ်စမျှ သိထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းကြားပြီးကတည်းက ကျွန်မတော့ သူပြောင်းသွားလျှင် ကိုယ့် နေရာကိုယ် ပြန်ရမည့်အရေးနှင့် နောက်ထပ် အသစ်ရလာမည့် တာဝန်အကြောင်း ထို ကြိုတင်တွေးတော ဆင်ခြင်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အခုတော့ သူ့ခေါင်းထဲ၌ နှိပ်နေသည့် အကြံအစည်သည် သူ့နှုတ်မှ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အနေဖြင့်ထိုအကြောင်းကို ကျွန်မအား နောက်ထပ် မပြောတော့ပါ။

သို့သော်လည်း ကျွန်မကတော့ ထိုအချိန်မှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေးလိုက် သော ဘာရက်တာပစ္စတိုနှင့် သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ခဲ့ပါသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် သေနတ်အပစ်အခတ်များစွာ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်မသည် ပစ်မှတ်တစ်ခုကို ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်ဖို့အတွက် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ လေ့ကျင့်ခြင်း မပြုခဲ့ ချပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်နေသည့် အကြောင်းအရာများကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုသည့်အခါ သူ့တပည့် မစ်ကီအား ပုံဆွဲပစ္စည်းများ ထုတ်ပေးဖို့ တောင်းတတ်ပါသည်။ ထိုနောက် တယ်လီကရပ်ကော့တိတ်ချ် တစ်ထပ်တိုက် အိမ်ကလေးကို ကြည့်၍ ပုံကြမ်းများ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ရေးဆွဲ နေတတ်ပါသည်။ ဘယ်တော့မှ သူ့စိတ်တိုင်းကျသည့် ပုံကြမ်းရေးပါ။ စိတ်ကြိုက် ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း ဆွဲလက်စပုံများကို ဆွဲဆုတ်လုံးခြေပြီး လွှင့်ဝင်နေတတ် ပါသည်။ ပြီးတော့ ထပ်၍ ဆွဲပြန်ပါသည်။

ဆွဲရင်းဆွဲရင်းနှင့်ပင် သူ့ဒေါသအရှိန်သည် မြင့်၍ မြင့်၍ တက်လာလျက် ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း သူသည် ပုံဆွဲခြင်း အလုပ်ကို မုန်လှိုက်တာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချခိုင်းသည်။

ကျွန်မက သူစိတ်ပြောင်းသွားစေရန်အတွက် ခဏတဖြုတ် လမ်းလျှောက်ဖို့ အကြံပြုသည်။ ကျွန်မ၏အကြံ မအောင်မြင်ပါ။ ထိုနည်းတူစွာပင် သူ့ခေါင်းထဲမှ အကြောင်းအရာများကို ထုတ်ပစ်လိုသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အားထုတ်မှုမှာလည်း အရာရောက်ပုံ မပေါ်ပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ သမ္မတဖြစ်လာပြီး အိမ်ဖြူတော်စံ ဘဝသို့ ရောက်သည့်အခါ သူရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားများကို သတင်းစာများနှင့် မဂ္ဂဇင်းများက အရေးတယူ ဖော်ပြခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်မတွေ့ရပါသည်။

များစွာ တိုးတက်လာသော သူ့လက်ရာများကို ကြည့်၍ ကျွန်မအံ့ဩမိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူ၏စောစောပိုင်း အားထုတ်မှုများမှာမူ များစွာ အရာမထင်ခဲ့ပါ။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ သူရေးဆွဲခဲ့သမျှ ပန်းချီကားများသည် စစ်ကြီးအပေါ်၌ ရောက်နေသော သူ့စိတ်အာရုံကို မိအောင် မဖမ်းနိုင်ခဲ့၍ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မယူဆပါသည်။

တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချိ၌ ရက်အနည်းငယ်မျှ ညအိပ်မိသောအခါ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာပြန်သည်။ သူ ကော့တိတ်နှင့် အိပ်ဖို့စိတ်ကူးသည် ညများတွင် ကျွန်မအဖို့ သူ့ကို ပိုပြီး လန်ဒန်သို့ပြန်ရသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ ခဏသာဟု သူတွက်သည်။ မနက်ခင်း အစောကြီးထလာပြီး ကြိုရာညီအလုပ်မှာလည်း ကျွန်မအတွက် မလွယ်ဟု သူက ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချိနှင့် အလှမ်းမကွာသော ဘူးနေ့ပတ်ခံ၌ ကျွန်မအတွက် အခန်းတစ်ခန်း ရှာပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မအတွက် သွားရေးလာရေး လွယ်ကူရုံမက အချိန်ပိုရလာသဖြင့် များစွာ အဆင်ပြေသည်ဆိုရပါမည်။ မနက်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ပြန်ကြိုဖို့အတွက် ခုနှစ်နာရီမထိုးမီ ရောက်သည်။

ကျွန်မ ရောက်သွားချိန်တွင် မိုနေနှင့် ဟန့်တို့သည် မီးဖိုထဲ၌ နံနက်ကျွေးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။ ကျွန်မအတွက် ဝက်သားကင်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥရသည်။ ထောပတ် ကောင်းကောင်းလည်း ရသည်။ ဘီစကွတ်နှင့်ယိုတိုလည်း ဖောဖောသီသီ စားနိုင်သည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ ထိုခေတ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံတခြားသူများထက်ပို၍ ဝဝလင်လင်နှင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားနိုင်သော နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် လိုအပ်သည့် ရိက္ခာများကို စစ်တပ်စတိုးဆိုင်မှ အလုံအလောက် ထုတ်ပေးလျက်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဤအချက်ကို ကောင်းစွာ သတိထားခဲ့မိပါသည်။

ကော်ဖီအလိုလျှင် အလျှံအပယ် သောက်ခဲ့ကြရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည်

ကော်ဖီအရောင်ကို ညသန်းခေါင်လို မှောင်မည်းနေမှ ကြိုက်သည်။ ကော်ဖီအရောင်ဖျော့နေလျှင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့တပည့် မစ်ကီသည် မီးဖိုထဲမှ ကော်ဖီသစ်တစ်အိုးဖြင့် အပြေးအလွှားထွက်လာပြီး လဲပေးတတ်ပါသည်။ “သိပ်ပူတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လျှာကျက်သွားမယ်” ဟူ၍လည်း သတိပေးတတ်သည်။

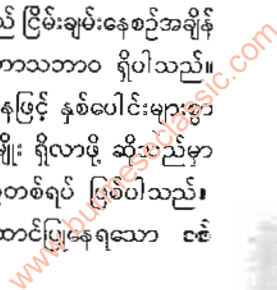
ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ တစ်မနက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗြိတိသျှတပ်မှ အရာရှိကြီးတစ်ဦးကို နံနက်စာ ကျွေးသည်။ ဟိတ်ဘန် လုံးဝမရှိသော ဤအိမ်ကလေး၏ နံနက်စာ စားပွဲကို ကြည့်ကာ ဧည့်သည်အရာရှိကြီးမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် တရင်းတနီး ရှိလှသော မိသားစုဆက်ဆံရေး ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ့အတွက် အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အော်ဒါရီ ရဲဘော်တစ်ယောက်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား “လျှာကျက်သွားမယ်၊ သတိထား” ဟူသောအပြောနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ နံနက်စာစားဖို့ ရောက်လာသော အမျိုးသမီး ဒရိုင်ဘာတစ်ဦးက တစ်ချက်မျှ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အလေးပြုထိုက်ပြီး “ဟာ ကြက်ဥတွေနဲ့ပါလား။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ဟန့်ကျတာပေါ့” ဟုသော အပြော။ ဤအပြောများသည် သူ့အဖို့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခြေဖိုကောင်းသည့် မြင်ကွင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေပါသည်။

တကယ်တော့ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။ သူ ရောက်နေသော နေအိမ်သည် အစား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်မဟုတ်ပါ။ အမေရိကန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးက သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်း စီမံဖန်တီး၍ တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ဂေဟာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မနက်စာ စားပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ့အော်ဒါရီမစ်ကီ၏ အကူအညီဖြင့် အဝတ်အစားလဲသည်။ ထို့နောက် ဂရော့စ်ပင်းနားစက္ကယားရှိ ဗိုလ်ချုပ်သို့ သွားသည်။ ဤသည်မှာ သူ၏လုပ်နေကျ အလေ့အကျင့် ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့် အချိန်ကာလတွင် လူတို့သည် ငြိမ်းချမ်းနေစဉ်အချိန်ကလထက် ပို၍ စုစုစည်းစည်း နေတတ်သော သဘောသဘာဝ ရှိပါသည်။ စည်းစည်းဖြစ်နေသည့် ကျွန်မတို့ အုပ်စုကလေးအနေဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတကွ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည့် မိသားစုစိတ်မျိုး ရှိလာဖို့ ဆိုသည်မှာ အချိန်ကြာကြာ နေခွင့်ရပါမှ တည်ရှိလာနိုင်မည့် ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်မြေပြင်တွင် ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေရသော ငစ်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်သည် အလွန်ကြီးမားကျယ်ပြန့်စွာ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော ကမ္ဘာပေါ်ကြီး၏ အလယ်တွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု မကင်းသော မျက်လုံးများအောက်၌ မျှော်ရောကောင်းသည် အိမ်ထောင်စုကို တည်ဆောက်နိုင်ရန် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ဖူးပါ၏။

(၇)

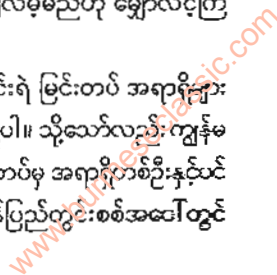
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူပြောထားသော စကားပေါ်၌ အလေးအနက်ထားဆက်သော သဘောရှိသည်။ ကျွန်မအမေနှင့် တွေ့စဉ်က သူပြောခဲ့သည့်စကားကို အနုမသွားပါ။ ကျွန်မအမေကို ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်သို့လည်းကောင်း၊ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ် အိမ်ကလေးသို့လည်းကောင်း မကြာခဏ ဖိတ်၍ ညစာဆွေးလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်မအမေနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် အရာရာတွင် သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ကြသည်က များ၏။ နှစ်ဦးလုံး သမိုင်းကို ကောင်းစွာ စိတ်ဝင်စားကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအမေသည် ကျွန်မထက်ပင် ပညာကို ကောင်းစွာ သင်ကြားခွင့် ရခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။ အမေသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံနှင့် ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံများရှိ ဇွန်ဗင့်ကျောင်းများတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

ကွန်ဗင့်ကျောင်းမှ သီလရှင်များသည် သူတို့၏ ကျောင်းသူများအား သမိုင်းနှင့် ဘာသာဗေဒ ပညာရပ်များကိုသာမက အချုပ်အလုပ်ပညာနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးပညာကိုပါ စနစ်တကျ သင်ကြားပေးခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ပညာသင်ကြားပေးနေသည့် အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွင် အရေးပါအရာရောက်သည့် လူချမ်းသာ ကက်သလစ် ဘာသာဝင်သားစုထဲမှ တစ်ဦးဦးနှင့်သာ အိမ်ထောင်ရက်သားကျလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြသည်။

မြေပိုင်ယာပိုင် များများစားစား မရှိသော လူဆင်းရဲ မြင်းတပ် အရာရှိများနှင့် လက်ထပ်ကြလိမ့်မည်ဟူ၍ကား လုံးဝ မမျှော်လင့်ကြပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မအမေသည် သူတို့မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာပါ။ မြင်းတပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအမေသည် အမေရိကန်ပြည်တွင်းစစ်အပေါ်တွင်

အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် စစ်ပွဲများကို ညစာစားပွဲ၌ ပြန်လည်ခင်းကျင်း တိုက်ခိုက်ပြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြန်လည်အောက်မေ့ရသည်မှာ စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါသည်။ နှစ်ယောက်သား စီးကရက်တွေ တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်သောက်။ သူတို့ရှေ့မှောက်ရှိ ကော်ဖီခွက်မှ ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မောလိုက်။ စားပွဲပေါ်၌ ကျကျနန ခင်းကျင်းပြသထားသည့် ပြည်ထောင်စုတပ်ဖွဲ့များနှင့် ခွဲရေးသမား မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်များမှ မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များ တိုက်ပွဲများကို စိတ်ဝင်တစား ငုံ့ကြည့်လိုက်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပိုက်ဆံအကြွေပြားများကို စစ်သားအဖြစ် သုံးသည်။ မစ်ကီခမျာ မကြာခဏဆိုသလိုပင် ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှားဆင်း၍ ကျွန်မအမေနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့အတွက် လိုအပ်နေသော တပ်သားများ ဖြည့်တင်းပေးနိုင်ရန် တစ်ပေါင်တန် ငွေစက္ကူကို အကြွေလဲပေးရသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလွန်ခင်မင်လေးစားသော ခံဘေးအဖြစ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာက သိက္ခမ်းလာခဲ့ကြသည့် မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးများသဖွယ် စကားပြောလိုက်ကြ၊ ရယ်လိုက်ကြ။ အချို့နေရာများတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆနှင့် အမူအကျင့်များသည် ထူးထူးခြားခြား တူညီနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နှစ်ဦးလုံးတွင် တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းအား ရှိကြသည်။ တွေ့သူတိုင်းနှင့် တစ်ခဏအတွင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိကြသည်။

အမေသည် ကျွန်မအသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်ခန့်တွင် အဖေနှင့် ကွဲခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့် အစ်မအီတီတို့ကို ခေါ်၍ လန်ဒန်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ လန်ဒန်ရောက်တော့ အလုပ်ဌာနတစ်ခုတွင် မန်နေဂျာအလုပ် ရခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကတော့ ကျွန်မအဖေကို မုန်းခဲ့မိသည်။ အမေက ဘာကြောင့် သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ကောင်းစွာသိသည်ဟု ထင်ခဲ့မိ၏။

အဖေသည် ဒေါသကြီးသည်။ ရန်လိုသည်။ သူ့လိုလူစားနှင့် အတူတူနေဖို့ မလွယ်။ သူသည် လူဆိုးတစ်ယောက်။ ကျွန်မ ထိုအတိုင်းပင် မြင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း အခုအသက်အရွယ်ရောက်မှ ပြန်စဉ်းစားသည့်အခါ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

အဖေနှင့်အမေတို့၏ ဆက်ဆံရေးတွင် ကျွန်မတို့ နားမလည်နိုင်ခဲ့သလို ရှုပ်ထွေးမှုကလေးများ ရှိခဲ့သည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်မအဖေတွင် ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်သဘောထားရှိသကဲ့သို့ အိုင်းရစ်တို့၏စရိုက်ဖြစ်သော အမျက်ဒေါသများလည်း နိမ့်သည်။ သူသည် သူ့မြေကို အလွန်ချစ်သည်။ သူ့အမေနှင့် သူ့အဖေတို့ အစဉ်အဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသော စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့် အိုင်းရစ်မြေဧကပေါင်းများစွာသည် သူ့ကမ္ဘာဖြစ်၏။

သူသည် သူ့ပန်းများကို မြတ်နိုးသည်။ သူ၏ ပန်းဥယျာဉ်များသည် အိုင်ယာလန်တောင်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသည်။ သူ့ပန်းဥယျာဉ်များထဲတွင် ဥယျာဉ်မျိုးနှစ်ဦးမှ သုံးဦးအထိ ရှိတတ်သည်။

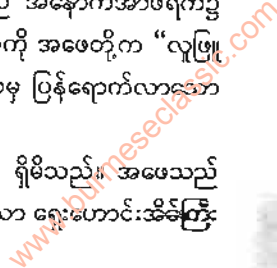
သူတို့သည် လက်တွန်းလှည်းကလေးကို တွန်း၍ မြေဩဇာချသူက ချသည်။ ငုတ်များ လျှောက်စိုက်ကာ နင်းဆိပ်ပန်းများကို တိုင်ထောင်ပေးသူက ဆေးသည်။ ပန်းကိုင်းများကို ညှပ်သူက ညှပ်သည်။

အဖေသည် သူ့သား ရှိုးမတ်စ်ကို အလွန်ချစ်သည်။ သန်သန်မာမာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် ယောက်ျားပီသပြီး ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သော သူ့အမွေကို ဆက်ခံမည့် သူ့သား လူချော လူလှအတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ ငင့်ကြားသည်။ ရှိုးမတ်စ်ကလည်း အဖေပိုင်ဆိုင်သည့် အင်းနစ်ဘက်မြေကို အဖေ ချစ်သလောက်ပင် ချစ်သည်။

ကျွန်မအဖေသည် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်သော သွက်သွက်ထက်လက် ချက်ချက်ချာချာ ရှိသလောက် ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်အပေါ်တွင် အားပေး ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်သည့် ဉာဉ်ရှိသော သူ့ဇနီး အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတို့ ချစ်ရှာပါသည်။ ယခုမှ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည်အခါ ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ သံသယဖြစ်ဖွယ် လုံးဝမရှိဟု ကျွန်မယုံကြည်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် အသက်ကွာခြားမှုနှင့် မိသားစုနောက်ခံချင်း မတူညီမှုစသော ကွဲလွဲချက်များ ရှိခဲ့၏။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းမာသည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်၍ စဉ်းစားချင်ကြသည်။ ကျွန်မအဖေ၏စစ်သားဘဝသည် အနောက်အဖေရိုက၌သာ အချိန်ဖြုန်းရသည်။ ထိုစဉ်က အနောက်အမေရိုကကို အဖေတို့က “လူဖြူဆိုး၏ သင်္ချိုင်း”ဟု ခေါ်ကြသည်။ အနောက်အဖေရိုကမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အမေနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်မအမေဖြင့် သံသယတစ်ခု ရှိမိသည်။ အဖေသည် သူ့အလွန်ချစ်သော မြေပေါ်ရှိ အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသော ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီး

သို့ သူ့ထက်အသက်ငယ်သော ချစ်ဇနီးကို ခေါ်လာရာ၌ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်း မရှိဟု ထင်ပါသည်။

တောင်ပိုင်းအိုင်ယာလန်သည် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အေးပြီး စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် စိုစွတ်သည်။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ပြောရလျှင် ကျွန်မတို့ ကလေးများအားလုံးမှာ ဆောင်းရာသီတွင် အေးလွန်းသဖြင့် ခြေလက်များ၌ အနာများ ပေါက်လာသည်။

ခြေဆစ် လက်ဆစ်များတွင် အဖြစ်များ၍ အလွန်ယားသည်။ အမြဲတစေ ကုတ်နေရသည်က များသဖြင့် အချိန်ရှိသရွေ့ ဤအနာများအကြောင်းသတိ တွေးနေကြရသည်။ ထိုအနာများသည် ဘဝ၏အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဆောင်းရာသီ၏ ပြယုဂ်တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးများကလည်း မျက်ရည်တစ်စုံ၊ နှာခေါင်းများကလည်း နှာရည် တယိုယို၊ အေးမြစိုစွတ်သော ဆောင်းရာသီတွင် အနောက်ဘက်မှ အမြဲတစေ ထွက်လာသော အတူလွန်တတ်သော အမွှာဒုဂ္ဂလေ၏ ဒဏ်ကြောင့် မီးဖိုခန်းများသည် အိမ်အတွင်း၌ အလုံးလိုက် အခဲလိုက် ပြေးလွှားနေတတ်၏။

အမေတွင် အဆုတ်ရောဂါ စွဲကပ်လာခြင်းသည် ဤမီးခိုးများကို အမြဲတစေ ရှုရှိုက်နေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အဖေသည် အမေ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာစေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အမေကို အဖေ့သူငယ်ချင်း တစ်ဦး၏အိတ်လီနိုင်ငံသို့ အလည်လွှတ်ခဲ့သည်။ မြောက်ပင်လယ်ဒေသမှ နေရောင်ခြည် အောက်တွင် အမေရောဂါသည် သက်သာကောင်းမွန်လာနိုင်စရာရှိသည်ဟူသော အယူအဆဖြင့် လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်မယားကြာရှည် ခွဲခွာနေခြင်းသည် ကောင်းသည် မဟုတ်ပါ။ ဤကြားထဲ မမျှော်လင့်ထားသော အဖြစ်များနှင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မကျေနပ်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ ပြဿနာ ကြီးထွားလာတတ်ပါသည်။ အဖေနှင့် အမေတို့ ကွဲကွာသွားခြင်းသည် ဤအကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သို့မဟုတ် မည်သည့်အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်စေ၊ အမေသည် နောက်ဆုံးတွင် အဖေကို ထားခဲ့ပြီး ဝေးရာသို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ အမေသည် အစ်မ အီမီနှင့် ကျွန်မကို လန်ဒန်မြို့တွင် နေထိုင်တတ်သော အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့၏ မွေးဇာတိ အင်းနစ်ဘက်ကိုတော့ လုံးဝ ပြန်မသွားတော့ပါ။ အစ်နေ့တွင် အမေက “သမီး ဒီနှစ်လုပ်မယ့် ဗိုလ်ရှစ် သဘင်ကို တက်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ခရီးသွားမလား။ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ တစ်ခုခုလုပ်နိုင်တယ်။ ခရီးသွား မှတ်ကတော့ သမီးအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ အမေကတော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကြိုက်ရာ ရွေးနိုင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မကြိုက် နှစ်သက်ရာတစ်ခုကို ရွေးဖို့အတွက် တစ်မိနစ်ကြာအောင်ပင် မစဉ်းစားလိုက်ရပါ။ ကျွန်မခရီးသွားဖို့ ရွေးပါသည်။

ကိုယ်မမြင်ဖူးသည့် လောကတစ်ခုကို ကြည့်ခွင့် မြင်ခွင့်ရနေပါလျက် လက်လွှတ်ခံပြီး ကုလားအုတ်အမွှေးအတောင်များ တပ်ထားသည့် လူအများကြား တွင် ခူးကိုကွေး၍ ငုံ့ပြီး တရိတသေ တလေးတစား နွယ်ဆက်နေရုံသည် အလုပ်မျိုးကို မည်သူက လုပ်ချင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မအမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ ကျပ်တောင့်နေသော လူအုပ်များ ကြားသို့ဝင်၍ ဘုရင်မ မေရီ၏ရှေ့မှောက်၌ ညဉ့်ကျေးဇူးဖွယ်ရာ ရိုသေစွာဖြင့် ဦးညွှတ်ရမည့်အလုပ်ကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း အဝင်မကျ ဖြစ်နေမိပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ယခုအချိန်အထိ ကော့စ်ကောင်တီ ခရိုင်နယ်မြေ၏ အငွေ့အသက်နှင့် လုံးဝမကင်းစင်သေးသည့် တောသူမ အရိုင်းအစိုင်းမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

အမေသည် ကျွန်မကို ဟယ်လ်စကီးမြို့ရှိ သူ့ကျောင်းနေဖက်တစ်ဦးထံ သို့ သွားရောက်လည်ပတ်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ကတော့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ပါ၏။ ဖင်လန်တစ်နိုင်ငံလုံး နေရာအနှံ့ ယျောက်လည်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ကျွန်မတည်းခိုခဲ့သည့် အိမ်ရှင်၏ ညစာစားပွဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗွန်မန်နားဟိန်း ကဲ့သို့သော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး အပါအဝင် ယခင်ရှားကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့်ပါ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မသည် အော့စလိုမြို့သို့ သွားသည်။ ပြီးတော့ ဘရပ်ဆဲနှင့် ဝါရီ။ ရောက်သည့်နေရာတွင် အဖေ့သူငယ်ချင်းများထံ၌ တည်းသည်။ ကျွန်မအဖေသည် နေသည့်အိမ်များသို့ အလည်ရောက်လာကြသော အဖေ့သူငယ်ချင်းများက ကျွန်မနှင့် ဆုံမိသည့်အခါ “အို...မင်းကို တို့ဆီ အလည်ခေါ်ရဦးမယ်” ဟု ပြောလာကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မရောက်သွားသည့်နေရာတိုင်း၌ ကျွန်မတို့ အဖေသည် အပတ် ဖိတ်ခေါ်မည့် မိသားစုများမှာ အမြောက်အမြား ရှိနေတတ်သေးသည်။

ခြောက်လမျှအကြာတွင် ကျွန်မ လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်သည်။ အဖေက ကျွန်မအား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတစ်ခု သင်ရမည်ဟု ပြောပါသည်။

“သမီးအဖေ သေသွားတဲ့အခါမှာ သမီးတို့ မိန်းကလေးတွေအနေနဲ့ ငွေတစ်ပြား တစ်ချပ်မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး”ဟု အမေက ဆိုသည်။ “သူ့ပစ္စည်းအားလုံးက ရှိုးမတ်စ်ပဲ ရမှာ။ အမေကတော့ သမီးကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်နိုင်လို့ ယောက်ျားယူရတဲ့ အဖြစ်မျိုး မရောက်စေချင်ဘူး။”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်လိုလက်ရ တက်ရခြင်း မျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ မနက်ပိုင်းတွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာသင်ကျောင်း သို့သွား၍ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပညာနှင့် လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စာရေးနည်းပညာများ သင်ယူရသည်။ နေ့ခင်းကျတော့ အနုပညာသင်ကျောင်း တက်ရသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်မ၏ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုလမ်းကြောင်း အပြောင်းအလွဲများကြောင့် ကျွန်မသည် ပညာရေးအပေါ်တွင် ပေါ့ပျော်တန်တန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် အယ်လ်စတရီးဗွဲ ရိုက်ကူးလျက်ရှိသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား တွင် မထင်မရှား အခန်းတစ်ခန်းမှ ပါဝင်ခွင့်ရလာသဖြင့် ကျွန်မကျောင်းကို လုံးဝမဘက်ဘဲ နေလိုက်မိသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် အလှူအတန်းပွဲအခိုက်မှာပင် ကျွန်မ ကျော်ဒန်ဆန်းမားစားနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြလေသည်။

“ချစ်ခြင်းအစ ကပွဲက”ဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။ ပါတီပွဲလုပ်သည့်နေရာမှာ ဝိန်းဂျွန်းစက္ကယားလမ်းပေါ်မှ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး၌ ဖြစ်သည်။ ကပွဲခန်းမကြီးဆီသို့ တက်ရသည့်လှေကားမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် နိုင်လွန်း လှပါသည်။ ကပွဲခန်းမကြီးမှာလည်း တစ်နှစ်နေလို့မှ နှစ်ကြိမ်ထက် ပို၍ အဆုံးပြုရသည် မထင်ပါ။ ကျွန်မ ကျော်ဒန်နှင့် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ ရသည့်နေရာမှာ ဤကပွဲခန်းမကြီးအတွင်း၌ ဖြစ်၏။

သူနှင့် ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပြီးမှ လူချင်းသိလိုက်ရပြီးသည့် နောက် တွင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ တွဲ၍ ကကြသည်။ ရှိန်ပိန် အတူတူ သောက်ကြသည်။ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေ အဆက်မပြတ် ပြောကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကပွဲပြီး၍ လှပကျယ်ဝန်းသော လှေကားထစ်များကို နင်းကာ အတူတူ တွဲ၍ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ထွက်ပြုစ နေရောင်အောက်တွင် အတူ တွဲ၍ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ထို့နောက် လအနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

လက်ထပ်ပြီးစဆိုတော့ နားရအားရသည်မရှိ။ ပါတီပွဲတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုတက်ရင်း အချိန်ကုန်ရသည်။ ညတိုင်းလိုလို ပင် အိမ်မှာကပ်သည် မရှိ။ အပြင်ထွက်၍ လည်နေကြသည်က များသည်။

နေ့၊ တနင်္ဂနွေနေ့များ ကျတော့လည်း တောင်ပိုင်းဘက်သွား၍ လည်လိုက်၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများထံသွား၍ အချိန်ဖြုန်းလိုက်နှင့် အားရသည်မရှိ။ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရ ဘာမှမလုပ်ဘဲ အချိန်ရှိသမျှ အပျော်အပါးနှင့်သာ နေရသည်မှာ ကြာလာတော့ ပြီးငွေစရာ ဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ကျော်ဒန်နှင့် ကျွန်မတို့သည် စိတ်ချင်း အနေစေးသလို ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မက ပါရီကျက်သရေဆောင်ဆိုင်တွင် ဖက်ရှင် စံပြမယ် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ ပထမဆုံး ကျွန်မရသည့်အလုပ်၊ ရသည့်လခကတော့ ဖြစ်လောက်သည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ယခင်က ကိုယ်ပိုင်ငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ် ခု မရခဲ့ဖူးသော ကျွန်မစိတ်မှာ အများကြီးဟု ထင်သည်။

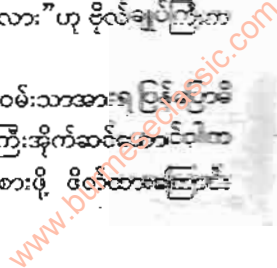
ကိုယ်လုပ်နေရသည့် အလုပ်ပေါ်တွင်လည်း သာယာသည်။ အနုပညာဆန် သော တီထွင် ဖန်တီးမှုများသည် ကျွန်မစိတ်ကို များစွာ ဆွဲဆောင်ခဲ့သည်။ ဖက်ရှင်သည် ကျွန်မအသက် ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်မအဖို့တော့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် အသက်ရှူစရာ အနုပညာတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ပထမဆုံးအဆင့်အနေဖြင့် ရေးဆွဲထားသော ပုံကြမ်းနမူနာမှသည် နောက်ဆုံး ခါးပေါ်၌ စမ်းသပ်ဝတ်ကြည့်ရသည့်အဆင့်အထိ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် ဆောင်ရွက်လာရသည့် ဖန်တီးမှုအနုပညာရပ်သည် ကျွန်မ လိုလိုချင်ချင် ရှိလှ သော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအကြောင်းများကို ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ပြောပြခဲ့ပါသည်။ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့သွားလိုရာ သို့ ကားမောင်းပို့ရင်း တယ်လီဂရပ်ကော့တီတီရီ၌ ထိုင်နေရင်း စကားစပ်မိကြသည့် အခါများ၌ တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ ဆိုသလို ပြောပြခဲ့မိခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့ မိသားစုကို နှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်မင်ရင်းနှီးလာသည့် မိတ်ဆွေဟောင်းသဖွယ် ခံစားရသည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မကြာမကြာ ပြောခဲ့ဖူး သည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်မက ကျွန်မ၏ အစ်ကို ရှိုးမတ်စ်တစ်ယောက် ထံသို့ သွားခဲ့သည့် ခွင့်နှင့်ရောက်နေကြောင်း ပြောပြမိသည်။ “ငါ့သူနဲ့လည်း တွေ့ဖူး ချင်တယ်။ ကနေ့ည တို့ဆီလာပြီး ညစာစားဖို့ ဖိတ်ပါလား”ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင်သိပ်ကောင်းတာပေါ့”ဟု ကျွန်မက ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောခဲ့ သည်။ ရှိုးမတ်စ်ရုံးသို့ ရောက်လာသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ကောင်ငါးထ ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ထိုနေ့ည ညစာစားဖို့ ဖိတ်ထားကြောင်း ပြောပြသည်။

သူက ကျွန်မကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ်က ဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာထားကို ကျွန်မအခုချိန်ထိ မြင်ယောင်ဆဲဖြစ်ပါသည်။ “မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်မပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား” ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်မရယ်ပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ချင်နေတယ်၊ အစ်ကိုအကြောင်း ကျွန်မ သူ့ကို ပြောထားမိတယ်”

“မယုံနိုင်စရာဘဲ” ဟု ရှိုးမတ်စ်က ရေရွတ်ပါသည်။

ပျော်စရာ အလွန်ကောင်းသည့် ညနေခင်းပါ။ ထည်ထည်ဝါဝါနှင့် တခမ်းတနား လှုပ်သည့် ညစာစားပွဲ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကိုယ့်ထက် အဆမတန် ရာထူးကြီးသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအပေါ်တွင် အမြဲတစေ တရိုတသေ တလေးတစား ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာပေး ရွှေရေးပန်းကန်တက် မလုပ်ခဲ့ပါ။

ထွန်းမ သူ့ကို အလေးမပြုဘဲလည်း မနေပါ။ အလေးပြုလျှင်လည်း ဆော်အောင်လျှော်အောင်ပြုသည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း အခုလို ပုဂ္ဂိုလ်ရေး သဘောဆန်သည့် အချိန်အခါမျိုးတွင်တော့ ဆက်ဆံရေးမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ယခုလို အချိန်မျိုးကျတော့ ကျွန်မအနေဖြင့် သူ့ကို လူတစ်ယောက်အဖြစ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးအဖြစ်သာ မြင်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦးအဖြစ်၊ ကိုယ့်အထက်က အရာရှိကြီးတစ်ဦးအဖြစ် မမြင်တော့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူနှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများက ခေါ်သလို အိုက်ဟု တရင်းတနီး ခေါ်မိသည့် အခါများပင် ရှိတတ်သည်။

ထိုညက ကျွန်မတို့သုံးယောက် နေခဲ့ကြပုံမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာတွင် မိသားစုချင်းထိုင်၍ အပျင်းပြေစကားပြောကြသည်နှင့် တူလှပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ရှိုးမတ်စ်က ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့မိသည့် ရယ်စရာကောင်းသော ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကို သတိရကြသည်။ ပြောမိကြသည်။

ပြီးတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်မိကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ရော၍ အူလိုက်သည်လှိုက်ပင် ရယ်မိသည်။

ထိုညက ကျွန်မတို့ ပြောခဲ့မိသည့် ရယ်စရာအကြောင်းတစ်ခုမှာ အိမ်တွင် ဆရာမများ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ငယ်စဉ်က ကျွန်မတို့အတွက်

ဘူးခဲ့သည့် အိမ်တွင်းဆရာမများမှာ အများအားဖြင့် အသက်ခပ်ငယ်ငယ်၊ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးများ ဖြစ်သည်။

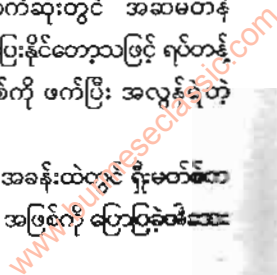
အသက်ကြီးကြီးဆို၍ တစ်ဦးမျှသာ ပါဖူးပါသည်။ အမေတေးလာသည် ဆရာမများသည် အင်းနစ်ဘက်နေအိမ်တွင် ကြာကြာမနေနိုင်ကြပါ။ ဤကိစ္စအတွက် အသက်ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်ခန့်အရွယ်ရောက်မှ ကော့ခိနယ်မြေ စာသင်ကျောင်းကို တက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအသက်အရွယ်မတိုင်မီက အိမ်မှာပင် စာသင်ပေးရသည်။ ကျွန်မတို့ ခိန်းကလေးတွေကျတော့ အိမ်မှာပင် သင်ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မတို့မှာ ကျွန်မတို့၏မိဘများနှင့် မိဘများ၏မိတ်ဆွေများထံမှ အတုမြင် အတတ်သင် သဘောဖြင့် သင်ကြားခဲ့ရသည့် မြင်းစီးခြင်း၊ လှေလှော်ခြင်းနှင့် ဘာရစ်ချီမဲတစားခြင်းမှတစ်ပါး အခြားဘာသာရပ်များတွင် ပီပြင်စွာ တတ်မြောက်ခြင်း မရှိခဲ့ကြပါ။

တစ်ချိန်တွင် ဆရာမသစ်တစ်ယောက် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ထုံးစံအတိုင်း ဆရာမအသစ်ကို မြင်းလှည်းကလေးနှင့်တင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပြရန် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့မြင်းလှည်း အိမ်နှင့် ဝေးလာသော အခါ ရှိုးမတ်စ်က မြင်းကို ကြိမ်နှင့် အဆက်မပြတ်ရိုက်၍ မောင်းသည်။ မြင်းမှာ မြင်းပုကလေးဖြစ်၍ ဝလည်းဝသည်။ သူ့ခမာ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြေးနိုင်သည် မဟုတ်။ ရှိုးမတ်စ် ကြိမ်နှင့် ရိုက်သောအခါ သူတတ်အားသရွေ့ အားထုတ်၍ ပြေးသည်။

သို့သော်လည်း သိပ်ကြီး မြန်သည်မဟုတ်။ သို့ဖြင့် ရှိုးမတ်စ်က မည်သူမျှ မကြားနိုင်လောက်သော နေရာသို့ရောက်သောအခါ “မြင်းလွတ်ပြေးပြီ၊ မြင်းလွတ်ပြေးပြီ” ဟု သံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ အစ်မအိဗီနှင့် ကျွန်မတို့ကလည်း “ကယ်ကြပါဦး မြင်းလွတ်ပြေးလို့” ဟု အသံသေး အသံကြောင်ဖြင့် လိုက်အော်ကြသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်၌ ထိုင်၍ လိုက်လာသော ဆရာမမှာ အသက်ထွက်လှတတ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဆမတန် အဟိုက်နေပြီဖြစ်သော မြင်းပုကလေးသည် ဆက်၍ မပြေးနိုင်တော့သဖြင့် ရပ်တန့်သွားပါသည်။ ဆရာမကတော့ ဘာမှမသိပါ။ ရှိုးမတ်စ်ကို ဖက်ပြီး အလွန်ရုတ်သတ္တိခဲလေးဟု အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုည ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အခန်းထဲတွင် ရှိုးမတ်စ်က ကျွန်မအဖေ၏ သေနတ် ကျွန်မကြောင့် ကျိုးသွားရသည့် အဖြစ်ကို ပြောခဲ့ဖူးသေး

သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မ၏အသက်မှာ ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိပြီဟု ထင်ပါသည်။ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော မနာခံချင်တတ်သည့် အရွယ် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် အဖေ၏ သေနတ်များထည့်သည့် မှန်ပိရိုထဲမှ သေနတ်တစ်လက်ကို ထုတ်ယူခဲ့သည်။ ခြံဝင်းဂိတ်တံခါးကို ကျော်၍ အထွက်တွင် ကျွန်မလက်ထဲမှ သေနတ်လွတ်ကျကာ ပြောင်းတံ ကျိုးသွားလေသည်။

ကျွန်မ ကြောက်လှုပ်မှာ ပြောမပြနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲ ထွက်ပြေးဖို့ပင် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ အဖေအနေဖြင့် သေနတ်များသည် စိန်ရွှေရတနာ များထက် ပို၍ တန်ဖိုးထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းစွာ နားလည်ထားသည်။ ကျွန်မထက် ပို၍ မြတ်နိုးသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ ကြောက်လွန်း၍ အိမ်မပြန်ရဲ။ မြင်းစောင်းထဲ သွား၍ ပုန်းနေသည်။ ညလယ်စာ စားအပြီးတွင် ရိုးမတ်စိက အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တစ်ခု ယူလာပြီး ကျွန်မထံ သို့သော်လည်း ကြောက်အားကြီးနေသော ကျွန်မမှာ သူယူလာပေးသော ပေါင်မုန့်ကိုပင် စားနိုင်။

“ငါ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးမိသည်။ “အဖေက ငါ့ထံ အသေအကျ ခိုက်တော့မှာ” တကယ်ပင် ရိုက်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်မယုံကြည် ထားသည်။

“နင် အဖေကို ပြောပြပေါ့” ဟု ရိုးမတ်စိက ဆိုသည်။ သူသည် ကျွန်မထံ တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသေးသည်။ “နင်က ထွက်ပြေးသွားလည်း မဖြစ်သေးဘူး။ နင့်ကိုယ်နင် ထိန်းနိုင်လောက်အောင်မှ အသက်မကြီးတာ။ ပြေးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်” ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်သည်။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး အဖေရှိရာ စာကြည့်ခန်းကို တံခါးသွားခေါ်သည်။ သူ့စားပွဲတွင် စာရွက်စာတမ်းတစ်ရွက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော အဖေထံ ကျွန်မကို ဆီးကြည့်ပြီး အံ့ဩလျက်ရှိ၏။ မျက်နှာထားကတော့ ကျွန်မဝင်လာသည်ကို မကြိုက်ကြောင်း အထင်အရှား ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မမြစ်သမ္မုတ် ပြောပြသည်။

အဖေက ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပုံပန်းကို ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပုံလည်း ပေါ်သည်။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ လမ်းပေါ်တွင် လေလွင့်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် တစ်ထေရာတည်း။ ကျွန်မတို့ အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် အဝတ်အစား

များကို အမေက အပြင်တွင် ဝတ်ဖြစ်အောင် ပြင်ချုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ အမေ ပြင်ချုပ်ပေးထားသည့် အဝတ်အစားများထဲတွင် ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်နေသော အင်္ကျီနှင့် စကတ်များလည်း ရှိသည်။ ကျွန်မ၏ခါးပေါ်မှ အဝတ်အစားများသည် အဖေ မျက်စိထဲတွင် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။

သူ့ရှေ့၌ရပ်နေသော ကျွန်မမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရတနာမရှိအောင် ညစ်ညမ်းစွာ ပေးရေလျက်ရှိ၏။ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကလည်း အချိုးအစား မကျ။ ဒီကြားထဲ နှာရည်တရွဲနှင့် မြင်ရသူအဖို့ စိတ်သက်သာစရာ မရှိ။ အကယ်တော့ အဖေသည် သနားစရာကောင်းသည်။ သူသည် အိုင်းရစ်လူမျိုး များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဘုရင့်မြင်းတပ်တွင် ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီးအထိ ဖြစ်ခဲ့ သည်။

တပ်မှထွက်၍ အမေနှင့် လက်ထပ်တော့ သူ့အသက်မှာ မငယ်တော့ပါ။ သူ့ အသက်ကြီးကာမှ ရလာသော ကျွန်မတို့လို ဆူဆူပူပူနှင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သားသမီးများအတွက် မည်မျှလောက် စိတ်ရှုပ်ရှားမည်နည်း။

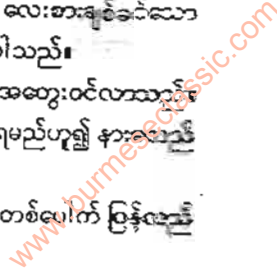
သို့သော် ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်မမှာ အံ့အားသင့် မှုတ်ရှိပါသည်။ အဖေက ကျွန်မကို မရိုက်ပါ။ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းခြင်းပင် မပြုပါ။ “မျက်နှာသွားသစ်ချေစမ်း ကက်သရင်း” ဟု ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ငါ့ကို ပြန်လာခဲ”

အဖေမှာသည်အတိုင်း ကျွန်မပြန်လာခဲ့ပါသည်။ “ဒီကိုလာ” ဟု အဖေက ခေါ်သည်။ သူ့အနားရောက်တော့ ကျွန်မကို သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက် ထားသည်။ “ဖေဖေသေနတ်ကို မကိုင်ရဘူးလို့ သိရဲ့သားနဲ့ ဖေဖေမသိဘဲ သေနတ်ကို ယူတယ်။ အဲဒါ သမီးမှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သမျှကို အမှန်အတိုင်း ပြောတယ်။ မလိမ်ဘူး။ မညာဘူး။ အဲဒါကျတော့ သမီးလုပ်တာမှန်တယ်။ အဲဒါအတ္တိလည်းကောင်းတယ်။ ရဲလည်းရဲရင့်တယ်။ ဖေဖေတို့ ဒီအကြောင်းကို အထိတ်ထိတ် မပြောကြစတမ်း ဟုတ်လား...”

ရိုးမတ်စိ ပြောပြသည့် အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မမှာ အဆူ သတ်ရနေမိသည်။ အဖေကို သနားသောစိတ်နှင့် လေးစားချစ်ခင်သော စိတ်လည်း ကျွန်မရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားနေရပါသည်။

အဖေသည် ကျွန်မကို ချစ်ရှာလိမ့်မည် ဟူသော အတွေးဝင်လာသည့် အထိ အဖေသည် သူ့စိတ်ခံစားမှုများကို ဘယ်လိုဖော်ပြရမည်ဟူ၍ နားလည် မှုတ်မရှိပါ။

ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်အကြောင်းများကို တစ်ယောက်တစ်လျှောက် ပြန်လည်

ပြောပြရင်းနှင့်ပင် ရှိမတ်စ်နှင့်ကျွန်မတို့ မောင်နှမသည် ပြန်လည် ပေါင်းစည်း လာမိကြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မတို့ ပြောပြနေသည့် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များ အပေါ်တွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပရေးရီးမြက်ခင်း လွင်ပြင်ဒေသ၌ တရားဟောဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူးသော သူ့ဦးလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြခဲ့သေးသည်။

ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှင့် ညစာစားခဲ့ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာကြောင်း နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို ပြောသည်။ “မင်းနဲ့ မင်းအစ်ကို ရှိမတ်စ်တို့ ပြောပြခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေဟာ ငါဖတ်ဖတ်နေတဲ့ အနောက်တိုင်းဒေသနောက်ခံ ကောင်းဘွိုင်ဝတ္ထုတွေလိုပဲ နားထောင်လို့ ကောင်း တယ်” ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဤစကားကို ပြော၍ ပြီးသည်။

သူ့အသည်းစွဲ ကောင်းဘွိုင်ဝတ္ထုအများအပေါ်တွင် ကျွန်မ နှာခေါင်း ရွံ့သည်ကို သုသိနေပါသည်။

သို့သော်လည်း မြောက်အာဖရိကတိုက်တွင် စစ်ဆင်ရေးအတွက် ပြုလုပ်နေ ကြသည့် ကြီးတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြီးဆုံးခါ နီးလာလေလေ၊ ယခုလို စိတ်အေး လက်အေး နေနိုင်သည့်သမီး မရှိသလောက် ရှားလေဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မတို့ အနေဖြင့် နေ့စဉ် လုပ်နေကျအတိုင်း အရှိန်မပျက် လှုပ်ရှားလျက်ပင် ရှိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော့ သူတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နားခွင့် ကြိုလာလျှင် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်ကိုသာ ပြန်၍နားသည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အင်မတန်ပင်ပန်းလွန်းသည့် ညများတွင် မီးဖိုဘေး၌ မီးလှုံရင်း အိပ်ပျော်သွား တတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အိပ်ပျော်သွားသည့် အခါများတွင် နှိုးချိန်တန် နှိုးဖို့ ကျွန်မ တို့အား မှာထားတတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့တွင် အိပ်မပျော်သည့် ညများ ရှိလာသည်။

တချို့ညများတွင် လုံးဝမအိပ်နိုင်။ နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်၍ ပြဿနာ တစ်ခုပြီး တစ်ခုစဉ်းစားနေရတတ်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးက သူ့စိတ်အာရုံကို အပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ အနည်းဆုံး နာရီအနည်းငယ်မျှသာ အာရုံပြောင်းသွားနိုင်လျှင် သူ့မှာ စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်စရာရှိသည် မဟုတ်ပါလား သို့သော်လည်း လုပ်ရသည်မှာ မလွယ်ပါ။ ကြာလေခက်လေ ဖြစ်လာသည်။

လက်ရှိအခြေအနေအရ ကျွန်မတို့ ဖွဲ့စည်းထားသော မိသားစုသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိသလောက်

ဖြစ်သည်။ လုပ်ပြန်တော့လည်း ထိရောက်မှု မရှိလှပါ။ ဘွတ်ချ်ဘီးတဲလ် အိုက်ဆင်ဟောင်ဂါ၏ ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝေါလ်တာဘက်ဒ်လ်စမစ်) နှင့် ညွှန်မတို့ပင်လျှင် လက်လျှော့ရမလို ဖြစ်လာသည်။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲ၌ အဖော်သစ်တစ်ဦး တိုးလာသည်။ သူသည် အမြဲတစေ သစ္စာရှိသော၊ အချစ်အခင် မပျက်သော ကျွန်မ၏ ရာသက်ပန် အဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့နာမည်မှာ တဲလက်ခ်။ သူသည် ကျောက်မီး သွေးရောင် စကော့တီးမျိုး ခွေးကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မ အနေဖြင့် ဤခွေးကလေးအကြောင်းကို အခန်းတစ်ခန်း သီးသန့်ထား၍ ရေးသားရပါလိမ့် မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အကြောင်းကို တခမ်းတနား ဖော်ပြချင် သလက်အောင် ထိုက်တန်သည့် အဖော်မွန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပါတည်း။

(၈)

နေရာဝင်းလက်နေသော ချစ်စရာကောင်းသည့် အောက်တိုဘာတစ်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကားပေါ်တင်၍ ချယ်လီတင်ဟမ်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။ မော်တော်ကားလမ်းသည် ကော့ဆိုးလ်နယ်မြေ၏ နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်တက်လာသည့်အခါ ဖြစ်သည်။ တစ်လှည့်ဖြစ်နေသော စိုပြည်စိမ်းလန်းသည့် တောင်ကုန်းများကြားတွင် ကွေ့ကွေ့ဆောက်ဆောက် ပြေးသွားလျက်ရှိလေသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ဟိုတစ်ခုသည်တစ်ခု တည်နေသော ကော့တီတံချုံ တစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကလေးများ၊ ငြိမ်သော ထီးစုနှင့် တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေးခြံများ၊ ပတ်လည်ပိုင်းနေသည့် လယ်တဲများ

“တစ်နေ့ကုန်ရင် ငါလည်း စိုက်ပျိုးခြံတစ်ခု ပိုင်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်” ဟု အိုက်က လှမ်းပြောသည်။ “နို့စားနွားမတွေနဲ့ မြင်းတွေမွေးမယ်။ သိုးလည်း နည်းနည်းပါးပါး မွေးမယ်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လည်း စိုက်မယ်။ ကိုယ့်မီးဖိုချောင် လုံလောက်ရုံတင် စိုက်မှာပါ။ စီးပွားဖြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်ကိုထား တကယ့်အိမ်နဲ့တူတဲ့ အိမ်မျိုးတစ်လုံးတော့ ပိုင်ချင်တယ်။ အခုအချိန်ထိ ငါ့မှာ အိမ်ပိုင် မရှိသေးဘူး။ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စစ်တပ်တစ်တပ်က တစ်တပ် ပြောင်းရွှေ့နေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ အခုလောလောဆယ် ငါနေရတဲ့ တယ်လီဂရပ်ကော့တီတံချုံဟာ ငါနေဖူးသမျှ နေရာတွေထဲမှာ အိမ်နဲ့အတူဆုံး နေရာပဲ”

“ကျွန်မ နေဖူးသမျှထဲမှာလည်း အိမ်နဲ့ အတူဆုံးနေရာပဲ” ဟု ကျွန်မက သူ့စကားကို ထောက်ခံသည်။ “ကျွန်မ တယ်လီဂရပ်ကော့တီတံချုံကို ဝင်လာခဲ့ နေ့ကဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာကို ပြန်လာသလို ခံစားရတယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ငါလည်းပဲ မင်းစိတ်ထဲမှာ ခံစားရသလိုပဲ ခံစား ရတယ်” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြောသည်။

“ခြံထဲမှာ လှည့်ပတ် ပြေးလွှားပြီး ဘောလုံးကစားနေတဲ့ ချာတီတံချုံ သစ်ပင်တက်နေတဲ့ချာတီတံချုံတွေ မရှိတာ တစ်ခုပဲ လိုတယ်”

“ပြီးတော့ ... ခွေးလည်း လိုတယ်” ဟု ကျွန်မက လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ပြောသည်။ “ကျွန်မမှာ ခွေးတစ်ကောင်မှ မရှိတာကြာပြီ။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က အိမ်မှာ ခွေးတွေ မွေးထားတာ အများကြီးပဲ။ ကျွန်မအချစ်ဆုံး ခွေးကလေး ဘစ်ကောင်ရှိတယ်။ မက်တက်ဗစ်ရှိလို့ ခေါ်တယ်။ တကယ်အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ခွေး။ အင်မတန် သတ္တိကောင်းတယ်။ ရယ်စရာလည်း ကောင်းတယ်”

“ခွေးတစ်ကောင်ရမယ်ဆိုရင် ယူမလား ကေး။ စကော့တီး ခွေးမျိုးပဲလေ” ဟု အိုက်က မေးသည်။

“ခွေးတစ်ကောင် ယူမလားတဲ့။ ခွေးတစ်ကောင်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် ဆောင်းကင်ဘုံကို ရောက်သလိုနေမှာပေါ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရယ်”

သူက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသည်။ “မင်းလိုချင်ရင် တစ်ကောင်တော့ရမယ်။ ဒါရအောင် ရှာနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ မင်းလို တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခမ်း အလုပ် ဆုပ်နေရတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

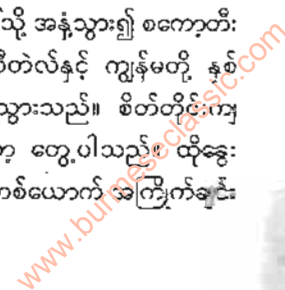
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခွေးတစ်ကောင် လိုချင်သည်ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြသည်။ ဘွတ်ချိုက ကျွန်မကို မေးသည်။ “မင်းနောက်ဆုံး ဆောင်း ကြားပြီးပလား။ တို့ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့မွေးနေ့အတွက် ခွေးတစ်ကောင် ချီချင်လို့တဲ့”

“အို...ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်မက မသိယောင်ဆောင်၍ ပြန်မေးသည်။ “သူက ခွေးလိုချင်သတဲ့လား။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့များ။ ခွေးတောင်မှ စကော့တီး ခွေးမျိုးကို လိုချင်တာတဲ့။ သူ့အနေနဲ့ ဒင်ဒီဒင်းမောင် အမျိုးအစား ခွေးတစ်ကောင် မွေးသင့်တယ်လို့ ငါက ပြောကြည့်တယ်။ အလွန်ကောင်းတဲ့ ခွေးမျိုး၊ အဖိုးကလည်း တန်ပါတယ်နဲ့။ ဒါပဲမဲ့ မရဘူး။ သူက စကော့တီးပဲ လိုချင်သတဲ့”

“ဒါဆိုရင်တော့လဲ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သူ့အတွက် စကော့တီးပဲ ရှာ ရမှာပေါ့”

ဌာနချုပ်မှ အဖွဲ့သားများသည် လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့ အနံ့သွား၍ စကော့တီး ခွေးလှလှတစ်ကောင်ရအောင် ကြိုးစားကြသည်။ ဘီတဲလ်နှင့် ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက်သည် ခွေးရှာသည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် လိုက်သွားသည်။ စိတ်တိုင်းကျ ခြိမ်းခြံလောက်သည့် စကော့တီးခွေး နှစ်ကောင်တော့ တွေ့ပါသည်။ ထိုခွေး နှစ်ကောင်ကို ရွေးသည့်အခါတွင်မူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်း ဆွဲကြတော့ပါ။

တစ်ကောင်မှာ တစ်နှစ်သားခန့်ရှိပြီး ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း စိတ်
ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပုံ မရ။ ဘီတဲလ်က ထိုခွေးကို သဘောကျသည်။ သူက ထိုခွေးကို
အိမ်နှင့် ယဉ်ပါးသည့် ခွေးမို့ ကြိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တစ်ကောင်မှာ ကျွန်
သဘောကျသည့် ခွေးဖြစ်သည်။ တကယ့်ခွေးပေါက်စလေး၊ သုံးလသားမျှသာ
ရှိသေး၏။

တစ်ကိုယ်လုံးအနက်၊ ကျွန်မက ထိုခွေးပေါက်စကို ချစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ကြိုက်ရာ တစ်ကောင်ကို ရွေးပစေဟု ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က သဘောတူ
ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ခွေးနှစ်ကောင်ကို တစ်ယောက်တစ်ကောင် ပွေ့ချီပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရုံးခန်း
ထဲသို့ သွားပို့ကြသည်။ ဘီတဲလ်၏ခွေးသည် ချထားလိုက်သည့်နေရာတွင်
ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ ခွေးပေါက်စကတော့ သူ့လိုမဟုတ်
ပထမဆုံး သူသည် ရုံးခန်းထဲမှ ခြေသုတ်ခုံကို ကုတ်ခြစ်နေသည်။ ထိုနောက်
အခန်းထဲတွင် ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေသည်။

လတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပုံကလည်း ဝံ့ဝံ့စားစားရှိသည်။ “ဟေ့ကောင်
ဒီလာခဲ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခေါ်လိုက်သည့်အခါ ခွေးပေါက်စသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏
ခေါင်းခေါ်သို့ ခွေးခနဲနေအောင် ခုန်တက်သွားလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။ “မင်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ
ဒီအကောင်ကို ကြိုက်သလား”

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုပဲ ချစ်တယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြုံးသည်။ “ဒီအကောင်ကိုပဲ ယူမယ် ဘီတဲလ်” ဟု
လှမ်းပြောသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဤခွေးကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ခွေးဟု အများက
အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။ “မင်း
တစ်ခုတော့ နားလည်ထားရမယ် ကေး၊ ငါက ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်အတွက်
ခွေးတစ်ကောင် ရှာပေးတယ်ဆိုတဲ့ စကား အပြင်ရောက်သွားရင် ဘာဖြစ်မလဲ။
လူတွေက ဘယ်လိုထင်ကြမယ်ဆိုတာ ဘုရားသခင်ပဲ သိမယ်”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မပြောပါဘူး”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ သူ့ကိုလည်း ငါပဲ နာမည်ပေးမယ်”

“ဘယ်လိုပေးမှာလဲ”

“တဲလက်ခ်”

“တဲလက်ခ် ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်။ တဲလက်ခ်၊ တီအီးအယ်လ်အီးကေ၊ တဲလက်ခ်” သူက
အလုံးပေါင်းပြသည်။ “တယ်လီဂရပ် ကော့တီတ်ချ်နှင့် ကေး ဆိုတဲ့နာမည်နှစ်မျိုး
ခေါင်းပြီးမှည့်ထားတဲ့ နာမည်ပဲ။ ငါ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးတဲ့ ငါ့
အဖေ့ အစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုကို ပေါင်းထားတာ”

ခွေးကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမွေးနေ့ဖြစ်သော အောက်တိုဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင်
ထက်ဆောင်အဖြစ် ပေးအပ်ကြသည်။ ထိုနေ့က ကျင်းပသည့် မွေးနေ့အခမ်းအနား
မှာ ကျွန်မကြိုဖူးသမျှ မွေးနေ့ပွဲများတွင် အခမ်းနား အကြီးကျယ်ဆုံးဟု ဆိုရပါ
မိမ့်မည်။ မွေးနေ့ပွဲကို တယ်လီဂရပ်ကော့တီတ်ချ်မှာပင် လုပ်သည်။

အကောင်းဆုံးနှင့် အလှဆုံးသော မွေးနေ့မင်္ဂလာ ကိတ်မုန့်ကြီးကို
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အော်ဒါ မစ်ကီးကိုယ်တိုင် ဖုတ်သည်။ ကိတ်မုန့်တွင် အနီ
ဆောင် ကြယ်သုံးပွင့် ဖော်ထားသည်။ ကြယ်တစ်ပွင့်စီ၏ အလယ်တွင် ဖယောင်းတိုင်
တစ်တိုင်စီ ထွန်းထားသည်။ ဧည့်ခံသည့်အရက်က ရှန်ပီနို၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက
ဖယောင်းတိုင်များကို မှုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖိတ်ကြားထားသူများက
ရှန်ပီနိုသောက်၍ ဆုတောင်းကြသည်။ လည်ပင်းတွင် လည်ပတ်ကြိုး အနီ
ဆတ်ထားသော တဲလက်ခ်သည် အမြီးတနန့်နန့်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပါ
သည်။ သူသည် ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား မော်ကြည့်နေ
သည်။

ပရိသတ်ထဲမှ တစ်ဦးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ခွေးနာမည်ကို တဲလက်ခ်ဟု
ခေါ်သေးဘဲ ပတ်ဒဲလ်ဟု ပေးလျှင် ပိုကောင်းမည်ဟု ဆိုသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက
ခေါင်းခါလေသည်။ “တဲလက်ခ်လို့ ပေးထားပြီးပြီပဲဟာ၊ တဲလက်ခ်ပဲ ဖြစ်ရမှာ
ပေါ့” ဟု အခိုင်အမာပင် ပြန်ပြောသည်။

“တဲလက်ခ်” ဘွတ်ချ်က နာမည်ကို ရေရွတ်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်
သည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းရမ်းသည်။ “အသံထွက်ရတာ သွားတိုက် သွားပွတ်
ဆဲ နာမည်နဲ့တူတယ်”

“တူနိုင်တာပဲ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။ “သူ့အမြီးထဲလည်း
သွားပွတ်တဲနဲ့ နည်းနည်းတူတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခွေးနာမည်က ရယ်စရာကောင်းနေတယ်” ဟု ဘွတ်ချ်က ဆိုသည်။
“သူ့ကို ဘလက်ကီ၊ ဒါမှမဟုတ် ရိုဗာလို့ ခေါ်လည်း ရတာပဲ၊ ဘာလဲ၊ တဲလက်ခ်
ဆိုတာ၊ အဓိပ္ပာယ်က ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

“အဲဒါ အဓိကပဲပေါ့” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြောသည်။ “ဒီတော့

ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ။ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်လိုပေါ့။ စစ်ကြီးပြီးသွားမှ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ရှင်းပြမယ်”

မွေးနေ့ပါတီပွဲကို စောစောစီးစီးပင် သိမ်းလိုက်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မသည် မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် ခဏမျှ ထိုင်၍ ရုန်းပိန်သောက်ကြသည်။ တဲလက်ခံသည် ကျွန်မ၏ရင်ခွင်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက တဲလက်ခံ၏ နားရွက်ဖျားကို လက်ဖြင့်အသာအယာ ပွတ်ပေးသည်။ တဲလက်ခံက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး အမြီးနုနုသည်။ ပြီးတော့ ပြန်၍ အိပ်သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြပါသည်။ “ကျေးဇူးတင်တယ် ကေး” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကပြောသည်။ “ငါဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာ လေးတွေ ပေါ်ပေါက်လာအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းသာ မရှိရင် ငါဘယ်လို အဖြစ်မျိုးရောက်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် တဲလက်ခံသည် ကျွန်မတို့နှင့် မော်တော်ကား ခွေခန်းတွင် ထိုင်၍ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ဂရော့ဗင်းစက္ကယားသို့ လိုက်ပါလာသည်။ သူသည် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်သဖွယ် ပြုမူဆက်ဆံပါသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်မတို့သည် သုံးဦးဖြစ်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ ဘယ်နေရာ သွားသွား သူပါသည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် သူ့အတွက် အိပ်စရာ သေတ္တာလေး တစ်လုံး ရှိသည်။ သေတ္တာထဲဝင်၍ အိပ်နေတတ်ပါသည်။

ဂျီဘရော်လော်တာနှင့် မြောက်အာဖရိကတိုက်သို့ သွားရမည့်အချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဘက်ကင်ဟန်နန်းတော်သို့ သွား၍ ဘုရင်အား နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုအခါတွင်လည်း တဲလက်ခံသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ပါသွားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း တဲလက်ခံသည် နန်းတော်ထဲထိတော့ မလိုက်ဝါ။ ကျွန်မနှင့်အတူ ကားပေါ်တွင်နေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် နန်းတော်ရှေ့ မျက်နှာစာ ကွက်လပ်ရှိ လက်မအနည်းငယ်မျှသာ ကျယ်ဝန်းသော မြေပေါ်၌ မဖွယ်မရာသော အပြုအမူဖြင့် သူ့ခြေရာလက်ရာများကို ထားခဲ့ပါသည်။

တဲလက်ခံသည် စကော့တီးမျိုး စစ်စစ်ဟု မဆိုသာပါ။ သို့သော်လည်း အမျိုးမာန် တော်တော်လေးတက်သည့် ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အလိုလိုက်ထားသဖြင့် ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေသော အလွန်ချစ်စရာကောင် သည့် ခွေးဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဘုရင့်ရေတပ်မှ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ကျေး အိတ် ဒီကမ်နှင့်ဟမ်က တဲလက်ခံအား လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် စနစ်တကျ လှေကွန် သင်ကြားခြင်း မပြုသည့်အတွက် အိုက်အား အပြစ်တင်စကားပြောသည်။

သာမန်အားဖြင့်ဆိုပါက သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်သည် ခွေးတစ် ကောင် လှေကွန်သင်ကြားရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီးပြောရခြင်းမှာ တစ်နေ့ သူ ကျောက်လာစဉ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် တဲလက်ခံအား သူ့နေ့လယ် စာ စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းကန်ထဲမှ အစားအစာများကို ယူ၍ ကျွေးနေသည်နှင့် တြိကြိုက်နေရသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးကို မြင်တော့လည်း သူ့မအောင်နိုင်။ သူ့ စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောပါလေတော့သည်။

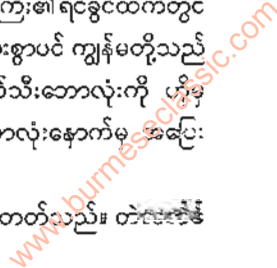
“အဲဒီခွေးက မရှုမလှကို ပျက်စီးနေပြီ” ဟု ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရေရွတ် သည်။ “အစာစားရင်း သူ့ကို ကျွေးနေတာဟာ မှားတယ်။ ဘာစားစား ဒီလိုပဲ အားရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အလေ့အကျင့်မျိုး ဝင်သွားတော့မယ်”

“အကျင့် ဖြစ်သွားပြီ ဗိုလ်ချုပ်” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပြန်ပြောသည်။ အလွန်သဘောကောင်းသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကမ်နှင့်ဟမ်သည် ပင်လျှင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ စကားကြားရသောအခါ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော့ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ခေါင်းကို ယမ်းနေပါသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ တဲလက်ခံကို စနစ်တကျ သင်ကြားပေးဖို့ လာပြီး အိုက်တွန်းနေသကဲ့သို့၊ ဒါဆိုရင်တော့ ပထမဆုံး ကျွန်တော့်ကို စနစ်တကျ သေ့ကျင့်ပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရဖို့လိုလိမ့်မယ်” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဆိုသည်။ “ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လုပ်စရာဆိုလို့ ဘာမျှရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီခွေးကို ဖျက်ဆီးနေတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့က ကျွန်တော် အလိုလိုက်တာကို သဘောကျတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို အလိုလိုက်ရတာ ပျော်တယ်”

တဲလက်ခံ ခွေးပေါက်စဘဝက ဆိုလျှင် “ဟေ့...အဲဒီကောင်နက်လေး ခြေတိုပေးစမ်း၊ သူလည်းအထီးချင်း စကားပြောချင်မှာပေါ့ကွာ” ဟု မကြာမကြာ ပြောတတ်သည်။ ပြီးတော့ တဲလက်ခံကို ပွေ့ထားပြီး ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောနေတတ်သည်။ တဲလက်ခံ၏ နားရွက်များနှင့် စူထွက်နေသော ဗိုက်ကို နှုတ်ပေးနေတတ်၏။ ကြာတော့ တဲလက်ခံသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထက်တွင် ချွေးကလေး အိပ်ပျော်သွားတတ်လေသည်။ ညပေါင်းများစွာပင် ကျွန်မတို့သည် မီးလင်းဖိုရှေ့ရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ ဂေါက်သီးဘောလုံးကို ဟိုမှ ဟိုသို့ သည်မှဟို လှိုမ့်ပေးကြသည်။ တဲလက်ခံက ဘောလုံးနောက်မှ အပြေး ချီထွက်ကာ ကစားနေတတ်၏။

ကျားတစ်ကောင်ကို ခုန်အုပ်သလို ခုန်အုပ်ပြီး ဖမ်းတတ်သည်။ တဲလက်ခံ

ကြိုက်သည့် ကစားနည်း နောက်တစ်မျိုးမှာ လွန်ဆွဲခြင်းဖြစ်သည်။ အိုက်က သူ့ စစ်ခါးပတ်ဟောင်း တစ်ချောင်းကို တစ်ဖက်အစမှကိုင်၍ တဲလက်ခံက တစ်ဖက်အစမှ ကိုက်ကာ ဆွဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ်နှင့် ဆွဲမရသည့်အခါ ဒေါသသဖြင့် ဟိန်းတတ်၏။ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ရသွားသည့်အခါများတွင် လည်း ကြွက်တစ်ကောင်ကို ကိုက်၍ ခါယမ်းနေသည့်နှယ် ခါရမ်းနေတတ် လေသည်။

တဲလက်ခံနှင့် နေရသည့် အချိန်များတွင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ကလေးများနှင့် တူနေပါသည်။ တဲလက်ခံရှိနေခြင်းကြောင့် သားသမီးနှင့် မိအ ဆက်ဆံရေးမျိုးသည်လည်း အိမ်တွင်း၌ ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိပါ၏။ ကျွန် မတို့အားလုံး စုပေါင်းတည်ဆောက်ထားသည့် မိသားစုကို မိသားစုနှင့် ပို၍ တူလာအောင်၊ ကျွန်မတို့အားလုံး စုပေါင်း နေထိုင်လျက် ရှိသော တယ်လီဂရပ် ကော့တိတ်ချ်ကို အိမ်နှင့်ပို၍တူလာအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်မည့် လိုအပ်ချက် တစ်ခုတော့ ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းလိုအပ်ချက်မှာ တခြား မဟုတ်ပါ။ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အဖို့တော့ တဲလက်ခံသည် တလေးထစ်ယောက်နှင့် ဘာမှ မခြားပါ။ ခွေးချစ်သူတိုင်းသည် ကျွန်မတို့၏ စိတ်ခံစားမှုကို နားလည်သဘောပေါက်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

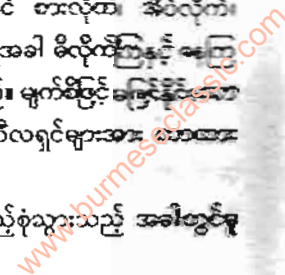
(၉)

စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေရခြင်း၊ သို့မဟုတ် ချစ်ရေးချစ်ရာ နေရာတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲရခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရေးဆွဲနေရခြင်း သို့မဟုတ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ဝမ်းနှင့်လွယ်ထားရခြင်း၊ သို့မဟုတ် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးအရ အဆုံးစွန်သော စကားကို ပြောရမည်ဆိုပါက လူ့ဘဝ၏ နောက် ဆုံးအခန်းဖြစ်သည့် သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေရခြင်းစသော တိထွင်ဖန်တီးမှု ဖြစ်စဉ်တစ်ခုခုအပေါ်၌ နစ်မြုပ်နေရသော ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမများသည် သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည် အတိုင်းအတာ ပမာဏအတွင်း၌သာ တည်ရှိနေရသည် ဟု ကျွန်မယူဆပါသည်။

သူတို့အနေဖြင့် သူတို့ဆောင်ရွက်ရမည့် ဝတ္တရားများ အပေါ်၌ စွဲလမ်းမှု အဆမတန် ကြီးမားနေခြင်း၊ ရှိရှိသမျှ ကိုယ်အားစိတ်အားများကို အဆမတန် အားစိုက်ထားရခြင်း စသည်များကြောင့် သူတို့၏ဘဝသည် မြေအောက်ဥမင် ဆိုက်ခေါင်းတစ်ခု အတွင်း၌ နေရသည့်နှယ် ဖြစ်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုဥမင် ဆိုက်ခေါင်းသည် မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်လောက်အောင် မှောင်နေသော်လည်း အသိစိတ်ဖြင့်မူ မြင်နိုင်သော အရာဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် သူတို့၏အိမ်နီးချင်းများကဲ့သို့ပင် ဓားလိုက်၊ နိပ်လိုက်၊ သွားလိုက်လာလိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ အအေးမိသည့်အခါ မိလိုက်ကြနှင့် မကြာ သည်မှာမှန်သော်လည်း ခြားနားမှုကတော့ ရှိနေပါသည်။ မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သော ဥမင်လိုက်ခေါင်း နံရံများသည် အလယ်ခေတ်က သီလရှင်များအား သာဓက ဟု ကျော် ရှိနေသည်။

မိမိတို့ ရည်မှန်းထားသော အရာများ ပြီးပြည့်စုံသွားသည့် အခါတွင်မူ

ထိုဥမင်လိုက်ခေါင်းနံရံများသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ စစ်ပွဲတွင် အောင်မြင်သည်။ အချစ်ပွဲတွင် အလိုဆန္ဒပြည့်သည်။ အမြင်အာရုံအတွက် စုတ်ချက်ထိ ဖမ်းမိလာသည်။ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာသည်။ သေခြင်းတံခါးသည် ပွင့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဥမင်လိုက်ခေါင်း နံရံများ သဖွယ် ဖြစ်နေသော အကာအရံများကြားမှ ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်သွားပါသနည်း။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်မသည် စစ်ကြီးဟူသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်လျှောက်နေရသည့် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုတွင် ပါဝင်နေရသူများ ဖြစ်ပါသည်။ မကောင်းသောအရာများကို ဆန့်ကျင်နေရသည့် ကယ်တင်မှု လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ကျွန်မတို့လုပ်ငန်း အပေါ်တွင် မှန်သည်၊ မှားသည်ဟု ဝေဖန်ချင့်တွက်ခြင်း လုံးဝမပြုလုပ်ကြပါ။ ကျွန်မတို့ကိုယ် ကျွန်မတို့ မြင့်မြတ်သော ကယ်တင်ရှင်ကြီးများ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ အနစ်နာခံနေရသူများအဖြစ်လည်းကောင်း မမြင်မိကြပါ။ ကျွန်မတို့ အနေဖြင့် မလုပ်မဖြစ်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေကြသည်ဟုသာ သဘောထားကြသည်။ ထိုထက်မပိုပါ။ ကျွန်မတို့ တိုက်ရမည့်စစ်၊ ကျွန်မတို့ အနိုင်ရမည့် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ။ ဤမျှသာ သတ်မှတ်ထားကြပါသည်။

စစ်ဆိုသည်မှာလည်း အခြားအလုပ်များလို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်များ ရှိသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ တာဝန်ဝတ္တရားများတွင် အရောရော အနှောနှော ဖြစ်နေသော တာဝန်ဝတ္တရားများလည်း ရှိနေပုံရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အနေဖြင့် တာဝန်ထူမည်မျှပင် ရောနှောနေသော်လည်း စစ်တာဝန်တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံစူးစိုက်သည်။ အခြားတာဝန်များကို မရှောင်သာ မလွဲသာ၍ ဆောင်ရွက်နေရသော်လည်း စစ်တာဝန်လောက် အလေးအနက် မထားသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျရောက်လာသမျှ တာဝန်ဝတ္တရားများကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရင်းမှပင် သူမလုပ်ချင်သော အလုပ်များသည် ပါလာတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မီးတုတ်စစ်ဆင်ရေး၏ နိုင်ငံရေးနှင့်စစ်ရေး အပိုင်းနှစ်ပိုင်းကို ဆောင်ရွက်ရသည့်အခါ သူ့စိတ်နှင့်မတွေ့သော အပိုင်းများသည် ရှိလာပုံရ၏။ အိမ်အပြန်ညနေခင်းတွင် သူ့ရင်ထဲ၌ ရှိသမျှ ဖွင့်ပါခဲ့ပါသည်။

“ငါဟာစစ်သားတစ်ယောက်ပါ” ဟု စကားစကား ကင်စတန်ရောက်သည့် အထိ တစ်လမ်းလုံး ဝက်စပျိုင့် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် သူ့ဘယ်လို ပညာသင်ကြားခဲ့သည်များကို ကျွန်မအားပြောပြခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် အမှတ် ၂၀ ဂရော့စ်ဗင်းနားရှိ ကလပ် ပတ်ဝန်းကျင်သည် မနစ်မြို့စရာဖြစ်လာသည်။ ကလပ်တွင် ဖြစ်နေသည့် အဖြစ်အပျက်များသည် သူ့စိတ်ကို များစွာ တုန်လှုပ်စေခဲ့သည်။ “တချို့ကောင်တွေဟာ လန်ဒန်ကိုရောက်နေတာ ကြာပြီ” မသာယာသော မျက်နှာထားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရေရွတ်သည်။

နေ့လယ်စာကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ထိုင်၍ စားကြခြင်း၊ စောစောစီးစီး ထွက်၍ အရက်သောက်ကြခြင်းနှင့် သောကြာနေ့မှစ၍ တနင်္ဂနွေနေ့အထိ သုံးရက်အိတ် ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူခြင်းစသော လုပ်ရပ်များသည် အလွဲသုံးစားသုံးပုံ၍ ရယူနေကြသည့် အခွင့်အရေးများဖြစ်၏။

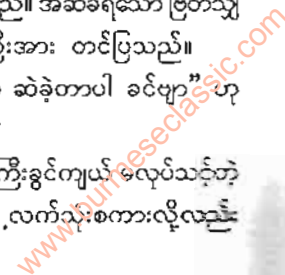
သို့သော်လည်း မကြာမီရက်များ အတွင်းမှာပင် ထိုလုပ်ရပ်အားလုံး အဆုံးသတ်သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် ဝန်ထမ်းအားလုံး သူရုံးရောက်သည့် အချိန် ရှစ်နာရီမထိုးမီ ရုံးရောက်ကြရမည်။ သူရုံးမှမပြန်မီ မည်သူမှ ရုံးမှ ဆင်းရဟူသော အမိန့်ကို ထုတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်နေသည်များကို ရပ်ဆိုင်းသွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

နောက်ပြဿနာတစ်ရပ်မှာ အမေရိကန်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ ကြား၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော မပြေလည်မှုများကို ဖြေရှင်းပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံငယ်တစ်ခုမျှ ဖြစ်၏။ စစ်ကို အကြောင်းပြု၍ ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော အမေရိကန်စစ်သားများ အလုံးလိုက် အခဲလိုက် ရောက်လာသည့်အခါ ကြီးမားသော ပြဿနာများ ရှိလာရလေသည်။

စစ်ဒဏ်ကြောင့် အဆမတန် ပင်ပန်းလျက်ရှိသော အင်္ဂလိပ်များအပို အချို့သော အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်ရပ်များသည် အကြီးအကျယ် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်တတ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ယင်းဖြစ်ရပ်များကို ပြေလည်အောင် တာဝန်ယူ၍ ဖြေရှင်းပေးရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သည့် အမှုတစ်ခုကို ကျွန်မဆောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသည်။ အမေရိကန် အရာရှိတစ်ယောက်က ဗြိတိသျှ အရာရှိတစ်ယောက်အား ခွေးမသားဟု ဆဲသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ထိုအမေရိကန် အရာရှိအား အမေရိကန်သို့ ပြန်ပို့ရမည်ဟု အမိန့်ချခဲ့သည်။ အဆဲခံရသော ဗြိတိသျှ အရာရှိက ထိုအမိန့်ကို ပြန်စဉ်းစားရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား တင်ပြသည်။

“သူ ကျွန်တော့်ကို ခွေးမသားလို့ တစ်ခွန်းပဲ ဆဲခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ” ဟု ဗြိတိသျှအရာရှိက ပြောသည်။

“ဒီစကားဟာလည်း ကျွန်တော့်တက်က ရေးကြီးခွင်ကျယ် မလုပ်သင့်တဲ့ စကားလို့ သိရပါတယ်။ အမေရိကန် လူမျိုးတွေရဲ့ လက်သုံးစကားလို့လည်း

ကျွန်တော် နားလည်ထားပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရင်းနှီးမှုကို ဖော်ပြရာ ရောက်တဲ့ စကားလို့ သိရပါတယ်”

“ငါ့ကို သတင်းပို့တာက သူက မင့်ကို ခွေးမသား ခြိတ်သျှကောင်ထံ ဆဲတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒါကျတော့ မင်းနားလည်ထားတာနဲ့ တခြားစိဖြစ်သွားပြီး ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်ဘူး” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက အဖြေပေးသည်။

အမှန်တော့လည်း ဤစကားကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်က မကြာခင် သုံးတတ်သည်။ ကျွန်မ မှတ်မိသေးသည်။ တစ်ခါတွင် အမေရိကန် အရာရှိ တစ်ဦးက သူ့လူများအနေဖြင့် ခြိတ်သျှတို့အား တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းသော စစ်သားကောင်းများအဖြစ် အစွမ်းပြကြလိမ့်မည်ဟု ကြားဝါပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းအတွင်းမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အော်သံသည် ရုံးခန်းတွင်းရှိ နံရံများကို ဖောက်ထွင်းကာ ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။ “မင့်ထံ ခွေးမသားတော့ အမေရိကကို ရေကူးပြီးသွားရအောင် ငါလုပ်မယ်ဟေ့”

ပြဿနာကို ဖန်တီးနေကြသူများမှာ အမေရိကန်အရာရှိများသာမဟုတ် ပါ။ တပ်သားများကြားတွင်လည်း ပြဿနာ အများအပြား ရှိနေပါသည်။ အင်္ဂလိပ်များက အမေရိကန်စစ်သားများကို ကြည့်၍ “သူတို့ ဒုက္ခက တခြား မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရည်ရွယ်တိုက်တာထက် လစာတွေ ပိုရနေတာရယ်၊ မိန်းမအဆမထန် ငမ်းတာရယ်၊ ပြီးတော့ တို့အရပ်ကို ပို့သင့်ပို့ထိုက်တဲ့ အရေအတွက်ထက် အဆမတန် ပိုပေးတာရယ်၊ အဲဒါပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချလေ့ရှိသည်။ ထိုစကားများသည်ဟု မဆိုသာပါ။

အမေရိကန်စစ်သားများသည် ခြိတ်သျှစစ်သားများထက် လစာသုံးဆုံး ပိုရကြသည်ဖြစ်ရာ အသုံးအစွဲလက်ဖွားပြီး မိန်းမဝါသနာကြီးသော အမေရိကန် ယန်းကီးစစ်သားများကို မိန်းမအမြောက်အမြား ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည်မှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အမေရိကန်စစ်သားများ၏ အားနည်းချက်ကို ကောင်းစွာသိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့တပ်သားများအား အသုံးအစွဲ ချွေတာရန်၊ ငွေစုဆောင်း ရန်၊ ငွေစုစာချုပ်များဝယ်၍ အိမ်သို့ ပြန်ပို့ထားကြရန် စသော အမိန့်များ ထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အမိန့်များသည် အမေရိကန်စစ်သားများ၏ အထူး အစွဲကြီးမှုကို မဟန့်တားနိုင်ခဲ့ပါ။

နောက်ပြဿနာတစ်ခုမှာ တပ်သားများကြား၌ စည်းကမ်းတကျ နေထိုင် အောင် ထိန်းသိမ်းပေးရေး ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဤလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာ၌

ဤတိုင်းထိပ်ဆုံးမှ လုပ်သည်။ ထိပ်ဆုံးမှ တပ်မှူးများအား အချင်းချင်း မမေ့ လျော့ မပေါ့သော သတိဖြင့် အလေးပြုကြရန်နှင့် သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းများကို အတိအကျ လိုက်နာကြရန် ညွှန်ကြားသည်။

အကယ်၍ စစ်သားတစ်ယောက်သည် စည်းကမ်းတကျ မနေတတ်လျှင် စစ်သားကောင်း မဖြစ်နိုင်ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ဤကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ သူသည် အမိန့်ထုတ်ရုံမျှဖြင့် မကျေနပ်ပါ။ နေ့တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ကျွန်မအား ခေါ်၍ “ကေး ကားသွားထုတ်ချေ။ ဟိုနားသည်နား လျှောက်သွားရ အောင်” ဟု ပြောသည်။ ကားနောက်ခန်းသို့ ဝင်မထိုင်မီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက “ကြယ် သွက် အုပ်မထားနဲ့၊ ခွာပစ်လိုက်” ဟု ကျွန်မအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးပါသည်။ ကျွန်မတို့ကား၏ တပ်လိုင်းစင် ပလိတ်ပြားနှင့် တွဲလျက် အနီရောင် ပလိတ်ပြား တစ်ပြားရှိသည်။ ထိုပလိတ်ပြားပေါ်တွင် ကားပိုင်ရှင်၏ ရာထူးကို ဖော်ပြသော ကြယ်သုံးပွင့်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့သည် ထိုပလိတ်ပြားပေါ်ရှိ ကြယ်များကို လူမမြင်အောင် ရွက်ထည်စ တစ်စဖြင့် အုပ်ထားသည်။

ယနေ့ကျတော့လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အမိန့်အရ ထိုပလိတ်ပြားပေါ်မှ ကြယ်သုံးပွင့်သည် ငွေရောင်စောက်လျက်ရှိကြ၏။ မော်တော်ကား စက်ခေါင်း ထိပ်တွင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အလံသည် တစ်ဖျတ်ဖျတ် လွင့်လျက်ရှိသည်။ သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း ကျွန်မသည် မော်တော်ကားကို အော့ဒ်လေးလမ်း အတိုင်းမောင်းကာ စစ်တပ်အရာရှိများ ကလပ်နှင့် တပ်သားသစ်များ ကင်တင်း ချမှ ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကားနောက်ခန်းထဲ၌ ခပ်တောင့် တောင့် ခပ်မတ်မတ်ထိုင်ကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်လာလျက် ရှိလေသည်။

“ကားကို ပြန်လှည့်ပြီး နောက်တစ်ခေါက်မောင်း” ဟု အမိန့်ပေးပြန်သည်။ ကျွန်မက ကားကို ကွေ့ပြီး တစ်နာရီဆယ်မိုင်နှုန်းဖြင့် ကလပ်ရှေ့မှ ဖြတ်မောင်း ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂရော့ဗင်းနား ပတ်ပတ်လည်ရှိ လန်ဒန်အနောက်ပိုင်း ဝိတ်တွက်များအတွင်းမှ လမ်းများကို တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် မောင်းလာခဲ့ သည်။ ရာပေါင်းများစွာသော အရာရှိများနှင့် တပ်သားများကို မျှော်ကြိုခဲ့သည်။ “ပြန်မောင်း” ဟု အမိန့်ပေးသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကြက်ဆင်တစ်ထောင်ကို ခြံလျက် ရှိ၏။ ကျွန်မတို့ ကားဖြင့် လျှောက်သွားခဲ့သည်မှာ မိနစ်နှစ်သိန်း ခန့်ကြာသည်။ ထိုမိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို အမေရိကန်အရာရှိ တစ်ဦးသာရှိသည်။ ထိုသူမှာလည်း ခြိတ်သျှအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အမှတ် ၂၀

ဂရော့ဗင်းနားသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူသည် ရုံးခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကြွကြီးဖြင့် ဝင်သည်။

သူ့မျက်လုံးများသည် အေးစက်တင်းမာလျက်ရှိသည်။ တပ်မှူးအားလုံး အတွက် ထုတ်ပြန်မည့်အမိန့်ကို သူကိုယ်တိုင်နှုတ်မှ ချပေးသည်။ ယခုအချိန်မှစ၍ အလေးပြုမှုနှင့် ပတ်သက်၍ နောင်နှေးပျက်ကွက်သူ၏ အမည်နှင့် ထိုပျက်ကွက်သူ၏ တပ်မှူးအမည်ကို မေးမြန်းလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းပျက်ကွက်မှုအတွက် တပ်မှူးကို တာဝန်ရှိသူအဖြစ် သတ်မှတ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း တစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ကျွန်မတို့သည် အော့ဒ်လေးလမ်း တစ်လျှောက်သို့ နောင်တစ်ခေါက် ရောက်ကြပြန်သည်။ အခုတစ်ခေါက်ကျတော့လည်း တွေ့ရသည့် အခြေအနေမှာ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါသည်။

ဗွီအိုင်ပီ ကွန်ဗရင့်ဟုခေါ်သော အလွန်အရေးပါအရာရောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ညီလာခံများနှင့်လည်း မကြာခဏကြုံရပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှင်ကိုယ်တိုင် လန်ဒန်သို့ ရောက်လာသည်။ သူနှင့် အဆင့်တူဖြစ်သော ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အန်းနက်စ်ကင်းလည်း လန်ဒန်သို့လာသည်။ ဟယ်ရီဟော့ပ်ကင်းနှင့် ဇော်ဒ်အားလီးတို့သည် လန်ဒန်နှင့် ဝါရှင်တန်ကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်သဖွယ် အသက်ပြတ် ကူးလူးသွားလာလျက် ရှိ၏။

သမ္မတ ရုစဗဲ၏ဇနီး အယ်လီနာရုစဗဲကိုယ်တိုင် လန်ဒန်သို့လာ၍ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြည့်သည်။ အမေရိကန်ထိပ်သီးနိုင်ငံရေးသမားများစွာသည် အယ်လီနာရုစဗဲကို အတုယူ၍ မကြာခဏ လန်ဒန်သို့ လာရောက်လေ့လာကြသည်။ အမှတ် ၁၀၊ ဒေါင်းနင်းလမ်းရှိ ဝန်ကြီးချုပ်ချက်ကားရှိ ဝန်ကြီးချုပ်ဂေဟာနှင့် အမှတ် ၂၀ ဂရော့ဗင်းနားရှိ စစ်ရုံးများ၌လည်း အစည်းအဝေးများ မကြာခဏ ပြုလုပ်တတ်သည်။ သံလွင်ရောင် မော်တော်ကားများသည် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကိုတင်၍ ရက်တန်လွန်းထိုးသည့်နှယ် လူးလာခေါက်ပြန် သွားလာလျက် ရှိကြလေသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် တွေ့ကြုံဆုံစည်းရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် မကြာခဏ တွေ့ကြုံကာ သိကျွမ်းခင်မင်လျှင် ရှိပါသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် အထူးခြားဆုံးနှင့် မမေ့နိုင်လောက်အောင် အမှတ်တမဲ့အဖြစ်ဆုံးသော ဆုံဆည်းမှုတစ်ခုမှာ ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီနှင့် တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ချာချီသည် တစ်ပတ်လျှင်နှစ်ကြိမ် လူချင်းတွေ့ကြသည့် တစ်ကြိမ်တွင် နေ့လယ်စာစားရင်း စကားပြောကြ၍ တစ်ကြိမ်တွင်

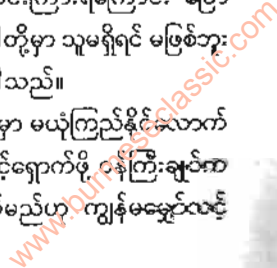
ညစာစားရင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်မက ဆုံတွေ့ကြပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် စိန်ဂျိမ်းပတ်ခ် အနီးရှိ အဆောက်အအုံရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြန်အလာကို ဆာင့်မျှော်နေပါသည်။

ထိုနေရာသည် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် တွေ့နေကျနေရာ ဖြစ်သည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် လူတစ်ယောက်နှင့် တွဲကာ ကျွန်မ၏ ကားဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူနှင့်ပါလာသော ခု၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ကျွန်မမြင်ဖူးသည့် ပုံဖြစ်သည်။ တခြားလူမဟုတ်။ ဝန်ကြီးချုပ်။ ကျွန်မကားထဲမှ ကပျာကယာ ခုန်ဆင်းပြီး သတိအနေအထားဖြင့် ခပ်နေလိုက်ပါသည်။ ချာချီ၏ရုပ်မှာ ကျွန်မတို့ နေ့စဉ်မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျ ဆတ်ပုံများနှင့် ကာတွန်းပုံများထဲမှ အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ခွေးဆီလူးပေါက်စ မျက်နှာအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများကတော့ အိုက်ဆင်ဆောင်ဝါ၏ မျက်လုံးလိုပင် ပြာလဲ့လဲ့။ သူဝတ်နေကျ နှာမည်ကျော် ဝတ်စုံကိုပင် ဝတ်ထားသည်။

ထိုဝတ်စုံမှာ သူကိုယ်တိုင် တီထွင်ချုပ်ထားသော ဝတ်စုံဖြစ်၍ စစ်အတွင်း ဘာလ တစ်လျှောက်လုံး သူ့အမြဲ တမ်းဝတ်ဆင်ထားသည့် ယူနီဖောင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မမျက်စိထဲ မြင်ရသည့်အတိုင်း ဖော်ပြရမည် ဆိုပါမူ သူ၏ ဝတ်စုံသည် ကလေးတစ်ယောက်၏ အိပ်ရာဝင်ဝတ်စုံနှင့် တူလှပါသည်။ ဤဝတ်စုံကို သူသဘောကျခြင်းမှာ ပုဂ္ဂုဿော သူ့ခြေထောက်များကို သွင်းရထုတ်ရ ချယ်ကူ၍ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်များကို နှိုက်ရထုတ်ရ လွယ်သည်။ အိမ်ထဲ၌နေသည့် အခါများတွင် သူသည် ဤဝတ်စုံကို ဝတ်၍ ခြေညှပ်ဖိနပ် ချီ စီးထားလေ့ရှိ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မကို ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုများမှာ ခင်စရာကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်မသည် ဒိုင်ဘာကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု သူ့သတင်းကြားရကြောင်း ပြောသည်။ “မင်းဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပါ။ ငါတို့မှာ သူမရှိရင် မဖြစ်ဘူး ဟု” ဟု ဝန်ကြီးချုပ်က ကျွန်မကို ထပ်၍ ပြောပါသည်။

သူ့စကားအား ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ကျွန်မမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝန်ကြီးချုပ်က ကျွန်မအား မှာသည်။ ယခုလို တရင်းတနှီးပြောလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မမောင်လင့်

ထားသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အားတင်းပြီး “ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်” ဟူသော စကားကို နှုတ်မှထွက်လာအောင် အတော်ကလေး အားထုတ်ခဲ့ရပါသည်။

ဤတွေ့ဆုံမှုသည် ရေရှည် ခင်မင်မှု၏အစဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအား အမှတ် ၁၀ ဒေါင်းနင်းလမ်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်နှင့်အတူ နေ့လယ်စာစားရန် ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည်။ နေ့လယ်စာစားပွဲမှာ တခမ်းတနား လုပ်သည်ပွဲမဟုတ်ပါ။ ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာချာချီတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် မြေအောက် ထပ်အခန်း၌ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဒေါင်းနင်းလမ်းပေါ်သို့ တည့်တည့်ကျခဲ့သော ဝမ်းဗိုက်ကြောင့် ဝန်ကြီးချုပ်၏ နေအိမ်အပေါ်ထပ်မှာ သုံးမရလောက်အောင် ပျက်စီးသွားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ မြေအောက်ခန်း၌ နေကြခြင်းဖြစ်၏။ မြေအောက်ခန်း ဖြစ်သော်လည်း အခန်းမှာ နေချင့်စဖွယ် ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် ရောင်စုံဖဲစား အုပ်ထားသည့် ကုလားထိုင်များနှင့် ဆိုဖာများ ခင်းထားသည်။ နံရံများတွင် ပန်းချီကားအချို့ ချိတ်ထားပြီး နေရာတိုင်းတွင် လတ်ဆတ်သော ပန်းချီ ခိုက်ထားသည့် ပန်းအိုးများရှိသည်။

ခေတ်အတွင်းက ပန်းသည် ရှားပါး၍ ရခဲသော ပစ္စည်းတစ်မျိုး ဖြစ်လာ တွန်းအေ့ ဝန်းများကို မြင်သည်နှင့်ပင် စိတ်လက် ကြည်လင် ချမ်းမြေ့ လှပါသည်။ နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် ဝန်ကြီးချုပ်၏ဇနီး မစ္စက ချာချီနှင့်အတူ သူတို့သို့ ခေါ်ခေါ် ရှိနေသည်။ မေရီမှာ ဗြိတိသျှတပ်မတော်၏ အမျိုးသမီးအရန်တပ်တွင် အမှုထမ်းလျက်ရှိ၏။ ထိုနေ့က နေ့လယ်စာစားပွဲသို့ လူငယ်နှစ်ယောက်လည်း တက်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ မမှတ်တော်ပါ။ မမှတ်မိသည်မှာ အဆန်းဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ထိုနေ့က ကျွန်မ၏အာရုံသည် ဝန်ကြီးချုပ်အပေါ်၌သာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်မှတစ်ပါး အခြား မည်သူ့ အပေါ်တွင်မှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့ပါ။ ဝန်ကြီးချုပ်မှာ အိမ်သည်နှင့် မတူဘဲ ဧည့်သည်တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ မစ္စကချာချီမှာလည်း ဖော်ရွေလှပါသည်။ မြင်ရုံမျှဖြင့် ခင်မင်စရာ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်မတို့ စားသောက်ခန်းထဲ မဝင် စေပျစ်ရည်ဖြင့် ဧည့်ခံကာ တရင်းတနှီး စကားပြောကြသေးသည်။ နေ့လယ်စာစား ပွဲတွင် ဘာတွေ ကျွေးသည်ကိုပင် ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ဧည့်သည် များအတွက် အဖျော်ယမကာ မျိုးစုံအလှူအပယ် ထားပေးသည်ကိုတော့ သတိမ နေပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်မအား သူ့မိတ်ဆွေအားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်စေ

တတ်သည်။ သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ မိတ်ဆက်ပေးရသည့် အတွက်လည်း သူ ပီတိဖြစ်ပုံရ၏။ ဂုဏ်ယူပုံလည်း ရသည်။

တစ်ချိန်တွင် “ငါ မင့်ကို ဒီလူတွေအားလုံးနဲ့ သိစေချင်တယ် မကား။ ဆဲသလို သိထားခြင်းအားဖြင့် မင့် ငါ့ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကူညီနိုင်စရာရှိတယ်။ ဒီလူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးနိုင်တဲ့လူ၊ သူတို့အပေါ်မှာ ငါ့မြင် ဆားတဲ့ အယူအဆတွေကို ဝေဖန် ဆန်းစစ်ပေးနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက် ငါ့မှာ ဆိုနေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလူတွေကို သိပြီး သူတို့နဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေ ကိုပါ နားလည်နေတဲ့လူ လိုတာအမှန်ပဲ” ဟု သူက ပြောဖူးသည်။

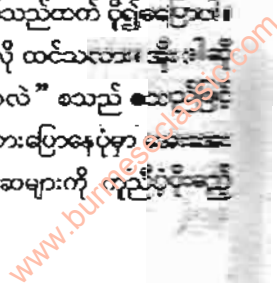
သူ့ဘာသာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်သည် ထင်ပါသည်။ ဘီတဲလ်၊ သွတ်ချ်၊ မတ်ကလပ်နှင့် တူအေးစမက်စ်တို့ အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ပြောစကား ကို ထိုင်၍ နားထောင်ရမည့်အစား သူတို့၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ပြောပြ ရသည့်အခါများလည်း ရှိတတ်သည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် ဤလူအားလုံးနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ပေါ်၌ သူတို့ ဘယ်လို သဘောထားကြသည်။ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ကြသည်ကို အနည်းငယ်မျှ သိလျှင်ပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် အသုံးဝင်စရာ နှိုင်းပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေဖြင့် ကျွန်မတွင် ဆင်ခြင်တိုင်းထွာတတ်သော ဉာဏ် နှိုင်းသည်ကို သူသိပါသည်။ သူသည် အလုပ်ပြီး၍ ပြန်လာသည့်အခါများတွင် အားပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ အိမ်ရောက်၍ ခဏတစ်ဖြုတ် အမောဖြေနေသည့် အခါတွင် ဖြစ်စေ ကျွန်မနှင့် ထွေရာလေးပါး စကားပြောတတ်သည်။ သူသိလိုသမျှကို သည်း သွယ်ဝိုက်၍ မေးတတ်သည်။

ကျွန်မ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များကိုလည်း ရယူတတ်သည်။ သို့သော် သည်း ကျွန်မထင်သလို ပြောရသည်မဟုတ်ပါ။ အကန့်အသတ်များနှင့်သာ ပြောရ ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်မကလည်း ပြောသင့် ပြောထိုက်သည်ထက် ပို၍ပြော၏။

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ငါသိတယ်၊ မင်းအဲသလို ထင်သလား၊ အင်း... အိုင်တော့ ပြဿနာပဲ။ မင်းကော ဘယ်လို သဘောရသလဲ” စသည် စသည်ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စကားထောက်ပေးလေ့ရှိသည်။ သူစကားပြောနေပုံမှာ အဆင် သာသာပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို ကူညီပံ့ပိုးသည့် လူထဲမှ အကြံဉာဏ် ရယူနေသည့်သဘော ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်မကတော့ သူ့ယူဆချက်များကို သဘောမတူဘဲ ဘယ်တော့မှ မပြောပါ။ ဘယ်သောအခါမှ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းလည်း မပြုပါ။ တကယ်တော့ ထိုအလုပ်များသည် ကျွန်မလုပ်ရမည့် အလုပ်များ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မတို့၏ ဘဝမှာ အခြားလူများ၏ ဘဝနှင့် အလွန်ခြားနားပါသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် စစ်နှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသည် ဆိုဦးတော့၊ ကျွန်မတို့ ဘဝနှင့်ကတော့ မတူပါ။ ကျွန်မတို့သည် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် ခုနစ်ရက် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။

မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် စစ်၏ လမ်းကြောင်းကို အပြောင်းအလွဲ ဖြစ်စေနိုင်သည့် ကြီးမားသော လုပ်ငန်းတာဝန် တစ်ခုခုကို တစ်နေ့လျှင် ဆယ်နှစ်မှာ ကြာမျှ မရပ်မနား အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ မြောက်အာဖရိကတွင် ပြုလုပ်သည့် ထိုးစစ်သည် မအောင်မြင်၍မဖြစ်။ အောင်မြင်ရမည်။

ဌာနချုပ်ရှိ လက်တစ်ဆုပ်စာမျှရှိသော လူတစ်စု၊ ထိပ်တန်းအဆင့် ဗိုလ်ချုပ်များနှင့် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ဖွဲ့စည်းထားသော ကျွန်မတို့၏ မိသားစုမှတစ်ပါး အခြားမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကျွန်မတို့၏ လောကအကြောင်းကို နားမလည်ပါ။ ကျွန်မတို့ကမ္ဘာလောကသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်ရလောက်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို တည်ငြိမ်အေးဆေးနေသည် ထင်ရလောက်အောင် ဖန်တီးထား၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဘွတ်ချို၊ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မမိသားစုဝင် လူတစ်စုသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအပေါ် ဖိစီးလျက်ရှိသော တာဝန်ဝတ္တရားအချို့ကို ခွဲဝေမျှတပြီး ယူနေကြရသည်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မတို့ တိုက်ရိုက် ယူထားကြသည့် တာဝန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာရေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ အခြားတာဝန်များကို ကျွန်မတို့ ယူနိုင်ကြသည် မဟုတ်ပါ။

အားလပ်ချိန်ယူ၍ နည်းနည်းလေးမှ မရလောက်အောင် အလုပ်များနေသည့် ကျွန်မအတွက် စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေသူမှာ ကျွန်မနှင့် နှစ်ဦးသဘောတူ စေ့စပ်ထားသော ခင်ပွန်းလောင်း ဒစ်စ် ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် ကျွန်မနှင့်ဒစ်စ်တို့ ဆုံမိကြပါသည်။ “ဘုရား ဘုရား၊ ငါတို့ နာမည်ကြားဖူးလောက်သာ ကြားဖူးတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ လူချင်းတောင် သိနေသကဲ့။ ဝင်စတန် ချာချီ ကလည်း မင်းကို ဖိတ်တယ်၊ ဟုတ်လား ကေး”ဟု သူက မေးသည်။

“ဒါတွေက ကျွန်မအလုပ်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စတွေပါ၊ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး”

ဒစ်စ်က သက်ပြင်းချသည်။ သူသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ “မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ကေး”ဟု သူက ပြောသည်။ “စစ်ကြီးပြီးသွားလို့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အမေရိကမှာ အတူတူနေကြတဲ့အခါ မင်းအနေနဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်တွေ၊ ကြယ်သုံးပွင့်တပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်မယ့် အခွင့်အရေးရမှာ မဟုတ်ဘူး”

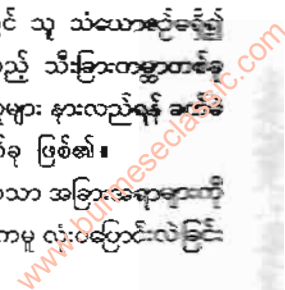
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါက တစ်ကဏ္ဍပဲ”ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်မတို့ အမေရိက ရောက်တဲ့အခါမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနဲ့ နက်စာ အတူတူ စားဖို့၊ ဗိုလ်ချုပ် ဂရူးသာနဲ့ အတူတူတွဲပြီး ဖဲကစားဖို့ ဆိုတာ တွေကို ကျွန်မ မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ အခြေအနေက လုံးဝတူမှာမှ မဟုတ်တော့တာ”

ထိုအချိန်ကတော့ ကျွန်မသည် ကျွန်မရောက်နေသည့် ဘဝလမ်းကြောင်း အတွင်းမှ တခြားသော လမ်းကြောင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားရန် ဆုံးဝ စိတ်မကူးနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မအနေဖြင့် မိမိရောက်နေသည့်နေရာတွင် မလွဲသာ မလွန်သာ၊ မရုန်းသာအောင် ဖမ်းစားခြင်း ခံနေရပါသည်။

ကျွန်မကို ဒစ်စ်ကို ချစ်ပါသည်။ အမှန်တကယ်ပင် ချစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်က ကျွန်မ၏ စိတ်သည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် နီးစပ်နေပါသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသဘောနှင့် နီးစပ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့အားလုံးတွင် ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘဝများနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အလိုအနွှေးများထက် အရေးကြီးသော တာဝန်ကြီးတစ်ရပ် ရှိနေကြသည် မဟုတ်ပါ။ ဤသဘောထားသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ ခွဲဝေခံစားနေရသည့် သဘောထားတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မိသားစုသည် သူနှင့် ဝေးရာအရပ်၌ ရှိနေကြ၏။ သူ့မိသားစုအကြောင်းကိုလည်း ပြောခဲလှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ပြောတတ်၏။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ သူ့မိသားစုအပေါ်တွင် သူ သံသယစဉ်နေခဲ့ရ မဟုတ်။ သူ့ဘဝသည် အလုပ်တာဝန် များပြားလှသည့် သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခု အတွင်း၌ ရောက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အပြင်လူများ နားလည်ရန် ခက်ခဲသော၊ ခွဲဝေမျှတ၍ ခံစားရန် ခက်ခဲသော ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်၏။

တကယ်ဆိုတော့ စစ်ဆိုသော အရာသည် သူကသာ အခြားအရာများထက် ပိုပြင်ပြောင်းလဲ၍ သွားအောင် ဖန်တီးပြီး သူကိုယ်တိုင်ကမူ လုံးဝပြောင်းလဲခြင်း

မရှိသော အရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ စစ်သည် နေရာတိုင်း၊ အရာရာတိုင်းကို လွှမ်းမိုး ခြယ်လှယ်လျက်ရှိ၏။

ငြိမ်းချမ်းနေသည့် အချိန်ကာလတွင် လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နီးစပ်သွားဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူလှပါ။ လပေါင်းများစွာကြာမှ ဖြစ်သွားတတ်သည့် သဘောရှိသည်။ စစ်ဖြစ်နေသည့် အချိန်တွင်မူ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။ ရက်အနည်းငယ်မျှနှင့် လူချင်းနီးစပ်သွားအောင် စစ်ဆိုသော အရာက တွန်းဆို့ တတ်သည်။

ထိုစဉ်က စိတ်ပြေလက်ပျောက်သဘော ညတိုင်းလိုလို ဖဲကစားကြသည်။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တွဲ၍ ကစားရသော ဘရစ်ဂျီ ဖဲကစားနည်းသည် ကျွန်မနှင့် အိုက်တို့အား လူချင်းနီးစပ်သွားအောင် တွန်းပို့ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့တွင် တူညီသော စိတ်အာရုံ ဆက်သွယ်မှုလည်း ရှိခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်အတူတူ တွဲ၍ ဖဲကစားကြသည့် အချိန်မှစ၍ ဤအချက်ထိ နှစ်ဦးလုံး သတိထားမိခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦး၏စိတ်ကူးကို တစ်ဦးက ဖွင့်မပြောဘဲ ခိုင်စားနားလည်ခြင်းကြောင့် ဘရစ်ဂျီဖဲကစားကြသောအခါ ကျွန်မတို့ အတွဲသည် အလွန်ထိရောက်ပြီး အပေးအယူ ညီမျှသော အတွဲတစ်တွဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အခုလို တစ်ယောက်၏စိတ်ကို တစ်ယောက်က သိသော အဖြစ်မျိုးကို ယခင် ယခင်က ကျွန်မ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ယခုအိုက်နှင့်ကျမု လက်တွေ့ ကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤဘရစ်ဂျီ ဖဲကစားနည်းကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဒရိုင်ဘာရာထူးထစ် တစ်ဆင့်မြင့်ခဲ့သည်။ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် ဆက်ဆံရေးမျိုး မဟုတ်တော့။

ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံးအား အခြားလူများနှင့် ကမ်းကွာသွားအောင် ခွဲခြားပစ်လိုက်သည့် မမြင်နိုင်စွမ်းသော မြေအောက်ဥမင် လိုက်ခေါင်း အတွင်း၌ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်သွားနေရသည့် အခြေသို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆိုက်ရောက်လာသည်။ အခြားလူများ၏ဘဝသည် ကျွန်မတို့၏ ဘဝများနှင့် များစွာ ကွဲပြားခြားနားလာသည်။ ကျွန်မတို့တွင် မလုပ်မဖြစ်သည့် တာဝန်တစ်ခု ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုတာဝန်မှာ တခြားမဟုတ်။ အနိုင်တိုက်ရမည့် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၊ ဤတာဝန်ကြီးကို ထမ်းဆောင်ရင်းကပင် ကျွန်မနှင့် အိုက်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပို၍ပို၍ နီးစပ်လာခဲ့ကြပါသည်။

(၁၀)

လူခေါ် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းနှိပ်သံ လေးချက်၊ ကျွန်မကို ခေါ်ခြင်း။ အတွင်းရေးမှူးကိုခေါ်လျှင် ခေါင်းလောင်းသံ တစ်ချက်သာတီးသည်။ တက်စီ ခေါ်လျှင် နှစ်ချက်၊ ဘွတ်ချိုကျတော့ သုံးချက်။

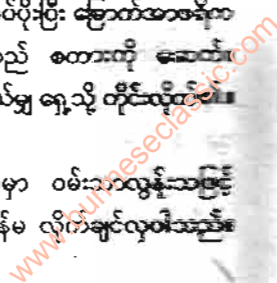
“လာဟေ့ ဂေး၊ ထိုင်”ဟု အိုက်က ဆီးပြောသည်။ “ငါမင်းနဲ့ စကား ပြောချင်လို့”

ဘာတွေများ ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာ ရှိနေပြန်ပါလိမ့်ဟု ကျွန်မတွေး သည်။ နေ့စဉ် အလုပ်အသွားအပြန် ကားပေါ်တွင် ကျွန်မနှင့် စကားပြောသည်။ ယနေ့မနက် ရုံးလာတော့လည်း တစ်လမ်းလုံးစကားပြောလာသည်။ ဂရော့ဗင်းနား စက္ကယားရုံးသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်မှာ နာရီဝက်မျှပင် ရှိသေးသည်။

အရေးကြီးသော ကိစ္စများ ဖြစ်နေမလား။ စိတ်ရှုပ်စရာ အကြောင်းတစ်ခုခု ဖြစ်ရမည်။ သူမြောက်အာဖရိကသို့ သွားရတော့မည် ဖြစ်၍ ကျွန်မအား မော်တော် ဘာညီတပ်သို့ ပြန်ပို့ရလိမ့်ဟုသော စကားမျိုးတော့ ပြောလိမ့်မည်မထင်။ ကျွန်မ ထို မြောက်အာဖရိကသို့ ခေါ်သွားချင်သည်ဟု တစ်ချိန်က အရိပ်အမြွက်မျှ စကားဦးသန်းဖူးသည်။ ထိုစကားကိုစပ်၍ မပြောသည်မှာ ကြာပြီ။

“ငါတို့တစ်ရက်ရက်မှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေထုပ်ပိုးပြီး မြောက်အာဖရိက ထို့ ထွက်ရတော့မယ်”ဟု သူကပြောသည်။ သူသည် စကားကို ဆောင့် ဆက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ကိုယ်ကို အနည်းငယ်မျှ ရှေ့သို့ ကိုင်လိုက်၏။ “ဘယ်နယ်လဲ ဂေး၊ မင်း တို့နဲ့ လိုက်မလား”

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဖြစ်ငြိမ် မထိုင်နိုင်။ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ လိုက်ချင်လှပါသည်။

လိုက်ချင်သမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ် ကိုသာ မခေါ်ဘဲ ထားခဲ့ကြမည်ဆိုပါမူ မဖြစ်နိုင်၍ မခေါ်ခြင်းဟု နားလည် သဘောပေါက်နေပါလျက်နှင့်ပင် ကျွန်မမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ရတော့မည်။

“လိုက်ရမယ်သာဆိုရင် ဘာတာဝန်ပဲ ယူရယူရ အဆင်သင့်ပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကိစ္စပြတ်ပြီ” သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် စားပွဲကို ပုတ်လိုက်ကာ ကုလားထိုင်ကို ပြန်မိုလိုက်သည်။ “တို့နဲ့ မင်း လိုက်ခဲ့ရမယ်။ အခြေအနေ နေသားတကျ မဖြစ်သေးခင် တစ်လ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ထက်ကျော်ကျော်လောက်တော့ စောင့်ရမယ်။ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စဟာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်လုံး မဟလိုက်နဲ့။”

“မပြောပါဘူးရှင်” ကျွန်မ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ “အခု ကျွန်မကို ခေါ်တဲ့အတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှင်” ကျွန်မ သူ့ကို အလေးပြုသည်။

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်” ဟု သူက ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

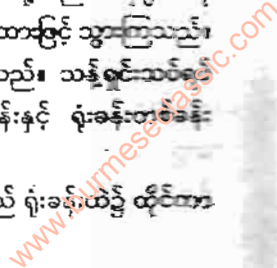
“တို့တစ်တပ်လုံးမှာ မင်းအလေးပြုတာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အနိုင်ဆုံးပဲ” ကျွန်မ ရယ်မိသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမေ့နေလို့ပါ။ ကျွန်မက အရပ်သူတစ်ယောက်ပါရှင်”

မှန်သည်။ ကျွန်မသည် အရပ်သူတစ်ဦး။ ယခုဝတ်ထားသည့် ယူနီဖောင်းကြောင့် ကျွန်မ၏ ဘဝမှာ ထူးခြားလာသည်လည်း မဟုတ်။ ယူနီဖောင်းကြောင့် အခွင့်အရေး ပိုရသည်လည်းမဟုတ်။ ဤကြားထဲ ကြိုးနီစနစ်ကြောင့် ကျွန်မ၏ ကိစ္စမှာ ဗျာများရသေးသည်။

မြောက်အာဖရိကသို့ သွားမည်ဆိုပါက ကျွန်မတွင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရှိရမည်။ ထိုအချိန်က မည်သူ့ကိုမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လွယ်လွယ်နှင့် ထုတ်ပေး။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရရေးအတွက် တက်စံမှာ အလုပ်ရှုပ်ရသည်။ နောက်ဆုံး ကျတော့ ရလာသည်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်ပေါ်တွင် “တစ်ခေါက်သာ သွားခွင့်ရှိသည်” ဟူသော မှတ်ချက်နှင့် ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မ၏ခြေထောက်များအောက်၌ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တွေ ရောက်နေသည်နယ် ခံစားရလေသည်။

သွားကြဖို့ အချိန်မကျသေးမီ ရှင်းစရာ လင်းစရာ ပြဿနာလေးတွေ ခေါ်လာသေးသည်။ မြောက်အာဖရိကတိုက် ကမ်းခြေ တက်ရောက် တိုက်ခိုက်ရေး အစီအစဉ်ကို သတင်းစာများက အနံ့ရသွားသည်။ ထိုသတင်းမမှန်ကြောင်းကို သတင်းစာများယုံကြည်အောင် ကျွန်မတို့ဘက်က နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သုံး၍ အားထုတ်ကြသည်။ မဟုတ်မမှန်လုပ်ကြံမှုများကို တီထွင် ဖန်တီး၍ ပြောကြားသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မ၏စားပွဲပေါ်တွင် ဖင်လန်နိုင်ငံ မြေပုံတစ်ချပ်ကို ချပထားရသည်။ ဘွတ်ချိက သူ့ကုလားထိုင် နောက်နံရံပေါ်တွင် နော်ဝေနိုင်ငံ မြေပုံကြီး တစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားရ၏။ အကယ်၍ သတင်းစာအရာရှိ တစ်ဦးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ခဲ့ပါမူ ဘွတ်ချိက သူ့ကျောက်ဆက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် မိုထိုင်လိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာမျှ အားပါးတရ ဖွာလိုက်ကာ “နော်ဝေနိုင်ငံဆိုတာလည်း နာမည်ကြီးပဲဗျ။ ကျွန်တော် သူ့လာလို့ ရထားသလောက်တော့ သူတို့နိုင်ငံမှာ နှစ်စဉ်ငါးအများဆုံး ဖမ်းလိုရတဲ့ အခွာအကောင်းဆုံး ငါးဖမ်းရာဒေသတွေ ရှိသတဲ့” ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့၏ ပထမဆုံးထိုးစစ်သည် မြောက်ဘက်ဒေသ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ မရိပ်မိအောင် ဘွတ်ချိက အစွမ်းကုန် ကြိုးစားလျက်ရှိလေသည်။ ဌာနချုပ်တွင် ရှိနေသော အလုပ်ကတော့ ပုံမှန်ပင် လည်ပတ်လျက်ရှိ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဂျီဘရော်လ်တာနှင့် မြောက်အာဖရိကသို့ မသွားမီ ဗြိတိန်နိုင်ငံ အတွင်းရှိ တပ်စခန်းအားလုံးကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလျက် ရှိသည်။ အောက်ဆုံးစစ်ဆေးရမည့် တပ်စခန်းမှာ စကော့တလန် နိုင်ငံအတွင်းရှိ အမှတ် ၁၀၀ တပ်မစခန်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသွားရောက်သည့်အခါ အမှတ်တပ်မသည် စစ်သင်္ဘောများဖြင့် ကမ်းခြေသို့ အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကာ နေသူ့စခန်းများအား စီးနင်းသိမ်းပိုက်ခြင်းကို လက်တွေ့လေ့ကျင့်ပြသ ကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ မြောက်အာဖရိကတိုက်သို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည့် ပုံစံအတိုင်း သူ့ကျင့်ပြသရန် စီစဉ်ထားခြင်းပေတည်း။

စကော့တလန်နိုင်ငံသို့သွားသည့်နေ့တွင် ကျွန်မတို့သည် “လဲဇွပ်” ဟု ခေါ်သည့်ပေးထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏အထူးသီးသန့် မီးရထားဖြင့် သွားကြသည်။ သီးသန့်ရထား၏ အပြင်အဆင်မှာ ထည်ဝါခံညားလှသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ဆင်လှသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်းနှင့် ရုံးခန်းတစ်ခန်းဖြင့် အိပ်ခန်းတော်တော်များများပါသည်။ ရထားထွက်ကတည်းက အိုက်နှင့် ကျွန်မတို့သည် ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ

စာရွက်စာတမ်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိကြသည်။ နေ့ခင်းဘက်ကျတော့ နှစ်ယောက်သား ဖဲကစားလိုက်၊ တရေးတမော အိပ်လိုက်။ ညသန်းခေါင်ကျမှ ကျွန်မတို့ စကော့တလန်သို့ ရောက်သည်။ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စကော့တလန်နိုင်ငံ၏ ပီပြင်လွန်းလှသော သရုပ်သဏ္ဍာန်ကို မြင်တွေ့ကြရသည်။ ရာသီဥတုသည် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆိုးရွားလျက်ရှိသည်။

ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ အေးသည်။ အေးရုံမျှမက စိုစွတ်သည်။ စိုစွတ်ရုံမျှမက လေထန်သည်။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ကားတစ်စီး အသင့်ရှိနေသည်။ ကားကို ကျွန်မပင် မောင်းသည်။ ကျွန်မသည် မော်တော်ကားကို ကမ်းခြေတစ်လျှောက်ရှိ တပ်များတက်လာရန် သတ်မှတ်ထားသော နေရာများနှင့် ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်၍မောင်းသည်။ သို့မှသာလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဘွတ်ချီတို့သည် ကားပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းကာ မိုးထဲလေထဲတွင် အနိမ့်ကြာကြာ မလျှောက်ရဘဲနှင့် လိုရာခရီးကို အမြန်ဆုံးရောက်မည် မဟုတ်ပါလော့။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် လျှောက်ရမည့် ခရီးမှာ လွယ်သည် မဟုတ်။ လယ်ကွက်များကို ကျော်ဖြတ်ရမည်။ လှည်းလမ်းများအတိုင်းလိုက်ရမည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဆန္ဒမှာ သူ့ရဲဘော်များအား သူ့မျက်နှာကို ပြလိုသည်။ ဤတပ်များတွင် ဝါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသော အမေရိကန် စစ်သားအများစုမှာ လက်တွေ့တိုက်ခိုက်မှုကြံ့ခိုင်သည် မဟုတ်။ တပ်ချထားသည့် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသောအခါ နာရီဝက်ခန့် သူနေမည်။ ပြီးတော့ ကားဆီပြန်လာမည်။ ထို့နောက် ရှေ့တစ်နေရာသို့ ဆက်သွားမည်။ ဤကား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အစီအစဉ် ဖြစ်လေသည်။

ကားမောင်းရသည်မှာ အန္တရာယ် များလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး မှောင်မည်းလျက်ရှိ၏။ စကော့တလန်နိုင်ငံ၏ တောပိုင်းမှ ကားလမ်းများသည် လမ်းအလယ်ကောင်တွင် မျဉ်းဖြူမရှိ။ လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှာဆိုလျှင် မည်မျှမှောင်မည်းစေကာမူ လမ်းလယ်မှမျဉ်းဖြူကို ကြည့်၍ မော်တော်ကားကို သွက်သွက် မြန်မြန်နှင့် မြောင့်မြောင့်တန်းတန်း မောင်းလိုရသည်။

ယခု ဒီနေရာမျိုးကျတော့ ကျွန်မဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ကားကို စမ်းတဝါးဆီနှင့် ဆင်ကန်းတော့တိုး မောင်းနေရသည်ဖြစ်ရာ တစ်နာရီလျှင် ဆယ်မိုင် ဆယ်နှစ်မိုင်ထက် ပို၍ မောင်းလိုမရ။ တစ်ခါတစ်ရံမိုင်နှုန်းကို ထို့ထက်ထက် လျှော့ရသေး၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မမောင်းနေသည့် မိုင်နှုန်းအပေါ်တွင် စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။

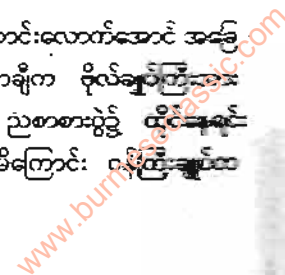
နောက်ဆုံးတွင် အရက်ဦး၏ မှိုင်းပျူအလင်းရောင်သည် တိုးဝင်လာသည်။ ထိုအချိန်ကျမှပင် ကျွန်မတို့သည် ရေတပ်မတော်ဌာနချုပ်ရှိရာ အရာရှိရိပ်သာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အရာရှိ ရိပ်သာမှာပင် နံနက်စာစားကြရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူ တစ်ညလုံး လေ့လာခဲ့ရသည့် စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုများတွင် အတွေ့အကြုံနည်းခြင်းနှင့် ခေါင်းဆောင် ညံ့ဖျင်းခြင်းစသော ချို့ယွင်းချက်များကို မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ယင်းအားနည်းချက်များအတွက် သူသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ “ဒီအကောင်တွေ ဒီပုံစံအတိုင်းသာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သွားမယ်ဆိုရင် ကြက်မဗိုက်အောက် ရောက်မယ့် ဘဲတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်” ဟု သည်းသည်။

နေ့ခင်းအပြန်တွင် သူ့မျက်နှာသည် သောကရိပ်များ လွမ်းလျက်ရှိသည်။ စိတ်မောလှမော ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာထား။ ကျွန်မတို့အားလုံးမှာလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်၏။ ရထားထွက်ပြီး ၁၂ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့အားလုံး ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်တွင် ကိုယ်လုံနေကြလေပြီ။ အားလုံး ကြည်လင်ခွင်ဖျခြင်းမရှိ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ အအေးမိလာသည်။ ဘွတ်ချီရော၊ မစ်ကေးပါ အအေးမိလာကြသည်။ ကျွန်မအဖို့တော့ အထူးပြောစရာ မရှိ။ အအေးမိသည့် ဒဏ်ကို အပြင်းအထန်ခံရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မမျှော်လင့်သော အဆိုးများသည် ပေါ်လာတတ်၏။ အလုပ်အလွန် လုပ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ စစ်ဦးစီးချုပ် ဘီတဲလ်စမစ်တစ်ယောက် အပြင်းအထန်ဖျားသဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်တွင် အဆင်မပြေမှုများ ရှိလာရသေးသည်။ ဘီတဲလ်စမစ်၏ မျက်နှာမှာ အဖျားဒဏ်ကြောင့် အကြီးအကျယ် ဖြူရော်ဖျော့ဆော့လျက်ရှိရာ သရဲတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေသည်။ သူသည် ဖျားနေလျက်ပင် လုပ်စရာရှိသည်များကို မနားမနေ လုပ်လျက်ရှိသည်။ တစ်ညတွင် သူနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် ဝန်ကြီးချုပ် ချာချီနှင့် ညစာစားရင်း ပြဿနာ အရပ်ရပ်တို့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းလျက် ရှိကြသည်။

ဘီတဲလ်စမစ်၏ မျက်နှာမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အခြေချက်နေသည်ကို သတိထားမိသော ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ထက်ကုတ်ပြီး ဘေးသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဘီတဲလ်သည် ညစာစားခွင့် ထိုင်နေခြင်းနှင့်ပင် အသက်ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်မိကြောင်း ဝန်ကြီးချုပ်ထံ နှစ်ကိုယ်ကြားပြောသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဘီတဲလ်အား ချက်ချင်းအိပ်ရာပေါ်လှဲနေရန် အမိန့်ပေးသည်။ ဘီတဲလ်အတွက် သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦး အမြန်ဆုံးရှာရန် ဘွတ်ချ်အဖွဲ့ခိုင်းသည်။ ဘွတ်ချ်သည် ဥရောပစစ်မျက်နှာတွင် တာဝန်ကျနေသော သူ့နာပြုဆရာမများထဲမှ အချောဆုံးအလှဆုံး သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦးကို ရှာရခဲ့သည်။ သူ့နာမည်က အိသဲလ်ဝက်စတားမန်း ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများ နက်နက်၊ အသားအရေက လှလှ။ ချစ်စရာအလွန်ကောင်းသည် မက်ဒိုးနား အလှဘုရင်မနှင့် တူလှသည်။ အိသဲလ်ဝက်စတားမန်းသည် ချောရုံလှရုံသာမက ထက်ထက် မြက်မြက်ရှိသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ အလွန်တော်သော ဘရစ်ဂျီ ဖဲကစားသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့ အသိုက်အဝန်းတွင် အိသဲလ်၏ မျက်နှာကို အမြဲတစေ တွေ့မြင်လာပါသည်။

ဘီတဲလ်ဖျားနေသဖြင့် ရှိရှိသမျှ အလုပ်တာဝန်များသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အပေါ်သို့ ပြုကျလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် အမြဲတစေ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိသည်။ အမြဲတစေ စိတ်လှုပ်ရှားလျှင် ချိသည်။ ထန်ခနဲ ဆိုလျှင် ဒေါသကြီးလာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကောင်းကောင်းအိပ်နိုင်ဟု ဘွတ်ချ်က ပြောသည်။ သူ့နားလို့ရသည့် တယ်လီဂရပ်ကော့တီတ်ချ်မှောင်လျှင် မအိပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်ပူလျက်ရှိ၏။ “မြောက်အာဖရိကကို မသွားခင် ငါတောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်ချင်တယ်” ဟု မကြာခင် ပြောတတ်သည်။

သို့သော်လည်း သူသည် ကော်ဖီကို ပို၍ သောက်လာသည်။ စီးကရက်ထို အဆမတန် သောက်လာသည်။ ယခင်ကထက် အအိပ်အနေ နည်းလာသည်။ လူကလည်း ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် နေနိုင်သည်မရှိ။ လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လုပ်နေသည်က များ၏။ တစ်နေရာရာတွင် ထိုင်နေပြန်တော့လည်း လက်ချောင်းတွေက မငြိမ်။ သူ့ရှေ့မှ စားပွဲကို တခေါက်ခေါက်နှင့် ခေါက်နေတတ်လေသည်။

တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဘွတ်ချ်က သူ့အား ရုံးမှ စောစောဆင်းပြီး ဂေါက်သွားရိုက်ဖို့ ခေါ်သည်။ ဘွတ်ချ်ခေါ်သည့်အတိုင်း ရှော့ရှော့ရှူရှူပင် သူလိုက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ မရိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ “ဂေါက်ရိုက်တာ ရိုက်လို့ အဆင်မပြေဘူး၊ ဘွတ်ချ်လို့ ငနွဲကတောင် ငါ့ကို နိုင်သွားတယ်” ဟု ကျွန်မတို့ လှမ်းပြောသည်။ ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ယောက်သည် တွင်းဆယ့်သုံးတွင်း ကစားကြသည်။ ဘွတ်ချ်က ဆယ်တစ်ချက်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဆယ့်ခြောက်ချက်။

နောက်ဆုံးတွင် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်သို့ ရောက်လာသည်။ တစ်ညတွင် ကျွန်မတို့ တယ်လီဂရပ်ကော့တီတ်ချ်၌ နောက်ဆုံးညစာစားပွဲ ပြုလုပ်သည်။ လူများများစားစား မပိတ်ပါ။ ကိုယ့်အချင်းချင်း အမှတ်တရ စားကြသည့် ပွဲမျှသာ ဖြစ်သည်။ အပြင်မှ ရင်းနှီးသူ တချို့တော့ပါသည်။ စစ်ပွဲ၏ အကြိုဆမင်းစားပွဲဆိုတော့ အားလုံး၏စိတ်မှာ တစ်မျိုး ခံစားကြရသည်။ ကြောက်သလိုလို၊ ရွံ့သလိုလို။ မကြာမီ ပြုလုပ်တော့မည့်ထိုးစစ် အောင်မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်းကာ အရက်သောက်ကြသည်။

သို့သော်လည်း တစ်ဦးမျှ စကားများများစားစား ပြောချင်စိတ်မရှိ။ ဘရစ်ဂျီ ကစားလိုသူလည်း မပေါ်။ အားလုံးဧည့်ခန်းထဲ၌ ဟိုတစ်ခု၊ သည်တစ်ခု ခိုင်းထိုင်ကာ စကားတစ်ခွန်းစပြောလိုက်၊ ပြန်၍ ငြိမ်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ကြရလေသည်။

ဘွတ်ချ်က ရေဒီယို ထဖွင့်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်မစိတ်မှာ ကြည့်လင်ဆန်းဆန်းလာပါသည်။ ရေဒီယိုမှ လာနေသည့် သီချင်းများမှာ နိုဝယ်ကောင်းဝပ်၏ သီချင်းများ။ ကျွန်မအစွဲဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်လည်း ပါလာသည်။ “ငါ... နင်းကို ထပ်တွေ့ဦးမယ်”

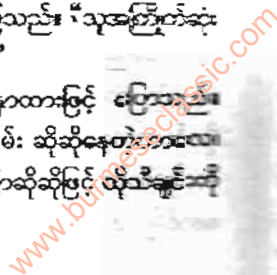
“အို... ကျွန်မအချစ်ဆုံး သီချင်းပဲ” ဟု ကျွန်မက ရေရွတ်မိသည်။
“အေး... ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ထောက်ခံသည်။

“သိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းတဲ့ သီချင်း” ဟု ကျွန်မက ထပ်ပြောသည်။ “ဘစ်တားဆို” ရုပ်ရှင်ကား ပြစဉ်က ကျွန်မကြုံခဲ့သည်။ ဤသီချင်းသည် ကျွန်မအစွဲမက်ဆုံးသော သီချင်းဖြစ်ခဲ့၏။ လန်ဒန်မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် အလွန်ရေပန်းစားခဲ့သော သီချင်း။ ဤသီချင်းနှင့် ကလည်း ကခဲ့ကြသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အကြိုက်ဆုံးသီချင်းကကော ဘာလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးသည်။

ဘွတ်ချ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်စား ကြားမှ ဝင်ပြောသည်။ “သူ့အကြိုက်ဆုံး သီချင်းက ပေါ့လ်ကာ ဘီယာစည်ဆိုတဲ့ သီချင်းပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ” မကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။ “ငါ... အကြိုက်ဆုံး သီချင်းက ဟိုသီချင်း၊ ငါ အမြဲတမ်း ဆိုဆိုနေတဲ့ ဘာလဲ၊ အာတဲ့ အဲ “နင်းဆီ တစ်ဒါဇင်” ဆိုတဲ့ သီချင်း” ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့သီချင်းဆိုဆိုပြသည်။

“အဲဒီသီချင်းလည်း ကောင်းတာပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသီချင်းလောက် စိတ်ကူးယဉ်လို့ မကောင်းဘူး” ကျွန်မက “ငါမင်းကို ထပ်တွေ့ဦးမယ်” သီချင်းကို ဆိုမိပါသည်။ ဤပုံ ဤနည်းဖြင့်ပင် ထိုညခင်း ထမင်းစားပွဲကို အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး စုဝိုင်း၍ ထိုင်ပြီး ကြိုက်ရာ သီချင်းအချို့ကို ဆိုကြသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နှုတ်ဆက် စကားဆိုကြသည်။ ထို့နောက် လူစု ခွဲလိုက်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် တစ်နေ့ခင်းလုံး အစည်းအဝေးများ ရုံးလုပ်ငန်းများဖြင့် အလုပ်များလျက်ရှိသည်။ ညနေခင်းကျတော့ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး “ကဲ...ကေး၊ ငါတို့သွားကြစို့” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မက သူ ဗိုလ်ချုပ်ကလပ်နှင့် ဘွတ်ချိုတို့အား အထူးသီးသန့်ရထား စောင့်နေသည့်နေရာသို့ ပို့ပေးရသည်။ သီးသန့်ရထား “လှစွပ်” သည် သူတို့ သုံးယောက်အား ဘွန်းမောက်သံဆီသို့ ပို့ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ဘွန်းမောက်သံမှတစ်ဆင့် သူတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ သီးသန့်လေယာဉ် ဘီ ၁၇ ဖြင့် ဂျီဘရော်လ်တာသို့ ခရီးဆက် ရမည်။

“တို့ထွက်ရမယ့်နေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ကျတယ်” ဟု အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါထ ထွန်းမအား လှမ်းပြောသည်။

“တဲကောင်းပါစေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါ” ကျွန်မ ဤစကားကို ဝတ်ကျောတန်းကျောသဘောမျိုးဖြင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေ ရသည့် စိတ်စေတနာအတိုင်း ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ဤအမျိုးသားအပေါ် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်နေမိပါပြီ။

“မပူပါနဲ့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ။ မင်းနဲ့လည်း ပြန်တွေ့မှာပဲ။ ဒီချာတီတ်ကိုလည်း ဂရုစိုက်” သူသည် တဲလက်ခံ၏မေးအောက် လက်ဖြင့် တစ်ချက်အသာအယာ ပွတ်ပေးပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်မသည် တဲလက်ခံကို ပွေ့၍ ရပ်ကာ သူတို့အား လက်ပြနှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ရထားသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျွန်မ၏ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ် သွားပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဂျီဘရော်လ်တာသို့ ရောက်သွားပြီး နောက် လေးဆယ့်ရှစ်နာရီမျှ အကြာတွင် တိုက်ပွဲစသည်။ တိုက်ပွဲစခန်းမှာ နိုဝင်ဘာလ ၈ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်တစ်နာရီ။ သတ်မှတ်ထားသည့် ဒေသခံ အတိုင်း အတိအကျ စနစ်ခံခဲ့၏။ ကျွန်မ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပါ။ ရေဒီယိုကို စောင်ခြုံထဲ ထည့်ထားပါသည်။

ရေဒီယိုမှ အမေရိကန်သမ္မတ ရုစဗဲ၏ သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ကြားကြေညာ သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ကြေညာချက်။ (သို့သော် လည်း ထိုကြေညာချက်ကို ပြောသွားသည့် ပြင်သစ်စကားလုံး အသုံးအနှုန်းမှာ မပြုပြစ် လှပလွန်းသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပြောသွားခြင်း မဟုတ်မှန်း ကျွန်မသိပါသည်။) ပြီးတော့ ကမ်းတက် တိုက်ပွဲများသတင်းကို ကြေညာသည်။ တိုက်ပွဲများကတော့ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။ မီးတုတ်ကို ထွန်းညှိလိုက် ကြလေပြီ။

ကျွန်မ၏ စိတ်သည် အောင်မြင်မှုတွင် ယစ်မှူးမိလေသလား။ သို့တည်း မဟုတ်။ စိတ်လက်အေးဆေး ပေါ့ပါးသွားလေသလား။ ကျွန်မ အတိအကျ ခွဲခြား၍ မပြောနိုင်ပါ။ သောက၏ ဒဏ်ကိုတော့ ကျွန်မအကြီးအကျယ်ခံရသည်။ အိုက်တစ်ယောက် ဘယ်လို နေရာပါမည်နည်း။ သူ ရေးဆွဲချမှတ်ထားသည့် အတိုင်းကော ဖြစ်ပါ့မလား။ မြောက်အာဖရိကတပ်များနှင့် သူမည်သည့်အချိန် ကျမှ ဆက်သွယ်မိမည်နည်း။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်စဉ်းစားပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ အန္တရာယ်များအကြား၌ ရောက်နေသော သူ့အနား တွင် ကျွန်မ ရှိနေချင်စမ်းပါဘိ။

သူငယ်စဉ်က သုံးခဲ့သော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ အလွန်ကျက်သရေရှိပြီး ခံ့ညားလှပသော အကောင်းစား သေတ္တာကြီးများ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ အလွန် မြတ်နိုးတွယ်တာသော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ သေတ္တာ၏ ကြေးလက်ကိုင်ကွင်း၊ သော့ပေါက်နှင့် ထောင့်ကွပ်များကို ဘယ်တော့မှ သံချေးအတင် မခံခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ စစ်ခါးပတ်လို အမြဲတစေ ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားခဲ့ပါသည်။ ဤမျှလောက် အဖိုးတန်သော သေတ္တာမျိုးကို ယနေ့ခေတ်တွင် ကျွန်မဝယ်၍ မသုံးနိုင်တော့ပါ။

(၁၁)

ယခုတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်မထွက်ခွာရမည့် အလှည့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ထွက်ခွာရမည့်ရက်ကို သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် မြောက်အာဖရိကတိုက်သို့ သွားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ကျွန်မ၏ အောက်ပိုင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထိုစဉ်က ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ခဲ့ဆင်ခဲ့ရမည့် အခြေကို အမြဲတမ်း သတိရနေခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ရသည့် အခြေကို အခါအခွင့်သင့်တိုင်း သတိရကာ ကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ မြောက်အာဖရိကသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်စောင့်ဆိုင်းနေသည့်အခိုက်မှာပင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းလောင်း ဒစ်ခဲထံမှ စာရောက်လာသည်။ သူ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက်ရှိကြောင်း ရေးလိုက်သည့်စာ။

အခုလောလောဆယ် အိုရန်မြို့၌ ယာယီတာဝန်ကျနေသည်ဟု သူ့စာက ဆိုသည်။ ထိုပြင်လည်း သတင်းကောင်းတစ်ခုပါလာသည်။ သူ့ ဇနီးနှင့် တရားဝင် ကွာရှင်းခွင့်ရပြီ။ “အမိန့်ကိုလည်း လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ။ လုံခြုံစွာပိတ်ပြီး ပို့လိုက်ပြီ” ဟု ရေးထားသည်။ ကျွန်မ၏ကွာရှင်းမှုကို နောက်နှစ်လခန့်အတွင်း ရလိမ့်မည် ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လက်ထပ်ခွင့် ရကြတော့မည်။ ကျွန်မ အယ်လ်ဂျီးယားစံသို့ သွားရလိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို သူလုံးဝမသိပါ။ ကျွန်မအနေဖြင့် သူ့ကို အသိပေး၍လည်း မဖြစ်ပါ။ အသိပေးခဲ့ပါမူလုံခြုံရေး အတွက် လျှို့ဝှက်ထားရမည့် စည်းကမ်းတစ်ခုကို ဖောက်ဖျက်ရာ ကျပါလိမ့်မည်။

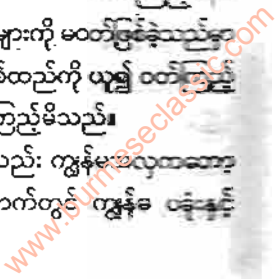
ကျွန်မသည် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို ခရီးဆောင် လက်ဆွဲသေတ္တာ နှစ်လုံးနှင့် ထည့်သည်။ ဤသေတ္တာနှစ်လုံးမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက အမေ့ထံမှ ရခဲ့သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဥရောပဘက် ခရီးထွက်စဉ်က အမေအပိုင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုလို စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့် အချိန်မျိုးတွင် သေတ္တာနှစ်လုံးသည် များပင် နေပါသေးသည်။ ကျွန်မဝယ်ယူစုဆောင်းထားသော ပစ္စည်းများမှာ ပထမအကြိမ် လက်ထပ်စဉ်ကလောက် များများစားစား မရှိတော့ပါ။ ကျွန်မရောက်ဒန်နှင့် လက်ထပ်ခင်ကဆိုလျှင် အပတ်တိုင်းဈေးဝယ်ထွက်သည်။ ဇာအနားကွပ်ထား သော အင်္ကျီပုံဆန်းလှလှ တွေ့လျှင် မဝယ်ဘဲ မနေနိုင်။ အလွန်စိတ်ကူးယဉ်တတ် သော ကျွန်မသည် အသားနဖတ်ဖတ်နှင့် ချုပ်ထားသည့် ညဝတ်အင်္ကျီများကို စုံမက်သည်။ ညဝတ်အင်္ကျီကို ကပိုကရီ ဝတ်ထားရလျှင် အလွန်ကျေနပ်သည်။

ညဝတ်အင်္ကျီ တစ်ထည်သည် အမွှေးဇာနုကလေးများ ကွပ်ထားသည့် အဖြူရောင်ကတ္တီပါစ အင်္ကျီဖြစ်ပါက နောက်တစ်ထည်သည် အစိမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ပိုးသား ပဒုမ္မာစ အင်္ကျီဖြစ်တတ်သည်။ ပဒုမ္မာစမှာ ပါးပါးလျှလျနှင့် နူးညံ့ပျော့ ပျောင်းလွန်းသဖြင့် ကျွန်မလျှောက်သွားနေခိုက်တွင် ညဝတ်အင်္ကျီ အောက်စ ချားသည် ကျွန်မ၏နောက်တွင် တလူလူ လွင့်နေတတ်သည်။ အခုလို စစ်ဖြစ် နေသည့် အချိန်မျိုးကျတော့ ကျွန်မ၏ အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ သည် ဟိုတုန်းကနှင့် မတူ။ မသိမသာ ကွဲပြားခြားနားလာသည်။

ကျွန်မ၏ ညဝတ်အင်္ကျီသည် အပြာရောင် ဖလန်နယ် ခပ်ထူထူ ကြီး စည်းနှင့် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ပုံကတော့ လှလှကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပုံဖြစ်ဖြစ် နုနုရွှေနှင့် လှလှကလေးတော့ ဝတ်ရမှ။ ကျွန်မတွေ့တွင် အသင့်ခေါ်ကံ၍ ထပ်ထားသော ညဝတ်အင်္ကျီများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိ ခဲ့ပါသည်။ အချိန်ကာလနှင့် အခြေအနေအရ ဤအင်္ကျီများကို မဝတ်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ကျွန်မ မအောင်နိုင်။ ပိုးသား ညဝတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ယူ၍ ဝတ်ကြည့် မိသည်။ ပြီးတော့ မှန်ရှေ့ရပ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်မိသည်။

မည်မျှပင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နေရသော်လည်း ကျွန်မ အလှတော့ မပျက်သေး။ ပုံကျသော အင်္ကျီပါးပါးလျားလျားအောက်တွင် ကျွန်မ ပခုံးနှင့်

ရင်နှင့်တင်တို့သည် မို့သည့်နေရာက မို့၍၊ ကောက်သည့်နေရာက ကောက်ကာ ကြွကြွရွရွရှိမြင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မပြုံးဘဲ မနေနိုင်သို့သော်လည်း ကျွန်မအပြုံးသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိလှပါ။ လျှောက်လျှောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ဩော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှအောင်မဝတ်ရ မပြင်ရသည်မှာ ကြာပါပကား။

ရုတ်တရက် ကျွန်မ၏ စိတ်တွင် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ကိုယ်လုပ်နေပုံ ကလေးကလားဆန်လွန်းလှသည် ဟူသော အတွေး။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် အထီးဆို့ ယင်ဖိုမှ မသန်းဖူးသေးသည့် အပျိုစင်လေး တစ်ယောက်မဟုတ်။ ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စီစဉ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

သို့သော်လည်း ကျွန်မသည် ယခုအချိန်အထိ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရမ်းရမ်းနှင့် တောပေ လေလွင့်နေသော အိုင်ရစ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေဆဲဟု ထင်ပါသည်။ လန်ဒန်မြို့ပေါ်တွင် တစ်ချိန်က ကျွန်မကျင်လည် ကျက်စားခဲ့သည့် ဆိုင်တွင် ဖက်ရှင်စံပြမယ်အဖြစ် လုပ်ခဲ့ရသည့် နှစ်ပေါင်းကို လည်းကောင်း၊ နေဝင်လိုက်မည်ဆိုပါက ကျွန်မသည် စစ်ယူနီဖောင်း အထူများကို ဝတ်ထားသည့် တိုင်အောင် အလှမပျက်သေးသည့် ကက်သလင်းပင် ဖြစ်နေပါသေးသည်။ ကျွန်မအရှေ့ရှိ မှန်ထဲ၌ ရပ်နေသော အမျိုးသမီးသည် တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသေးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသေးသည်။

ကျွန်မသည် ကိုယ်ပေါ်မှ ဖဲသား ညဝတ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ခေါက်ကာ စက္ကူတစ်ရွက်နှင့် ထုပ်၍ သေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စောစောထချွတ်ထားသည့် ဆွယ်တာနှင့် တို့စကပ်ကို ပြန်ဝတ်သည်။ ထို့နောက် လက်ဝတ်လက်စားများကို ထည့်ရပြန်သည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့က ပေးခဲ့သည့် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပုလဲပုတီး၊ ကျွန်မ၏အဘွားက ကျွန်မအား ပေးခဲ့သည့် စိန်နားကပ်တစ်ရံနှင့် ရွှေလက်ကောက်များ၊ ကျွန်မတို့၏ မိသားစုဓာတ်ပုံများအားလုံးကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျဖြစ်အောင် ထည့်သည်။

နေရာသီဝတ်စုံနှင့် ဆောင်းဝတ် သိုးမွေးထည်များကိုလည်း ကျွန်မထားမပစ်ခဲ့။ ကျွန်မသိထားရသလောက်ဆိုလျှင် အယ်လ်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေပူပြီး အချိန်ရှိသမျှ လိမ္မော်ရောင် တောက်နေသည် မဟုတ်ပါ။ ဌာနရုံးချုပ်တွင် ရုံးတက်စဉ်က လူပြောသူပြောနှင့် ကြားခဲ့ရဖူးသည့် စကားများအရ ရာသီဥတု ကြမ်းတမ်းပြီး ရွှံ့ထူထပ်လောက်အောင် မိုးများကြောင့် ကျွန်မသိထားပါသည်။

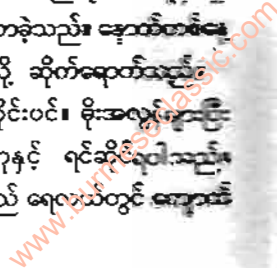
ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အမေရောက်လာသည်။ “အိုး ... ငါ့သမီးက ထုပ်ပိုး နေပါပကောလား” ဟု ပြောသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ဖက်၍ နှုတ်ဆက်ရင်း မျက်ရည်ကျမိပါသည်။ လူချင်းတွေ့နေကြသော်လည်း ပြောစရာစကား ရှာမရပါ။ အမေသည် စစ်သားတစ်ယောက်၏ မိန်းမ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်အားလျော်စွာ အခုလိုအချိန်မျိုးတွင် သူသိချင်တာမှန်သမျှ လျှောက်မေးနေ၍ မဖြစ်သည့်ကို နားလည်ပါသည်။

အင်္ဂလန်မှ ထွက်ခွာရမည့်အချိန်မှာ နာရီပိုင်းမျှသာ လိုသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီး၍ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ လွန်ခဲ့သော သီတင်းပတ်များကတော့ ကျွန်မမှာ လန်ဒန်မြို့ကြီးထဲမှာ အထီးကျန်နိုင်ခဲ့ရ၏။ သူငယ်ချင်းအပေါင်အသင်းများထဲ ညတိုင်းလိုလို သွားလည်ပြီး စကားပြောသည်။ အတူတွဲ၍ စားသောက်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရုတ်တက်မှ လူစုကျကြသည်။ ဤကြားထဲမှာပင် ကျွန်မ၏စိတ်သည် အကြီးအကျယ် အထီးကျန်နိုင်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဒစ်စ်ကို လွမ်းသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ဘွတ်ချီတို့ကို သတိရသည်။ တဲလက်စ်ကိုလည်း အောက်မေ့သည်။

ပထမတော့ တဲလက်စ်ကို ကျွန်မခေါ်သွားဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အလွန်လူများသည် စစ်သားတင်သင်္ဘောပေါ်၌ ဆွေးတစ်ကောင် ခေါ်သွားဖို့ ကိစ္စမှာ မလွယ်။ ဘေးလူများလည်း သဘောကျလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဤသို့ဖြင့် တဲလက်စ်သည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဂျီဘာရော်တာ မြေအောက်ဌာနချုပ်အတွင်း၌ အော်ဒလီဇ်ကီနှင့် အတူနေရသည်။ ယခုတော့ဖြင့် သူသည် အယ်လ်ဂျီးရီးယားသို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် စစ်သားတင် မီးရထားဖြင့် စကော့တလန်သို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် သွားခဲ့ရစဉ်က “လှံစွပ်” ကို သတိရမိပါသည်။ ထိုစဉ်က ကြုံတွေ့ရသည့်အခြေအနေနှင့် ယခုအခြေအနေမှာ မိုးနှင့် မြေကြီးပမာ ကွာခြားလွန်းလှ၏။ ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်မလိုချင်တာမှန်သမျှ ခပ်ကေးက တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ အခုတော့ လုပ်ကိုင်ပေးမည့်သူ ဘယ်သူ့မရှိ။ စစ်မီးရထားသည် တစ်ညလုံး မရပ်မနား ခုတ်မောင်းလာခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကလိုက်ဒ်တောင်ပေါ်ရှိ ဂရင်းနော့စ်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သည်။

ပထမအကြိမ် ကျွန်မ ရောက်ခဲ့တဲ့နားက အတိုင်းပင်။ မိုးအလျှောက်အေးလွန်လှသည့် စကော့တလန်နိုင်ငံ၏ ရာသီဥတုနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါသည်။ ထေရာသာလင်းဟု အမည်ပေးထားသော သင်္ဘောသည် ရေလယ်တွင် ကျောထိ

ဆူးမျှော် ရပ်နေသည်။ ဤသင်္ဘောမှာ ခရီးသည်တင် သင်္ဘောတစ်စီးကို စစ်သားတင် သင်္ဘောအဖြစ် ပြန်လည်ပြုပြင် မွမ်းမံထားခြင်းဖြစ်၏။ သင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါလာမည့် လူများကို မော်တော်တစ်စီးက သင်္ဘောဆီသို့ သယ်ပို့ပေးလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးသည် ကိုယ့်အလှည့်မရောက်မချင်း မိုးရေတဖွဲဖွဲအောက်တွင် တန်းစီ၍ စောင့်ကြရလေသည်။

သင်္ဘောပေါ်၌ နေရသည့်ဘဝမှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် တစ်ခန်းတည်း အတူတူကျနေသော မိတ်ဆွေနှစ်ဦးက ကျွန်မကို သူတို့အခန်း၌ လက်ခံကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ သူနာပြုဆရာမ အိသဲလ်ဝက်စတာမန်းနှင့် အမေရိကန်အမျိုးသမီး ဂျင်းဒစ်ကဆန်တို့ ဖြစ်သည်။ အခန်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းများနှင့် လူသုံးယောက်နေကြရသည်မှာ ငါးသေတ္တာ ထဲ ငါးတွေ ဖြတ်သိပ်ထားသည်နှင့် တူလျက်ရှိသည်။ ပထမဆုံးနေ့ မနက် ကျွန်မတို့ အဝတ်အစားလဲနေကြသည်ကိုသာ မြင်ရလျှင် မရယ်ဘဲ နေနိုင်ကြ မည် ဗဟုတ်ပါ။ မတ်က ညီအစ်ကိုများ ဟာသဇာတ်ကားထဲက ပုံစံမျိုးဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ခြေအိတ်ခွပ်နေကြသော ကျွန်မတို့သုံးယောက်၏ ခြေထောက်ခြောက် နှောင်းသည် လေထဲတွင် မြောက်ကာ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်မတို့သုံးယောက် အဝတ်လဲပြီးစမှာပင် အပြင်မှ အချက်ပေး ဘဲလ်သဲ ထွက်လာသည်။ အသက်ကယ် လေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်ရန် အချက်ပေးခြင်းပေ တည်း။ သင်္ဘောမာလိန်မျိုးအနေဖြင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီဇင်ဘာလအတွဲ လန္ဒီတံသမုဒ္ဒရာ၏ကြမ်းတမ်းသော လှိုင်းဒဏ်များကို စနစ်တကျ တတ်မြောက် သွားအောင် လေ့ကျင့်ပေးလိုသော ဆန္ဒရှိနေသည်။

နောက်တစ်ခု အလေ့အကျင့်ပြုလုပ်ရန် ညွှန်ကြားထားသော အရာမှာ တော်ပီဒိုအိတ်များကို အသင့်ဖြစ်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နည်း ဖြစ်သည်။ ထို လေ့ကျင့်ခန်းကို ကျွန်မတို့ အိပ်ရာမဝင်မီ ညတိုင်းပြုလုပ်ရ၏။ တော်ပီဒိုအိတ်များ တွင် အမှန်တကယ် အသုံးလိုသည့် အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများ၊ ဆေးဝါး များ၊ အဝတ်ခြောက်များ စသည်ဖြင့် အရေးပေါ် အသုံးလိုမည့် ပစ္စည်းများ ထည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်ကတော့ ညွှန်ကြား ထားသည့်အတိုင်း မလိုက်နာနိုင်ကြပါ။

ကဲလွန်းသည်ဟု ဆိုချင်ဆို၊ ကျွန်မစုံမက်သည့် ပစ္စည်းများကို မယူဘဲ နှင့်တော့ သင်္ဘောမှ ခွာသွားမည်ဟု စိတ်မကူးပါ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မအမြတ်တနိုး

တန်ဖိုးထားသည့် နိုင်လွန်ခြေအိတ်များ၊ အဘွားပေးခဲ့သော စိန်နားကပ်တစ်ခု၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲဝတ် ပိုးသားဂါဝန် စသည့် ပစ္စည်းများကို ကျွန်မ မစွန့်ပစ် ရက်ပါ။ ထိုပစ္စည်းများနှင့်အတူ အလှပြင်ပစ္စည်းအချို့နှင့် ရုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်တော့ ပါမှသာ ကျွန်မသင်္ဘောမှ ခွာနိုင်မည် ဖြစ်၏။

လက်နက်ကိုင်အစောင့်အကြပ်များ ပိုင်းရဲပြီးသွားရသည့် ကွန်ဗိုင်းခရီးမှာ ကျွန်မအဖို့တော့ အထူးအဆန်းတစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့သင်္ဘော စကော့တလန်မှ ထွက်စတွင် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ သင်္ဘောနှစ်စီး ပါလာသည်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့သင်္ဘော မှန်တိုင်းထန်သော အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ ရေ ပြင်ကို ဇွတ်တိုး၍ ကျော်ဖြတ်သွားနေသည့်အခါ ထိုသင်္ဘောနှစ်စီးကို ဆီးနှင့် ချားကြားမှနေ၍ မြင်ချည်တစ်ခါ ပျောက်ချည်တစ်လှည့် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မ သိထားရသလောက်ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့အုပ်စုတွင် သင်္ဘောအားလုံး ဆယ်စီး၊ ဆယ်နှစ်စီးခန့် ရှိသည်။

ကျွန်မတို့ စတရာသာလင်း သင်္ဘောတစ်စီး၌သာလျှင် အမျိုးသမီးများ ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့သင်္ဘောတွင် အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးများ၊ သူနာပြုဆရာမများနှင့် ကျွန်မလို အရပ်သားဝန်ထမ်းအချို့လိုက်ပါလာကြသည်။ သမုဒ္ဒရာရေပြင်ထက်သို့ ရောက်သွားသည့် ပထမနေ့မှာပင် အိလဲသဲနှင့် ကျွန်မသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် “လိုက်ဖ်”မဂ္ဂဇင်းမှ နာမည်ကြီး ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် ဗာဂရက်ဘူကီဂိုက် ပါလာကြောင်း သိရပါသည်။ သူပါလာသည့်အတွက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး ဝမ်းသာလုံးဆိုလျက် ရှိကြသည်။

ကျွန်မ မာဂရက်နှင့် ဆုံခဲ့ဖူးပါသည်။ လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်ခန့်က သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် သူ့ ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်များကို ဓာတ်ပုံ ခိုက်သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် များစွာရင်းနှီးခင်မင် ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုသည် သုံးယောက်မှ လေးယောက် ဖြစ်လာသည်။ တစ်လမ်းလုံး ဘရစ်ချ်ဖဲ ကစားလာကြသည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ အတင်းအဖျင်းပြောလိုက်၊ ဘရစ်ချ် ဖဲကစားလိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းရသည်။ ဤအလုပ်များမှာတစ်ပါး တခြားလုပ်ငန်း ဘာမှမရှိ။ လုပ်စရာ တစ်ခုတော့ ရှိပါသေး၏။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ တန်းစီရခြင်း ဖြစ်သည်။

တန်းစီခြင်းသည် သင်္ဘောရှိ လူအားလုံးအတွက် အဓိက လုပ်ငန်း တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောတွင် လူက အဆမတန်များပြီ မားရောနေရာက

တစ်ကြိမ်စားလျှင် သုံးယောက်သာ စားနိုင်သည်။ ကိုယ့်အလှည့် ကျဖို့အတွက် တန်းစီ၍ စောင့်ရ၏။ အိမ်သာတက်ဖို့ကျတော့လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အလှည့်ကျဖို့အတွက် တန်းစီ၍ စောင့်ရလေသည်။

အလွန်ကြမ်းတမ်းသော ခရီးတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း တစ်ညချမ်းလေငြိမ်သည့် အချိန်နှင့် ကြိုကြိုက်သည်။ သင်္ဘောသည် ဘယ်သာ မလူးဘဲ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ကုန်းပတ်ပေါ်တက်၍ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သောလေကို အားရပါးရ ရှုကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် “ကြည့်လိုက်စမ်း မီးရောင်တွေ” ဟူသော အော်ပြောသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မှန်ပါ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တလက်လက် လင်းနေသော မီးရောင်များ၊ ကျွန်မ မမြင်မတွေ့ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ရှုခင်းကမ်းခြေတစ်လျှောက် ကွေ့ကောက်တန်းစီ၍ နေသော အလင်းရောင်တန်း ဖြစ်သည်။ သုံးနှစ်တိတိမျှ မှောင်ထဲမည်းထဲ၌ နေခဲ့ရသူများအဖို့တော့ အလွန်တကြား တအံ့တဩ ရေရွတ်ရလောက်သည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ မီးရောင်များ၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မီးရောင်တို့ အမှောင်မချဘဲထားသည့် နေရာဒေသများ ရှိနေသေးတကား။

ကျွန်မတို့သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ဒေသအတွင်းသို့ ဝင်နေပြီဟု သိရသော အချိန်တွင် အရုဏ်တက်လေပြီ။ နှင်းဆီရောင်ဆမ်းလျက်ရှိသော နေမင်းသည် အရှေ့ဘက် ရေပြင်မှ ထိုးထွက်လာနေသည်။ ပြာသောကောင်းကင်၊ ပြာသော ဝင်လယ်။ ဤအလှသည် ယစ်မူးလောက်ပါပေ၏။ သို့သော်လည်း ခရီးကြမ်းသည်။ လုံခြုံစိတ်ချမှု မရှိ၊ စိတ်မချရ။ ဤဧရိယာသည် ဂျာမန်ရောင်သင်္ဘောများ ကျက်စားရာ နယ်မြေဟုလည်း သတ်မှတ်ထားသည်။

ကျွန်မတို့သင်္ဘော စထရာသာလင်းသည် အခြားသင်္ဘောများလိုပင် ရေငူသင်္ဘောများရန်မှ ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ရန် ရေမြှုပ်ပုံးများကို အဆက်မပြတ် ချလာသည်။ ရေအောက်တွင် ပေါက်ကွဲလျက်ရှိသော ရေမြှုပ်ပုံးများ၏ အရှိန်ကြောင့် သင်္ဘော၏ အနောက်ဘက် ရေစီးကြောင်း တစ်လျှောက်တွင် ရေမြှုပ်များသည် ပလုံစီထကာ အတန်းလိုက်ကြီး ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သို့သော်လည်း ဆောင်းရာသီတွင် တွေ့ရတတ်သည့် လေပြင်းများနှင့် အဆက်မပြတ် ရင်ဆိုင်ရပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မတို့သင်္ဘောသည် အန္တရာယ်များသော ဧရိယာကို ကျော်ဖြတ်မိခဲ့လေသည်။ ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်တွင် သင်္ဘောလူးနေခြင်းလောက်ကတော့ အသေးအဖွဲ့တစ်ခုဟု သဘောထားနိုင်လာကြသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မတို့အားလုံး နောက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်ကြတော့မည်ဟု သိနေကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုညတွင် နောက်ဆုံးည ပါတီပွဲများ ကျင်းပကြသည်။ ကုန်းပေါ်ရောက်ရတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်လျက်ရှိသော ကျွန်မတို့လူစုသည် သင်္ဘောပေါ်၌ လူအဆမတန် များနေခြင်းကိုပင် မေ့သွားကြသည်။ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ အတင်းအဖျင်း ပြောခြင်းကိုလည်း မလုပ်ဖြစ်၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာကောင်းလှသည့် သင်္ဘောပေါ်မှ ဘဝကို လုံးဝမေ့သွားကြသည်။ ကျွန်မတို့အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ညတစ်နာရီပင် ခွဲခဲ့လေပြီ။

မနက်တွင် အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေအောင် ပြင်ဆင်မှုကလေးတွေ လုပ်ထားဦးမှ ဖြစ်မည်။ စောစောက တော်ဝီဒိုအိတ်ထဲ၌ ထည့်ထားခဲ့သော ပစ္စည်းအား ဆုံးကို ကျွန်မပြန်ထုတ်ပြီး သေတ္တာထဲသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်သည်။

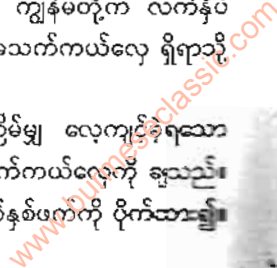
ကျွန်မ နောက်ဆုံး လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ တရားလောက်အိပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ မနက် အရုဏ်တက်ချိန်လောက်တွင် သင်္ဘောမှ ဆင်းကြရမည်ဖြစ်ရာ အားရှိနေအောင် တစ်ရေးတစ်မောတော့ အိပ်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မသည် အိပ်စင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ခြေထောက်မှ ဖိနပ်များ ထု ချွတ်လိုက်သည်။ လည်ပင်းမှ နက်ကတိုက်ကို ဖြည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် နှိပ်နှင့် အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တိုက်ချွတ်ရန် ပြင်သည်။ ထိုအခိုက် တဒင်္ဂအတွင်း နှာပင် ကြီးမားပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားကာ အိပ်စင်ပေါ်မှ လွင့်ကျသွားသည်။

အီသဲလ်နှင့် ဂျင်းတို့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လျှပ်စစ်မီးများ ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားကြသည်။ သင်္ဘောသည် ဒယ်းဒယ်င်ဖြစ်ကာ ဆိမ်းထိုးခါယမ်းလျက်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် ရှေ့တိုးနောက်ဝင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ “သွားပြီ” ဟု အီသဲလ်က ရေရွတ်သည်။ “တို့အားလုံး အပြင်ထွက်ကြစို့။”

အခုတော့ ချက်ချင်းတော့ဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်မ သေဦးမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မ တွေးမိသည်။ ကျွန်မ ဖိနပ်များကို ကောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အသက်ကယ်ဘောနှင့် လက်ကိုင်အိတ်။ အီသဲလ်နှင့် ကျွန်မတို့က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်ထားသော ဂျင်း၏နောက်မှ လိုက်ကာ အသက်ကယ်လေ့ ရှိရာသို့ သွားကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်နေ့ သုံးကြိမ်မျှ လေ့ကျင့်ခဲ့ရသော အလုပ်မို့ အတိမ်းအစောင်း အမှားအယွင်းမရှိ။ အသက်ကယ်လေ့ကို ရှုသည်။ လေ့ထဲသို့ ဆင်းကြသည်။ ကျွန်မက ရင်ခွင်တွင် ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ဝိုက်ထား၍။

လှေထဲမှ လူများသည် တစ်ဖက်ဘေးကိုမိုကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ “အဲသလို မလုပ်ကြနဲ့” ဟု ကျွန်မက အော်ပြောသည်။ “အလယ်မှာ ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေ၊ လှေမှောက်သွားရင် အားလုံးရေနစ်သေကုန်မယ်” အမှတ်တမဲ့နှင့် ဒေါသတကြီး အော်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏လေသံမှာ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဒေါသကြီးသည့် အခါများတွင် ပြောသည့် လေသံမျိုးဖြစ်နေကြောင်း ချက်ချင်းသတိထားမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မစကားကို အားလုံးက နားထောင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ရေရှည်ထိန်းသွားဖို့ လူတစ်ယောက်တော့ လိုလိမ့်မည်။ လှေတွင်ပါလာသည့် အဖွဲ့သားမှာ သင်္ဘောသားများက များသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့တွင် လှေအတွေအကြီးက မရှိ။ ကျွန်မသည် ကလေးဘဝမှစ၍ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးနီးပါးမျှ လှေကိုဖက်၍ ကြီးပြင်းလာရသူဖြစ်၏။ လှေသည် အခြေတကျနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

မြေထဲပင်လယ်၏ လရောင်အောက်တွင် လရိပ်ကို ခို၍ လေတိုက်ရာသို့ မျှောပါသွားလျက် ရှိလေသည်။ စိတ်ကူးယဉ်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ဆားပတ်လည်ရှိ ရေပြင်ထက်တွင် အသက်ကို လှ၍ ကူးစတ်နေကြသည့် စင်သားများနှင့် သူနာပြုဆရာများကို မြင်နေရသည်။ သူတို့သည် ဖက်တွယ်၍ ရနိုင်စရာ တစ်ခုခုကို အလှအယက် ရှာဖွေနေကြသည်။ ကျန်လူစုသည် ကျွန်မတို့ အုပ်စုလောက် ကံမကောင်းကြပါ။ အသက်ကယ်လှေ အများအပြားမှာ ရေထဲရောက်မှ မှောက်ကုန်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့လှေမှ လူများသည် ရေထဲမှ လူတော်တော်များများကို ဆွဲတင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ အိသဲလ်ကတော့ ချက်ချင်းပင် သူ့အလုပ်ထီစလုပ်သည်။ လူအများစုမှာ ခြေကျိုးလက်ကျိုး ဖြစ်လာကြသည်။ ရေအောက်မိုင်ပေါင်းများစွာ အနက်မှ ရေမြှုပ်ဖုံးများ ပေါက်ကွဲနေသည့် အရှိန်ဖြင့် ကျွန်မတို့လှေမှာလည်း လူးလျက်ရှိ၏။

မိုးကောင်းကင်ကို နောက်ခံထားပြီး ရေပြင်ပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေကြသည့် သင်္ဘောများ၏ မည်းမည်း အရိပ်ကြီးများကို မြင်နေရသည်။ အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသော စိတ်ခံစားမှုသည် ဝင်လာပြန်သည်။ စထရာသာလင် သင်္ဘောသည် ကျွန်မတို့နှင့် အတော်ကလေး အလှမ်းကွာသွားပြီး ရေထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်ဆင်းလျက်ရှိ၏။

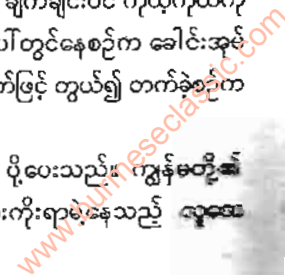
မကြာမီ တစ်စီးလုံး ပင်လယ်ရေအောက်သို့ မြုပ်သွားပေတော့မည်။ ကျွန်မ၏သေတ္တာများ၊ အဖိုးတန်စိန်နားကပ်များ၊ မိသားစုဓာတ်ပုံများ အားလုံး

ရေအောက်ထဲသို့ ပါသွားကြပေတော့မည်။ ဗြိတိသျှဒက်စထရွင်းယား ဖျက်သင်္ဘောတစ်စင်းရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့ကို မနက်ဖြန်တွင် လာရောက် ကယ်တင်မည်ဟု အသံချဲ့စက်ဖြင့် လှမ်းအော်ပြောသည်။ လောလောဆယ်ချက်ချင်း ကျွန်မတို့ကို ကယ်တင်ဖို့ရန်မှာ မလွယ်။ ဤဧရိယာအတွင်း၌ ဂျာမန် ရေငုပ်သင်္ဘောများ ရှိနေသေးသည်။ နေသည့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင့်တက်လာနေသည်။

ရေစိုနေသော ကျွန်မတို့၏ အဝတ်များသည် အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် မြောက်သွေ့ကုန်သည်။ လိုက်ဖဲမဂ္ဂဇင်း ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် မာဂရက်သည် အသက်ရှင်နေသူအားလုံးနှင့် ကျွန်မတို့အနီးအနားမှ အသက်ကယ်လှေများကို တဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလျက် ရှိလေသည်။ သူ့လည်ပင်းတွင် ကင်မရာနှစ်လုံးလွယ်ထားပြီး ဖလင်လိပ်များ အပြည့်အသိပ်ထည့်ထားသော အိတ်ကို အုံးတစ်ဖက်တွင်လွယ်ထားသည်။ မာဂရက်သည် သူ့အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားထိစွဲများကို သူ့ခေါင်းထဲ ထည့်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ နောက်လပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ သူ့ရိုက်ကူးသွားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကျွန်မ တွေ့ပါသည်။ ထိုဓာတ်ပုံတစ်ပုံတည်းဖြင့် ထိုစဉ်က ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ပြန်၍ မြင်နိုင်လောက်အောင် ထိရောက်ကောင်းမွန်သည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် နေ့ပူမခိုနိုင်သဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါများဖြင့် ခေါင်းကို အုပ်ကာ အသက်ကယ်လှေဝမ်းထဲ၌ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ပင် ထိုင်နေကြ ရလေသည်။

ဒက်စထရွင်းယား ဖျက်သင်္ဘောသည် သူ့ပြောသည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ရောက်လာပြီး ကယ်ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းကို စတင်ဆောင်ရွက်သည်။ သင်္ဘောဘေးမှ တွဲလောင်းချပေးထားသည့် ကြိုးလှေကားအတိုင်းပင် ကျွန်မတက်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မခြေထောက်များသည် အမာခံ ကုန်းပတ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အသက်ကယ်လှေထဲတွင် ထိုင်နေခဲ့စဉ်က ကျွန်မ မည်မျှအထိ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရသည်ကို ပြန်၍ သတိထားမိကာ ငိုကြွေးမိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏လက်ထဲတွင် နှာညှစ်စရာ လက်ကိုင်ပဝါ မရှိတော့သည့် အဖြစ်ကို သတိရသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းကာ ငိုကြွေးခြင်းကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။ လှေပေါ်တွင်နေစဉ်က ခေါင်းအုတ်ခွဲသော လက်ကိုင်ပဝါမှာ ကြိုးလှေကားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တွယ်၍ တက်ခဲ့စဉ်က ဘယ်နေရာ ကျနေခဲ့မှန်း မသိတော့ပါ။

ဖျက်သင်္ဘောက ကျွန်မတို့ကို အိုရန်မြို့သို့ ပို့ပေးသည်။ ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်မှာ ထွက်လာစဉ်ကနှင့် မတူတော့ပါ။ အားကိုးရာမဲ့နေသည့် လူအ

လူလွင့်များနှင့် တူနေသည်။ ကျွန်မ၏ခြေအိတ်များမှာ ပေါက်ပြဲ စုတ်ပြတ်နေကြပြီး ကျွန်မ၏ ဖိနပ်များမှာ စီး၍ပင် မဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်မ၏ဆံပင်များမှာ ခြောက်သယောင်းကာ ဖြာလန်ကြဲလျက်ရှိပါသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်မထံ၌ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတစ်တောင်နှင့် ဘီးတစ်ချောင်းပါလာသည်။ ဤပစ္စည်းနှစ်ခုသည် အထိုက်အလျောက်တော့ အကူအညီရခဲ့၏။ ကျွန်မကတော့ အိုရန်မြို့ရှိ စစ်ဌာနချုပ်သို့ သတင်းပို့ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးနည်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

အိသဲလ်က ကျွန်မနှင့် လိုက်လာသည်။ ကျွန်မခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခုကလည်း ဝင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းလောင်း ဒစ်ခ်သည် အိုရန်မြို့၌ ရှိကောင်းရှိနေဦးမည်။ သူ့ကျွန်မထံ စာရေးစဉ်ကတော့ အိုရန်မှ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဆုံကြမည် ဆိုပါက အံ့ဩစရာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ကျွန်မတို့ စစ်ဌာနချုပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရုံးထဲထိဝင်၍ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး အာနီးထံ ရှိမရှိမေးသည်။ ဒစ်ခ်ဟု မေးလျှင် ရမည်မဟုတ်ပါ။ သူ့နာမည်ရင်းကို မေးမှသာ သိကြမည်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း ယခုအခါတွင် သူသည် ရာထူးတစ်ဆင့် တက်နေပြီဖြစ်သည်။ အစောင့်တပ်သားသည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို မယုံသကဲ့သို့ နို့နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မမေးလိုက်သော နာမည်နှင့် အရာရှိတစ်ယောက်ရှိသည်ဟု ဝန်ခံကာ သူ့ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်ပေးရန် သဘောတူသည်။

ကျွန်မသည် ထိုနေရာမှာပင် ရပ်၍ စောင့်နေရသည်။ ဒစ်ခ် ချက်ချင်း ပေါ်မလာသဖြင့် အချိန်အတော်ကြာမျှ စောင့်နေရပါသည်။ တပ်သားများသည် ကျွန်မကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်လျက်ရှိ၏။ သူတို့ဘာကြောင့် ယခုလောက် ကြည့်နေကြသည်ကို ကျွန်မနားလည်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ စကတ်ယူနီဖောင်းမှာ ပင်လယ်ဆားငန်ရေ စိမ်လာရသဖြင့် ကြည့်ရဆိုးလောက်အောင်ပင် တွန့်ကြေ ရှုံ့တွလျက်ရှိသည်။ ရုပ်အင်္ကျီမှာ စုတ်ပြတ်ပေါက်ပြဲနေသည်။ ခြေထောက်များတွင်လည်း ခြေအိတ်များ မရှိတော့ပါ။ ခြေအိတ်များကို ကျွန်မလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်မဆံပင်များမှာလည်း မြင်မကောင်းအောင်ပင် ရှုပ်ပွလျက်ရှိ၏။

ရုတ်တရက် ကျွန်မ၏စိတ်တွင် အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်။ လုပ်ငန်းသဘောအရဆိုပါက အိသဲလ်နှင့် ကျွန်မတို့ ဆားရန်ကင်းရှင်းကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ သတင်းပို့ရမည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မက အဲလ်ဂျီးရီးယားသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်လျှင် ရမလားဟု အစောင့်ကို ထပ်မေးသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ရှုပ်လာပုံရ၏။ ချက်ချင်းထွက်သွားပြီး ဗိုလ်တစ်ယောက် ခေါ်လာသည်။ ဗိုလ်လုပ်သူက

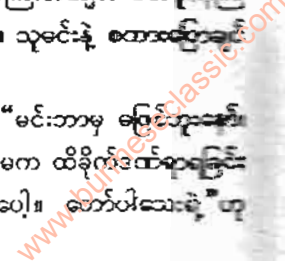
ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး ပြန်သွားသည်။ သူနှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ဗိုလ်မှူးက ကျွန်မကို ခြေအဆုံး ခေါင်းအဆုံး ကြည့်ပြီးသော် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မမှာ စိတ်မရှည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိပြီ။ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှ သတ္တဝါအဆန်းတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ လုပ်နေကြသည်မှာ ခံပြင်းစရာ ဖြစ်လာသည်။ အိုင်းရစ်သွေးသည် ကျွန်မ၏ဒေါသကို ပေါက်အောင် တွန်းပို့လျက် ရှိလေသည်။

“ဒီမယ်၊ ကျွန်မပြောမယ်” ကျွန်မက ဗိုလ်မှူးကြီးအား ဆီး၍ ပြောသည်။ “ကျွန်မဟာ မနေ့က တော်ပီဒိုထိလို့ နစ်သွားတဲ့ စထရာသာလင်း သင်္ဘောနဲ့ ပါလာတဲ့ ခရီးသည်ဖဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါရဲ့ ရုံးဝန်ထမ်း အဖွဲ့က ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ သူ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်မတို့ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းကြောင်း သတင်းပို့ချင်တယ်။ နောက် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ အမိန့်နာခံချင်တယ်။ အဲဒါပဲ” ဒေါသအရှိန်ဖြင့် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ပူထူနေသည်။ စကားလုံးများသည် စက်ဆန်နတ်ပစ်နေသည့်နှယ် တရစပ်ထွက်လာသည်။ သို့သော်လည်း အဖြေထွက်လာသည်မှာ ကျွန်မဒေါသကြောင့် မဟုတ်ပါ။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ဟူသော နာမည်ကို ကြားရ၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို ချက်ချင်း ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး ကော်ဖီတိုက်သည်။ ခြေလက်မျက်နှာများ ဆေးကြောရန် ဘုံတိုင်တစ်ခုဆီပို့ပေးသည်။ ချက်ချင်းပင် အော်ပရေတာ အမျိုးသမီးက အယ်လ်ဂျီးယားစံသို့ ဖုန်းဆက်လိုရပြီဟု သတင်းပို့သည်။ ချက်ချင်းပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကျယ်လောင်စူးရှသော တက်စီ၏ အသံသည် ဖုန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တက်စီ”ဟု ကျွန်မက အသံပေးသည်။ “ကျွန်မတို့ ဒီရောက်နေကြတယ်”

“အိုး ဟုတ်လား”ဟု သူက အော်သည်။ “စထရာလင်း သင်္ဘောတော်ပီဒိုထိတာ တို့ကြားရတယ်။ ငါတို့အားလုံး အကြီးအကျယ် စိတ်ပူနေကြတာ။ နေဦး မင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့ ဆက်ဆံပေးမယ်။ သူမင်းနဲ့ စကားပြောချင်နေတယ်”

ဒုတိယအသံမှာ အိုက်၏ အသံဖြစ်သည်။ “မင်းဘာမှ ပြောတာမျိုး ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပဲ”ဟု သူကပြောသည်။ ကျွန်မက ထိခိုက်ဒဏ်ရာကြောင့်ပင် မရှိကြောင်းပြောပြသည်။ “သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ တော်ပါသေးနဲ့”ဟု

သူက ရေရွတ်သည်။ “မင်း...အဲဒီက လူတွေကို ဒီကနေည တစ်ညတည်းဖို့ နေရာရှာခိုင်း၊ ငါမနက်ဖြန် လေယာဉ်တစ်စီးလွှတ်ပေးမယ်။ မင်းနဲ့ အိသဲလ်တို့ လိုက်ခဲ့ကြ”

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည့် အချိန်တွင် ကျွန်မ၏ရင်မှာ များစွာ ပေါ့ပါးလျက်ရှိလေပြီ။ အိုက်၏အသံသည် ကျွန်မ၏စိတ်ကို ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိလှပါဘိသည်။

(၁၂)

ကျွန်မနောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ တံခါးဝမှ ရပ်၍ ကျွန်မအား တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင် ကြည့်နေသည့်နယ် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသော အရပ်မြင့် မြင့် ဆံပင်နက်နက်နှင့် ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ကျွန်မလေ...ဒစ်ခီ” ဟု အော်ပြောလိုက်မိသည်။ “ကျွန်မဒီကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မတို့သင်္ဘော တော်ပီဒို မှန်လာတယ်”

သူသည် လဲကျတော့မည့်နယ် ဒယ်ဒယ်ပိုင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မမှန်း သိလိုက်ရ၍ သူတုန်လှုပ်သွားပုံမှာ မေ့နိုင်စရာမရှိပါ။ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ကြက်သေ သေလျက်ရှိ၏။ အခုလိုအချိန်အခါမျိုးတွင် ကျွန်မမြောက်အမေရိကသို့ ရောက်လာ လိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝမျှော်လင့်ထားသည် မဟုတ်။ လုံးဝ မျှော်လင့်မထား ရသည့်အထဲတွင် ဆံပင်တွေ ဖိုးရိုးဖားဖား၊ အင်္ကျီတွေ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ပို၍ ထိတ်လန့် အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ သူ့ကို လာခေါ်သော အစောင့်တပ်သားသည် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု သာမန်မျှသာ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကေး” ခြေတစ်လှမ်းတည်းနှင့် ကျွန်မဘေးကိုရောက်လာသည်။ ကျွန်မ သူ့ရင်ခွင်ကြားသို့ ရောက်သွားသည်။ တအားသိမ်း၍ ဖက်ထားသည့် သူ့လက် ချားကြား၌ နေရသည်မှာ ရင်အေးလှဘိသည်။ သူ့အင်္ကျီမှ ကြေးကြယ်သီးများ ကျွန်မ၏အသားတွင်းသို့ စူးဝင်နေသည်ကိုပင် သတိမထားမိပါ။ သူသည် ကျွန်မ၏လက်မောင်းများကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကျွန်မ ချက်နှာကို အကြာကြီး စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ “မင်းတကယ် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော် ကေး”

“တစ်ခုခုလေးများ စားရမယ်ဆိုရင် ဘာမျှဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး”ဟု ကျွန်မက ဖြေလိုက်သည်။ ကျွန်မ ဘာမှမစားခဲ့ရသည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဆာလွန်းသဖြင့် သတိပင် မေ့လဲလိမ့်မည်ဟု ထင်နေမိ၏။

“ဒီမှာ ထိုင်ဦး”ဟု ဒစ်စ်က ပြောသည်။ သူခန်းမကြီး တစ်လျှောက် လျှောက်သွားနေခိုက်တွင် ကျွန်မသည် သူခိုင်းသည့်အတိုင်း နီးရာကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူပြန်ရောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ချောကလက်ထုပ်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ပါလာသည်။ စားလို့အရသာထူးသည့် အမေရိကန် ပဲချောကလက်များ ဖြစ် ပါသည်။

“ကနေည ကျွန်မအတွက် တည်းစရာနေရာတစ်ခု ရှာရလိမ့်မယ်” ကျွန်မက ချောကလက်များ ပလုတ်ပလောင်းဝါးနေရာမှ လှမ်းပြောသည်။

“မလိုပါဘူး၊ မင်း ကိုယ့်အခန်းမှာ လိုက်နေ၊ မင့်အနားမှာ တစ်ယောက် တော့ ရှိမှဖြစ်မလေ” နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ကျွန်မသည် အခြားအရာရှိ တစ်ဦးနှင့် တွဲဖက်နေရသော ဒစ်စ်၏အခန်းတွင် ရေမွှေးဖြင့် ရေချိုးလျက်ရှိသည်။ အချိန်အခင်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ ကျွန်မအိပ်ရာပေါ်တွင် ဝတ်ရုံကြီးတစ်ထည် ချထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးတော့ တီရှပ်တစ်ထည်။ ဒစ်စ်၏ ညအိပ်ဝတ် အင်္ကျီဘောင်းဘီ တွဲလျက်တစ်စုံနှင့် ခြေအိတ်များ။ အဆမတန် ရှည်ထွက်နေသော အင်္ကျီလက်များနှင့် ဘောင်းဘီအောက်စများကို ကြည့်ကောင်းအောင် လိပ်၍ တင်ထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ ဝတ်စားပြီး ထွက်လာသောအခါ ဒစ်စ်က ဆီးပြောသည်။ “မင်း တော့ ချာလီချက်ပလင် ရုပ်ရှင်ကားထဲက ဒုက္ခသည်နဲ့ တူနေပြီ”။ ဘာနဲ့ပဲ တူတူ၊ တူချင်တာတူပါစေ။ ကျွန်မအဖို့တော့ နေရထိုင်ရသည်မှာ သက်သောင့် သူက်သာ ရှိလှ၏။ သန့်သန့်စင်စင်နှင့် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ အခြေအနေမျိုး နောက်လာတော့ အငမ်းမရ ဆာလာသည်။ ဒစ်စ်က သူ့ရာရှင်များထဲမှ ရှိသမျှ ကို ထုတ်ကျွေးသည်။ အမေရိကန်မှ သူ့အမေပို့လိုက်သည့် ဒိန်နဲနှင့် ပိုင်တစ်ပုလင်း ကိုပါ ထုတ်ပေးသည်။ ကျွန်မအဖို့တော့ စားရသောက်ရသည်မှာ အရသာရှိလှ ပါဘိခြင်း။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စကားပြောကြသည်။ စကားလက်ဆုံပြောလို့ မကုန် ဖြစ်နေကြပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ကျွန်မအား အဲလ်ဂျီးရီးယားသို့

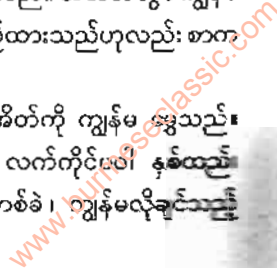
ထိုက်မလားဟု မေးခဲ့ပုံ၊ မြောက်အာဖရိကက ရောက်၍ ဒစ်စ်နှင့် ဆုံမိလျှင် သက်ထပ်နိုင်စရာ အခြေအနေ ရှိချင်ရှိလာမည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်မိခဲ့ပုံ၊ ကျွန်မပစ္စည်းများ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ခဲ့ပုံ၊ နောက်ဆုံး ကျွန်မပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံး နေအောက်ရောက်သွားပုံ စသည်စသည်ဖြင့် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဒစ်စ်က ကျွန်မပြောချင်သလောက် ပြောဖို့ ခွင့်ပြုထားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မစကားဖြတ်၍ ရပ်နေသည့် အခါများတွင်မှ ဝင်ပြောတတ်၏။ သူ ပြောသည့်စကားမှာလည်း တခြားမဟုတ်။ ကျွန်မ မြောက်အာဖရိကသို့ ရောက်လာခြင်းကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်ဟူသော စကား။

ကျွန်မအဖို့တော့ ဘာမှမလိုတော့ပါ။ ကျွန်မအနီးတွင် ဒစ်စ်ရှိနေသည်။ ကျွန်မဘဝသည် လုံခြုံမှုရှိနေပြီ။ အစားအသောက်သည် ဗိုက်ဝအောင် စားပြီးခဲ့ပြီ။ အားလုံး လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံလုံလောက်နေပြီ။ သို့သော်လည်း တစ်ခု လိုနေသေးသည်။ ရက်ဆက် အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် ကျွန်မ အိပ်ချင်လှပြီ။ စအိပ်ချင်အောင် ကျွန်မကြိုးစားပါ၏။ မရ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မသည် ဒစ်စ်နှင့် တွေ့တိုင်းကြာကြာနေခဲ့ရသည်မရှိ။

ယခုအကြိမ်သည် အချိန်အကြာဆုံး တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အများအား ဖြင့် ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်သာ အတွေ့များ အနေများခဲ့၏။ ဒစ်စ်နှင့် တွေ့ရသည့် အချိန်များမှာ အကန့်အသတ်များနှင့်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ မအောင်နိုင်။ ဘာစံချက်မျှ အားပါးတရ သမ်းလိုက်မိသည်။ ဒစ်စ်က ကျွန်မကို လက်ဆောင်းမှကိုင်၍ တွဲကာ သူ့အိပ်ရာဆီသို့ ပို့ပေးသည်။ “အိပ်တော့ ကေး၊ ကိုယ်ဟိုဘက်က အခန်းမှာ ရှိမယ်။ အကြောင်းရှိရင်ခေါ်...”

ကျွန်မအိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ အိပ်ရာဘေးနားရှိ စားပွဲပေါ်တွင် စာတစ်စောင်နှင့် အိတ်တစ်လုံးတင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာမှာ ဒစ်စ် ရေးထားသည့်စာ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏လေယာဉ် ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်၍ အယ်ဂျီး ဂျီးယားသို့ မွန်းတည့်ဆယ်နှစ်နာရီတွင် ထွက်ရလိမ့်မည်ဟု ရေးထားသည်။ သူ ရုံးမှပြန်လာပြီး လေယာဉ်ရှိရာသို့ ကားနှင့်လိုက်ပို့ပေးမည်။ အိတ်ထဲတွင် ကျွန်မ အတွက်လိုအပ်မည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းလေးများ ထည့်ထားသည်ဟုလည်း စာက ဆိုသည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်၍ ဒစ်စ်ထားခဲ့သည့် အိတ်ကို ကျွန်မ နှိပ်သည်။ သွားပွတ်တံ တစ်ချောင်း၊ သွားတိုက်ဆေးတစ်ဘူး၊ လက်ကိုင်ဖုန်း နှစ်ထောင်၊ နက်ကတိုင်တစ်ခု၊ အလှဆီတစ်ပုလင်း၊ ဆပ်ပြာခဲတစ်ခဲ၊ ကျွန်မလိုချင်သည့်

ပစ္စည်းများအားလုံးပါသည်။ ဒစ်စ်ပြန်လာချိန်တွင် ကျွန်မသည် သင်္ဘောပေါ်ထဲ ဆင်းလာစဉ်က ဝတ်ဆင်လာခဲ့သော ယူနီဖောင်းကို ပြန်ဝတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင် သစ်လွင်တောက်ပသော အရာဆို၍ နက်ကတိုင်တစ်ခုသာ ရှိလေသည်။

သွားရတော့မည် ဆိုတော့လည်း ကျွန်မအနေဖြင့် ဤနေရာမှ ခွာသွားချင် စိတ်မရှိ။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဘီ ၁၇ လေယာဉ်သည် ကျွန်မထံ စောင့်လျက်ရှိသည်။ လေယာဉ်ထွက်သည်အချိန်တွင် ကျွန်မ မျက်ရည်မကျဘဲ မနေနိုင်။ လေယာဉ်ကွင်းသို့လာခဲ့စဉ် ဒစ်စ်က လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြခဲ့၏။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ တစ်နေရာသို့ ရှေ့ပြောင်း နိုင်ရန် သူကြိုးစားနေကြောင်း၊ ရှေ့တန်းရှိ တပ်ရင်းတစ်ရင်း၏ တပ်မှူးအဖြစ် တာဝန်ယူရမည်ဆိုပါက သူ့အတွက် အလားအလာကောင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် ကျွန်မအား အသိပေးသည်။ ကျွန်မရင်ထဲတွင် သူ့အတွက် စိုးရိမ်မကင်းသောစိတ် ကိန်းအောင်းခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ဖွင့်ဟ၍ မပြောခဲ့ပါ။ ကျွန်မ ဘာ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ သူသည် ဝက်စပိုင် စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်း စစ်သား ထင်ရှားပြန်ရာ သူ့လေ့ကျင့် သင်ကြားခဲ့ရသည့်အတိုင်း လုပ်စရာရှိသည်ထက် လုပ်နေသူဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်သည် သူ့ဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် နေရာ ဌာနတစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ ရှေ့တန်းကိုတော့ မပြောင်းပါနှင့်ဟု ကျွန်မ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိသည်ဟု မယူဆပါ။

ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်မသည် အယ်လ်ဂျီးရီးယားရှိ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ရုံးမှာ မြောက်အာဖရိကတိုက်ရှိ ဟိုတယ်များ ထဲတွင် အခမ်းနားဆုံးနှင့် အသက်အကြီးဆုံး ဟိုတယ်တစ်ခုအဖြစ် ထင်ရှားသော စိန်ကျော့ဟိုတယ်၌ တည်ရှိသည်။ အလွန်ရှေးကျသော အဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် မြင်ရုံမျှဖြင့် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ကျောက်ပြားများခင်းထား သော အဝင်ခန်းမ၏ကြမ်းပြင်သည် ဝင်လာသမျှလူများ၏ ဖိနပ်များမှ ကပ်ကျန် ရစ်ခဲ့သော ရွှံ့များဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ကျွန်မ သတိပြုမိသည့်အချက်မှာ အယ်လ်ဂျီးရီးယားသည် ရွှံ့ထူ ဖုန်ထူသော ဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟူသော အချက် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မသည် ထုံးစံအတိုင်း တက်စထံသို့ သတင်းပို့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဘွတ်ချီတို့သည် ထိုနေ့မနက်ကပင် ရှေ့တန်းတစ်နေရာသို့ ထွက်သွားကြကြောင်း ရှေ့တန်းမှ ရဲဘော်များနှင့် ခရစ်စတမတ်ပွဲ ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း တက်စထံ

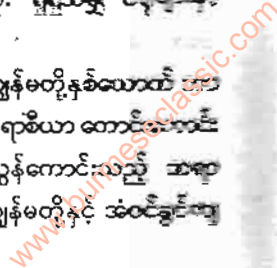
မှသိရသည်။ လောလောဆယ်တွင် ကျွန်မမှာ ဘာမျှမရှိ။ “ဈေးလေးဘာလေး အဝယ်ထွက်ပါလား” ဟု တက်စက အကြံပေးသည်။ “မင့် အဝတ်အစားတွေလည်း ကြည့်လို့မကောင်းတော့ဘူး။ ငါ အိသဲလ်နှင့် မင့်အတွက် ရာရှင် ကုဖွန်ထုတ်ပေး လိုက်မယ်”

ကျွန်မ နေရမည့်နေရာမှာ စိန်ကျော့ဟိုတယ်မှ လမ်းလျှောက်သွားမည် ဆိုလျှင် ငါးမိနစ်မျှသာ ကြာသည်။ အဆောက်အအုံ ဖြူဖြူကြီးဖြစ်၍ ခြံကျယ် ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ တည်ရှိသည်။ ယခင် ဘာအဆောက်အအုံကြီးပါလိမ့်။ အဝင်ဝက ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်မ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မိ ပါသည်။ “သည်ကလီးနစ်စ်- ဂလီစင်း” အမည်ရှိ သားဖွားဆေးရုံကြီး ဖြစ်သည်။ နေရာက အလွန်လှပသော နေရာတစ်ခုဖြစ်၏။ ကျွန်မအတွက်တော့ကောင်းကင်ဘုံ ပင် ဖြစ်သည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ဆန္ဒအရ ကျွန်မသည် အမျိုးသမီးအရန်တပ်မှ အရာရှိ ဥဉ်းနေထိုင်ရာ အိမ်တစ်လုံးသို့ ပြောင်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးသည် စစ်ဘက်မှ ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်တွဲ၍ တာဝန်ကျနေသူများ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မတို့ နေသည့်အိမ်ကို “တန်ခိုးရှင်များ ဧကဟာ” ဟု ပြောင်း၍ နာမည်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဤအမျိုးသမီးများအားလုံးသည် ကျွန်မနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့ အုပ်စုသည် စစ်ကြီးဖြစ်နေသော ကာလတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်နေရာရောက်ရောက် အတူတူနေခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံများတွင် ကျွန်မတို့ အတူတွဲ၍ နေခွင့်ရခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်မရောက်သွားသည့် ပထမနေ့ကတော့ “သည်ကလီးနစ်စ်- ဂလီစင်း ခိုင်သာ” တွင် တစ်ညလုံး အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ကျ ဆော့ အိသဲလ်နှင့်အတူ ဈေးဝယ်ထွက်ကြ၏။ အယ်လ်ဂျီးရီးယားကို အချိန်အတော် ကြာမျှ အုပ်စိုးသွားခဲ့ကြသော ဂျာမန်များသည် ရှိရှိသမျှပစ္စည်းများကို သိမ်းကမ်း သူငင်သွားသဖြင့် ဘာမှမကျန်ခဲ့တော့ပါ။ တစ်မြို့လုံး ရှိရှိသမျှ ငိုနိုးရာ နားလောင်းလောင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မ မှတ်မိသေးသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူ ဝယ်ရရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားကြသည်။ ဆိုင်ရှင်က ဘရာဇီယာ ကောင်းကောင်း ချီသည်ဟု ပြောပါသည်။ အမှန်တကယ်လည်း အလွန်ကောင်းသည့် အရာ ခီယာများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အရွယ်အစားက ကျွန်မတို့နှင့် အဝင်ခွင့်ကျ

မဖြစ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျိန်းရုပ်ဆဲလ်၏ ရင်သားများလို အဆမတန်ထွားနေ
ဝတ်ရမည့် ဘရာစီယာများ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မတို့ ဝတ်ကြည့်ကြပါသေးသည်။

ဘရာစီယာခွက်နှင့် မပြည့်ပါ။ စိတ်တိုင်းကျရွေးရင်း ရွေးရင်းနှင့်ပင်
နောက်ဆုံးတွင် အတွင်းခံဘောင်းဘီနှစ်ထည်နှင့် ဘရာစီယာနှစ်ထည် ဝယ်ဖြစ်
ကြသည်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီများချုပ်ထားပုံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက် ရယ်မိကြပါသေးသည်။ ဘရာစီယာများ ကျပြန်တော့လည်း နို့သီး
ခေါင်းနေရာများတွင် အပေါက်ဖောက်ထားသည်။ အိသဲလ်က ကျွန်မအား
တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။ “တို့နှစ်ယောက် သားဖွားဆေးရုံက လာတယ်ဆိုတာ
သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ အံ့ဩစရာပဲ နော်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤပုံဆန်းဆန်း ဘရာစီယာများသည် ကလေးနို့တိုက်
ရမည့် မိခင်များအတွက်မဟုတ်ဟု ကျွန်မတော့ ထင်ပါသည်။

ကျွန်မ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာသောအခါ ဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ဒါးလန်း အသတ်ခံရသည့် သတင်း
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒါးလန်းအရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ အသေးစိတ်
ခေတ်မီတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ထိုကိစ္စကြောင့် ရိုက်ခတ်လာသည့် နိုင်ငံရေး
ကလောင်မှာမှ ဈာန်စွာ ပြင်းထန်ကြီးမားခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်၏
သည် ဒါးလန်းအား မြောက်အာဖရိကတိုက်ရှိ ပြင်သစ်တပ်အားလုံး၏ အကြီးအထံ
အဖြစ် ရွေးချယ်ခန့်ထားခဲ့သည်။

ဒါးလန်းသည် ဂျာမန်တို့ကို သဘောကျသူ ထောက်ခံသူတစ်ဦးဖြစ်ရုံမျှမက
ပူးပေါင်းကူညီခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း လောလောဆယ်
ဖြစ်ပေါ်နေသော အယ်လ်ဂျီးရီးယား နိုင်ငံတွင်း အခြေအနေများအရ သူသာလျှင်
အသင့်တော်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟု တွက်ဆကာ ပြင်သစ်တပ်ပေါင်းစု၏
အကြီးအကဲအဖြစ် တာဝန်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤရွေးချယ်မှုကြောင့် လူအများထံ
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ဝေဖန်အပြစ်တင်ခဲ့ကြ၏။ အခုတော့ ဒါးလန်းသေရလေပြီ။
အယ်လ်ဂျီးရီးယား လူငယ်တစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်၍ သေရခြင်း
ဖြစ်၏။ ရှေ့တန်းရောက်နေသော အိုက်သည် ချက်ချင်းပင် ပြန်လာလေသည်။

မိုးထဲရေထဲဖြစ်၍ နာရီပေါင်းသုံးဆယ်ကြာမျှ မရပ်မနား မောင်းလာခဲ့သော
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဂျစ်ကားသည် နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ရောက်လာသည်။
သူ့မျက်နှာသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် အရှိန်ဖြင့် ညှိုးနွမ်းလျက်ရှိသည်။ စိတ်
ကလည်း ကြည်ကြည်သာသာ မရှိ။ ရှေ့တန်းတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရသည့်

မြင်ကွင်းမှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ အတိဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာပဲ ရောက်ရောက်
ရွံ့နွမ်းဖြင့်သာ ပြည့်နေသည်။ ရွံ့များသည် ဂျာမန်များနှင့် တစ်တန်းတည်းထား
နေသည့် ရန်သူပင် ဖြစ်ချေသည်။

အဆမတန် ရွာသွန်းလျက်ရှိသော မိုးသည် နေရာတိုင်းတွင် မြေပြန့်ကို
အသွင်သို့ ပြောင်းပစ်နေ၏။ တင့်ကားကြီးများသည် ဤရွံ့များအကြားတွင်
ခပ်နေကြသည်က များသည်။ အလွန်သွက်လက်ပေါ့ပါးသည့် ဂျစ်ကားများပင်လျှင်
ရွံ့များကြား၌ နစ်သည်အခါ နစ်နေတတ်ကြ၏။ တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ လုံးဝ
လွယ်။ ဤပြဿနာကြောင့် ခေါင်းရှုပ်နေရသည့်အထဲတွင် ဒါးလန်း၏ ပြဿနာ
ပင်လာပြန်၏။

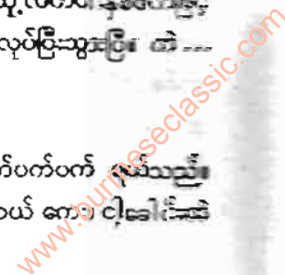
သူမည်မျှလောက် စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေသည်ကို အတွင်းကျကျလူများ
သာလျှင် မြင်ခွင့် သိခွင့်ရကြသည်။ နီးနီးစပ်စပ် မနေရသူများအဖို့တော့ သူ့ကို
မြင်နေရ တွေ့နေကျအတိုင်း သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပြီး ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ
ဘောင်းသော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလွန်ယုံကြည်စိတ်ချသော လူတစ်ယောက်
အဖြစ်သာ မြင်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်များလွန်း၍ နွမ်းနယ်နေသည်မှ
တစ်ပါး အခြား ထူးခြားမှုများကို မမြင်ကြ။ စိတ်ထိခိုက်စရာ ရှိလာလျှင် ထိခိုက်
ဓာတ်သော သဘောသဘာဝကိုမူ မည်သူမျှ မသိကြ။

ထိုနေ့က သူ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ဌာနချုပ်တစ်ခုလုံး ယောက်ယက်
ခတ်မျှ အလုပ်ရှုပ်ကုန်သည်။ ဝါရှင်တန်နှင့် လန်ဒန်သို့ ရိုက်လိုက်သည့် ကြေး
နန်းများမှာ ပလူပျံလျက်ရှိ၏။ ကြေးနန်းစက်ခုံများပေါ်မှ မီးလုံးများသည်
အငြိမ်နေသည် မရှိ၊ တောက်လျှောက်ပွင့်လိုက် မိုတ်လိုက်ဖြစ်ကာ တဝင်းဝင်း
ဘလက်လက် တောက်နေကြသည်။ အမှာစာများကို တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင်
နှုတ်တိုက်ချပေးသည်။ ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တပ်များမှ တပ်မျိုးများထံသို့
ပို့သည့် ညွှန်ကြားစာများ ပလူပျံလျက်ရှိသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးမှာ ဂရော့ဗင်းနား
ကွဲယား၌ ကျွန်မ မကြာခဏ ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်မျိုး။

ညရှစ်နာရီ ကိုးနာရီခန့်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူ့လက်ထဲ နှစ်ထပ်ခြင့်
စားပွဲကို ပုတ်လိုက်ပြီး “ငါတတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ပြီးသွားပြီ။ ထဲ
ဟော...ကေး၊ ကားသွားထုတ်ချေတော့”

“ကားဘယ်မှာလဲ”ဟု ကျွန်မကမေးသည်။

သူသည် ကုလားထိုင်ကို မိုလိုက်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် လှုပ်သည်။
“ဟုတ်သားပဲ၊ တို့က အိမ်ပြန်လာတဲ့ မင်းကို ကြိုဆိုပါတယ် ကေး၊ ငါ့ခေါင်းဆံ့

မှာ တွေးစရာတွေက များလွန်းနေတော့ မင်းအခုမှ ရောက်တယ်ဆိုတာ မေ့ထားတယ်။ ကဲ...ငါမင်းကို စစ်ဆေးကြည့်စမ်းပါရစေဦး”

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး ကျွန်မ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ကိုင်၍ လှည့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် လျှောက်ကြည့်နေသည်။ “တော်ပါသေးရဲ့ အဖေ့အစီး ဘာမှ မရှိသေးဘူး၊ မင်း အခု ဒီရောက်လာပြီ။ ဘေးရန်ကလေးတွေ လွတ်လာပြီ။ တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ စထရာသာလင် သင်္ဘောကို တော်တော် ထိတဲ့ သတင်းရတဲ့နေ့ကဆိုရင် ငါတစ်ညလုံး အိပ်လို့ မပျော်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ” ဟု ပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လောလောဆယ် နာရီပိုင်းလောက်တော့ ဒါတွေကို မေ့ထားလိုက်ကြဦးစို့။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆိုတဲ့လူလည်း ခရစ္စမတ်ကလေးတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိမှာပါ”

ခရစ္စမတ်။ သူ့စကား ကြားကာမှပင် ထိုနေ့ ဘာနေ့ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။ “ပျော်စရာ ခရစ္စမတ်ပါ” ဟု ကျွန်မက ခရစ္စမတ် နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုမိသည်။ နှစ်ယောက်အတူတူတွဲ၍ စိန်ကျောဟိုတယ်အတွင်း ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိုက်သည် တစ်လမ်းလုံးတွေ့သမျှ အစောင့်တပ်သားများအား ပြန်၍အလေးပြုသည်။ နှုတ်မှလည်း “ပျော်စရာ ခရစ္စမတ်ပါ” ဟုသော နှုတ်ဆက်စကားကို အဆက်မပြတ် ရေရွတ်လာသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု ဟုသမျှ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်သွားသည်နယ်။

“ဘီတဲလ်က တို့များကို ညစာကျွေးလိမ့်မယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “အမေရိကန် အဆန်ဆုံး ခရစ္စမတ် ညစာစားပွဲနဲ့ ဧည့်ခံမှာ။ ကြက်ဆင်သားရိုက်လုပ်ထားတယ်။ ဂျော်ဂျီမက်တန်က သူ့ဆီကို ကြက်ဆင် အရှင်နှစ်ကောင် ပို့လိုက်တယ်။ ကြက်ဆင်နှစ်ကောင် ဘဝလွတ်မြောက်ရေးကို သူ ဘယ်နေရာမှာ သွားလုပ်သလဲ ဆိုတာကတော့ ဘုရားသခင်မှပဲ သိမယ်”

အိုက်သည် စိတ်ရွှင်လန်း တက်ကြွလျက်ရှိ၏။ နောက် ငါးမိနစ်ကြာ သောအခါ ကျွန်မတို့သည် ဘီတဲလ်၏အိမ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ မိတ်ဆွေအားလုံးပင် အိမ်ထဲ၌ ရှိနေကြသည်။ သူတို့နှင့် ပြန်၍ ဆုံရသည်မှာ ဝမ်းသာစရာကောင်းလှ၏။ ဘီတဲလ်၏အိမ်မှာလည်း တခမ်းတနား ရှိပါဘိသည်။ နန်းတော်တစ်ခုပင် ဆိုနိုင်လောက်ပါ၏။ ပန်းဥယျာဉ်များနှင့် စင်္ကြံများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည်။ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းနှစ်ခန်းကလည်း ထည့်ဝါလှသည်။ အရှေ့တိုင်းဖြစ် ကော်ဇောများနှင့် ပန်းချီကားများလည်း အပြည့်။

ခရစ္စမတ် ညကလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရှိလှသည်။ အိမ်ရှင် ဘီတဲလ်၏

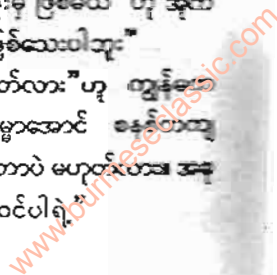
အိုက်လေးကလည်း အံ့မခန်းရှိသည်။ ယခုလို ပွဲမျိုးကျလျှင် ဘီတဲလ်သည် သဘောကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတတ်၏။ ရုံးမှာတော့ဖြင့် သူသည် ကောက်ဖဲတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သဘောဆိုးသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တကယ်တော့လည်း အမူအကျင့်သည် ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ရမည်။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဗိုလ်ပွားဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်က ဇာတ်လိုက်ခန်းက ပါဝင်နေချိန်တွင် အဆိုးခန်းက ယူထားရသည်။ မာကျောသည်။ တင်းကျပ်သည်။ သူလုပ်ကိုင်နေသလို တခြားလူတွေပါ လုပ်လာအောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းတတ်သည်။

သို့သော်လည်း လန်ဒန်မြို့ရှိ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်မှ ဘီတဲလ်နှင့် အုအယ်လ်ဂျီးရီးယားရှိ သူ့ကိုယ်ပိုင်အိမ်မှာ ဘီတဲလ်ကိုတွေ့သောအခါ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ခြားနားနေသည်ကို တွေ့ရမည်။ ယခုလို နေရာမျိုး၊ အခုလို အချိန်မျိုးကျတော့လည်း ဘီတဲလ်သည် ပျော်တတ်သူ၊ စဉ်းစားချင်ချိန်သူ၊ နားကြင်နာမှု အပြည့်ရှိသူ၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်လို သဘောကောင်းပြီး ခင်စရာ ချစ်စရာကောင်းသူ။

ဤရက်များတွင် ကျွန်မသည် ရပ်ဝေးဒေသတစ်ခုတွင် အကြာကြီးနေပြီးမှ နိုယံအိမ်ကိုယ်ရာ ပြန်ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ တက်စ၊ သူတဲချ်၊ အီသဲလ် အားလုံးတစ်စုတစ်ဝေးတည်း ရှိနေကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ယောဇဉ် ဖြစ်ရပါသော အိုက်။ ကျွန်မတို့သည် ခွဲခွာနေရသည့် ရက်များအတွက် အတိုးပျော်စရာ စကားပြောကြသည်။ အီသဲလ်နှင့် ကျွန်မက သူတို့လူစုအား သင်္ဘောတော်ပိုဒီ မှန်ခုံကို ပြောပြကြသည်။ သူတို့က အိုက်တစ်ယောက် အားမိခုံကို ပြောပြကြသည်။ ဂျီဘရော်တာသို့ ရောက်စဉ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်၏ရုံးသည် ကျောက်ဆောင်များအကြားတွင်ဖြစ်၏။ ကျောက်ဆောင်များမှာ အမြဲတမ်း စိုစွတ်ပြီး အမြဲတမ်း အေးနေသည်။ “ကျောက်နံရံတွေထဲက အုတွေဟာ အမြဲစိမ့်ထွက်ပြီး တစ်စက်ချင်းကျနေတယ်။ ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် အုဆိုင်တွေနဲ့ ဗွက်တွေချည်းပဲ” ဟု ဘွတ်ချ်က ပြောသည်။

ထိုနောက် ကျွန်မတို့၏ စကားလမ်းကြောင်းသည် တဲလက်ခ် အကြောင်း ဆက်သွားကြသည်။ “မင်း အဲဒီဒေသကိုတော့ ဂရုစိုက်ဦးမှ ဖြစ်မယ်” ဟု အိုက်က ဆိုသည်။ “ဒီကောင် အခုထိတော့ ခွေးသူခိုး မဖြစ်သေးပါဘူး”

“အခုထိ ခွေးသူခိုးတော့ မဖြစ်သေးဘူး ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်မက ဆွဲရွတ်မိသည်။ “သူမစ်ကီနဲ့ပါသွားတဲ့အချိန်က လိမ္မာအောင် ခန့်တင်လှပကျင့်ပေးထားတဲ့ အကောင်ပါ။ တကယ်တော့ လိမ္မာနေတာပဲ မဟုတ်ဘူး အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပစ်ထားတယ် ထင်ပါရဲ့”

အိုက်က သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်လွတ်အောင် ကာကွယ်သည်။ “အို...ငါတစ်
စိတ်အား လူအားရှိတဲ့ လူမှမဟုတ်တာ။ မင်းသိသားနဲ့”

ကျွန်မမှာ ကြောင်အအ ဖြစ်သွားရပါသည်။ စစ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲကို လက်ထဲ
တွင် ထားနေရသဖြင့် မအားမလပ်ဖြစ်နေရှာသော ကျွန်မ၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည်
သာမညဖြစ်သော စကော့တီး ခွေးနက်လေးတစ်ကောင်ကို အဘယ်မှာလျှင် ဝေ
စိုက်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မ မမျှော်လင့်အပ်သည့် ကိစ္စပါ။ ကျွန်မက တောင်းပန်
စကားပြောသည်။ အိုက်က ရယ်လေသည်။ “မပူပါနဲ့၊ အခု မင်းရောက်လာပြီ
တဲလက်ခံ လိမ္မာလာတော့မှာပါ”

“ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့အိမ်ကို မြင်ချင်လှပြီ” ဟု ကျွန်မက အိုက်ထံ
ပူမိသည်။ “ဘီတဲလ်ရဲ့အိမ်လို တခမ်းတနား ရှိရဲ့လား...ဟင်”

“ဟာ... သူ့အိမ်လောက်တော့ မနိပ်ဘူး” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။
“ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်နဲ့ဆိုရင်တော့ အခုလက်ရှိ အနေအထားကိုက သိပ်ပြီး ခမ်းနား
လွန်းနေတယ်။ မင်း မနက်ဖြန်ကျတော့ မြင်ရမှာပါ။ မင်း မနက်ဖြန် မနက်
အမိလာမယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မတို့၏ စိတ်သည် ဟိုတုန်းက နေခဲ့ထိုင်ခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း ခြေ
ခြေလှမ်းလှမ်း “လာမှာပေါ့။ ကျေးဇူးပဲ။ မနက်စာ အမိလာမယ်” ဟု ကြည့်နား
အပြည့်ဖြင့် ပြန်ပြောမိသည်။ တံကယ်တော့ ကျွန်မသည် ကျွန်မကို ပိုင်ဆိုင်သော
နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

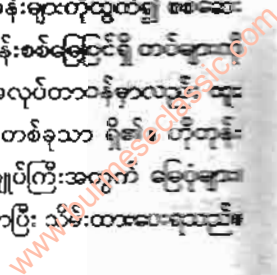

(၁၃)

အယ်လ်ဂျီးရီးယား၌ နေထိုင်ရသည်မှာ လန်ဒန်တွင် နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ရသည်
နှင့် များစွာခြားနားမှုမရှိ။ တစ်ခုတည်းသော ကွာခြားမှုမှာ ရေမြေ တောတောင်
အနေအထား မတူညီခြင်းဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုမှာ လန်ဒန်တွင် ဒီဇင်ဘာလနှင့်
ဇန်နဝါရီလများအတွင်း၌ ရှိနေတတ်သည့် ရာသီမျိုးဖြစ်၏။ စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်း
သည်။ ကောင်းကင်ပြင်သည် ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိ။ အမြဲတစေ မှုန်မှိုင်း
နေသည်။ မိုးကလည်း သိပ်ပြီး အဆက်ပြတ်သည် မရှိ။ မြေထဲပင်လယ်
ရာသီဥတု၏ သာယာလှပမှုကို ဖော်ပြသော နေ့များနှင့် ရံဖန်ရံခါတွင် ကြုံရ
တတ်သည်။

ထိုနေ့မျိုးကျတော့ ပြာသောကောင်းကင်ကို မြင်ရသည်။ ကြည်လင်
တောက်ပသော နေရောင်ခြည်ကို အဆက်မပြတ် တိုက်ခတ်နေသော လေပြည်
ဆလည်း၏ အရသာကိုလည်း ခံစားနိုင်သည်။ စစ်ဌာနချုပ်၏ လုပ်ငန်းများကတော့
လန်ဒန်မှာတုန်းကလိုပင် ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုကို
အုပ်ချုပ်ရသော စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပင် ဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ ရုံးခန်း
ထဲ၌ ထိုင်ပြီး လုပ်ရသည့် အလုပ်များမှာ လျော့နည်းသွားသည်ပင် မရှိ။ အပြင်
ထွက်၍ ဆောင်ရွက်ရသည့် ဝတ္တရားများမှာလည်း လန်ဒန်မှာ နေစဉ်က
ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

လန်ဒန်မှာ နေခဲ့စဉ်က စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှု စခန်းများကိုထွက်၍ စစ်ဆေး
ရသည်။ အခု အယ်လ်ဂျီးရီးယားရောက်တော့ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ရှိ တပ်များကို
မကြာခဏ သွားရောက် စစ်ဆေးရ၏။ ကျွန်မ၏ အလုပ်တာဝန်မှာလည်း ထို
ခြားနားပင် ဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းကနှင့် ကွာခြားမှု တစ်ခုသာ ရှိ၏။ ဟိုတုန်း
က ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ကားရှေ့ခန်းထဲ၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ခြေပုံများ
ဖော်ပြရန်နှင့် ကောင်းကျိုးစွာအုပ်များကို သယ်လာပြီး သိမ်းထားပေးရသည်။

သူလိုသည့်အခါ ထုတ်ပေးရသည်။ အခု အယ်လ်ဂျီးရီးယားရောက်မှ ကျွန်မ အမြဲတစေ သိမ်းထားပေးရသည့် ပစ္စည်းများတွင် ပစ္စည်းတစ်ခု အပိုပါလာသည်။ အယ်လ်ဂျီးယန်း အစာကြေ ဆေးပုလင်း။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုခေါ်ရန် သူ့အိမ်သို့ မော်တော်ကားဖြင့် သွားခဲ့သည့် ပထမ နေ့ မနက်ကတော့ ကျွန်မမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိမ်ဆီသို့ တက်သွားရာ လမ်းမသည် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အုန်းပင်များ အစီအရီ တန်းလျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိုယတ်ဂေဟာသည် အနီးအနား ပတ်ဝန်း ကျင်ရှိ အခြားအခြားသော ဂေဟာများလို အပြင်အဆင် အမွမ်းအမဲတွင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားခြင်း မရှိ။

အလယ်အလတ် အနေအထားတွင် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မအဖို့ တော့ အလွန်ထူးခြား ဆန်းကြယ်သည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်သို့ ရောက်သွားသည့် နယ် ခံစားရသည်။ အိမ်မှာ မြို့ကို အပေါ်မှစီး၍ မြင်နေရသည့် တောင်ကုန်း တစ်ကုန်းပေါ်၌ တည်ရှိသည်။ အောက်ဘက်တွင် ပြာလဲ့လဲ့ မြေထဲပင်လယ်သည် ပြန့်ပြူးစွာ ပြန့်ခင်းလျက် ရှိလေသည်။

အိမ်အဝ ကြီးတစ်လျှောက်ရှိ အစောင့်များသည် ကျွန်မလျှောက်ဝင်လာ သည်ကို မြင်သောအခါ ဆီး၍ အလေးပြုကြသည်။ လန်ဒန်မှ ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်နှင့် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်မှာ နေစဉ်တုန်းကလို မဟုတ်။ အစောင့် အကြပ်များ ထူထပ်စွာ ချထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ဝင်လျှင် ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ပြုရသည်။ အိမ်ဝင်းအဝင်လမ်းနှင့် အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ ကင်းလှည့်နေ သော တပ်သားများလည်း ရှိသည်။ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များကိုလည်း အိမ် ပတ်ပတ်လည် ခြံဝင်းအတွင်း နေရာအနှံ့ ချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်ခဲ့ရသမျှအရာအားလုံး ကို ကျွန်မမေ့သွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တဲလ်စ်သည် အဆက်မပြတ် ထိုး၍ ထိုး၍ ဟောင်ကာ အမြီးတနန့်နန့်နှင့် ကျွန်မအား လာရောက်၍ နှုတ်ဆက် နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

တဲလ်စ်သည် ကျွန်မကို မေ့မသွား၊ ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ ထိုနေ့က မနက်စာစားပွဲမှာ အချိန်လည်း အတော်ကြာသည်။ ပျော်စရာလည်းကောင်းသည်။ မိုနေနှင့် ဟန်တို့က တဲလက်စ်ကို လိမ္မာအောင် ပြန်လုပ်ပါဦးဟု ပြောကြသည်။

တဲလက်စ် ပျက်ဆီးသွားရသည်မှာ မစ်ကေးအပါအဝင် သူတို့အားလုံး၏ တာဝန်မကင်းဟု ကျွန်မက ပြန်၍ အပြစ်ဖို့သည်။ “ကဲ...ငါတို့ ရုံးသွားဦးမှ

ဖြစ်မယ်။ ငါတို့မှာ အနိုင်တိုက်ရမယ် စစ်ပွဲတစ်ပွဲက ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု အိုက်ကလုန်း၍ သတိပေးလိုက်သည် အချိန်တွင် ကိုးနာရီ ထိုးလုနေပြီ။ ကျွန်မ အဖို့တော့ တဲလက်စ်ကို ဘေးမှာထားပြီး ကားကို မောင်းနေရသော်လည်း ယခင် ကလောက် မပျော်နိုင်ပါ။

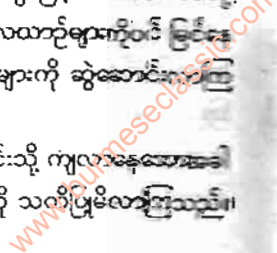
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို အိမ်ပြန်ဖို့ရသည့် ညနေခင်း ရုံးဆင်းချိန်တွင် ကျွန်မ၏ စိတ်သည် အယ်လ်ဂျီးရီးယား၌ လပေါင်းများစွာ နေခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးလို ခံစားနေရ သည်။ “မင်း ကနေ့ည တို့ဆီမှာပဲ ညစာစားသွား”ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြော သည်။ “ငါတို့ ဘရစ်ချ် မကစားရတာလည်း ကြာပြီ၊ ကစားကြဦးစို့”

ထိုညက ညစာမစားမီ ကျွန်မနှင့် ဘွတ်ချ်တို့သည် အိုယတ်ဂေဟာ အကြောင်း စကားစပ်မိကြသည်။ ဤဂေဟာ၏ အမည်မှာ မိသားစုဂေဟာဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း ဘွတ်ချ်က ပြောသည်။ နာမည်ကတော့ ကောင်းပါ၏။ သို့သော်လည်း ဤအိမ်သည် နေသူများကို မိသားစုစိတ်ဓာတ် ဝင်လာအောင် နှစ်ဖမ်းဆောင်နိုင်ဟု ထင်သည်။ နေရထိုင်ရသည်မှာ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်လို ပျော်စရာမကောင်း၊ ထို့ပြင်လည်း ဘိတ်လ်နေသည့် အိမ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်သည့်အခါ ဤအိမ်၏ အဆင့်သည် အလယ်အလတ် လူတန်းစားနေအိမ် အဆင့်မျိုးသာရှိ၏။ ကျွန်မက ဤအချက်ကို ဘွတ်ချ်အား ပြောပြသည်။

“အင်း... မင်းကတော့ ဘာမှမသိဘူး။ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာနေဖို့ ပြောလိုက် ရတာ ငါ့မှာ အာပေါက်လုခမန်းပဲ။ သူက အပြင်အဆင် ခပ်ရိုးရိုးခပ်သေး သေး အိမ်မျိုးမှာ နေချင်တာ။ ဒီအိမ်ရွေးရကောင်းလားဆိုပြီး ငါ့ကိုပဲကြိမ်းနေတာ။ ဒါ လန်ဒန်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရာထူးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အိမ်မျိုးမှာနေမှ ဖြစ်မည်လို့ သူ့နားဝင်အောင် မနည်းပြောရတယ်”

ကျွန်မတို့ ညစာစားပြီးစမှာပင် လေယာဉ်သံများ ကြားရသည်။ ဂျပန် လေယာဉ်များသည် သင်္ဘောဆိပ်ကို ဖုံးကြံနေကြလေပြီ။ ကျွန်မတို့အားလုံး အပြင် စကြိုသို့ ထွက်၍ ကြည့်ကြသည်။ မီးတောက် မီးလွှဲကြီးများကို မြင်နေ ကြရ၏။ အချို့မီးတောက်ကြီးများသည် အရှိန်ဖြင့်စွာဖြင့် ဆောင်းကင်သို့ ဆိုးတက်လျက်ရှိကြသဖြင့် အပေါ်မှ ပျံ့နေသော လေယာဉ်များကို မြင်နေ ကြရသည်။ ကျွန်မတို့ထွက်လာခဲ့စဉ်က သံခမောက်များကို ဆွဲဆောင်းကုန် ကြ သည်။

သို့သော်လည်း ဗုံးအစအနများ အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ကျလာနေသောအခါ ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ်မှ သံခမောက်များ၏ မလုံခြုံမှုကို သက်ပြုမိလာကြသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်မတို့ အိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ထက် လိမ္မာပါးနပ်သော တဲလက်ခံကမူ ဆိုဖာတစ်လုံးအောက်တွင် ဝင်၍ပုန်းနေပါသည်။

ကျွန်မတို့ ဆုတ်ခွာသွားသည့်နေရာမှာ ဧည့်ခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ ဆောင်းမီးဖိုခန်း၌ ချထားသော ဘရစ်ချံကစားသည့် စားပွဲဖြစ်သည်။ အိုက်ယူထားသော နေရာမှာ နေရာကောင်း၊ မီးဖိုကို ကျောပေး၍ ထိုင်ရသော မီးဖိုရှေ့တည့်တည့်မှ နေရာဖြစ်၏။ သူကတော့ သူ့ကျောတစ်ပြင်လုံး ကင်ပြီး ဖုတ်ပြီး ဖြစ်နေပြီဟု ပြောတတ်သော်လည်း ထိုနေရာသည် သူနှင့် အသင့်တော်ဆုံး နေရာမှန်း သူ သိလေသည်။

သူ၏ကျန်းမာရေးမှာ ယခင်ကလို မဟုတ်။ မကြာခဏ အအေးမိတတ်သည်။ ဘီတဲလ်၏အိမ်မှ ညစာစားပွဲသို့ သွားခဲ့စဉ်က သူသည် နှာစေးလျက် ရှိရုံမျှမက သူ့လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ခြောက်နေသည်ဟု ညည်းခဲ့သည်။ ယခုလည်း သူ၏နှာခေါင်းမှာ ပိတ်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးများကလည်း မျက်ရည်တန်နီ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ့ပုံပန်းမှာ နေကောင်းသည့် လကွဏာ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူ့အခြေအနေမှန်ကို မည်သူမျှ မပြောဝံ့။ အိပ်ရာထဲ သွားလှုံ့နေဖို့လည်း မတိုက်တွန်းဝံ့။

အိုက်သည် ဖျားနာခြင်းကို အလွန်မှန်းသည်။ သူ့အား ဖျားနာနေပြီး နာနေပြီဟု ပြောလျှင်လည်း မကြိုက်။ သူ၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘေးမှနေပြီး ဝေဖန်သူ၊ သတိပေးသူများကို အလွန် စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘွတ်ချံတစ်ယောက်ကတော့ သူ့အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ထားပြီး အိုက်မကြိုက်သည့် ကိစ္စကို ဇွတ်တိုး၍ ပြောတတ်၏။ အိုက် နားသင့်ပြီဟု ထင်လျှင် ခဏတစ်ဖြုတ်နားဖို့ အအော်အငေါက်ခံပြီး အကြောက်အကန် ပြောတတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့၌ စွဲကပ်နေသော နှာစေးချောင်းဆိုးသည် တုပ်ကွေးအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် လေးရက်တိတိမျှ လဲနေရသည်။ လေးရက်ကျော်သွားသည့်အခါ အဖျားမပြတ်သေးဘဲနှင့် ရုံးတက်သည်။ သူ့အဖျားဒဏ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ဖြူလျော်လျော် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ကို အိမ်ပြန်နားဖို့ ပြောဝံ့သူလည်း မရှိ။ အခြေအနေကလည်း သူမရှိလျှင် မဖြစ်သည့် အခြေအနေ။ သေရေးရှင်ရေးတဖွ အရေးကြီးသော ပြဿနာအားလုံးအတွက် တာဝန်ရှိနေသူမှာ သူ။

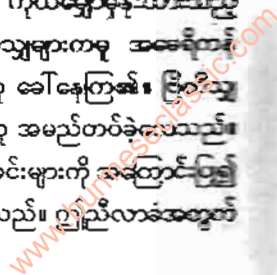
မြောက်အာဖရိက စစ်ဆင်ရေးမှာ ထင်သလောက် မအောင်မြင်။ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်မှာ ဆိုးရွားသည်။ အရုံးများနှင့်ချည်း ကြုံနေရသည်။ နောက်ထပ်လည်း အရုံးများနှင့် ဆက်တိုက် ကြုံနေရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

ကျွန်မတို့ဘက်မှ တပ်များ တပ်စွဲထားသည့်နေရာများနှင့် ရန်သူကုမ္ပဏီများ ရယူထားသည့် နေရာများကို ပြထားသော မြေပုံကြီးများသည် အိုက်၏ ရုံးခန်း နံရံများပေါ်၌ အပြည့်။ လွန်ခဲ့သော အပတ်များအတွင်းကဆိုလျှင် ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည့်အခါတိုင်း ဆောင်းမီးဖိုရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျောပေးထိုင်ကာ မြေပုံထောက်တန်ရှည်ကြီးကို လက်တွင်ကိုင်၍ နံရံပေါ်မှ မြေပုံကြီးများဆီသို့ တွေဝေငေးမောနေသော အိုက်ကို မြင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း လက်ထဲမှ ထောက်တံဖြင့် မြေပုံပေါ်မှ ခရီးလမ်းကြောင်းများကို ထောက်ကာ တပ်စခန်းများ နေရာအရွေ့အပြောင်းနှင့် အတက်အဆုတ်ကို လုပ်ကြည့်နေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သူ့ခေါင်းထဲဝင်လာသည့် စိတ်ကူးကို မကြိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်လုပ်ကာ လက်ထဲမှထောက်တံကို ပြန်ချပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ မြေပုံစံလက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တတ်လေသည်။

“အခြေအနေကတော့ ဆိုးတယ် ကေး”ဟု ပြောတတ်သည်။ “ဒီမိုးနဲ့ ဒီရွံ့အတွက် ငါတို့ဘက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မလုပ်မိခဲ့ကြဘူး” ရှေ့တန်းမှ အရာရှိများ၏ ခေါင်းဆောင်မှု ညံ့ဖျင်းခြင်းအတွက် သူ့အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်တတ်၏။ “ငါတို့အရာရှိတွေမှာ အတွေ့အကြုံ မရှိကြဘူး။ ကိုယ့်လက်အောက်က လူတွေကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြဘူး။ ကိုယ့်လက်နက်တွေကို ထိထိရောက်ရောက် ဖြစ်အောင် ဘယ်လို အသုံးချမယ်ဆိုတာကို သူတို့ မသိကြဘူး” ဤစကားများမှာ ဝေဖန်ပြစ်တင်သည့် သဘောဖြင့် ပြောခြင်းမဟုတ်။ အခြေအနေမှန်ကို အရှိအတိုင်း ပြောနေခြင်းမျှသာဖြစ်၏။

တကယ်တော့လည်း အဖြစ်မှန်၊ အခြေအနေမှန်ဆိုသည်မှာ လွှဲမလွှဲ ရင်ဆိုင်ရမည့် အချက်များဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင် ကိုယ်ရွှော်မှန်းထားသည့် ဖန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်မည် မှဟုတ်ပါလား။ ဗြိတိသျှများကမူ အခေါ်အဝေါ် စစ်သားများအား “မမှည့်သေးသော သစ်သီးများ”ဟု ခေါ်နေကြ၏။ ဗြိတိသျှ ဝိုလ်ချပ်ကြီးတစ်ဦးက ဆိုလျှင် “ပန်းသီးစိမ်းများ”ဟု အမည်တပ်ခဲ့လေသည်။

လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရသည့် အရေးအခင်းများကို အကြောင်းပြု၍ “ကာဆာဘလန်ကာ ညီလာခံ” ကျင်းပရန် ဖြစ်လာသည်။ ဤညီလာခံအတွက်

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု လုပ်ငန်းများကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက တာဝန်ယူရသည်။ တက်ရောက်မည့်လူများ စာရင်းကို အတည်ပြုပြီးချိန်တွင် စာရင်းကို ကျွန်မကြည့်ခွင့်ရသည်။ ကျွန်မများစွာ အံ့အားသင့်မိပါသည်။

ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီနှင့် အမေရိကန်သမ္မတ ရုစဗဲတို့ တက်ရောက်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်နှင့် ရေတပ်ဦးစီးချုပ် လော့ဒ်လူဝီမောင်ဘက်တန်တို့လည်း တက်ရောက်ကြမည် ဖြစ်၏။ အနောက်နိုင်ငံများမှ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် စစ်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပါ တက်ရောက်ကြမည် ဖြစ်၏။ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမှ စတာလင်မှာ အကြောင်းမညီညွတ်၍ မတက်နိုင်သဖြင့် ဝမ်းနည်းကြောင်း စာပို့ထားသည်။ ဤညီလာခံအတွက် လုံခြုံရေး အစီအစဉ်များကို အကြီးအကျယ် ပြုလုပ်ကြရသည်။ အိုက်အနေဖြင့် ဇာနည်လျက်နှင့် အိမ်တွင် အေးအေးမထိုင်နိုင်ဘဲ လှုပ်ရှားသွားလာနေရသည်မှာ ဤအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

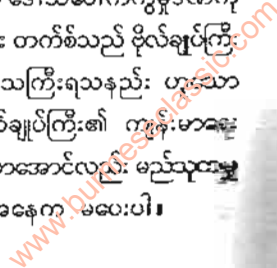
ကျွန်မကတော့ ညီလာခံတွင် ဆွေးနွေးကြမည့် အကြောင်းအရာများထက် ညီလာခံတက်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ်၌ ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ကျွန်မသည် နိုင်ငံရေးဝါသနာပါသူ တစ်ဦးမဟုတ်။ ပြီးတော့ ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် ထင်ထင်တော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တွဲ၍ အလုပ်လုပ်ရခြင်းတွင် စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ လူအများ၏ ဘဝကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းကြောင့်လဲ နိုင်စွမ်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တွဲ၍ လုပ်ရသော အလုပ်သည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ကိုယ်တိုင်ကလည်း စွဲမက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်မ ဤစကားကို ပြောခြင်းမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ခြင်း ခင်မင်မက်မောသော သဘောဖြင့် ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရိုးရိုးစွဲမက်စရာကောင်းသည့် သဘောကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများတွင် တစ်ဖက်သားကို သံလိုက်သဖွယ် ဆွဲဆောင်နိုင်သော အရည်အသွေးများ ရှိနေကြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်နိုင်သော ထူးခြားသည့် စွမ်းရည်သတ္တိမျိုးကိုသာ သူတို့၌ မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါမူ သာမန်လူများထက် ထူးခြားပြောင်မြောက်သော လုပ်ရည်ကိုင်ရည်များကို ပိုင်ဆိုင်ကြလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်နှင့် တွဲ၍ အလုပ်လုပ်နေစဉ်အတွင်း တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရသည့် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ခေါင်းဆောင်ကြီးတိုင်း၌ တစ်ဖက်သားက ခင်မင်စွဲမက်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သော အရည်အသွေး ရှိကြသည်ချည်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်ကြီးများကို မဆိုထားနှင့်။ သမ္မတရုစဗဲ၏ တရားဝင်မဟုတ်သော အထူးသံတမန် တစ်ဦးအဖြစ် သမ္မတရုစဗဲ၏ ကိုယ်စား နိုင်ငံတိုင်းခေါင်းဆောင်တိုင်းဆီသို့ သွားရောက်ခဲ့ဖူးသည် ဟယ်ရီဟော့ဘ်ကင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် အလွန်နားအေးပါးအေးနေတတ်သော မောင်ဘက်တန်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှာပင် ဤအရည်အသွေးမျိုး ရှိတတ်သည်ဖြစ်ရာ ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီနှင့် သမ္မတရုစဗဲတို့လို ကမ္ဘာသိ ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်ကြီးများ၌ ဆိုလျှင် ဤအရည်အသွေးများ မလွဲမသွေ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်သည်။ ယနေ့ခေတ် ပုဂ္ဂိုလ်များက ပီယသိဒ္ဓိဟု ခေါ်နေကြသော အရည်အသွေးမျိုးကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ပိုင်ဆိုင်နေကြသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်မနက်ခင်းတွင် တက်စံသည် ကျွန်မစားပွဲ၌ လာရပ်ပြီး “ဗိုလ်ချုပ်ရယ်တာ နှစ်ခါတွေ့တယ်။ သူ နေကောင်းလာပြီလို့ ထင်ရတာပဲ” ဟု ပြောသည်။ တက်စံသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ကို ကြည့်ညှိကိုးကွယ်သူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား မလုပ်သင့်သည်ကို ဇွတ်တိုးလုပ်အောင် ဆွပေးချင်တတ်သော သဘောရှိသည်။ အထူးသဖြင့် အလုပ်တစ်ခုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်သွားစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် နှိုးဆွပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ မကောင်းသည့် စိတ်စေတနာဖြင့် လုပ်ခြင်းမျိုးကား မဟုတ်ပါ။ တက်စံသည် သူကိုယ်တိုင်က အလုပ်ကို အလေးအနက်ထားသူဖြစ်၏။ အလုပ်ကို စံချိန်မီနှင့် ပြီးမြောက်သွားအောင် ကြိုးစားအားထုတ်တတ်သည်။ လုပ်ပြီးတော့ ဆိုလျှင်လည်း အသေးစိတ်က အစ လိုက်တတ်သည်။

သူ့အထက်က အရာရှိကို ကျော်၍ လုပ်တတ်သည့် သဘော ဖြစ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ကိုယ့်အထက်အရာရှိ၏ အလုပ်တွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်လာတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤညာဏ်ကြောင့် ပင်လျှင် သူ မပါလျှင် မပြီးသည့်သဘော ရှိလာရပြီးက သူ့ကို လက်မလွှတ်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက် စိတ်အဆင်မပြေ ဖြစ်နေသည့် အခါမျိုးတွင် အပြင်းထန်ဆုံးသော ဒေါသပေါက်ကွဲမှုဒဏ်ကို အများဆုံးခံရသူမှာ တက်စံပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း တက်စံသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်က သူ့အပေါ် ဘာကြောင့် ဤမျှလောက် ဒေါသကြီးရသနည်း ဟု သော အချက်ကိုမူ သဘောမပေါက်ပေ။ ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ ကောင်းလှသည်ဟု မဆိုသာ။ ကောင်းလာအောင်လည်း မညီညွတ်မှု လုပ်မပေးနိုင်ပါ။ လုပ်ပေးနိုင်အောင်လည်း အခြေအနေက မပေးပါ။

အခက်အခဲ ပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ဇန်နဝါရီလ အတွင်းတွင် အိုက်၏ သွေးခုန်နှုန်းသည် တောက်လျှောက် တက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မတို့အားလုံး ဘေးမှနေ၍ သောကဖြစ်နေကြရ၏။ သူ၏သွေးပေါင်ချိန်မှာ ၁၇၅ နှင့် ၁၈၅ ကြားတွင် ဟိုဘက်ရောက်လိုက် သည်ဘက်ရောက်လိုက်နှင့် မတည်မငြိမ် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အလုပ်ကို လျော့သည် မရှိ။ နာရီပေါင်း များစွာ လုပ်မြဲ လုပ်နေသည်။ အမြဲတစေ ဖျော့တော့လျက် ရှိ၏။ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။ သည်အတိုင်းပင် လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေကြရလေသည်။

ကဆာဘလန်ကာ ထိပ်သီးညီလာခံသည် အိုက်၏ စိတ်ဓာတ်အင်အား ကို တိုးတက်လာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရောက်လာနေသည့် စစ်သတင်းများ ကလည်း သတင်းဆိုးတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ညီလာခံသို့ တက်ရောက်လာကြသည့် ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် အိုက်အပေါ်တွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန် ပြစ်တင်ခြင်းလည်း မပြု။ ချီးမွမ်းစကားလည်း မပြော။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ လည်ပင်း ကတော့ ကြီးကွင်းထဲ ရောက်နေပြီ။ တကယ်လို့ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာမယ် ဆိုရင်တော့ ဒေါက်မြတ်ချစ်ရတော့မှာဘဲ” ဟု ဘွတ်ချီကပြောသည်။

သို့သော်လည်း ညီလာခံတွင် ဆွေးနွေးကြမည့် အစီအစဉ်ထဲ၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ၏လည်ပင်းကိစ္စသည် အဓိကအချက်အဖြစ် ပါမလာခဲ့ပါ။ ညီလာခံတွင်သမ္မတ ဇုစဗွဲနှင့် ဝန်ကြီးချုပ် ချာချီ တို့သည် ဂျာမန်များ ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချခြင်း ကိုသာ လက်ခံရန် သဘောတူညီခဲ့ကြလေသည်။

ကဆာဘလန်ကာ ညီလာခံသို့ တက်ရောက်လာကြသူများထဲတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ နောက်မှ မားမားမတ်မတ်ရပ်ခဲ့သူ တစ်ဦးရှိသည်။ ထိုသူ ကား အိုက်၏ အထက်အရာရှိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျော့ကတလက်မာရှယ် ဝေတည်း။ သူ့ကိုတော့ ကျွန်မ လန့်ခဲ့ရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်သည် အေးစက်စက် မာကျောကျောနှင့် ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်ရုံမက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် စည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်သည်။ ညီလာခံအပြီးတွင် သူသည် အိုက်ထံ အလည်လာသည့် သဘောဖြင့် အယ်ဂျီနီးယား သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ရောက်လာသည့် အခိုက်မှာပင် တဲလ်ဗီနှင့် ကျွန်မသည် ကျားရှေ့မှောက်ရက်လဲသည့်နယ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မသည် အိုက်နှင့် မာရှယ်အား ကားနှင့် ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အိုက်က “မင်းလည်း အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့လေ ကေး

တဲလက်ဗီနဲ့ခွဲနေရတာကြာတော့ သူနဲ့ တွေ့ချင်မှာပေါ့” ဟု ကျွန်မအား လှမ်းပြော သည်။ ကျွန်မက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ဦးနောက်မှ အသာ ကပ်လိုက်သွားသည်။ တဲလက်ဗီကတော့ အပြေးအလွှား လာကြိုပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်၏ အချိုးအစားမှာ ကျွန်မတို့ အိုက်တို့လို မဟုတ်ပါ။ တွေ့တွေ့ချင်း အကဲခတ်မိသော ကျွန်မသည် သူတို့နောက်မှ လိုက်မသွားပါ။ သီးသန့်ရှိသော အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ တဲလက်ဗီကို ခေါ်ကာ အသာဝင်ထိုင် နေလိုက်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှစ်ယောက်ကတော့ ဧည့်ခန်းကြီးထဲ၌ ခဏ တစ်ဖြုတ် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် အိုက်၏ပြောသံကို ကျွန်မကြားလိုက်ရသည်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားအခန်းကို လိုက်ပြပေးမယ်” လူနှစ်ယောက်သည် လှေကားမှ တက်သွား ကြသည်။ အထူးအဆန်းဟုထင်လျှင် ဝင်ရှုပ်ချင်တတ်သော တဲလက်ဗီသည် ကျွန်မ ရင်ခွင်ထက်မှနေ၍ ခုန်ချပြီး သူတို့နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်သွားပါလေ တော့သည်။

ခဏမျှအကြာတွင် ဘွတ်ချီသည် တဲလက်ဗီကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပြီး ပြန်ဆင်းလာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နီရဲလျက်ရှိပါသည်။ သူပြောပြကာမှပင် အပေါ်ထပ်၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်မသိရသည်။

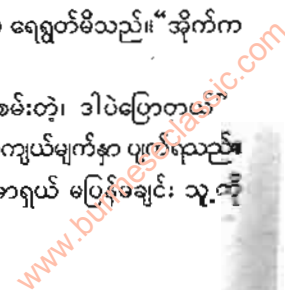
“ဒီတိရစ္ဆာန် အပေါ်ထပ်မှာ ဘာလုပ်လာတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား” ကျွန်မက မျက်ခုံးများကိုပင့်၍ သူ့အား ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိပ်ရာကို သေးနဲ့ပန်းခဲ့တယ်၊ သိလား” “ကျွန်မဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ဘဲ”

“တကယ့်ကို ပန်းခဲ့တာ၊ အိုက်က အိပ်ရာပေါ် လက်နဲ့ထောက်ပြီးအိပ်လို့ အလွန်သက်သောင့်သက်သာ ရှိမယ့်အကြောင်း ပြောနေတုန်း ဒီတိရစ္ဆာန်က အိပ်ရာပေါ် ခုန်တက်တယ်၊ အိပ်ရာခင်းပေါ် လျှောက်သွားတယ်၊ ငါလိုက်ဖမ်းနေ တုန်းမှာ အိပ်ရာခေါင်းရင်းဘက် ရောက်သွားတယ်။ ခေါင်းအုံးပေါ်လည်းရောက် ရော ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ပြီး သေးပန်းတော့တာပဲ”

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ” ဟု ကျွန်မက ရေရွတ်မိသည်။ “အိုက်က ဘာပြောသလဲဟင်”

“အဲဒီ ခွေးစုတ်ကို ဖမ်းပြီး ခေါ်ထုတ်သွားစမ်းတဲ့၊ ဒါပဲပြောတယ်” တဲလက်ဗီလုပ်ပုံကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ အကြီးအကျယ်မျက်နှာ ပျက်ရသည်။ သူ့ကို ကျွန်မအိမ်သို့ ခေါ်ထားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ် မပြန်မချင်း သူ့ကို အိုက်အိမ်သို့ ပြန်မပို့ရပါ။

ဤအဖြစ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်နှင့် ကျွန်မကြားတွင် အခုအခံကလေးများ ဖြစ်သွားလေမလားဟူသော သံသယသည် ကျွန်မ၏စိတ်တွင် ကပ်ငြိခဲ့ပါသည်။ သူ အိုက်ထံသို့ အလည်လာစဉ်က ကျွန်မသာ မရှိခဲ့လျှင် သူပို၍ စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟူသော အထင်ကိုလည်း ကျွန်မ ဖျောက်၍ မရခဲ့ပါ။ ကျွန်မနှင့် တွေ့သည့်အခါများတွင် သူသည် ယဉ်ကျေးမှု ဝတ္တရားအရ ကျွန်မ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့သော်လည်း သူ၏အပြုအမူမှာ ကျွန်မကို လူတစ်ယောက်ဟု ထင်ပုံမပေါ်ပါ။ အမှန်တကယ်လည်း သူသည် ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်စကားတစ်လုံးမျှပင် မပြောဖူးပါ။

သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်နှင့် အနီးစပ်ဆုံး အလုပ်တွဲ၍ လုပ်နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့စဉ်လျက်နှင့်လည်း သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား အခြားလူတွေလို “အိုက်” ဟု တရင်းတနီးခေါ်သည်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မကြားခဲ့ဖူးပါ။ ဘယ်တော့ပဲခေါ်ခေါ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဟူသော ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို အပေါင်းအသင်းမဆုံသူ တစ်ဦးဟုပင် ထင်ပါသည်။

ဘွတ်ချ်တမူ ကျွန်မ၏အမြင်သည် တစ်ဖက်သတ် နိုင်လွန်းသည်ဆိုသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်သည် အပြင်ပန်းတွင် ခက်ထန်တင်းမာတန် ရှိသော်လည်း အတွင်းသဘောမှာ ထင်သလောက်မဆိုးဟု သူက ယူဆသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့စကားကို နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အယူအဆ မှန်ကောင်း မှန်နိုင်လိမ့်မည်။ ကျွန်မ သိရသလောက်ဆိုလျှင် တစ်နေ့မှန်းလွှဲပိုင်တွင် မာရှယ်သည် အိုက်၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘွတ်ချ်အား ခေါ်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း ပြုသည်။

မာရှယ်က အိုက်၏ စနစ်တကျ အုပ်ချုပ်မှုကို သဘောမကျ။ အလုပ်သမား လုပ်လွန်းသည်ဟု သူထင်သည်။ အထူးသဖြင့် ရုံးခန်းများ၌ အချိန်များများ သုံးနေခြင်းကို သူမကြိုက်။ ရုံးခန်းတွင်း၌ တစ်နေ့လေးနာရီမျှနေလျှင် လုံလောက်ပါသည်ဟု သူက ယူဆသည်။

“ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ အချိန်လျှော့လုပ်တာ မလုပ်တယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဖို့ ငါ မင့်ကို တာဝန်ပေးခဲ့မယ်” ဟု သူက ဘွတ်ချ်ကို မှာသည်။

ဤအကြောင်းကို ဘွတ်ချ်က ကျွန်မအား ပြန်၍ ဖောက်သည်ချရင်း “ငါက အိုက်ကို တစ်နေ့လေးနာရီပဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တိုက်တွန်း

ရမှာတဲ့လဲ၊ ပြီးတော့ အိုက်ကို နေ့စဉ် အနိပ်ခံနိုင်အောင် လုပ်ပေးရမယ်တဲ့၊ ဒါကြီးကျတော့ကော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့ကို နားချလို့ ရမှာတဲ့လဲ” ဟု ညည်းသည်။ နေ့စဉ်အနိပ်ခံဖို့ စီစဉ်ပေးရမည်ဟူသော တာဝန်မှာလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်က အမိန့်အဖြစ်ပေးခဲ့သည့် ညွှန်ကြားချက်တစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဘွတ်ချ်မှာ စိတ်လည်းပျက်၊ ကြောက်လည်းကြောက် ရှိ၏။ “နေ့စဉ်မှန်မှန် အနိပ်ခံဖို့ကျတော့ အိုက်ကို မင်း ပြောမပေးနိုင်ဘူးလား” ဟု သူက အကူအညီ တောင်းသည်။

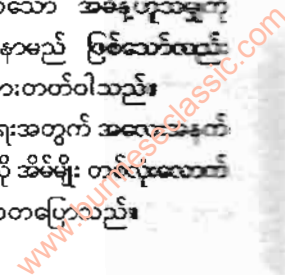
ကျွန်မ တတ်နိုင်သော ကိစ္စမဟုတ်၍ ကျွန်မကပင် သူ့ကို ပြန်၍ တောင်းပန်ရတော့သည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ကျွန်မတို့ အပေါ်၌ ခင်မင်သူ သဘောကောင်းသူ ဖြစ်သော်လည်း သူသည် လုပ်စရာဘာတစ်ခုမှ မရှိသော ခေမသေနာပတိချုပ် မဟုတ်ပါ။ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးအနေဖြင့်ကျတော့ သူသည် သည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းသမား တစ်ဦးဖြစ်ရာ သူ့ကို ကျွန်မတို့က ဘယ်လိုလုပ်၊ ဘယ်လိုကိုင်၊ ဘယ်လိုနေ၊ ဘယ်လိုထိုင် စသည်ဖြင့် ဆရာလုပ်ပုံ ဩမည်လော။ ဘွတ်ချ်ကလည်း မလုပ်ပုံပါ။ ကေးဆမ်းမားစဘီးဟု ခေါ်သော ကျွန်မလို ပါမွားက သာ၍ပင် မလုပ်ပုံသည် ကိစ္စပါ။

နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်၏ ညွှန်ကြားချက်အားလုံးကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ထံ တင်ပြရန်နှင့် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ရပ်ကို အသာစောင့်၍ ဩည့်ကြရန် ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ် နှိပ်စက်မှုကို အိုက်အား အနိပ်သည်တစ်ဦးထား၍ အနိပ်ခံရန် ပြောသည်။ အခြေအနေသို့ ရောက်သွားပြီး အိုက်၏ ဆန္ဒအရ ဘွတ်ချ်ကိုယ်တိုင်ပင် အနိပ်သည် တစ်ဦး ရှာပေးရသည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုနေ့က ညခြောက်နာရီတွင် အနိပ်ခံပြီး ညစာစားရန် ဆင်းလာသည့် အခါ အိုက်က အနိပ်ခံရသည်မှာ အကြောအခြင် အလွန်ပြေကြောင်း ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ထိုနေ့က ပထမဆုံးအကြိမ် အနိပ်ခံခြင်းသည် နောက် ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သွားပါသည်။ အိုက်အနေဖြင့် နောက်ထပ် အနိပ်ခံဖို့ အချိန်မရတော့။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်၏ စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်သော အမိန့်ဟူသမျှကို အိုက်သည် သံစွာရှိစွာဖြင့် လိုလံနှာကောင်း လိုက်နာမည် ဖြစ်သော်လည်း အိုက်အပ်သည့် ညွှန်ကြားချက်များကိုမူ လျစ်လျူရှုထားတတ်ပါသည်။

အိုက်သည် သူ၏စိတ် အပန်းပြေအောင် လုပ်ရေးအတွက် အလေးအနက် အရေး စဉ်းစားလာသည်။ “တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်လို့ အိမ်ချိုး တယ်လီဂရပ်ကော့ ရချင်တယ်” ဟု တစ်ညတွင် တောင့်တောင့်တတပြောသည်။

“ဟင်...ရချင်ရင် လွယ်ပါတယ်” ဟု ဘွတ်ချိုက ပြန်ပြောသည်။ နောက်ရက် အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ဘွတ်ချို တွေ့ထားသော အိမ်ကို ကြည့်ရန် အတွက် မြို့ပြင်သို့ ဆယ်မိုင်ခန့် ထွက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်မှာ လယ်တဲအိမ်မျိုးဖြစ်၍ တစ်တိုက်လုံး အင်္ဂတေကိုင်ထားသဖြင့် အဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်။

မိုးထားသည်အုတ်ကြွပ်များက အနီရောင်၊ အတော်ကြီး ဟောင်းနွမ်းစုတ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သက်သောင့်သက်သာနေ၍ ရမည့်သဘောတော့ရှိ၏။ အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ တင်းနစ်ကုပ်များရှိ၍ မြင်းစောင်းများလည်း ရှိလေသည်။ သူ့နည်း သူ့ဟန်နှင့် နေချင်စဖွယ် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရုံမျှမတ လူသူကင်းဝေးပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိသည်။ ဤအိမ်ကို “သင်္ဘောသား သုခရိပ်မြို့” ဟု အမည်ပေးထားကြောင်း ဘွတ်ချိုထံမှ သိရလေသည်။

သင်္ဘောသား သုခရိပ်မြို့ဂေဟာသို့ ရောက်ခါမှပင် ကျွန်မသည် အိုက်နှင့် အတူ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်းစီးခဲ့ကြသည်။ အိုက်သည် အကောင်းဆုံး မြင်းစီးသမားတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ မြင်းစီးကောင်းကြောင်း ကျွန်မကထုတ်ဖော်၍ ချီးမွမ်းမိသောအခါ သူက “ဝက်စပျိုင့် စစ်တက္ကသိုလ်က တတ်လာတာ” ဟု ပြောသည်။ “ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်မှာ မြင်းတွေကို ကုန်းနီးမပါဘဲ စီးလေ့ရှိတယ်။ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် စီးတာမျိုးပေါ့။ ဝက်စပျိုင့်ရောက်တော့ လူကြီးလူကောင်း မြင်းစီးနည်းကို သူတို့က စနစ်တကျ သင်ပေးလိုက်တယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြေမှာ မြင်းစီး၍ ကောင်းသောမြေမျိုး မဟုတ်ပါ။ သစ်တောရှိသည့် နေရာများပင်လျှင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ထူထပ်သည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်တောများကို စစ်တပ်က ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး အစောင့်အရှောက်ထားသည်။ ချုံပုတ်တိုင်း နောက်ကွယ်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်တော့ရှိဟန် တူ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ လုံခြုံမှုအပြည့် ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ မြင်းစီးထွက်သည့်အခါတိုင်း အိုက်၏လုံခြုံရေးအတွက် မြင်းစီးတပ်သားများပါ လိုက်ပါလာတတ်၏။ သူတို့နှင့်အတူ လက်ဖြောင့်တပ်သားများပါ လိုက်ပါလာတတ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို နည်းနည်းကလေးမှ မျက်ခြေပြတ်မခံ။ ဤလောက်အထိ အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြပ်ပေးနေခြင်းကို အိုက်က သဘောမကူး။

“ငါဟာ ငါးပဲ၊ လှောင်အိမ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ရွှေငါးတစ်ကောင်လိုပဲ ဘာထူးလဲ” ဟု သူကပြောသည်။ “တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မျက်စေ့အောက်ထဲ ပျောက်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတဲ့ ဘဝဟာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ”

မှန်ပါသည်။ တစ်ဦးမဟုတ် တစ်ဦးက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့လုံခြုံရေးအတွက် ဖြစ်၏။ အခြေအနေက ထိုအတိုင်းပင် နေရမည် မဟုတ်ပါလား။

မြင်ရသူတို့အဖို့တော့ ကျွန်မတို့ စုံတွဲသည် အထူးအဆန်း ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ အိုက်ဝတ်စားထားပုံမှာ ခုံခုံညားညားရှိသည်။ မြင်းစီးဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်၏။ ကျွန်မ အဝတ်အစားများကတော့ နည်းနည်းလေးမှ အချိုးအစားမကျ။ အောက်ပိုင်းတွင် မြင်းစီးသောင်းဘီ ပွပွကြီးကို ဝတ်၍ အပေါ်ပိုင်းတွင် ကာကီရှပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက်တွင် စစ်ဖိနပ်ကြီးများ စီးထားပြီး ခေါင်းမှ ဆံပင်များကိုမူ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် စုစည်းထားသည်။

နေ့ခင်းပိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ရုံးဆင်းပြီး သင်္ဘောသား သုခရိပ်မြို့သို့ လာသည်။ နာရီအနည်းငယ်မျှ မြင်းလျှောက်စီးသည်။ ပြီးတော့ ရေမိုးချိုး၊ ခဏတစ်ဖြုတ်နား၊ ညစာစားပြီးတော့မှ အယ်ဂျီးရီးယားသို့ ပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် စနေနေ့ည အိပ်ပြီး တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့လုံး နားသည်။ လန်ဒန်ရှိ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်မှာတုန်းက နားနားနေနေနေကြသည့် ပုံစံအတိုင်းပင် နေကြသည်။ ဘရစ်ချ်ဖဲ ကစားသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသည့်နေ့များတွင် အိမ်အပြင်၌ ထွက်ထိုင်ကာ စကားစမြည်ပြောကြသည်။ သေနတ်ပစ်ကျင့်သည့်အခါ ကျင့်သည်။

အိုက်ကပေးခဲ့သည့် ကျွန်မ၏ ဘာရက်တာ အမျိုးအစား မိန်းမကိုယ်ဝတ်စုံတိုလေးမှာ စထရာသာလင်း သင်္ဘောနှင့်အတူ ရေအောက်သို့ ပါသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အိုက်က နောက်တစ်လက် ပေးထားသည်။ သွားလေရာရာ အမြဲဆောင်သွားဖို့ တိုက်တွန်းလွန်းသဖြင့် ဤသေနတ်မှာ ကျွန်မကိုယ်နှင့် ကွာသွားသည် မရှိပါ။ ညအချိန်မှာပင်လျှင် ကျွန်မ ခေါင်းအုံးအောက်၌ ထား၍ အိပ်သည်။

သင်္ဘောသား သုခရိပ်မြို့ဂေဟာသည် လန်ဒန်က တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်ဂေဟာလောက်တော့ မမိပါ။ သို့သော်လည်း အနှိပ်သည်တစ်ယောက်နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အနှိပ်ခံရသည်ထက် အိုက်၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို ပို၍ ထိရောက်စွာ အပန်းပြေစေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

(၁၄)

တစ်ညတွင် ကျွန်မသည် အိုက်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးရသည်။ အိမ်ဝင်းအတွင်း ကားလမ်းမ အလယ်တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်။ ကျွန်မတို့ အမြဲတစ်စေ မြင်ခဲ့ဖူး တွေ့ခဲ့ဖူးသည် ပုံသဏ္ဍာန်။ အခြားသူမဟုတ်။ ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီ။

“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ” ဟု အိုက်က အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။
“သူ ဒီမှာလာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကားပေါ်မှ ကသောကမျော ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်မ တိုယ်တိုင်လည်း ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူ့နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်သည်။ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ လိုက်သွားမိခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ အနား ရောက်သွားသည့်အခါတွင် ဝန်ကြီးချုပ်အား ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆက်ဆံရမည်လော။ သို့မဟုတ် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသည် မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း တစ်ဦးလို ဆက်ဆံရမည်လော။ ကျွန်မ ဝေခွဲ၍ မရနိုင်။ ထိုမေးခွန်းကို ချာချီ ကပင် ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။

သူသည် လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးဖြင့် ကျွန်မဘက်သို့ ထိုးပြလိုက်ပြီး “ဟယ်လို...ကေး၊ ငါမင်းကို ဒီမှာ တွေ့ရလိမ့်မယ်ဆိုတာသိလို့ လာခဲ့တာ” ဟု ဆီး၍ ပြောလိုက်ပါသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်သည် တူရက်နိုင်ငံသို့ သွား၍ အမေရိကန် သမ္မတရုစဗဲနှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပြီး အပြန်တွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါထံသို့ တမင်သက်သက် ဝင်လည်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် လာရောက်လည်ပတ်ခြင်း ဖြစ်၍ နောက်ပိုင်းတွင် မကြာခဏ အလည်ရောက်လာ တတ်သည်။

အယ်လ်ဂျီးရီးယားသို့ လာလည်ခြင်းကို ချာချီက “ပျင်းရိစွာ အနားယူခြင်း” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ သူ့အနေဖြင့် အယ်လ်ဂျီးရီးယား၏ နေရောင်နှင့်

အပူကို သဘောကျသည်။ အခု သူ့ရောက်လာချိန်တွင် စိုစွတ် ထိုင်းမိုင်းနေပြီ ဖြစ်သော လန်ဒန်ရာသီဥတုနှင့် ယှဉ်လိုက်မည် ဆိုပါက အယ်လ်ဂျီးရီးယား ဥတုသည် ပို၍ ကြည်လင်တောက်ပသော နေရောင်ခြည်ကို ရနေသည်။ ချာချီ နှင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါတို့သည် တွေ့ကြသည့်အခါတိုင်း ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြ သည်ချည်း ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်သား စကားပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက် မောလိုက်နှင့် တကယ့် ကျောင်းနေဘက် ငယ်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံနေကြသည်နှင့် တူလှလေသည်။

အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဝန်ကြီးချုပ်အား နေ့လယ်စာကျွေးရန် ချက်ချင်း စီစဉ်သည်။ ဖိတ်ကြားမည့်လူများစာရင်းကို ပြုလုပ်နေရာမှ ကျွန်မအား လှမ်းပြော သည်။ “မင်း သတိထားမိရဲ့လား ကေး...၊ အခုဖိတ်မယ့် ဧည့်သည်တွေဟာ ငါ့ထက် ရာထူးကြီးတဲ့ လူတွေချည်းပဲ” မှန်ပါသည်။ နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီပါမည်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ချီဂေါ၊ ဆာအလန် ဘရွတ်ခ်၊ မြေထဲပင်လယ် မဟာမိတ်ရေတပ်များ၏ စစ်သေနာပတိချုပ် အဖြစ် တာဝန်ပေးထားသော ရေတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကမ်းနှင့်ဟမ်းနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ် ခြောက်ဦး။ ယင်းခြောက်ဦးမှာလည်း အိုက်ထက် ကြယ်ပွင့်ပိုများသော ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် သူတို့လူစုအား ရာထူး အလိုက်၊ အဆင့်အတန်းအလိုက် ထိုင်နိုင်အောင် နေရာချထားရေး အစီအစဉ် ကို အထူးသတိထား၍ ရေးဆွဲကြရလေသည်။

ထိုနေ့က နေ့လယ်စာ စားပွဲတွင် ယှဉ်၍ ပြသလို မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ရာထူး အဆင့်အတန်းများကြောင့်လားတော့ မသိ။ (ထိုနေ့နေ့လယ်စားပွဲနှင့် အဆက်အစပ် ရှိလိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်ပါ) နောက် ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ အိုက်သည် ကြယ်တစ်ပွင့် ထပ်ရသည်။ လေးပွင့်မြောက် ကြယ်ဖြစ်သည်။ ယခု တိုးလာသော ကြယ်တစ်ပွင့်ကြောင့် သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရာထူးကို အပြည့်အဝ ရသွားသည်။

ထိုညက အရေးပေါ် ပါတီပွဲလေးတစ်ပွဲ လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ စစ်ဌာနချုပ်မှ စစ်ထမ်းများအတွက် အိုက်က သူ့ရာထူးဦးသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လေးယား စားပွဲသောက်ပွဲကလေး ဖြစ်၏။ အိုက်က ရှန်ပီနီနှင့် ဧည့်ခံလေသည်။ သူသည် ထိုညက အတော်ကြီး ပျော်လျက် ရှိသည်။ အပေါ်ယံ ဟန်လူပုဂ္ဂိုလ် ဆုခံခြင်း မဟုတ်။ တကယ်နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပျော်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ထံမှ ထောင်ပြန် ဟပ်လာသော ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ကျွန်မ ခံစားကြည့်ရုံမျှဖြင့် သိပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်သည် အလွန်ခင်မင်ဖွယ် ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မည်သူနှင့်တွေ့တွေ့ ခင်မင်နှစ်လို့ဖွယ်ရာကောင်းသော အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအပြုံးရိပ်၏ နောက်တွင် ပြဿနာပေါင်းစုံအတွက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေရသည့် သောကသည် ထုထည်ကြီးမားစွာဖြင့် ရှိနေသည်။ အများတကာနှင့် ရောနှော ဆက်ဆံနေရသော်လည်း သူ့စိတ်သည် အလွန်အထီးကျန်နိုင်လျက်ရှိကြောင်း ကျွန်မရိပ်စား နားလည်ခဲ့ပါသည်။ ယနေ့ သူပျော်ပုံမှာ လိုက်လို့လိုက်လို့ ရှိလှသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို တဒင်္ဂတော့ဖြင့် သူမေ့သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ပါ ရော့ရှ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားကြရပါသည်။

အယ်လ်ဂျီးရီးယားတွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသည့် သူတို့၏ ဘဝမှာ ရာထူးတိုးခြင်းများ၊ ပါတီပွဲကျင်းပခြင်းများဖြင့်သာ ပြည့်လျမ်းနေသည် မဟုတ်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်၏ ကြမ်းတမ်းသော ဘဝနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ ဘဝကိုလည်း သိခွင့်လေ့လာခွင့် ရခဲ့သည်။ ရှေ့တန်းနာသသည် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ မရှိပါ။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်၌ မော်တော်ကားမောင်းရသည့် အတွေ့အကြုံကို ကျွန်မ ပထမဆုံးရခဲ့သည်မှာ ကွန်စတန်တင် တီဘတ်ဆားနှင့် တတ်ဆာရင်တောင်ကြားသို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခရီးထွက်စဉ်ဖြစ်၏။

ရှေ့တန်း၌ မြင်တွေ့နေရသည့် အခြေအနေများမှာ ဆိုးရွားလှသည်။ ဆိုးရွားလွန်းသဖြင့် ကျွန်မတို့ဘက်မှ အကြီးအကျယ်ဆုံးရှုံးမှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရသော နေရာသည် ကတ်ဆာရင်း တောင်ကြား ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ရှိ မော်တော်ကားလမ်းများမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ တောပိုင်းမှ လမ်းများထက်ပင် ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ရှေ့ပြေးလမ်းကြောင်းသည် ရှေ့ဆုံးမှ သွားရသည်။

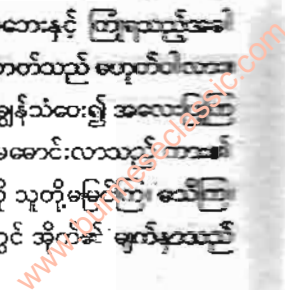
ထို့နောက် အလံတဖျပ်ဖျပ်လွင့်နေသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ကား။ ပြီးတော့ လက်နက်ကြီးများ တင်လာသည့်ကား၊ ထိုကားနောက်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကား တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် အစားထိုး၍ သုံးရန်လိုက်ပါလာသည့် အပိုကားနှင့် နောက်ဆုံးမှ အစောင့်ကား။ မော်တော်ကားလမ်းကလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မဟုတ်။ ကားလမ်းပေါ်တွင် ပြေးသွားနေသမျှ ယာဉ်များကလည်း စစ်ကားများ ချည်းသွားဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် အဆက်မပြတ် ပြေးနေကြသည့် ထရပ်ကားကြီးများမှာ ရိက္ခာတင်ကားများ ဖြစ်သည်။

အလွန်ကျဉ်းသည့် လမ်းမပေါ်တွင် အလွန်များပြားသည့် ထရပ်ကားကြီးများကို ရှောင်တိမ်း၍ မောင်းနှင်ရသည့် အလုပ်မှာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အဆဲမတန် ဝင်ပန်းလှပါသည်။ ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာရဲဘော်များမှာ အများအားဖြင့် လူကြမ်းများဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ကား ထိပ်ခေါင်းပေါ်မှ အလံသည် သူတို့အဖို့ ဂရုစိုက်စရာ မဟုတ်ပါ။ သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်မိသည့်အခါတိုင်း ကျွန်မမှာ ကျွန်မ၏ကားကို အလျင်ဆုံးဦးအောင် လမ်းဘေးဆွဲချရသည်က များ၏။ လမ်းဘေးသို့ ဆွဲချလိုက်သည့် အခါတိုင်းလည်း ကျွန်မ၏ကားသည် ရွံ့ဇွက်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်က များ၏။

ကားကို အထူးသတိထားပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ မောင်းနေရသဖြင့် စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ရသည်က တစ်ဖက်။ ရန်သူများ၏ အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မှုအန္တရာယ်ကို ကြောက်ရသည် တစ်ဖက်နှင့် ကျွန်မမှာ ဗျာများလျက်ရှိရပါသည်။ “တကယ်လို့များ ကြားဖြတ် အတိုက်ခံရမယ်ဆိုရင် လူတိုင်းက ကိုယ့်အသက် သွတ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားရမှာ။ ကျွန်မကတော့ ကားကိုရပ်ပြီး ထွက်ပြေးမှာပဲ။ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆင်းလို့ရအောင် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးမနေနိုင်ဘူး” ဟု ကျွန်မက ကြိုကြိုတင်တင် ဖွင့်ပြောထားပါသည်။

“အေး...ကောင်းတယ်” ဟု အိုက်က ပြန်ပြောသည်။ “ငါ သဘောတူတယ်” ကျွန်မက နောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့်သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ နှိပ်ကြည့်မိသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် မဲ့လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ၏ စကားမှာ ကလေးကလား ဆန်လွန်းသည်ဟု စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်မ မအောင်နိုင်တော့ပါ။ ရယ်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ ရယ်တော့ သူပါ လိုက်၍ ရယ်သည်။ နှစ်ယောက်သား ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မိကြသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်သို့ ခရီးထွက်ရသည့်အခါတိုင်း အိုက်က “လူတိုင်း ကိုယ့်အသက် သွတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်နော်။ ငါပြောတာမှန်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောတတ်သည်။ အမှန်မတော့ ကျွန်မ၏စကားမှာ ကျွန်မ၏ ခိုက်ခဲသော ဖြစ်သည်။ ဆိုသော်လည်း ယင်းကဲ့သို့သော မိုက်မဲမှုမျိုးမှာ သေတေးနှင့် ကြုံရသည့်အခါများတွင် အစဉ်းစား အဆင်ပြေ ကင်းမဲစွာဖြင့် ပေါ်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါ။

ထရပ်ကား ဒရိုင်ဘာများသည် ကျွန်မကို လေချွန်သံထူး၍ အလေးကြည့်သည်။ အသံအမျိုးမျိုးလုပ်၍ ဖိုသံပေးကြသည်။ ကျွန်မမောင်းလာသည့် ကား၏ နောက်ခန်းထဲ၌ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ် ထိုင်လိုက်လာသည်ကို သူတို့မြင်ကြ သော်လည်း ဖုန်မစိုက်ကြ။ ထိုကဲ့သို့ အလှောင်ခံရသည့်အခါများတွင် အိုက်၏ မျက်နှာသည်

ညိုပုပ်ပုပ် ဖြစ်လာလေ့ရှိ၏။ သူတို့ ဘယ်လိုပဲ လှောင်လှောင်၊ ဘယ်လိုပဲ နည်းနည်းကလေးမှ ဂရုမစိုက်ပါဟု အိုက်အား ပြောရသည်။ သို့သော်လည်း အိုက်ကတော့ အပြောင်အနောက် ခံရသည့်အခါတိုင်း စိတ်ဆိုးတတ်သည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေတတ်သည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်သို့ ကားမောင်းပို့ရသည့်အခါများတွင် စစ်ဖိနပ်ကို စီးသည်။ စစ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ အပေါ်မှ လေတပ်ဝတ်စုံဖြစ်သော ဂျက်ကက် အင်္ကျီထပ်ဝတ်သည်။ ခေါင်းတွင် သံခမောက်ကို ဆောင်းသည်။ ဤဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ကြည့်ပြီး အိုက်က ကျွန်မအား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပက်တန်နှင့် တူသည်ဟု စလေ့ရှိပါသည်။

ထိုစဉ်က ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ရောက်သည်အထိ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အကြာမျှ သွားရ၏။ တိဘက်ဆားသို့ ရောက်သောအခါ တပ်စခန်းသို့ အလှည့် သွားသည်။ ထိုနေ့က တိုက်ပွဲဖြစ်နေသော စစ်မြေပြင်သို့ သွားရောက် ကြည့်သည်။ ရဲဘော်များနှင့် စကားပြောသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်၌ တိုက်ပွဲဝင်နေရသည့် ရဲဘော်များအား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် သွားရောက် တွေ့ဆုံခြင်း၊ တိုက်ပွဲ အခြေအနေကို သူကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှု၍ ဆွေးနွေးမေးမြန်းခြင်း စသောအလုပ်သည် အလွန်အရေးကြီးသော အလုပ်တစ်ခုဟု အိုက်က ယူဆသည်။ အချိန်ရှိသည့် နောက်တန်း၌ ဆားကင်းအောင်နေပြီး စစ်တိုက်ခြင်းသည် သဘာဝမကျသလိုကြည့်သည်။

ကျွန်မကတော့ စခန်းတွင် နေခဲ့ရသည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ် စောင့်ကြည့်ပြီး ကြားကြားသမျှကို နားထောင်နေရသော ကျွန်မအား မည်သူ့က ဂရုမစိုက်ပါ။ အခြေအနေကတော့ ကျွန်မမြင်နေရသည့် အခြေအနေထက် ပိုမို လာနိုင်စရာမရှိ။ အကျအဆုံးကတော့ များနေသည်။ နောက်ဆုတ်ရလိမ့်မည် ဟုလည်း ပြောနေကြသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်လာသည်။ တပ်စခန်း လူများသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် သောကရောက်နေကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်း မည်သူမျှ တိတိကျကျ မပြောနိုင်။ ရှေ့တန်းစစ်ကြောင့် အနေအထားသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲတတ်သည်။ ဘာတွေပဲဖြစ်နေ ကျွန်မကတော့ တစ်ရေးလောက် အိပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော အရေးအခင်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည် ရှိသော် ကျွန်မမှာ နားလိုက်ရသဖြင့် အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာနိုင်မည်။ သူတို့က ကျွန်မအလွန်အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် သီးသန့်ထားသည်။

ရွက်ထည်တံသို့ ပို့ပေးသည်။ သီးသန့်တံဟု ဆိုသော်လည်း အခြားတံများနှင့် သိပ်ပြီး ကွာခြားသည် မဟုတ်။ ရိုးရိုးတံများတွင် ရွှံ့ခင်းဖြစ်၍ ဤတံတွင် ဆွာကန်စရစ်ခင်းထားပါသည်။ ကျွန်မသည် သွားလေရာ ပါစဖြူဖြစ်သည်။ စစ်သားဆောင် အိပ်ရာလိပ်ကို ရွက်ထည် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ ဖြန့်ခင်းကာ အိပ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ တစ်ရေးနိုးလာသောအခါ အပြင်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ စကားပြော သံကို ကြားနေရသည်။ သူမပြန်ခင် နှစ်နာရီလောက် အိပ်ချင်သည်ဟု တစ်စုံ တစ်ယောက်အား ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

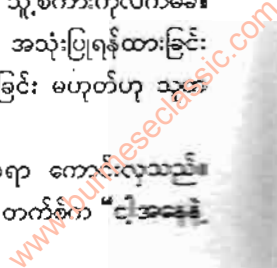
“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဒီတဲထဲကို ရောက်နေပါတယ်” ဟု တစ်စုံ တစ်ယောက်က ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို နှိုးလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟုတ်လား၊ နှိုးမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ အိပ်ပါစေတော့” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြောသည်။ နောက်တစ်ခု ကျွန်မသိလိုက်သည်မှာ တဲအတွင်းသို့ သူဝင်လာပြီး တစ်ဖက်စင်ပေါ်၌ သူ့အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အတွင်းမှာပင် သူ့ဟောက်သံသည် တစ်တဲလုံး ဆူညံလျက်ရှိလေသည်။

နောက် နာရီအနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်မတို့သည် ပြန်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ အိုက်သည် အနွေးထည်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ နှိုးမွှေးဦးထုပ်ကို နားရွက်နှစ်ဖက်လုံး လှဲအောင် ဆွဲချထားသည်။ ကြည့်ရသည် မှာ အအေးမိနေပြန်သည့် လက္ခဏာ။ အလွန်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေပုံလည်း ချစ်၏။ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံလည်း ပေါ်၏။ တပ်ရင်းမျိုးလုပ်သူသည် ကျွန်မတို့အား ခြိန်ဆုံး ပြန်စေချင်သည့် သဘောရှိသည်။

နာရီပိုင်းအတွင်း ဂျာမန်တပ်သည် သူတို့အား ဝိုင်းရံထားသည့် မဟာမိတ် တပ်များကို အကြမ်းတိုက်ခိုက်ပြီး မုချထိုးဖောက်ထွက်မည့် အခြေအနေ ရှိ၏။ သူသည် အိုက်အား လေယာဉ်နှင့် ပြန်ဖို့ ဇွတ်တိုက်တွန်းလျက်ရှိသည်။ ဂျာမန် ဦးပိုင်ဆိုင်နေသော နယ်မြေအတွင်း၌ မော်တော်ကားနှင့် ပြန်ဖို့ကိစ္စမှာ အလွန် ခက်ခဲရာယ်များလွန်းသည်ဟု သူကဆိုသည်။ အိုက်ကတော့ သူ့စကားကိုလက်မခံ။ ရှေ့တန်း၌ထားသော လေယာဉ်များသည် တိုက်ပွဲတွင် အသုံးပြုရန်ထားခြင်း မှာမရှိပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အသယ်အပို့ လုပ်ဖို့ထားခြင်း မဟုတ်ဟု သူက ဆိုသည်။

ဤခရီး၏ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ရပ်သည် ရယ်စရာ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်မတို့ အယ်လ်ဂျီးရီးယားသို့ ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါ တက်စီက “ငါ့အနေနဲ့

မင်းသိထားသင့်တယ်လို့ ထင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောပြရလိမ့်မယ် ကေး။ မင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအကြောင်း အတင်းအဖျင်းတွေ ပြောကုန်ကြပြီ။ လူတွေက ပြောကြ တယ်။ မင်း...မင်း" သူသည် ရုတ်တရက်စကားကို ဆက်မပြောနိုင်။ ပြောရတာ ခက်သဖြင့် ထစ်တီးထစ်ငေါ့ ဖြစ်နေဟန်တူ၏။ "ပြောပါဘာလဲ" ဟု ကျွန်မ မေးသည်။ "မင်း...မင်း...မင်းတို့ အတူတူ အိပ်ခဲ့ကြတယ်ဆို"

ကျွန်မသည် သူ့ကို မျက်လုံးအပြူးသွားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ဖြုန်းခနဲဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်မိပါသည်။ "ဟုတ်တယ်... တက်စံဟုတ်တယ် ကျွန်မတို့ အတူတူအိပ်ခဲ့ကြတယ်" တက်စံသည် မျက်နှာပွင့် သွားသည်။ ဝေခွဲမရနိုင်လောက်အောင် စိတ်ရှုပ်နေဟန်ဖြင့် မျက်နှာရှုံ့ထားသည်။

သူက ခေါင်းတရမ်းရမ်း လုပ်နေပါသည်။ "စိတ်မပူပါနဲ့ တက်စံ နောက်ထပ် ပြောလာတဲ့သူ ရှိလာရင် ကျွန်မဟာ လက်ထပ်ဖို့ နေ့စပ်ပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာရယ်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အဲဒီနည်းမျိုးနဲ့ စိတ်မဝင်စားကြဘူး ဆိုတာရယ် သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါ။ အဲဒီစကားတွေဟာ ရယ်စရာကောင်းပါတယ် တက်စံရယ်။ ကျွန်မက ပြန်ပြောပြသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ ကြားရသမျှသော စကားများသည် ကျွန်မအပေါ် ရယ်စရာကောင်းနေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပါ။

အလွန်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပြီး အန္တရာယ်ထူပြောလှသော ဤခရီးများကို အတူတွဲ၍ သွားရခြင်းသည် အိုက်နှင့် ကျွန်မကို လူချင်းပို၍ နီးစပ်သွားအောင် သံယောဇဉ်ပို၍ ငြိတွယ်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ခြင်းကိုတော့ ကျွန်မ ဝန်ခံပါသည်။ သို့သော်လည်း လူတွေ အတင်းအဖျင်းပြောသလို အခြေအနေမျိုးကတော့ လုံး မဟုတ်ပါ။ ဤခရီးမျိုးကို အတူတွဲ၍ သွားနေရသည့်အခါ သူ့အပူများသည် ကျွန်မ၏ အပူများဖြစ်လာသည်။ သူ့သောကများသည် ကျွန်မ၏သောကများ ဖြစ်လာသည်။ ဤသဘောသဘာဝကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်နိုင်မှီ။

ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်သို့ အတူတူသွား၍ အတွေ့အကြုံနည်းပါးမှုကို ရာသီဥတု ဆိုးရွားမှုကြောင့် ရှုံးနေရသည့် စစ်ပွဲအခြေအနေကို သုံးသပ်စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေသော သူ့ကို ကြည့်၍ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ သူ့အပေါ်၌ ဖိစီးလာနေသော ပြဿနာများ၊ အခက်အခဲများ၊ တာဝန်များကို ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မနားလည်သဘောပေါက်နေကြောင်းကိုလည်း သူ ကောင်းစွာ သိနေသည်။ ထိုအခါ သူ့ရင်ထဲ၌ ရှိနေသော အပူများကို နီးရာလူ ဖြစ်နေသော ကျွန်မအား ထုတ်ပြောခြင်းဖြင့် စိတ်သက်သာရာကို

ရသည်။ ကျွန်မတို့ စကားလက်ဆုံ ကျလာပြီဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်မ ချက်နာကို မကြာခဏလှမ်းကြည့်ကာ အကဲခတ်တတ်သည်။ ပြီးတော့ "ငါဘာ ပြောနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား ကေး" ဟု မေးတတ်၏။ ကျွန်မ သိပါသည်။ သိသမှ ညက်ညက်ကြေသိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်မ အနေဖြင့် ဤခရီးတစ်လျှောက်တွင် ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို အကြောင်း ပြု၍ ခံစားလာရသည့် သူ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲမှုကိုလည်း သတိပြုမိ ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဆံပင်များသည် အယ်လ်ဂျီးရီးယားရောက်ခါမှပင် ကျိုးတိုးကျဲတတ် ပြုစုပြုလာခဲ့၏။ အိုက်၏ဆံပင်များသည်လည်း အယ်လ်ဂျီးရီးယားရောက်ခါမှပင် အများအပြား ကျွတ်ခဲ့ရ၏။ စစ်ဆိုသည်မှာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဖွယ်ရာဖြစ်လောက် အောင် ကြည့်၍ကောင်းသည်ဟု ထင်နေကြသော လူများသည် ရုပ်ရှင်ကားထဲမှ ခြင်ရသမျှကို ယုံကြည်နေသူများ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ တကယ်လက်တွေ့ဘဝတွင် စစ်ဆိုသည်မှာ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါ။ အလွန်ညစ်ပတ်သော၊ အလွန် ဝင်ပန်းသော၊ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ အဆမတန် ထူပြောလှသော ရွံ့ဗွက်များအတွင်း၌ စစ်တိုက်နေရသည့် စစ်သား များကို မေးကြည့်စေချင်ပါသည်။ သူတို့ကောင်းစွာ သိပါသည်။ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ သည်း သိပါသည်။ သူတို့ သိသလိုပင် ကျွန်မလည်း ကောင်းစွာသိပါ၏။

အရာရာတိုင်းသည် အကောင်းဆုံးချည်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၍
နေမှန်း ကျွန်မနားလည်ထားပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ရှေ့တန်း၌ ရောက်နေသည့်
ဒစ်စ်အတွက် အမြဲတစေ သောကရောက်နေ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤသို့ဖြင့်ပင်
ဆိုးရွားလှသော ဆောင်းဥတုသည် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ နွေဦးအကြိုရာသီသည်
မဟာမိတ်တပ်များအတွက် အကောင်းများကို သယ်ဆောင်လာသည်။

မြောက်အာဖရိက ထိုးစစ်မှာလည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ တူးနစ်မြို့တွင်
အောင်ပွဲရ စစ်ချီ အခမ်းအနားကြီး တစ်ရပ်ကို ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။
စစ်ချီအခမ်းအနားကို အဆမတန် ပူပြင်းလျက်ရှိသော နေရောင်နှင့် ဖန်တသောသော
ဆနေသည့်ကြားတွင် ကျင်းပခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အလွန်ပြင်းထန်သော အပူဒဏ်ကြောင့် ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတိမေ့ပြီး လဲကျသွားလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်ခဲ့မိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ
ဆင်သလို မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ခြေထောက်များပေါ်တွင် ကောင်းစွာ ရပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင်ဂိုမာရီသည်လည်း စင်မြင့်ပေါ်တက်၍ အောင်ပွဲသဘင်ကို
ဝင့်ကြားစွာရပ်၍ ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ သူ့အား အလေးပြုခြင်းကို ခံယူထိုက်သည့်
အခြေသို့ သူရောက်နေသည်။

ဤစစ်ပွဲတွင် သူ၏ အမှတ်(၈)တပ်မတော်သည် ဝံ့ဝံ့စားစားနှင့် ပြောင်
မြောက်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ မွန်တီ(မောင်ဂိုမာရီ)သည် စစ်ရေး
တွင် ထက်မြက်သူ ဖြစ်သည်။ အလွန် သတိကြီးသော စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာမျိုး
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူ့လူများကလည်း ရဲဝံ့ကြသည်။ ရုပ်ရည်ခွံ့ခွံ့
စိတ်မျိုး ရှိကြသည်။

သို့သော်လည်း သူသည် ခေါင်းမာလွန်းသည်။ အဆိုးဆုံးကား မိန်းမများကို
မုန်းတီးခြင်း ဖြစ်၏။ မိန်းမများကို မြင်ရတွေ့ရလျှင် သူသည် ဂနာမငြိမ်
ဖြစ်လောက်အောင်ပင် မကျေမနပ် ဖြစ်တတ်သည်။ အခုလည်း ဗိုလ်မှူးသဘင်
စင်မြင့်ပေါ်၌ ကျွန်မရောက်နေသည်။ သူ ကျေနပ်ပုံမရ။ ကျွန်မကတော့ သူ
မကျေနပ်လေ၊ ဝမ်းသာလေ။

မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု၏ ရှိရှိသမျှ အရာရှိကြီးများထဲတွင် ကျွန်မ အချင်း
လူမှာ မွန်တီတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ သူသည် အလွန် ဟန်ကြီး ဖန်ကြီးနိုင်သူ
ဖြစ်၏။ ဘဝင်ကလည်း မြင့်သည်။ မိန်းမများကိုလည်း အလွန်မုန်းသည်။
အသေးအဖွဲလေးမှအစ စည်းကမ်းအတိုင်း အတိအကျ လုပ်သင့်သည်။ သူ
လုပ်သမျှမှာ ကျွန်မ၏စိတ်ကို အခံရ ခက်စေခဲ့ရုံမက နာကျင်စေခဲ့သည်။

(၁၅)

ကျွန်မ၏ ပထမဆုံး အိမ်ထောင်နှင့် တရားဝင်ကွာရှင်းခွင့် ကိစ္စမှာ
ပြီးပြတ်လှပြီဖြစ်၏။ တရားရုံးမှ အမိန့်စာများရရှိပါက စာရွက်စာတမ်းအားထုတ်
ကို အယ်လ်ဂျီးရီးယား စစ်ဌာနချုပ်သို့ ပို့နေကျ သံတမန်ဆိုင်ရာ စာများပို့သည့်
အိတ်ထဲတွင် ထည့်၍ပို့ရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက လန်ဒန်သို့ အကြောင်းကြားပေးသည်။
ထိုစာရွက်စာတမ်းများသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာတော့မည်မှာ သေချာ
သလောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မနှင့် ဒစ်စ်တို့ ဆုံမိကြသည့်
အခါ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဆင့်သို့ ရာထူးတိုးလျက် ရှိပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မအနေဖြင့်
လည်း ကျွန်မ လွတ်လပ်သွားပြီဟု သူ့အားအသိပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

“မင်းဘက်ကလည်း အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဇက်သတ်ထားဦး
ကေး”ဟု သူကပြောရင်း ရယ်သည်။ “အခုလောလောဆယ် ကိုယ်အလုပ်သိမ်း
များနေတယ်” ယခုတစ်ခေါက် ဒစ်စ် ရောက်လာခြင်းမှာ သူတာဝန်ကျသည့်
တပ်ရင်းသို့အသွား လမ်းကြိုသဖြင့် ခဏတစ်ဖြုတ် အယ်လ်ဂျီးရီးယား၌ ဝင်၍
ရပ်နားခြင်း ဖြစ်၏။ သူရပ်နားခဲ့သည်မှာ နာရီပိုင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်
ကြိမ်သည် သူ ရာထူးတက်ပြီးနောက် ပထမဦးအကြိမ် ဆုံမိခြင်းပေတည်း။
အိုက်က ကျွန်မကို တစ်ရက် နားခွင့်ပေးသည်။ အယ်လ်ဂျီးရီးယားမြို့ပြင်
ရှိ လယ်ကွင်းများသည် ဘိန်းပင်များဖြင့် ဝင်းလျက်ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
လေသည် စံပယ်နံ့သင်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်မတို့သည် သင်္ဘောသား သုခရိပ်ခြေ
ဂေဟာ၌ ဆုံ၍ ရေကူးကြသည်။ တင်းနစ်ကစားကြသည်။ အနာဂတ်ခရီးအတွက်
အစီအစဉ်များဆွဲကြသည်။ အကယ်၍ အခြေအနေပေးလာမည်ဆိုပါမူ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက် ဇွန်လတွင် လက်ထပ်ကြမည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်အား “သူပြောသမျှကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သည်းခံနေရတာလဲ၊ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြန်ပြောပါလား ဘာကြောင့် မပြောတာလဲ” ဟု ပြောခဲ့မိဖူးသည်။ အိုက်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ “သူ့ကို မငဲ့ခေါင်းထဲ မထည့်ပါနဲ့။ သူက သူ့ကိုယ်သူ မဖြူပြင် နိုင်တော့တဲ့ သတ္တဝါ ဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သော စရိုက်ကြောင့် မွန်တီလုပ်သမျှကို သူ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ မွန်တီသည် အလွန်သဘောထားသေးရာရောက်သည့် အသေးအမွှေး ကိစ္စများတွင်လည်း တစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် စီးပိုးသော သဘောဖြင့် လုပ်ချင်သည် ဉာဉ်လည်း ရှိသည်။ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရှိပါသည်။

အမှတ် (၈) တပ်မတော်ဌာနချုပ်သို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက် အလည်တစ်ခေါက် သွားစဉ်က အမေရိကန် စီးကရက်များကို ယူခဲ့ပါဟု မွန်တီက မှာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်က သူမှာသည်အတိုင်း ယူသွားပြီး သူ့ကို ပေးသည်။ မွန်တီက အိုက်၏အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုပင် မချန်ဘဲ တောင်းယူသည်။ တကယ်တော့ မွန်တီသည် ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူ မဟုတ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ကိုလည်း သူ့ရှေ့တွင် ဘယ်တော့မှ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် ပြုသူမဟုတ်။ သို့စဉ်လျှင်နှင့် အမေရိကန်စီးကရက်များကို တောင်းပြီး သူ့လူများအား ပေးသည်။

အိုက်နှင့်အမေရိကန်များကို နည်းနည်းကလေးမှပင် ကျေးဇူးတင်စကား မပြော။ သူသည် အိုက်၏ ဘေးမှနေ၍ အမြဲတစ်စေ အနောက်အယုတ်ပေးနေသော ထာဝရ ဆူးတစ်ချောင်း ဖြစ်၏။ ဤစကားမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက် ကိုယ်တိုင် သုံးခဲ့သော စကား ဖြစ်သည်။ “သူဟာ ငါ့ဘေးက ဆူးတစ်ချောင်းပဲ” ဟု အိုက် က မကြာခဏ မှတ်ချက်ချဖူးသည်။ ကျွန်မတို့ မြောက်အာဖရိကမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာလာသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မွန်တီသည် ယခင်ကထက်ပင် တိုး၍ ဆို လာသည်ဟု သိရပါသည်။

မွန်တီမှလွဲလျှင် အရာအားလုံးသည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာချည်းဖြစ်သည်။ နေ့တိုင်း နေရောင်ခြည်ကို ရသည်။ အယ်လ်ဂျီးရီးယားသည် အရောင် ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက်ဖြင့် ဝင်းလက်နေသည်။ မြေထဲပင်လယ်သည် နေရောင်ခြည်ငောက်တွင် ကနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကလေးများနှင့် လွမ်းချင်စရာလေးများ သည် လေထဲတွင် ဝဲပျံနေကြသည်။ တဲလက်ခံသည်ပင်လျှင် အချစ်ပိုးကိုက်ခြင်း ကို ခံရသဖြင့် လင်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ဖခင်တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွား

ခဲ့ရ၏။ တဲလက်ခံ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ကြည့်၍ ကျွန်မစိတ်တွင် မနာလို ခရုစိတ် အနည်းငယ်ပင် ဝင်မိသေး၏။ ဘွတ်ချ်တစ်ယောက် ဝါရှင်တန်သို့ ခဏပြန်ပြီး ရက်အနည်းငယ်မျှနေသည်။

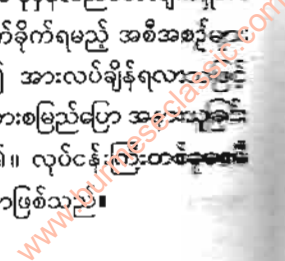
အပြန်ကျတော့ ကျွန်မတို့အတွက် အံ့ဩစရာတစ်ခု ဆောင်ကြဉ်းလာသည်။ သူ ယူလာသည်မှာ တဲလက်ခံအတွက် ဇနီးလောင်း။ ကျွန်မ စိတ်ကတော့ ကြောက်စရာကောင်းသည့် ခွေးမလေးတစ်ကောင်ဟု ထင်သည်။ သူ့နာမည်မှာ ဘွတ်ချ် ပါးစပ်မှအသံထွက်သည့် အတိုင်းဆိုလျှင် “ကာကီ” ဖြစ်သည်။ “ခွေးအ ဝါ” ဟု ကျွန်မကပြောသည်။ “မင့်တဲလက်ခံထက်များ အ သေးသလား” ဟု သူက မေးသည်။ “တဲလက်ခံထက် အများကြီး ပိုအတယ်” ဟု ကျွန်မက အခိုင်အမာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကာကီသည် ကျွန်မတို့ထံတွင် အမြဲနေခဲ့ပါသည်။

တဲလက်ခံနှင့် တွေ့စဉ်က ကာကီ၏ပထမဆုံး အပြုအမူမှာ တဲလက်ခံကို ကိုက်ရန် အားထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအပြုအမူသည် ကျွန်မက သူ့ကို မချစ် ဆောင် အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူတဲလက်ခံကို ချက်ချင်းပင် လက်ခံပါသည်။ အရူးတဲလက်ခံကလည်း သူ့ကို အမြတ်တနိုး ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ပါသည်။

တဲလက်ခံသည် ရှိရှိသမျှလင်များထဲတွင် အကြင်နာဆုံးသော လင်တစ် ယောက်ဖြစ်၍ ကာကီကလည်း ထိုကြင်နာမှုအတွက် ဆုချီးမြှင့်သည့်အနေဖြင့် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ခွေးနက်ကလေး သုံးကောင်ကို မွေးပေးခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ၊ တဲလက်ခံ၏ဘဝမှာ အိမ်တွင်း၌အချိန်ဖြုန်းရသည့် ဘဝ မဟုတ်။ မနက်တိုင်း ကျွန်မတို့နှင့် ရုံးသို့ လိုက်ရမည်။ ရုံးရောက်သည့်အခါ တစ်နေ့လုံး ကျွန်မ၏ စားပွဲအောက်၌ အိပ်နေရမည်။

သူ့သခင်အိုက်က နားရွက်ကလေးများနှင့် ဗိုက်ကို ပွတ်ပေးသည့်အခါ ငြိမ်ခံနေရမည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ အိမ်ပြန်ရမည်။ သူ့ဘဝသည် ဤ ပုံစံ အတိုင်းနေရမည် ဘဝ။

ဌာနချုပ်ရုံး၏ လုပ်ငန်းမှာ ယခင်ကအတိုင်းပင် ပုံမှန်လည်ပတ်လျက်ရှိ၏။ အိုက်အနေဖြင့် စစ္စလီကျွန်းကို ဝင်ရောက်စီနင်းတိုက်ခိုက်ရမည့် အစီအစဉ်များ ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော်လည်း ယခင်ကထက် ပို၍ အားလပ်ချိန်ရလာခြင်း ဘာရစ်ချ် ဖဲကစားခြင်း၊ မြင်းစီးခြင်း၊ နေ့စာပူရင်း စကားစမြည်ပြော အစုအဝေးခြင်း စသည်များကို ယခင်ကထက် ပို၍ လုပ်လာနိုင်ခဲ့၏။ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု၏ အခိုက်အတန့် အသက်ရှုခွင့်ပေးထားသည့် သဘောဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် အိုက်၏ထူးဆန်းသော အပြုအမူနှင့် ကြုံကြိုက်ရသည်။ ထိုနေ့က သူသည် တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းလျက်ရှိသည်။ ရုံးမှအိမ်သို့ ပြန်အပို့တွင်လည်း သူ၏အပြုအမူမှာ အလွန်ထူးခြားလျက်ရှိ၏။ သူသည် ကားနောက်ခန်းရှိ ထိုင်ခုံကို ဖိုကာ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာသည်။ အိုက်သည် ရုံးသွားရုံးပြန် တစ်လမ်းလုံး အာလာပ သလ္လာပ စကားပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ စကားမပြောဘဲ နေနိုင်သူမဟုတ်။

သို့စဉ်လျက် သူဘာကြောင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ နေလာရပါ သနည်း။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် ကားထဲမှ နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် ခြေတရွက်ဆွဲ၍ ဆင်းသည်။ သူ့ပုံပန်းမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူသေးတော့ သည်။ ကျွန်မကတော့ သူနေမကောင်း ဖြစ်နေပြီဟု တထစ်ချ တွက်လိုက်ပါသည်။

“ကေး...အထဲလိုက်ခဲဦး” ညစဉ် ခေါ်နေကျအတိုင်းပင် ကျွန်မထံ ခေါ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် ဧည့်ခန်းကလေးအတွင်းသို့ ပင်ခဲကြ၏။ အိုက်ထံ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်၍ မီးညှို့သည်။ ကျွန်မက သောက်စရာတစ်ခုခု လှစ် ပေးရမလားဟု မေးသည်။

“အေး...ကောင်းသားပဲ”ဟု သူက ဆိုသည်။

“ဇင်အတွက်လည်း ကြိုက်ရာတစ်ခွက်လောက် ယူခဲ့ပေါ့” ကျွန်မထံ မိုက်ချစ်ကြီး ဘာဖြစ်နေသလဲဟု မေးရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည့် ခဏမှာပင် အိုက်ထံမှ အသံတစ်သံထွက်လာသည်။

“ကေး...ဒီသတင်းကို တိုတိုနဲ့ တည့်တည့်ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ။ ဒစ်စ် ဆုံးသွားပြီ”

ကျွန်မသူ့မျက်နှာကို ကြည့်နေမိသည်။ သူပြောလိုက်သည် စကားလုံးများ ကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း နားထဲတွင် ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မထံ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တည်ငြိမ်နိုင်သလောက် တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၍ ထိန်းပြီး “ဘာလဲ”ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ဖြစ်တာ”ဟု သူက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ သတင်းက ဒီကနေ့ မနက်မှ ရောက်လာတယ်။ သတင်းက စာပို့စခန်းမှာ သွားပြီး သောင်တင်နေတယ်။ ဒစ်စ်နဲ့ အရာရှိတစ်ယောက် မိုင်းချထားတဲ့ မြေကို စစ်ဆေးကြတယ်။ အမှန်က ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးပဲ။ ထောင်ထားတဲ့ မိုင်းခုံးတွေကိုလည်း ရှာတွေ့ထားပြီးပြီ။ အဲဒါ ဟိုအရာရှိက ဝါယာကြိုးကို ခလုတ်တိုက်မိတယ်။ ဒစ်စ်က နေရာမှာတင်ပဲ ဆုံးတယ်။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် ရသွားတယ်” သူသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်နေသည်။

“ငါသိပ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် ကေး။ ငါအများကြီး ဝမ်းနည်းပါ တယ်”

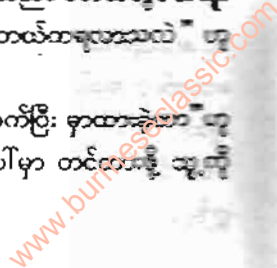
ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ခန်းမထဲတွင် မငြိမ်မသက်လွန်းသော စိတ်ဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည်။ ကျွန်မ၏ဖိနှပ်သံသည် တဒေါက်ဒေါက် ဖြင့် မှန်မှန်ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ “ဒစ်စ်သေပြီ၊ ဒစ်စ်သေသွားပြီ” ခဏမျှကြာသော အခါ ကျွန်မက ရေရွက်မိသည်။ “ကျွန်မဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” မျက်ရည်များသည် ကျွန်မ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် စီးကျလျက်ရှိသည်။

အိုက်က ကျွန်မ၏ပခုံးကို ဖက်ပြီး ဆိုဖာဆီသို့ ပို့ပေးသည်။ “ငိုလိုက်”ဟု ပြောသည်။ “ငို...ငို ...ငိုလိုက်။ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတယ်။ မျိုသိပ်မထားနဲ့။ ထွက်သွားပစေ” ကျွန်မဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုမိပါသည်။ ရှိုက်ကြီးတင်ပင် ငိုကြွေးမိပါသည်။

အိုက်သည် တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မအနားမှ ခွာမသွားပါ။ ကျွန်မ၏ပခုံးကို ဖက်၍ နှစ်သိမ့်စကားများ ပြောလျက်ရှိသည်။ ဘာရယ်လို့လည်း မည်မည်ရရ ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ “ဒါပေါ့လေ၊ အင်းပေါ့။ ဟုတ်တာပဲ” စသည်ဖြင့် တောင်စဉ် ချမရ အသံမျိုးသာ ထွက်လျက်ရှိပါသည်။ သူသည် ကျောကို ပုတ်လိုက်၊ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်နှင့် ချောသည်။ “မင်း နှပ်ညှစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်” ဟု ပြောပြီး လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်မ မျက်ရည်စများကို သုတ်လိုက်သည်။ နှာရည်ကို ညှစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်များ ထွက်လာပြန်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အိုက်က ပြောသည်။ “မင်းကိုယ်မင်း ညှင်းဆဲသလို တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ကဲ... တော်လောက်ပြီ။ နှပ်ညှစ်လိုက်ဦး” သူသည် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိလှပါသည်။ ကျွန်မ သူပြောသည့်အတိုင်းပင် လိုက်နာပါသည်။ ကျွန်မ၏ ငိုကြွေးခြင်းသည် ရှိုက်သံလောက်မျှသာ ရှိပါတော့သည်။ သူက လက်ကိုင်ပဝါ အသစ်တစ်ထည် လှမ်းပေးပြန်သည်။ ကြမ်းပေါ်၌ အပုံလိုက်ဖြစ် နေသော လက်ကိုင်ပဝါများကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီထဲထဲတွင် အထူး အဆန်းတစ်ခုဖြစ်လျက်ရှိ၏။ “ဒီလက်ကိုင်ပဝါတွေ ဘယ်ထုတ်လုပ်သလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးမိသည်။

“ရုံးက မပြန်ခင်ကတည်းက မစ်ကီဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး နာထာအဲဒါ” ဟု သူက ဖြေသည်။ “လက်ကိုင်ပဝါတစ်ဒါဇင် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားနဲ့ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြောထားတယ်”

“ငါအခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”ဟု သူကပြောသည်။ “အဲဒီတော့မှ စကား ဆက်ပြောကြတာပေါ့” ကျွန်မသည် ဆိုဖာထောင့်တွင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ သူ ပြန်လာတော့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ပါလာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ထဲတွင် ဇွန်းတစ်ချောင်းဖြင့် မွှေကာ ကျွန်မ လက်ထဲသို့ တယုတထ ထည့်ပေးသည်။

“ငါ တွေးထားတာလေးတွေ မင့်ကို ပြောပြပါရစေဦး”ဟု သူက စကား စသည်။ “မင့်အနေနဲ့ သဘောသား သုခရိပ်မြဲဟောမှာ သွားပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် နေရင်ကောင်းမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဟိုမှာဆိုတော့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ မင်းတစ် ယောက်တည်း နားအေးပါးအေး နေနိုင်မယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လည်း ဖြေဖျောက်လို့ ရမယ်။ မြင်းလည်း စီးနိုင်တယ်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေရင် စိတ်သက်သာရာ ရနိုင်တာပေါ့။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း အဲသလိုပဲ လက်တွေ့လုပ်ဖူးတယ်”

အကြံကောင်းတစ်ခုဟုပင် ယူဆပါသည်။ ထိုညမှာပင် ဘွတ်ချိုက ကျွန်မ ကို လိုက်ပို့သည်။ ကျွန်မသည် အိမ်ရှေ့စင်္ကြံတွင် နာရီပေါင်းများစွာ ခေါင် တို့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲ ဘောက်ပြန်တော့လည်း အိပ်မပျော်ပါ။ အပြင်မှ ကြားနေရသည့် အသံမျိုးစုံကိုသာ နားထောင်နေမိသည်။ မနက်ခင်း နေထွက်လာချိန်အထိ ကျွန်မသည် အိပ်ရာထဲ၌ လဲလျောင်းကာ အပြင်မှ ဝင်လာနေသည့် အသံများကို နားထောင်နေဆဲ ကျွန်မ အချစ်သည် သေဆုံးခဲ့ရပြီ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နိုင်လှ ပါ၏။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သနားသောစိတ်ကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဒေါသ ဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့်အတွက် ဘာများ ဝမ်းနည်းစရာ ရှိပါသနည်း။ ကျွန်မသည် အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဒစ်ခ်အကြောင်း ကိုသာ စဉ်းစားသင့်၏။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စဉ်းစားနေရမည့် အချိန်မဟုတ်။ ဤအတွေးတွင် နစ်မြုပ်သွားသောအခါ ကျွန်မမှာ ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကို တကယ်တမ်း အဆစ်အပိုင်းကျကျ ချစ် စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ကျွန်မသည် ဒစ်ခ်အကြောင်းကို များများစားစား သိသူ မဟုတ်ဟု အဖြေထွက်လာသည်။ ရယ်လိုက်သည့်အခါ တွန့်သွားသည့် မျက်လုံး များ၊ လမ်းလျှောက်သည့်အခါတွင် ပေါ်လာသည့် သူ့ကိုယ်နေဟန်ထား စစ်တပ်ပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ကြီးသည့် သူ့စိတ်။ ဒစ်ခ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ ဤမျှသာ သိသည်။ ဒီထက်ပို၍ မသိ။ ကျွန်မတို့ချင်း မေတ္တာမျှနေကြသည်ဟု

ဆိုရသော်လည်း လူချင်းမတွေ့ရဘဲ လပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ရသည့် အချိန်က များခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ကြုံပြန်တော့လည်း သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ချိန်းတွေ့ကြသည့်အခါများ၌ ဖြစ်တတ်သည့် ရင်ဖိုစရာအဖြစ်မျိုး မှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမရှိခဲ့။

ကျွန်မနှင့် ဒစ်ခ်တို့၏ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ချိန်း တွေ့သည့် သမီးရည်းစားအဆင့်ထက် မပိုဟုပင် ဆိုရပါလိမ့်မည်။ အိုက်သည် ကျွန်မအကြောင်းကို ဒစ်ခ်ထက် ပို၍ သိသည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုကို ဒစ်ခ် ထက်ပို၍ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးရုံမက အဆက်အဆံ ရှိဖူးသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဒစ်ခ် ၏ မိသားစုအကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှသာ သိသည်။ ကျွန်မတို့ အဖြစ်သည် လဟာတစ်ခုတည်းတွင် ဆုံမိပြီး ချစ်ခဲ့ကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦးနှင့် တူလှ၏။ ဤကဲ့သို့ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆင်ခြင် စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကျွန်မ သည် ခြေခြေမြစ်မြစ် ဘာမျှမသိသေးသော လူတစ်ဦးအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နေသည်ဟူသော အဖြေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလာရလေသည်။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ ကပျာကယာ အဝတ်အစားလဲကာ မြင်းတစ်ကောင် ထုတ်သည်။ ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး မောဟိုက်နွမ်းနယ်သွားသည်အထိ မြင်းစီး ဖစ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏စိတ်တွင် ဒစ်ခ်နှင့် ကျွန်မအတွက်ပါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု ကတော့ အပြည့်ရှိနေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်မသည် အခြေခံ အရင်းအမြစ်ကို ရှာဖွေထိတွေ့ မိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မ သူ့အကြောင်း ကောင်းစွာ မသိဟူသော အမြင်သည် ကျွန်မစိတ်ကို များစွာမှပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်စေခဲ့ပါ၏။

(၁၆)

ရက်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ ကျွန်မ အယ်လ်ဂျီးရီးယားသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒစ်စ် ကျဆုံးသွားပြီဟူသော သတင်းကို ပေးခဲ့သည့်ညက အိုက်သည့် ကျွန်မကို အကြံကောင်းတစ်ခု ပေးခဲ့၏။ “လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေ၊ သက်သာရာ ရလိမ့်မယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့သိရတဲ့ နည်းကောင်းတစ်ခု” ဟု သူမ ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ကျွန်မကို အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်အောင် တာဝန်ပေးသွားခြင်း အားဖြင့် ကျွန်မ၏အပူကို သက်သာအောင် အစွမ်းကုန် ကူညီခဲ့၏။ ထိုစဉ်က အဖြစ်များကို ပြန်၍စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ကျွန်မ စိတ်သက်သာရာအောင် ကူညီဖို့အတွက် သူမှာ ဘယ်လိုများ အချိန်ရခဲ့သည် မသိဟု ပြန်၍ ဆင်ခြင်မိ ပါသည်။ “ကေးရေ ငါမင်းကို တာဝန်တစ်ခုပေးစရာရှိနေတယ်” ဟု တစ်နေ့သော နံနက်၌ ကျွန်မကို ပြောသည်။ “လျှို့ဝှက်ချက်ကို မပေါက်ကြားအောင် မင်း နှုတ်လှတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အကြီးဆုံးကိစ္စတစ်ခုကို ကြိုတင်ပြီး အသိပေးထားချင်တယ်” ထို့နောက် စကားကိုမဆက်ဘဲ ရပ်ထားသည်။ အိုက် သည် ဤကဲ့သို့ပင် ပြုမူတတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု ပြောတော့မည်ဆိုလျှင် တစ်ဖက်လူကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်တတ်သည်။ နားထောင်သူက သူတိုင်နေ သည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်မထိုင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လာအောင်၊ အသက်ကိုမျှ မှန်မှန်မရှုနိုင်တော့ဘဲ ဆက်ပြောမည်စကားကို နားစွင့်လာအောင် လုပ်တတ်သည်။

“တို့များဆီကို အလွန်အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် အလည်လာလိမ့်မယ်၊ ဂုဏ်အားဖြင့် အကြီးမြင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ပေါ့။ မင်းတွေးနိုင်ရင် တွေးကြည့်စမ်း” သူသည် စကားကို ဖြတ်ထားပြန်သည်။

ကျွန်မ စဉ်းစားပါသည်။ အကြီးမြင့်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ကျွန်မတို့ တွေ့ဖူးကြုံဖူးခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များထက် ကြီးမြင့်သူများ ရှိပါသေး၏လော။ ဝင်စတန်ချာချီထက် ကြီးမြင့်သူ ရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။

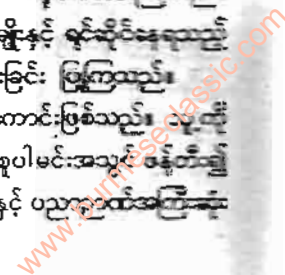
“အင်္ဂလန် ဘုရင်လာလိမ့်မယ်” ဟု သူက ထုတ်ဖော်ပြောသည်။ “ဆဋ္ဌမ မြောက် ကျောဘုရင် မြောက်အာဖရိကကို အလည်လာလိမ့်မယ်” အိုက်သည် ဘုရင်များ၊ မိဖုရားများ၊ မင်းညီမင်းသားများ၊ မင်းသမီးများနှင့် နန်းတော်များကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသည်။ သူ့အဖို့ ထိုအရာအားလုံးသည် နတ်သား နတ်သမီး ဝံ့ပြင်များနှင့် ဆက်စပ် ယှက်နှယ်နေသည်။ တစ်ကြိမ်က ဝေလမင်းသားနှင့် ကျွန်မသည် လန်ဒန်မြို့ကပွဲတစ်ခု၌ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြခဲ့ရာ သူများစွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ဝေလမင်းသားနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်းပေါင်း အမြောက်အမြားကို ကျွန်မအား မေးခဲ့ဖူး၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သွားကြိုတဲ့အခါမှာ ငါ့ကို မင်းပဲ လိုက်ပို့စေချင်တယ် ဆား” ဟု သူကဆိုသည်။ “ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဗြိတိသျှတွေကပဲ တာဝန်ယူစောင့် နှောက်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ အယ်လ်ဂျီးရီးယားကို လာရင်တော့ ငါဟာ သူ့ကို ကြိုဆိုပြုရစေမယ့် အိမ်ရှင်ပါ။ ငါ မင်းကို သူ့ကားဒရိုင်ဘာအဖြစ် တာဝန် ယူစေချင်တယ်”

အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုတော့ ကျွန်မအဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထီးနန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်မထင် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၏ အရှိန်သည် ကြီးမား ဆဲ။ ယခုလာလည်မည့် ဘုရင်သည် ယခင်က ယောခံ မြို့စားဖြစ်၏။

သူ့အစ်ကို ဝေလမင်းသားက ထီးနန်းကို စွန့်ပြီး မစွက်ဆင်ပဆင်အမည်ရှိ နှစ်ခုလပ် နှစ်လင်ကွာ မိန်းမတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်သွားသဖြင့် ထီးနန်းကို မယူချင်ပါလျက်နှင့် ဇွတ်တွန်း၍ ပို့လိုက်သော အခြေအနေကြောင့် ဘုရင်ဖြစ်လာ သူပေတည်း။ သူ၏တာဝန်သိမှုကြောင့် တိုင်းသူပြည်သားများက စွက်တတ်သော ဘုရင်သစ်အပေါ်၌ ချစ်ခင်လေးစားကြသည်။ သနားကရုဏာထားကြသည်။ ယခုလို စစ်ကြီးဖြစ်နေသည့် အချိန် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် တာဝန်တွင် သူ့အား အပြည့်အဝ ထောက်ခံအားပေးခြင်း ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်မအဖို့တော့ ဝေလမင်းသားသည် သူရဲကောင်းဖြစ်သည်။ သူ့ထံ အမြတ်တနိုး ကြည့်ညိုကိုးကွယ်သည်။ ကျွန်မသူ့ကို စုပါမင်းအသွင် ဝန်တီ၍ ကြည့်ခဲ့သည်။ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အလွတ်လပ်ဆုံးနှင့် ပညာကြွယ်ဝကြီးမား

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အဖြစ်သာ မြင်ခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် ဤအယူအဆကြီး ထားခဲ့သူမှာ ကျွန်မတစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါ။ တစ်နိုင်ငံလုံးက သူ့ကို ကြည့်ညှိ အားထားခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း အဋ္ဌမမြောက် အက်ဒွပ်ဘုရင်အဖြစ် နန်းတက် ရတော့မည့် အချိန်ရောက်ခါမှ သူသည် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်မထံ အားလုံးကို စွန့်သွားခဲ့သည်။ အားလုံး စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။ ထိုအားလုံးထဲတွင် ကျွန်မသည် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း တခြားလူတွေလောက် မထိခိုက်ခဲ့ပါ။ တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သည့်အဖြစ်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သူချစ်မြတ်နိုးသော မိန်းမ တစ်ယောက်အတွက် ထီးနန်းကို စွန့်ခဲ့သော အင်္ဂလန် ပြည်ရှင် ဘုရင်တစ်ဦး၏ စိတ်ကူးသည် မည်မျှ ပုံပြင်ဆန်လိုက်ပါသနည်း။ သို့သော်လည်း ထိုစိတ်ကူးသည် ကျွန်မတို့လူစုအတွက် မည်ကဲ့သို့ စဉ်းစားရပါမည်နည်း။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ကတော့ “သူဟာ သူ့လုပ်ရမယ့် ဝတ္တရားများကို မျက်မြဲပြတ်သွားတာပဲ” ဟု တစ်ကြိမ်သော အခါက မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးလေသည်။

ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မကတော့ ဂျော့ဘုရင်အတွက် ဒရိုင်ဘာ လုပ် ချင်သည်။ “ကျွန်မကတော့ သဘောကျတယ်၊ သူ့အတွက် ဒရိုင်ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုရင် ဘာမှ သဘောမကျစရာ မရှိဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် ဒီကိစ္စပြတ်သွားပြီ” ဟု အိုက်ကပြောသည်။ “မင်း လုံခြုံရေး ဌာနစိတ်က လူတွေဆီ သွားသတင်းပို့။ သူတို့က မင်းသိသင့်သိထိုက်တာတွေ ပြောပြလိမ့်မယ်” သူတို့ လုပ်ထားသည့် လုံခြုံရေး အစီအစဉ်များမှာ အံ့မခန်း ရှိလှသည်။ စနစ်တကျ ရှိလွန်းသဖြင့်လည်း မည်သူကမျှ လုံခြုံရေး အစီအစဉ် လုပ်ထားသည်ဟု ရိပ်မိနိုင်စရာ မရှိပါ။ ထိုအချိန်က အယ်လ်ဂျီးရီးယားတွင် သူလျှို့များနှင့် သတင်းပေးများသည် မြေရာချင်းထပ်မျှ လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေကြသည့် ဖြစ်ရာ လုပ်ထားသည့် လုံခြုံရေး အစီအစဉ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ မပေါက် ကြားအောင် ထိန်းသိမ်းထားကြ၏။

ဂျော့ဘုရင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလီယွန် အမည်ဖြင့် ခရီးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလီယွန်ကို လေဆိပ်မှ ကြိုလာပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂေးလ်၏ ဂေဟာသို့ ပို့ပေးရမည်။ ဂျော့ဘုရင်သည် ထိုအိမ်၌ပင် တည်းခိုနေမည်။ သူ့အတွက်ပေးထားသော ကားမှာ ကျည်ကာမှန်များ တပ်ထားသည့် ကာဒီလက် အမျိုးအစား ကားကြီးတစ်စီးဖြစ်သည်။

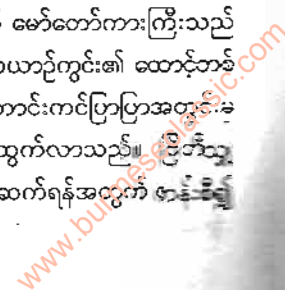
ကျွန်မ ထိုကားကြီးကို မမောင်းချင်။ ကျွန်မတို့အနေဖြင့် ထိုကားကြီးကို

အလွန်သုံးခဲလှပါသည်။ တပ်ဆင်ထားသည့် ကျည်ကာမှန်များက လေးလွန်း လှသဖြင့် အဆင်မသင့်လျှင် တာယာများ ကွဲမည်ပင် စိုးရိမ်ရ၏။ ဤကားကိုမောင်း လျှင် အလွန်သတိထားရသည်။ အထူးသဖြင့် ဘရိတ်ကို သတ်မှတ်ထားသည့် အတိုင်း ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်တတ်ဖို့လိုသည်။ သို့သော်လည်း အခြေအနေ အရ ဤကားသည် ဂျော့ဘုရင်နှင့် အသင့်တော်ဆုံးသောကား ဖြစ်နေသည်။ ကျည်ဆန်ဒဏ်ကိုရော၊ ဗုံးဒဏ်ကိုပါ ခံနိုင်သည်။ ကားပေါ်သို့ တည့်တည့်သာ ခကျလျှင် တော်ရုံတန်ရုံဗုံးဒဏ်လောက်ကိုတော့ ကောင်းစွာခံနိုင်သည်။ ကျွန်မ ခကျလျှင် တော်ရုံတန်ရုံဗုံးဒဏ်လောက်ကိုတော့ ကောင်းစွာခံနိုင်သည်။ ကျွန်မ အနေဖြင့် ငြင်း၍မရနိုင်တော့ပါ။ ဘရိတ် အကိုင်အတွယ် ကျွမ်းကျင်သွားရန်အတွက် နှစ်မနက်ခင်းမျှ ဤကားကို မောင်း၍ လေ့ကျင့်ခဲ့ရပါသည်။

ဂျော့ဘုရင်လာသည့်နေ့တွင် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ဘွတ်ချိပါ လိုက်ပါရမည် ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ညွှန်ကြားသည်။ ဘွတ်ချိ၏တာဝန်မှာ အိုက်၏ ညာဘက် ဘေးတွင် ထိုင်မည့် ဂျော့ဘုရင် အတက်အဆင်းလုပ်တိုင်း တံခါးဖွင့်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ဘယ်ဘက်တံခါး ကို ဖွင့်ပေးရမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်မက ရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာခုံတွင် နေရာယူရမည် ဖြစ်၍ ဘွတ်ချိက ကျွန်မ၏ ဘေးထိုင်ခုံမှ လိုက်ရမည် ဖြစ်၏။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်မနှင့် ဘွတ်ချိတို့သည် အိမ်တွင် အစောင့်တာဝန်ကျသည့် ကင်းစောင့် ရဲဘော်များအနက်မှ ရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ တစ်ယောက်ကို ဂျော့ဘုရင်၊ နောက်တစ်ယောက်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်အဖြစ်ထားကာ အစမ်းလေ့ ကျင့်ကြသည်။ မော်တော်ကားကို မြို့တွင်း၌ လှည့်၍ မောင်းသွားနေခိုက်တွင် လမ်းရင်းဆိုင်ကယ်နှစ်စီးသည် ကျွန်မတို့ကားရှေ့မှ သွားလျက်ရှိသည်။ အခုလို လေ့ကျင့်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘာမှ မထူးခြားပါ။ ကျွန်မတို့ သွားနေကျ အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဂျော့ဘုရင် မဆိုက်ရောက်မီညတွင် ကျွန်မသည် ခေါင်း ဆွယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဖိနပ်နှင့် ကြယ်သီးများကိုလည်း အရောင် တလက်လက် ထွက်လာအောင် တိုက်ချွတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ ကားဒီးလက်ခံ မော်တော်ကားကြီးသည် လုံခြုံရေး တာဝန်ခံများ သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း လေယာဉ်ကွင်း၏ ထောင့်ဘက် နေရာတွင် အခန့်သား ရပ်လျက်ရှိသည်။ မကြာခင် ကောင်းကင်ပြာပြာအတွင်းမှ ဂျော့ဘုရင်၏ လန်ကတ်စတာလေယာဉ်သည် တိုးထွက်လာသည်။ ဤဘိသွယ် ထိပ်သီးအရာရှိကြီးများသည် ဂျော့ဘုရင်ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ရန်အတွက် တန်းစီ၍ စောင့်နေကြသည်။

လေယာဉ်တံခါးပွင့်လာပြီး ဂျော့ဘုရင် ထွက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် လေယာဉ်လှေကားမှ ဆင်းလာပြီး ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ရေး ကော်မတီ၏ အလေးမြဲခြင်းကို တုံ့ပြန်လျက် ရှိ၏။ သူသည် နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသော အပြုဖြင့် ကြိုဆိုနေသူများအား ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ရုပ်ရှင် ကင်မရာများ၏ လှုပ်ရှားသံများကို ကြားနေရ၏။ အပြန်အလှန် အလေးပြုနေကြသည်များကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေကြသည် ကင်မရာသံများ။ အိုက်က ဂျော့ဘုရင်အား ကားဒီးလက်ခံကားဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

အရာရာတိုင်းသည် ကျွန်မတို့ လေ့ကျင့်ထားသည့်အတိုင်း တစ်သမေမတိမ်း ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ဂျော့ဘုရင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ကြည်လင်ချမ်းမြေ့ပုံ ပေါ်သည်။ ဤခရီးသည် သူ့အဖို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏အပြင်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ထွက်ရသည့် ခရီးဖြစ်ကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ပြောပြနေသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသော ရာသီဥတုကို သူသဘောကျကြောင်း သူ့အနေဖြင့် ကမ်းခြေတွင် အပန်းဖြေရင်း ရေကူးခြင်း၊ နေစာလှူခြင်းများကို ပြုလုပ်လိုကြောင်း ပြောလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့သမီးနှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြနေသည်။ သူ့သမီးများကို ဤနေ့ရောင်ခြည်မျိုးရစေချင်ကြောင်း ပြောပြနေသံ ကြားရလေသည်။

ဂျော့ဘုရင်အား ကားပေါ်တင်၍ ပြန်လာသောအခါ အချို့သော ဗြိတိသျှစစ်သားများသည် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် တွဲ၍ ထိုင်လာသည့် သူတို့ဘုရင်ထံ မြင်လျှင် မြင်ချင်း မှတ်မိကြသဖြင့် အလေးပြုကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုသာမက ဘုရင်ကိုပါ အလေးပြုနေရပါသည်။ ဂျော့ဘုရင်က တုံ့ပြန်သကဲ့သို့ အိုက်ကလည်း စစ်သားများ၏ အလေးပြုတိုင်း ပြန်လည်တုံ့ပြန်ပါသည်။ ဘွတ်ချိက ကျွန်မတို့တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောသည်။ “မင်း...ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ကေး...ငါ သူတို့ကို အလေးပြန်ပြုရမှာလား” ကျွန်မက တိုးတိုးပင် ပြန်ပြောသည်။ “ပြုသင့်တာပေါ့၊ ရှင်လည်း အရာရှိတစ်ယောက်ပဲဟာ၊ ပြုသာပြုပါ” ထိုအခါ သူသည် အလေးပြုသူ ပေါ်လာတိုင်း ပြန်၍ အလေးပြုပါလေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂေးလ်နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘွတ်ချိသည် ကားပေါ်မှ ကသောကမျောဆင်းကာ ဘုရင်မင်းမြတ်ဘက်မှ တံခါးကို ဖွင့်ပေးပါသည်။ ထို့နောက် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားပါဘဲလျက်နှင့် “ဘုရင်မင်းမြတ် ခင်ဗျား”ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စကားစသည်။ “ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်ကြီး ဟယ်ရီဘွတ်ချားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခွင့် ပြုစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဘွတ်ချိ

၏မျက်နှာကြီးမှာ နီရဲလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ကိုယ်ကို သတိအနေအထားဆွဲကာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား အလေးပြုသည်။ ဂျော့ဘုရင်က နှစ်မြိုက်သော အပြုဖြင့် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလေသည်။

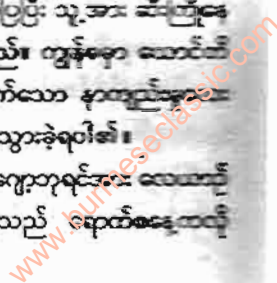
ထို့နောက် အိုက်က ကျွန်မနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ဗြိတိန်နိုင်ငံသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အတွက် ယာယီတာဝန်ချထားပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရှင်းပြသည်။ ကျွန်မမှာ ကြက်သေသေလျက် ရှိရပါသည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည် မသိပါ။ ကျွန်မသည် အရပ်သားဝန်ထမ်းတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ရာ အလေးပြုလိုက်၍လည်း ဖြစ်မည်မထင်ပါ။ တစ်ဖက်ကကြည့်ပြန်တော့လည်း ကျွန်မမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်ကြီးနှင့် ဖြစ်သဖြင့် ဒူးတစ်ဖက် ကွေးထိုင်ပြီး ဘုရင်၏လက်ကို နှုတ်ခမ်းနှင့်ထိ၍ အရိုအသေပေးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မမှာ ထိုင်ရတော့မလို ထရတော့မလိုနှင့် ခွတ်ခွက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ကိုယ်ကို မသိမသာကလေး ညွတ်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးကာ “ဘုရင်မင်းမြတ် နေကောင်းပါရဲ့လားရှင်”ဟု ကျွန်မ နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မစိတ်ကူးရသမျှနှင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိုမည်ဟု ထင်သည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျောက်ရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်သဖွယ် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်လျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်မ၏ရဲတင်းမှုကြောင့် အံ့အားသင့်ပြီး စကားမပြောနိုင် ဖြစ်ရလေသလားမသိ။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကျွန်မဖြစ်သလိုဖြစ်ကာ ကြက်သေသေနေသလား။ ကျွန်မခွဲခြားမသိပါ။ ယနေ့ထိလည်း မသိပါ။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ခင်ဗျား” ဟု အိုက်က စကားပြန်စကာ ဒုတိယခွဲထပ်၍ ကြိုးစားပြန်သည်။ “သူက မစွဲကေး ဆမ်းမားစဘီးပါ။ ဗြိတိန်နိုင်ငံသူတစ်ဦးပါ။ အခု ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒရိုင်တာအဖြစ် စစ်ဌာနချုပ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ခေါင်းတစ်ချက်မျှ ညိတ်ပြပြီး သူ့အား ဆီးခြို့နေသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂေးလ်ဘက်သို့ လှည့်သွားပါသည်။ ကျွန်မမှာ သောင်ဆီ ယောင်ချာဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ မဖြစ်စလောက်သော နာကျင်မှုများကတော့ ကျွန်မရင်ထဲတွင် မသိမသာ ကိန်းအောင်းသွားခဲ့ရပါ၏။

ခရီးစဉ်ပြီးဆုံး၍ ပြန်သည့်အခါ ကျွန်မသည် ဂျော့ဘုရင်အား လေယာဉ်ကွင်းသို့ လိုက်ပို့ပေးရသည်။ ဤအချိန်တွင်မူ သူသည် ရောက်နေထိုင်

သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ မဟုတ်တော့ပါ။ စိတ်အားထက်သန်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်လည်း မရှိတော့ပါ။ သူသည် လုံးဝ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ် လိုက်ပါလာသည်။ မျက်နှာကလည်း မသာမယာ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အကြောင်း ရှိပါသည်။ သူသည် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး လူတိုင်းကို ဒုက္ခပေးလေ့ရှိသော အယ်ကဲဂျီးရီးယား ဗိုက်နာရောဂါ စွဲကပ်နေသောကြောင့်ပါတည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူလေယာဉ်ပေါ်မတက်မီ ကျွန်မ၏လက်ကို ဆွဲ၍ ပြုံးရယ်၍ သို့မဟုတ် စကားတစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ ပြော၍ နှုတ်ဆက်သွားလိမ့် မည်ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲက မျှော်လင့်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏ သစ္စာအရှိဆုံးသော ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးထံမှ တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်မကို လှည့်၍ ကြည့်ဖော်ပင်မရဘဲ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏သိက္ခာကို အနင်းအခြေခံလိုက်ရသည့်နှယ် ခံစားရခြင်းမျိုးတော့ ကျွန်မ စိတ်တွင် မပေါ်လာပါ။ လေယာဉ်ကွင်းသို့ လာခဲ့ကြသည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွင် ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကိုပင် စကား လေးတစ်လုံးမျှ ပြောဖော်မရဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေလာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နွေဥတုသည် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ဆက်၍ သွားလျက် ရှိလေသည်။ စစ်သည် သူ့အရှိန်အဟုန်နှင့်သူ လျင်မြန်စွာပင် သွားလျက်ရှိ၏။ ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်များနှင့် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရသည့် ဇွန်လ၏စောစောပိုင်း ရက်များသည်လည်း အတိတ်အသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ မြောက်အာဖရိကတွင် စိတ်မချရသော အခြေအနေများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် လူများသည် တည်ငြိမ်လာပြီဖြစ်၏။ ယခု ဆိုလျှင် စစ္စလီကျွန်းကိုပင် တက်ရောက် သိမ်းပိုက်ရန် အားထုတ်စ ပြုနေပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုလူများသည် ရှေးဟောင်းသမိုင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရလေပြီ။ စစ်၏အရှိန်အဟုန်သည် တက်လာလိုက်၊ လျော့သွားလိုက်။ ထို့နောက် ပြန်၍ တက်လာလိုက်။

အခုဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ဘဝသည် အိုက်နှင့်သာ အချိန်ကုန်ရသည်က များ၏။ လန်ဒန်တွင် နေစဉ်ကမှ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်မအမေနှင့် အစ်မ အိဗီတို့ထံ သွားလည်ခြင်း၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် ထွက်၍ နေ့လယ်စာစားခြင်း၊ ကော့တေး ပါတီပွဲများသို့ တက်ခြင်း စသည်များကို ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သေး၏။ ယခု အယ်လ် ဂျီးရီးယားရောက်တော့မှ ကျွန်မသည် အလွန်ကျဉ်းသော လမ်းပေါ်၌ လမ်းလျှောက်

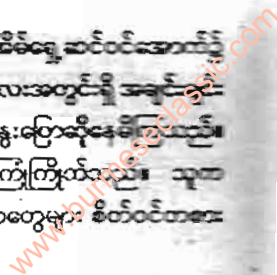
နေရသလို ဖြစ်နေသည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကလည်း များများစားစား ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်မရှိ။ မနက်စာစားပြီးချိန်မှစ၍ အိပ်ချိန်အထိ အိုက်သွားရာ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် အိုမာဘရက်ဒလေး ညစာ လာစားသည်။ အိုက်နှင့် ကျွန်မက နောက်ကျပြီး ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက် သောအခါ ဘရက်က “ဟောဒီမှာ လာကြပြီဟေ့။ အိုက်နှင့် သူ့အရိပ်ကလေး” ဟု ဆီး၍ပြောသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကျွန်မ မပါဘဲ အိုက်တစ်ယောက်တည်း ကို တွေ့ရသည့်အခါတိုင်း “ခင်ဗျားအရိပ်ကလေး ဘယ်ကျန်ရစ်ခဲ့လဲ” ဟု မေး လေ့ရှိ၏။ အချို့ညများတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အလုပ်တာဝန်တစ်ခုခုဖြင့် အပြင်သို့ သွားရတတ်သည်။ ကျွန်မကို ခေါ်သွားဖို့ မလိုအပ်လျှင် ထားပစ်ခဲ့တတ် သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မသည် အိမ်သို့ပြန်ပြီး ခေါင်းကို ကျကျနန လျှော် စာ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်သည်။ ဘယ်တော့မှ အပြင်သို့ မထွက်။

အိုက်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော စစ်တွင်းကာလ မိသားစုတွင် ပါဝင် နေကြသည့် ကျွန်မတို့လူစုမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကြီးကြ သည်။ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေး အခြေအနေကလည်း အဆင့်မြင့်သည်။ စံပြု လောက်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်။ ကျွန်မတို့ အုပ်စုတွင်း၌ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည့် မကျေနပ်မှုမျိုး မရှိ။ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်သည့် အပြုအမူများလည်း မတွေ့ရ။ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို နည်းပါး စေတတ်သည့် လူ့သဘာဝ၏ စရိုက်ဆိုးများကို မမြင်ရ။ အကောင်းဆုံးသော ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ဖြစ်မြောက်တည်ရှိလာရေးအတွက် အားလုံးလက်တွဲ၍ အလုပ် လုပ်နေကြသည်ဟူသော အသိကို မွေးကြသည်။

အိုက် ဖန်တီးထားသည့် မိသားစုကလေးအတွင်းတွင် ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ယုံကြည်မှုနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာသာ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးလျက်ရှိ၏။ ကျွန်မတို့အချင်း ချင်း ဆက်ဆံရေးသည် နက်ရှိုင်းလာသည်။ တိုး၍ တိုး၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာသည်။ တိုး၍ တိုး၍ စည်ပင် ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် ဘွတ်ချ်နှင့် ကျွန်မသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်၌ ထိုင်၍ စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။ ကျွန်မတို့အုပ်စုလေးအတွင်းရှိ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးအကြောင်းများကို စိတ်ပါလတ်ပါ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အိုက် ထွက်လာသည်နှင့် ကြုံကြိုက်သည်။ သူက ကျွန်မတို့ကို လှမ်းမေးသည်။ “မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေများ စိတ်ဝင်တစား

ဆွေးနွေးနေကြတာလဲ။” ကျွန်မတို့က ပြောပြသောအခါ သူက ခေါင်းညိတ်သည်။
“မင်းတို့ ဘာကို ဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။
“တို့များအနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေထိုင်စေချင်တဲ့
ဆန္ဒ ပေါ်တဲ့အခါ ပေါ်တတ်ကြတယ်။ ဒါသာဘာပဲ” ဟု သူက မှတ်ချက်ချသည်။
“တကယ်တော့လည်း ငါတို့တတွေဟာ ကိုယ်မျှော်မှန်းထားတာထက်တောင်
ကောင်းနေကြပါသေးတယ်”

တကယ်တော့လည်း သူ့စကားမှန်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ယခုအခါတွင်
ကျွန်မသည် အကောင်းဆုံးအလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မအနေဖြင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်ထားသည်ထက်ပင် ပို၍ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သော အခြေအနေမျိုး
ရောက်နေသည်ကို ကျွန်မတွေ့နေရ၏။

မကြာသေးခင်ကပင် အိုက်က ကျွန်မအား တာဝန်သစ်တစ်ခုပေးသည်။
ပြည်သူများထံမှလာသည့်စာများကို ကျွန်မက သူ့ကိုယ်စား ပြန်ကြားပေးရန်
ဖြစ်သည်။ “အလုပ်ကသိပ်များတော့ ငါဒီစာတွေကို မကိုင်နိုင်လောက်အောင်
ဖြစ်နေတယ်” ဟု သူက ညည်းသည်။ “တကယ်လို့ မင်းကို ဒီတာဝန်ပေးရင်
မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ကျွန်မမှာ ဒီတာဝန်ကို ယူနိုင်မယ့် အရည်အချင်း ရှိတယ်ထင်လို့
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပေးတာမဟုတ်လား၊ ကျွန်မအနေနဲ့ အထူးအခွင့်အရေး တစ်ရပ်လို့
လှဆရာရအောင်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြန်ကြားစာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယခင်က
ကြိုကြားကြိုကြား တာဝန်ယူခဲ့ရဖူး၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး သူ့မိန်းမထံ
ပို့မည့် စာတစ်စောင်ကို လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပေးရန် ပြောသည်။ “စားပွဲပေါ်မှာ
အလုပ်တွေပုံနေတယ်။ သူ့ဆီစာရေးဖို့ ကိစ္စဟာ မလွယ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့ဆီ
က စာမှန်မှန် မထည့်ပြန်ရင်လည်း သူ့စိတ်ပူမှာ”

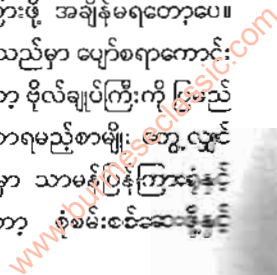
သူ့ရေးချင်သမျှကို ပါးစပ်မှ ပြောပြသည်။ ကျွန်မက မှတ်ထားပြီး
လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ပြန်ရိုက်ပေးပါသည်။ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ပြီးသော စာများကို
သွားပို့သည့်အခါ စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်ကြည့်ပြီး “ကောင်းသားပဲ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်
ကေး။ မင်းရေးထားတာက ငါရေးတာထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်” ဟု
ပြောသည်။ ထို့နောက် ဖောင်တိန်ကို ကောက်၍ စာသုံးလေးကြောင်း ထပ်ဖြည့်
ရေးသည်။

ပြီးတော့ စာကို အသေအချာ ခေါက်ကာ စာအိတ်ထဲသို့ ထည့်၍ ကျကျ

နန ပိတ်လိုက်လေသည်။ သူ့ဇနီးထံ ထည့်သည့်စာကို ကျွန်မလက်နှိပ်စက်ရိုက်
ပေးရသည်မှာ ဤတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ဇနီး မစ္စကအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသည့်
စာများကို သူ သဘောမကျဟု စာပြန်ရေးကြောင်း ကျွန်မ နောင်ခါကျမှ
သိရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံသို့ ပြည်သူအများက ရေးသည့်စာများမှာ အမျိုးမျိုးဖြစ်
ပါသည်။ တချို့စာများက စစ်ကြီး အမြန်ဆုံးပြီးဆုံးသွားရန်အတွက် ကြောက်
ကော်ဖွယ်ကောင်းသော လက်နက်များကို အသုံးပြုရန် အကြံပေးထားကြသည်။
အသက်ငယ်ကြသော မိခင်များကမူ သူတို့မှာ သူတို့၏သားသမီးများကို အဆင့်
အတန်းမြင့်မြင့် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရန်အတွက် နေစရာ နေရာမရှိ ဖြစ်နေကြောင်း
တင်ပြကြ၏။ ဇနီးသည် အများအပြားကလည်း သူတို့၏ခင်ပွန်းသည်များထံမှ
တစ်စုံတစ်ရာ သတင်းမကြားရသည်မှာ လန့်ချိ၍ပင် ကြာနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊
သို့ပါ၍ သူတို့အား ကူညီစေလိုကြောင်း ရေးထားကြသည်။ မိခင်များကလည်း
သူတို့သားများထံမှ ဘာသတင်းမှ မကြားရသဖြင့် ကူညီစေလိုကြောင်း မေတ္တာ
ရုပ်ခံထားကြ၏။ တချို့စာများကမူ မတရားမှုများကို အရေးယူပေးရန်နှင့်
မိသားစုပြဿနာများကို ဖြေရှင်းပေးရန် တိုင်ကြားထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
ထို့ပြင်လည်း တချို့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ချီးချည်၊ ချောကလက်၊ မုန့်စသော
စားစရာများသာမက စာအုပ်များနှင့် ကစားစရာ ပစ္စည်းများကိုပါ လက်ဆောင်
အဖြစ်ပို့ပေးကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စာတိုင်းကို ပြန်ကြားရမည်။ လက်ဆောင်
တိုင်းကို လက်ခံရရှိကြောင်း ပြန်ကြားရမည်ဟု ဆိုပါသည်။ “စာရေးတယ်ဆိုတာက
သူတို့စိတ်ထဲမှာ အင်မတန်အရေးကြီးတယ် ထင်လို့ ဒုက္ခခံပြီး ရေးကြတာပေါ့။
ဒါကြောင့် တလေးတစား ပြန်ကြားရမယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ ယခင်က
နောက်လာသမျှ စာများကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားစာ
ရေးသည်။ အခုကျတော့ စာများက တစ်ပတ်လျှင် အစောင်ငါးဆယ်နှင့် ခြောက်
ဆယ်ကြား ရှိလာခဲ့လေရာ သူ့မှာ ဖတ်ဖို့နှင့် ပြန်ကြားဖို့ အချိန်မရတော့ပေ။

ကျွန်မအဖို့တော့ တာဝန်သစ်ကို ဆောင်ရွက်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်း
နေသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့်စာများကျတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပြုမည်
ဟု ကျွန်မစိတ်ကူးသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့စိတ်ချမ်းသာရမည့်စာမျိုး တွေ့လျှင်
သူ့ကို ပြဖို့ ဖယ်ထားလိုက်သည်။ စာအများအပြားမှာ သာမန်ပြန်ကြားရေးနှင့်
ပြီးပြတ်သည်။ သို့သော်လည်း အချို့စာများကျတော့ စုံခမ်းစင်ဆေးမှုနှင့်

အဆုံးအဖြတ်ပြုဖို့ လိုအပ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ရောက်လာသမျှ လက်ဆောင်များကို ဝိုင်းချုပ်ကြီး၏ ဆန္ဒအရ ဆေးရုံ၊ ကယ်ဆယ်ရေးစခန်း၊ မိဘမဲ့ ဂေဟာများကို လှူဒါန်းရ၏။

ဝိုင်းချုပ်ကြီး၏ လက်မှတ်ကို လိုချင်ကြ၍ တောင်းခံသည့်စာများမှာ လည်း ရာပေါင်းများစွာ ရောက်လာလေ့ရှိ၏။ ကျွန်မ တစ်ခါ တင်ပြလျှင် သူ့ခမျာ အကြိမ်ပေါင်း သုံးဆယ်မှ လေးဆယ်အထိ သူ့နာမည်ကို လက်မှတ်ထိုးရတတ်သည်။ ကြာလာတော့ သူမတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ့လက်မှတ်ကို ကျွန်မက လေ့ကျင့်ထားပြီး သူ့ကိုယ်စား ထိုးပေးဖို့ ခိုင်းသည်။ “ဒါတွေကိုသာ ငါ့လက်မှတ်ထိုးပေးနေရရင် ငါ့မှာအလုပ်လုပ်ဖို့ ဘယ်မှာ အချိန်ရှိတော့မှာလဲ” ဟု ညည်းသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ပို့သမျှ သူ့ဓာတ်ပုံများ၏ နောက်ကျောတွင် ကျွန်မကပင် တာဝန်ယူ၍ သူ့လက်မှတ်ကို ထိုးပေးရပါတော့သည်။

(၁၇)

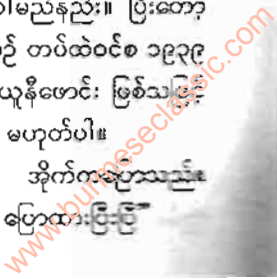
တစ်မနက်ခင်းတွင် ကျွန်မသည် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောစရာ တစ်ခုပေါ်လာသဖြင့် စိန်ဂျော့ဟိုတယ်ရှိ ဝိုင်းချုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းတွင် သွား ဝင်ခဲ့သည်။ ဝိုင်းချုပ်ကြီးသည် ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြီး “ပြောလိုက်ရင် အံ့ဩသွားမယ့်ဟာတစ်ခု ငါ့မှာ ရှိနေတယ်” ဟု ပြောသည်။

“အို ... ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “တကယ်ပြောတာလား၊ ဘာများပါလိမ့်”

“တကယ်ပေါ့” ဟု အိုက်ကဆိုသည်။ “ယူနီဖောင်း တစ်စုံလောက်ရရင် မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ။ ငါ့အထင်တော့ နှစ်စုံလောက်ဆိုရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ် ဆို ထင်တယ်”

သူ့စကားမှာ မှန်ပါသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံဟူသော စကားသည် ကျွန်မအဖို့ အံ့ဩစရာ တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ မြောက်အာဖရိကသို့ ရောက်ကတည်းက ဝတ်လာခဲ့သော ကျွန်မ၏ ယူနီဖောင်းနှစ်စုံမှာ ဟောင်းနွမ်းကုန်ပြီ။ ရှိသည့် နေရာတွင် ရိက္ခာ စုတ်သည့်နေရာက စုတ်နေကြလေပြီ။ မနက်မိုးလင်းမှ စတင်ချုပ်၍ အိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ ကျွန်မဝတ်ထားရသည်မှာ ဤယူနီဖောင်းများသာ ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် ဤပုံစံအတိုင်း တစ်ပတ်လျှင် ခုနှစ်ရက်မျှ ဝတ်နေရခြင်း ဖြစ်ရာ အဘယ်မှလျှင် မဟောင်းဘဲ၊ မစုတ်ဘဲ ခံနိုင်ပါမည်နည်း။ ပြီးတော့ အလုပ်ရရှိ ကျွန်မပိုင် ယူနီဖောင်းများမှာ မော်တော်ယာဉ် တပ်ထဲဝင်စ ၁၉၃၉ ခုနှစ်က ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တပ်က ထုတ်ပေးသော ယူနီဖောင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျောပန်းမကျနှင့် ဝတ်ရသည်မှာ အဆင်ပြေလှသည် မဟုတ်ပါ။

“ငါမင်းအတွက် ယူနီဖောင်းချုပ်ပေးမလို့” ဟု အိုက်ကဆိုသည်။ “ငါ စက်ချုပ်သမားကိုတောင် မင်းရဲ့ကိုယ်တိုင်းယူဖို့ ပြောထားပြီ”

“ယူနီဖောင်း အသစ်တစ်စုံသာ ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မအဖို့ ပြောမပြန် လောက်အောင် ဝမ်းသာရတော့မှာ”

“တစ်စုံမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်စုံ” ဟု အိုက်က ကျွန်မစကားကို ပြင်ပေးသည်။
“နှစ်စုံဆိုတော့ များလွန်းပါတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောမိသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျွန်မအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးတာတွေ များလှပြီ။ ကျွန်မ ကျေးဇူးသိတတ် ပါတယ်”

“ငါမင့်အတွက် လုပ်ပေးချင်နေတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မင်းကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု သူကပြောသည်။ သူ့အသံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သူ ကျွန်မကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ဤအကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်နေသူတစ်ဦး၏ အတွင်းသဘောမှာ မှန်းရခက်သည်။ ရယ်လိုက်မှာလား၊ ငိုလိုက်မှာလား။ ကျွန်မ မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်မသူ့စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ သူ့မျက်နှာကို ပြန်၍ ကြည့်နေမိပါသည်။ နှစ်ဦးသား စကားတစ်လုံးမျှပင် မပြောမိ။ ထို့နောက် သူသည် တပ်ထားသော စာကြည့်တိုက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်မဘက်သို့ ကမ်းသွေ သည်။ “ကေး...မင်းဟာ ငါ့အတွက် အလွန်ထူးခြားသူ တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မအဖို့လုံးများတွင် မျက်ရည်စများဖြင့် ပြည့်လာသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်မအတွက် အလွန်ထူးခြားသော လူတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ ဤမျှလောက်ထူးခြား သည်ကို ယခင်က ကျွန်မ သတိမပြုမိခဲ့ပါ။ ယခုမှပင် သတိပြုမိခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မအတွက် အလွန်အလွန် ထူးခြားသူ တစ်ဦးပါကလား။

သူ့လက်က ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးမှာ ကမ္ဘာကျော် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အပြုံးမဟုတ်ပါ။ ဤအပြုံးသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အပြုံးဖြစ်၏။ တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို ဖော်ပြနေသော အပြုံး။ ချစ်ရည်လွမ်းနေသော အပြုံး။ ကျွန်မ မတုံ့ပြန်နိုင်ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေသည်။ တုန်ဆုတ်နေသည်။ ရှက်ကြောက်နေ သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာနှင့် ကျွန်မ၏မျက်လုံးများတွင် သူ့အားလေးစားခြင်း ကြည့်ညိုခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ကျွန်မဖုံးကွယ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ကျွန်မတို့သည် ထိုနေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် ကြည့်နေမိကြသည်။ အဆမတန်ကြီးမားလှသော ရှက်စိတ်သည် ကျွန်မကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ နှစ်ဦးလုံး စကားမပြောနိုင်။ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်

နေကြသည်။ မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အနှစ်သာရကို ရှာဖွေစူးစမ်း နေသည့် မျက်လုံးများဖြစ်၏။ တစ်ဦး၏ အတွင်းသဘောကို တစ်ဦးက သိနား သည်ခြင်း၊ တစ်ဦး၏အကြိုက်သဘောကို တစ်ဦးက လိုက်လျောလက်ခံခြင်း၊ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ချစ်နေပါပြီဟု ဝန်ခံခြင်းသဘောများကို အရှိအတိုင်းဖော်ပြ နေကြသည့် အကြည့်များပင် ဖြစ်ပါ၏။

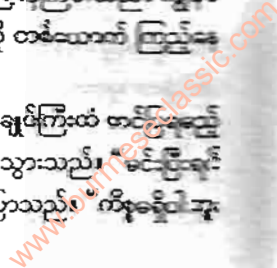
အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစဖွယ် ကောင်းသည့် အံ့ဖွယ်ရာတစ်ခု ဖြစ်ပါ ၏။

ဤအရာသည် အချစ်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မတွေးမိသည်။ ယခင်က လည်း ကျွန်မသည် အချစ်ဆိုသော အရာနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော်လည်း ဆခု ခံစားရသလို ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ဖူးပါ။ အိုက်နှင့် ကျွန်မ အတူတူ နေလာခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မတို့အလုပ် အတူတူ လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဗုရောဂျီသမျှကို တွဲ၍ ပူးခဲ့ကြသည်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကစားကြပြန်တော့လည်း အတူတူပင် ကစားခဲ့ကြသည်။ ဤကဲ့သို့ နေကြရင်း၊ ထိုင်ကြရင်းမှပင် ကျွန်မ တို့ ဘဝနှစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သည့် အချစ်ဆိုသောအရာသည် သဘာဝ ထွက်ကျနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ရှင်သန်လာရခြင်း ဖြစ်ပါလေသည်။

တကယ်တော့ ဤအမျိုးသားသည် အသက်အားဖြင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ် သို့ ရောက်နေပါပြီ။ သူ့ဆံပင်များမှာလည်း ပါးလွန်း၊ ကျဲလွန်းလှ၏။ မျက်မှန် ဘယ်ထားသည့် သူ့မျက်နှာကလည်း အိုစာစပြုနေပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ သက်များဖြင့် သူ့ကို ဖက်ထားချင်သည်။ တယုတယ ပွေ့ထားချင်သည်။ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာဖြစ်အောင် အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်သည်။ စိမ်းမြမြ ခြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ ကျွန်မကို အပေါ်မှ စီးကြည့်နေမည့် သူ့ မျက်လုံးများကို ကျွန်မ မြင်ချင်လှသည်။ အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မ ဤ အမျိုးသားအား ချစ်မိနေပါပြီ။

ကျွန်မ ရှက်စိတ်ဝင်နေသည်မှာ မဆန်းပါ။ အိုက်ကို ပြန်ကြည့်မိသည့် ကျွန်မ၏မျက်လုံးများသည် ကျွန်မ၏ ရှက်စိတ်ကို ဖော်ပြနေကြပါသည်။ ကျွန်မ တို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ထိုင်၍ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေ ကြသည်မှာ မည်မျှကြာသည် မသိ။

သိပ်တော့ မကြာပါ။ တက်စိတ်တစ်ယောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ တင်ပြနေမိ နိုင်တစ်ခုကို ပိုက်၍ ပြုန်းခနဲဝင်လာသဖြင့် အရှိန်ပျက်သွားသည်။ “မင်းကြီးရဲ့ ခြေအလှည့်ပဲ ကေး” ဟု ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် တက်စိတ်ပြောသည်။ ကိုယ့်ခွဲခွဲသူ

တက်စိ၊ ကျွန်မလည်း သွားတော့မယ့်ဆဲဆဲပါ” ကျွန်မသည် ကျွန်မ တင်ကြီးထားသည် စာရွက်များကို အသာကောက်ယူပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်စားပွဲ ကိုယ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ကျွန်မစိတ်သည် ယောက်ယက်ခတ်လျက်ပင် ရှိသည်။ လက်ထဲမှ စာရွက်များကို ကယောင်ချောက်ချားဖြင့် စီနေမိ၏။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာလုပ်နေမှန်း သတိမထားမိအောင် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီး အလုပ်ရှုပ်ချင်ယောင် ဆောင်မိသည်။ အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ကျွန်မ၏အဖြစ်ကို မည်သူမှ မရိပ်မိကြပါ။ အို...ကျွန်မ အိုက်ကို ချစ်မိနေပါပြီ။ ကိုယ်ချစ်နေမိသည့်အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်၍ သတိမထားမိသော်လည်း ချစ်နေသည်မှာ ကတော်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ အိုက်သည် ကျွန်မကျင်လည် ကျက်စားရာ ကမ္ဘာလေးဖြစ်သည်။ သူပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်မ ကျင်လည်ကျက်စားပြီး နေထိုင်လာခဲ့သည့် ယခုဆိုလျှင် လပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပေပြီ။ အခြားအခြားသော လူများထက် ပို၍ ကြည်ညိုလေးစားနေခဲ့သည့် လူမှာလည်း အိုက်ပင် ဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူနေရလျှင် ကျွန်မစိတ်မှာ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရ၏။ သူနှင့်အတူနေရလျှင် ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာတွင် နေရသည်နယ် ခံစားရ၏။

ဘုရားချီ ဖဲကစားတိုင်း ဆုံမိခဲ့ကြသည့် ကျွန်မတို့အကြည့်များကို ခြောက်စွာမိသည်။ ထိုအကြည့်များသည် ထက်သန်သော အကြည့်များဖြစ်၏။ ကျွန်မ သူနှင့် တွဲနေရသည့် အဖြစ်များကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ကျွန်မအဖေနှင့် အစ်ကိုတို့အပေါ်၌ ပြုခဲ့သည့် သူ့စိတ်စေတနာ။ ကျွန်မအတွက် တံလက်ခံတို့ ရှာပေးခဲ့ပုံ။ သူ ကျွန်မအပေါ်တွင် ခင်မင်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့သည့် အပြုအမူများနှင့် လုပ်ရပ်များ။ ဤအရာအားလုံးသည် သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်မဘဝနှင့် ဆက်စပ်ယှက်နွယ်လာအောင် ပြုခဲ့သည့် လုပ်ရပ်များပင် ဖြစ်၏။

အတူတူ သွားသွားလာလာနေခဲ့ကြသည့် ရက်များနှင့် လများအတွက် ကျွန်မတို့ ပြုခဲ့ခဲ့ကြသည့် အပြုအမူများကိုလည်း ကျွန်မပြန်၍ ဆင်ခြင်ကြည့်သည်။ အလျင်တုန်းကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုပြန်၍ ဆန်းစစ်ခြင်း မပြုမိခဲ့။ အခုမှ ကြိုရဲရဲသမ္မအားလုံးကို ပြန်၍စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး အကြောင်း မရှိ အကြောင်းရှာ၍ လက်ချင်းခြေချင်း ထိတွေ့ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့တာ ချိန်ထားသည့် အစီအစဉ်ဇယား သူ့ကိုပေးသည့်အချိန်တွင် လက်ချင်း ထိတွေ့ဖူးပါသေးသေးချင်းယှဉ်ရပ်ပြီး ကျွန်မပုခုံးကို သူ့လက်တစ်ဖက်တင်ကာ ကျွန်မပြသသည်

စာကို ငုံ့၍ ဖတ်လေ့ဖတ်ထ ရှိခဲ့၏။ တမင်လား မတော်တဆလား။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မ ခွဲခြား၍ မပြောနိုင်။ ညစာစားပွဲ၌ စားကြသောက်ကြသည့် အခါတိုင်း ခူးခေါင်းချင်း၊ ခြေထောက်ချင်း ထိမိ တိုက်မိခဲ့ကြ၏။ ဤအရာအားလုံးတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး သာယာမိကြသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။

ထိုနေ့မနက်ကတော့ ဘဝ၏သာယာမှုကို အပြည့်အဝ ခံစားရသည်။ နျော်ရွှင်မှုတည်းဟူသော တိမ်လွှာပေါ်တွင် ကျွန်မ မျောပါလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် လပေါင်းများစွာ တိမ်မြုပ်နေသော လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့် ခံစားမှုများသည် အပြင်သို့ အန်ထွက်လာသည်။ ကျွန်မစိတ်သည် ငြိမ်းချမ်းမှု၏ပြည့်စုံမှုကို တစ်ပြိုင်တည်းခံစားရပါ၏။

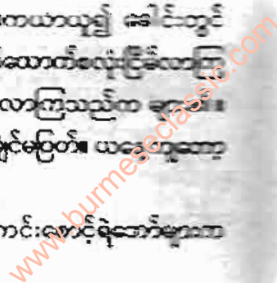
ကျွန်မသည် အနာဂတ်အရေးကို မတွေးမိတော့ပါ။ လောလောဆယ်ပေါ်ပေါက်လာသည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချမ်းသာသုခထဲ၌ ရှိနေသည့် ဖြစ်စဉ်များကိုသာ တောက်လျှောက် တွေးနေမိသည်။ သူ့ပြောခဲ့သည့်စကား၊ သူ့အပြုအမူ၊ သူ့ကြည့်ခဲ့သည့်အကြည့်။ သို့သော်လည်း စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ကို ရပ်တန့်က ရပ်မှပါ။

ကျွန်မ အခု ရောက်နေသောနေရာသည် စစ်ဌာနချုပ်ရုံး၊ တစ်ဖက်တွင် စစ်ကြီးက ရှိသေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံရောက်လာသည် စာတွေက ကျွန်မမျက်စိအောက်တွင် တစ်ပုံတစ်ပင်။ ကျွန်မဖတ်ရဦးမည်။ ပြန်စာတွေ ရေးရဦးမည်။ ပြီးတော့နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် သူ့ကို နေ့လယ်စာ စားဖို့ ကားနှင့် အိမ်ပြန်ပို့ပေးရဦးမည်။

ကျွန်မအဖြစ်မှာ ဆယ်ကျော်သက် မြီးကောင်ပေါက်မလေး တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မသူနှင့် ဘယ်လို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရပါမည်နည်း။ ကျွန်မသူ့ကို ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောရပါမည်နည်း။ သူကကော ဘာများ ထပ်ပြောဦးမှာပါလိမ့်။ သို့သော်လည်း ဒါတွေကို အဆစ်အပိုင်းကျကျ စဉ်းစားဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရတော့ပါ။

အိုက်သည် သူ့ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး “သွားကြစို့ ကား”ဟု လှမ်းပြောသည်။ စားပွဲပေါ်၌ချထားသည့် ဦးထုပ်ကို ကမ္ဘာကယာယူ၍ ခေါင်းတွင် ဧွပ်လိုက်ပြီး ကားဆီသို့ အပြေးအလွှားဆင်းခဲ့သည်။ နှစ်သောက်လေ့ရှိသောကြောင့် သူသည် ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် စကားဖောင်အောင် ပြောလာကြသည်ဟု များသောအားဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသည် အထိ စကားအမျှင်မပြတ်။ ယခုတော့ စကားတစ်လုံးပင် မပြော။

ကျွန်မ အိမ်ထဲအဝင်တွင် ဆင်ဝင်အောက်မှ ကင်းလှောင်ရောက်လာသော

ဆီး၍ အလေးပြုကြသည်။ မစ်ကေးက သူပြုနေကျ ဝတ္တရားအတိုင်း တံခါးဝမှ ဆီးကြိုကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဦးထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ သွားသော ကျွန်မတို့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် ဟန့်နှင့် မိုနေးတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း နေ့လယ်စာပြင်ပေးရန် အသင့်စောင့်နေကြသည်။

နေ့လယ်စာ စ၍ စားပြီးဆိုကတည်းက မိုနေးသည် အခန်းထဲဝင်ဟယ် ထွက်ဟယ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။ မစ်ကေးကတော့ အနားမှ မခွာ။ အသင့်ရပ်စောင့်ကာ ကော်ဖီကုန်သွားတိုင်း လာထည့်ပေးနေသည်။ ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို အနားမှာ မရှိစေချင်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နှစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်သည်။

တခြားအကြောင်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ မျက်စိအောက်တွင် ထိုင်နေရသည်မှာ စိတ်ထဲမလုံမလဲ ဖြစ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်မမှာ အနေရ အထိုင် ရခက်နေပါသည်။ ပြီးတော့လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကိုယ်ပြောချင်သည့် စကား တစ်လုံး စ နှစ်လုံးစကိုမှ ပြောဖို့ အခွင့်အခါမသင့်။ စကားပြောဖို့ မဆိုထားနှင့် ကျွန်မတို့ချည်းသာ နားလည်နိုင်မည့် အကြည့်မျိုးကိုမှ မကြည့်နိုင်။ ထုတ်ဖော်၍ မပြောနိုင်သော၊ မပြောသင့်သော ခံစားမှုများနှင့် အတွေးများကို ရင်ထဲ၌ မျှော်သိကာ နှစ်သောက်သား မလွှပ်မချောက် ထိုင်နေကြရသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစွာ စားပွဲမှထပြီး ထွက်လာကြသည့်အခါ မစ်ကေးက ကျွန်မကို မျက်နှာရိုက် မျက်နှာကပ်ပြ၍ ခေါ်သဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ဝင်ရပြန်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်” ဟု သူက သောကမကင်း သော မျက်နှာထားဖြင့် တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။ “ကနေ့မနက် မကောင်းသတင်းများ ရောက်လာသလား။”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး” ဟု ကျွန်မက ခပ်တိုးတိုးပင် ပြန်ပြောသည်။ “မကောင်းသတင်း လာတယ်လို့တော့ မထင်ဘူး။ ကြားလည်း မကြားမိဘူး။”

ကျွန်မအိုက်ကို မိအောင် အပြေးအလွှားလိုက်ရသည်။ မော်တော်ကားသည် အိမ်ဝင်းအပြင်သို့ ရောက်လာသည်။ “မနက်က အဖြစ်အတွက် ငါဝမ်းနည်းပါတယ် ကေး။ ဒီအဖြစ်မျိုးဟာ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပဲ။ အမှတ်တမဲ့ ပြောမိတာပါ။ မေ့ပစ်လိုက်ပါကွယ်” ဟု အိုက်က ပြောလေသည်။

မေ့လိုက်ပါဟု သူကဆိုသည်။ မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စပါ။ ကျွန်မ၏အဖြစ်မှာ ချစ်အိပ်မက်တစ်ခုအတွင်း၌ အဖမ်းအဆီး အချုပ်အနှောင်ခံထားရသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်နေပါပြီ။ ဤအမျိုးသားသည် ကျွန်မဘဝတည်မြဲရေး

အတွက် အချက်အချာ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဤအချက်ကို ကျွန်မ သိမြင်နားလည်ဖို့ အချိန်များစွာ ကြာခဲ့ရ၏။

သို့သော်လည်း အခုတော့ ကျွန်မအနေဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွယ်လွယ် နှင့် မေ့နိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မ မေ့နိုင်ပါ။ လုံးဝမေ့နိုင်မည်မဟုတ်။ ကျွန်မရင်သည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် လှိုင်းထလာသည်။ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ မျက်ရည်များကို မကျစေချင်ပါ။ မကျအောင် ကြိုးစားပါ၏။ ခရု။ တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် ကျွန်မ၏ ပါးပြင်များထက်သို့ ဆင်းလာလျက် ရှိ၏။

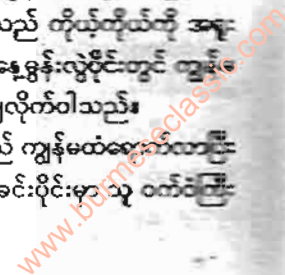
“တိတ်ကွာ” အိုက်၏ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံသည် ကျွန်မနားထဲသို့ ဝင်လာသည်။ “မင်းနားမလည်ဘူးလား၊ ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ငါဟာ သောက်ရူးတစ်ယောက်ပါ ကေး။ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့တောင်းပန်နေပြီ ပဲဟာ”

ကျွန်မ ခွန်းတုံ့ပြန်၍ မပြောပါ။ ပြောစရာလည်း မရှိပါ။ “တိတ်ကွာ...တိတ်တော့” ဟု သူက ထပ်ပြောပြန်သည်။

ကျွန်မ အားရပါးရ အသက်တစ်ချက်ရှုလိုက်သည်။ “ကျွန်မ မငိုပါဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်မခေါင်းကို မော့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းပါအောင် ကိုက်ထားလိုက်သည်။ အင်္ကျီလက်ဖြင့် ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စများ ကို သုတ်ပစ်ရန် စိတ်ကူးလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော်လည်း ဒါမျိုးက ကလေးတွေ လုပ်သည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်မလို အသက်သုံးဆယ်အရွယ် မိန်းမများ လုပ်ရမည့်အလုပ်မျိုး မဟုတ်။

“ကျွန်မ မျက်စိထဲ ဖုန်ဝင်သွားလို့” ဟု ကျွန်မက ထပ်ပြောသည်။ အကယ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် သူပြောခဲ့သည့် စကားများနှင့် သူထုတ်ဖော်ပြသခဲ့သည့် ခံစားမှုများအတွက် နောင်တရခဲ့မည် ဆိုပါမူ သူကောနှင့် သူ့ခံစားမှုများအပေါ်၌ တုံ့ပြန်ခဲ့မိသည့် ကျွန်မ၏ အပြုအမူအတွက် ကျွန်မက ပို၍ နောင်တရမိမည်ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်အောင်လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟုယူဆသည်။ ထိုနေ့ခန်းလွှဲခိုင်းတွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ဒေါသကို လက်နှိပ်စက်ပေါ်သို့ ပုံချလိုက်ပါသည်။

အိုက်၏ ရုံးခန်းမှ ထွက်လာသော တက်စ်သည် ကျွန်မထံလာသောအခါ သတိပေးသည်။ “သတိထားဟေ့...နော်၊ ကနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ သူ ဝက်ဝံကြီး ဖြစ်နေပြန်ပြီ”

ဘွတ်ချိက လာမေးပြန်သည်။ “သူဘာဖြစ်လာသလဲ ကေး။ နေ့လယ်စာ စားတုန်းက သူ ဘာပြောသေးလဲ။ မနက်တုန်းကတော့ အကောင်းပါ။ သူစိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ”

“မသိဘူး”ဟု ကျွန်မက ဖြေသည်။ “နေ့လယ်စာ စားတုန်းကလည်း ဘာမှမပြောဘူး”

ဘွတ်ချိက လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။ “အင်း... မွန်တီကြောင့်လားဟု ပြင်သစ်ကြောင့်လား။ ဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ တခြားအကြောင်း ဘာရှိနိုင်မလဲ ဆိုတာ တွေးလို့မရဘူး” တခြားအကြောင်းကို ကျွန်မ တွေးနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ပြော၍ မဖြစ်ပါ။

ရက်တရက် သူ့အခန်းထဲမှ ဘဲလ်တီးသံ လေးချက် ထွက်လာသည်။ ကျွန်မကိုခေါ်ခြင်း...။ ကျွန်မ၏စိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ခဲတံနှင့် မှတ်စုစာအုပ်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဆွဲယူပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် စက်ချုပ်သမား အိမ်လာပြီး အတိုင်းယူလိမ့်မယ်။ ငင်း အိမ်မှာနေခဲ့။ ဘွတ်ချိ ငါ့ကို ရုံးပို့ပေးလိမ့်မယ်။ မင်းကကိစ္စပြီးမှ ရုံးထု လိုက်ခဲ့” ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မ မျက်နှာကို မကြည့်။ သူ့လက်တွင်းမှ ဖိုင်ထု လှန်နေသည်။

“အို ကျွန်မအတွက် ဒါလိုမယ် မထင်ပါဘူး”ဟု ကျွန်မက လေသံ အေးစက်စက်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်မမှာရှိတာနဲ့ လုံလောက်နေပြီ။ ကျေးဇူးတင် တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး”

သူ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာသည်။ သူသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရန် လိုက်ပြီး ကျွန်မဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ “မင်းဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ အိုင်းရစ်မတစ်ယောက်ပါလား”ဟု ရေရွတ်သည်။ “ငါပေးမယ့် ယူနီဖောင်းနဲ့ အတွက် မင်းအတိုင်းခံရမယ်။ မနက်ဖြန်မနက် အတိုင်းလာယူရင် မင်းမပျက်ရဘူး ဒါအမိန့်ပဲ” သူက ကျွန်မကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြူးတူးပြဲတဲ ကြည့်သည်။ သူ ဒေါသဖြစ်သလောက်ပင် ကျွန်မကလည်း ဒေါသကြီးသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဒေါသမာန် တက်လျက်ရှိကြ ၏။

“ငါဟာ မင့်အတွက် အရူးလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကို မင်းသိရဲ့လား” သူက အံကြိတ်၍ ပြောသည်။

နောက်တော့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပေါက်ကွဲလိုက်သည်နှင့် တူလှသည်။

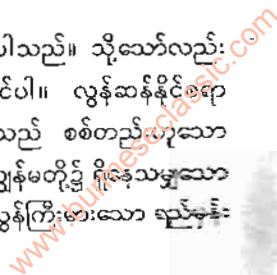
နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားမိကြသည်။ သူသည် အနမ်းခိုးရွာလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို တုံ့ပြန်သည်။ သူသည် ကျွန်မ၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်၍ ကိုင်ကာ မော့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ “ငါမင်းကို ချစ်တယ်”ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးလုံး၏ အသက်ရှူသံမှာ မမှန်။ ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။ လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာကို မရပ်မနားဘဲ အပြေးအလွှားတက်လာခဲ့သည့် လူများ နှင့်တူနေသည်။ ဘုရားသခင်ကများ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ကာကွယ်ပေးထား လေလား မသိ။ ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း ရုံးခန်းထဲသို့ မည်သူမှ ဝင်မလာ။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ကံကောင်းခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ဦးလုံး အချိန်မီ အသိပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ တက်စံတစ်ယောက် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မကြာခဏ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာတတ်သည်ကို သတိရကြသည်။ အိုက်၏ မျက်နှာပေါ်၌ စွန်းထင်းနေသော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများကို ကျွန်မက လက်ကိုင်ပေါ် ဖြင့် ကသောကမျော သုတ်ပေးနေမိ၏။ တစ်ယောက်ယောက်များ ဝင်လာလိုက် မှဖြင့် ဟူသောအတွေးဖြင့် ရင်ထဲမအေး။

အိုက်က သူ့လက်များကို ကျွန်မ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တင်၍ ဆုပ် ကိုင်ထားသည်။ “တို့နှစ်ယောက်တော့ သတိထားမှ ဖြစ်မယ်”ဟု ပြောသည်။ “ငါ မင်းကို စိတ်မထိခိုက်စေချင်ဘူး၊ လူတွေက မင့်အကြောင်း အတင်းအဓမ္မ အပြောခံရတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အရာရာတိုင်းဟာ အခုလို အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ”

“ကျွန်မကတော့ ရှိရှိသမျှ အားလုံးဟာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”ဟု ကျွန်မက တိုးတိုးသာသာပင် ပြန်ပြောမိသည်။ သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်မသိပါသည်။ ပြဿနာများကိုလည်း ကျွန်မ နားလည်ပါ၏။ ထိုတအံ့အချိန် တွင်းမှာတော့ဖြင့် အချစ်သည် အားလုံးကို အောင်မြင်စွာ ကျော်လွှားနိုင်သည် ဟူသော စကားကို ကျွန်မ မယုံကြည်ပါ။ သို့ပါလျက်နှင့်ပင် အရာရာတိုင်းသည် ကျွန်မအဖို့ အံ့ဩစရာတွေချည်း ဖြစ်နေပါသည်။

အလွန်မလွယ်ကူသော ကိစ္စမှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏သဘာဝကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ လွန်ဆန်နိုင်စရာ အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ ရှာမရပါ။ ကျွန်မတို့သည် စစ်တပ်ဟူသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးထဲ၌ ပိတ်မိနေသူများ ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့၌ ရှိနေသမျှသော ခံစားမှုများနှင့် စိတ်အားကိုယ်အား မှန်သမျှသည် အလွန်ကြီးမားသော ရည်မှန်း

ချက်ကြီးတစ်ခု၏ ဝါးမျိုးခြင်းကို ခံရသည့်အချိန်ကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဘဝသည် အပြင်လောကမှ အခြားသူများ၏ဘဝနှင့် မတူပါ။ ကျွန်မတို့သည် အပြင်လောကနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ပုတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြသည့်အရာမှာ အချစ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရင်ခုန်ရသော၊ တားဆီးမြှိုသိပ်၍ မရနိုင်သော အချစ်ဖြစ်ပါ၏။

အိုက်၏ရုံးခန်းမှ ကျွန်မထွက်လာသောအခါ လူတိုင်းက ကျွန်မတို့ ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်မ၏ ဆံစတွေ ပွနေလေသလား။ သို့မဟုတ် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် သူတို့တွေ ရိပ်မိနိုင်လောက်သည့် အခြေပျက်နေသော အရိပ် လက္ခဏာများ ရှိနေသလား ... စသည်ဖြင့် တွေးကာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိသည်။ တက်စက ကျွန်မကို ဆီးကြို၍မေးသည်။ “ကဲ ... သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ။ မင်း ခေါင်းကို ကိုက်လွတ်လိုက်သလား၊ သူဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အဖြေကော ရှာလို့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား။”

“မတွေ့ခဲ့ဘူး”ဟု ကျွန်မက ပြောပြသည်။ “သူ့ကြည့်ရတာတော့ စိတ် ခြေနေပုံပဲ၊ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီဟူသော စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ချင်သည့် စိတ်သည် ကျွန်မရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စပါ။ အိုက်က ကျွန်မကို သတိပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မတို့ ဆင်ခြင်ရမည်။ ကျွန်မဘက်က သူပြောထားသည့်အတိုင်း လိုက်နာပြီး နေပါမှ။ ထိုကဲ့သို့ နေနိုင်အောင် ကျွန်မ လိမ်ရမည်။ ညာရမည်။ ပရိယာယ် ကြွယ်ရမည်။ သို့သော်လည်း အဖြစ်ကတော့ အဖြစ်မှန်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီ။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ကျွန်မတို့၏အဖြစ်မှာ ကြည့်နဲ့ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါဘိခြင်း။

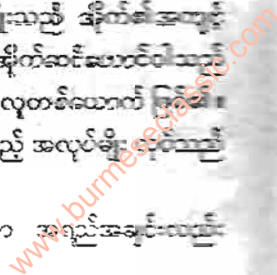

ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ အရာရာတိုင်းသည် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေကြပြီဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်ဟ၍ အသိပေးပြီးကြသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးတည်း နေရသည့်အခါတိုင်း စိတ်သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားကြရသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် စိတ်တိုင်းမကျမှုနှင့် အလိုဆန္ဒ မပြည့်မှုများကိုလည်း ခံစားကြရသည်။ ကျွန်မတို့ အယ်လ်ဂျီးရီးယား၌ နေရသည့် ကာလပတ်လုံး အိုက်နှင့် ကျွန်မတို့မျှော်လင့်နိုင် သည့် အရာမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်မျှ တွေ့ဆိုပြီး စကားပြောခွင့် ရဖို့ပင်ဖြစ်၏။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ရုံးခန်းထဲ၌ အရူးအမူး ပွေ့ခဲ့၊ ဖက်ခဲ့ကြဖူးသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဤကိစ္စမျိုးများ ပေါ်မလာတော့ပါ။ မျက်လုံးများနှင့် နားများသည် နေရာတိုင်း၌ ရှိနေကြသည်ကို ကျွန်မတို့ သိနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အိုက်၏လက်အောက်ရှိ ထိပ်သီးအရာရှိ အများစုသည် တိတ်တိတ်ပုန်း မိန်းမများ ယူထားကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှင့်အိုက်သည် တူသည် မဟုတ်ပါ။ သူတို့လူစုသည် သူတို့၏ တိတ်တိတ်ပုန်းမိန်းမများနှင့် ဟိုတယ်အခန်း ချား၊ ကြေးစားခန်းများ သို့မဟုတ် နေအိမ်များ၌ တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ်ချိန်းတွေ့ကြသည်။ သူတို့၏ လိမ္မာပါးနပ်သော အော်ဒါများက တစ်ညတာ လာတွေ့သည့် မိန်းမ ချားကို အရုဏ်မတက်မီ အိမ်အပြင်သို့ ပြန်ထုတ်သွားကြ၏။ အိုက်၏အိုယက် ခေယာတွင်မူ ထိုကဲ့သို့ တိတ်တိတ်ပုန်း ခေါ်သွင်းပေးမည့် အော်ဒါ မရှိပါ။ လူမသိ သူမသိ ပြန်ထုတ်သွားမည့် ရေလည်ပါးနပ်သော တပည့်လည်း မရှိပါ။

အိမ်ပတ်လည်တွင် ကင်းလှည့်နေသည့် ရဲဘော်များနှင့် တံခါးပေါက် တောင်ရဲဘော်များသည် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံး အမြဲမပြတ် ခြံနေကြသည်။ ထိုပြင်လည်း ဤအဆက်အဆံမျိုးနှင့် ဤအပြုအမူမျိုးသည် အိုက်၏အလျဉ်း စရိုက်နှင့် လုံးဝ အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်။ ဒွိုက်ဒေးဗစ် အိုက်၏အလျဉ်း အလွန် ရှိ သားဖြောင့်မတ်ပြီး အလွန်တည်ကြည်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ၏ဂုဏ် ဝိက္ခာနှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ထိခိုက်နစ်နာစေမည့် အလုပ်မျိုး လုပ်သည် မရှိ။ ကျွန်မလုံးဝ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

ဤအလုပ်မျိုး လုပ်နိုင်သော၊ လုပ်တတ်သော အရည်အချင်းလည်း

သူ့တွင် မရှိပါ။ ဤကိစ္စမျိုးတွင် သူသည် ညံ့ဖျင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဒုတိယအချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် လူအများက သွားပုပ်လေလွင့် အပြောခံရမည်ကို သူစိုးရိမ်သည်။ ဤစိုးရိမ်မှုကြောင့် ဤအပြုအမူ အကျင့်အကြံမျိုးကို အထူးသတိထား၍ ရှောင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က သူ၏အကျင့်စာရိတ္တအပေါ်၌ ယုံကြည်စိတ်ချသူများနှင့် သူ့အစံအဖြစ်ထား၍ ကြည့်နေသူများ အများအပြား ရှိနေကြ၏။ ဥရောပတိုက်ရှိ လူများနှင့် ဗြိတိန်နိုင်ငံရှိ လူအများက သူ့ကို အလွန်ထူးခြား၍ ထင်ရှားသော အမေရိကန်တစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အတုယူအားကျထိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အဖြစ်လည်းကောင်း ဖြင်နေကြသည့်အချိန် ဖြစ်၏။

ယင်းကဲ့သို့သော အချိန်မျိုးတွင် အများတကာ၏ နားများနှင့် ဗျက်စိများကြား၌ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျမသွားအောင် ထိန်းသိမ်းရေးသည် သူ့အတွက် အလွန်ကြီးမားသော တာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အဆမတန် များပြားကြီးမားလှသော အခြားတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်နေသည့် လူတစ်ယောက်အနေဖြင့်ပင်လျှင် သူ မယူမဖြစ်သည့် တာဝန်ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူသည်လည်း အခြားလူများနှင့် တူသည့် လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် အခြားလူများထက် ပို၍ စည်းကမ်းရှိသေသူတစ်ဦး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် အချို့သော လူများထက်ပို၍ ဂုဏ်သိက္ခာ ဖြင့်စားချင်မြင့်မားမည်။ သို့သော်လည်း လူ့သဘာဝကို မကျော်လွှားနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိုက်သည် အများ၏ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်မှုကို မခံရအောင် နေတတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ထိုကဲ့သို့ အပြစ်ကင်းအောင် ကြိုးစား၍ နေလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှာမဆို ထိုအတိုင်းပင် နေသွားမည်ဟု အလေးအနက် အခိုင်အမာ ခံယူထားသူဖြစ်၏။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလ ဘယ်အခြေအနေမျိုးရောက်ရောက် ထိုခံယူချက်အတိုင်း နေသွားရမည့်တာဝန်မှာ သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မကတော့ သူ့တာဝန်ကို ပျက်အောင် လုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူကလည်း သူ့တာဝန်ကို အပျက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မ ယခု ပြောပြခဲ့သည့် အကြောင်းများကြောင့် အချစ်ဆိုသော အရာသည် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ဘဝကို သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ အထူးသဖြင့် လူအများ ရိပ်မိနိုင်လောက်သည့် အပြောင်းအလဲများ မရှိခဲ့ပါ။ ရှိသမျှ အပြောင်းအလဲ အားလုံးမှာ စိတ်တွင်း၌သာ ရှိပါသည်။

နေ့စဉ် ပုံမှန်လုပ်နေကျ တာဝန်ဝတ္တရားများကိုလည်း အပျက်မခံကြပါ။ ဆက်ဆံရေးမှာ ယခင်က ဆက်ဆံရေးအတိုင်းပင် တည်ရှိနေပါသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် အိုက်ကိုကြိုဖို့ ကျွန်မ ရောက်သွားချိန်တွင် အိုက်သည် နံနက်စာစားပြီး၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ဖွာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် “ဒီတစ်ခါ ကော်ဖီပူပူ လိုချင်တယ်” ဟု မစ်ကေးအား လှမ်းပြောလျက် ရှိသည်။

“အပေါ်ထပ်ကိုသွား” ဟု သူက ဆီးပြောသည်။ “စက်ချုပ်သမား မင့်ကို ဆောင့်နေတယ်”

အိုက်၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် ကျွန်မအတွက် ယူနီဖောင်း ချုပ်မည့်အစကို ပြန်တင်ထားသည်။ ကောင်းပေဆိုသည့် အဖိုးတန် သိုးမွေးချည်ဖြင့် ယက်လုပ်ထားသော အစဖြစ်၏။ အိုက် ယူနီဖောင်းချုပ်သော အစ။

ကျွန်မက ကျွန်မ၏ ယူနီဖောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်အောင် ချုပ်ပေးဖို့ ခိုင်းသည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ကျီကို ကျွန်မတို့အားလုံးက အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဂျက်ကက်ဟုခေါ်နေသည့် အင်္ကျီပုံအတိုင်း ချုပ်ရန်ခိုင်းသည်။ အမှန်အားဖြင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဂျက်ကက်သည် ဗြိတိသျှ ဂျက်ကက်အင်္ကျီမှလာသော ပုံစံဖြစ်သည်။ ယင်းဂျက်ကက်များကို မွန်တီ(မောင်ဂိုမာရီ) က စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အိုက်သည် ထိုဂျက်ကက်ကို အမေရိကန်များကြား၌ ဖက်ရှင်တစ်ခုအဖြစ် ထင်ရှားလာအောင် စတင်ဝတ်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ထိုဂျက်ကက်မှာ အလွန်သေသပ်သည်။ သားနား သပ်ရပ်သည်။ ကြည့်လိုလှသည်။ ဝတ်ရသည်မှာ ကုတ်အင်္ကျီထက် သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ ခါးတိုအင်္ကျီဖြစ်၍ ခါးအောက် ရောက်ရှိရုံမျှလေးသာ ရှည်သည်။ လှုပ်ရှားရသည်မှာ အလွန် လွယ်ကူသည်။ ဤယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ရသည် မနက်တိုင်း ကျွန်မမှာ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ ဤယူနီဖောင်းများအပေါ်၌ ဗြိတိန်တို့က ခိုက် ဖြစ်ရသည်။ ကျွန်မတွင် ယခုအချိန်အထိ ယူနီဖောင်းတစ်ခု ရှိနေပါသေးသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ ကျွန်မသည် ဤယူနီဖောင်းကို ဝါရင်တန်မြို့ရှိ အကောင်းဆုံး အဝတ်လျှော်ဆိုင်၌ အပ်၍ လျှော်ခဲ့သည်။ ထိုနောက် ကျွန်မ၏ ဆွေတာအတွင်း၌ ပရတ်လုံးများဖြင့် အမြတ်တနိုးထည့်၍ သိမ်းထားခဲ့ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်မျှ အတွင်းတွင် သူချုပ်ပေးခဲ့သော ထိုဝတ်စုံသည် ကျွန်မနှင့် ကွဲကွာသွားသည်မရှိ။ ကျွန်မသွားလေရာသို့ ပါမဖြေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့မနက်က ယူနီဖောင်းတိုင်းပေးရန် ကျွန်မအပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား

ခိုက်တွင် ဘွတ်ချ်၏ မေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ “ယူနီဖောင်းအသစ်ကို စင် သမားနဲ့ ကျကျနုနုချုပ်ပေးနေတာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်မ လှေကားရင်းတွင် ရပ်၍ အဖြေပေးသံကို နားစွင့်နေမိသည်။ “သူလုပ်နေတဲ့အလုပ်က နေ့ရောညပါ လုပ်ရတယ်။ တစ်ပတ်မှာ ခုနစ်ရက်လုံး ရက်အားမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း တာဝန်သိသိနဲ့ လုပ်စရာရှိတာကို ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နဲ့လုပ်တယ်။ လစာရတော့လည်း ငါတို့ဆီက အနိမ့်ဆုံးရနေတဲ့ အမေရိကန် စာရေးတစ်ယောက်ရနေတဲ့ လစာရဲ့တစ်ဝက်ပဲ ရတယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ဒီလိုပဲ ကြည့်နေမလား။ အခုငါလုပ်တာ ဒါပဲ” ဟု အိုက်က ဒေါသတကြီးနှင့် ပြန် ပြောသည်။

ဘွတ်ချ်က တောင်းပန်စကားပြောသည်။ “ကျွန်တော်မပြောသင့်တဲ့စကား ကို ပြောမိပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ရယ်စရာအဖြစ်နဲ့တောင် မပြောသင့်တဲ့စကားပဲ။ ကေးဟာ အရပ်သား ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါလားဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော်နေ သွားလို့ပါ။ မှန်ပါတယ်။ သူရတဲ့ လစာနဲ့ သူနေရထိုင်ရတာ အတော် ခက်စွာ မှာပဲ”

ဘွတ်ချ် ထင်သလောက်တော့ ကျွန်မတွင် အခက်အခဲမရှိပါ။ ကျွန်မရသည့် လစာမှာ နည်းလွန်းသဖြင့် ရယ်စရာကောင်းသည်မှာ မှန်သော်လည်း သုံးစရာမှာ အစိုမရှိသဖြင့် ပိုနေသည်က များသည်။ အယ်လ်ဂျီးရီးယားတွင် ဝယ်စရာ ဘာပစ္စည်းမှ မယ်မယ်ရရ မရှိ။ သွားစရာ နေရာလည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ လက်ထဲတွင် ငွေပိုငွေလျှံ အမြဲရှိနေသည်။

အိုက်သည် သူနေစဉ် ဆောင်ရွက်နေရသည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို အဆင်ပြေအောင် ရေးဆွဲကာ ဆောင်ရွက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သင်္ဘောသား သုခရိပ်မြို့ဂေဟာသို့ စောစောသွားကာ အနားယူနိုင်ခဲ့သည်။ အခုလို စောစောပြန်၍ နားနေသည့်အတွက် မည်သူကမျှ သူ့ကို အပြစ်ဆိုစရာ မရှိ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ် ကိုယ်တိုင်က အိုက်အား ရုံးအလုပ်ကို လျှော့လုပ်ပြီး နားနားနေနေဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့အဖို့တော့ ထိုလယ်တဲဂေဟာသို့ အသွားနှင့်အပြန်ခရီးသည် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း မော်တော်ကားပေါ်ထိုင်၍ လိုက်သွားရသည်မှာ ရုံးနှင့်အိမ်၌ ထိုင်၍ နေရသလိုပင် ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်မှုဟူ၍ မရှိ။ ရွှေငါးတစ်ကောင် လှောင်ထား သည့် ငါးလှောင်ကန် တစ်ခုနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ခြားနားမှုဟူ၍ တစ်ခုသာရှိ၏။ ကျွန်မတို့ လိုက်ပါလာသည် ငါး လှောင်ကန်က ဘီးလေးဘီး တပ်ထားသည်။

မော်တော်ကားကို ရပ်ချင်သည့်နေရာတွင် ရပ်ထားလို့မရ။ ထိုင်ခုံတွေကို ရွှေပြောင်းတပ်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ အိုက်က ကားနောက်ခန်းထိုင်ခုံ ညာဘက်ကား တွင် အမြဲထိုင်နေကျ။ ပို၍ ခက်သည်ကား လူတိုင်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကားကို သိနေခြင်းဖြစ်၏။ ကား၏ဘေးတစ်ဖက်တွင် ကြယ်ပွင့်ကြီး တစ်ပွင့် ပါသည်။ ပြီးတော့ ကြယ်လေးပွင့် ပလိတ်ပြားနှင့် သူ့အလံ။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မသည် သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လွတ် လွတ်လပ်လပ် နေချင်စိတ် ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်မ၏ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ထိုအချိန်ထိလောက် တောင့်တောင့်တတ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် စိတ်မျိုး တစ်ကြိမ်မှ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။

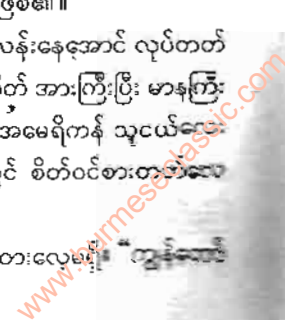
တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက ကျွန်မ၏ဆန္ဒကို အိုက်အား ဖွင့်ပြောမိသည်။ “သိတယ်၊ ငါသိတယ်” ဟု အိုက်က စိတ်မရှည်သည့် အသံဖြင့် ပြောသည်။ “ငါလည်း မင့်လိုပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချိမိဖို့ အခွင့်အလမ်းဟာ ဘယ်တော့မှ ရမယ့် အခွင့်အလမ်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါပြောရဲတယ်” ကျွန်မတို့မှာ စကားပြောဖို့ကတော့ အချိန်ရပါ၏။ ယုံကြည်ရန်ပင် ခက်လှပါသည်။

အိုက်သည် အာလာပ သလ္လာပ ပြောရာ၌ တကယ်တော်သူ ဖြစ်သည်။ အာအကြောင်းပဲ ပြောပြော ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောတတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ၏စိတ်တွင်း ခံစားမှုကိုတော့ အလွန်ထုတ်ဖော်၍ ပြောခဲ့လှပါသည်။

သူသည် ကင်းဆတ်ပြည်နယ်အတွင်း၌ ငယ်စဉ်က သူနေထိုင်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ပြောတတ်သည်။ သူ့အမေနှင့် သူ့အဖေအကြောင်း၊ သူ့ သီအစ်ကိုများ အကြောင်း၊ ထောပတ်ချက်စက်ရုံ၌ သူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့် အကြောင်း။ သူသည် စကားပြောကောင်းသူလည်း ဖြစ်၏။

ညစာစားပွဲတွင် သူသည် ဧည့်ပရိသတ်ကို ရွှင်လန်းနေအောင် လုပ်တတ် သူတစ်ဦးအဖြစ်လည်း ထင်ရှားသူဖြစ်၏။ မင်းစိတ်စိုးစိတ် အားကြီးပြီး မာနကြီး သည့် ဧည့်သည်များသည်ပင်လျှင် သူပြောပြနေသည့် အမေရိကန် သူငယ်အေး တစ်ယောက်၏ ပုံပြင်ဆန်သော အဖြစ်အပျက်များတွင် စိတ်ဝင်စားတတ်လေ သည်။

သူသည် သူ့ဘဝမှန်ကို ဘယ်တော့မှ ဖုံးကွယ်ထားလေမရှိ။ “ကျွန်တော်

ဟာ တောသားတစ်ယောက်ပါဗျာ” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ “ကျွန်တော်ဟာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ” ဟုလည်း ထုတ်ဖော်တတ်သည်။ သူသည် အလွန်ပွင့်လင်းသူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ၏ စိတ်ခံစားမှုများကိုမူ ဘယ်တော့မှ ထုတ်ဖော်ပြောလေ့ မရှိ။ သူ့စိတ်၌ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိကြပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မြင်းစီးနေကြရင်း ကျွန်မက အမှတ်တစ်ခုစမိသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ အေဘီလိန်းမြို့က ဘဲလီးစပရင်း ထောပတ်ချက်စက်ရုံအပေါ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘယ်လို သဘောထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မအများကြီး သိခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာတော့ အဲသလောက် မသိခဲ့ရဘူး။”

ကျွန်မက နောက်သလို ပြောင်သလိုနှင့် အတည်ပြောခြင်း ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း သူ့ဤမျှလောက် ဒေါပွသွားလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ သူသည် မြင်းကို လက်ထဲမှကြာပွတ်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ ရိုက်လိုက်သည်။ သူ့မြင်းသည် ကျွန်မအနီးမှ ကဆုန်ဆင်း၍ ထွက်သွားသည်။ သူနှင့် သူ့မြင်းသည် ကျောက်ခေင်ခဲများထူထပ်သော လယ်ကွင်းများပေါ်မှ တရကြမ်း ဖြတ်သန်း၍ ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာတော့ ပြန်ရောက်လာသည်။ အပြန်ကတော့လည်း သူ့မြင်းသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် တစ်လှမ်းချင်း။

“အခုလို ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု သူက ပြောသည်။ “ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ခံစားမှုကို ငါ ဘယ်တော့မှ ထုတ်ပြောလေ့ မရှိဘူး။ ခံစားမှုတွေအကြောင်းကို ပြောဖို့နေနေသာသာ သိပ်အချိန်ပေးပြီးတောင် မစဉ်းစားဘူး။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားမှုမျိုးဆိုရင် ငါထုတ်ဖော်ပြီးတောင် ပြောလေ့ မပြောထ မရှိဘူး။ ပြောရရင်လည်း စိတ်ထဲမှာ တယ်ပြီးမသက်သာဘူး။”

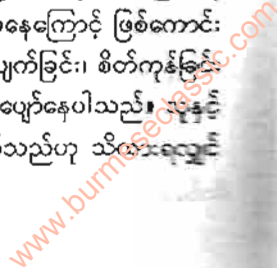
စကားလုံးများသည် သူ့နှုတ်မှ တစ်လုံးချင်းထွက်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသည်နှင့် တူသည်။ ကျွန်မတို့သည် မြင်းများကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် စီး၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးသား ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ပါလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မသူ့ကို တယုတယပွေ့ဖက်ကာ စိတ်သက်သာစရာအောင် ဖျောင်းဖျချင်လှပါ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲဟန် ပေါက်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မသူ့ကို မထိနိုင် မကိုင်နိုင်ပါ။ ပုန်းကွယ်၍ ကြည့်နေကြသော မျက်လုံးများသည် ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ အများအပြား ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖိနပ်တွေမှာ ဖုန်တွေပေလာတယ်”

သူ ကျွန်မက မဆီမဆိုင်ပြောမိသည်။ သူက ရယ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မတို့ အိမ်အနီးသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူက ကျွန်မကို မြင်းပေါ်မှ ချပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည့် အခိုက်တွင် ဘစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မကြာခဏ ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်မမှာကတော့ အလေးအနက် စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာလေးတွေ ရှိလာသည်။

ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်အပြင် စကြိုဆောင်၌ ဆိုင်ကာ နေဝင်ချိန်အလှကို အရသာခံ၍ ငေးမောနေမိကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားများများ မပြောကြပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အေးဆေးဆိတ်ငြိမ်မှုနှင့် ခူခင်းအလှတွင်သာ နစ်မြောနေမိကြသည်။ မစ်ကေး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်မတို့ ညစာ အေးကုန်တော့မည်ဟု ပြောခါမှပင် ထိုင်ရာမှ ထခြစ်ကုန်ကြပါ တော့သည်။

တကယ်တော့ ညစာမစားမီ အရက်ကလေးသောက်နေရသော အချိန်သည် ကျွန်မတို့ ပိုင်ဆိုင်သော အချိန်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အယ်လ်ဂျီးရီးယားတွင် ကျွန်မတို့သည် ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ ဆိုဖာမြင့်မြင့်ကြီးများပေါ်၌ထိုင်၍ ဓာတ်ပြားသီချင်းများ ဆိုနားထောင်ရင်း အဖျော်ယမကာ တစ်မျိုးမျိုးကို မော့လိုက်၊ စီးကရက်ဖွာလိုက် နေလေ့ရှိကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့နေစဉ် အခိုက်မှာပင် တိတ်တိတ်ကလေး ခိုး၍ အနမ်းချင်း ဖလှယ်ကြရသည်။

ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြူးဖြူးရှိလှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက် နောက်လာနေမလားဟူသော ကြောင့်ကြစိတ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ဖလှယ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်မှာ အသက်သုံးဆယ်တွင်း အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် အသက် ငါးဆယ်တွင်း အမျိုးသား တစ်ယောက်၏ ချစ်မေတ္တာ ဇာတ်လမ်းနှင့် တူဘဲ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်ကလေးများ၏ ချစ်ပုံပြင်နှင့် ပို၍ တူနေသည်။ ကျွန်မတို့၏အဖြစ်မှာ ထူးတော့ ထူးဆန်းသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ဘာတစ်ခုမှ မသိနားမလည်ကြသေးသည့် စုံတွဲတစ်တွဲသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ဆိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ညှစ်ပူး ညှပ်ပိတ် ပိုင်းထားခြင်းကို ခံရသလို ဖြစ်နေသော ကျွန်မတို့၏ ဘဝပေး အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ပျက်ခြင်း၊ စိတ်ကုန်ခြင်း မဖြစ်ကြပါ။ ကျွန်မအဖို့ အိုက်နှင့် အတူတူနေရလျှင် ပျော်နေပါသည်။ သူနှင့် အလုပ်တွဲ၍ လုပ်ကိုင်နေရလျှင်၊ သူက ကျွန်မကို ချစ်သည်ဟု သိထားရလျှင် ကျွန်မအဖို့ လုံလောက်နေပြီ ဖြစ်ပါ၏။

တဲလက်ခံနှင့် သူ့သားသမီးများကလည်း ကျွန်မတို့ကို နှစ်ဦးချင်း တွဲ၍ နေနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးသည်။ တဲလက်ခံ၏ ခွေးလေးသုံးကောင်မှာ ၀၀ကန်ကန်နှင့် ချစ်စရာလေးတွေ ဖြစ်လာကြပြီ။ နည်းနည်းကလေးမှ အငြိမ်မနေနိုင်လောက်အောင် ဆော့သည် အရွယ်သို့ ရောက်လာကြပြီ။ ကျွန်မတို့သည် သူတို့သုံးကောင်ကို ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချထားကာ သူတို့နှင့် ကစားကြသည်။

အိုက်ကတော့ တဲလက်ခံ ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားခဲ့သလိုပင် ကစားလေ့ရှိ၏။ တဲလက်ခံကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ခွေးငယ်ကလေးဘဝက ကစားခဲ့သည့်နည်းကို မေ့မသွား။ အခုအချိန်အထိ ဘောလုံးနောက် ပြေးလိုက်ရခြင်းခါးပတ်ကြီးဖြင့် လွန်ဆွဲရခြင်းစသော ကစားနည်းများကို သဘောကျဆဲဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် တဲလက်ခံကြောင့် ကျွန်မမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခဲ့ရ၏။ ထိုနေ့က အဆမတန် ပူပြင်းလှသဖြင့် ကားပြတင်းပေါက် အားလုံးကို ဖွင့်ထားသည်။ တဲလက်ခံသည် ကားပေါ်မှနေ၍ လမ်းဘေးမှ ခွေးတစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ခွေးမှာ အာရပ်ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်၍ ကြည့်၍ မကောင်းအောင်းပင် ပိန်ချိုး ချိန်လှပါသည်။ ခွေးမှာ ခွေးမတစ်ကောင် ဖြစ်ရာ တဲလက်ခံသည် ထိုခွေးနောက်သို့ လိုက်ရန် ကားပြတင်းပေါက်မှ ခုန်၍ ဆင်းလိုက်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် ချိုင့်များ ကျင်းများထူသော လမ်းဖြစ်သဖြင့် မော်တော်ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာ နေခိုက်နှင့် ကြုံသည်။

ကျွန်မသည် ကားဘရိတ်ကို ဖျတ်ခနဲအုပ်ကာ ကားပေါ်မှ အပြေးအလွှား ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသည်။ တဲလက်ခံမှာ လမ်းမအလယ်တွင် လဲကျလျက်ရှိ၏။ ပထမတွင် မလှုပ်မရှားဘဲ ဖြစ်နေသေးသော်လည်း နောက်တစ်ခဏကြာတော့ ထရပ်သည်။ ကျွန်မပြေးသွားပြီး သူ့ကို ဖွေထူကာ ကားရှိရာသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ ပါးစပ်မှလည်း “တော်ပါသေးရဲ့၊ သူ့ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး” ဟု အော်လာမိပါသည်။ အိုက်က ကျွန်မလက်ထဲမှ တဲလက်ခံကို ဆီးယူကာ သွေးသွေး၌ ချထားပြီး ဒဏ်ရာရမရ၊ အရိုးကျိုးမကျိုး စမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ “ဘာမှမဖြစ်ဘူး” ဟု ကျွန်မကို လှမ်းပြောသည်။ သူသည် တဲလက်ခံကို အသာအယာ ပွတ်ပေးနေရင်းမှ “မိန်းမလိုက်တဲ့ ကောင်မျိုးမဖြစ်စေနဲ့ကွ” ဟု ပြောနေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် အိုက်က ပြောသည်။ “ငါမငဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ခွေးတစ်ကောင်အတွက် မင်းခံစားလိုက်ရတဲ့

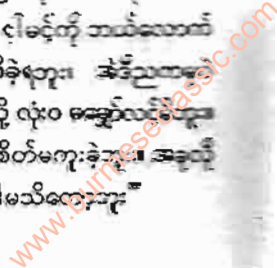
ခံစားမှုမျိုးကို ငါ့အနေနဲ့ လူတစ်ယောက် အပေါ်မှာတောင် မပြုခဲ့မိဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ ငါ့ရဲ့ခံစားမှုကိုတောင် ငါပြန်ပြီးမသိတဲ့ အဖြစ်မျိုးရောက်သွားတတ်တယ်။ ငါဘယ်လို ခံစားသင့်တယ်ဆိုတာ တွေးယူရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့တောင် ကြုံရတယ်”

“ဒီမှာ ကေး၊ ငါ့အကျင့်က ပြောင်းလို့ရမယ် မထင်တော့ဘူး။ အသက် ဘယ်လည်း ကြီးလာပြီ။ သိပ်နောက်ကျသွားပြီလို့ ထင်တယ်။ အခုဆိုရင် ဒီပုံအတိုင်း ငါ နေလာခဲ့တာ ကြာလှပြီ။ ဒါပေမယ့် ငါမင်းကို တကယ်ချစ်တယ် ဆိုတာတော့ သိစေချင်ပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့လည်း ငါဘာမှမပြောတတ်ဘူး။ ဘာမှလည်း မပေးနိုင်ဘူး” သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ “တကယ်လို့များသာ အခြေအနေအားလုံးဟာ အခုလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့” ဤစကားမှာ သူနှင့် ကျွန်မတို့ ချစ်ပင်ပျိုးခဲ့ကြသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကြောခဏ ပြောလေ့ရှိသော စကားဖြစ်ပါသည်။

“ငါမင်းကို ချစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ” ဟု သူက ဆက်ပြောသည်။ “ငါမင်းနဲ့ တော်သက်ပြီး ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ခံစားမှုအပေါ်မှာ မင်းသံသယမရှိအောင် ငါ အဖြစ်တစ်ခုကို ပြောပြချင်တယ်။ စထရာသာလင်း တော်ပီဒို ထိတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ရောက်လာတဲ့ ညကပေါ့။ အဲဒီသတင်းကြားလိုက်တော့ ငါ့ခြေထောက် အောက်မှာ ရှိနေတဲ့မြေပြင်ဟာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာကွဲသွားသလို ခံစားခဲ့ရတယ်။

“ငါမင်းမျက်နှာကို ပြန်မြင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ အင်မတန်မှ ပြင်းပြခဲ့ရတယ်။ မင်းပါလာမယ့် သင်္ဘောနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သတင်းကို ငါလုံးဝ မျက်ခြေပြတ်မခံခဲ့ဘူး။ တောက်လျှောက် သတင်းရအောင် ယူခဲ့တယ်။ သင်္ဘောတော်ပီဒိုမှန်တယ်လို့လည်း သိလိုက်ရော ငါတည်ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကမ္ဘာဟာ ပျက်သုဉ်းသွားရတာပဲ။ မငဲ့ကို ဘာပြုလို့ အယ်လ်ဂျီးရီးယားအရောက် လေယာဉ်နဲ့ မခေါ်မိတာ ပါလီမိုလို ကိုယ်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိတယ်။ ကျိန်ဆဲမိတယ်။ တစ်ညလုံး ရေပြည် ရောက်နေသလိုပဲ။ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားမှုမျိုး ခံစားပေးလိမ့်ဆိုတဲ့ မေးခွန်းဝင်လာတိုင်း အဲဒီညက ငါခံစားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို သတိရမိတယ်။ အဲဒီညက ငါ့အဖြစ်ဟာ ဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေပေါ့။ ငါမင်းကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ အလျင်တုန်းက အသေအချာ မသိခဲ့ရဘူး။ အဲဒီညကပင် သိခဲ့ရတယ်။ ငါအခုလိုစကားမျိုး မင်းကို ပြောမိလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မခွင့်လင့်မိဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ ပြောပြဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးခဲ့ဘူး။ အခုထို ပြောနိုင်တဲ့ သတ္တိမျိုး ဘယ်လိုပေါ်လာမှန်းတောင် ငါမသိတော့ဘူး”

အလွန်ဖြူစင် ရိုးသားစိတ်ဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်
သည်။ ဤစကားများပြောထွက်ဖို့အတွက် သူများစွာ ကြိုးစားအားထုတ်နေရန်
လည်း ကျွန်မ သိနေသည်။ သူ ပြောနေသည့်စကားများကို ပြန်ဖြေဖို့အတွက်
ပြောစရာစကား ရှာမရပါ။

“အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါဟာ အလေ့အကျင့်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်
ပါ ကေး” ဟု သူကဆိုသည်။ ကျွန်မကတော့ အလေ့အကျင့်မရှိသည့် လက္ခဏာ
များ သူ့ထံတွင် မတွေ့ရပါ။ အချစ်ရေး ကိစ္စများတွင် အလေ့အကျင့် မရှိပါဟု
ဆိုသောအိုက်သည် ချစ်စရာကောင်းသော အရာကလေးများကို ပြုလုပ်တတ်
ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် အိုက်သည် တောပဲရိုင်းပင် အရွက်ကလေး လေးရွက်ကပ်ထား
သော လက်ဆောင် ကတ်ပြားလေးတစ်ခု ကျွန်မကိုပေးသည်။

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပို့လိုက်လို့ ငါ့မှာတောပဲရိုင်းပင် အရွက်ကလေး
လေးရွက်စီပါတဲ့ ကတ်ပြားလေး နှစ်ခုရှိတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “မင်းတစ်ခု
ယူထား၊ ဒီဟာလေးတွေဆောင်ထားရင် ကံကောင်းတယ်ကေး၊ မင်းသိရဲ့လား”

အိုက်သည် ကံကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှိခိုး ဖဲကစားသည့်
အခါတိုင်း သူသည် သူ့အိတ်ကပ်ထဲ၌ ဆောင်ထားသည့် ကြေးပြားလေးများကို
ဖွတ်နေတတ်သည်။ ထိုကြေးပြားကလေးများကို အိတ်ထဲ၌ ဆောင်ထားလျှင်
ကံကောင်းတတ်သည်ဟုသော အယူအဆဖြင့် ဆောင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ကစား
နေကြပြီဆိုရင် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို အိတ်ကပ်ထဲလက်နှိုက်ကာ ပြုံးနေတတ်
ပါသည်။ ဒါဆိုလျှင် သူ့ကြေးပြားများကို ဖွတ်နေပြီဟု ကျွန်မသိပါသည်။
သစ်ရွက်များပါသော ကတ်ပြားလေးကို ပေးသည့်နေ့ကလည်း သူက ကျွန်မထံ
ပြောသည်။

“ဒီကတ်ပြားလေးတွေဆောင်ထားရင် တို့နှစ်ယောက်လုံး ကံကောင်းပြီး
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရလိမ့်မယ်” သူပေးသည့် ကတ်ပြားလေး၏ ကျောဘက်တွင်
“ကေး...ကံကောင်းပါစေ” ဟု ရေးထားသည်။ ထို့နောက် “အာဖရိက” ဟူသော
စာလုံးနှင့် အောက်မှ သူ့လက်မှတ်အတို “ဒီ၊ အီး” ဟု ရေးထိုးထားသည်။

ထိုကတ်လေးကို ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသဖြင့် ကျွန်မ
သွားလေရာအမြဲပါသည်။ ယနေ့ထိ ကတ်ကလေးသည် ကျွန်မထံတွင် ရှိနေဆဲ
ဖြစ်ပါ၏။

အိုက်သည် အံ့ဩစရာကလေးများကိုလည်း ယူဆောင်လာတတ်သည်။

တစ်ည ညစာမစားမီ သူက လှမ်းပြောသည်။ “ငါ့ဓာတ်ပြားအသစ်တွေ ရလာ
တယ် ကေး၊ ဘာသီချင်း ဓာတ်ပြားတွေလို့ မင်းထင်သလဲ၊ ပြောစမ်း” ပြောပြော
ဆိုဆို သူက ဓာတ်ပြားနှစ်ချပ်ကို အလျင်ဆုံး ဖွင့်ပြသည်။ နောက် တစ်ချပ်ကျတော့
ကျွန်မကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “မင်း...ဒီသီချင်းကို ပိုကြိုက်မယ်
ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

သီချင်းမှာ “မင်းကို ငါထပ်တွေ့ဦးမယ်” ဟူသော သီချင်း...။ လွန်ခဲ့သော
ညပေါင်းများစွာက သူ့မြောက်အာဖရိကသို့ မထွက်ခွာမီ အချိန်ကလေးတွင်
အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးဟု ပြောခဲ့ဖူးသော သီချင်းဖြစ်ပါ၏။

တို့များ အတူတူနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ...
ပြန်လည် တသ သတိရပြီးတော့လေ...
ဆင်ခြင်ကင်းမဲ့တဲ့ မျက်ရည် မိုးတွေ...
ဘာကြောင့် ရွာနေတော့မှာလည်း အချစ်ရေး...
ကြုံဆုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေကို...
ရင်မှာ မျိုသိပ်ထား...ဘာကြောင့်များ
အစဉ်အမြဲ ဝမ်းနည်းတသ ယူကြိုးတသ ဖြစ်နေရမှာလဲ...
ချစ်သော ချစ်သူရေး...။
နေ့ဦးပေါက်ချိန်
မင့်ကို ငါ့နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လို့ တွေ့ဦးမှာပါလေ...။
မဆုံကြသေးခင်မှာတော့လေ
အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့လှလို့...
ပူဆွေးသောက ရောက်မှာ မလွဲပေ။
ဒါပေမဲ့လည်း အချစ်ရယ်...
ဖြစ်လာသမျှတွေဟာ အချိန်တန်ရင်...
မေ့လိုက်ပြီဖြစ်သော အတိတ်က ပုံပြင်ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွယ်...
အချိန်ကာလတွေ အတွင်းမှာ...
ချိုမြိန်သော သတိရစရာလေးများဟာ...
အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လာဦးမှာပေါ့ကွယ်
တကယ်လို့များပေါ့လေ။
ငါ့ဘဝအကြောင်းပြောင်းသွားသည့်တိုင်...
ငါ့နလုံးသားထဲမှာတော့လေ...

သက်ပြင်းချသံကလေးရဲ့ ပဲ့တင်သံအဖြစ်...
ထာဝရ တည်မြဲနေမှာပေါ့ကွယ်...။
စိတ်ချမ်းသာပါစေ...အချစ်ရယ်။
နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်။

“အို...သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ သိပ်ကို လွမ်းစရာကောင်းတဲ့သီချင်း”ဟု ကျွန်မက ပြောမိသည်။

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဆွေးလွန်းအားကြီးတယ်”ဟု အိုက်က မှတ်ချက်ချသည်။ “ငါတော့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့သက်ပြင်း ချသံတွေ ဘာညာဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ မကြိုက်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် လွမ်းစရာသိပ်ကောင်းတယ်”

“လွမ်းစရာ...ဟုတ်လား” အိုက်က သရော်သည်။ “အင်းပေါ့လေ၊ မိန်းမတွေကိုး”

သုဘာပြောပြော ကျွန်မကရုမစိုက်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူ တိတ်တဆိတ် ချစ်နေသော သူ့ချစ်သူ နှစ်သက်သည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ အမည် ကို လင်းလင်းများစွာ သူ့ဦးနှောက်ထဲ၌ မှတ်ထားသည်။ ထို့နောက် သူတို့ချင်း ဖွင့်လင်းလင်းလင်း ချစ်နေကြသည့် အချိန်ကျခါမှ ထိုသီချင်းဇာတ်ပြားကို မရ အရ ရှာဖွေယူလာပြီး ဖွင့်ပြသည်။ ဤအဖြစ်ကိုကပင် အလွန်စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းသည့် အဖြစ်ကလေး တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

(၁၈)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအဖို့တော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် အလွန်ကြီးမားသော စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သူ့အနေနှင့် စစ်ရေး ဝစ်ရာနှင့် စပ်ဆိုင်သော မဟာနည်းဗျူဟာ ပညာရပ်များကိုသာ အစွမ်းကုန်အသုံးချ ရှိ ဆောင်ရွက်နေရသည် မဟုတ်။ စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စအဝဝကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ကာ ဦးစားပေးစဉ်းစားရမည့် ကိစ္စများကို တာဝန်ခံ၍ ရွေးချယ် သတ်မှတ်ပေးခြင်းနှင့် အမြန်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ကိစ္စများကို သူကပင် တာဝန်ခံ၍ ချက်ချင်းစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပေးခြင်း စသော အလုပ်တာဝန်များကိုပါ ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

ဤမျှအထိ ကြီးမားများပြားသော အလုပ်တာဝန်များကြားမှနေ၍ အလွန် ကိုင်တွယ်ရခက်သော အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကိုယ်ရေးပြဿနာများကို ပါဝင်ဖြေရှင်း ပေးရသေး၏။ အလုပ်တစ်ခု၏ သဘောသဘာဝ ရှုထောင့်မှနေ၍ လေ့လာသုံးသပ် ကြည့်မည်ဆိုပါက စိမ့်ခန့်ခွဲမှုအပိုင်းတွင် အမြင့်ဆုံးရာထူးနေရာ၌ ရောက်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ တာဝန်ဝတ္တရားများသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏ တာဝန်ဝတ္တရား များလောက် များပြားခြင်း၊ ကြီးမားခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ ခက်ခဲခြင်း ခိုမည်မထင်ပါ။ ကျွန်မ၏ ဤစကားကို စစ်အရာရှိတစ်ဦး၏ သမီး၊ ခင်အရာရှိတစ်ဦး၏ နှမ အနေဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ တာဝန်ယူ၍ လုပ်ကိုင်နေရသည့် အလုပ်၏ သဘောသဘာဝအရ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးသည် အလွန်စိတ်တိုလွယ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာသော် သူကဲ့သို့ အခြားလူများအတွက် အနည်းငယ်မျှပင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း ဖြစ် တော့ဘဲ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်ချင်တတ်သော ဉာဉ်မျိုးရှိသူတစ်ဦးသည် ဖြစ် လာတတ်၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်မသိရသလောက် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ယင်းကဲ့သို့သော လူစားမျိုး ဖြစ်မလာပါ။ သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် သူ၏ဆောင်ရွက်ချက်များသည် အများအားဖြင့် ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် ပြည့်စုံပြီး အလွန်ထူးခြားသည်ကိုသာ တွေ့ရပါသည်။

အိုက်ဆင်ဆံနေရသည့် လူများထဲတွင် ပေါင်းရသင်းရ အခက်ဆုံး လူနှစ်ယောက်ရှိခဲ့ရာ တစ်ဦးမှာ မောင်ဂိုမာရီဖြစ်၍ နောက်တစ်ဦးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကျောပက်တန် ဖြစ်သည်။

ကျောပက်တန်သည် ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံးလုပ်၍ နေတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပက်တန်နှင့် အိုက်တို့မှာ မိတ်ဆွေဟောင်းများ ဖြစ်၏။ အိုက်အနေဖြင့် ပက်တန်အပေါ်တွင် အထင်အမြင် ရှိရှိမျှမက အလွန်လေးစားသည်။ သို့သော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့အား စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေခဲ့၏။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ပက်တန်တို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်မှာ လန်ဒန်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို မကြာခဏ ကားနှင့် ပို့ပေးခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်မ သူနှင့် ပထမဆုံး ဆုံခဲ့မိကြသည့်အချိန်ကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မေ့၍ ရလိမ့်မည် ဟော့တယ်ပါ။ အိုက်က ကျွန်မအား ဗိုလ်ချုပ်ပက်တန်ကို လန်ဒန်သင်္ဘောကျင်း တစ်စိုက်သို့ လိုက်ပြပေးရန် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

အိုက်နှင့် မက်ကလပ်တို့ လန်ဒန်သို့ ပထမအကြိမ် အလည်လာခဲ့ကြစဉ်က ကျွန်မလိုက်ပို့ခဲ့ဖူးသည့် ခရီးစဉ်မျိုးဖြစ်၏။ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ပက်တန်ကို လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းနယ်မြေအတွင်းမှ သင်္ဘောကျင်းများဆီသို့ လိုက်ပို့ပြီး ရပ်ကွက်တစ်ခုဖြင့် တစ်ခုလိုက်ပြသည်။

ကျောင်း၊ ကုန်ရုံ၊ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ငှားစားသည့် အိမ်တန်းလျားများနေရာ၌ ဂျာမန်တို့၏ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အုတ်ပုံကြီး ဖြစ်နေသည်ကို သူသိရသောအခါ စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်လျက်ရှိရာ “မျိုးမစစ်တဲ့ ကောင်တွေ၊ မအေပေးတွေ” ဟု ခေါ်သတကြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း ပြုသည်။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် ကျွန်မဘက်လှည့်၍ တောင်းပန်စကားပြောသည်။ “ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မစ္စဆမ်းမားစဘီးရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့လျှာထွက်သွားလို့ပါ” ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် “ခွေးမသားတွေ၊ မအေပေးတွေ၊ ခွေးမသားတွေ” စသည်ဖြင့် ထပ်၍ ဆဲပြန်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မဘက်လှည့်၍ တောင်းပန်စကား ပြောပြန်သည်။

ဤအကျင့်ဝင်ဆိုး ရှိနေသော်ငြားလည်း ပက်တန်သည် လူရိုင်း လူကြမ်း

တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ အလွန်ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများအပေါ်တွင် အလွန်အလွန် တလေးတစား ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ဤစကားပြောခြင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပက်တန်တွင် ဆိုးရွားသော အပြုအမူများ လုံးဝမရှိဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူသည် ဆိုးသည့်နေရာ၌ ဆိုးပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ပါးစပ်သည် ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်းတွင် အကျင့်ပါလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့တွင် အလွန်ချစ်ခင်ဖွယ်ရာကောင်းသော အကျင့်စရိုက်များရှိပါသည်။

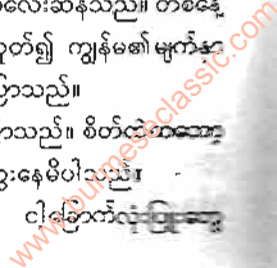
သူသည် အလွန်ထူးဆန်းသော လူတစ်ဦးဖြစ်ရုံမက အလွန်ခင်စရာကောင်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ စစ်တပ်ကို အလွန်ချစ်သူဖြစ်၏။ စစ်ဝတ်စုံကို ပြောင်ပြောင်ယောင်ယောင်၊ တောက်တောက်ပပနှင့် စမတ်ကျကျ ဝတ်ထားရခြင်းကို အလွန်ဂုဏ်ယူသူဖြစ်သည်။ ထိုင်နေနေ၊ ထနေနေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အမြဲတစေ တောင့်တောင့်မတ်မတ်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ၊ သူ့အသွင်အပြင်၊ သူ့အမူအရာအားလုံးသည် စစ်ပုံပေါက်လျက်ရှိသည်။ မည်သူမျှ သူ့လောက် ဘွဲ့တံဆိပ်၊ ဆုတံဆိပ်များ ဝတ်ဆင်သည်ကို မတွေ့ဖူးပါ။

ရင်ဘတ်တွင် တစ်ဖက်သော ချိုင်းကြားအနီးမှ အခြားချိုင်းကြားတစ်ဖက်သို့ ရောက်အောင် တံဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားတတ်သူမှာ သူတစ်ဦးတည်းသာ ခန့်၏။ ရောမလူမျိုးများခေတ်ကသာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်မည်ဆိုပါက သူသည် စစ်မြင်းရထားကြီးပေါ်တွင် ခံညားထည်ဝါစွာဖြင့် တခမ်းတနားထိုင်၍ လိုက်နိုင်မည်ဟု ကျွန်မ တွေးခဲ့မိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခမျာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မကောင်းဆိုးသော အသံကို ပိုင်ဆိုင်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အသံမှာ စူးရှနှင့် အလွန်အားထုတ်ပြီး အော်ရဟစ်ရသော မိန်းမသံမျိုး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ဂျော်ဂျီ (ရင်းနှီးသူများက ဂျောပက်တန်အား ခေါ်သည့်နာမည်)သည် တချို့နေရာများ၌ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကလေးဆန်သည်။ တစ်နေ့တွင် သူသည် သူ့သေနတ်များထဲမှ တစ်လက်ကို ထုတ်၍ ကျွန်မ၏မျက်နှာရှေ့တွင် ရမ်းပြပြီး “ဒီသေနတ်ကို ကြည့်စမ်း” ဟု ပြောသည်။

“သိပ်လှတဲ့ သေနတ်ပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ စိတ်ထဲက အသံထွက်သော သဘာကြောင့် အခုလို ထုတ်ပြနေတာပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိပါသည်။

“လူတွေက ပုလဲလက်ကိုင်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ငါ့မြောက်လုံခြုံရေး

အကြောင်း အမြဲပြောနေကြတယ်။ အမှန်က ပုလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်စွယ်အကောင်စား”ဟု ကျေနပ်အားရသော လေသံဖြင့် ပြောပြနေသည်။ နောက်စက္ကန့် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ထပ်ပြောသည်။ “ဆင်တစ်ကောင်ကရတဲ့ ဆင်စွယ်”

ကျွန်မနှင့် ပက်တန်သည် မြင်းများနှင့် ပိုလို ကစားနည်းအကြောင်းကို လည်း မကြာခဏ ဆွေးနွေးပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ ပက်တန်တွင် ပိုလိုရိုက်စီးမြင်းများကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်မွေးထားကြောင်း သူပြောပြ၍ ကျွန်မသိရပါသည်။ တစ်ချိန် သောအခါက ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် ရက်ပဟန်းနော့စ် အမဲလိုက်အသင်းတွင် ခွေးသမင်များနှင့် မြေခွေးများလိုက်ရာ၌ အလွန်တော်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် မြင်းစီးကောင်း တစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်မအဖေသည် မြင်းတပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု သိရသောအခါ သူ့အလွန်သဘောကျသည်။ ကျွန်မမှတ်မိနေသေးသည်။ တစ်ရက်တွင် သူသည် အမှတ် ၂၀ ဂရော့ဗင်းနားရှိ အိုက်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ဝင်ရောက်သွားပြီး “ကေးရဲ့အဖေဟာ မြင်းတပ်မှာ အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ခင်ဗျားသိရဲ့လား အိုက်”ဟု မေးသည်။

အိုက်က သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး “ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးသလိုလိပ်”ဟု ပြောသည်။

“အဲဒီတော့...”
“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ” ဟု အိုက်က ပြန်မေးသည်။ “ကျွန်တော်က ဘေးကို မြင်းတစ်ကောင် ကျောပေါ်တင်ပေးဖို့များ ခင်ဗျား အကြံပြုမယ် စိတ်ကူးနေသလား”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ပက်တန်က ပြန်ပြောသည်။ “အကြံပြုဖို့ စိတ်မကူးပါဘူး၊ ခင်ဗျားသိသလား၊ မသိဘူးလားဆိုတာ သေချာအောင်လို့ မေးကြည့်တာပါ”

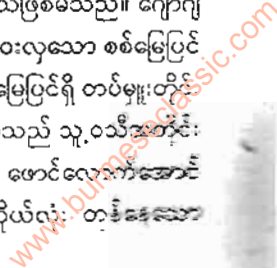
“ကျွန်တော်သိပါတယ်”ဟု အိုက်က စိတ်မဝင်စားသလို ပြန်ပြောသည်။ ကျော်ဂျီအနေဖြင့် ကျွန်မအဖေ၏ အကြောင်းကို ဘာကြောင့် အိုက် သိမသိ သွားမေးရသနည်း။ ကျွန်မ စဉ်းစားလိုမရဲ။ မြင်းစီးသမား တစ်ယောက်အနေဖြင့် မြင်းတပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးအပေါ်၌ ခင်မင်စိတ်ပေါ်ပြီး သွား၍မေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ထင်ရပါသည်။ ဤအပြုအမူမျိုးမှာ ကျော်ဂျီ၏ ထူးခြားသော အကျင့်စရိုက် ဖြစ်သည်။ သူ တစ်ခုလုပ်ပြီးလျှင် နောက်ထပ် ဘာလုပ်လိမ့်မည်ကို မည်သူ့မျှ ခန့်မှန်း၍ မရပါ။ ဤသည်မှာ ကျော်ဂျီ၏ ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

မြောက်အာဖရိကတိုက် တိုက်ပွဲစဉ်တွင် ပက်တန်သည် အရေးပါအရာ ရောက်သော အခန်းမှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ စစ္စကျွန်းတိုက်ပွဲတွင် ပက်တန်၏ အမှတ်ခုနစ် တပ်မတော်သည် မောင့်ဂိုမာရီကိုပင် နောက်ချန်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ အိုက်က ပက်တန်ကို အဖိုးတန်သော ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ထားသည်။ ကျွန်မတို့ ဘယ်ဂျီးရီးယား၌ နေကြစဉ်က သူသည် ကျွန်မတို့ထံ အမြဲမပြတ် လာလေ့ရှိသော ဧည့်သည်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ ညစာ လာစားသည့် ညများသည် ကျွန်မတို့အဖို့ ပျော်စရာကောင်းသော ညများဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူသည် ကျွန်မတို့အတွက် ပျော်တော်ဆက်တစ်ဦးလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ပါးစပ်မှ ပြောနေသည့် ပုံတိုပတ်စများကလည်း ဆုံးနိုင်သည် မရှိ။ အိုက်ကဆိုလျှင် သူ့ကို အမြဲပြောင်နောက် နေလေ့ရှိသည်။ ပက်တန်က အကြောင်းအရာတစ်ခု ပြောပြဆိုလျှင် ဆုံးသွားအောင် နားထောင်နေလေ့ရှိ၏။ ဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိုက်က “တော်စမ်းပါ ကျော်ဂျီရာ၊ ခင်ဗျားပြောသမျှ တစ်လုံးမှ ကျွန်တော်မယုံဘူး”ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ ကျော်ဂျီသည် အိုက်၏ စကားကို ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်ဘဲ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

ညစာ စားပြီးကြ၍ ယောက်ျားအားလုံး ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် စကားပြော နေကြသည့်အခါများတွင်မူ ပက်တန်သည် ကျွန်မအား တရားရူးအသံပြုကာ အခန်း၏ အပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားပြီး “ဟေ့...ကေး၊ မင်းဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီ၊ ငါ့ကိုယ်ရဲတော် ဗိုလ်ကြီးချောချောတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားပြီး ပင်ပေါင်ရိုက်ချေတော့”ဟု ခိုင်းတတ်သည်။

အိုက်က ကျွန်မတို့ဘက်ကြည့်ပြီး မျက်စိမှိတ်ပြတတ်သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်မက အိုက်ထံမှ ခွင့်တောင်းကာ အပြင်သို့ ထွက်လေ့ရှိသည်။ ပက်တန်က ကျွန်မအတွက် စိတ်ပူခြင်းကို ကျွန်မသဘောကျပါသည်။ တကယ်တော့ သူသည် အလွန် ဣန္ဒြေကြီးသူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ခင်စရာကောင်းလှသဖြင့် ကျွန်မသူ့ကို ခင်မင်ခဲ့ပါမိပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ကျော်ဂျီ သည် စစ္စလီကျွန်း၏ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာနှင့် အလှမ်းမဝေးလှသော စစ်မြေပြင် ဆေးရုံတစ်ခုသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်ရှိ တပ်မှူးတိုင်း လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသော စစ်ဆေးခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူ့ဝသီအင်္ကျီဆေး ရုံ၌ တွေ့သမျှသော ရဲဘော်များနှင့် စကားတွေ ဖောင်လောင်အောင် ဆွဲပြောသည်။ ထိုအခိုက်တွင် တစ်ဦးတည်းထိုင်၍ တစ်ကိုယ်လုံး တန့်နေသော

စစ်သားတစ်ယောက်ကို သူ့မြင်တွေ့သွားသည်။ စစ်သားက စစ်မြေပြင်၌ မော်တာ ကျည်ဆန်များ၊ အမြောက်ဆန်များ တအုန်းအုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ကျရောက်ပေါက်တဲ့ နေခြင်းကို သူ့အာရုံကြောများက မခံရပ်နိုင်သဖြင့် အခုလိုဖြစ်နေရပါသည်ဟု အဖြေပေးသည်။

ဤစကားသည် ပက်တန်အား စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ သူသည် စစ်သားအား ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။ အာရုံကြောများက မခံ မရပ်နိုင်ဟူသော အဖြစ်မျိုးမှာ လုံးဝမရှိဟု ဇွတ်ပြောသည်။ စစ်သားကို သူ့ရဲ့ ဘောကြောင်တဲ့ အကောင်ဟုခေါ်သည်။ ပြီးတော့ ပါးရိုက်သည်။ ပထမတော့ ဤအဖြစ်ကို ဖုံးထားကြသေးသည်။ သို့သော်လည်း ကြာကြာဖုံးထား၍ မရပါ။ သတင်းက အပြင်သို့ထွက်လာသည်။ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းသည့် လူတစ် ယောက်ဟုပင် ကျွန်မတို့ ယူဆကြလေသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါက ပက်တန်ထံသို့ အလွန် ပြင်းထန်သော စာတစ်စောင် ရေးခဲ့သည်။ အများရှေ့တွင် ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်း ပြုရမည်ဟု အမိန့်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း အိုက်က ပက်တန်အား အရေးယူပုံမှာ များလွန်းသည်ဟု အများစုက ဝေဖန်ပြစ်တင်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့က ပက်တန်အား စစ်ခုံနဲ့တင်၍ အပြစ်ပေးခြင်း၊ သို့မဟုတ် အမေရိကန်သို့ ပြန်ပို့ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အပြစ်နှင်မျိုးလုံးပေးခြင်း ပြုသင့်သည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။ ခြုံကြည့်လိုက် လျှင် ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စမှာ အလွန်ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အိုက်အနေဖြင့် ပက်တန်၏ အပြုအမူကို ခွင့်လည်းမလွှတ်ချင်။ ဤ အပြုအမူအတွက် အပြစ်ပေးချင်သည်။

သို့သော်လည်း အမှားလေးတစ်ခုလောက် အကြောင်းပြုပြီး အဖိုးတန် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ကိုလည်း လက်မလွှတ်နိုင်။ ဤဖြစ်ရပ်အတွက် အိုက်က ညပေါင်းများစွာ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရရှာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် “ငါ ဂျော်ဂျီဘက်ကစဲ ရပ်တော့မယ်”ဟု ကျွန်မတို့အား ဖွင့်ပြောသည်။ “ယခုအချိန်မှာ ငါတို့သူတို့ လိုအပ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်” နောက်ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ပက်တန်နှင့် ကျွန်မတို့ ဆုံမိကြသည်။ ထိုကိစ္စကို ကျွန်မက သူ့အား ပြောပြ သည့်အခါ ပက်တန်သည် နည်းနည်းမှ ရှက်ကြောက်ရမုန်းမသိပါ။ “ငါမှာ ဒီပါးစပ်ကြောင့် မကြာမကြာ ဒုက္ခတွေ့ရတယ်”ဟု သူကဆိုသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီဟာမျိုး နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြုံလာရင် ငါဒီအတိုင်းပဲ ထပ်လုပ်မိဦးမှာပဲ” တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့နှင့် နေ့လယ်စာ စားနေသော ဂျော်ဂျီက ကျွန်မ

ဘက် လှည့်ပြောသည်။ “နောက်တစ်ခါ အိုက် စစ္စလီကျွန်းကိုလာရင် မင်း လိုက်ခဲ့၊ စစ္စလီကျွန်းရဲ့အလှကို ငါလိုက်ပြမယ်” ကျွန်မက ဤမျှလောက် အလုပ်များနေသည့်ကြားမှ ကျွန်မတို့အား ဧည့်ခံနေရလျှင် တာဝန်တက်နေ လိမ့်မည်ဟု ပြောပါသည်။ သူကတော့ အလျှော့မပေးပါ။ ဇွတ်အတင်းပင်ခေါ်လျက် ချီသည်။ “ဒီနဲ့ဆို ဘာပေးတာမှတ်လို့၊ ဟေ့... အိုက်၊ ဒီတစ်ခေါက်လာရင် ကေးကို ခေါ်ခဲ့ဗျာ၊ လန်ဒန်ကို ကျွန်တော် ရောက်တုန်းက ကျွန်တော် ကြည့်ချင် တာမှန်သမျှ သူက လိုက်ပြခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ပြန်ပြီး ကျေးဇူးပြုရဦးမှာ ပေါ့”

ထိုစိတ်ကူးကို အိုက်က လက်ခံခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကျွန်မတို့ စစ္စလီသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ကျွန်မနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေသော အမျိုးသမီးအရန် တပ်ဖွဲ့မှ ရုသ်ဘရစ် လိုက်လာပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ပက်တန်သည် အိုက်နှင့်မတူပါ။ သူ ကောင်းသည် ထင်ရာကို လုပ်တတ်သော သဘောရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားတတ်။ သူနေသော အိမ်မှာ စစ္စလီဘုရင် ပိုင်ဆိုင်သော နန်းတော်ဖြစ်၏။ ခမ်းခမ်းနားနား ထည်တည်ဝါဝါ နေချင်တတ်သော သူ့လိုလူနှင့် အလွန်သင့်လျော်သော အိမ် ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးကြသောအခါ သူပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ကျွန်မတို့အား စစ္စလီကျွန်း၏ ထင်ရှားသော နေရာများကို လိုက်ပို့သည်။ နေရာ ခွာနတိုင်း၏ အကြောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားအောင် ရှင်းပြသွားသည်။

ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံး ရောက်သည့်နေရာမှာ ပလာဖိုးမြို့ပြင်ရှိ အလယ် ခေတ်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်မနှင့် ရုသ်တို့အား အလယ်ခေတ် မိသုကာပညာအကြောင်း အကျဉ်းချုပ်မျှ ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် ဘုရားသခင် ဇုပ်တူရှေ့၌ ခူးနစ်ဖက်ထောက်ထိုင်ကာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် ဘုရားရှိခိုးသည်။

သူ့တပ်များ တိုက်ပွဲတိုင်း၌ အောင်မြင်အောင်၊ သူ့မိသားစု ကျန်းကျန်း မာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေနိုင်အောင်၊ ကျွန်မနှင့်ရုသ်တို့ ငွေယာဉ်နှင့်အခြွန် တွင် ဘေးမသိ ရန်မခအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါဟု ဆုတောင်းသည်။ သူ သည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို လုံးဝသတိမထား။ သူ့အော်ဟစ်ပြီး ဆုတောင်းနေသည်ကို ဘယ်သူတွေ့ နားထောင်နေနေ ရလေ့မိက်။

ကျွန်မက အိုက်အား ဤအကြောင်းကို ပြန်ပြောသည့်အခါ အိုက်က ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။ “ငါ့လက်အောက်က ရှိသမျှ အောင်မြင်သည့် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်တွေထဲမှာ သူဟာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ”ဟု

သူက ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် သူဟာ ချိန်ကိုက်ဖုံးတစ်လုံးနဲ့ သိပ်တူတယ်။ သူ ဘယ်နေရာမှာ ထပြီး ပေါက်ကွဲမလဲဆိုတာ မင်းခန့်မှန်းလို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူး။ မင်းအနေနဲ့ သေချာပေါက်ပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ပေါက် ကွဲမှုဟာ မသင့်တဲ့ နေရာ၊ မသင့်တဲ့အချိန်မှာလည်း ထပြီးဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

နောက်ပိုင်းတွင် ပက်တန်၏အမှတ်သုံး တပ်မတော်သည် ရိုင်းမြစ်ကို တောင်ခြေတစ်ပြား ပြင်သစ်နိုင်ငံနှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံအတွင်းသို့ အောင်မြင်စွာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်သည် စစ်ရေးစစ်ရာတွင် ပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်သော ဤပုဂ္ဂိုလ်အား သူ့လက်အောက်မှ မဖယ်ရှားပစ်ဘဲ ဆက်၍ထားမည်ဟု ချမှတ်ခဲ့ သော အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အဆုံးအဖြတ် မှန်ကန်ကြောင်းကို အခိုင်အမာ ပြုသည့် သက်သေခံ အထောက်အထား တစ်ခုပေတည်း။

ပက်တန်သည် ဟန်ရေးပြကာ ကြွားဝါတတ်သည့် သဘောရှိသော်လည်း လက်တွေ့လုပ်ကိုင်သည်အခါတွင်လည်း အလွန်ထိရောက် အောင်မြင်အောင် ခွန်းဆောင်နိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ထင်ပါသည်။ ဤအချက်ကြောင့်လည်း အိုက်ဆင် ဟောင်ဝါသည် ပက်တန်အား အစစအရာရာ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ ပါသည်။

သို့သော်လည်း ပက်တန်သည် “ဝသီဆိုးသော ပါးစပ်”ကို ဘယ်သော အခါမှ ပိတ်မထားနိုင်ပါ။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် အိုက်အား များစွာ စိတ်ဆင်းခဲ့ အောင် ပြုခဲ့လေသည်။

(၁၇)

အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် ပါရီမြို့တော်အတွင်းရှိ ကဖီး ဒီလာပစ် ဆိုင်ရှေ့ စင်္ကြံဆောင်အတွင်း၌ အချိန်အတန်ကြာ ထိုင်နေမည်ဆိုပါက သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ပြောစမှတ် ပြုကြသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ နွေဦးပေါက်ရာသီအတွင်းက မြောက်အာဖရိက၏ အခြေ အနေသည် ထိုဆိုင်နှင့်တူသော သဘောရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ထင်ပါသည်။

ထိုစဉ်က မြောက်အာဖရိကသို့ ရောက်နေကြသော ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝတွင် အနောက်ဘက်ကမ္ဘာမှ အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအား ဧည့်ခံ ရသည့် နေ့လယ်စာ စားပွဲများ၊ ညစာစားပွဲများသည် အခန်းတစ်ခန်းအဖြစ် ပါဝင် လျက်ရှိပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ မကြာခဏ ရောက်အလာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဗြိတိသျှ ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်သည်။

ဝင်စတန်ချာချီ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ရောက်လာမည်ကို မည်သူမျှ တိတိ တွေ့ကျ မပြောနိုင်ကြပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည်ကြိုတင်အကြောင်းကြားပြီး သတ်မှတ်ထားသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ရောက်လာတတ်သော်လည်း တစ်ခါ တစ်ရံတွင်မူ သူသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော နေရာအနီးမှ ခွာမသွား နိုင်သည့် ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် သွားခနဲ ပေါ်လာတတ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူက သူ့ အယ်လ်ဂျီးရီးယားသို့ ရောက်လာခြင်းမှာ အချိုးချင်၍ ဖြစ်ပါသည်ဟု အိုက်အား ပြောခဲ့၏။ ရေနေ့ကန်ထဲ၌ အနွေး အပြည့်ထည့်ပြီး စိမ့်နှင့် ရေချိုးရသော အလုပ်မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အတိတ်က ပြင်တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

စစ်ကြီးဖြစ်နေသည်ကာလတွင် လောင်စာစွမ်းအားကအစ ရာရှင်စနစ်ဖြင့် သုံးစွဲနေရသည် ဖြစ်ရာ အဘယ်မှာလျှင် ရေခဲအေးကို ဝတ်ချိုးနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

ဝင်စတန်ချာချီ ရောက်လာသည့်အခါများတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အပူငွေ ပေးထားသည့် ရေချိုးခန်းသို့ ဖိတ်ခေါ်တတ်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီက ရေခဲခန်းထဲတွင် ရေခဲစိမ့်၍ ရေချိုးရင်း သူ့ဆေးပြင်းလိပ်ကို အရသာခံ၍ သောက်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ထိုင်နေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကမ္ဘာ့ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို နှာရီပေါင်းများစွာကြာမြှုပ် ဆွေးနွေးပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ ထိုဆွေးနွေးပွဲတစ်ခု ပြီးသွားသည့် အချိန်တွင် အိုက်၏ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီမှာ ရေစရာမရှိအောင် ကျပ်ခိုးများ ပေးနေသဖြင့် ယူနီဖောင်းအသစ် ပြန်လဲရလေတော့သည်။

အိုက်သည် ချာချီကို အလွန်ခင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အသုံးပြုရန် လျာထားသည့် စစ်သေနင်ဗျူဟာများ၊ စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးစားရေးမည့် ကိစ္စများ စသည်အရေးအခင်းများကို စဉ်းစားဆွေးနွေးသည့်အခါများတွင် သဘောထား ကွဲလွဲမှုများ ရှိတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အပြင်းအထန် အကြောက်အကန် ငြင်းခုံကြသည်အထိ ဖြစ်တတ်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုသဘောထား ကွဲလွဲမှုများသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးကို လုံးဝ မထိခိုက်ခဲ့ပေ။

ချာချီနှင့်ပတ်သက်၍ အိုက် စိတ်ပျက်နေသည်မှာ တစ်ညလုံးနီးပါး အထိပိတ်နေသော ချာချီ၏ အလေ့အထကို ဖြစ်သည်။ အိုက်သည် စောစောအိပ်ပြီး စောစောထသမား ဖြစ်၏။ ချာချီက သူ့အကျင့်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ ချာချီသည် ညစာစားသည့်အချိန်မှစ၍ အခြားဧည့်သည်များက သူမသိအောင် တိတ်တိတ်ကြိတ်ကြိတ် တဝါးဝါး သမ်းနေကြသည်ကို ဂရုမပြုတော့ဘဲ စကားတပြောပြော လုပ်နေတတ်သူဖြစ်၏။ သူ မထမချင်း မည်သူမျှ မထနိုင်ကြတော့ပေ။

ညစာစားပွဲတွင် ဝန်ကြီးချုပ်သည် တခြားလူများအတွက် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အနှောက်အယှက်တစ်ခု ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ့စားပုံသောက်ပုံမှာ ညစ်ပတ်ပေရေလှ၏။ အထူးသဖြင့် အိုက်နှင့် ယှဉ်လိုက်သည့်အခါ သူ့စားသောက်ပုံမှာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှ၏။

အိုက်သည် စားသောက်သည့်အခါ အလွန်သန့်ပြန့်သည်။ စားပုံစားနည်း သပ်ရပ်သည်။ တခြားသူများ၏ မျက်စိအမြင်တွင် အနောင်အယှက်မဖြစ်အောင် အမေရိကန်တို့ အစာစားသည့်အခါ ဓားနှင့်ခက်ရင်းကိုင်ပုံမှာ ကျွန်မမျက်စိထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်မအိုက်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ကျွန်မ ရှင်တို့စားပုံကို နားမလည်ဘူး။ ဒီမှာတွေ့လား၊ အသားကို ဓားနဲ့ လှီးပြီးရင် ကျွန်မခက်ရင်းနဲ့ အသားစကို ထိုးကော်ပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်တယ်။ ရှင်တို့က မဟုတ်ဘူး၊ ခက်ရင်းကို အသားလှီးတုန်းက ကိုင်လက်စအတိုင်း မထားဘဲ လက်ပြောင်းကိုင်ရသေးတယ်။ ကျွန်မထင်တာကတော့ ရှင်တို့အမေရိကန်တွေ စားနည်းက ပိုကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်”

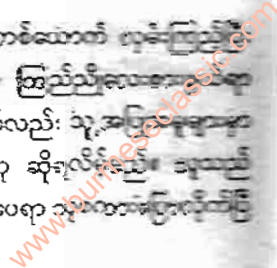
ချာချီအား ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက ထိန်းသိမ်းခဲ့သည့် ကလေးထိန်း အမျိုးသမီးအနေဖြင့် ယခုဝန်ကြီးချုပ်ချာချီ စားပုံသောက်ပုံများကိုသာ မြင်ရတွေ့ရလျှင် အလွန်ထိတ်လန့်အံ့သြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော အတွေးသည် ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာလေ့ရှိသည်။

သူသည် ဟင်းရည်ကို သောက်သည့်အခါတိုင်း နမော်နမဲ့ သောက်လေ့ရှိသည်။ အရည်များ အဖတ်များမှာ ဖိတ်စဉ်ကျကျန်သည်ကများ၏။ အစာကို လက်နှင့် ယူစားသည့်အခါ စားသည်။ ထိုသို့စားနေရာမှ လက်ပေါ်ကြီးနှင့် နှာခေါင်းကို ပွတ်ချင် ပွတ်သည်။ ဝတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီစစ်ကို ဖွင့်ပြီး ပေါင်ကြားကို ကုတ်ချင်ကုတ်နေတတ်သည်။

ကျွန်မ မှတ်မိသေးသည်။ တစ်ကြိမ်က ညစာစားပွဲတွင် ချာချီသည် သူပြောနေသည့်စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး စားပွဲကို လက်သီးဖြင့်ထုကာ “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့အပေါ်စား ပြင်သစ်အရက်က ကုန်သွားပြီလား” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထပြောသည်။

မန်းမဝေး၌ ရပ်နေသော အိုက်၏တပည့် မစ်ကေးသည် အပြေးအလွှား သွားပြီး ချာချီ၏ဖန်ခွက်ကို အရက်ဖြည့်ပေးရသည်။ ထိုတဒ်အတွင်းမှာပင် ဝန်ကြီးချုပ်သည် သူ့ပြောလက်စ စကားကို စိတ်အားထက်သန်လာသဖြင့် လက်ကို မြှောက်၍ ရမ်းလိုက်သည်။ သူ့လက်သည် စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ခွက်ကို တိုက်ချလိုက်သဖြင့် ကြမ်းပေါ်သို့ ကျကာ ကွဲသွားရလေတော့သည်။ သူကတော့ သူ့ကြောင့် ဘာဖြစ်သွားသည်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ သူ့ကောားကိုသာ ဆက်၍ပြောမိ ပြောနေသည်။

အိုက်နှင့် ကျွန်မမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှုပ်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြပါသည်။ မစ္စတာချာချီတူသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကြည်ညိုဆေးစားသော ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အပြစ်နာကျင်မှု စိတ်ပျက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ကိစ္စတော့ မရှိဟု ဆိုလိုရန်မည်။ သူသည် ဉာဏ်ပညာ အလွန်ကြီးမားထက်မြက်သူတစ်ဦးဖြစ်ပေရာ သူ့အားကောင်းစွာလိုက်ပြီး

ဆိုလျှင်ပင် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တမင်သက်သက် လုပ်နေသည်ဟု ယူဆရသော ဤရိုင်းစိုင်းမှုများသည် လုံးဝ အသေးအဖွဲ့များ ဖြစ်ကုန်ပါတော့သည်။

သူသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတွင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် နိုင်နင်းသူဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်သာဆိုလျှင် ကျွန်မသည် သူ့စကားပြောနေ သည်ကို ရာသက်ပန်ထိုင်၍ နားထောင်ချင်လှပါသည်။

သူ ညစာလာစားတော့မည်ဆိုပါက “ကေးကိုလည်း လိုက်လာဖို့ပြောပါ။ ကျုပ် သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်” ဟု ချာချိုက အိုက်အား မှာတတ်သည်။ အိုက် ကလည်း ကျွန်မကို ရုံးခန်းတွင်းခေါ်၍ “မင့်ကို ညစာစားပွဲတက်ဖို့ ဖိတ်တယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်က မင့်ကို တွေ့ချင်သတဲ့” ဟု အကြောင်းကြားသည်။ ချာချိုအနေဖြင့် အိုက်နှင့်ကျွန်မတို့ကြားတွင် ရှိနေသည့် တွယ်တာမှုကို ရိပ်မိနေ၍လား။ သို့မဟုတ် ယဉ်ကျေးခြင်းကို ဖော်ပြလို၍လား မသိပါ။ ကျွန်မကို ခေါ်ဖို့ သူ့ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားပါ။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဖိတ်ဖိတ် ကျွန်မကတော့ သူ၏ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာလှသော လောကဝတ်အတွက် သူ့အပေါ်ပို၍ ကြည်ညိုလေးစား တာ ခင်မင်မိပါသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်မတို့လူစုသည် ညတိုင်းလိုလို ညစာစားပွဲချည်း နိုင်ခံ၍ လုပ်နေသလို ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ လော့ဒ် လူဝီမောင့်ဘက်တန်သည် အိန္ဒိယသို့အသွား ကျွန်မတို့ဆီ၌ ခဏမျှ ဝင်နားသည်။ အိုက်သည် မောင့်ဘက် တန်ကို ဒစ်ကီဟု တရင်းတနီးခေါ်သည့်အထိ ခင်မင်နေသူဖြစ်သဖြင့် မောင့်ဘက် တန်ကို ညစာ ဖိတ်ကျွေးသည်။ ထို့နောက် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနိုင်ငံအတွက် အမေရိကန် သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသော အေဗီရဲလ် ဟာရီမန်းသည် သူ့သမီး ကေသီနှင့်အတူ မော်စကိုသို့အသွား ကျွန်မတို့ထံ တစ်ထောက်ဝင်နား ပြန်သည်။ သူ့သမီးကေသီနှင့် ကျွန်မတို့သည် လန်ဒန်မှာ ဆုံမိကြကတည်း။ ခင်မင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ရာ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုခဲ့ရသည့် ဧည့်သည်များဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

ဟာရီမန်းသားအဖ ရောက်လာသည့်နေ့မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ မွေးနေ့တွင် ဖြစ်သည်။ “ငါ့မွေးနေ့ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး။ မင်းက ဘွတ်ချိုကိုလည်း ပြောထားပါ” ဟု အိုက်က ကျွန်မကို မှာသည်။

“ရပါတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “ဒါဆိုရင်တော့ မွေးနေ့ လက်ဆောင်လည်း မလိုချင်ဘူးလို့ ကျွန်မတို့ ယူဆရမှာပေါ့နော်”

အိုက်ကပြုံးသည်။ “လက်ဆောင် မလိုချင်ဘူးလို့တော့ မပြောမိဘူး”

ထင်တာပဲ” ထိုအခါကျမှ ကျွန်မက အိတ်ထဲမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သူ့အား ထုတ်ပေးသည်။ ကျွန်မပေးသည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်မှာ သူ့အလွန်ကြိုက်သော ကောင်းဘျိုင်ဝတ္ထုများပါသည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်။

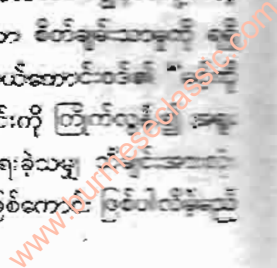
“မင်း ဒီပစ္စည်းဝယ်ဖို့အတွက် အဲကို တအားကြိတ်ပြီး ဝယ်ခဲ့ရတာ ဖြစ်မယ်”

“မှန်ပါတယ်ရှင်” ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။ ပေးစရာပစ္စည်းက ရှားပါးလွန်း လှသည်။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်နှင့် ပီကောတစ်ထုပ် ဘယ်ဟာ ဝယ်ရကောင်း မလဲဟူသော အချက်ကို ကျွန်မ အချိန်ယူ စဉ်းစားရ၏။

ဟာရီမန်းတို့ သားအဖ ရှိနေခိုက်မှာပင် ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဟင်နရီမော ကျင်းသောနှင့် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ကော်ဒဲလ်ဟူးတို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပြန်သည်။ ထို့နောက် အမေရိကန် ကွန်ကရက် အမတ်များ ရောက်လာကြပြန်သည်။ သူတို့ကလည်း အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား ဝင်၍ ဂါရဝပြုကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အထူးဧည့်သည်တော်များအတွက် နေ့လယ်စာများနှင့် ညစာများကို ဆက်တိုက် လိုလို လုပ်နေကြရလေသည်။

ထို့နောက် ဇာတ်သဘင်၊ တေးဂီတနှင့် ရုပ်ရှင်လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ တပ်များအား ဖျော်ဖြေရန် မြောက်အာဖရိကသို့ ရောက်လာ ကြပြန်သည်။ အချိန်နှင့်အခြေအနေ ပေးလာသည့်အခါတိုင်း သူတို့လူစုအား ကျွန်မတို့က အိမ်သို့ဖိတ်ကြားကာ ဘူပေး ညစာစားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံကြ၏။ ရောက်လာ ကြသည့် ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးအားလုံးကို ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့သော် လည်း ဗွီဗွီယန်လေးကိုတော့ ကျွန်မ မမေ့ပါ။ ကမ္ဘာကျော် “လေရွှေသုန်သုန်” နှစ်ရှင်ဇာတ်ကားတွင် စကားလက် အိုဟားရားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့စဉ်ကထက် ထိုကိုယ်တိုင်က ပို၍လှနေသော ဗွီဗွီယန်လေးကို ကျွန်မ ဘယ်မှာလှည့် ဆွဲနဲ့ ချစ်မည်နည်း။ နောက်တစ်ဦးမှာ မင်းသား ဘော့ဟုတ်ဖြစ်သည်။

သူ့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်ခဲ့ရသည်။ အားဖရန်စစ်တို့၏ တေးဂီတအဖွဲ့၊ ပြီးတော့ ဘီယာလီလီ၊ ကျွန်မအဖို့တော့ နီဝယ်ကောင်းဝဒ်ကို တွေ့ရခြင်းသည် အမြင့်ဆုံးသော စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရရှိ ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မသည် နီဝယ်ကောင်းဝဒ်၏ “ဆီနီ ဝါ” နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်တွေ့ဦးမယ်” ဟူသော သီချင်းကို ကြိုက်လွန်း၍ အဖု အဖု ဖြစ်နေရသည်ဟု သူ့အားပြောပြသည်။ သူ့ရေးခဲ့သမျှ သီချင်းအားလုံး သူ့တွင် ထိုသီချင်းသည် လူကြိုက်အများဆုံးသီချင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်

ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ နယူးယောက်မြို့တော်၏ မော်တော်ကား ရေစီးကြောင်း ပိတ်ဆို့မှုအတွင်း၌ သူပိတ်မိနေသော အချိန်က ထိုသီချင်းစပ်ဖို့ သူ့ခေါင်းထဲ ခိတ်တူးဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောပြသည်။

သူပြောပြသွားစဉ်က သုံးနှုန်းသွားသည့် "အမိခံဖို့အတွက် လေထဲထ ထောင်ချထား" ဟူသော စကားကို ကျွန်မအတိအကျ မှတ်မိနေပါသေးပါ။ နိဗ္ဗာန်ထောင်ထောင်တို့က တပ်များအား ဖြေဖျော်သည့်အခါ အလွမ်းအဆွေးများဖြင့် ချော်ဖြေ၍ သူပိတ်မိကြောင်း ကြိုတင်၍ အသိပေးထားခဲ့၏။ မစ္စတာကောင်းဝန် ဆိုသည့် သီချင်းများထဲတွင် အလွန် ဂုဏ်စရာကောင်းသည့် ဟာသသီချင်းတစ်ဖုန် ပါသည်။

"ခွေးစူးများနှင့် အင်္ဂလိပ်များ မွန်းတည့်နေအောက်သို့ ထွက်ကြသည်" ဟူသော သီချင်းဖြစ်၏။ အိုက်က ထိုသီချင်းကို အလွန်ကြိုက်သည်။ သီချင်း ဆိုနေစဉ်အတွင်း သူ့ဒူးကို ပုတ်၍ ပုတ်၍ စည်းလိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း "သိပ်ကောင်းတာ၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ သီချင်း၊ ဒီသီချင်းမျိုးမှ တကယ်ကောင်းတာ" ဟု ရေရွတ်လျက် ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် အိုက်က ကျွန်မကို မေးသည်။ "လျှို့ဝှက်တဲ့တစ်ခုကို ပြောပြရင် မင်းနှုတ်လုပ်ပါ့မလား"

"တစ်လုံးမှ လေသံမဟာဘူး။ ကျွန်မအကြောင်း သိရဲသားနဲ့" တကယ် လည်း ကျွန်မ နှုတ်လုပ်ခဲ့သည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ကို သိထားတာကို မင်းသိချင်သလား"

ကျွန်မသူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်း၍ ဖက်ထားလိုက်ချင်လှပါ သည်။ တကယ်လည်း ဖက်ထားမိပါ၏။

"သမ္မတရုစဗဲ ကိုတို့ဆီ အလည်လာလိမ့်မယ်"

ဖလန်ကလင် ရုစဗဲကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသူ့အသံကို ရေဒီယိုမှ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ စွပ်တံတွင် တပ်ထားသည့် စီးကရက်ကို ကိုင်ထားသော သူ့ဓာတ်ပုံများကို မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မသူ့ကို လူကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးချင် ပါသည်။ ကက်ဆာဘလန်းကာ ညီလာခံကျင်းပစဉ်က သူ့မြောက်အာဖရိကသို့ လာခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်က ကျွန်မ ကက်ဆာဘလန်းကာသို့ မသွားခဲ့ရ။ ကျွန်မ သိထားရသလောက် ရုစဗဲသည် ပိုလီယိုကြောင့် မစွမ်းမသန် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သတင်းစာများ၌ ကျွန်မမြင်ခဲ့ရသည့် သူ့ရုပ်ပုံများသည် သူ၏ ချောမောခံညားမှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မည်သူကမှ သူ့ကို မစွမ်းမသန် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဂျော့ဘုရင် အလည်တစ်ခေါက် ရောက်လာခြင်းနှင့် ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီ မကြာခဏ လာရောက် လည်ပတ်ခြင်းတို့ကြောင့် လုံခြုံရေး အစီအစဉ်များ အဆက်မပြတ် လုပ်နေကြရသည်ဖြစ်ရာ ယခု ရုစဗဲ လာမည်ဆိုသောအခါ အထူးတလည် လုပ်စရာ မလိုဟုပင် ယူဆစရာရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထင်သလို မဟုတ်ပါ။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ သမ္မတကြီး လာကာမုပင် လုံခြုံရေး အစီအစဉ်များမှာ ပို၍ များလာရုံမက တချို့နေရာများတွင် မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင်ပင် တင်းကြပ်လွန်းသည်များနှင့် ကြိုကြိုက်ရသည်။ သမ္မတကြီး မရောက်လာ မီ အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ကြို၍ ရှေ့ပြေးရောက်လာကြသော လုံခြုံရေးဌာနမှ လူများ ကြောင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါမှာ မကြာခဏ ဒေါသဖြစ်နေရ၏။ နောင်အနာဂတ် ကာလ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဤလူစုသည် သူ့လုံခြုံရေးအတွက် ဤပုံ ဤနည်းအတိုင်းပင် အစီအစဉ် လုပ်ကြလိမ့်မည်ဟု သူ့သိခဲ့ပါမူ အခုလို စိတ်တို ချင်မှ တိုပေလိမ့်မည်။

လုံခြုံရေးဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဩဇာအာဏာမှာ ကြီးလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ ခိုင်ခံ့ချုပ်ကြီး၏ ဆန္ဒများကိုပင် မလိုက်လျောဘဲ သူတို့ကြိုက်သလို လုပ်သွားသည် များရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သမ္မတကြီး၏ ကာကွယ် မောင်းမည့် ဒရိုင်ဘာ တို့စွတွင် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပေတည်း။

သမ္မတကြီး ဆိုက်ရောက်လာမည့်နေ့တွင် ကျွန်မသည် တူနီးဇီးမြို့ လေယာဉ်ကွင်းအတွင်းသို့ ကားကိုမောင်းဝင်ခဲ့ပြီး သမ္မတကြီး၏ လေယာဉ်ဘေး တွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။ လုံခြုံရေးဌာန အကြီးအကဲက ကျွန်မကို ဆီး၍ ဒေါသ ကြီး အော်သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို စောစောကတည်းက တွေ့ဖူးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ ရှေ့ပြေးအဖွဲ့နှင့် တစ်ခေါက်လာပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ကြစဉ် ထာတည်းက လူချင်း သိခဲ့ဖူးသည်။ သူ့နာမည်မှာ မိုက်ခရိုလေး ဖြစ်၍ အိုင်းရပ် အမျိုးသားတစ်ယောက် ခေါင်းမာသလို ခေါင်းမာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူက ဆီး၍ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းလိုက်သောအခါ ကျွန်မမှာ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မကလည်း ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြန်အော်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် လေယာဉ်ကွင်းထဲ၌ ချက်နာချင်ချင်ကာ အပြိုင်အဆိုင် အော်လျက်ရှိကြ၏။ "သမ္မတကြီးကားကို ဒရိုင်ဘာအောင်ဆောင် သူက ကျွန်မကားကို လက်သီးနှင့်တအားထု၍ အော်သည်။ "ဒီနေရာမှာ ဝါ ဘာဝန်နံ ဖြစ်နေသမျှကာလပတ်လုံး ဘယ်မိန်းမ ဒရိုင်ဘာမှ သမ္မတကြီးအား အောင်ဆောင် ရဘူး၊ နားလည်လား" ဟု သူကထပ်၍ အော်ပြန်သည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော ရန်ပုံဖြစ်နေဆဲမှာပင် သမ္မတကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် မော်တော်ကားတစ်စီးတည်း ရောက်သွားကြသည်။ ကျွန်မသည် ကားပေါ်တွင် ဘွတ်ချိုကို တင်၍ တူနစ်မြို့အပြင်ရှိ သမ္မတကြီးတည်းခိုနေထိုင်မည့် အိမ်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ဝင်းထဲရောက်သွားတော့ ကျွန်မမှာ အလန့်တကြားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤပုံစံမျိုးကို အလျှင်အလျင်ထ ကျွန်မ လုံးဝမတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ချထားလိုက်သည့် စစ်သားများမှာ နည်းနည်းနှောနှော မဟုတ်ပါ။ အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မည့် ထိုးခေါ်ကြီးတစ်ခုကို ခုခံ တွန်းလှန်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကားကို တစ်နေရာ၌ ရပ်တော့မည်ပြုခိုက်တွင် သမ္မတရစုခုံ၏ ကိုယ်နေအရာရှိတစ်ဦး ကျွန်မထံ ရောက်လာသည်။ “မစ္စက် ဆမ်းမားစဘီး၊ သမ္မတကြီးထံ တွေ့ချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလေသည်။

သမ္မတကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် စာကြည့်ခန်း၌ ရောက်နေကြပြီး သူ့သားနှစ်ယောက် အီးလီးယောနှင့် ဖရန်ကလင်တို့မှာ သူတို့အနီး၌ ရှိနေကြ၏။ တွန့်ခွာဝင်သွားလိုက်သောအခါ အိုက်က ကျွန်မထံ လျှောက်လာပြီး ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီး၌ ထိုင်နေသော သမ္မတကြီးထံ ခေါ်သွားသည်။ “သမ္မတကြီး ခင်ဗျာ” ဟု အိုက်ကပြောသည်။ “ဒီဟာ ကေးဆမ်းမား စဘီးပါ ခင်ဗျာ” သမ္မတကြီးက ကျွန်မအား ပထမဆုံးပြောလိုက်သည့်စကားမှာ “နေကောင်းရဲ့လား” ဟုသော ပြောနေကျစကားမျိုး မဟုတ်ပါ။ “မင်း ငါ့ကို ဘာပြုလို့ ကားမောင်းမပို့တာလဲ မင်းဟာ ငါ့ခရိုင်ဘာလို့ ငါသိထားရတယ်၊ ငါမင့်ကို လိုက်ရှာနေတယ်”

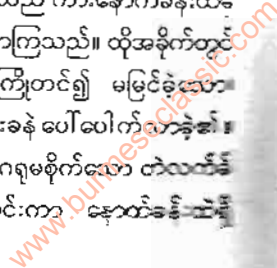
ကျွန်မရင်ထဲတွင် မြိုသိပ်မထားနိုင်။ “သမ္မတကြီးရှင့်၊ သမ္မတကြီးရဲ့ လူကြီးရေးတာဝန်ခံ အရာရှိတွေက သမ္မတကြီး ကားမောင်းဖို့ ကျွန်မကို ခွင့်မပြုကြပါဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြောပြလိုက်ပါသည်။ လူတိုင်းက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ထိုနောက်တော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်နှင့် ပြောရိုးပြောစဉ်ဟူသော ဆက်ဆံရေး အဟန့်အတားများ မရှိတော့ပါ။ သူ့မြောက်အာဖရိက၌ နေစဉ်အတွင်း သူ့ကားကို ကျွန်မမောင်းပါဟု ပြောသည်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မအမြတ်နိုးဆုံး အလုပ်မောင်ပေးပါမည်ဟု ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်မ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ ရီလေးနှင့် ဆုံမိသည်။ ကျွန်မ အခုထိ သမ္မတကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့ကားကို မောင်းပေးဖို့ ကျွန်မအား တာဝန်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း မပြောဘဲ မနေနိုင်။ ကျွန်မက ပြောပြမိသည်။ ရီလေးသည် ကျွန်မအား မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်မနှင့်သာ ဆုံလျှင်

သမ္မတကြီးအတွက် ပို၍ လုံခြုံမည်ဟု ထပ်ပြောလိုက်မိသေးသည်။ “ကျွန်မလည်း ရှင့်လို အိုင်းရစ် လူမျိုးတစ်ယောက်ပါပဲ မိုက်ခဲရယ်” ဟု ကျွန်မက ပြောသောအခါ သူသည် မယုံကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ “ဟုတ်လား” ဟု ရေရွတ်သည်။ “ခင်ဗျား စကားပြောတာက အင်္ဂလိပ်သံပေါက်နေတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိုင်းရစ်တစ်ယောက်မှန်းသိမှာလဲ” သူ ကျွန်မကို နားလည်သွားသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး ရသွားခဲ့ကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အိုက်နှင့် ကျွန်မတို့သည် သမ္မတကြီးအား တူနီးရှားစစ်မြေပြင်သို့ လိုက်ပို့ရန် ရောက်သွားကြသည်။ တွေ့နေရသည့် မြင်တွင်းကြောင့် ကျွန်မတို့ တအံ့တဩ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဂျစ်ကားများ၊ လက်နက်တင် ကယ်ရီယာများနှင့် လက်နက်ကိုင်တပ်သားများ အပြည့်တင်ထားသည့် ဆရပ်ကားများ...။

ကျွန်မတို့နှင့် လိုက်မည့်အဖွဲ့မှာ စစ်တပ်ငယ် တစ်တပ်စာလောက် နှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ လူနှစ်ယောက်က ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ သမ္မတကြီးတို့ တစ်ဖက်တစ်ချက် တွဲ၍ ကားထဲသို့ ပို့ပေးသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ရေဒီယိုကား၊ ဆိုနောက် စစ်သားများ အပြည့်ပါသော ဂျစ်ကားများ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကား၊ ဆက်နက်ကိုင် စစ်သားများနှင့် စစ်ကားများသာ မပါလျှင် ကျွန်မတို့ အုပ်စုသည် ဘနင်နွေနေ့ အပျော်ခရီးထွက်လာသည့် မိသားစုတစ်စုနှင့် တူနေသည်။ ဆဲလက်ခံသည် ကားရှေ့ခန်းထဲတွင် ကျွန်မနှင့် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်သဖွယ် ငြိမ်သက်ပြီး လိုက်ပါလာသော အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် လူတစ်ယောက်ကြားမှ ဆိုင်၍ လိုက်ပါလာသည်။ ထိုသူသည် လက်ကိုင်အိတ် တစ်အိတ်ကို ရင်တွင်အပ်၍ ဆိုင်ထားသည်။ သူ့ကိုင်ထားပုံမှာ စိန်များစီခြယ်ထားသော သရဖူထည့်ထားသည့် သတ္တာတစ်ခုကို ပိုက်လာသည့် ပုံမျိုးဖြစ်၏။ သူသည် လုံခြုံရေးဌာနမှ ခိုဆောက်တစ်ဦးဖြစ်၍ သူ့လက်ထဲမှ အိတ်ထဲတွင် မက်ရှင်းဂန်း စက်သေနတ်တစ်လက်ပါလာသည်။ သမ္မတကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့သည် ကားနောက်ခန်းထဲမှ စကားတပြောပြောနှင့် စိတ်အေးလက်အေး လိုက်ပါလာကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အိန်ဒိုးအာဏာကြီးလှသော မိုက်ခဲရီလေးပင်လျှင် ကြိုတင်၍ မမြင်ခဲ့သော အိန်အစဉ်ထဲ၌ လုံးဝ မပါသည့် အဖြစ်တစ်ခု ဖြန်းခဲပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ သူ့ဆားရှိ လုံခြုံရေးဌာနမှ လျှို့ဝှက်စုံထောက်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်သော ဗဲလင်နီသည် သူ့ကိုယ်သူ ခုံးပျံ့တစ်ခုအသွင်သို့ ကူးပြောင်းကာ နောက်ခန်းထဲသို့

သမ္မတကြီးဆီသို့ လှမ်းခုန်လိုက်သည်။ လျင်မြန်သွက်လက်သော အိုက်က ကြားမှဖြတ်၍ မမ်းထားလိုက်သဖြင့် တဲလက်ခံမှာ သမ္မတကြီးပေါ်သို့ ရောက် မသွားပါ။ သမ္မတကြီးကတော့ ရယ်နေသည်။ ထိုနောက် တဲလက်ခံထို့ သူ့ရင်ခွင်ပေါ်၌ မေးစေ့ကို ပွတ်ပေး နေရင်းက သူ၏ စကော့တီးရွေး ဖာလာ အကြောင်း ပြောပြနေလေသည်။

ရုတ်တရက် သမ္မတကြီးသည် ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ “ကလေး ရေ” ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်မကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ သမ္မတကြီးသည် အသက်အရွယ် ငယ်သော အမျိုးသမီးကလေးများအား “ကလေး” ဟု ခေါ်လေ့ရှိကြောင်း နောင် အခါကျမှ ကျွန်မသိရသည်။ “ကလေးရေ” ဟု သမ္မတကြီးက ခေါ်သည်။ “ဟေ့ ရှေ့မှာ သစ်ပင်အုပ်အုပ် မြင်ရတယ်။ သိပ်လှတာပဲ။ ငါတို့ အဲဒီမှာနားပြီး ညှော်ပွဲစားကြစို့လား” ထိုသစ်ပင် အုပ်အုပ်နေရာတွင် ရပ်နားရမည်ဟု အစီအစဉ် ထဲတွင် မပါပါ။ ရီလေးက ကျွန်မကိုပေးထားသည့် အစီအစဉ်တွင် နောက် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာမှ သုသတ်မှတ်ထားသည့် နေရာတွင်ရပ်၍ နေ့လယ်စာ စားရန် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤနေရာတွင် သမ္မတကြီးကို အရှင်သခင်အဖြစ် တွန်းခံကာ သတ်မှတ်လိုက်ပြီး သူခိုင်းသည့်အတိုင်း လိုက်နာသည်။

ကျွန်မသည် ကားကို လမ်းမပေါ်မှ ဘေးသို့ ဖွဲ့ထွက်ကာ သစ်ပင်အုပ်ဆီ သို့ ဦးတည်ရာ လမ်းမြွှာအတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ အလွန်လှပသာယာသော နေရာကလေး တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် လမ်းတစ် လျှောက်လုံး သစ်ပင်ဟူ၍ မမြင်ခဲ့ရ။ ဤနေရာကျမှ စိမ်းစိမ်းစိုစို အုပ်အုပ်ဆိုင် ဆိုင်နေရာကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ သဲကန္တာရအတွင်းမှ အိုအေစစ်ကို တွေ့ရသလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မက ကားဘရိတ်ကို အုပ်လိုက်ပြီး နေ့လယ်စာ ခြင်းတောင် မပွင့်သည်။

“ငါ့ကိုပေး ကေး၊ ငါလုပ်မယ်” ဟု အိုက်က လှမ်းပြောသည်။ “အသားညှော် ပေါင်မုန့်ကို လက်ဆင့်ကမ်းဝေတဲ့ နေရာမှာ ငါဟာ အလွန်တော်တယ် သိလား” ဤအချိန်ကျမှပင် ကျွန်မတို့နောက်မှ ကားဘရိတ်အုပ်သံများနှင့် အင်အား သံများကို ပွတ်ပွတ်ညံ့ညံ့ ကြားရသည်။ အစောင့်များသည် တစ်ရှိန်ထိုးရောက်လာ ကြသည်။ စစ်သားများသည် ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး ကျွန်မတို့ကားကို ကျောထိုး ခုတ်ကာ ဝိုင်းထားကြလေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တံတောင်ချင်းထိ၍ ရပ်နေကြ ခြင်း ဖြစ်၏။ သေနတ်များတွင် လှံစွပ်များ အသင့်တပ်ပြီး ဖြစ်နေကြလေသည်။ သမ္မတကြီးက “ကလေးရေ မင်းဒီနေရာကို နောက်ထပ် မလာချင်ဘူးလား”

လူပျင်း အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နေ့လယ်စာ လာစားလှည့်ပါလား” ဟု ကျွန်မ ကို လှမ်းပြောသည်။

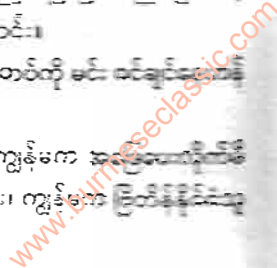
ဝမ်းသာအားရပင် ကျွန်မ ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ သူ့ဘေး၌ ထိုင် လိုက်ပါသည်။ အိုက်ကတော့ နေ့လယ်စာ ခြင်းကိုဆွဲ၍ ရှေ့ခန်းထဲသို့ ရောက်သွား လေပြီ။ ကားရှေ့ခန်းထဲမှ စုံထောက်မှာမူ ဘယ်ဆီ ရောက်သွားသည် မသိ၊ လုံးဝပျောက်သွားပါသည်။ “ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ သမ္မတကြီးအတွက် ပေါင်မုန့် ရှိတယ်” ဟု အိုက်က ပြောပြီး အသားညှော်ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို သမ္မတကြီးအား လှမ်းပေးသည်။

“အသားညှော်ပေါင်မုန့် အရသာ ထူးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ” ဟု သမ္မတကြီးက အိုက်အားမေးသည်။ သူငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်း က တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်းပျော်ပွဲစားများတွင် စားခဲ့ရသမျှ အသားညှော်ပေါင်မုန့်များ သည် အလွန်အရသာထူးသဖြင့် ဤစကားကို အခိုင်အမာပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု အိုက်ကပြန်ဖြေသည်။ “အကောင်းဆုံး အသားညှော်ပေါင်မုန့်တွေကို ဘယ်သူ အမြန်ဆုံး လုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ်သိမှဖြစ်မှာ” ဟု သမ္မတကြီးက ပြော လေသည်။

ရတစုံသည် နေ့လယ်စာကို မြိန်ယုတ်စွာ စားရင်း ရယ်လိုက်မောလိုက် ဝကားပြောလိုက် လုပ်လျက်ရှိ၏။ လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို အနေမကြိုအောင် ပြုတတ်သည့် နေရာတွင် ရှာမှရှားဟု ဆိုရမည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အရှိန်အဝါကို လန့်ဖြန့်နေသောစိတ်သည် ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သိကျွမ်းမင်မင်လာခဲ့သည့် ခိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေရသလို ပြောနေမိပါတော့သည်။ စစ်ကြီးဖြစ်ခံက လန်ဒန်မြို့၏အခြေအနေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်မတို့ ရှေ့တန်းစစ်ခွဲပြင်သို့ လှည့်လည်သွားလာခဲ့ရသည့် ခရီးစဉ် စသည်များကို ခုံနေအောင် ပြောပြမိသည့် အယ်လ်ဂျီးရီးယားတွင် ကျွန်မနှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူနေရသည့် အချို့သမီး အရန်တပ်ဖွဲ့မှ အမျိုးသမီး အရာရှိများအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြမိသည်။ ဤတော့ သို့အမျိုးသမီးအရာရှိများကို အားကျမိသည့်အကြောင်း။

“မင်း ပြောပုံထောက်တော့ အမျိုးသမီးအရန်တပ်ကို မင်း ဝင်ချင်သေးမိ ကုတယ်” ဟု သမ္မတကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်ပါရင်” ဟု ကျွန်မက အဖြေတင်ခဲ့မိ သည်။ ‘ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက ဖြစ်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ခြောက်နစ်နစ်သူ’

တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ အမျိုးသမီး အရန်တပ်ကို ဝင်ချင်ရင် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အမေရိကန်နိုင်ငံသူတစ်ဦးဖြစ်အောင် အလျင်ဆုံး လုပ်ရပါလိမ့်မယ်”

“ဒါကတော့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲကွယ်။ အထူးအဆန်းတွေ အခြေ ဖြစ်ပျက်နေတာပဲဟာ”

အခုလို အချိန်တွင် ပြန်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ အလွန်ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည့် ကိစ္စပါ။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်ကတော့ဖြင့် ကျွန်မသည် တုန်းစီးယားနိုင်ငံ တစ်နေရာရှိ သစ်ပင်အုပ်တစ်ခုအောက်၌ ရပ်လျက်ရှိသော ကားနောက်ခန်းထဲ၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးနှင့် ကြက်သား အသား ညှပ်ပေါင်မုန့်များစားရင်း စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မနှင့် သမ္မတကြီးတို့အား အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များကို လှမ်းလှမ်း ပေးနေသူမှာ ကျွန်မကို ချစ်နေသော ကြယ်လေးပွင့်တပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦး ဝင် ဖြစ်ပါသည်။

□

(၂၀)

အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက် တစ်သုတ်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။ ထိုနှစ် နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် ညီလာခံနှစ်ခု ကျင်းပဖြစ်ခဲ့၏။

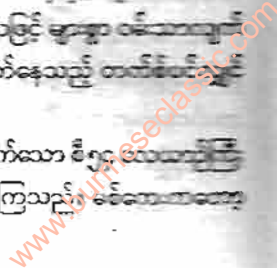
ပထမတစ်ခုမှာ ကိုင်ရိုညီလာခံဖြစ်၍ ယင်းညီလာခံသို့ သမ္မတကြီး ရုစဗဲ၊ ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီနှင့် ချန်ကော့ရှိတ်တို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်ခုမှာ တီတီရန် ညီလာခံဖြစ်၍ ရုစဗဲနှင့် ချာချီတို့က စတာလင်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ခဲ့ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်က ကိုင်ရိုညီလာခံသို့ အိုက်ပါ တက်ရောက်ရမည် ဟု အကြောင်းကြားသောအခါ အိုက်က “နားရက်ကလေးရဖို့ အခါအခွင့်တော့ ပေါ်လာပြီ၊ မင်းကော လိုက်ခဲ့ပါလား” ဟု ကျွန်မကို ပြောသည်။

ကျွန်မ လိုက်ချင်လှပါသည်။ သို့သော်လည်း ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ကျွန်မ လို လူမျိုး လိုက်နိုင်အောင် ဘယ်လို စီစဉ်ကြရပါမည်နည်း။ “ဒါကပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟု အိုက်ဆိုသည်။ “စစ်ဌာနရုံးအဖွဲ့က တချို့လူတွေ ခေါ်သွား ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ နေရာတော်တော်များများ ရှိနေပါသေး တယ်”

ဤသို့ဖြင့် အလုပ်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ နယ်ဘရစ်နှင့် လူစီအင်ဒါဆင် တို့ကလည်း ကိုင်ရိုကို အလည်ရောက်ဖို့ အခါအခွင့်ရသဖြင့် မှာမှာ ခေါ်သောသူက ရှိကြ၏။ အလုပ်တာဝန်နှင့်ပတ်သက်၍ အစွန်းရောက်နေသည့် တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုင်ရိုသို့ လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်က အိုက်အတွက် ပိုမေးလိုက်သော စီးနင်းပေးသည့်ကြီး တွင် ကျွန်မတို့အားလုံး အခုလိုက် အပြုလိုက်ပါသွားကြသည်။ ခေါ်ထားတာတော့

ကျွန်မတို့အား အဖျော်ယမကာတိုက်ဖို့နှင့် မြေပဲလှော်ကုန်တိုင်း မပြတ် ထပ်ဖြည့်ပေးဖို့ တာဝန်ယူရ၏။ ဖဲကစားပြီးသွားသည့်အခါ အားလုံးပင် ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့် ကိုယ် ဖြစ်သလိုအိပ်ကြသည်။ အားလုံးအိပ်ကုန်ကြပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မနှင့် အိုက်ကတော့ မအိပ်ကြသေး။ တက်စိမ်းဟောက်သံသည် ကျွန်မတို့နှစ်ကိုယ်ကြားပြောကြနေသည့် အသံကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ကျွန်မတို့ကို မည်သူမျှမမြင်ဟု စိတ်ကထင်မိသည်။ မှောင်ကြီးမည်းမည်း လေယာဉ်ထဲ၌ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘာမျှမဖြစ်ကြပါဟု ဆိုလျှင် ယနေ့ခေတ် လူများအဖို့ ရယ်စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အမှန်တကယ်ပင် ဘာမျှမဖြစ်ကြပါ။ ကျွန်မတို့အဖို့ အခုလောက် နီးနီးကပ်ကပ် ဆုံရသည်ကိုပင် ကျေနပ်နေကြပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ လူချင်းခွဲလိုက်ကြပြီး အိပ်ရာဝင်ကြပါသည်။

ရက်တရက် အိပ်မပျော်သော ကျွန်မသည် အိုက်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ မှုနဲခါးခါးအလင်းရောင်အောက်တွင် သူ့ကို ကျွန်မကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။ ပါးစပ်က မသိသောကလေး ဟလျက်ရှိ၏။ သူ့နက်ကတိုင်သည် ပြေကျလျက် ရှိ၏။ ကျွန်မ၏ရင်ထဲတွင် ကရုဏာလှိုင်း ရိုက်ခတ်လာပါသည်။

နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ကျွန်မမျက်စိနံလုံး ပွင့်လာသည့် အချိန်တွင် ကျွန်မဆား၌ ရှိနေသည့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရမည် ဆိုပါမူ မည်မျှကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ နာရီ အနည်းငယ်မျှကလေး သူနှင့် ကျွန်မ နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေသည်ကိုပင် ကျွန်မမှာ ကျေနပ်အားရ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

အချစ်ရေးရာကိစ္စတွင် လိုင်ဆက်ဆံမှုကို ရှေ့တန်းတင်လွန်းသည့် ယနေ့ခေတ်လူများအဖို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ခန့်က ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းသော အချစ်ကို သဘောပေါက် နားလည်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအဖို့တော့ ထိုညက စိတ်၌ ခံစားခဲ့ရသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသဘောသည် ကိုယ်ကာယချင်း ထိတွေ့ဆက်ဆံမှုထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ ကြီးမားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးသုံးဦးနှင့် တွဲ၍ဆင်းလာသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို မြင်ရသည်အခါ ကြိုဆိုရေးအဖွဲ့မှာ အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သူတို့တို့ဘယ်နေရာမှာ သွားပြီ နေရာချထားမလဲ။ “ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု အိုက်က ဖြေသည်။ “သူတို့သုံးယောက်လုံး ကျွန်တော်နဲ့ နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

တကယ်လည်း မှန်ပါသည်။ အိုက်အတွက် ပေးထားသော အိမ်တွင် အနေ

တွေ အများကြီး ပိုနေသည်။ ရုသ်၊ လူစီနှင့် ကျွန်မတို့ အခုလောက် မိမိကျကျ မနေရသည်မှာ အချိန်ကာလ ကြာလှပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးညီလာခံသို့ သွားနေချိန်တွင် ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် နာမည်ကျော် ရက်ဖတ်ဒ်ဟိုတယ်သို့ တန်းသွားပြီး နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ထိုနောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် နေရာများကို လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ဈေးဝယ်ကြသည်။

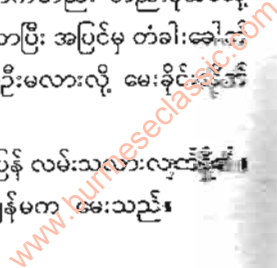
ကိုင်းရီမြို့မှာ အလွန်ပူ အလွန်ညစ်ပတ်သည်။ သို့သော်လည်း မိမိခံစရာ ပစ္စည်းတွေက မယုံနိုင်လောက်အောင် ပေါသည်။ စတိုးဆိုင်များတွင် သစ်သီးများ၊ ဆန်းပေ ကောင်းပေဆိုသည့် အထည်စများ၊ စိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ်လက်စားများ ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ကျွန်မတို့ အနောက်နိုင်ငံများနှင့် အလွန်ခြားနားသည့် ကမ္ဘာတစ်ခုဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ပစ္စည်းတိုင်းလိုလိုပင် ကျွန်မတို့အတွက် အဆမတန် ဈေးကြီးလွန်းနေသည်။ ကျွန်မဝယ်သည့် ပစ္စည်းဆို၍ သစ်သီးဘာနဲ့မျှသာ ရှိလေသည်။

ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကော့တေး ပါတီပွဲကြီးတစ်ခု တခမ်းတနား လုပ်ပေးသည်။ အိုက်သည် ထိုပါတီပွဲတွင် လူသိအများဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးသော ဥက္ကဋ္ဌကြီး တစ်ဦးဖြစ်နေ၏။ သူ၏ကမ္ဘာကျော် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အပြုံးသည် သူ့ကို လာ၍ နှုတ်ဆက်နေသူများနှင့် စကားပြောနေသူများကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်မရှိ။

ကျွန်မ သူရှိရာဘက်သို့ မကြာမကြာ လှမ်း၍ မကြည့်ရဲပါ။ အတင်းအဖျင်း အပြောမခံရအောင်နေမည်ဟု ကျွန်မပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်သေး။

ထိုညတွင် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရယ်နှင့် ညစာစားရသည်။ ရုသ်နှင့် လူစီတို့သည် ကော့တေးပါတီပွဲမှနေ၍ မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ ညစာစားပွဲသို့ တန်းသွားကြသည်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရ၏။ ထိုည ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် မစ်ကေးရောက်လာပြီး အပြင်မှ တံခါးခေါက်ကာ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အိပ်ရာဝင် သောက်ပွဲကို လာဦးမလားလို့ မေးခိုင်းနဲ့အိမ်ကယ်” ဟုပြောသည်။

အိုက်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားလှည့်နေ၏။ “အိပ်ရာဝင်သောက်ပွဲလေး လုပ်ဦးမလို့ဆို” ဟု ကျွန်မက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လာ...ဝင်ခဲ့၊ တံခါးပိတ်လိုက် ကေး” ကျွန်မက တံခါးကို အသာအယာပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ဆီသို့ အပြေးသွားကာ သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိ၏။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်၍ ရပ်နေမိကြသည်။ သူ့ပါးတစ်ဖက်သည် ကျွန်မ၏ ဆံစပျားနှင့် ထိတွေ့ပွတ်တိုက်လျက်ရှိပါသည်။

“အိုကွယ် ...မင်းအတွက်က ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်” ဟု သူက ရေရှည်တင်သည်။ “မင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့နေရာက ဒီနေရာပဲမဟုတ်လား...” ကျွန်မတို့ ထိုနေရာမှာ ရပ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ထားကြသော်လည်း ပြင်းထန်သော ဆန္ဒရုဏ်းဖြင့် ဖက်ထားကြခြင်း မဟုတ်ပါ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ်နေချင်သော စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြပါလျက်နှင့် နေဖို့အခါအခွင့် မသင့်၍ တောင့်တောင့်တတ ဖြစ်နေရှာသည် လူသားနှစ်ယောက်၏ အပွေ့အဖက်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ လူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မက အခန်းတံခါးကို ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားအောင်လုပ်၍ မဖြစ်ပါ။ အိုက်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကျွန်မလက်ကို လှမ်းကိုင်ထားသည်။ သူသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ကာ စီးကရက် တစ်လိပ်ပြုတစ်လိပ်သောက်နေသည်။

သူစီးကရက်သောက်လျှင် ဖင်အဆီခံထိအောင် သောက်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်မက သူ့ကို “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ သိပ်ရှေးဆန်တာပဲ။ ကျွန်မနှင့်တူတယ်။ ဘာကိုမှ အလဟဿ မဖြစ်စေဘူး” ဟု စလေ့ရှိသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်က ကိုကို ခွင့်သွားရမယ်လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်” ဟု အတန်ကြာမှာပြောသည်။

ကျွန်မ၏နှလုံးသားမှာ ထိခိုက်ရပါ၏။ လွန်ခဲ့သော အပတ်များအတွင်းက ကောလာဟလသတင်းများ ပျံ့နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကို ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့သည် သတင်းများဖြစ်ပါ၏။ သတင်းက အိုက်ကို ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်ခေါ်ပြီး ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ခန့်ထား၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်ကို ဥရောပစစ်မြေပြင် မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု၏ စစ်သေနာပတိချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ကာ အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားကို ဖြတ်၍ ဥရောပတစ်လွှားသို့ တက်ရောက်တိုက်ခိုက်ရမည့် “အိုဗာလော့” ဟု အမည်ခံပေးထားသည့် စစ်ဆင်ရေးများကို ဦးစီးလေ့ရှိမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာသော အရေးပါအရာရောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ကလည်း အိုက်ကို ထိုသတင်း ပေးသွားကြသည်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်နေ့တွင် အိုက်က “ဝါရှင်တန်က လာသမျှ ဟိုလူတွေ သည်လူတွေ အားလုံးကတော့ ပြောသွားကြတာပဲ။ ငါ့ကို ပင်တဂွန်ဌာနချုပ်က စားပွဲတစ်လုံးနောက်မှာထိုင်ခိုင်းမလို့ စီစဉ်နေကြသတဲ့” ဟု ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

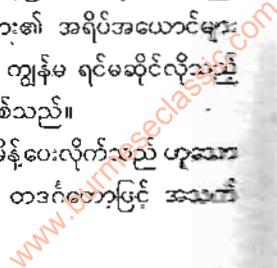
“ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးမိသည်။ “အလည်လာကြတဲ့ လူတွေရဲ့ပါးစပ်ကို ရှင့်ရုံးခန်းထဲ သူတို့ ရောက်မလာခင် ကျွန်မ ပိတ်ဆိုထားပေးရမလား”

ကျွန်မတို့ စစ်ဌာနချုပ်ရှိ ဝန်ထမ်းများကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။ ယခုကဲ့သို့ လုပ်ခြင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အောင်မြင်မှုများကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်ကြသည်။ မဟာမိတ်တပ်များကို စည်းစည်းလုံးလုံးဖြစ်အောင် ခေါင်းဆောင်မှုပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့် မြေထဲပင်လယ်ဒေသထိုးစစ်များတွင် အောင်မြင်ခြင်းများကို လုံးဝအသိအမှတ်မပြုရာ ရောက်သည်ဟုလည်း အပြစ်တင်ကြသည်။

ကျွန်မကတော့ အိုက်ကဲ့သို့ပင် ထိုကောလာဟလများကို မကြားလိုပါ။ ကျွန်မအဖို့တော့ ထိုသတင်းများသည် သတင်းဆိုးများသာ ဖြစ်သည်။ အတယ်၍ အိုက်ကိုသာ ဝါရှင်တန်ဆီ ပြန်ခေါ်မည်ဆိုပါက ကျွန်မသူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ဖို့ လုံးဝအခွင့်အခါ သင့်တော်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ ပြန်ရမည်ဆိုပါက သူ့ကိုယ်ရေး ဝန်ထမ်းများကို သူနှင့် တစ်ပါတည်း ပြန်ခေါ်သွားလိုက် ခေါ်သွားခွင့် ရကောင်းရလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဗြိတိသျှ အရပ်သူဝန်ထမ်းတစ်ဦးကိုတော့ သူ၏အခြေအရံများထဲမှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ပင်တဂွန်စစ်ဌာနချုပ်အထိ ခေါ်သွားဖို့ကတော့ ဖြစ်နိုင်စရာ လမ်းမရှိပါ။

ကျွန်မတို့တည်ဆောက်ထားသော စစ်အတွင်းကာလ ကမ္ဘာကလေးသည် တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင် တစ်နည်းတစ်ဖုံ အဆုံးသတ်သွားရလိမ့်မည်ဟူသော အသိကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မတို့တပါး မြင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဘဝဆိုတာ သည်လိုပါပဲဟု ဖြေသိမိရမည့် အခြေအနေဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အနာဂတ်ကာလတွင် ရင်ဆိုင်ရမည့် အရေးအခင်းများ၏ အရိပ်အယောင်များကတော့ ကျွန်မအပေါ် ဖိစီးစပြုလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ရင်မဆိုင်လိုသည့် အပြောင်းအလဲ များသည် ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်က သူ့အားခွင့်သွားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည် ဟူသော စကား သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့်အခါ ကျွန်မမှာ တဒက်တော့ဖြင့် အသက်

ရှုမှားသွားရသည်။ “သူတို့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ဝါရှင်တန် ပြန်ပို့ကြတော့မှာလား” ဟု ကျွန်မက မငုံမရဲ မေးမိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ခွင့်သွားရမှာပါ။ ဒါပဲ ရှိမှာပေါ့။ အင်း...ငါလည်း သေသေချာချာတော့ မသိပါဘူး။ ဟိုကိုပြန်ဖို့အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုသဘော လုပ်တာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ သူကလည်း ဘာမှမပြောဘူး။ ငါကလည်း မမေးဘူး” အိုက်က ခေါင်းတခါခါ လုပ်နေသည်။ “စိတ်ပူစရာ တော့ ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ။ အချိန်တန်တော့ သူတို့ပြောမှာပါ”

ကျွန်မကတော့ အသေအချာ မပြောရဲတော့ပါ။ သူ့အနေဖြင့်လည်း ပြော သာပြောနေသည်။ စိတ်ကတော့ ပူနေပုံရ၏။ သူ့ကိုမြင်ရုံမျှဖြင့် ကျွန်မ ပြောနိုင် သည်။ ကိစ္စတစ်ခုကို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ပြီး ရှုပ်သွားအောင် လုပ်တတ်သည့် အမေရိကန်စစ်တပ်၏ သုံးနေကျ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို ကျွန်မမှတ်မိနေသည်။

သူ စတုတ္ထမြောက် ကြယ်ပွင့်ရစဉ်ကအဖြစ်။ သူ့ အလျင်ဆုံး မသိခဲ့ရ။ ဘီဘီစီနှင့် အမေရိကန်အသံလွှင့်ဌာန ပထမဆုံး သတင်းကြေညာခဲ့သည်။ ပြီးမှ သူ သိရ၏။ သူတို့အနေဖြင့် အိုက်အား ခွင့်သွားခိုင်းမည်။ သူ ခွင့်သွားနေပြီဆိုမှ သူ့နေရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်အား အစားထိုးတာဝန်ပေးကာ အိုဗာလော့ စစ်ဆင်ရေး၏ စစ်သေနာပတိချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း ကြေညာမည်။ ထိုကဲ့သို့ လုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် မည်သူကမှ အိုက်အပေါ် မကောင်းမြင်စရာ မပေါ်နိုင်။ ဤကားစစ်တပ် ဗျူရိုကရေစီ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မ ယင်းလုပ်နည်း လုပ်ဟန်အကြောင်း ပြောပြသည်။ “ဒီတစ်ခါ ဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆက်စပ်မှုတွေ အများကြီးရှိနေတယ်” ဟု သူကဆိုသည်။ “ဒါကြောင့် တကယ်လို့ သူတို့ဒီအတိုင်းလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားရင် ကြိုကြိုတင်တင် တရားဝင်ကြေညာမှာပဲ”

“သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့ ကေးရယ်” ဟု သူက ဖျောင်းဖျသည်။ “တကယ်လို့ သူတို့က ကိုကို ဝါရှင်တန်ပြန်ပို့တယ်ဆိုလည်း ကို နည်းလမ်းရှာရ မှာပေါ့။ မင်းကို ငါဘယ်တော့မှ ခွဲမပစ်ခဲ့ပါဘူး” ကျွန်မက ပြုံးမိသည်။ ကျွန်မ အပြုံးမှာ အားရှိသော အပြုံးမဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း တကယ်ပြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မသိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မက လက်တွေ့ သမား။ သူ ကျွန်မကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ခေါ်သွားနိုင်စရာနည်းလမ်းမှာ လုံးဝ မရှိပါ။

“တို့နှစ်ယောက် ပြောခဲ့တာတော့ ရက်ပိုင်းလောက်ခွင့်ယူပြီး နားဖို့ပါပဲ”

ဟု အိုက်က ထပ်ပြောသည်။ “မာရှယ်က ပြောတယ်။ ကိုကို ကြည့်ရတာ အတော်ပင်ပန်းနေပြီ” တဲ့ သူပြောတာလည်း မှန်တော့မှန်တာပါပဲ။ ကို အတော်ကို ပင်ပန်းနေပြီ” သူ့ကိုယ်သူ ပင်ပန်းနေပြီဟု ပထမဆုံးအကြိမ် ဝန်ခံသော စကားဟု ဆိုရပါမည်။ ယခင်က ဤစကားမျိုးကို သူ့ထံမှ မကြားဖူးခဲ့ပါ။ “ကို မနက်ဖြန်ထွက်မယ်” ဟု သူကပြောသည်။ “မင်းလည်း တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်”

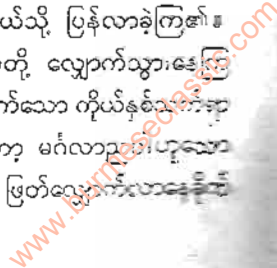
“ကျွန်မ လိုက်ရမယ် ဟုတ်လား။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်က ဒီအတိုင်း အမိန့် ပေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မယုံနိုင်ဘူး”

အိုက်က ရယ်သည်။ “ပီရစစ်တွေ သွားကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး နောက်ဆိုရင် ကြိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုအနေနဲ့ ဟိုအမျိုးသမီး တွေကိုရော၊ တက်စီကိုပါ ခေါ်သွားမယ်။ ဒီလိုမှ မင်းကိုပါ ခေါ်လို့ဖြစ်မှာ” နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့အားလုံး အိမ်ထဲခိုင်း နိုင်လိမ့်မိ ကမ်းပါးရှိ ရှေးဟောင်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သော သီးဘီးမြို့ပျက်အနီးမှ လတ်ဆာ မြို့သို့ရောက်နေကြသည်။ သမ္မတကြီးရုစဉ်၏ သား အီးလီးယော့ရုစဉ်လည်း လိုက်လာသည်။ ထိုညတွင် ကျွန်မတို့သည် လရိပ်ကိုခို၍ အလဲလဲအပြုပြုဖြစ်နေ သော ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများ၊ ဖာရိုဘုရင် သင်္ချိုင်းများနှင့် စုဖင့်ရုပ်တု ကြီးများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြသည်။

အဖြစ်က အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေသည်နှင့် တူလှပါသည်။ အတွေ့အကြုံ သည် ကြီးမားလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်မတို့သည် စကားပင် များများ မပြောနိုင်ကြပါ။ လူတိုင်း ကိုယ့်အတွေး ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် တစ်ဦးချင်းစီ လှည့်ပတ်သွားလာပြီး ကြည့်ကြသည်။ အပြန်ကျမှပင် စုစည်းစည်း ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

အိုက်က ကျွန်မလက်ကို ဆွဲညစ်ထားသည်။ “အဲဒီရှေးဟောင်း အဆောက် အအုံ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေကို မင်းနဲ့အတူတူ လာကြည့်ရတာ ငါ ဘယ်လောက် ဖျော်တယ်ဆိုတာ မင်းသိရင်ကောင်းမယ်” ဟု တိုးတိုးသာသာ ပြောသည်။ ကျွန်မတို့လူစုသည် စိတ်နလုံးချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

သဲကန္တာရ၏ ရွှန်းမြမြလရောင်သည် ကျွန်မတို့ လျှောက်သွားနေကြ သည့် လမ်းပေါ်တွင် ဖြာဆင်းလျက်ရှိ၏။ ဟိုတယ်ရောက်သော ကိုယ်နှစ်ယောက်မှာ အဖျော်ယမကာ တစ်မျိုးစီ သောက်ကြသည်။ ပြီးတော့ မင်္ဂလာညအဖြစ် ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုကြသည်။ ကျွန်မတို့ခန်းမကြီးထဲ ဖြတ်လျှောက်လာနေစဉ်

တွင် အိုက်ထ ကျွန်မလက်ထဲသို့ စက္ကူစတစ်စ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။
နောက်မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ကျွန်မသည် အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်
တည်းဆိုင်း၍ သူပေးလိုက်သည့် စာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ “ကို ဘာတွေနေတယ်
ဆိုတာ မင်းသိမှာပါ။ မင်္ဂလာပါ။ အိပ်မက်လှလှလေးတွေ မက်ပါစေ” ကျွန်မ
အိပ်ရာဝင်သည်။ ကျွန်မသူ့ကို အလွန်ရုတ်တရက်ပေါ့ပေါ့ကောလား ဟူသော အတွေးဖြင့်
ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကားအိုကားဟောင်းတစ်စီးသည် ကျွန်မတို့အား
နီလ်မြစ်တို ဖြတ်၍ “နာမည်ကျော်ဘုရင်များ၏ တောင်ကြားလွင်ပြင်ဒေသ” သို့
လိုက်ပို့ရန် ဆောင်လျက်ရှိကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အလွန်ရှေးကျသော
အိန္ဒိယလယ်သမားများ၏ ဘဝကို ကျွန်မတို့ မြင်တွေ့နေရသည်။ လယ်များအတွင်း
သို့ ရေတင်နေကြသည့် ကျွဲများမှာ ဆီဆုံကြိတ်သည့် ကျွဲများသဖွယ် ပင်ပန်းကြီး
စွာဖြင့် တရစ်ပတ်ပတ် လှည့်လည်သွားလာလျက်ရှိကြ၏။

အိမ်တိုင်း၏တံခါးဝမှ မြည်းများသည် လမ်းဘက်သို့ မျှော်ငေးလျက်ရှိကြ
သည်။ နေရာတိုင်းတွင် ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိသော ကလေးများသည် အုပ်လိုက်
သင်းလိုက် ဆော့ကစားလျက်ရှိကြ၏။ ပြီးတော့ ယင်ကောင်များ၊ နေကလည်း
ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပူပြင်းလှပါသည်။ သို့သော်လည်း
ဘုရင်များ၏ တောင်ကြားလွင်ပြင်ဒေသဟု အမည်ပေးထားသော ချောက်ကြီး
အတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည့်အခါ ကျွန်မတို့အားလုံး အပူဒဏ်ခံထားရသမျှ
လွင့်ပျောက်ကုန်သည်။

ကျွန်မတို့သည် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း သင်္ချိုင်းဂူများကို လှည့်လည်
ကြည့်ရှု၍ ရှေးဟောင်းခေတ် အိဂျစ်တို့၏ လူနေမှုဘဝကို လေ့လာသုံးသပ်ကြသည်။
ကျွန်မတို့ကို ခရေစတိုတွင်းကျ ရှင်းလင်းပြောပြနေသူမှာ လေတပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
မာရှယ်တက်ဒါး၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အိဂျစ်ရှေးဟောင်းသမိုင်းကို
ဘာသာပြန်၍ ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ နောက်ဆုံး သင်္ချိုင်းဂူအတွင်းမှ အပြင်သို့
ကျွန်မတို့ ထွက်လာကြသည့်အခါ နေအတော်ကြီး ကျသွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မတို့သည်
ရာစုနှစ် ရာပေါင်းများစွာကို ခုန်လွှားကျော်ဖြတ်လာရသည့်နယ် ခံစားနေကြရပါ၏။

ထိုနေ့ညနေခင်း လတ်ဆာသို့ ပြန်ရောက်ကြသည့်အခါ ကျွန်မတို့လူအုပ်
သည် အအေးသောက်ဖို့၊ ရေနွေးနှင့် ရေတစ်ချိုးပြီး အိပ်ရာဝင်ဖို့မှ လွဲပြီး
တခြားဘာမှ စိတ်မကူးနိုင်တော့ပါ။ စည်းစိမ်ခံလိုသော မောပန်းမှုမျိုးဟု ဆိုရ
ပေလိမ့်မည်။

အိုက်သည် အိပ်ရာတန်းဝင်ပြီး ဆယ့်လေးနာရီတိတိ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။
နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လူသစ်တစ်ယောက်နှင့်
ဘုန်းတော့သည်။

နှစ်ရက်မျှ အနားယူပြီး ပြန်လာသော အိုက်၏ ပုံပန်းမှာ သိသိသာသာကြီး
ပြောင်းလဲလာသည်။ ဤပြောင်းလဲမှုကို မြင်ရသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်က များစွာ
ကျေနပ်အားရလျက်ရှိ၏။ ခရီးတိုတိုတစ်ခု ထပ်သွားဖို့ အိုက်အား ဇွတ်ခိုင်း
ပြန်သည်။

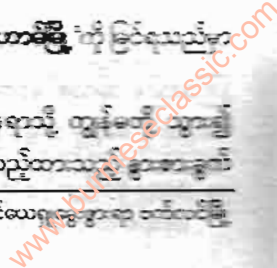
ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်နှင့်တွေ့ပြီး ပြန်ရောက်လာသော အိုက်က
ကျွန်မအားမေးသည်။ “မင်းတို့ မိန်းကလေးအုပ်စု ကနေ့ကယ်သွားဖို့ အစီအစဉ်
သုပ်ထားကြသလဲ” ကျွန်မတို့မှာ အစီအစဉ် မရှိကြသေးပါ။ ဟိုနားသည်နား
လျှောက်ကြည့်မည်။ ဈေးဝယ်မည်ဟုသာ မှန်းထားကြသည်။ “နေ့လယ်စာ ဂျေရ
လောင်မြို့ထဲ သွားစားမလားလို့ ငါစိတ်ကူးနေတယ်၊ မင်းတို့ လိုက်ကြမလား”

“ဘာ... ဘာ စိတ်ကူးနေတယ်” ကျွန်မက တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသည်။
“ဂျေရလောင်၊ ဟုတ်လား၊ နေ့လယ်စာ သွားစားမယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့
အားလုံးလိုက်ရမှာပေါ့” ရုသ်နှင့် လူစိတို့မှာ ကျွန်မလိုပင် မြူးတူးနေကြသည်။
သူ့ကြောင့် ကျွန်မတို့လူစု မြူးနေသည်ကို မြင်သော အိုက်သည် ပီတိဖြစ်လျက်
ရှိ၏။

နေ့လယ် မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ကျွန်မတို့လူစုသည် ဂျေရလောင်မြို့
တွင်းမှ ဘုရင်ဒေဗစ် ဟိုတယ်၌ နေ့လယ်စာ စားကြသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိကြပါသည်။ ပီရစ်များကို ကြည့်ပြီးမှ ဟိုးလီး
လင်းဟု ခေါ်သော ဘုရားသခင်၏ မွေးရပ်မြေသို့ ရောက်ရသည့်အခါ စိတ်ဆင်းရဲ
ခြင်း ဖြစ်ကြရသည်။ တွေ့မြင်ရသည့် အခြေအနေမှာ ကျွန်မတို့ လုံးဝမမျှော်လင့်
သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ခြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်
မီးပွားရေးဆန်လွန်းသော အဆင်အပြင်များကြောင့် မြင်ရသမျှမှာ ငိတ်ငတ်စားဖွယ်
မရှိပါ။

ဘုရားသခင်၏ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သော ဘီသဲလ်ဟာမီမြို့ ကို မြင်ရသည်မှာ
လည်း စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်မျှမရှိပါ။

သခင်ယေရှု ဖွားမြင်သည့် နွားစားကျက် နေရာသို့ ကျွန်မတို့ သွား၍
ကြည့်ကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ကောက်ရိုးများ အပြည့်ထည့်ထားသည့် နွားစားကျက်
အနောက်ဘက် ကျော်ဒန်ဒေသရှိ ဂျေရလောင်မြို့အနီးမှ သခင်ယေရှု နွားစားရာ ငတ်လင်မြို့

ကြီးကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါမူ ကျွန်မလောက် ရူးသူသည် ဤ
သဘာဝ၌ ရှိလိမ့်မည် မထင်ပါ။ ထိုနေရာတွင် သလင်းကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး
အခွမ်းအပြောက်များ ခြယ်လှယ်၍ ချထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မနှင့် အိုက်အဖိုကတော့ ဂက်သ်ဆင်မိန်းဥယျာဉ်^၁ အတွင်းသို့
ရောက်နေရခြင်းသည် စိတ်အချမ်းမြေ့ဆုံးဟု ထင်ရပါသည်။ အခြားသော ဘာ
သာရေး အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အအုံများထက်ပို၍ အေးချမ်းသာယာသည်
ဟု ထင်မိပါသည်။ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်လည်း ရှိလွန်းလှ၏။ ကျွန်မတို့လျှောက်သွား
နေသည့် နေထိုင်များကိုပင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြန်ကြားနေရပါသည်။ ကျွန်မ
ကတော့ စိတ်ထဲကကြိတ်၍ တိတ်တခိုးဆုတောင်းနေမိသည်။ “အို...အ
ဘုရားသခင်၊ သူတို့က သူ့ကို ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်မပို့အောင် စောင့်ရှောက်တော်
မူပါ ဘုရား...”

အိုက်သည် ပို့စကတ်ဓာတ်ပုံအများအပြားကို တောက်လျှောက် ဝယ်လာ
သည်။ ကျွန်မလင်မြို့တွင်းရှိ ဈေးများသို့ တစ်ဈေးပြီး တစ်ဈေးလှည့်သွားနေရာ
သွားတစ်သွားအနောက်တွင် အလွန်လှသော သိုးမွေးအင်္ကျီများကို ကျွန်မမြင်မိပါ
သည်။ ကျွန်မ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဝတ်ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ
အကြိုက်ဆုံး တစ်ထည်ကို ရွေးလိုရသည်။ ဈေးကလည်း ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်မျှသာ
ကျသဖြင့် ဈေးတော်သည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်မတွင် ပါလာသည့်ငွေက မပြည့်
သို့သော်လည်း ရသဘရစ်က ဈေးသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။

“မင်းအရူးပဲ ကေး”ဟု ရသံက ပြောသည်။ “ဒီအနွေးထည်ကို မင်း
မှာတဲ့လား၊ ဘယ်အချိန် သွားဝတ်မှာလဲ” “စစ်ကြီးပြီးတော့ ဝတ်မှာပေါ့။
အင်္ဂလန်မှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အနွေးထည်မျိုးကို ဒီဈေးနဲ့ မရနိုင်ဘူး”ဟု
ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ၏အမြင်အမြင်ကြီးမူအတွက်
တစ်ယောက်တည်း ကြိုတင်၍ ဘဝင်မြင်နေမိလေသည်။

ကျွန်မတို့ နောက်ထပ် ရပ်နားရသည့်နေရာမှာ လေယာဉ်ကွင်းဖြစ်
ဘုရားသခင် မွေးရပ် ဇာတိမြေအပေါ် လည်ရသည်မှာ ကျေနပ်လောက်ပြီ
ယူဆသဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်မတို့လူစုသည် မဲကစားလာ
ကြသည်။ အိုက်၏နာခေါင်းသည် ရှုပ်ရှုပ်၍ ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ သူသည်
ခေါင်းကို မော့၍ အနံ့ခံပြီး “သောက်ကျိုးနည်း နံလှပါလား၊ ဘာနံ့ကြီးလဲ”ဟု

၁။ ဂျေရုစလင်မြို့အနီးမှ ဥယျာဉ်၊ သမ္မာကျမ်းအလိုအရ ဤနေရာတွင် သခင်ယေရှုသည်
ရန်သူ၏လက်သို့ အပ်နှင်းခြင်း ခံရသည်။

မေးသည်။

“အနံ့၊ ဘာအနံ့ရလို့လဲ...ကျွန်မကတော့ ဘာအနံ့မှမရဘူး”ဟု ကျွန်မ
ပြန်ပြောသည်။ စကားမဆုံးသေးမီ ကျွန်မနာခေါင်းက အနံ့ရပါသည်။
လေယာဉ်နောက်ဘက်က လာနေသော ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့။

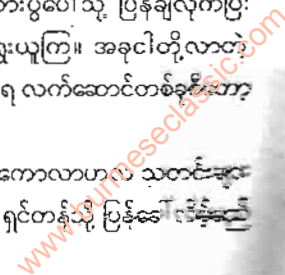
“ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”ဟု ကျွန်မ ရေရွတ်မိသည်။ “ကျွန်မ
အင်္ကျီက အနံ့ပဲ၊ ကျွန်မဝယ်လာခဲ့တာ” လေယာဉ်ထဲတွင် အပူငွေ့ပျံလာသော
အခါ အင်္ကျီမှ အနံ့ထွက်လာခြင်းပေတည်း။

“မင်း ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ ငါတို့ ဒီအနံ့ကြီးနဲ့ သွားရတော့မှာပါလား”
ဟု အိုက်က ညည်းသည်။ သူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အနံ့
ကလည်း ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် လေယာဉ်ခရီးက
အချိန်ကြာ ကြာစီးရသည့် ခရီးမဟုတ်။ စစ်ကြီးအတွင်းက ကျွန်မ ဝယ်ခဲ့သမျှ
ထဲတွင် ကြီးကြီးမားမား ပစ္စည်းဆို၍ ဤတစ်ခုတည်းသော ပစ္စည်းကြောင့်ပင်
များစွာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်မတို့ အိပ်ရာမဝင်မီ အိုက်က သူဝယ်ယူ
စုဆောင်းလာသည့် ပို့စကတ်များကို အိပ်ကပ်ထဲမှ ထုတ်ချပြီး တစ်ပုံကို ကျွန်မ
အား လှမ်းပေးသည်။ “ရှေ့...မင်းက ဂက်သ်ဆင်မိန်း ဥယျာဉ်ကို ကြိုက်တယ်
မဟုတ်လား၊ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးတစ်ခုပေါ့”ဟု ပြောသည်။ စာအိတ်နှင့်
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထည့်ထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်ဖြစ်၏။

စာအိတ်တစ်ဖက်တွင် ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် “ဂက်သ်ဆင်မိန်း ဥယျာဉ်မှ သတိရ
လက်ဆောင်”ဟုသော စာတန်း။ ကျွန်တစ်ဖက်တွင်မူ အိုက်၏လက်ရေးဖြင့်
“မင်္ဂလာညပါ၊ ငါမင်းကို ပြောချင်တာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဘာတွေလဲဆိုတာ
ဝင်းသိပါတယ်လေ၊ မင်္ဂလာညပါကွယ်” ဟုရေးထားသည်။ ကျွန်မက သူပေးသည့်
ဓာတ်ပုံကို အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“အို ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရယ်၊ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊
ကနေ့ လည်ရပတ်ရတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါပဲ”ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။
သူသည် လက်ထဲမှ ပို့စကတ် ဓာတ်ပုံအားလုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး
“ကဲ ...ရသ်နှင့် လူစိ၊ မင်းတို့ကြိုက်ရာ တစ်ပုံစီရွေးယူကြ။ အခုငါတို့လာတဲ့
ခရီးမှာ ရခဲ့တဲ့ ကေးရဲ့အင်္ကျီက ပုပ်နဲ့အပြင် အမှတ်တရ လက်ဆောင်တစ်ခုနဲ့သာ
ရသင့်ပါသေးတယ်”ဟု ပြောပါသည်။

အယ်လ်ဂျီးရီးယားသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကောလာဟလ သတင်းများ
က ပျံ့နှံ့နေဆဲ။ အိုက်ကို ထိုနှစ်ဆန်းလျှင်ဆန်းချင်း ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်ခေါ်
ခေါ်ခေါ်

ဟု ခြေထောက်ချုပ် ဦးစီးအဖွဲ့ဝင်များ ကြားမှာပင် ပြောနေကြလေပြီ။ ဤသတင်းကြောင့် အိုဘီမှာ စိတ်ဓာတ်ကျရလေသည်။ အနားယူပြီး ပြန်လာသဖြင့် သူ့မှာ လူ့သမီးစိတ်သစ်ဝင်ကာ အသစ်တစ်ဖန် ရွှင်လန်းအားတက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ့မှာ စိတ်ပျက်စရာသတင်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။

“သူတို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ဝါရှင်တန် ပြန်ပို့လို့ ရမယ်ထင်ဘူး” ဟု ကျွန်မကပြောသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလန်ဒန်မှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်နဲ့ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နိုင်မယ့်လူ တစ်ယောက် မရှိမယ်ထင်ဘူး။ အခုလုပ်မယ့် အိုဗာလော့စစ်ဆင်ရေးဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ စစ်ဆင်ရေးတွေနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒီတာဝန်မျိုးပဲ။ ပမာဏ ကြီးလာတာ တစ်ခုပဲ ခြားနားတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မရှိရင် သူတို့ဘယ်လို လုပ်ကြမှာလဲ၊ လွယ်မယ် ထင်ဘူး။”

သူက ပြုံးသည်။ ပြုံးပုံက ခါတိုင်းလို ဗာက်ဟက်ပက်ပက် မရှိ။ “ငါတစ်ယောက် ပြောမယ်” ဟု သူကဆိုသည်။ “ဒီလူမရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ မူဟာ မရှိဘူး။”

“ကျွန်မကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မရှိဘဲနဲ့ သူတို့လုပ်နိုင်မယ်ကို မထင်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ ခေါင်းမာစွာနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ငါ မရှိလည်း သူတို့လုပ်နိုင်မှာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခရောက်နေပါနဲ့။ နေရထိုင်ရခက်လည်း ရက်ပိုင်းလောက်ပေါ့။ မသကာ အလွန်ဆုံးရှိမှ တစ်ဝတ်ပေါ့။ နောက်တော့ အရာရာတိုင်းဟာ အလိုက်သင့် ဖြစ်သွားမှာပါ။”

ကျွန်မတို့အနေနှင့် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရန်မှတစ်ပါး တခြားဘာမှ လုပ်၍မရ။ တရားဝင် မကြေညာမီ အချိန်မည်မျှကြာကြာ စောင့်ရမည်ကို အိုဘီကိုယ်တိုင်ပင် မခန့်မှန်းနိုင်။ စောင့်မျှော်နေရသည့် အချိန်ကာလအတွင်းတွင် ကျွန်မတို့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည်။

ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်နေခိုက်တွင် ရောက်နေသော အိုဘီ၏စာများမှာ ကျွန်မ၏ စားပွဲပေါ်တွင် တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ထိုစာများကို ဖတ်ရှုပြန်ကြားရသည့် အလုပ်ဖြင့် ကျွန်မမှာ နေ့စဉ် အချိန်နောက်ကျပြီး ရုံးဆင်းရသည်။ အီတလီတွင် ဌာနချုပ်ဖွင့်လှစ်ရေးအတွက် ခရီးထွက်ဖို့ အစီအစဉ်ကိုလည်း လုပ်ရသေးသည်။ ထိုဒေသဘက်၌ လုပ်နေသည့် ထိုးစစ်မှာ အတိုးအတက်မရှိတန်နေသည်။ အိုဘီက ထိုဒေသသို့သွား၍ မွန်တီ (မောင့်ဂိုမာရီ)ကို တွန်းအားပေးချင်သည်။

ဤကြားထဲမှပင် တီဟီရန်မှ ဝါရှင်တန်သို့အပြန် လမ်းကြိုဝင်လာမည့်

သမ္မတကြီး ရုစဗဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများကိုလည်း ဆောင်ရွက်ရသေး၏။ အခုတစ်ခေါက်မှာတော့ဖြင့် လုံခြုံရေးဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကျွန်မတို့ အကြားတွင် အငြင်းပွားစရာ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်။ သူတို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို ထွန်မတို့ သဘောပေါက်နေပြီ။ သမ္မတကြီး လာရောက်သည့်နေ့မှာ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်။ ပုလဲသင်္ဘောဆိပ်ကို ဂျပန်များ စတင်တိုက်ခိုက်သည့် နှစ်ပတ်လည်နေ့။ လေယာဉ်ကွင်းမှ ကြိုပြီးလာရာ လမ်းခရီးတွင် မကြာခင် ရလာတော့မည့် တာဝန်သစ်နှင့် ရာထူးသစ်အတွက် သူဝမ်းသာကြောင်း သမ္မတကြီးက အိုဘီအား ပြောသည်။

အိုဗာလော့ စစ်ဆင်ရေး တာဝန်ခံအဖြစ် အိုဘီကို ရွေးချယ်တာဝန်ပေးလိုက်မည်ဟု အသိပေးသည်။ သူ ဝါရှင်တန်ရောက်လျှင် ချက်ချင်း တရားဝင် ကြေညာချက်ကို ထုတ်ပြန်မည်ဟု သမ္မတကြီးက ဆိုသည်။ အိုဘီအနေနှင့် ရာထူးသစ် ရလိမ့်မည်ဖြစ်၍ “မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု စစ်ဆေးနာပတီချုပ်” ဟု ခေါ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

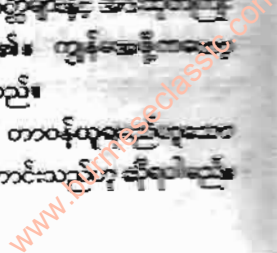
အိုဘီမှာ ကြားရသည့်သတင်းအတွက် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ပင် ချေ့နိုင်။ တစ်လမ်းလုံး တပြုံးပြုံး ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် အီးလီးယာ ရုစဗဲက သူ့အဖေသမ္မတကြီးအား ညစာစားပွဲဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံသည်။ အိုဘီက ဘွတ်ချီနှင့် ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကိုပါ ဖိတ်သည်။ ဇာရှင်ရသည့် အစားအစာများဖြင့် ဧည့်ခံသော ညစာစားပွဲဖြစ်သဖြင့် အရိုးရှင်းဆုံးနှင့် အထူးဆန်းဆုံးသော အစားအသောက်များဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ညစာ စားရင်း ရယ်စရာတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ကြသည်။ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ လူတိုင်းက အိုဘီကို ဆထက်ထမ်းပိုးတိုး၍ အောင်မြင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမင်္ဂလာပြုကြသည်။ အိုဘီကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံးလျက် ရှိသည်။

သူ့ပရုံးများပေါ်၌ ထမ်းပိုးထားရသည့် ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ချလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်အားရနေသူ တစ်ဦးနှင့်တူနေသည်။ အိုဘီကလည်း ကျွန်မလည်း ပျော်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မက သူ့ထက်ပို၍ ပျော်လိမ့်မည် ထင်သည်။ သူ့ပျော်ခြင်းမှာ သူ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ဆိုင်ရာ အခွင့်အလမ်းများနှင့် အာထွတ်ကြီး ဖမ်းမှုများကို အသိအမှတ်ပြု ခံရ၍ ပျော်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မအနေဖြင့် သူ့ထက်မှ လွတ်မြောက်သည့်နယ် ခံစားရ၍ ဖြစ်သည်။

အိုဘီအနေဖြင့် “အိုဗာလော့စစ်ဆင်ရေး” ကို တာဝန်ယူရမည့်သူအား အားတက်စရာ သတင်းကောင်းကို ရထားခြင်းမှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မတို့၏ အိတ်လိနီင်သွားခရီးမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုများနှင့်ကြုံရ၍ ဖြစ်သည်။ ရှေ့တန်းတစ်နေရာ၌ ပထမဆုံး ဖွင့်လှစ်ရသည့် ဌာနချုပ်ဆိုသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာရှိဖို့ မလွယ်ပါ။

တူနီးစီးယားတွင် ဤပြဿနာမျိုးနှင့် ကြုံရဖူးပြီ။ သို့သော်လည်း တူနီးစီးယားထက် အဘက်ဘက်တွင် သာလွန်ယဉ်ကျေးပါသည်ဆိုသော အိတ်လိနီင်၌ ကြုံရသည့်အဖြစ်မှာ ပြောမပြချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ကတ်စာတာရှိ အိုက်၏ စစ်ဌာနချုပ်မှာ အလွန်ကြီးမားသော နန်းတော်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှာ ကျွန်မတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် နေရာအားလုံးတွင် အညစ်ပတ်ဆုံးသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း တွန့်တို့မှာ ရုံးတွင် အချိန်ကြာကြာ နေရသည် မရှိ၍ တော်ပါသေး၏။

အိုက်သည် မောင်ဂိုမာရီ၏ ဌာနချုပ်တွင်သော်လည်းကောင်း၊ တခြားတပ်များ၏ ဌာနချုပ်များတွင်သော်လည်းကောင်း ဆွေးနွေးရင်းအချိန်ကုန်တတ်သည်က များ၏။

သူသည် အရာရှိများ တတ်နိုင်သမျှ များများဖိတ်၍ ဆွေးနွေးပြီးမှ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ချမှတ်လေ့ ရှိသည်။ လူအများကလည်း သူနှင့်တွေ့ရလျှင် ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်ကြသည်။ တိုက်ပွဲအရှိန်က အဆမတန် ပြင်းထန်နေချိန် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အားလုံးမှာ စိတ်အားတက်ကြွလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အိုက်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ရှိလေသည်။

ဂျာမန်တို့ဘက်မှ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။ ထိုခုခံတိုက်ခိုက်မှုကြားတွင် ပြဿနာလုပ်သူနေရာမှာ မွန်တီဖြစ်၏။ သူသည် အခါအခွင့်ကို ရယူပြီး အသုံးချလိုစိတ် ကင်းမဲ့သူ ဖြစ်သည်။ “တကယ်လို့ မွန်တီခေါင်းထဲက အန္တစိတ်ကိုသာ ငါထုတ်ပစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမယ်” ဟု မကြာခဏ ညည်းလေ့ရှိသည်။

စိတ်အပျက်ဆုံး ခရီးတစ်ခုမှာ တောင်တန်းများ ကြားရှိ မင်းသားအိမ်ဘာတိုး၏ အမဲလိုက်နေအိမ်၌ ညအိပ်ခဲ့ရသည့် ခရီးဖြစ်ပါသည်။ ဘွတ်ချ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ထိုနေအိမ်၌ တစ်ညတာမျှ နားစေချင်သည်။ အိုက်ကလည်း ဘွတ်ချ်၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောခဲ့၏။ ရာသီဥတု ကောင်းမွန်မည်ဆိုပါက ထိုအိမ်၌ တည်းခိုခြင်းသည် သာယာဖွယ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ရာသီဥတုက မကောင်း၊ အလွန်အေးသော ဒီဇင်ဘာလတွင် မိုးကအဆက်မပြတ် ရွာနေသေးသဖြင့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလောက်သည့် အခြေ

အနေမျိုးနှင့် ကြုံရပါတော့သည်။ အေးသည်၊ ညစ်ပတ်သည်၊ ထိုကြောင့် စိတ်ညစ်သည်။ ဤအိုက်တွင် “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရေချိုးခန်းထဲ ကြွက်တစ်ကောင် ဝင်ပြေးတယ်” ဟူသော မစ်ကေး၏ အော်သံကို ကျွန်မတို့ ကြားရလေသည်။

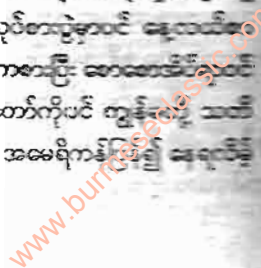
ပတ်ပတ်လည်လည်၍ အနံ့ခံနေသော တံလက်ခံသည် ကြွက်နောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်သွားသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ပြေးသွားကြည့်၏။ မှန်ပါသည်။ ကြွက်တစ်ကောင်သည် အိမ်သာထိုင် ကြေခွက်ပေါ်တွင် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်ရှိသည်။

“ဒီကောင်ကို ငါရှင်းမယ်” ဟု အိုက်ကပြောသည်။ သူသည် မျက်မှန်ကို ထုတ်တပ်လိုက်ပြီး သေနတ်နှင့် ကြွက်ကို အသေအချာချိန်၍ ပစ်လိုက်ပါ၏။ လွဲသွားပါသည်။ ကြွက်က တစ်ချက်မျှ လန်ခုန်လိုက်ပြီး ပိုက်လုံးကို တွယ်ဖက်၍ တက်သွားသည်။ အိုက်က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပစ်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကြွက်၏ အမြီးပိုင်းကို ထိသည်။ တတိယတစ်ချက် ထပ်၍ ပစ်ပြန်သည်။ ကြွက်ကတော့ အသက်မပျောက်။ တပ်ကြပ်တစ်ယောက်က ထင်းချောင်းဖြင့် ဝင်ရိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ကြွက်ခမျာ စိစိညက်ညက်ကြေကာ သေပွဲဝင်စွာ ပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့လူစုမှ ကြွက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဝါးလုံးကွဲရယ်မိကြသည်။ ဘွတ်ချ်က အိုက်ဘက်လှည့်၍ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက တကယ်လက်တည့်တာပဲ၊ စစ်သေနာပတိ ချုပ်ဆိုတော့ ဒီလိုမှပေါ့” ဟု ချီးကျူးပါသည်။

ထိုညက ကျွန်မတို့ တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ကြပါ။ သွေးငတ်နေသော အိတ်လိကြမ်းပိုးများ၏ အကိုက်အခဲကို ခံနေရသဖြင့် မအိပ်နိုင်ကြပါ။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မတို့သည် ထိုအိမ်မှ အစောကြီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကော်ဖီကိုပင် ဖျော်မသောက်တော့ပါ။ အားလုံး ကြမ်းပိုးများ ကိုက်လွှတ်လိုက်သည့်နေရာများကို ကုတ်၍ ဖဲ့၍ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ အယ်လ်ဂျီးရီးယားသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ခရစ္စတော်ပွဲတော်သို့ ပင် ဆိုက်ရောက်လေပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့အားလုံး အလုပ်လုပ်လျက်ရှိကြ၏။ အများအားဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ကိုယ့်အလုပ်တစ်ခုခုနှင့် နေထိုင်စားကြရသည်။ ညပိုင်းကျတော့ ဖဲတစ်ပွဲ နှစ်ပွဲမျှသာ ကစားပြီး စောစောအိပ်သွားကြသည်။ အလုပ်က များလွန်းသဖြင့် ခရစ္စတော်ပွဲတော်ကိုပင် ကျွန်မတို့ သတိမရနိုင်ကြတော့ပါ။ အိုက်သည် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ အမေရိကန်ပြည်၌ နေရသော ဦးမည်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် လန်ဒန်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် တိုက်ရိုက်ပြန်လာပြီး ရှက်ဖီခေါ်
ဟောမိတ်တပ်ခေါင်းမှ အထူးတပ်ဖွဲ့တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းရန် အစီအစဉ်လုပ်ရမည်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း မကြာမီလန်ဒန်သို့ ပြန်ရတော့မည် ဖြစ်၏။

ပြန်ရတော့မည်ဆိုခါမှပင် ပထမဆုံးအကြိမ် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာကို လွှမ်း
ဆွတ်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရခြင်းသည် ကောင်း
သောအခြေအနေတင်လုပ်ငံ ဖြစ်ပါ၏။ အေးချင်လည်း အေးပါစေ၊ ရာရှင်စနစ်နှင့်
စားရခင်လည်း စားရပါစေ။ ကိုယ့်အိမ်သည် ကိုယ့်အိမ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့
မကြာမီ အိုက်ဝါ ထိုအိမ်သို့ ရောက်လာလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

အိုက်တစ်ယောက် ဝါရှင်တန်သို့ပြန်သွားသည့်အခါ အယ်ဂျီးရီးယားတွင်
တစ်ဦးတည်း အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။ အိုက် မရှိတော့သည့်အတွက် ဌာန
ချုပ်ရုံးသည် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မတို့ လူစုထဲမှ
တချို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်လန်ဒန်၌ ဆုံကြရန်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ
ပြုလုပ်နေကြပေပြီ။ ကျန်လူစုကတော့ အခြားဒေသများသို့ ပြောင်းကြရပေတော့
မည်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော အချိန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး အတူတူတွဲ၍ အလုပ်လုပ်လာခဲ့ကြသည်မှာ လပေါင်းများ
စွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသဖြစ်သည့် လန်ဒန်သို့
ပြန်ရမည်လူ ဖြစ်ပါလျက်နှင့် လူအားလုံးတွင် ဝမ်းအနည်းဆုံး လူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည်။

မနာလိုစိတ်ကလည်း ကျွန်မရင်တွင် ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်။ အိုက်နှင့်
ကျွန်မတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဖွင့်ဟ၍ တိုင်ပင်ထားခြင်း မရှိပါဘဲလျက်
အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မပြောမိအောင် အထူးသတိထား၍ ရှောင်ခဲ့ကြသည်။
တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ဇနီးအကြောင်းကို ပြောခဲ့လှသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်
က မေးလာမှသာ မလွဲသာ မရှောင်သာသည့် သဘောဖြင့် ပြောတတ်သည်။ ကျွန်မ
ကလည်း သူ့ဇနီးအကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မပြောပါ။

သို့သော်လည်း သူ့ဇနီးအကြောင်းကို တွေးတော့ တွေးမိခဲ့၏။ အိုက်လို
ခင်ပွန်းမျိုးကို ခင်ပွန်းအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ထားရသည့် အလွန်ကဲကောင်းသော မိန်းမ
တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မ မြင်မိခဲ့သည်။ ထိုအမြင် အတွေးများအပြင် တခြား

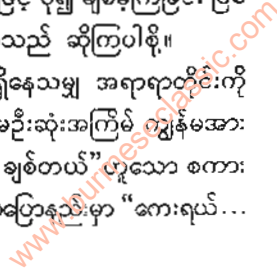
အတွေးများလည်း မရှိမဟုတ် ရှိခဲ့သည်။ ကောင်းသောအတွေးများတော့ မဟုတ်
ပါ။ ထိုအတွေးများကျတော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာပင် မျှိုသိပ်ထားသည်။ သူ့အိမ်နှင့်
သူ့ဇနီးထံ ပြန်သွားသည့် အိုက်အကြောင်းကို တွေးရသည်မှာ ကျွန်မ ရင်ဇော
လှပါ၏။

အိပ်မပျော်ခြင်းသည် ကျွန်မကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဒုက္ခပေးလာသည်။
ကျွန်မတို့၏ ရှေ့ခရီးသည် ဘယ်သို့ရှိပါမည်နည်း။ ကျွန်မအတွက် ဘယ်လိုများ
ဖြစ်လာနိုင်ပါသနည်း။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးကို ယထာဘူတကျကျ
စဉ်းစားတွေးတော ကြည့်လိုက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်မ၏စိတ်သည် အဖိအနှိပ်
အနင်းအခြေ ခံထားရသည့် ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်လို ဖြစ်လာသည်။
သို့သော်လည်း ကျွန်မသည် ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ အိုက်
ကျွန်မကို ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟ၍ ပြောခဲ့စဉ်ကအဖြစ်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိသည်။
သူပြောနေပုံမှာ ရဲရဲဝဲဝဲ မဟုတ်ပါ။ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် နိုင်လှသည်။ နှုတ်ကလည်း
မပွင့်တပွင့် ဖြစ်၏။

အလွန်စိတ်ရှုပ်နေပုံလည်းရသည်။ စတုရလင်း သင်္ဘောကို တိုပီဒိုထိမှန်
သွားပြီဟူသော သတင်းကြားရသည့်ညက သူ့ကျွန်မအတွက် အပြင်းအထန်
စိတ်ပူပင်သောက ရောက်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ထိုစကားများကို ပြောစဉ်
က သူ့မျက်နှာထားကို ကျွန်မပြန်၍ မြင်ယောင်မိသည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော
မျက်နှာထား ဖြစ်ပါ၏။ ဤမျက်နှာထားသည် သံသယဖြစ်စရာ မျက်နှာထားမျိုး
မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့အချစ်ပေါ်တွင် ကျွန်မသံသယ မဖြစ်မိပါ။ လုံးဝ
သံသယဖြစ်စရာ မလိုဟုပင် ကျွန်မ ယုံကြည်မိပါသည်။ သို့သော်...

ကျွန်မတို့၏ အဖြစ်ကို ချစ်မှုရေးရာတစ်ခုဟု ခေါ်လိုက် ခေါ်နိုင်ပါသည်။
ချစ်မှုရေးရာဟု ခေါ်ပါကလည်း ထူးဆန်းသော ချစ်မှုရေးရာတစ်ခုဟု ဆိုရမည်
ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ဘဝတစ်သက်တာတွင် အခုလို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပုံ၍
ပြည့်ပြည့်ဝဝ ချစ်ခဲ့ရသည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဖူးသေးပါ။ ကျွန်မတို့သည်
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်ဖြင့် ပုံ၍ ချစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်
သည်။ သူ ကျွန်မလက်ကို ဆွဲဆုပ်ကာ ညစ်လိုက်သည် ဆိုကြပါစို့။

ကျွန်မစိတ်သည် သူ့နှလုံးသားအတွင်း၌ ရှိနေသမျှ အရာရာတိုင်းကို
သိနေပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ ခံစားနေရသမျှကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျွန်မအား
ဖွင့်ဟပြီးသည့် နောက်ပိုင်း အချိန်အထိ “ငါမင်းကို ချစ်တယ်”ဟူသော စကား
ကို ဘယ်တော့မှ ရဲရဲပြောထွက်သူ မဟုတ်ပါ။ သူပြောပုံပြောနည်းမှာ “ကေးရယ်...

ငါ အာပြောချင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပါ” ဟူသော အပြောမျိုးသာ ဖြစ်၏။
“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်” ဟုလည်း ကျွန်မအဖြေပေးလေ့ရှိသည်။ အမှန်တကယ်
လည်း ကျွန်မနားလည်ပါသည်။ တကယ်တော့ အိုက်သည် ထိုကဲ့သို့သော လူ
ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ညပြီး တစ်ည အိပ်ရာထဲ၌ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြစ်ကာ အိပ်
မလျော်သည့် ညပေါင်းများစွာရှိပြီး ကျွန်မ၏အတွေးသည် အယ်လ်ဂျီးရီးယားတွင်
အိုက်နှင့် နောက်ဆုံးနေခဲ့ရသည့် အချိန်များ၌သာ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ
သွားမည့်နေ့က (၁၉၄၃ ခုနှစ်၏ နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည်) နံနက်စာစားအပြီးတွင်
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စားပွဲတွင် ထိုင်၍ ကော်ဖီသောက်နေကြသည်။ မစ်ကီမှာ
အိုက်အတွက် ပစ္စည်းများ ထည့်သွင်းထုပ်ပိုးလျက်ရှိ၏။ “ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို
သိပ်လွမ်းနေမှာ” ဟု ကျွန်မက ပြောမိသည်။ “တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ဆိုတာ အကြာ
ကြီးပဲ။ အထူးသဖြင့် အခုလောက် ခရီးဝေးသွားတဲ့အခါမျိုးမှာ ပိုပြီး ကြာ
သလိုလို ထင်ရတယ်”

“ဆယ်ရက်တည်းပါ” ဟု သူကပြောသည်။ “မင်းဟာ ကိုနဲ့ အမြဲတမ်း
စို့နေမှာပါ။ ဒါကို မင်းသိသားနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ကိုနဲ့လုံးသားထဲမှာ ရှိနေသမျှကို
မင်းသိသားနဲ့။ ကို ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်လေ၊ တို့မှာ ပြော
ခွင့်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုအကြောင်းပဲ တွေးပါ။ ကိုကလဲ မင်းအကြောင်း
တွေးနေပါ့မယ်” အိုက်သည် ချစ်ရေးချစ်ရာနှင့်ပတ်သက်၍ ဤမျှလောက်အထိ
စကားရှည်ရှည် ပြောတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဤအကြိမ်သည် စကားအရှည်ဆုံး
ပြောခြင်းဖြစ်၏။

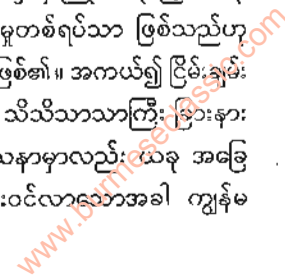
သူသည် ကျွန်မလက်ကိုဆွဲကာ ကျွန်မ၏မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့
ကားသည် ဘီးတပ်ထားသည့် ခွေးလှောင်အိမ် တစ်လုံးနှင့်များ တူနေမည်လား
မသိပါ။ ကားထဲတွင် ခွေးတွေပါလာသည်။ တဲလက်ခံသည် ကားရှေ့ခန်းထဲ၌
ကျွန်မနှင့် အတူတူ ဖြစ်သည်။ တဲလက်ခံ၏သား ဂျူနီယာနှင့် သမီးရူဘီတို့သည်
ကားနောက်ခန်းထဲရှိ အိုက်နှင့် ဘွတ်ချီတို့အနီး၌ ရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည်
ဤခွေးပေါက်စ နှစ်ကောင်အား အချိန်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ခရစ္စမတ်နေ့ကို
ရည်စူး၍ သူတို့ မိန်းမများအား ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြ
လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား လာရောက်နှုတ်ဆက်သော လူစုလူဝေးသည် အသင့်
အာင့်လျက် ရှိကြ၏။ လူချင်း မခွဲခွာမီ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမျှ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ခွင့်ရအောင် စီစဉ်ခဲ့သည့်
အတွက်တော့ ကျွန်မ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ သူသည် သူ့ဝန်ထမ်း
အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ နောက်ဆုံးလူမှာ ကျွန်မ။ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ
စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်၍ ကျွန်မအား လှမ်းပေးသည်။ “ကေး မင်းဒီဟာကို
ဂရုစိုက်လိုက်ပါ” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မက “စိတ်ချပါ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး” ဟု
ပြန်ပြောသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် ဘေးကင်းတဲ့ခရီး ဖြစ်ပါစေ”

ကျွန်မသည် ကျွန်မမျက်စိအောက်မှ လေယာဉ်ကွယ်ပျောက်သွားသည်
အထိ မြေပြင်တွင် ရပ်ကာ မျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ကားပေါ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ
သူပေးခဲ့သည့်စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်သည်။ “ကိုကို သတိရပါ၊ ကို ဘာတွေ
ဆွေးနေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်” ဟု ရေးထားသည်။ ဤကိစ္စမှာ အလွန်
အန္တရာယ်များသည့် စိတ်အလိုလိုက်မှုတစ်ခုဟု ကျွန်မထင်သည်။ တစ်စုံတစ်
ယောက်က ကျွန်မကို စောင့်၍ ကြည့်ချင်ကြည့်နေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မကိုယ်ကိုယ်ကို
စိတ်ဆိုးမိသည်။ မျက်ရည်စများကို လက်ဖဝါးဖြင့် စောင့်ကြီး အောင်ကြီး
သုတ်ပစ်မိသည်။ ထို့နောက် ကားကို ပြန်လှည့်ကာ ဌာနချုပ်တည်ရာ စိန်ဂျော့
ဘက်သို့ မောင်းခဲ့သည်။

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ တစ်ညပြီးတစ်ည ကျွန်မ၏နည်းသားသည် အတိတ်က
ကြုံခဲ့ပြီးသမျှ မြင်ကွင်းများကိုသာ ပြန်လည်တမ်းတ သတိရနေသည်။ ပထမဆုံးနေ့
က ဂရောဗင်းနားစကွဲယား ရုံးဝင်းအတွင်း၌ လူချင်းမမြင်ဖူးသေးသည့် ဗိုလ်ချုပ်
တစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိခဲ့ရသည့် ကျွန်မ၏အဖြစ်။ ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်၏ကားကို
မမောင်းချင်ပါဘဲလျက်နှင့် မောင်းခဲ့ရသည့်အဖြစ်။ ဒါတွေကို ပြန်တွေးမိသည့်
အခါတိုင်း ကျွန်မ၏ ရင်မှာ လှိုင်းထရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မအိုက်ကို
ချစ်နေသည်မှာ အမှန်။ အရေးကြီးသည်မှာ ဒါပဲဖြစ်၏။

တခြားဘာမှ ကျွန်မ မရချင်။ နောင်အနာဂတ်တွင်မှ ကြိုလာရမည့် အရေး
ကို ကြိုတင်၍ တွေးတောပူပန်နေခြင်းသည် မိုက်မဲမှုတစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်ဟု
ထင်၏။ လက်ရှိအချိန်မှာ စစ်ကြီးဖြစ်နေသော ကာလဖြစ်၏။ အကယ်၍ ငြိမ်းချမ်း
နေသော အချိန်ဖြစ်ပါမူ အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် သိသိသာသာကြီး ခြားနား
လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့၏ ချစ်မှုရေးရာ ပြဿနာမှာလည်း သေရ အခြေ
အနေနှင့် လုံးဝတူညီလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဤအတွေးဝင်လာသောအခါ ကျွန်မ

ရင်ထဲတွင် ယုံကြည်ချက်တစ်ခု ဝင်လာသည်။ သတ်မှတ်ထားသော အချိန်တစ်ချိန် ကုန်ဆုံးသွားသည့်အခါ “ရှင်စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ပါတော့” ဟု ကျွန်မ ပြောနိုင်လာလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ယခု ကျွန်မတို့နေကြရသည့် အချိန်ကာလမှာ သာမန်အချိန်မျိုး မဟုတ်။ စစ်တွင်းကာလဖြစ်၏။

စစ်အတွင်းတွင် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝအမြင်သည် တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဘဝကို ချဉ်းကပ်ပုံမှာလည်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် ဘဝကိုချဉ်းကပ် ပုံမှာ ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေပေါ်၌သာ အခြေခံသည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မ တို့သည် မနက်ဖြန်ရှိလိမ့်မည်ဟု သေချာပေါက် ပြောနိုင်ကြသည်မဟုတ်။ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်ပေါင်းများစွာကို ကျွန်မတို့ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးခဲ့ကြပြီ။ မနက်ဖြန် သည် မနက်ဖြန်၊ ပြဿနာများကို မနက်ဖြန်ကျမှပင် ရှင်းသွားလိမ့်မည်။

ကျွန်မ အနေဖြင့် ကျွန်မ၏နုလုံးသားခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့သာ လိုက်ရတော့မည်။ ကျွန်မနုလုံးသား၏ သွေးကြောမျှင်များကလည်း အိုက်ဆီသို့သာ ဦးတည်၍ စီးဆင်းလျက် ရှိနေကြလေသည်။

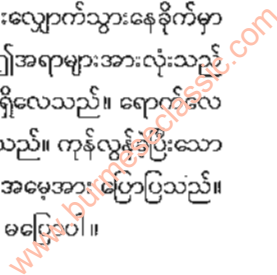

(၂၁)

ကျွန်မ လန်ဒန်သို့ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ဘီ ၁၇ လေယာဉ် အသစ်စက်စက်ဖြင့် ပြန်ခဲ့ရသည်။ လေယာဉ်၏ အပြင်အဆင် ခမ်းနားသည်နှင့် အမျှ စီးရသည်မှာ မိမိရှိလှသည်။ သစ်သားမှန်ကူကွက်များ တပ်ဆင်ထားပုံမှာ လှပသည်။ အပြာရောင် သားရေများအုပ်ထားသည့် ထိုင်ခုံများတွင်လည်း ကုရင် တပ်ထားသည်။ ဤတစ်ခေါက် ခရီးသွားရသည်မှာ ကျွန်မတွင် လက်ခွဲသေတ္တာ တစ်လုံးမှ မပါပါ။

မိမိခံပစ္စည်းဖြစ်သော ပိုးသားဂါဝန်များလည်း တစ်ထည်တလေမျှပင် မရှိတော့ပါ။ ကျွန်မပိုင် ပစ္စည်းအားလုံးကို စစ်လွယ်အိတ် တစ်လုံးတွင် အပြည့် အသိပ် ထည့်၍ လွယ်လာခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ ကျွန်မ စိတ်တွင် နိမ့်ကျလေခြင်းဟူသော စိတ်မျိုး မခံစားရပါ။ ပစ္စည်းသင်္ခါရဟူသော သဘောကို ကျွန်မ လက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရဖူးပါပြီ။

လေယာဉ်ကွင်းမှ ကားနှင့် ထွက်လာသည့်အခါ မြင်နေရသမျှ အရာရာ တိုင်းသည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာဟူသော အသိကို ပေးလျက်ရှိသည်။ ညစ်ပတ် ဆေးရေလျက်ရှိသော လန်ဒန်မြို့တွင်းမှ အဆောက်အအုံများ၊ လမ်းများပေါ်၌ ခြေသွားနေကြသည့် နှစ်ထပ် ဘတ်စ်ကားကြီးများ၊ လမ်းလျှောက်သွားနေခိုက်မှာ ပင် ပေါ်လွင်နေသည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ၏ ဟန်များ။ ဤအရာများအားလုံးသည် ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီဟူသော အသိကို ပေးလျက်ရှိလေသည်။ ရောက်လေ ဆောက်ချင်း ကျွန်မသည် အမေထံသို့ အပြေးအလွှားသွားသည်။ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော နှစ်များအတွင်းက ကျွန်မရခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများကို အမေအား ပြောပြသည်။ သို့သော်လည်း အရေးကြီးသော အကြောင်းများကိုမူ မပြောပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် စစ်လျှင်၍ ကျွန်မရင်ထဲ၌ ခံစားနေရသမျှကိုလည်း ကျွန်မရင်ထဲတွင် သို့ထိထိထားလိုက်ပါသည်။ အမေကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအကြောင်းတို့ စိတ်ဝင်စားစား မေးရှာသည်။ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ ဟိုမှာနေခဲ့ရသည့် အကြောင်းတို့ကိုတော့ ကျွန်မပြောပြသည်။ ဝါရှင်တန်ကို အပြီးအပိုင် ပြန်ရထားမလိုလို ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုစွဲ။ သဘောသား သုခရိပ်မြဲ၌ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ခြင်္သေ့ကြုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တုပ်ကွေးမိပြီး ဖျားနေခဲ့သည့်အဖြစ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည့် အချစ်အကြောင်းကိုတော့ တစ်လုံးမျှပင် မဟာခဲ့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်လောကတစ်ခုလုံးသည် မမြင်နိုင်သော အရာတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နေရာတိုင်းတွင် မြူနှင်းများ သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်ဖုံးကွယ်လျက်ရှိ၏။ ဤအခြေအနေမျိုးရောက်လာလျှင် လည်ချောင်းတွေ ခြောက်တော့မည်။ မျက်လုံးတွေ နီရဲလာတော့မည်။ စာရေးဆရာကြီးချားလ်စ်ဒစ်ကင်းတို့ ခေတ်က အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ မည်သူမျှ သူ့ရှေ့လက်တစ်ကမ်းထက် ပို၍မမြင်နိုင်။ အမှတ်၂၀ ဂရော့ဗင်းနားအတွင်းသို့ ကျွန်မဝင်သွားသော အခါ တက်စီက ဝမ်းသာအားရ ဆီးပြောသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြန်လာပြီ၊ မင်းသူ့ကို သွားကြိုရလိမ့်မယ်”

“သူ အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ” ကျွန်မက မြန်းခနဲ ဝမ်းသာအားရပင် ပြန်မေးမိသည်။

“စကော့တလန်မှာ” ဟု တက်စီက ပြောသည်။ “ဆီးနှင်းတွေ သိပ်ကျနေတော့ လေယာဉ်နဲ့လာလို့ မရတော့ဘူး။ ဘော့ရွန်နက် မီးရထားနဲ့ သွားကြိုတယ်။ ကနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ ဒီကိုရောက်မယ်” တက်စီက စိတ်ပူသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်မကို ဘစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ “ဒီလောက်နှင်းတွေ ကျနေရင် မင်း ကားမောင်းနိုင်ပါ့မလား။ တံကယ်လို့ မင်းကားမမောင်းနိုင်ရင် ငါတို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ပြီး ကြိုကြမလဲ” ကျွန်မက လန်ဒန်မြို့ထဲ၌ ကားမောင်းရမည့် ဆိုလျှင် မျက်စိကို အဝတ်စည်း၍ပင် မောင်းနိုင်ပါသည်ဟု အာမခံချက်ပေးသည်။ “မပူပါနဲ့” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်မ သတိထားပြီး မောင်းမှာပါ”

သို့သော်လည်း ထိုညက ကျွန်မသည် ကားလမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မချဖြစ်လာသည်။ ဆီးနှင်းများမှာ စောစောကထက် ပို၍ထူထပ်စွာ ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။ ဘတ်စီကားကြီးများသည် ပင်လျှင် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားနေရသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ဘတ်စီကား အများစုသည် ရှေ့မှ မီးအိမ်တစ်လုံးနှင့် လမ်းပြနေသူ၏ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းလိုက်နေရသည်။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကားကို မကြာခဏရပ်၍ လမ်းပေါ်၌ အဆီးအတားရှိမရှိ ဆင်းဆင်းကြည့်လာရသည်။ ကိုယ်တွေ့ရမည့်လမ်းကို ကျော်ပြီး လမ်းမှားသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်က တစ်ဖက်၊ ဘူတာရုံကို အချိန်မီ မရောက်ဘဲ ဖြစ်သွားမည်ကို ပူရသည်က တစ်ဖက်နှင့် ကျွန်မမှာ အကြီးအကျယ် ရင်မောလျက်ရှိရပါသည်။

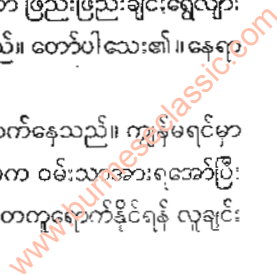
သို့သော်လည်း တော်ပါသေး၏။ ကျွန်မ၏ကား ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးရထားဝင်လာသည်။ ရထားပေါ်တွင် ဘွတ်ချ်နှင့် မစ်ကီ။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။ သူ့လည်ပင်းကို ပြေး၍ ဖက်လိုက်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒသည် ကျွန်မရင်ထဲ ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း အချိန်နှင့်နေရာက လုံးဝခွင့်မပြုပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ရထားတွဲထဲမှ အပြင်အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ဆင်းလာသည်။ “အားပါး၊ လွန်လှချည်ကလား” ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။ “ဆီးနှင်းတွေ ဒီလောက်ဆိုးဆိုးရွားရွားကျတာ ငါ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ မင်းတို့ကားကို ဒီရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မောင်းလာကြသလဲ”

“မခက်ပါဘူး” ဟု ကျွန်မက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ပြောသည်။ “ဒီလိုပဲ ဖြစ်အောင် ကြိဖန်ပြီး မောင်းလာရတာပေါ့” အပြန်ခရီးတွင်လည်း အခုလို ကြိဖန်ပြီး မောင်းသွားနိုင်ပါစေဟု စိတ်ထဲက ကြိုက်၍ ဆုတောင်းမိပါသည်။ အပြန်တွင် ကျွန်မသည် အလာတုန်းက စိတ်ထဲက မှတ်မိနေသမျှ အမှီပြု၍ မောင်းရသည်။ သို့သော်လည်း အမှတ် ၂၀ ဂရော့ဗင်းနားသို့ ရောက်လုနီးပြီဟု ကျွန်မ ထင်သော အချိန်ကျခါမှ လမ်းကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘဲ သွားလာသော ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်လာ၏။ ဆီးနှင်းထူကလည်း ဘောစောကထက် ပို၍ ထူထပ်သိပ်သည်းလာသည်။

ကျွန်မကားပေါ်မှ ဆင်းကာ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်မ၏ လက်များသည် အဆောက်အအုံနံရံကို လက်နှင့်စမ်းကာ ဖြည်းဖြည်းချင်းရွေလျားရပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တံခါးပေါက်ကို စမ်းမိသည်။ တော်ပါသေး၏။ နေရာမလွဲပါ။

အမှတ် ၂၀ ဂရော့ဗင်းနားရှေ့တွင် ကျွန်မရောက်နေသည်။ ကျွန်မရင်မှာ ချက်ချင်းပင် ပေါ့ပါးသွားသည်။ “တွေ့ပြီ” ဟု ကျွန်မက ဝမ်းသာအားရအော်ပြီး အသံပြုလိုက်ပါသည်။ ကားဆီမှ တံခါးဆီသို့ အလွယ်တကူရောက်နိုင်ရန် လူချင်း

လယ်တဲ့သူ့အိုက်က ခိုင်းသည်။ ကျွန်မတို့က သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ကြသည်။ ထိုညက ကျွန်မတို့၏ ခရီးစဉ်မှာ ဤမျှနှင့် မပြီးဆုံးသေးပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဌာနချုပ်သို့ဝင်၍ သူ့အတွက် ရောက်နေသည့် စာများကို ယူလိုသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ခန်းထဲ ဝင်နေခိုက်တွင် စောစောက စမ်းတဝါးဝါး လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် ဆော့နေသော ကျွန်မလက်များကို ကျွန်မသွား၍ ဆေးပါသည်။ ကျွန်မလက်များ ဆေးကြောပြီးချိန်တွင် သူသည် ခရီးဆက်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဟိုတယ်တွင် နေလိုသောစိတ် မရှိသော သူ့ဆန္ဒကို သိထားရသဖြင့် သူ့တပည့်များက သူ့အတွက် အိမ်တစ်လုံးရှာခဲ့ရာ ဘတ်စကွဲယား၏ တစ်ဖက်တွင် ရအောင် စီစဉ်ထားခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ထိုအိမ်ကလေးသို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ အိုက်က “ကဲလေးကေး၊ တို့များ အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ကြရအောင်” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်မတို့သည် တစ်အိမ်လုံး အောက်ထပ်ရော အပေါ်ထပ်ပါ နဲ့နေအောင် လျှောက်၍ ကြည့်ကြသည်။ အိုက်သည် မြေအောက်ခန်းထဲကိုပင် ဆင်း၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ သူက အိမ်ကိုသဘောကျသည်။ “ငါ့အဖို့ ဒီလောက်ကြီးတဲ့အိမ်မျိုးတော့ မလိုပါဘူး” ဟု ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် သာတော့သာယာတယ်၊ သိပ်ကိုသာယာတယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် သိပ်ရှိတယ်။ ငါကတော့ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချုံတို့ သွားရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“အမယ်လေး” ဟု ကျွန်မက အလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ “ဒီကနေ့ညလို နှင်းကျပုံမျိုးနဲ့ ဆိုရင် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချုံတို့ ကျွန်မဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး” သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး ပင်ပန်းလှပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် လေယာဉ်ကို ခရီးရှည်စီးလာရသူဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တစ်ဆက်တည်း စကော့တလန်မှ လန်ဒန်အထိ မီးရထားစီးခဲ့ရပြန်သည်။ ကျွန်မအဖို့လည်း သက်သာခဲ့သည်မဟုတ်။ အလွန်ထူထပ် သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်ပိတ်ဆို့လျက်ရှိသော ဆီးနှင်းထုများအကြားတွင် နာရီပေါင်း အတန်ကြာမျှ မော်တော်ကားကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ မောင်းလာခဲ့ရသည်။ အခုဆိုလျှင် ညည့်နက်သန်းခေါင်ပင် ကျော်နေပြီ။ ဘွတ်ချိက သူ့အိပ်တော့မည် ဟု ဆိုသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော့ မအိပ်ချင်သေး။ “ခဏနေပါဦးလား ကေး၊ အိပ်ရာမဝင်ခင် နည်းနည်းပါးပါး သောက်ကြဦးစို့လား” ဟု လှမ်းပြောသည်။ “ငါ့မျက်လုံးကျယ်နေတယ်”

မစ်ကီက သောက်စရာ လုပ်ပေးသည်။ ဒိန်ခဲနှင့် အသားညှပ်ပေါင်နို့တို့ကို အပြီးအစီး ထည့်ယူလာသည်။ မုန့်များကိုဖြင့်ခါမှ အငမ်းမရဖြစ်လောက်အောင် ဆာလောင်နေသည့် ကျွန်မအဖြစ်ကို သတိရသည်။ အိုက်က သူ့တပည့် မစ်ကီတို့ သူ့အားစောင့်နေဖို့မလို၊ သွားအိပ်တော့ဟု ခိုင်းသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ယနေ့ညအဖို့တော့ ဤဧည့်ခန်းထဲသို့ နောက်ထပ် မည်သူမျှ ဝင်လာစရာ အကြောင်းမရှိတော့၊ ဘေးမှနေ၍ စောင့်ကြည့်နေမည်လူလည်း မရှိတော့ဟု ယုံကြည်ရသည်။

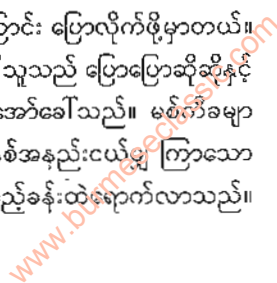
“ကို မင့်ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်” ဟု အိုက်က ပြောသည်။

“ကဲ...လာပါဦး” ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်မ သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်သည်။ သူက ကျွန်မကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆီး၍ ဖက်ထားပါသည်။ “ကို မင့်ကို သိပ်သတိရတာပဲ” ဟု သူက ဆိုသည်။ “ကျွန်မလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သိပ်လွမ်းတာပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ နှစ်ယောက်သားထိုင်၍ စကားပြောကြသည်။ ကျွန်မ အယ်လ်ဂျီးရီးယားမှ လန်ဒန်သို့အပြန်လမ်းတွင် မာရာကတ်၌ ရပ်နားပြီး နှစ်ရက်မျှနားကာ နေပူစာလို့ခွဲပုံနှင့် လျှောက်လည်ခွဲပုံများကို ကျွန်မက သူ့အား ပြောပြသည်။ သူက သူ့အမေရိကန်၌ နေခွဲပုံကို အနည်းအကျဉ်းမျှ ပြောပြပါသည်။

“ဟိုကိုရောက်သွားပြီး နှစ်ရက်လည်းရှိရော ကိုယျင်းလာတာပဲ” ဟု သူက ပြောသည်။ “ဒီကို ပြန်လာပြီး ကိုအလုပ်ခွင်မှာပဲ ကိုနေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာရှယ်က ဆယ့်နှစ်ရက် အပြည့်တော့ နားရမယ်လို့ ဇွတ်ပြောတာနဲ့ ကြိတ်မိုတ်ပြီး နေရတယ်။ ကိုအနေနဲ့ ပင်တရွန်ဌာနချုပ်မှာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတာများတယ်” သူသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ အတန်ကြာမှ “ဪ...ကို မေ့နေလိုက်တာ၊ ကို ဝါရှင်တန်ကိုရောက်တော့ သမ္မတကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူက မင့်ကို သတိတရ မေးရှာတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်လား...သူက မေးသလား”

“ဟုတ်တယ် မေးတယ်။ မင့်ကို သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ဖို့မှာတယ်။ ပြီးတော့ မင့်အတွက် ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးလိုက်တယ်” သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး မစ်ကီကို အော်ခေါ်သည်။ မစ်ကီခမျာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် လှေကားမှ ဆင်းလာသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ မစ်ကီသည် စာအိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာသည်။

“အောက်ထပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ဟု မေးသည်။ “မလိုတော့ဘူး၊ မလိုတော့ဘူး” ဟု အိုက်က ပြန်ပြောသည်။ “သွားအိပ်ချေတော့” မစ်ကီ ဒယ်ဒယ်ထိုင်ဖြင့် လှေကားမှ ပြန်တက်သွား လေသည်။

ကျွန်မက စာအိတ်ကြီးကို ဖွင့်သည်။ သမ္မတ ရုစဗဲဇ်၊ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထွက်လာသည်။ ကျွန်မကို ချစ်ညွှန်းသော စာကို ကျောဘက်တွင် ရေး၍ အောက်မှ လက်မှတ်ထိုးထားသည်။

ကျွန်မ ဝမ်းသာလှပါသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားချိန်မှစ၍ ကျွန်မနှင့် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသော ဝိုင်းချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၊ ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီနှင့် သမ္မတ ရုစဗဲဇ်တို့၏ ပုံများကို ကျွန်မ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ကျွန်မ၏ ဓညခန်းထဲ၌ တလေးတစား ချိတ်ဆွဲထားလေ့ရှိပါသည်။

အိုက်သည် ဖန်ခွက်ထဲ၌ သောက်စရာကုန်သွားတိုင်း ထပ်ဖြည့်သည်။ နှစ် ယောက်သား ခွဲခွာနေရသည့် ရက်များအတွက် အတိုးချ၍ စကားပြောကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ကြဖက်ကြသည်။ တစ်ယောက်ရင်ခွင် တစ် ယောက် တိုးဝင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ မလွန်ဆန်နိုင်သည့်ကိစ္စပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာသည်။ “ကို စိတ် မကောင်းဖြစ်ရတယ် ကေးရယ်” ဟု သူကပြောသည်။ “မင်းက ကို အတွက် အကျိုးပြုနေပေမယ့် ကိုကတော့ မင့်အတွက် ဘာတစ်ခုမှ အကျိုးမပြုနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ။ အမှန်က မင်းစောစော အိပ်သင့်တယ်” သူ့မျက်နှာ မကောင်းပါ။ “ကို မင့်ကို ပြန်မလွှတ်ချင်ပါဘူး။ တကယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ သိပ်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး၊ ကို မင့်ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ချင်တယ်၊ ပို့လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “စိတ်လည်း သိပ်မပူပါနဲ့ ရပါတယ်၊ အိမ်က ဒီနဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး။” အိမ်ရှေ့တံခါးဝအရောက် တွင် ကျွန်မက သူ့ကို အလေးပြုသည်။ “မင်္ဂလာညပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ကျွန်မ မနက်ကျရင် အချိန်မီ လာခဲ့ပါမယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုပင် အိပ်ရအိပ်ရ အိပ်ပျော်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ကား စတီယာရင်ပေါ် ခေါင်းတင်၍ အိပ်မည် ဆိုလျှင်လည်း ရနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ မအိပ်ပါ။

ဆီးနှင်းထုကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်ဖြတ်ပြီး ကိုယ့်အိမ် အရောက်ပြန်ပြီး ကိုယ့် အိပ်ရာမှာပင် ကိုယ်ပြန်အိပ်ခဲ့၏။ အိပ်မပျော်မီ ကျွန်မ နောက်ဆုံးတွေးမိ

သောအချက်မှာ လောကတွင် အရာရာတိုင်းသည် ကျွန်မတို့မျှော်လင့်ထားသလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာစားချိန်တွင် ကျွန်မအိုက်ထံသို့ ရောက်သွားသည်။ “လာဟေ့၊ ကေး” ဟု သူက ဆီး၍ ခေါ်သည်။ “ကြက်ဥ တစ်လုံးလောက်တော့ စားလိုက်၊ ကနေ့ တစ်နေ့လုံး လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်” အိုက်ရော ဘွတ်ချိပါ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။ အိုက်အပေါ် မကျေချမ်းသလိုဖြစ်နေခဲ့သော စိတ်သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ လုံးဝ ပျောက်သွားသည်။ ယမန်နေ့ညက တစ်ညလုံး အဆက်မပြတ် ကျဆင်းပိတ်ဆို့နေခဲ့သော ဆီးနှင်း များသည် ပြယ်သွားခဲ့လေပြီ။ အခုကျပြန်တော့လည်း ဘဝသည် နောက်တစ်ဖန် ပြန်၍ သာယာလာပြန်၏။

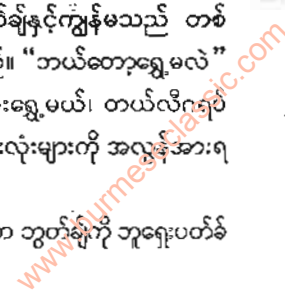
အိုက်သည် ဘွတ်ချိနှင့် ရှေ့ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းစဉ်များအကြောင်း ကို ဆွေးနွေးနေသည်။ သူသည် မလာမိတ်တပ်ပေါင်းစု ဌာနချုပ်ရုံးကို ဂရော့ပင်း နားစကွဲယားမှနေ၍ ဘူရှေးပတ်စ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ တူအေး ပက်စီ၏ အမှတ် ၈ လေတပ်မတော် ဌာနချုပ်ရုံး ဖွင့်ထားသော အဆောက် အအုံအားလုံးကို တပ်ပေါင်းစု ဌာနချုပ်အဖြစ် အသုံးပြုရန် သိမ်းယူမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“တစ်ရုံးလုံးကို မြို့အပြင် ကင်စတန်ဘက် ရွှေ့ပစ်မယ်” ဟု သူက သူ့ စိတ်ကူးကို ကျွန်မတို့အား ပြောပြသည်။ “လန်ဒန်မြို့ထဲက လူ့အဖွဲ့အစည်းကြားမှာ ငါ့အရာရှိတွေ ညပ်မနေစေချင်ဘူး၊ အားလုံး တစ်နေရာတည်းမှာ စုစည်းလိုက်ခြင်း အားဖြင့် လူချင်းတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးသွားနိုင်တယ်၊ ရင်းနှီးမှုရှိလေ အလုပ်လုပ်ဖို့ကောင်းလေပဲ၊ ပိုပြီး စည်းစည်းလုံးလုံးရှိမယ်၊ ထိုလည်း ထိရောက်လာ နိုင်မယ်၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်လာနိုင်ဖို့ ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးနည်းပဲ”

ကျွန်မက ဖြတ်မေးသည်။ “ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ တယ်လီဂရပ်ဆော့ တိတ်ချိကို အပြီးအပိုင်ရွှေ့နေလို့ ရမှာပေါ့။”

“သိပ်ရတာပေါ့” ဟု သူက ဖြေသည်။ ဘွတ်ချိနှင့်ကျွန်မသည် တစ် သောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ကြည့်မိကြသည်။ “ဘယ်တော့ရွှေ့မလဲ” ဟု ကျွန်မက ထပ်မေးသည်။ “မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးရွှေ့မယ်၊ တယ်လီဂရပ် ဆော့တိတ်ချိကတော့ ငါတို့အိမ်ပေါ့” နောက်ဆုံးစကားလုံးများကို အလွန်အားရ ကျေနပ်သော အသံဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်၏။

အစီအစဉ်များကို ချမှတ်ပေးပြီးသောအခါ အိုက်က ဘွတ်ချိကို ဘူရှေးပတ်စ်

သို့ ထွက်သည်။ ကျွန်မက အိုက်ကို ဂရော့ပင်းနားရုံးသို့ လိုက်ပို့ပေးရသည်။ သူသည် ရုံးတွင် ခဏမျှသာနေပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ “ကား တစ်ပတ်လောက် လှည့်စောင်းကြည့်ဖို့ ကေး” ဟု သူက ပြောသည်။ “တို့များရဲ့ ကော့တီတံချိန်ချိ သွားကြည့်ချင်တယ်။ အိမ်နဲ့ခွဲနေရတာ အတော်ကြာသွားပြီ”

ကျွန်မအဖို့တော့ တယ်လီဂရပ် ကော့တီတံချိန်ကဲ့သို့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ မကြိုက်ပါ။ ကျွန်မ၏ကားသည် အိမ်အဝင်မှ ပိတ်ထားသော ဝါးလုံး အပြွေရဲ့သို့ ရောက်သွားသည်။

ဝါးလုံးတန်းကို ဖယ်ဖို့အတွက် ကျွန်မ ကားပေါ်မှဆင်းရသည်။ စိတ်ထဲ မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်လာသဖြင့် တစ်ခွန်းမျှ ကျိန်ဆဲလိုက်မိပါသည်။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ” ဟု အိုက်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဝါးလုံးကို ကျိန်ဆဲတာပါ”

“အိုး... ဒါလား...” ဟု သူက ရေရှတ်သည်။ “အဲဒီ ကျိန်ဆဲတဲ့ စကားလုံးဟာ ငါ့စကားလုံးပဲ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တတ်သွားသလဲ”

တယ်လီဂရပ် ကော့တီတံချိန်ကော့တီတံချိန်က အတိုင်းပင် ခြေရာလက်ရာ ပျက်။ ကြည့်၍ အားရသောအခါ သူက “ပြန်ကြစို့” ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်မက မော်တော်ကားကို ပြန်ကွေ့သည်။ “ခဏနေဦး” ဟု သူက လှမ်းတားသည်။ ကျွန်မက ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဟူသော အတွေးဖြင့် နောက်ကြည့်မှန်ထဲသို့ ကြည့်နေမိသည်။

သူက ပြုံးသည်။ “မနေ့ညက အဖြစ်အတွက် ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး” သူက နောက်မှနေ၍ ကျွန်မပခုံးပေါ် မေးတင်ကာ ပြောသည်။ “ကိုက အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လက်တွေ့မရှိတော့တာ ကြာပြီ။ ဒီအချက်ကို မင်းသိအောင် ပြောထားခဲ့တာလည်း ကြာပြီမဟုတ်လား”

“တောင်းပန်စကားပြောရမှာက ကျွန်မပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မက ပိုပြီး သိရမှာပေါ့” အမှန်တော့ ကျွန်မ နားလည်ဖို့ကောင်းသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ် အတွင်းက သူ့ဟိုမှာ ဘယ်လိုနေခဲ့ ထိုင်ခဲ့ရသည်ကို ကျွန်မသိသင့်သည်။

ထိုနှစ်ပတ်အတွင်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှဆိုသလို အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ စစ်တစ် ကိစ္စများနှင့် သူ့ အလုပ်များခဲ့မည်မှာ သေချာသည်။ အပြန်ကျတော့လည်း အမေရိကန်မှ အင်္ဂလန်ပြန်ရခြင်းဖြစ်ရာ ခရီးက ခရီးရှည်ကြီးဖြစ်သည်။ ထို့နောက်

ကော့တီတံချိန်မှ လန်ဒန်သို့ ဆယ်နာရီကြာမျှ မီးရထားစီးခဲ့ရပြန်သည်။ ဘယ် နည်းနှင့်မျှ သူ မပင်ပန်းဘဲမနေ။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနေသည်မှာ သေချာ အညံ့။

သို့သော်လည်း ချစ်သူတို့ဘဝ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး အငမ်းမရ ဖြစ်ကာ မနက်ခုနစ်နာရီထိုးအထိ နေခဲ့ကြသည်။

“ဒီလိုဆို မင်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါဘူး... နော်”

“အိုး... မဖြစ်ပါဘူး။ နည်းနည်းလေးမှ မဖြစ်ဘူး။ အခုဆို ကျွန်မ သိနေ ပြီပဲ”

ကျွန်မ စကားမဆက်နိုင်။ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ပြောရသည်မှာမလွယ်ပါ။ “အခုဆို ကျွန်မသိနေပြီပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မတို့ဟာ... ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်း သိမှာပါလေ။ တစ်နေ့ကျ ...”

ကျွန်မ၏စကားကို ထစ်တီးထစ်ငေါ့နှင့်ပင် အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့” ဟု သူက ပြောသည်။ သူ့လေသံသည် ကျွန်မဘာပြောနေသည် ကို ရိပ်မိပုံမပေါ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ စိတ်မပူပါ။ မော်တော်ကားထဲတွင် စိတ်ခံစားမှုခြင်း ဖလှယ်လိုသော ဆန္ဒပေါ်မလာပါစေနှင့်သာ ကျွန်မ ဆုတောင်းမိ ပါသည်။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်မ၏ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်လာနေသောသူ့ အသံ နှင့် မော်တော်ကား နောက်ကြည့်မှန်ထဲ၌သာ ပေါ်နေသော မျက်နှာကို တုံ့ပြန် ခဲ့ဆိုသည်မှာ အလွန်မလွယ်ကူသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

(၂၂)

အချိန်ကုန် မခံကြတော့ပါ။ ဘူရှေးပတ်စ်သို့ တပ်ပေါင်းစုရုံး ပြောင်းသည့် နေ့မှာပင် ကျွန်မတို့ဖွဲ့စည်းထားသော မိသားစုကလေးသည်လည်း တစ်ပါတည်း ရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ အိုက်နှင့် ဘွတ်ချ်တို့သည် မစ်ကီး၊ မွန်နေး၊ ဟန်တို့နှင့်အတူ တယ်လီ ဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့ဝင် ငါးဦးနှင့် တွဲ၍ နေရသော ကျွန်မ၏အိမ်မှာ ကော့တိတ်ချ်နှင့် အလှမ်းမဝေးပါ။ နှစ်မိနစ်ခွဲ နှင့်ရောက်နိုင်သော နေရာဖြစ်၏။ ဘီတဲလ်တစ်ယောက်တည်း ဦးစီးချုပ်တာဝန်ကို ယူရန် အယ်လ်ဂျီးရီးယားမှ လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူနှင့် အတူ တဲလက်စ်လည်း ပါလာခဲ့လေသည်။

တဲလက်စ်ခမျာ ကံဆိုးရှာသည်။ လေဆိပ်မှ ခွေးဂေဟာသို့ တန်း၍ လိုက်သွားရ၏။ ခွေးဂေဟာတွင် သူ့မြောက်လတီတိ နေရပေတော့မည်။ သူ့တွင် အခြားသူများ ကူးစက်နိုင်မည့် ရောဂါမရှိဟု အတိအကျသိချိန်အထိ ကျွန်မတို့ နှင့် ခွဲ၍နေရမည်ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ်တို့၏ ကူးစက်ရောဂါကာကွယ်ရေး ဥပဒေမှာ တင်းကျပ်လှပေသည်။ ဘုရင့်မိသားစုနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များသည်ပင်လျှင် ဤဥပဒေ စည်းကမ်းကို မချိုးဖောက်နိုင်ကြပေ။ ကျွန်မတို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တဲလက်စ်ထံ သွားလည်ကြသည့်အခါ သတင်းစာလောကမှ သတင်းထောက် များနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာများသည် ကျွန်မတို့အား တန်းစီ၍ စောင့်နေကြသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးက (သို့မဟုတ် ခွေးဂေဟာရှိ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ တချို့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်) တိတ်တဆိတ်ကျိတ်၍ သတင်းစာဆရာများအား အသိပေးခဲ့ ဟန်တူ၏။ ထိုနောက် အိုက်နှင့် တဲလက်စ်တို့အကြောင်းသည် လန်ဒန်သတင်းစာ များတွင် ပါလာသည်။

အဆင်အခြင်မဲ့သော အရေးအသားများကြောင့် အိုက်မှာ ဒေါသပူပန်ထရ လေသည်။ မြောက်အာဖရိကတွင် နေခဲ့စဉ်ကတော့ သူသည် သတင်းစာဆရာ

များ၏ နှောင့်ယှက်မှုကင်းဝေးခဲ့၏။ ယခုလန်ဒန်ရောက်ခါမှ နဖူးထွေ၊ ချွေးကြော ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် သတင်းစာဆရာများနှင့် တွေ့ရမည်ကို လိုလိုချင်ချင်မရှိဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် လူမသိ သူမသိ တိတ်တိတ် တလေးကြိတ်၍ တဲလက်စ်ထံ သွားကြပြန်သည်။ ကျွန်မက တဲလက်စ်အတွက် အိတ်ဟောင်းတစ်လုံးကို ယူသွားသည်။ နောက်မြောက်လအတွင်းတွင် သူသည် ထိုအိတ်ကို ခေါင်းအုံးလုပ်၍ အိပ်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့ တဲလက်စ်ကို ပစ်ထား ရက်ပါ။ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ သူ့ထံ ရောက်သည်။ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ထံ သွားလည်ရသည်နှင့် တူလှ၏။ ကျွန်မတို့ကိုမြင်လျှင် တဲလက်စ် သည် ခုန်ပေါက် မြူးတူးနေသည်။ ပြန်ပြီဆိုလျှင်တော့ ဖင်ချထိုင်မိုင်၍ ကျန်ခဲ့ လေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ အိုက်က “စိတ်ပျက်စရာပဲကွာ၊ ငါ့နည်းသားတစ်ခြမ်း ကို သော့ခတ်ထားသလိုပါပဲလား” ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောဖူးသည်။ ပထမ တော့ ကျွန်မတို့သည် သူ့ဆီသွားတိုင်း သူ့အတွက်အမဲရိုးများ ယူသွားလေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခမျာ ဤအမဲရိုးများကြောင့် တိုက်ပိတ်ခံရရုံမက တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဆရာဝန်က ကျွန်မတို့အား “နောက်ထပ်အမဲရိုး ယူမလာပါနဲ့” ဟုစိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးပြောသည်။

တဲလက်စ်နှင့် သူ့မိသားစုကို ချစ်သည့်နေရာတွင် ကျွန်မတို့လောက် မည်သူမျှ ချစ်ကြလိမ့်မည် မထင်ပါ။ တစ်ညနေခင်းတွင် ကျွန်မက ရုဘီနှင့် ဂျူနီယာတို့အကြောင်းကို အမှတ်တမဲ့မေးမိသည်။ သူတို့ဝါရင်တန်မှာ ပျော်ကြ ရဲ့လားဟူသော မေးခွန်းကို “ဘုရားသခင်မှပဲသိမယ်” ဟု အိုက်က ဖြေသည်။ မစွက်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် မစွက်ဘွတ်ချားတို့သည် ခွေးပေါက်စ နှစ်ကောင်ကို မြင်မောအခါ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ခွေးပေါက်စ နှစ်ကောင်ကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ပေပေရေရေ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ပို၍ စိတ်ပျက်သွားကြသည်။ ဘွတ်ချ်ခမျာ မိဘမဲ့ဖြစ်နေ ရှာသော ဤခွေးပေါက်စနှစ်ကောင်အတွက် နေစရာအိမ် လိုက်ရှာနေရသည်နှင့်ပင် သူ့ခွင့်ရက် တော်တော်များများ အလဟဿဖြစ်ကုန်သည်ဟု သိရသည်။

အိုက်သည် သူထိုင်နေကျ မီးဖိုခန်းမှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာအရှက် တစ်ခွက်ကို စိမ်ပြေပြေသောက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍နေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် အေးမြခြင်းနှင့် မှောင်မိုက်ခြင်း၊ အတွင်း၌မူ ခွေးထွေးခြင်းနှင့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိခြင်း။ “အိမ်ထဲကို ခွေးနှစ်ကောင်

ပိုက်ပြီး ဝင်သွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန်အထိ နေရထိုင်ရတာ အဆင်
မပြေခဲ့ဘူး။ နွေနှစ်ကောင်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး” သူ့လေသံမှာ လေးလေးဆေးဆေး
နိုင်လှသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းများက မဲ့နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူပြုံးသည်။ “အကြီးဆုံး
ပြဿနာက ကိုတ သူ့ကို ကေးလို့ ခေါ်မိတယ်။ ဒုက္ခက အဲဒီက စတာပဲ”
“ဘာ...”

“ကိုတ သူ့ကို ယောင်ယောင်ပြီး ကေးလို့ပဲ ခေါ်မိတယ်။ တစ်ခုခုပြော
စရာရှိလို့ ပါးစပ်ဟလိုက်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို ကေးလို့ ခေါ်မိရော။
သူကလည်း ဒေါသပုန် ထတော့တာပဲ”

ကျွန်မ မရှက်မကြောက် ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမှ ဤစကားကြားရသည့်အတွက်
ကျွန်မ ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် မစွက် အိုက်ဆင်
ဟောင်ဝါအပေါ်တွင် သနားညှာတာ ကင်းမဲ့ခဲ့သည်ဟု ဆိုချင်ကလည်း ဆိုနိုင်
ပါသည်။ ယခုအချိန်ကျတော့လည်း ကျွန်မသူ့အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတရားထားကာ
သနားကရဏာ ဖြစ်မိပါသည်။

မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ယောက်ျား၏စိတ်ကို တခြားမိန်းမ
တစ်ယောက်က လွမ်းမိုးနေသည်ကို သိလိုက်ခြင်းသည် အလွန်ပြင်းထန်သော
ထိတ်လန့်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ထိုစကားကြားရသည့်
အချိန်ကတော့ ကျွန်မသည် သူ့အတွက် မစဉ်းစားခဲ့မိပါ။ ထိုစဉ်ကတော့ သူ
သည် ကျွန်မနှင့် အလွန်ဝေးကွာသော အရပ်၌ နေသူဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့
ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အချစ်စိတ်ဖြင့် အရူးအမူးဖြစ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အဲသလို ဖြစ်နေတယ် ဆိုတော့လည်း ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု
ကျွန်မက ပြန်ပြောပါသည်။ “သူ့အဖို့ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်တော့မှာလဲ။
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရတာပေါ့”

“မင်း...မသိပါဘူး” အိုက်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် မနား
တမ်း သောက်လျက်ရှိသည်။ လက်ထဲမှ တစ်လိပ်ကုန်သွားလျှင် ဆေးလိပ်ခွက်
ထဲ ထိုးခြေထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း အသစ်တစ်လိပ် ထပ်ညှိသည်။
“ကို မင့်အကြောင်း အများကြီးတွေးမိတယ်” ဟု ပြောသည်။ “မအိပ်ခင် ညတိုင်း
လိုလို ကို ဘာတွေးမိတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

ကျွန်မ ခေါင်းခါပြသည်။

“ကို မင်းနဲ့ ပထမဆုံး တွေ့ရတာလေ။ မင်းမှတ်မိသေးသလား။ ဂရော့စ်ဗင်း
နားစကွဲယားထဲမှာ မင်းလျှောက်လာနေတာကို မြင်ခဲ့ရတယ်။ သိပ်လည်းလှတယ်။
သိပ်လည်း ကျက်သရေရှိတယ်။ ကို ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မင်း ကိုဆီပြေးလာတယ်။
ကိုယ့်စိတ်ကို မင်း သိနေသလိုပဲ။ ကိုတို့နားရောက်တော့ မင်းရပ်လိုက်တယ်။
အသက်တောင်ဖြောင့်ဖြောင့် မရှူနိုင်ဘူး။ ဘယ်ဟာ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါလို့လဲ
မင်းက မေးတယ်။ အခု ပြန်ပြီးစဉ်းစားလိုက်ရင် အိပ်မက် မက်နေသလိုပဲ”

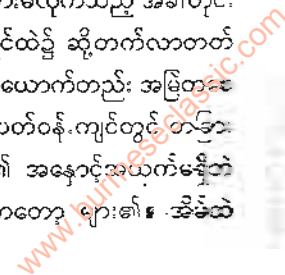
“ကလဲရစ်ဟိုတယ်ဟာ သိပ်မဝေးဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကို စိတ်
မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မင်းနဲ့ အကြာကြီး ကားအတူတူ စီးသွားရလိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်ထားခဲ့တဲ့လူ ဆိုတော့ စိတ်ထိခိုက်ရတာပေါ့။ ညအိပ်ရာဝင်တာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် ဒီအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတာချည်းပဲ”

“အလျင်တုန်းကတော့ ဒီအကြောင်းကို တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဘူးနော်”

“မင်း ကိုအကြောင်းသိသားနဲ့” ဟု သူက ဆိုသည်။ “မင်းမျက်နှာကို
ကြည့်ပြီး မင်းသိပ်လှတာပဲလို့ ပြောချင်စိတ်ပေါ်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေဟာ မရေတွက်
နိုင်အောင် များခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုက
ပြောမထွက်အောင် တားထားသလိုပဲ။ ဂျာမန်သွေးနဲ့ ဆွစ်စ်သွေးရောနေတဲ့ ကိုရဲ့
မျိုးရိုးဗီဇသွေးက ယောက်ျားဆိုတာ ဒီစကားမျိုး မပြောသင့်ဘူးလို့ ပိတ်ပင်ထားဆီး
ထားတယ် ထင်တာပဲ”

“မင့်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုစိတ်မျိုး ရှိနေတယ်ဆိုတာကို မျက်နှာက
မဖော်ပြမိအောင် ထိန်းချုပ်ခဲ့ရတဲ့ လတွေလည်း အများကြီးပဲ။ တကယ်လို့ ငါ့မှာသာ
သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိရင်၊ မင်းနဲ့တူတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် ဘယ်
လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့ တွေးမိတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာလည်း မရေတွက်နိုင်ခဲ့
ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင့်အပေါ်မှာ ထားခဲ့မိတဲ့အချစ်ဟာ ဖခင်တစ်ဦးထက် ပိုနေ
တယ်ဆိုတာကိုတော့ အစောကြီးကတည်းက သိခဲ့ပါတယ်”

ကျွန်မအနေဖြင့် တယ်လီဂရပ်ကော့တီတ်ချ်နေအိမ်၌ အိုက်နှင့်အတူတူ
ထိုင်၍ စကားစမြည် ပြောခဲ့ရသည်များကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိလိုက်သည့် အခါတိုင်း
ထိုအိမ်ကလေးကို လွမ်းဆွတ်တသသောစိတ်သည် ရင်ထဲ၌ ဆိုတက်လာတတ်
သည်။ တကယ်တော့ ထိုအိမ်ကလေးတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း အမြဲတေး
နေခဲ့ကြရသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တခြား
လူများ ရှိနေကြပါသည်။ သို့သော်လည်း လူအများ၏ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ
နှစ်ဦးတည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရသည့်အချိန်ကတော့ ရှား၏။ အိမ်ထဲ

ဤနေ့အတွင်းရှိ မီးဖိုချော့၌ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး ထိုင်၍ နေရသည်။ အခါအခါတွင် ကျွန်မတို့သည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့် အရာထက် ပြည်ပြည်ဝဝ ခံစားကြရသည်။

ခြင်ခင်းအတွင်းရှိ ကျွန်မတို့ထိုင်နေကျ ခုံတန်းလျားပေါ်၌ ထိုင်ကြည့်ရသည့် အခါအခါတွင်လည်း ခိတ်ခါးချမ်းမြေ့မှုကို နှစ်ဦးလုံး အပြည့်အဝပင် ခံစားကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်၍၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ပခုံးပေါ်မှို၍ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး နှလုံးသားချင်း စကားပြောနေကြရသည်မှာ ချမ်းသာသုခ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ မှတ်မိသေးသည်။ နေသာသော နေ့တစ်နေ့ တစ်မနက်ခင်းတွင် အိုက်နှင့် ကျွန်မသည် ညှော်ခန်းထဲရှိ မီးဖိုချော့၌ ထိုင်နေကြသည်။ အိုက်သည် သူနှင့် သူ့မိန်းမတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို မပြောစမှူး ပြောခဲ့လေသည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောခြင်းမဟုတ်။ သူ့မျက်နှာထားကို မြင်ရုံမျှဖြင့် အလွန်အလေးအနက် ထား၍ ပြောနေမှန်း ရိပ်မိနိုင်သည်။

သူက နှစ်ဦးလုံးတွင် နာကျည်းသောစိတ် ကိန်းအောင်းခဲ့ ရသည်ဟု ဆိုသည်။ နာကျည်းမှုမှာ ကြီးမားလွန်းသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရေးသည် ပုံမှန်အနေအထား ပြန်မရောက်တော့ဟု ဆိုသည်။ သူ့အနေဖြင့်လည်း ပုံမှန်အနေအထား ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားလိုစိတ် ကင်းမဲ့ခဲ့ရသည်ဟု ပြောသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် သူ့စိတ်ကို သူ့အလုပ်၌ မြှုပ်နှံခဲ့သည်။ သူ့အလုပ်မှ လွဲ၍ မည်သည့် အရာကိုမျှ သူ့ခေါင်းထဲ၌ ထည့်သွင်းခြင်း မပြုတော့ဟု သိရသည်။

အဖြစ်အပျက်ကို အစမှအဆုံး လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြခြင်း မပြုပါ။ အရိပ်အမြွက်မျှလောက်သာ ပြောပြပြီး စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် သူ့အသံသည် တိုးတိုးလေး ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ချိန်လုံးသူသည် ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချကာ ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။

“ကေး...ကိုဟာ မင်းချစ်သူ မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒီအသိဟာ ချက်ချင်းရလာတဲ့အသိ မဟုတ်ဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရလာတဲ့အသိ။ အမှန်တော့ တို့အချစ် ဆိတ်သုဉ်းသွားတာကြာပြီ”

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ထိခိုက်ဟန်တူ၏။ ကျွန်မ ထိုင်နေရာမှ ထပြီး သူ့ကုလားထိုင်လက်တန်းလျားပေါ်၌ တင်ပါးလွဲ ဝင်ထိုင်ကာ တယုတယ ပွေဖက်၍ နှစ်သိမ့်စကား ပြောမိပါသည်။ “ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါဟာပြဿနာမဟုတ်ပါ

ဘူး။ ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ချစ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ အချစ်မပြယ်ဘူး။ ဒါဆိုရင် သို့လောက်ပြီပေါ့ မဟုတ်လားဟင်”

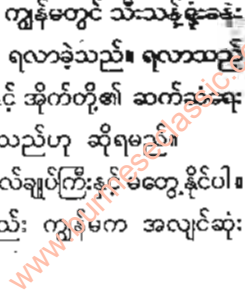
သူသည် ကိုယ်ကိုပြင်၍ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ပြန်ထိုင်သည်။ လက်ကိုင်ပေါက်ကို ထုတ်၍ မျက်နှာကို သူတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် နီရဲလျက်ရှိ၏။ “ငါမိုက်တယ်။ ငါဟာ အရူးပဲ။ ငါအသက်ကြီးပြီ။ မင်းချစ်သူ မဖြစ်သင့်တော့ဘူး” သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက်ကျွန်မကို ကျောပေး၍ရပ်ကာ အပြင်သို့ မျှော်ငေးနေသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တကယ်တော့ ငါဟာ လမ်းစပျောက်နေတဲ့လူပါ”ဟု ရေရွတ်သည်။

ဤအကြောင်းများကို ဖတ်ရသည့်အခါ စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ကျွန်မတို့သည် အချိန်ရှိသမျှ မိမိတို့၏ အချစ်ရေး ကိစ္စများကိုသာ ရှေ့တန်းတင်၍ နေကြသည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်နိုင်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ထင်ခဲ့ပါမူ မှားသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့မှာ ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောဖို့နှင့် ချစ်တင်းနှောဖို့ အချိန်များများ ရကြသည် မဟုတ်ပါ။ အိုက်သည် မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု စစ်ဆေးနာပတီချုပ်တစ်ယောက် အနေဖြင့် အလွန်အလုပ်များသူဖြစ်သည်။ အလုပ်များသလောက် သူ့လက်အောက်ဝန်ထမ်းများဖြစ်သည့် ကျွန်မတို့မှာလည်း အလုပ်အလွန်များကြပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်မသည် သူ၏အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရ၏။ ကျွန်မနှင့်အသင့်တော်ဆုံး အလုပ်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သိသမျှလူတိုင်းကို သိနေသူ ဖြစ်ရုံမက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်ပျက်နေသမျှသော ကိစ္စတိုင်းကိုပါ သိနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ သဘောကျသောလူများ၊ သူ သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်သောလူများနှင့် သူ့အား စင်ပေါ်ရောက်အောင် တွန်းတင်ပေးနေသောလူများ ဟု၍ပင် ခွဲခွဲခြားခြား သိနေသူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤအလုပ်သည် ကျွန်မနှင့် အသင့်လျော်ဆုံး အလုပ်ဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤအလုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်မတွင် သီးသန့်ခွင့်ခန်းလေးတစ်ခန်း ရခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လည်း ရလာခဲ့သည်။ ရလာသည့် အလုပ်သစ်ကို ကျွန်မကတော့ မြတ်နိုးသည်။ ကျွန်မနှင့် အိုက်တို့၏ ဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်ကို သဘာဝကျကျ တိုးချဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။

ကျွန်မ၏ရုံးခန်းကို မရောက်ဘဲနှင့် မည်သူမျှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် မတွေ့နိုင်ပါ။ သူ့ဆီသို့ ဆက်သမျှ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံများကိုလည်း ကျွန်မက အလျင်ဆုံး

လက်ခံရသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါရဲ့ ရုံးခန်းကပါရှင်၊ မစ္စဆမ်း မနားစဘီး စကားပြောနေပါတယ်” ဟူသော စကားကို ကျွန်မ ပြောတတ်နေပြီ။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းလိုင်းကို သူ့ထံပြောင်းပေးပြီး “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ လိုင်းပေါ် ရောက်နေပါတယ်” သို့မဟုတ် “ဝန်ကြီးချုပ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ခေါ်နေပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရုံမျှသာ ဖြစ်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် သူ့အခန်းထဲ၌ တယ်လီဖုန်းမြည်သံကို နားမခံသာ အောင် ကြားနေဖို့ မလိုတော့။ တယ်လီဖုန်း ဆက်သူတိုင်းကိုလည်း သူလက်ခံပြီး စကားပြောနေဖို့ မလိုတော့။ တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် အတွေးပျက်ရသည် များနှင့် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ရသည်များလည်း မရှိတော့။ သူ၏ရုံးခန်းတာဝန်များကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း နားအေးပါးအေး လုပ်နိုင်ရုံမျှမက သူ့ရုံးခန်း ပတ်ဝန်းကျင် သည် သာသောင့်သာယာ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချို့ ဧည့်သည်များ သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏အခန်းထဲ၌ အကြာကြီးထိုင်နေတတ်သည်။ ပြောစရာကိစ္စ ကို တိုတိုနှင့် လိုရင်းရောက်အောင် မပြောဘဲ လျှာရှည်နေတတ်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ကြီးအနေဖြင့် စိတ်ပျက်နေလောက်ပြီဟု ကျွန်မစိတ်က ခန့်မှန်းမိသည့်အခါ စာရွက် တစ်ရွက်လက်ထဲကိုင်ပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ကျွန်မ ဝင်သွားလေ့ရှိသည်။

နှုတ်မှလည်း “ခွင့်ပြုပါ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှင် ဒီသတင်း အခုပဲ ဝင်လာပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဧည့်သည်က “ကဲ ကျွန်တော်လည်း သွားဦးမှပဲ” ဟု ဆိုကာ ထိုင်နေရမှ ထတတ်သည်။ အကယ်၍ ဧည့်သည်က အလိုက်မသိဘဲ ဆက်၍ ထိုင်နေမည်ဆိုပါမူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက “ကဲ...ဒီကိစ္စကို ဒီလောက်နဲ့ပဲဖြတ် လိုက်ကြဦးစို့” ဟု ဆိုကာ စကားကို ဖြတ်၍ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ သူ့ဧည့်သည်မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ပြီ။ ထိုင်နေသည့် နေရာမှ ထရလေတော့ သည်။ မလိုအပ်သော အနှောင့်အယှက်များ ကင်းဝေးစေရန် ကျွန်မတို့သည် ဤနည်းများကိုလည်း အသုံးပြုကြရပါသည်။

အိုက်သည် လူရွယ်အရာရှိများကို မကြာခဏခေါ်၍ တွေ့တတ်သည်။ အများအားဖြင့် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုခုကြောင့် ခေါ်၍ ချီးကျူးစကားပြောခြင်း ဖြစ်၏။ အရာရှိပေါက်စများအဖို့တော့ စစ်ဆေးနာပတ်ချုပ် ရုံးသည် ထိတ်စရာ၊ လန့်စရာ နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

သူတို့အဖို့တော့ စစ်ဆေးနာပတ်ချုပ်ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း ကြောက်စရာ လူပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်စောင့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားကာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ “ကျွန်တော် သူ့နဲ့တွေ့ရင် ဘာပြောရမလဲ” ဟု မေးလေ့ရှိသည်။ “ဟိုရောက်သွားရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေရမလဲ” ဟု မေးသူမျိုးလည်း ရှိသည်။

“ကိုယ်နေတတ်သလိုနေပါ” ဟု ကျွန်မက အဖြေပေးသည်။ “ရှင့်မှာ ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါ။ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ မပူပါနဲ့”

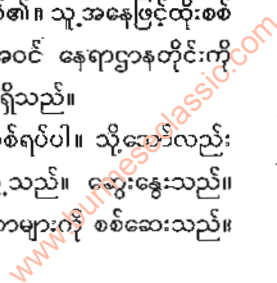
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာကြသည့်အခါ သူတို့မျက်နှာများ သည် ကြည်လင်လာကြသည်။ အိုက်သည် တစ်ဖက်သား၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည် လူငယ် လူရွယ် အရာရှိများနှင့် စကားပြောခြင်းကိုလည်း အလွန်နှစ်သက်သည်။

သူ့အတွက် စိတ်အနားယူခြင်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဥရောပမြေပေါ်သို့ ထိုးစစ် မဆင်မီ လများသည် သူ့အတွက် အလွန်အလွန် အလုပ်များသောလများ ဖြစ်၏။ သူ၏တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းဇယား အစီအစဉ်ကို လေ့လာကြည့်မည် ဆိုပါက လူချင်းလက်ခံတွေ့ဆုံရသည့် အချိန် မနည်းလှကြောင်းကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

- ၁၀:၃၀...ဗိုလ်ချုပ်ဘက်
- ၁၁:၃၀...တပ်မှူး ...တပ်မှူးများနှင့် ဆွေးနွေးခြင်း
- ၁၂:၃၀...ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပရင်းတစ်
- ၁:၃၀...ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် နေ့လယ်စာ စားခြင်း
- ၈:၀၀...ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတတ်နှင့် ညစာစားခြင်း
- ၁၀:၀၀...ဗိုလ်ချုပ် စပတ်စ်

လူချင်း တွေ့ဆုံကြသည်မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။ ဥရောပစစ်ဆင် ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော ကိစ္စရပ်များကို ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အိုက်သည် ဥရောပစစ်ဆင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်သွားရမည့် လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်ကို အပိုင်းလိုက်၊ ကဏ္ဍလိုက် ခေါင်းထံ ထည့်ထားသူ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် သုံးလေးရက်ကြာမျှ ခန့်ထွက် တတ်သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံနှင့် စကော့တလန် နိုင်ငံအတွင်း၌ အသင့်ဖြင့်ထား သော တပ်ရင်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှု စစ်ဆေးခြင်းပေတည်း။ ထိုခရီးများမှ ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း အိုက်သည် အအေးမိလာတတ်၏။ သူ့အနေဖြင့်ထိုးစစ် မဆင်မီ ဆေးရုံများနှင့် လက်နက်စက်ရုံများ အပါအဝင် နေရာဌာနတိုင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်ခြေမပြတ် စစ်ဆေးလိုသော ဆန္ဒရှိသည်။

တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်နိုင်သော တာဝန်တစ်ရပ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့ဖြစ်အောင် လုပ်သည်။ တပ်မှူးအားလုံးနှင့် တွေ့သည်။ ဆွေးနွေးသည်။ ရဲဘော်များ ချထားသည့် နေရာထိုင်ခင်းနှင့် စားရိပ်သာများကို စစ်ဆေးသည်။

စစ်သေနာပတိချုပ်အနေဖြင့် သူ့လက်အောက်မှ သာမန်ရဲဘော်များကို ပစ်ခတ်ကြောင်း လက်တွေ့သိသာ ထင်ရှားအောင် ပြသည်။

အိုထံသည် ရဲဘော်များနှင့် သုံးလေးယောက်တစ်တွဲဆို၍ တွေ့ရခြင်းထို နှစ်သက်သည်။ တစ်ဦးချင်းစီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ အာလာပသလ္လာပစကား ပြောထွေးတတ်သည်။ ထိုတစ်တွဲပြီးလျှင် နောက်တစ်တွဲဆီသို့ ကူးသွားတတ်၏။ အများက ခင်ဗင်နှစ်လိုအောင်လည်း ပြောတတ်သည်။ ရဲဘော်များကလည်း သူ့ထို ချစ်ကြသည်။ အပေါ်ယံဟန်ဆောင်၍ ချစ်ကြခြင်း မဟုတ်။ တကယ့်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခင်လေးစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ရုံးပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ဗျာများရသူမှာ အိသဲလ်ဖြစ်သည်။ အအေးမိလာပြီဖြစ်သော အိုက်မှာ အကြီးအကျယ်အသံထင် လျက်ရှိ၏။ အိသဲလ်ခမျာ ရုံးခန်းထဲဝင်သွားလိုက်၊ ပြန်ထွက်လာလိုက်၊ အိုက်၏ လည်ချောင်းကို ဆေးဖြန်းပေးလိုက်၊ အပူချိန်တိုင်းလိုက်၊ အိပ်ရာထ လှဲမနေဘဲ ရုံးတက်နေရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်လိုက်နှင့် ချာလပတ်လည်နေရလေတော့ သည်။

အိုက်လို မကြာခဏ အအေးမိတတ်သူ တစ်ဦးအဖို့ သူ့ရုံးကလည်း အဆိုးဆုံးသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။ သူ့ရုံးတွင် အနွေးစက်မရှိပါ။ စစ် သေနာပတိချုပ်တစ်ဦး အနေဖြင့် ရုံးတွင်း၌ ကော်ဇောခင်းနိုင်သော်လည်း ထို ကော်ဇောမှာ ထူထူထဲထဲ မဟုတ်ပါ။ အလွန်ပါးသော ကော်ဇောဖြစ်သဖြင့် သမံ တလင်း ကြမ်းပြင်၏ အစိုပြန်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါ။ ကော်ဇောတစ်ခုလုံးမှာ ကြမ်းပြင်မှ ပေါက်ထွက်လာသော အစိုဓာတ်ဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့နေသည်က များပါသည်။

ကျွန်မတို့ ရုံးသူရုံးသားအားလုံးသည် ရုံးတက်သည့်အခါများတွင် အောက်မှ အတွင်းခံအင်္ကျီ ဘောင်းဘီများကို နှစ်ထပ်သုံးထပ်မျှ ဝတ်ကြရသည်။ အိုက်သည် ခြေအိတ်ကို နှစ်ထပ်ထပ်၍ စွပ်လာတတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အအေး ဒဏ်မှ မလွတ်ပါ။ သူ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ သိသိသာသာ ကျဆင်းလျက်ရှိ ပြီး ရောဂါအကူးမြန် အဖြစ်မြန်သည့် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိ၏။

ယနေ့အချိန်အထိ ကျွန်မလက်ထဲတွင် ၁၉၄၄ ခုနှစ်က ချိန်းဆိုချက် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေး ရှိနေပါသေးသည်။ အပြာရောင်သားရေဖုံး စာအုပ်ကလေး ဖြစ်၏။ အခုတော့ဖြင့် ကြေမုစုတ်ပြတ်နေပြီ။ ကြိုလျှင် ကြိုသလို တွေ့သမျှ အရာရာတိုင်းကို မှတ်သားမိခဲ့သဖြင့် ပြန်ဖတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ရှုပ်လှ နေလေပြီ။ ကျွန်မအနေဖြင့် အိုက်၏ အချိန်းအချက်များကို အချိန်နာရီနှင့်တကွ

အတိအကျ ရေးမှတ်ထားလေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်းအချက်များ ဆားနားမှဖြစ်စေ၊ အောက်နားမှဖြစ်စေ၊ အရေးကြီးသော ဆွေးနွေး ပြောဆိုချက် များနှင့် အိုက်၏ဝေဖန်ချက်များကို အမှတ်တမဲ့ ရေးမှတ်ထားလေ့ရှိ၏။

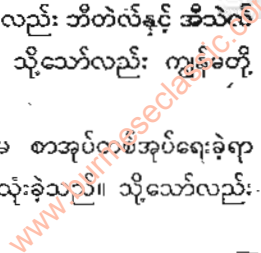
ဤသို့ဖြင့် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကလေးမှာ ရှစ်ရာခန့်ရှိအောင် ရှုပ်ထွေးလာ ရသည်။ ဥပမာ-တစ်နေ့သော သောကြာနေ့တွင် ရေးသွင်းထားသည့် မှတ်ချက်မှာ၊ “**၁:၃၀ တက်ကင်ဟမ် နန်းတော်တွင် ဘုရင်၊ ဘုရင်မတို့နှင့်အတူ နေ့လယ်စာ စားရန်**” ဟု ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် နေ့လယ်စာနှင့် ပတ်သက်၍ အိုက်၏ ပြောစကား ကို ထိုမှတ်စုသေးမှနေ၍ ရေးမှတ်ထားလိုက်လေသည်။ “**စိတ်၏ ချမ်းသာစရာ ကောင်းတဲ့ ၂ နာရီ**”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စာအုပ်ပြာကလေးသည် ချိန်းဆိုချက်မှတ်တမ်းစာအုပ် အဖြစ်သာမက နေ့စဉ်မှတ်တမ်းလေး အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့သည်။ အိုက် ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် “မင်း စာအုပ်ကလေး ယူခဲ့နော် ကေး” ဟု သတိပေးတတ် သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူသည် စာအုပ်ကလေးကို လှန်ကာ ဘယ်နေ့ ဘယ် ရက် ဘယ်အချိန်က ဘယ်မိလ်ချုပ်နှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်ကို ပြန်၍ ဖတ်ရှုရလေ့ ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုစာအုပ်ကလေးထဲ၌ သူ၏တစ်နေ့တာ လှုပ်ရှားမှုကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးသွင်းလေ့ရှိသည်။ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တွင် သူမှတ်ထားပုံမှာ ... “**ရုံးတွင် ၁:၃၀ နာရီထိ နေသည်။ နေ့လယ်စာ အိမ်ပြန်စားပြီး ကားနှင့် တစ်ပတ်လှည့်သွားသည်။ ခွေးဂေဟာသို့ သွားသည့်ဖြစ်လမ်းကို တွေ့ခဲ့၏**” ဟု ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ရက်တွင်မူ ... “**ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အလုပ်များသည်။ ရုံးစားပွဲမှာပင် နေ့လယ်စာ စားလိုက်ရ၏။ အလုပ်များသဖြင့် ရုံးချိန်နောက်ကျပြီး ဆင်းရသည်။ သို့သော် အိမ်အပြန်လမ်းတွင် တဲလတ်ခံတို ဝင်ကြည့်သည်။ ဘီတဲလ်နှင့် အိသဲလ်တို့ ညစာ လာစားကြသည်။ အိပ်ရာဘေး ဝင်၏**” အမှန်တော့ ခွေးဂေဟာသို့ သွားရာဖြစ်လမ်းကို တွေ့သူမှာ သူမဟုတ်။ ကားဒရိုင်တာ ကျွန်မသာဖြစ်သည်။ ညစာစားပွဲတွင်လည်း ဘီတဲလ်နှင့် အိသဲလ် တို့သာ လာကြသည့်မဟုတ်။ ကျွန်မ ပါရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ အကြောင်းကိုတော့ ရေးမှတ်ထားလေ့ မရှိပါ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်မ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးခဲ့ရာ ဤ မှတ်တမ်းပြာလေးထဲမှ မှတ်စုများကို ကျွန်မ သုံးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း

အသုံးပြုရာ၌ စည်းလွတ် ဝါးလွတ် မဟုတ်ပါ။ အထူးသတိထား၍ သုံးစွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် ထိုစာအုပ်ထဲတွင်... “စကော့တလန်နိုင်ငံ အတွင်းမှ တစ်ဖက်ကို သွားရောက်စစ်ဆေးသည့်အခါ အိုက်သည် ဗိုလ်မှူးကြီး ကော့ဘဲလ်၏ နယ်မြေအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်တောင်းပြီး တစ်နေ့လုံး ငါးမျှားသည်” ဟု သာမန်အတိုင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ အိုက်နှင့် ကျွန်မတို့၏အခြေအနေကို ရိပ်မိပြီး အတင်းအဖျင်း ပြောစရာ လမ်းစပွင့်နိုင်မည့် အရေးအသားမျိုးမဟုတ်ပါ။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ပြာလေးထဲ၌ “ဗိုလ်မှူးကြီးကော့ဘဲလ်၏ နယ်မြေအတွင်း၌ နံနက် ၉:၃၀ တွင် ငါး စမျှားသည်။ ကံမလိုက်၊ ငါးမဟပ်။ ရာသီဥတုက သာယာလှ၏။ ၁:၀၀ တွင် ငါးပေါက်စ တစ်ကောင်မိသည်။ အရှည် သုံးလက်မသာ ရှိ၏။ အိုက်သည် ငါးကို ငါးမျှားတံမှ ဖြုတ်ကာရေထဲသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးအတွက် ချစ်စရာကောင်းသည့် အချိန်ကလေးတစ်ချိန်ပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အခုလို ကြာကြာတွဲ၍ နေနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါ၏” ဟု ရေးသွင်းထားခဲ့သည်။

ဖြစ်နိုင်မည်သာ ဆိုပါမူ အိုက်အတွက် တစ်နေရာသို့သွား၍ ငါးမျှားသည့် အလုပ်မျိုးကို အပန်းဖြေများများ လုပ်ပေးဖို့ လိုသည်။ အလုပ်က များလွန်းသဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိနေသည်ကို ကျွန်မမြင်တွေ့နေရသည်။ သူ၏စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အင်အားမှာ သိသိသာသာကြီး ယုတ်လျော့လျက်ရှိသည်။

သူရင်ဆိုင်နေသည့် ပြဿနာမှာလည်း လျော့နည်းသွားသည်မရှိ။ တစ်နေ့ တခြား များသည်ထက်သာ များလာနေသည်။ ပြဿနာများကို တစ်ခုချင်းစီ တန်းစီ၍ ပြုလို့တော့မရ။ သို့သော်လည်း ပေါ်လာသမျှ ပြဿနာများကတော့ ခေါင်းကိုက်စရာတွေချည်းဖြစ်သည်။ ထိုးစစ် မစမီ ရိက္ခာအလုံအလောက် ရှိနေအောင် စုဆောင်းရမည့် ပြဿနာ၊ ကမ်းတက် စက်လှေများ အလုံအလောက် ရှိနေအောင် ဆောင်ရွက်ရမည့် ပြဿနာ စသည်ဖြင့် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ဖြစ်၏။

ဤပြဿနာများမှာ အလွန်ကြီးမားသော ပြဿနာများဖြစ်သည်။ ဤကြားထဲမှာပင် မရှောင်သာ မလွဲသာသော အခြားပြဿနာများက မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သေးသည်။ ဥပမာထိုးစစ်အတွက် ရာပေါင်းထောင်ပေါင်း များစွာသော အမေရိကန်စစ်သားများနှင့် ကနေဒီယန်စစ်သားများသည် အင်္ဂလန်

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံး၌ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဆိုက်ရောက်နေကြသည်။ နောက်ထပ်လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆိုက်ရောက်ကာ နေဆဲဖြစ်၏။

ထိုးစစ်ကြီး မစမီ ဤတပ်များကို ထိန်းရသည့်တာဝန်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ကြီးမားသည်။ ဤတပ်များ ရောက်နေရာဒေသများတွင် မုဒိမ်းမှုများ၊ ခိုးမှုများ၊ လုယက်မှုများနှင့် ရန်ပွဲများသည် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ဤပြဿနာများမှာ သမိုင်းကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် စစ်တပ်တိုင်း ကျူးလွန်လေ့ရှိသည့် မကောင်း ဒုစရိုက်များပေတည်း။

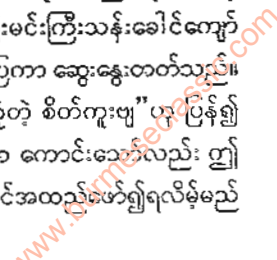
စစ်သေနာပတိချုပ် တစ်ဦးအနေဖြင့် အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါဆက်ဆံနေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း တကယ့်ထိတ်ထိတ်ကြိဆိုသည့် လူစားများချည်းဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ် “ဒီဂေါ” မှာ အလွန်မာနကြီးသူဖြစ်၏။ နည်းနည်းကလေးမှ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသူ ဖြစ်သည်။ ဒေါသကလည်း ကြီးသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဒီဂေါသည် နေ့လယ်စာစားရင်း ဆွေးနွေးနေကြသည့် အစည်းအဝေးမှ သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်သော အချက်တစ်ချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါသတကြီး ထွက်သွားခဲ့ဖူးသည်။ မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုမှ ထွက်မည်ဟုလည်း ခြိမ်းခြောက်သွားခဲ့၏။ နောက်တစ်ဦးမှာ ဗိုလ်ချုပ် မောင်ဂိုမာရီဖြစ်သည်။ မောင်ဂိုမာရီကတော့ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်းကို ထိုင်၍ ကန့်လန့်တိုက်နေသူဖြစ်သည်။ သူ လုပ်ချင်သည့် အလုပ်ကို သူကြိုက်သည့်အချိန် ကျမှထ၍ လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူသည် ဤလုပ်နည်းလုပ်ဟန်အတိုင်း အမြဲကျင့်သုံးသူ ဖြစ်လေသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီမှာလည်း ဒီဂေါနှင့် မွန်တီတို့လို ပြဿနာရှာတတ်သည့် အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။

စစ်ကို ဝါသနာကြီးသော စစ္စတာချာချီသည် ဥရောပစစ်ကို မည်သို့ညွှန်ကြီးကြပ် တိုက်ခိုက်ရမည်ဟူသော အချက်နှင့်ပတ်သက်၍ နေ့စဉ်စိတ်ကူးအသစ် ရတတ်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲ၌ အကြံစိတ်ကူးသစ် ပေါ်လာတိုင်းလည်း အိုက်ထံသို့ အကြောင်းကြားတတ်၏။ မကြာခဏဆိုသလို ညကြီးမင်းကြီးသန်းခေါင်ကျော် အချိန်လောက်တွင် ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့စိတ်ကူးသစ်ကို ချပြကာ ဆွေးနွေးတတ်သည်။

အိုက်ခမျာ... “အဲဒီ စိတ်ကူးက အင်မတန်ညံ့တဲ့ စိတ်ကူးဗျ” ဟု ပြန်၍ ပြောနိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ ဝန်ကြီးချုပ်၏ စိတ်ကူးမှာ ကောင်းသော်လည်း ဤအကြောင်း ဤအချက်များကြောင့် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်၍ရလိမ့်မည်

မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်... နိုင်ငံရေးအမြင်နှင့် ဆန့်ကျင်နေကြောင်း စသည်
သေညံ့ဖြင့် ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြနေရတတ်၏။

ထင်းကဲ့သို့ ရှင်းပြနေရသည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ရသည်သာ
မဟုတ်ဘဲ စိတ်ညစ်စိတ်ရပ်ပွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် စိတ်ရှည်ရသည်။

ဤအခြေအနေမျိုးတွင် တယ်လီဂရပ် ကော့တီတီချိနေအိမ်သည် ဗိုလ်ချုပ်
ကြီး၏ ထိုထိစိတ်နှစ်ပါး ကျွန်းမာရေးအတွက် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်
သော ဌာနလေးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ရုံးနှင့်လည်းနီးသဖြင့် အလုပ်ပါးသည့်နေ့
ဈာတွင် နေ့လယ်စာ အိမ်ပြန်စားလိုရသည်။ နေ့လယ်စာစားရန် ခဏတစ်ဖြုတ်
ပြန်၍ နားရခြင်းသည် သူ့အတွက် အပန်းပြေသည်။ အကယ်၍ နောက်ပိုင်းတွင်
ချိန်းထားသည့်သူများ မရှိပါက သူသည် ဘူရားပတ်စ်နေအိမ်သို့ မပြန်တော့ဘဲ
တယ်လီဂရပ်ကော့တီတီချိသော သတင်းစာ ဖတ်ရင်း၊ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရင်း
အချိန်ဖြုန်းတတ်လေသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့သည် မြင်းလျှောက်စီးလေ့ရှိကြသည်။ တယ်လီ
ဂရပ်ကော့တီတီချိနှင့် အလုံးမီးမဝေးလှသော ရစ်ချ်မွန်ပတ်စ်ဘဟ်သို့ မကြာခဏ
ရောက်တတ်၏။ ထိုနေရာသည် အလွန်စိတ်ချမ်းမြေ့ပွယ်ရာကောင်းသော နေရာ
တစ်နေရာဖြစ်သည်။ တောအုပ်အတွင်းမှ ဖြတ်သွားသော မြင်းစီးလမ်းကလေး
များအတိုင်း လိုက်သွားပါက သာယာလှပသော ရေကန်များနှင့် အိမ်များတို့
ဖြတ်သွားရတတ်သည်။

ဤနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ အိမ်များ၌ နေထိုင်ကြသူများမှာ ဘုရင်၏ ဖိတ်ခေါ်
ချက်အရ လာရောက်နေထိုင်ကြသော ဘုရင်ဆွေတော် မျိုးတော်များနှင့် မိတ်ဆွေများ
ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် ဘုရင်နှင့် မိသားစုအပန်းဖြေရာ ဂိုက်လော့ချိနေအိမ်
ကလေးရှေ့မှလည်း မကြာခဏ ဖြတ်သန်းသွားလေ့ရှိသည်။ ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး
အလွန်နှစ်သက်သော နေအိမ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့ ဟန်းနီး
မွန်းထွက်ခဲ့သော အိမ်ကလေးသာမက ဝင်ဆာမြို့စားကြီး ဖွားမြင်ခဲ့ရာ အိမ်ကလေး
အဖြစ် သိထားရသော အိုက်သည် ထိုအိမ်ကလေးနှင့် ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကို များစွာ
စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။

ရာသီဥတုဆိုး၍ အပြင်မထွက်နိုင်သော နေ့များတွင် အိုက်သည် သူဝါသနာ
ပါသည့် အချက်အပြုတ် အလုပ်ကို လုပ်ရင်း အိမ်ထဲ၌ အချိန်ဖြုန်းတတ်၏။ အိုက်၏
ချက်ပုံချက်နည်းကို လူတိုင်းသဘောကျကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ညစ်ပတ်
ပေကျသည့် အလုပ်မှန်သမျှကို ဟန်နှင့်မွန်နေတို့က လုပ်ရသည်။ လှီးရဖြတ်ရ၊

ခုတ်ရထစ်ရသည့် အလုပ်နှင့် အစပ်အဟပ်တည့်အောင် ချင်ရတွယ်ရသည့်အလုပ်
များကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကပင် တာဝန်ယူရသည်။ အားလုံးချက်ပြုတ်ပြီး
သည့်နောက် ဆေးကြောရသည့် အလုပ်ဟူသမျှကိုလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပင်
လုပ်ရလေသည်။

သူ၏အမဲသားပြုတ်ကြော်မှာ အလွန်အရသာရှိသော်လည်း သူ၏ကြက်
သားကြော်ကျတော့ ဘယ်လိုစားရမည်ကို သိဖို့လိုလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။
ကျွန်မ မမေ့သေးပါ။ သူ့ကြက်သားကြော်နေသည်ကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။
သူ အိုးသူကြီး လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် အိုက်သည် သူ့အနီး၌ ပွဲကြည့်ပရိသတ်
ရှိစေချင်သည်။ မရှိလျှင် ဇွတ်အတင်း ခေါ်တတ်သည်။

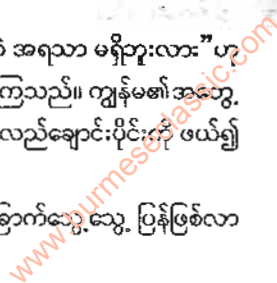
ထိုနေ့က ဘွတ်ချ်နှင့် ကျွန်မ၊ တူအေးနှင့် ဘီတဲလ်တို့အပြင် အိသဲလ်ပါ
မီးဖိုထဲဝင်ကာ အိုက်အနီး၌ ရပ်နေကြသည်။ ဟန်နှင့် မွန်နေတို့မှာ နာမည်ကျော်
ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးအနီးမှ လိုအပ်သမျှ ယူပေးနေရသည့် သူ့နာပြုဆရာမ
တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ မွန်နေက ကြက်ကိုဖျက်၍ ဟန်က အိုက်တောင်းသမျှ
ကို ယူပေးရ၏။

အိုက်က “ချင်ခွက်ပေး” ဟု တောင်းသည့်အခါ ဟန်က ချင်ခွက်ပေးသည်။
“ငရုတ်သီးမှုန့်ပေး” ဟု တောင်းသည့်အခါ ဟန်က ငရုတ်သီးမှုန့်ဘူးကို ယူပေး
သည်။ ငရုတ်သီးမှုန့်များကို အိုက် လောင်းထည့်နေသည့် အခိုက်တွင် “အဲဒီ ဓမ္မကို
အေးအောင် လုပ်ဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူး။ အင်္ဂလန် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရှိနေတဲ့
ဘီယာနဲ့တောင် လောက်မယ် မထင်ဘူး” ဟု ဘွတ်ချ်က ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသဖြင့်
မကြားတကြား ညည်းသည်။

အိုက်ကတော့ အဆာစုံနေပြီဖြစ်သော ကြက်သားကို ကြော်ဖို့ ဟန်ကို
အိုးထဲ ဆီထည့်ခိုင်းနေပြီ။ ထိုအခြေအနေရောက်လာသည့်အခါ အလွန်က ဤ
အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ဖူးကြသော တူအေးနှင့် ဘီတဲလ်တို့က အိုက်ကို ကြော်သား
အိုး အနီးမှ ခွာသွားအောင် ပထုတ်ကြသည်။ ညစာမစားမီ အရက်သောက်ရန်
စည်ခန်းထဲသို့ ဇွတ်ခေါ်လာကြသည်။

ညစာစားကြသောအခါ အိုက်က “ဘယ်နှယ်လဲ အရသာ မရှိဘူးလား” ဟု
မေးသည်။ အားလုံးက အရသာရှိပါသည်ဟု အဖြေပေးကြသည်။ ကျွန်မ၏အတွေ့
အကြုံအရ ပြောရလျှင် အဆမတန် ပူလျက်ရှိနေသော လည်ချောင်းပိုင်းကို ဖယ်၍
စားမှသာ အရသာရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

နွေဦးပေါက် ရာသီဝင်၍ မြေကြီးတွေ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ပြန်ဖြစ်လာ

သည့်အခါ ကျွန်မတို့ ဂေါက်ရိုက်ကြသည်။ အိမ်၌ သူ အိပ်သည့်ညများတွင် ဘရန်နီ
တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ဧည့်သည်များလည်း မကြာခဏ ရောက်လာ
တတ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်မကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည့် ဧည့်သည်တစ်ဦးမှာ အေး
ရဲလ်ဟာရီမန်း ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် သူသည် မော်စကိုမှနေ၍ ငါ့ဥဆိမိန်ဘု
ကြီးတစ်ဘူးဖြင့် ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာသည်။ သူယူလာသည့် ငါးဥများကို
ကျွန်မတို့လည်း ရှန်ပီနီနှင့် မြည်းခဲ့ကြရသည်။

တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သို့ ကျွန်မအမေလည်း မကြာခဏလာ၍ ည
စားလေ့ရှိသည်။ တစ်ညတွင် ကျွန်မအမေ ရှိနေခိုက် ဂျော့ပတ်တန် ရောက်လာ
သည်။ ကျွန်မအမေရှေ့တွင် ဂျော့ပတ်တန်တစ်ယောက် ဘယ်လိုနေထိုင်သွားမည်
ကို ကျွန်မစိတ်ဝင်စားသဖြင့် ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်မိသည်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်း
ကြမ်းကြမ်း ပြောဆိုနေထိုင်လေ့ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်ပတ်တန်သည် ထူးထူးခြားခြား
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နေထိုင်သွားလေသည်။ အိုက်သည် ကျွန်မ၏ မိသားစုအပေါ်
သံယောဇဉ်မကင်းသည့် သဘောကို မကြာခဏပြလေ့ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် လေထဲ
အခြေစိုက်စခန်းများကို လိုက်လံစစ်ဆေးရာ ကျွန်မအစ်ကို ရှီးမတ်စ်ကို ခေါ်သွား
ခဲ့၏။

ဓာတ်ပုံဆရာများက မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံရိုက်သောအခါ ရှီးမတ်စ်
အလိုက်သိစွာဖြင့် ဘေးသို့ထွက်၍ ရပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း အိုက်
“မင်းလည်း ဒီအုပ်စုထဲမှာ ပါရမှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ရှီးမတ်စ်၏ လက်မောင်းကို
ဆွဲ၍ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေသည့် လူစုတွင်းသို့ သွင်းသည်ဟု သိရပါသည်။ အိုက်
သည် မည်သူ့ကိုမဆို စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်တတ်သော သဘောရှိသည်မှာ
အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်အိမ်ပုံကို ပုံကြမ်းရေးဆွဲသည့် အလုပ်မှာလည်း
အိုက်အဖို့ စိတ်အပန်းဖြေ အလုပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုအလုပ်ကိုလည်း
စိတ်လိုလက်ရရှိသည့်အခါတိုင်း လုပ်လေ့ရှိ၏။ သို့သော် ဘယ်တော့မှစိတ်တိုင်းကျ
ပုံရသည်မရှိ။ တစ်ညနေခင်းတွင် သူသည် သူ့ပုံဆွဲစာအုပ်ကို ဒူးပေါ်တင်၍ စိတ်ပါ
လက်ပါရေးဆွဲလျက်ရှိသည်။

ကျွန်မသူ့အနား ရောက်သွား၍ သူ့ပန်းပေါ်မှ ကျော်၍ ကြည့်လိုက်သည့်
အခါ အိမ်ပုံကြမ်းမဟုတ်ဘဲ အဆောက်အအုံသစ် ပုံစံတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရပါသည်။

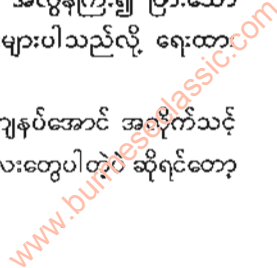
“မင်းဒီပုံစံကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” အိုက်က လက်ထဲမှ ပုံစံကို ကျွန်မ
အား ထောင်ပြပြီး မေးသည်။ “ကို ဒီနေရာကိုပိုင်ရင် ဒီပုံအတိုင်းပြင်ဆောက်ချင်
တယ်” သူ့ပုံစံထဲတွင် မီးဖိုဆောင်သစ်နှင့် အဆောင်သစ်တစ်ခု ဘေးသို့ ထုတ်ထား
သည်။ အမျိုးသမီးအခန်းတစ်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းတစ်ခန်းလည်း အသစ်တိုးချဲ့ထား
သည်။ ကော့တိတ်ချ်၏ လက်ရှိမီးဖိုချောင်ကို စားသောက်ခန်းမကြီးတစ်ခုအဖြစ်
ပြောင်းထား၏။ လက်ရှိမီးဖိုချောင်တွင် ခေတ်မီ မီးဖိုကြီးတစ်လုံး တည်ထားသည်။

သူ့ဆွဲထားသည့်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဤကော့တိတ်ချ်ကို ဘယ်လို ပုံစံမျိုးဖြစ်
လာအောင် ဖန်တီးရမည်ကို စဉ်းစားစိတ်ကူးကြည့်ကြသည်။ လက်တွေ့လုပ်သည်
မလုပ်သည် အပထား၊ နှစ်ယောက်တွဲ၍ စိတ်ကူးယဉ်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်း
လှသည်။ ထို့နောက်တွင် အိုက်သည် အားလပ်သည့်အခါတိုင်း သူပြင်၍ဆောက်
လိုသော အိမ်ပုံစံများကို မကြာမကြာ ရေးဆွဲတတ်လေသည်။

သူသည် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ် အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ ဟင်းသီးဟင်းရွက်
ဥယျာဉ်လေးတစ်ခု လုပ်ပို့လည်း အချိန်များစွာ အကုန်ခံ၍ စဉ်းစားလေ့ရှိသည်။
အမေရိကမှ ပို့လိုက်သည့် ကက်တလောက် စာအုပ်များကို ကြည့်၍ သူစိုက်ပျိုး
လိုသည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များကို စာရင်းလုပ်သည်။ ကက်တလောက်စာအုပ်
ထဲ၌ သူ အလွန် နှစ်သက်သည့် အပင်မျိုး တွေ့သည့်အခါ ထိုအပင်အကြောင်းကို
ကျွန်မအား ဖတ်ပြလေ့ရှိ၏။ ကျွန်မအဖေသည် ကော့စကောင်တီခရိုင် နယ်မြေ
အတွင်း၌ ပန်းဥယျာဉ် စိုက်ပျိုးသူတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ
ကျတော့ မျိုးစေ့တစ်စေ့ မြေကြီးထဲ မြှုပ်လိုက်လျှင် အပင်တစ်ပင် ထွက်လာမည်
ဟုသော နလပိန်းတုံး အသိမျိုးသာ ရှိပါသည်။ စိတ်လည်းမဝင်စား၊ ဝါသနာလည်း
မပါခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ အခြေအနေကို အိုက် သဘောမပေါက်ပါ။ သူ့ကြိုက်သော
ဟင်းသီးဟင်းရွက် သစ်ပင်အကြောင်းတွေ့သာ ဇွတ်ဖတ်ပြတတ်သည်။

“ပဲကြားသည် အလွန်အရသာထူးသော ပဲတစ်မျိုးဖြစ်သည်တဲ့။ အပင်
ကျတော့ သန်စွမ်းမာကျောသော အပင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်တဲ့။ “ဘယ်နှယ်လဲ
ကေး၊ တို့များ ပဲကြားစိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ မင်းကော ပဲကြားကို ကြိုက်တယ်
မဟုတ်လား၊ ဟောဒီမှာ နောက်တစ်မျိုးတွေ့ပြန်ပြီ။ အလွန်ကြီး၍ ပြားသော
ပဲတစ်မျိုးဖြစ်၍ ပန်းရောင် အစက်အပြောက်ကလေးများပါသည်လို့ ရေးထား
တယ်”

“ဪ ... သိပြီ” ကျွန်မတစ်ကြိမ်က သူ့ကျေနပ်အောင် အလိုက်သင့်
ပြန်ပြောခဲ့ဖူးသည်။ “ပန်းရောင်အစက်အပြောက်ကလေးတွေပါ တွဲပဲ ဆိုရင်တော့
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်လှမှာတော့ သေချာတယ်နော်”

“တိုင်းပြည်ခွင့်တာ အဲဒီအပိုင်း မဟုတ်ဘူးကွ” ဟု သူက ဒေါသသံဖြင့်ပြန်ဖြေဆိုသည်။

သို့သော်လည်း ဤအရာအားလုံး ဖြုန်းခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားရသည့် နေ့တစ်နေ့သည် မဟုတ်ဘူးဟော ဆိုက်ရောက်လာသည်။ မေလကုန်ခါနီးအချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ နီးကပ်လာပြီ။ နှစ်စလောက်ကတည်းက စတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့ရသော အရာတိုင်းသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာရပေတော့သည်။ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ပြဿနာမှာ တစ်ခုသာ ကျန်တော့၏။ တခြားမဟုတ်၊ အချိန်။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အချိန်တွင် စတင်တိုက်ခိုက်ကြမည်နည်း။

ဒါကတော့ အရေးအကြီးဆုံးနှင့် အဓိကအကျဆုံးသော ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်၏။ လနှင့် ဒီရေတို့က ကျွန်မတို့ဘက်မှ ရပ်တည်လာသည့်အခါ ကျွန်မတို့လှုပ်ရှားရမည့် နေ့ရက်နှင့် အချိန်နာရီကို အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယခုအချိန်တွင် အရာရာတိုင်းသည် ရာသီဥတုအပေါ်၌ အမှီပြုလျက်ရှိ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မိုးလေဝသ ပညာရှင်များနှင့် နာရီမလပ် အဆက်အသွယ်လုပ်ကာ နောက်ဆုံးရာသီဥတု တိုင်းထွာချက်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းလျက်ရှိသည်။ မေလကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်မတို့သည် တယ်လီဂရပ်ကော့တီတ်ချီကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး ပိုစ်မောက်သံမြို့ပြင်ရှိ တောအုပ်များအတွင်း တစ်နေရာ၌ ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်စခန်းကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

(၂၃)

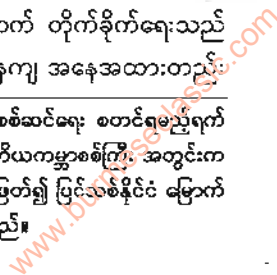
အိုက်တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ရှိပြန်သည်။ သူ့စိတ်အခြေအနေကို ကျွန်မ ရိပ်စားမိပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်မှာ ပိုစ်မောက်သံမြို့၏ မြောက်ဘက် ငါးမိုင်ခန့်အကွာ ဆောက်သံဝစ်ဒေသမှ သစ်တောများအတွင်း၌ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးတည်ရှိသည်။ နေ့ရတိုင်ရသည်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။

မိုးကလည်း ရွာလိုက် တိတ်လိုက်။ သစ်ပင်များပေါ်မှ မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် ကျွန်မတို့ရုံးလုပ်ထားသည့် အမိုးပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်မ၏စိတ်သည် မကြာသေးမီက ခွဲခွာလာရသော တယ်လီဂရပ်ကော့တီတ်ချီသို့ စိတ်ရောက်နေသည်။ ကော့တီတ်ချီမှာတော့ဖြင့် နေရောင်သည် ကြည်လင်တောက်ပနေပေလိမ့်မည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီဖြစ်သဖြင့် ဥယျာဉ်တွင်းရှိ ပန်းတိုင်းပွင့်နေကြပေတော့မည်။ ဒီနေရာမှာတော့ဖြင့် ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် သာသောင့်သာယာ မရှိ။ စိတ်နုလုံး ညှိုးနွမ်းလှချေသည်။

“ဒီဒေး”* ခေါ်သော (W) ရက် သတ်မှတ်ရေး အဆုံးအဖြတ်သည် လူသားတို့က လုံးဝ မပြုပြင်နိုင်သော ရာသီဥတုအပေါ်၌ များစွာ အမှီပြုခဲ့ရ၏။ ဤအကြောင်းသည် လူအများ၏ပါးစပ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားခဲ့သော အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံ နော်မန်ဒီကမ်းခြေသို့ တက်ရောက် တိုက်ခိုက်ရေးသည်လ၏ အခြေအနေ၊ ဒီရေအတက်အကျနှင့် နေတက်နေကျ အနေအထားတည်း။

Day ဒီဒေး။ နေ့တစ်နေ့ကို လျှို့ဝှက်သတ်မှတ်ထားသော စစ်ဆင်ရေး စတင်ရမည့်ရက်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် ၁၉၄၄ ခု၊ ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တပ်များက အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားကို ဖြတ်၍ ပြင်သစ်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သောနေ့ ဖြစ်သည်။

ဟူသော ဤသဘာဝဖြစ်ပေါ်မှု သုံးရပ်၏ အဝင်ခွင်ကျ ပေါင်းစပ်မှုအပေါ်တွင် များစွာ တည်မှီခဲ့သည်။ ဤသုံးခု အဝင်ခွင်ကျ ပေါင်းစပ်မှုမှာ ဇွန်လပထမပတ် အတွင်း၌သာ ဖြစ်ပေါ်မည့် အလားအလာ ရှိခဲ့၏။ ရက်မှာလည်း ဇွန်လ၊ ၅ ရက်၊ ၆ ရက်နှင့် ၇ ရက်ဟူ၍ သုံးရက်သာ ရခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ရာသီဥတု အခြေအနေ မကောင်းပါက တိုက်ခိုက်ရေးသည် ထိရောက်အောင်မြင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ လ၊ ဒီဇင်ဘာနှင့် နေတို့၏ နောက်တစ်ကြိမ် အဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်ပေါ်မှုကို ဆောင့်ခြင်း သင့်တော်သောရက်ကို ရွေးချယ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ နေ့ရက်ရွေးချယ်ရေး ပြဿနာသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ ၏ ခေါင်းပေါ်၌ ပိလာခဲ့သည်မှာ လပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။ သူသည် သူ၏ လက်အောက်ခံ တပ်မှူးများနှင့် မကြာခဏ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခြင်း ပြုခဲ့ရသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် မိုးလေဝသပညာရှင်များနှင့်လည်း အမြဲတမ်းဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခြင်း ပြုခဲ့ရ၏။ ဤကမ်းကပ်တိုက်ပွဲအတွက် အထူးတလည် လေ့ကျင့်ထားသည့် ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော စစ်သားများ၊ တန်သန်းပေါင်းများစွာသော စားနပ်ရိက္ခာများ၊ ကမ်းတက် စက်လှေနှင့် သင်္ဘော စသော ပစ္စည်းများအားလုံးသည် နေ့မနံဒီကမ်းခြေကို တက်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် အသင့်စုစည်း၍ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ အိုက်၏ ပါးစပ်မှ စကားတစ်လုံးထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားရန် အသင့်ဖြစ်နေကြလေသည်။

အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော လူနှင့် ပစ္စည်းများမှာ အဆမတန်များပြားလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ ယင်းတို့၏ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ဗြိတိန်ကျွန်းတစ်ခုလုံး ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်ရလောက်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အရာရာတိုင်းသည် တစ်ခုတည်းသော အခြေအနေပေါ်၌ လုံးဝတည်မှီနေသည်။ တခြားမဟုတ် ရာသီဥတု။

ဇွန်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်လာသည့် နောက်တစ်နေ့အတွက် ရာသီဥတုခန့်မှန်းချက်မှာ "တိမ်ထူထပ်မည်၊ လေထန်မည်၊ ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းကြီးမည်" ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကမ်းခြေများတွင် လှိုင်းလုံးကြီးများ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်နေမည်ဆိုပါမူ လူအများ ကမ်းပေါ်တက်ရေးမှာ မဖြစ်နိုင်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်ထူထပ်နေပါမူ မြေပြင်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နိုင်စရာမရှိ။ သို့ဆိုလျှင် ကမ်းတက်တိုက်ပွဲကို လေကြောင်းမှ အကူအညီပေးနိုင်မည်မဟုတ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စစ်ဆင်ရေးအတွက် ရက်ရွှေ့လိုက်သည်။

နောက်ရက်များအတွက် ရာသီဥတု ခန့်မှန်းချက်များမှာလည်း ထိုအတိုင်း

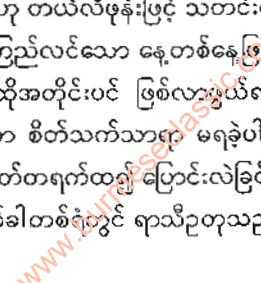
ပင် ဖြစ်သည်။ အိုက်မှာ သောကဒဏ် ပိနေသဖြင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူ့အနီးမှ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲတွင် စီးကရက်တိုများ တောင်ပုံရာပုံဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ညှိသည်။ ပြာခွက်ထဲ ချလိုက်ပြီး မေ့သွားသည်။ နောက်တစ်လိပ် အသစ်ညှိပြန်၏။

သွေးတိုးနေသဖြင့် တောက်လျှောက် ခေါင်းကိုက်နေသည်။ သူ့ဝမ်းကလည်း ဒုက္ခပေးလျက်ရှိ၏။ ဗိုက်ထဲ၌ တစ်ချက်တစ်ချက် ထိုး၍ အောင့်လာတတ်သဖြင့် မကြာမကြာ ခါးကို ကုန်းထားရလေသည်။

စစ်တက္ကသိုလ်၌ ပြဌာန်းထားသော စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ စာအုပ်များ၏ သင်ကြားချက်အရဆိုလျှင် ရာသီဥတုသည် ဟိုဘက် သည်ဘက် မလိုက်ဘဲ ကြားနေတတ်သောအရာ ဖြစ်သည်ဟု သူက နားလည်ထားကြောင်း။ သို့သော်လည်း မြောက်အာဖရိက၊ အီတလီနှင့် ယခုဒေသ၌ ကြုံခဲ့ ရသည့် သူ့အတွေ့အကြုံများအရ ထိုသင်ကြားချက်မှာ မမှန်ကြောင်း။ ရာသီဥတုသည် ဘက်လိုက်သောအရာ ဖြစ်၍ အခုဆိုလျှင် ဂျာမန်တွေဘက်မှ ဘက်လိုက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူက ညည်းညည်းညူညူနှင့် ရှင်းပြသည်။

သူသည် ရုံးခန်းလုပ်ထားသော နောက်တွဲယာဉ်ထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်လိုက်၊ မကြာမကြာရပ်၍ တဖွဲဖွဲရွာနေသော မိုးပေါက်များဆီ ငေးလိုက်၊ သူသည် လက်နစ်ဖက်ကို ခါးပေါ်ထောက်ကာ အပြင်သို့မျှော်ငေးလျက် ရှိလေသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာမျှ နေရောင်ကို မြင်ရသည်။ ထိုခါတွင် သူသည် အပြင်ဘက်သို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်သွားပြီး ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ ရာသီဥတု တိုင်းထွာတွက်ချက်နေသူများထံ ဖုန်းခေါ်ပေးဖို့ ကျွန်ုပ်အား ခိုင်းတတ်သည်။ သူ ဘာအစားမှ မစားနိုင်။ ကော်ဖီကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး သောက်ကာ စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ဖွာရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့ နံနက် လေးနာရီတွင် မိုးလေဝသဌာနမှ ရာသီဥတု အပြောင်းအလွဲ ရှိလာလိမ့်မည်ဟု တယ်လီဖုန်းဖြင့် သတင်းပို့သည်။ ဇွန်လ ၆ ရက်သည် ရာသီဥတု သာယာကြည်လင်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ဖို့ များသည်။ ဇွန်လ ၇ ရက်နေ့သည်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်လာဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤသတင်းကြောင့် အိုက်မှာ စိတ်သက်သာရာ မရခဲ့ပါ။ ရာသီဥတုအနေဖြင့် ကြည်လင်သာယာနေရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ပြောင်းလဲခြင်း မဖြစ်ဟု မည်သူမျှ အာမခံချက် မပေးနိုင်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရာသီဥတုသည်

ရာသီဥတုကို တိုင်းထွာတွက်ချက် ခန့်မှန်းနေသူများထက်ပင် လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲတတ်သည့်သဘော ရှိသည်။

ညောင်တုတ္တ အခိုင်အမာ အာမခံချက် ပေးနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ အိုက်သည် တစ်ဖက်မှ အစီရင်ခံနေသူမျှကို နားထောင်သည်။ နံနက် စောစောစီးစီး ပို့သော ထိုရာသီဥတုသတင်းကို ရရှိပြီးနောက် ဆယ်ငါးမိနစ်အကြာတွင် သူတစ်ဦးတည်း သာ ပြုလုပ်နိုင်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အိုက် ချမှတ်သည်။

ထိုစစ် ဓပြီ၊ ဒီ-ဒေသည် ဇွန်လ ၆ ရက်။

ထိုနေ့မနက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် စစ်ပွဲသတင်းလိုက်ယူမည့် သတင်းစာ ဆရာများနှင့်တွေ့ဆုံပြီး သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လှုပ်ရှားမှု များ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် အသင့်ကြို၍ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော စစ်သင်္ဘောများနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဆိပ်ကမ်းအသီးသီးမှ ခေါင်းဆောင်များ ထံသို့ လည်းကောင်း အမိန့်များပို့သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် သူ့နောက်လိုက်များသည် ဌာနချုပ်စခန်းရုံးတည်ရာ ထရေလာဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီဂေါလည်း ရောက်လာသည်။

တောင်အာဖရိကမှ ဖီးမာရှယ်စမတ်လည်း ဝင်လာသည်။ အခြားသော ထင်ရှားသည့်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ခါဇင်ထက်မနည်း လာရောက်သွားကြသေးသည်။ ဝါရှင်တန်နှင့် လန်ဒန်မှ သဝဏ်လွှာများရောက်သည်။ တပ်မှူးများထံမှလည်း သဝဏ်လွှာများ ပို့ကြသည်။ ဗွန်တီထံမှပင် စာတစ်စောင်ရသည်။ အလွန်သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်ရသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်၏။

“ငါဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ငါ့ဘာသာငါသိဖို့ ဘုရားသခင်ကိုပဲ တိုင်တည်ရတော့မှာပဲ။ မင့်မှာ ရှိနေသမျှ အရာရာတိုင်းကို ပုံအောရတုံအချိန်တွေဟာ ရှိလာတတ်တယ်။ အခုအဖြစ်ဟာ ဒါမျိုးပဲ” ဟု အိုက်က ကျွန်မကို ပြောသည်။

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒီကိစ္စ အဆင်ပြေသွားရင်တော့ လူအများစုက နာမည်ယူကြမှာ။ တကယ်လို့များ အဆင်မပြေ ဖြစ်သွားရင်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပြီး အပြစ်တင်ခံရမှာ” ဟု ကျွန်မက ပြောမိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ အယူအဆ လွဲပါသည်။ ဤအောင်မြင်မှုအတွက် ရသင့်ရထိုက်သည့် ဂုဏ်သိက္ခာကို လူတိုင်းက အိုက်အား ပေးခဲ့ကြပါသည်။

ထိုနေ့ည ခြောက်နာရီတွင် သူသည် လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့တွင် အရေးကြီးသော အလုပ်တစ်ခု ရှိနေသည်။ ကျွန်မအဖို့တော့ ထိုအလုပ်သည် စစ်ပွဲတစ်ပွဲလုံးတွင် အထူးခြားဆုံးနှင့် မှတ်သားစရာ အကောင်းဆုံးသောအလုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ပြာလေး ထဲ၌ “ညနေ ၆း၃၀ နာရီ၊ မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်တိုက်ခိုက်မည့်တပ်များ စခန်းချရာ နယူးဘာရီနယ်မြေသို့ လေယာဉ်များဖြင့် သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တေလာနှင့် လေယာဉ်ကွင်း ၃ ကွင်းရှိ တပ်သားများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ ရဲဘော်များ၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ မြင့်မားသည်။ လေယာဉ်တချို့ တက်သွားကြပြီ။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်း” ဟု ရေးသွင်းထားခဲ့ပါသည်။

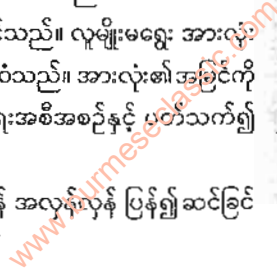
လေကြောင်းချိ စစ်ဆင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်ဆွဲတေလာ ဦးစီးသော အမှတ် ၁၀၀ လေကြောင်းချိတပ်မသည် အဓိက သော့ချက်နေရာကို ယူထားသည်။ ယင်းတပ်မသည် ယူကားကမ်းခြေကို သိမ်းပိုက်ပြီး နောက်ဆုံး အဆင့်အနေဖြင့် ချာဘိုးကို သိမ်းယူရမည် ဖြစ်၏။

ဤတိုက်ခိုက်ရေး အစီအစဉ်မှာ အိုက်၏ ဦးနှောက်မှ ထွက်လာသော စစ်ပွဲအစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ ဤအစီအစဉ်ကို လူတိုင်းလိုလိုက သဘောမတူကြပေ။ အချို့သော ဗြိတိသျှတပ်မှူးများကဆိုလျှင် လူများကို သက်သက်မဲ့ အသေခံလွှတ်သော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ အသေအပျောက် အကျအဆုံး များမည့် အစီအစဉ်ဟုလည်း တွေးကြသည်။ အကျအဆုံးအနေဖြင့် ရှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းအထိ ရှိနိုင်သည်ဟု တွက်ဆကြသည်။

အိုက်သည် သူ့အယူအဆနှင့် သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်သည့် အမြင်များကို ဘယ်တော့မှ လျစ်လျူရှုတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ သူနှင့် အမြင်မတူသည့် အချက်များ ဆိုလျှင် ပို၍ အရေးတယူပြုကာ ပို၍ အလေးအနက်ထားပြီး လက်ခံစဉ်းစားတတ်၏။ ဤအရည်အသွေးကြောင့်ပင်လျှင် အိုက်သည် စစ်သေနာပတိချုပ်အနေဖြင့် ကြီးမားသော အောင်မြင်မှုများကို ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အမေရိကန်တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အမေရိကန်များ၏ သဘောထားအမြင် ဟူသမျှကို လက်ခံရမည်ဟူသော အယူအဆမျိုး ရှိသူမဟုတ်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ချက်၊ ကနေဒီယန်၊ ပိုလန် စသည့်လူမျိုးများ၏ သဘောထားအမြင်များကိုလည်း တလေးတစားနှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်တတ်သည်။

မည်သည့်လူမျိုး၏ အမြင်ကိုမဆို နားထောင်သည်။ လူမျိုးမရွေး အားလုံးကို တန်းတူညီမျှထား၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံသည်။ အားလုံး၏အမြင်ကို သူ့ဦးနှောက်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်သည်။ သူ၏ တိုက်ခိုက်ရေးအစီအစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ လက်မခံနိုင်သူများ ရှိသည်ကို သူသိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အစီအစဉ်ကို အပြန်ပြန် အလွန်လှန် ပြန်၍ ဆင်ခြင်

သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း သူ့ရွက်ထည်တဲ အတွင်း၌ နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်၍ စစ်ဆေးသည်။ သူ၏ခန့်မှန်းတွက်ချက်မှုများကို ပြန်၍ စစ်ဆေးသည်။ အမှားအသစ် ဖောက်ဖျားနိုင်မည် အချက်အလက်များကို ထောင့်စေ့နေအောင် ကြည့်သည်။ ထိုထိုသို့ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးမှ သူ့အစီအစဉ်အပေါ်တွင် အခိုင်အမာရပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အိုက်သည် သောကတော့ ကြီးတတ်၏။

ဒီ-ဒေးမတိုင်ခင် ညပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့အားလုံး ဌာနချုပ်၌ လုပ်စရာရှိ သမျှကို နေထားလိုက်ပြီး နယူးဘာရီသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဝေဟင်မှ မြေပြင်ဆင်း၍ တိုက်ခိုက်မည့် အမှတ် ၁၀၀ လေကြောင်းချီ တပ်မကို စစ်ဆေးသည်။ ဤတပ်မမှ ရဲဘော်များသည် နော်မင်ဒီနယ်မြေကို ရန်သူ၏ ကျောဘက်မှနေ၍ ပထမဆုံး မြေချမည့်သူများဖြစ်၏။ တချို့သည် ဂလိုက်ဒါကြီးများနှင့်ဆင်း၍ ညအမှောင် ထုထဲတွင် တိတ်တိတ်ကလေး နေရာယူကြရမည်ဖြစ်သည်။ တချို့ကတော့ ရန်သူတပ်များ အကြီးအကျယ် တပ်စွဲထားသည့် ဤနယ်မြေအတွင်းသို့ လေထီးနှင့် ဆင်းကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဒီ-ဒေးမတိုင်မီ ညဦးပိုင်းတွင် အိုက်ဆောင်ရွက်ရမည့် နောက်ဆုံးတာဝန် မှာ ဤရဲဘော်များအားလုံးကို နှုတ်ဆက်ရန်နှင့် ဘေးဘယကင်းစေကြောင်း ဆုတောင်းစကား ပြောပေးရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤခရီးသို့ သွားရာ၌ စစ်အဆောင်အယောင်များ လုံးဝ ပါမသွားခဲ့ပါ။ ကားထိပ်တွင် သူ့အလံကို တလူလူ လွင့်မထားပါ။ အနီရောင် ပလိတ်ပြားပေါ်မှ ကြယ်လေးပွင့်ကိုလည်း လူမမြင်အောင် ဖုံးထားဖို့ ကျွန်မအား အမိန့်ပေးသည်။ ဤပုံစံဖြင့် ကျွန်မတို့မော်တော်ကားသည် လေယာဉ်ကွင်းများကို တစ်ကွင်းပြီး တစ်ကွင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်ကွင်းထဲရောက်လျှင် အိုက်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ရဲဘော်များအကြားသို့ ရောက်သွားသည်။ ပထမတော့ သူ့ကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မသိ။ အိုက်မှန်း သိသွားကြသည့်အခါတွင်မူ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားသို့ ရောက်သွားသည်။

လူတစ်စုမှ နောက်တစ်စုသို့ တီးတိုးပြောသွားကြသည့်အသံမှာ မြက်ပင်များ ကြား လေတိုးနေသည်နှင့်တူသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရောက်လာသည်ဟု သိလိုက်ကြ ရသည့် ရဲဘော်တိုင်း အရူးအမူး ဖြစ်လောက်အောင် ပျော်ကြသည်။ ဆုဆုညံ့ညံ နှုတ်ဆက်သံများ တစ်ခဲနက်ထွက်လာသည်။ “သဘောကောင်းတဲ့ အတိုးကြီးအိုက်” ဟု အော်ကြဟစ်ကြသည်။

လေထီးတပ်မတော်သားများ၏ မျက်နှာများကို ဆေးမည်းများ သုတ်ထား

သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ အမှောင်ထုကြားတွင် သူတို့ကို မမြင်သာအောင် လှုပ် ထားခြင်းဖြစ်၏။ သယ်ယူသွားရမည့် လက်နက်ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို ကိုယ်တွင်အနံ့ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ ကျောများ၊ လက်မောင်းများနှင့် မြေထောက် များတွင် ပူးကပ်၍ ချည်ထားသည့် ပစ္စည်းများမှာလည်း အများအပြား။

စီးကရက်ဘူးများကို ပေါင်တွင်ကပ်၍ ချည်ထားကြသည်။ သူတို့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်းနှင့် ရဲရင့်ခြင်းကိုသာ မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုသူများ အကြား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လျှောက်သွားနေခိုက်တွင် ကျွန်မက မော်တော်ကားနားမှ ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။

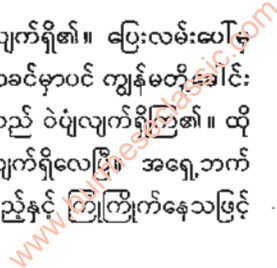
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ရဲဘော်တိုင်းလိုလိုကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပါးစပ် မှလည်း စကားပြောသွားသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည့်အခါတိုင်း သူဆွဲထားသည့် ရဲဘော်၏ မျက်လုံးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သွားသည်။

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါဟာ သူ့ကို သေတွင်းပို့နေတာပါလားဆိုတဲ့ အတွေး ဝင်နေရင် စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးကို မြင်အောင်ကြည့်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်း တယ်” ဟု နောင်အခါကျမှ ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

မိုးလေဝသတိုင်းထွာရေး ဌာနမှူးများ ပြောထားသည့်အတိုင်း ရာသီဥတု အခြေအနေသည် ကောင်းလာသည်။ အိုက်ကတော့ လေထီးတပ်သားများနှင့် စကားပြောနေဆဲ။ ဤအခိုက်မှာပင် နေဝင်စပြုလာသည်။ အနောက်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ပေါ်ထွက်လာနေသော အံ့ရောင်များဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ပြင် လုံး တိမ်တောက်လျက်ရှိ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလင်းရောင် ပျောက်စပြုလာ သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးရောင်များ လင်းလက်လာသည်။

ရဲဘော်များသည် လေယာဉ်များနှင့် ဂလိုက်တာများအပေါ်သို့ တက်ကြ လေပြီ။ နောက်ဆုံးမှ တက်ရသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်မက်ဆွဲတေလာ။ အိုက်က ဘေးလားကို လေယာဉ်နားအထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ထိုနောက် တွန့်တင် အားလုံး အမှတ် ၁၀၀ လေကြောင်းချီတပ်မဌာနချုပ် အဆောက်အအုံ၏ ခေါင်းဆုံး ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။

လေယာဉ်စက်သံများသည် သောသောညံ့လျက်ရှိ၏။ ပြေးလမ်းပေါ်မှ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း တက်သွားလျက်ရှိသည်။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မတို့အင်း အထက်၌ ရာပေါင်းများစွာသော လေယာဉ်ပျံများသည် ဝဲပျံလျက်ရှိကြ၏။ ထို အချိန်တွင် ကောင်းကင်ရော မြေပြင်ပါ မှောင်လျက်ရှိလေပြီ။ အရှေ့ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းမှ တက်လာနေသော လမင်း။ လပြည့်နှင့် ကြိုကြိုက်နေသဖြင့်

လေးယောက်သည် အောင်ထွန်းပေါ်သို့ ပြောက်တံပြောက်ကျား ဝင်ရောက်လာနေသည်။

ထောင်တင်ယံသည် လေယာဉ်များနှင့် ပြည့်စေ့နင်းဖြစ်နေပြီ။ ၎င်းအုပ်ကြီးတစ်ယောက် ပျံသန်းနေသည်နယ် ရှိ၏။ ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မြင်ကွင်းကို ကျွန်မ မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မ၏ နှလုံးခုန်နှုန်းသည် ပြင်းထန်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ အသံထွက်အောင် ငိုမိပါ၏။ ဤမျှလောက် များပြားသော လေယာဉ်များ အခုလို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကောင်းကင်၌ ပျံဝဲနေသည်ကို ကျွန်မ တစ်သက်တာတွင် ဘယ်တုန်းကမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ နောင်တွင်လည်း မြင်ခွင့်ကြုံရလိမ့်မည်ထင်ပါ။

ကျွန်မတို့အားလုံး ဌာနချုပ်ခေါင်မိုးပေါ်၌ အကြာကြီးရပ်၍ လေယာဉ်ပျံများကို စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။ အိုက်သည် သူ့လက်များကို အိတ်ကပ်ထဲ နှိပ်ကာ ကောင်းကင်ဆီသို့ ငေးကြည့်လျက်ရှိ၏။ လေယာဉ်များကတော့ လှည့်ပတ်၍ ပျံဝဲနေဆဲ။ ထို့နောက် နော်မင်ဒီဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ပျံသန်းသွားကြသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ပြိုင်တူလိုလို သက်ပြင်းချလိုက်ကြလေသည်။ ဤလူများ... မကြာသေးမီက အိုက်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသော အိုက်နှင့် အတူတူ၍ လျှောက်နေခဲ့ကြသော လူများသည် သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် သွားနေကြလေပြီ။

စိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ချာခနဲ လှည့်ကာ မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်မ သူ့နောက်မှ အပြေးလိုက်သွားမိသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ရပ်လိုက်မိပါသည်။ သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် လျှောက်သွားနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ချင်ပါ။ သူတစ်ဦးတည်းနေဖို့ လိုအပ်သည့်အချိန် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် မော်တော်ကားထဲသို့မဝင်မီ ကျွန်မဘက်သို့ မျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး “စစ်ဆင်ရေးတော့ စပြီး။ အခုဆို ဘယ်သူမှ တားလို့မရတော့ဘူး”ဟု လှမ်းပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်မတို့ကားသည် လရောင်ဖြင့် လင်းနေသော လမ်းမပေါ်တွင် ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။ မည်သူမှ စကားမပြောကြပါ။ အားလုံး ငြိမ်တိတ်နေကြသည်။

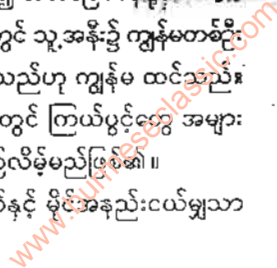
နောက် နာရီအနည်းငယ်ကြာမျှ ကျွန်မတို့သည် စစ်ဌာနချုပ် လုပ်ထားသော ထရေလာထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ ပထမဆုံးရောက်လာမည့် သတင်း

ပို့ချက်များကို စောင့်မျှော်ကြသည်။ အိုက် လုပ်နိုင်သည့်အရာ မရှိတော့ပါ။ ထိုင်၍စောင့်ရုံသာ ရှိပါတော့သည်။ အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လာသည်။ အင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အခြားလူများကဲ့သို့ပင် ကျွန်မတို့သည် လေယာဉ်သံများကို ကြားနေကြရသည်။ လေယာဉ်ကွင်းများမှ တက်သွားနေသည့် အသံများနှင့် ရေလက်ကြားကိုဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားနေသည့် အသံများသည် ကျွန်မတို့နားတွင်းသို့ အဆက်မပြတ် ဝင်လာနေသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်မသည် အိုက်၏ နောက်မှရပ်ပြီး သူ့ပခုံးများကို နှိပ်ပေးပါသည်။ သူ့စိတ်ကို သက်သာရာရစေရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြုမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူကတော့ သဘောကျသည်။ ကျွန်မ နှိပ်ပေးသည့်အခါတိုင်း “အား... ကောင်းလိုက်တာ”ဟု ရေရွတ်တတ်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် နီရဲလျက်ရှိသည်။ သူ့လက်များသည် စီးကရက်ကို မီးညှို့သည့်အခါတိုင်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို မြင်နေရသည်။

ကိုယ်ချစ်သော လူတစ်ယောက် ဤမျှလောက်အထိ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးမသက်သာသည့်ဒဏ် ခံစားနေရသည်ကို ကျွန်မ မကြည့်ရက်ပါ။ လူတစ်ယောက်သည် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်များချမှတ်ပေးရမည် တာဝန်ကို မလွှဲမရှောင်သာဘဲ ယူထားရ၏။ ထိုတာဝန်အရ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ်ခဲ့ရ၏။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အလွန်ကြီးမားသော လောင်းကစားမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်သည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူ့အသက်များကို လောင်းကြေးအဖြစ်ထား၍ ကစားရသည့်ပွဲပင် ဖြစ်၏။ ဘေးမှကြည့်နေသူရ တစ်ဦးအနေဖြင့် “မပူပါနဲ့”ဟု အားပေးခြင်းလည်း မပြုနိုင်။ ယင်းကဲ့သို့အားပေးလျှင် မိုက်မရာကျလိမ့်မည်။ “အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”ဟုလည်း မပြောရ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အားလုံးအဆင်မပြေဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်သည့် အခြေအနေက အပြည့်အဝ ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘေးမှကြည့်နေသူတစ်ဦးအနေဖြင့် ကိုယ်ချစ်သော နေသည့်နေရာ၌ အသာရပ်ကာ ကိုယ့်လျှာကိုယ်ကိုက်၍ အသာငြိမ်နေမှုတစ်ပါး ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါ။ အခုလို အရေးကြီးသည့်ကာလမျိုးတွင် သူ့အနီး၌ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းနေဖို့ ရွေးချယ်ခြင်းသည် များစွာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ အကယ်၍သာ အိုက်အနေဖြင့် ဆန္ဒရှိခဲ့ပါမူ သူ့အနီးတွင် ကြယ်ပွင့်ကွေ့ အများကြီး တပ်ထားသောပုဂ္ဂိုလ်များ ပိုင်းဝိုင်းလည်းနေကြလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်မတို့ရောက်နေသည့် ပိုစီမောက်သ်နှင့် မိုင်အနည်းငယ်မျှသာ

ကွာဝေးသည့် နေရာတွင်ရှိသော ချာချီနှင့် ဒီဂေါတို့သည်ပင်လျှင် သူ့အနီး၌ ရှိနေကြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့ရသည့် ကိစ္စမှ ပေါက်ဖွားလာမည့် အကျိုးတရားကို သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဘဝဖြင့် စောင့်စားရခြင်းကို ပို၍ နှစ်သက်လိုလားခဲ့၏။ ထို့ပြင်လည်း သူ၏အထီးကျန် ဘဝကို ခွဲဝေမျှခံစားရန် ကျွန်မတစ်ဦးတည်းကိုသာ သူ့အနား၌ နေခွင့်ပြုခဲ့လေ သည်။

“မင်း...ဘာတွေများ တွေးနေသလဲ ကေး” သူက ကျွန်မကိုမေးသည်။

“ဖြစ်နေသမျှတွေကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေ သည်။ “စစ်ကြီးတစ်လျှောက်လုံး နေခဲ့ရတဲ့ဘဝနဲ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေတွေ၊ အခုတော့ ဥရောပတစ်လွှားကို ထိုးစစ်ဆင်ဖို့အတွက် ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ကမ်းခြေတို့ ပြန်တက်ခဲ့ရတာတွေ၊ အားလုံးကို မယုံကြည်နိုင်သလို ခံစားရတယ်။ ဒန်းကပ်မှာ အနွဲ့နဲ့ ခုတ်ဆိုင်ပျိုးတဲ့နောက် ပြန်နိုင်ဖို့စောင့်ခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ။ အခုလို ပြန် တဲ့ပြန်နိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုး ရောက်လာတာကိုပဲ ကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လန်ဒန်ကို ပထမဆုံးတစ်ခေါက်ရောက်လာတော့ ဗိုလ်ချုပ် ကြီးနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်မက်ကလပ်ကို ဒီဇာဘက် ကျွန်မ လိုက်ပို့ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ‘ငါတို့ ဟိုဘက်ကမ်းပေါ်ကိုသာ တက်နိုင်ခဲ့ရင်’ လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ။ မှတ်မိသေးလား။ အဲဒီတုန်းကဆိုရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပြောခဲ့တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ မမျှော်လင့်နိုင်လောက်အောင်ဘဲ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်မတို့ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒီအလုပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပဲ လုပ်ခဲ့တယ်”

“စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုနေသေးတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “တို့များ အနေနဲ့ ဖြစ်တယ် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မသိကြရသေးဘူး”

ထရေလာထဲတွင် လေယာဉ်သံမှ တစ်ပါး အခြား ဘာသံမှ မကြားရ။ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ကမ်းတက်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲကြမည့်လူများအား ကူညီပံ့ပိုးပေး ရန် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်သွားနေကြသည့် ဝုံးကြီးလေယာဉ်သံများ။ အသံများ သည် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးလုံး၏ တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသည့်အခြေအနေကို ဖော်ပြနေ သည့်နယ် ရှိသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခဏလောက်လှဲနေလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်” ဟု ကျွန်မက နှစ်ကြိမ်တိတိ ပြောသည်။ မရပါ။ မနက်လေးနာရီ ထိုးမှပင် ကျွန်မစကားကို သူ လက်ခံသည်။

“မင်းကော ခဏတစ်ဖြုတ် လှဲနေပါလား” ဟု သူက ကျွန်မကို ပြန်၍

တိုက်တွန်းနေသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရွက်ထည်တဲများဆီ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဆောက်သံဝစ် ရောက်ကတည်းက ရွက်ထည်တဲများနှင့် နေခဲ့ကြ သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ ရွက်ထည်တဲအုပ်စုကလေးသည် အမေရိကန် ရက်အင်ဒီးယန်း ရွာကလေးတစ်ရွာနှင့် တူလှပါသည်။

နောက် နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ပထမဆုံး သတင်းပို့ချက်များသည် တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် သူ့ထံရောက်လာသည်။ အခြေအနေအားလုံး ကောင်း သည်။ ဂျာမန်တို့သည် မိမိတို့ဘက်မှ ထင်ထားသည့်အတိုင်း အင်အားမီကြသည်။ ဇွန်လ ၆ ရက်သည် နေသာ၍ လှပသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့သည် စစ်ကြီး ပြီးဆုံးရေးအတွက် အစပြုလိုက်သော နေ့တစ်နေ့ပင်တည်း။

(၂၄)

ဒီ-ဒေးရက်ကုန်လွန်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်သည့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုသည် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ လူတိုင်းလိုလို စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်းဖြစ်၏။ အိုက်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အခိုးအငွေ ကုန်ခန်းသွားသည့် စက်ခေါင်းတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျလျက်ရှိလေသည်။ တိုက်ပွဲကြီးများ အပြင်းအထန်ဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် လေးဆယ့်ရှစ်နာရီမျှအကြာတွင် သူသည် ဒက်စထရိုင်းယားဖျက်သင်္ဘောတစ်စီးနှင့် နော်မင်ဒီကမ်းခြေတစ်လျှောက်တို့ လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်မှနေ၍ တစ်ဖက်ကမ်းခြေ၏ တိုက်ပွဲများ အခြေအနေကို လေ့လာခြင်းဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် ကျွန်မတို့သည် အချိန်ရှိသမျှ သစ်တောအုပ်ထဲမှ ထရေလာထဲ၌ ထိုင်ကာ ရှေ့တန်းမှသတင်းများကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ဂျာမန်တို့သည် အပြင်းအထန် ခုခံတိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြ၏။ ကျွန်မတို့ဘက်မှ အကျအဆုံးများလျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အားလုံးကို ခြိုင့်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ရလာသည့်သတင်းများက အားတက်စရာကောင်းသည်။ အိုက်ကတော့ ရှေ့တန်းမှ သတင်းကို ယခုရနေသည်ထက် ပို၍ များများရချင်သည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ထောင့်စေ့အောင် သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ စောစောအိပ်နိုင်သည့်ညဟူ၍ မရှိ။ သတင်းကို စောင့်မျှော်ရင်း ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်နိုင်ကြ၏။

ကျွန်မအနေဖြင့် ညလယ်စာအတွက် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်များ လုပ်ထားဖို့ စားရိပ်သာမှလူများကို အမြဲတမ်းကြိုတင်၍ မှာထားရသည်။ ရုံးခန်းထဲရှိ ရေနံဆီမီးဖိုငယ်နှင့် ကိုယ်တိုင် ရေဓနွေးအိုးတည်ပြီး အိုက်အတွက် ကော်ဖီ

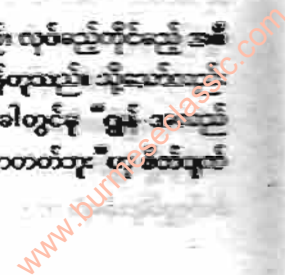
ပေးရသည်။ အိုက်ကတော့ စားပွဲတွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်၍ စီးကရက် တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် သောက်ရင်း သောကရောက်လျက်ရှိသည်။ တယ်လီဖုန်းကလည်း မကြာခဏ ထ၍ မြည်တတ်သည်။ တယ်လီဖုန်းမြည်တိုင်း အိုက်၏ လက်သည် တယ်လီဖုန်းကို ကသောကမျော ဆွဲယူတတ်လေသည်။

လန်ဒန်နှင့် ဘူရှေးပတ်ခံသို့ သွား၍ အစည်းအဝေးတက်ရသည်များလည်း ရှိသည်။ လန်ဒန်သို့သွားရသည့် အခါများတွင်လည်း အိုက်သည် ဘယ်တော့မှ ညမအိပ်။ ညကြီးမင်းကြီး သန်းခေါင်သန်းလွဲပင် ဖြစ်စေကာမူ ပိုစံမောက်သံသို့ ရောက်အောင်ပြန်သည်။ ဒီ-ဒေးရက် ကုန်လွန်ပြီးသည့် ခြောက်ရက်အကြာတွင် အိုက်သည် အခြားသော တပ်မှူးများနှင့် စကားပြောခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှ သူ့စိတ်ဓာတ်သည် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ထိုတစ်ခေါက်တွင် သူသည် ရိက္ခာပြဿနာများနှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးပြဿနာများကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

သူ့စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုကို သက်သာရာရစေသည့် အခြားတစ်ချက်မှာ သူ့သား ဂျွန်တစ်ယောက် မကြာခင် အင်္ဂလန်သို့ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သောသတင်းဖြစ်သည်။ အိုက်က သူနှင့် သူ့သားတို့မှာ သားအဖနှင့် မတူတော့ဘဲ သူ့စိမ်းတစ်ရံတွေလို ဖြစ်လာနေပြီဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်အား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ အဆမတန် များပြားလှသော စစ်တာဝန်ကြောင့် သူ့သား ဂျွန်နှင့် လူချင်းမတွေ့ရသည်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးပင် ရှိခဲ့ပြီ။ မာရှယ်က ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အိုက်အပေါ်တွင် ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားခဲ့သည်။

ဝက်စပိုင့် စစ်တက္ကသိုလ်မှ ဂျွန် ဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းဆင်းမည့် ဇွန်လတွင် ဂျွန်ကို ခွင့်ပေးကာ အင်္ဂလန်သို့ လွှတ်ပေးလိုက်လျှင် မကောင်းဘူးလားဟု အကြံပြုခဲ့သည်။ အိုက်က ထိုအကြံကို သဘောကျသည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီသို့ ဝင်ပါပြီ ဆိုကတည်းက အိုက်သည် “ဂျွန်များရောက်လာရင် တို့များ ဟိုဟာလုပ်မယ်၊ ဒီဟာလုပ်မယ်” ဟု လည်းကောင်း၊ “ဂျွန်လာရင် ငါတို့ ဟိုနေရာသွားမယ်၊ ဒီနေရာသွားမယ် ဟူ၍လည်းကောင်း” အလှည့်မသင့်တိုင်း နှုတ်မှ တဓမ္မပြောစေခဲ့၏။

သူ့သား ဂျွန်ရောက်လာလျှင် သွားမည့်လာမည့် လုပ်ငန်းတိုင်းနှင့် အိမ်အရပ်များကိုလည်း သူ့ခေါင်းထဲ၌ ကြိုက်၍ ရေးဆွဲနေဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း ဒီ-ဒေးရက်စွနှင့် စိတ်မအား လူမအား ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် “ဂျွန် ဒေသပြည်သာမယ် ကိစ္စကိုတောင် ဒွေ့များရွှေ့နေရဦးမလား မပြောတတ်ဘူး” ဟု စိတ်ပူပန်ထက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

“အို ...ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အခမ်းအနားက ဇွန်လ ၆ ရက်မှာလုပ်မယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် တို့က ပြင်သစ်ကို ရောက်နေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သူ့ကို ဆွဲတန်းခေါ်သွားရင် ကောင်းမလားဆိုတာလည်း အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူး”

အိုက်အနေဖြင့် မရေမရာ ဖြစ်နေသော်လည်း မာရယ်ကတော့ သူပြောပြီး သည်စကားကို ဖျောက်။ ဒီ-ဒေးနေ့ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသည် အကြောင်းကြား စာများထဲတွင် မာရယ်ထံမှ စာတစ်စောင်ပါသည်။ ထိုစာအရ ဂျွန်သည် ဇွန်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် စကော့တလန်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်၏။ ဇွန်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် အိုက်က တက်စိတ် သိသွားနက် မီးရထားဖြင့် စကော့တလန်သို့လွှတ်၍ သူ့သားအား ကြိုစေသည်။

ဇွန်လ ၁၃ ရက်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အရပ်မြင့်မြင့် နုပျိုလန်းဆန်းသော မျက်နှာနှင့် ဒုဗိုလ်ကလေးတစ်ဦးသည် အိုက်၏ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး စစ်ဆေးနာပတ်ချုပ်အား ဖက်၍ နမ်းသည်။ အိုက်ကတော့ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်လျက် ရှိသည်။ ဂျွန်ကို ရုံးခန်းထဲလှည့်ပြပြီးနောက် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ ထိုည သန်းခေါင်ခန့်တွင် ကျွန်မပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ သားအဖနှစ်ယောက် စကားပြောဆဲ။

အိုက်သည် သားသမီးအပေါ်တွင် အလွန်ချစ်သော အဖေမျိုး မဟုတ်ပါ။ ဤတစ်ချက်ကိုတော့ ကျွန်မများစွာ စိတ်ဝင်စားသည်။ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ဂျွန်ကို အလွန်ချစ်သည်။ သူ့သား ဂျွန်အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နှိုင်းချိန်လွန်းအားကြီးသည်ဟုပင် ကျွန်မထင်မိသည်။ ဂျွန်သည် သဘောကောင်းသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဉာဏ်လည်းထက်မြက်ရုံမျှမက ပျော်ပျော်နေတတ်သော စိတ်ရှိသည်။ သူ့အဖေလိုပင် ရိုးသားရုံမျှမက နှိမ့်နှိမ့်ချချ နေတတ်သောစိတ် ရှိသည်။ သူ့အလည်လာခိုက်တွင် သူ့ကိုယ်သူ စစ်ဆေးနာပတ်ချုပ်၏ သားဟူသော စိတ်မျိုးဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံသွားသည်ကို လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရပါ။

တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သို့ ရောက်သည့် ပထမညက ဖြစ်သည်။ ဂျွန်က ကျွန်မတို့အား သူ့အဖြစ်ကို ပြောပြသည်။ အခုလိုအရေးကြီးနေသည့် အချိန်မျိုးတွင် သူ့အင်္ဂလန်သို့လာရမည်ဟု သိရသောအခါ သူ့အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရုံပဲ။ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အခမ်းအနားပြီးလျှင် ပြီးချင်း ခရီးထွက်ရမည်ဟု

သိထားရသဖြင့် အခမ်းအနားမတိုင်မီ တစ်ညတွင် ပစ္စည်းအားလုံးကို ထုပ်ပိုးပြီး အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ အသင့်လုပ်ထားခဲ့ရုံပဲ။ သူ့ခေါက်ခုတ်ကလေးအပေါ်၌ ခင်းသော မွေ့ရာကလေးကို ထိုပစ္စည်းများထဲ ထည့်လိုက်မိသဖြင့် ယခုအင်္ဂလန်သို့ လာရာ၌ လမ်းတွင် မွေ့ရာမပါဘဲ အိပ်ခဲ့ရုံပဲများကို ပြောပြသည်။

မွေ့ရာမပါဘဲ ခေါက်ကုတ်စပရိန်များပေါ် ကျောခင်းရသဖြင့် တစ်ညလုံး ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် သူ့အဖြစ်ကိုလည်း ပြောပြသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဂျွန်က ကျွန်မတို့အား ပြောပြနေခိုက်တွင် အိုက်၏ မျက်နှာထားမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဤအဖြစ်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။ ပါးစပ်က ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောသော်လည်း သူ့မျက်နှာထားကတော့ တင်းမာလျက်ရှိ၏။

နောင်အခါ စကားစပ်မိကြသဖြင့် ထိုညက ဤမျက်နှာထားမျိုးနှင့် သူ့သား အားကြည့်နေခြင်းမှာ ဘာကြောင့်လဲဟု ကျွန်မက သူ့အား မေးမိသည်။

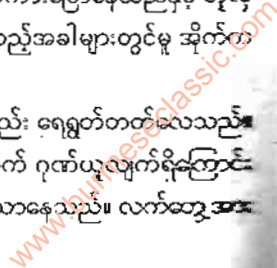
“စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ “ရေလက်ကြားရဲ့ ဟိုဘက် တစ်ဖက်ခြေပေါ် ရောက်နေတဲ့ လူငယ်တွေဟာ အများကြီးပဲ။ သူတို့ခမျာ ကံအလွန်ကောင်းပါမှ ကတုတ်ကျင်းထဲ လိုလိုခွဲခြား အိပ်ရမှာ။ အဲသည်လို အခြေအနေမျိုးမှာ ကိုသားလုပ်တဲ့လူက မွေ့ရာမပါဘဲ၊ ခုတ်ပေါ်အိပ်ခဲ့ရလို့ အိပ်မပျော်ဘူးဆိုတော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်”

“သူက ရိုးရိုးသားသား ပြောနေတာပါ။ သည်းမခံနိုင်တဲ့ သဘောနဲ့ ပြောနေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဆို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ၊ အပြင်ထွက်ပြီး ကတုတ်ကျင်း တူးခိုင်းမှာလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး” ဟု အိုက်ကဆိုသည်။ “ဒါပေမယ့် သူ့ကို အခုထက်ပိုပြီး အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်အောင် လုပ်ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

အသစ်စက်စက် ဒုဗိုလ်ကလေးအနေဖြင့် စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ သိချင်တာဟူသမျှ သူ့ဖခင်ထံမှ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် မေးမြန်းဆွေးနွေးသည့် အခါလည်းရှိသည်။ စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ သားအဖနှစ်ယောက် ဆွေးနွေးကြသည့်အခါများတွင် စစ်သားနှစ်ယောက်စကားပြောနေသည်နှင့် တူလှ၏။ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ထဲမှ အမြင်များကို ကြားရသည့်အခါများတွင်မူ အိုက်က နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“အို... ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ” ဟုလည်း ရေရွတ်တတ်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိုက်သည် သူ့သားအတွက် ဂုဏ်ယူလျက်ရှိကြောင်းကို ကြည်လင်နေသော သူ့မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာနေသည်။ လက်တွေ့အား

ဖြင့် မိနစ်ပိုင်းနှင့်အမျှ ပြောင်းလွဲဖြစ်ပေါ်နေတတ်သော ရွှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ အခြေအနေများကို သူ့သားနားလည်သဘောပေါက်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရှင်းပြရသည့်အတွက်လည်း စိတ်ချမ်းသာပုံရသည်။ သူ့သား ဂျွန်ရှိနေခိုက်တွင် နော်မင်ဒီနယ်သို့ အစစ်ဆေးခရီးထွက်ခဲ့ရာ သူ့သားတို့ နှစ်ကြိမ်တိတိ ခေါ်သွားပြီး အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို လက်တွေ့သိမြင်စေခဲ့လေသည်။ သူ့သား သူနှင့်အတူလာနေသည့် နှစ်ပတ်မျှအတွင်းတွင် ဖခင်တစ်ယောက် အနေဖြင့် သူသိသမျှကို သူ့သားအား သင်ကြားပြသပေးသည်။

စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်သော ပညာရပ်များကိုသာမက ဘရစ်ချ် ခဲ တစားနည်းကိုပါ သင်ကြားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘရစ်ချ်ဖဲတစားရာ၌ အသိအမြင် စူးရှထက်မြက်ဖို့ လိုသည်ဟု အိုက်က ဂျွန်အား ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် ညတိုင်း လိုလို ကျွန်မတို့အားလုံး စားပွဲ၌ပိုင်းထိုင်ကာ ဖဲကစားကြသည်။

အိုက်က သူ့သား၏ အမှားများကို ထောက်ထောက် ပြတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်နေသည့်အခါများတွင် အိုက်သည် ဂျွန်အား ဒေါသတကြီး ပြောဆိုတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဂျွန်က နားလည်မှုအပြည့်ဖြင့် ခံယူတတ်၏။ အိုက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေသည့် အခါများလည်း သူသည် သည်းခံ၍ နာယူတတ်သည်။ သူ့အဖေ သူ့အပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည်ကို သူသိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း သူ့သား ဂျွန်သည်ပင်လျှင် သူ့အဖေ၏စိတ်ကို စစ်ကြီးနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် ကင်းကွာသွားအောင် မလုပ်နိုင်ပါ။ သတင်းဆိုသည်မှာလည်း အမြဲတစေ အကောင်းချည်းလာတတ်သည် မဟုတ်ပါ။ သတင်းကောင်းရှိသလို သတင်းဆိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ ကျွန်မ နေ့တစ်နေ့ကို မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ထိုနေ့သည် ဇွန်လ ၁၉ ရက်၊ ရေလက်ကြားပေါ်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ရာသီဥတုက ဆိုးလွန်းအားကြီးသဖြင့် သင်္ဘောများ မထွက်နိုင်ဟူသော သတင်းသည် အိုက်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုသတင်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ တပ်သားများနှင့် ရိက္ခာများကို ဤဘက်ကမ်းမှ နော်မင်ဒီ ကမ်းခြေဘက်သို့ မပို့နိုင်တော့ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသတင်းဆိုးသည် တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ် သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သတင်းကိုရသောအခါ အိုက်က “ငါအရက်တစ်ခွက် သောက်ဖို့လိုတယ်”ဟု လှမ်းပြောသည်။ ဤအပြောမျိုးကို ယခင်က ကျွန်မ မကြားခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မအဖို့တော့ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မက သူ့အတွက် စကော့ဝီစကီကို ရေနှင့် စပ်ပေးသည်။

“ဝီစကီ များများထည့်”ဟု သူက ထပ်ပြောသည်။ ကျွန်မက ခါတိုင်း ထည့်နေကျထက် ပို၍ ထည့်ပေးသည်။ သူက “အေး... ကောင်းတယ်၊ အဲသ လောက် သောက်လိုက်မှ ဖြစ်မှာ”ဟု ဆိုကာ ဝီစကီကို တစ်ကျိုက်တည်း ဟော လိုက်ပါသည်။

ဤမျှလောက် သောက်ရခြင်းမှာ သူ့တွင် လုံလောက်သောအကြောင်း ရှိနေ၏။ အကယ်၍ နောက်တစ်ကြိမ် ကမ်းကပ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရမည်ဆိုပါက ဇွန်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ရေလက်ကြားတွင် မုန်တိုင်းကျနေသည်။ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်အတွင်း အဆိုးဆုံး သော ဟာရီကိန်းမုန်တိုင်း။ အခုပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုအဖို့ ရွှေ့တစ်လှမ်းမတိုးနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ သူ့အဖို့ တော့ စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်တစ်ခု။

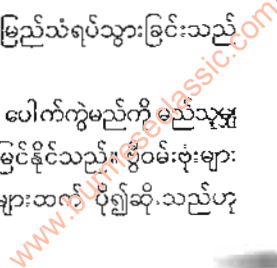
ဂျွန် မရောက်မီက အိုက်သည် ရွှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် သူ့ကိုယ်သူ အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေမိမည်ကို စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမြဲ သတိရှိသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ထပ်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အပြောင်းအလဲများအရ အင်္ဂလန်၌ နေရခြင်းသည်လည်း သေးကျရောက်မည်ဆိုကာ ကျရောက်လာနိုင်စရာရှိ သည်။ ဂျွန်ရောက်လာချိန်တွင် ယင်းအပြောင်းအလဲနှင့် လာ၍ ကြုံကြိုက်နေသည်။

တခြား အပြောင်းအလွဲတော့ မဟုတ်ပါ။ ဇွဲဝမ်းစုံများ မကြာခဏ ကျရောက် ပေါက်ကွဲနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့က ထိုစုံများကို ပျားစုံဟု ခေါ်ကြ သည်။ ပျားမြည်သံကဲ့သို့ အသံပြုလာတတ်သဖြင့် ပျားစုံဟု အမည်ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစုံများသည် မောင်းသူမပါသော လေယာဉ်အသေးစားကလေးများနှင့် တူသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံမှနေ၍ ဂျာမန်တို့က ပစ်လွှတ်နေခြင်းပေတည်း။ အများအား ဖြင့် ထိုစုံများလာနေပြီဆိုလျှင် ပထမဆုံးကြားရသည့်အသံမှာ ညည်းသံမျိုးဖြစ် သည်။ ပထမတွင် ခပ်သဲ့သဲ့။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးလာလေ ကျယ်လာ လေဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဖျပ်ခနဲ မြည်သံရပ်သွားသည်။ မြည်သံရပ်သွားခြင်းသည် စုံပေါက်ကွဲတော့မည့် အဓိပ္ပာယ်ပေတည်း။

စုံပေါက်ကွဲသံ ထွက်မလာမချင်း ဘယ်နေရာမှ ပေါက်ကွဲမည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်သော်လည်း စုံခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားလျှင် မြင်နိုင်သည်။ ဇွဲဝမ်းစုံများ သည် ခါတိုင်း လေယာဉ်ပေါ်မှ ကြံချနေကျ စုံကြီးများထက် ပို၍ဆိုသည်ဟု

လူအများက ယူဆကြသည်။ ထိုပုံးသံကြား၍ ကျွန်မ မြေပေါ်၌ ပြားပြားဝပ်နှောင်ခြင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပြုခဲ့ဖူးပါ။ အိုက်ကတော့ ထိုပုံးသည် စိတ်ချောထိချားမှုကို ပို၍ ဖြစ်စေသည်ဟု ပြောဖူးသည်။

ဤပျားပုံးများ၏ အန္တရာယ်ကြောင့် အိုက်သည် သူ့နေထိုင်ရာ တယ်လီဂရပ်ကော့တီတံချိန် နေအိမ်အတွင်း၌ ပုံးကျင်းလုပ်ခဲ့ရသည်။ စောစောပိုင်းလူများအတွင်းက ပုံးကျင်းမရှိသည်ကို သိသွားသော ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီက ပုံးကျင်းတစ်ကျင်း အမြန်ဆုံးတူးရမည်ဟု အမိန့်ပေးခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် အလွယ်တကူ ပြေးဝင်ပုန်းအောင်းနိုင်မည့် ပုံးကျင်းတစ်ကျင်း တူးခဲ့ကြသည်။

အိုက်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပုံးကျင်းထဲ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းခြင်းမပြုပါ။ သို့သော်လည်း ဂျွန်ရောက်လာပြီး ဒုတိယညတွင် ကျွန်မတို့အားလုံး ပုံးကျင်းထဲ ဆင်းအိပ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုညက ပုံးများ မကြာခဏ ကျရောက်နေသဖြင့် ပုံးကျင်းထဲသို့ လေးငါးကြိမ်မျှ အပြေးအလွှား ဆင်းခဲ့ကြရသည်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတွင် အိုက်က “ညဆိုတော့ အိပ်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ အိပ်ရေးတော့ ဝဝအိပ်ရမ ဖြစ်မှာ။ စိတ်ချယက်မှု အိပ်နိုင်မယ့် နေရာကလည်း ပုံးကျင်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီထဲ ဆင်းအိပ်ကြခို့” ဟု ပြောသည်။

ပုံးကျင်းထဲတွင် ခေါက်ခုတ် အများအပြားရှိနေသဖြင့် အဆင်ပြေပါသည်။ အိုက်၊ ဂျွန်၊ ဘွတ်ချ်နှင့် ကျွန်မတို့သည် မွန်နေး၊ ဟန့်၊ မစ်ကီတို့နှင့် အတူတူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ပူးကပ်ပြီး အိပ်ကြရသည်။

ဂျွန် စွင့်ရက်စေ့၍ ပြန်ရမည့်ရက် နီးလာသောအခါ ကျွန်မသည် အိုက်အတွက် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ရသည်။ သူ့အနီးတွင် သားရှိနေသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာနေရသော အိုက်သည် စိတ်ထိခိုက်ရှာပေးဦးတော့မည်။ သို့သော်လည်း အိုက်သည် ကျွန်မကို အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်အောင် လုပ်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ရုံးခန်းထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေခိုက် အိုက်က ကျွန်မကို မေးသည်။ “မင်း ဂျွန်အပြန်မှာ ဝါရှင်တန်ကို လိုက်သွားမလား၊ ဟိုမှာ ရက်နည်းနည်းလောက် နေရမယ်၊ နယူးယောက်ကို သွားချင်လည်း သွားရမယ်”

ကျွန်မ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်မိသည်။ “ငါတကယ်ပြောနေတာ” ဟု သူက ဆိုသည်။ “နောက်တစ်ပတ်လုံးလုံး ငါပြင်သစ်ရောက်နေမှာ။ မင်းဒီမှာ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိဘူး။ ဂျွန်က (မိုးပျံခံတပ်လေယာဉ်ပျံကြီး)နဲ့ ပြန်မှာ၊ နေရာလွတ်တွေ အများကြီးပဲ၊ မင်းလိုက်မလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့” ဟု ကျွန်မကပြောသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ ဆွေးနွေးတင်ပါတယ်”

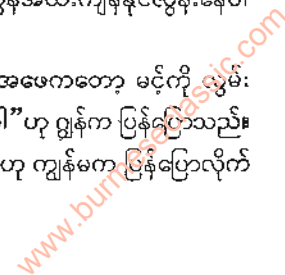
ဂျွန်လ နောက်ဆုံးရက်တွင် အိုက်၊ ဂျွန်နှင့် ကျွန်မတို့သည် “မိုးပျံခံတပ်လေယာဉ်” ရှိရာ လေယာဉ်ကွင်းသို့ ကားနှင့်လာခဲ့ကြသည်။ “မိုးပျံခံတပ်လေယာဉ်” မှာ စစ်သေနာပတိချုပ်အတွက် အရန်ထားသည့်လေယာဉ်ဖြစ်၏။ ကျွန်မအယ်လ်ဂျီးရီးယားက အင်္ဂလန်သို့အပြန် စီးခဲ့ရသည့် ဘီ ၁၇ လေယာဉ်အမျိုးအစားပင် ဖြစ်လေသည်။ တက်စ်၊ မက်တီ (ကျွန်မနှင့်အတူနေသော အမျိုးသမီးအရန်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး)နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးဖား (အိုက်အိမ်တွင် တာဝန်ကျသည့်ဝန်ထမ်း) တို့သည် ကျွန်မတို့အား စောင့်ကြည့်လျက်ရှိကြသည်။ သူတို့သည်လည်း ဝါရှင်တန်သို့ လိုက်မည့် ခရီးသည်များပေတည်း။

ကျွန်မတို့ နှုတ်ဆက်ချိန်တွင် အိုက်နှင့် ကျွန်မသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ကျွန်မ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး မသွားချင်ပါ။ ဤသဘောထားသည် ကျွန်မ၏မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်ပုံရ၏။

“ငါက မင့်ကို သွားစေချင်လို့ မင်းသွားတာပဲ” ဟု လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဂျွန်က မင်းအတွက် အစစ အရာရာ တာဝန်ယူသွားမှာပါ” အိုက်က ကျွန်မလက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ပခုံးကိုပါ တစ်ချက်နှစ်ချက် လှမ်းပုတ်သည်။ သူ့အကြည့်သည် တက်စ်နှင့် စကားလက်ဆုံကြနေသော သူ့သားဂျွန်ဆီသို့ ရောက်သွားပြီး ဖျပ်ခနဲ ကျွန်မဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။ “ကျန်းမာချမ်းသာစွာနဲ့ ပြန်လာနိုင်ပါစေ” ဟု သူက ဆုတောင်းသည်။ ကျွန်မက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတံပြပြီး ကပျာကယာလေး ပြုံးကာ လေယာဉ်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် လေယာဉ်သည် ပြေးလမ်းပေါ် ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ် အရှိန်သည် မြန်သည်ထက်မြန်လာပြီး နောက်တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျွန်မတို့သည် လေထုအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ လေယာဉ်တစ်ပတ်ပြန်၍ အဝဲတွင် ကွင်းထဲ၌ ရပ်နေသော အိုက်ကို မြင်ရသည်။ သူသည် ယခုအချိန်အထိ မော်တော်ကားဘေး၌ ရပ်နေဆဲ။ သူသည် ကျွန်မမျက်စိထဲတွင် အလွန်သေးငယ်လျက်ရှိ၏။ သေးငယ်ရုံမျှမက အလွန်အထီးကျန်နိုင်လွန်းနေပါသည်။

ကျွန်မက ဂျွန်ဘက် လှည့်ကြည့်မိပြီး “မင့်အဖေကတော့ မင့်ကို လွှမ်းရှာမှာပဲ” ဟု ပြောမိသည်။ “ခင်ဗျားကိုလည်း လွှမ်းမှာပါ” ဟု ဂျွန်က ပြန်ပြောသည်။ “အို ... လွှမ်းပုံချင်း ဘယ်တုမလဲ ခြားနားပါတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုခေတ်က လေယာဉ်နှင့် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ရသည်မှာ ယခုခေတ် ဂျက်လေယာဉ်လို မဟုတ်။ ယနေ့ခေတ် ဂျက်သည် နေ့လယ်စာ စားချိန်မှ ထွက်လျှင် ညစာစားချိန်အထိ ရောက်သည်။ ကြားတွင် အရပ်အနားမရှိဘဲ တောက်လျှောက် ပျံသန်းလို့ရသည်။ ထိုခေတ်ကတော့ ဤမျှလောက် မမြန်ပါ။ ရက်အပြည့် တစ်ရက်နှင့် နေ့တစ်ဝက်မျှ ကြာသည်။ ကြားတွင်လည်း ရပ်နားရ သည်။ လန်ဒန်မှ ပရက်စ်ဝစ်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် အိုက်စလင်၊ ပြီးတော့ ဘင်ဂါ၊ ထို့နောက် ဝါရှင်တန်...။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဇနီး မစ္စကင်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် သူ့သားကို လေဆိုင်မှ လာကြိုသည်။ သူ့သား ဂျွန်နှင့် လေယာဉ်တွင်းမှထွက်မီ ကျွန်မကို ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့ပင် နှုတ်ဆက်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ကျွန်မထံသို့ ဝှန်ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူတို့အိမ်၌ သူ့အမေနှင့် သူ့အဖေ၏ သုငယ်ချင်းအချို့ကိုပါဖိတ်၍ ကော့တေးပါတီတစ်ခု ပြုလုပ်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်မကို လာဒိတ်ခြင်း ဗြစ်လေသည်။ ကျွန်မ မသွားချင်ပါ။ ကျွန်မက ကျွန်မအတွက် တာဝန်တက်နေမည်စိုး၍ မလာတော့ဟု ငြင်းပါသည်။ ဂျွန်က ပြော၍ မရ၊ လိုက်ရမည်ဟု အတင်းအကျပ်ခေါ်နေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ဂျွန်တို့အိမ်မှ ကော့တေးပါတီပွဲကို တက်ခဲ့ရလေသည်။

ဂျွန်တို့ အိမ်မှ သောက်ပွဲကလေး တက်ရသည်မှာ ပျော်စရာ မကောင်းလှပါ။ ပုံအမျိုးမျိုး အရောင်အမျိုးမျိုးနှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးများကြား၌ ကျွန်မမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လျက်ရှိသည်။ သောက်ပွဲပြီး၍ ကျွန်မက မစ္စကင်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါအား နှုတ်ဆက်စကားပြောနေချိန်တွင် ဝှန်က ကြားဝင်၍ ကျွန်မအား နယူးယောက်မြို့တော်သို့ လိုက်ပို့ရလိမ့်ဦးမည်ဟု သတိပေးသည်။

သူ့အမေက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “အိုတွယ် မစ္စကင်ဆမ်းစား စဘီးက အခုလိုပူတဲ့ ရာသီကြီးမှာ နယူးယောက်ကို သွားချင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။ ဂျွန်ကသာ “ဟာ ...ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သူ့သွားချင်မှာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော်နယူးယောက်ကို လိုက်ပို့မယ် ဟိုရောက်တော့ မြို့ထဲကို လျှောက်လည်မယ်၊ နာမည်ကြီးနေတဲ့ အုတ်ကလား ဟိုးမား ပြဇာတ်လည်း လိုက်ပြမယ်”

ဤနေရာတွင် အဖြစ်တစ်ခုကို ကြားဖြတ်၍ ပြောရပါဦးမည်။ ဝါရှင်တန် အကြောင်းကို ကျွန်မအား မည်သူမျှ ပြောမပြထားပါ။ နွေရာသီတွင် ကြိုရမည့်

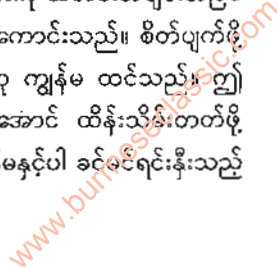
အပူဓာတ်နှင့် အစိုဓာတ် အကြောင်းကိုလည်း သတိပေးထားမည့်သူ မရှိပါ။ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည့် မြို့တော်၏အလှကိုလည်း အသိမပေးထားကြပါ။ မြို့တော်အတွင်း၌ မြင်တွေ့ရမည့် အရောင်အဆင်းများ၊ လျှပ်စစ်မီးများ၊ လှပသော အဝတ်အစားများဖြင့် လျှောက်သွားနေကြသည့် အမျိုးသမီးများ၊ မော်တော်ကားများနှင့် ဈေးဆိုင်များအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ သိမထားပါ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်း ဥဩသံများကြားလျှင် မီးသတ်ကား၊ သို့မဟုတ် သူနာတင်ယာဉ်၊ သို့မဟုတ် ဆယ့်နှစ်နာရီ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်နေပြီဟု အသိပေးခြင်း စသည့်အချက်များကိုလည်း ကြိုတင်၍ ပြောပြထားမည့်သူမရှိပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ ဝါရှင်တန်သို့ရောက်သွားပြီးနောက် သုံးနာရီမှ မပြည့်သေးမီ ရယ်စရာအဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကြုံရခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မနားထဲတွင် ဥဩသံကြားလိုက်သည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားရသည့် ဥဩသံဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ် မှောက်ချလိုက်ကာ ပြားပြားဝပ်နေမိသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ဥဩသံကြားလျှင် အနီးအနား၌ ခိုဝင်ရှောင်တိမ်းစရာ ဗုံးကျင်းမရှိပါက နီးရာ မြေပြင်တွင် မှောက်နေရမည်ဖြစ်၏။ ဤအလေ့အကျင့်အရ ကျွန်မ လုပ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မ၏အဖော်များက ကျွန်မကို ပြူးတူးပြီတဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို တွဲထူကြသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား” ဟု မေးကြသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ်ပေါ်တွင် ကပ်နေသည့် ဖုန်များကို ခါရင်း “အဲဒါဗုံးတွေ ကျလာတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အသက်ကို လွတ်အောင်ရှောင်ရတဲ့ နည်းတစ်နည်းပေါ့။ အဲဒီနည်းကို တတ်အောင် မသင်ရတာ ရှင်တို့ဝမ်းသာဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ဝါရှင်တန်ရောက်မှ ကျွန်မကြုံရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့၏ အတင်းအဖျင်းကို ကျွန်မ၏နားတွင် မဆံ့အောင် ကြားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့၏ သတင်းကို အတင်းအဖျင်းအဖြစ် ဤမျှလောက် အပြောခံနေရသည်မှာ အံ့ဩဖို့လည်းကောင်းသည်။ စိတ်ပျက်ဖို့လည်း ကောင်း၏။ သနားဖို့လည်း ကောင်းသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ ဤအခြေအနေမျိုးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းတတ်ဖို့ လိုသည်ဟုပင် ကျွန်မ ယူဆသည်။ အိုက်နှင့်ရော ကျွန်မနှင့်ပါ ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက် ရှိပါသည်။

ထိုခိုလ်ချုပ်သည် အမျိုးသမီးအရန်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးနှင့် သိသိသာသာ ငြိမ်းလျှပ် ခြုံငုံ၏။ ဤသတင်းမှာလည်း ဝါရှင်တန်မြို့ပေါ်မှ လူများကြားတွင် အလွန်ကြွေးမြောင်းသည့် အတင်းအဖျင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုခိုလ်ချုပ်၏ဇနီးသည် ထိုပြဿနာကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်သွားခဲ့၏။ သူ၏အတိုင်အတွယ် ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် အခြေအနေသည် ကောင်းမွန်ခဲ့ရ၏။ အထူးသဖြင့် သူ့ယောက်ျားနှင့် ငြိစွန်းနေသော အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး ဝါရှင်တန်မြို့သို့လာသည့်အခါ ဝိုလ်ချုပ်၏ဇနီးက တရင်းတနှီး ကြိုဆိုခဲ့သည်။ ဧည့်ခံခဲ့သည်။ သွားအတူ လာအတူနေခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အခြားလူများ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ “အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ဒီအမျိုးသမီးကလေးသာ မရှိရင် ကျွန်မယောက်ျားအနေနဲ့ ဘာတာဝန်မှ ကျေမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အနားမှာ ရှိနေတော့ ကျွန်မယောက်ျားအဖို့ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေနေတယ်”

“ကျွန်မယောက်ျား အလုပ်တွေ သိပ်များနေတဲ့အခါမှာ သူကပဲ ကျွန်မတို့ စာရေးပြီး ကျွန်မယောက်ျားအကြောင်း အသိပေးရှာတယ်” ဟူသော စကားကို ကိုလည်း ပြောသည်။ အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင်အမျိုးသမီး မပြန်မချင်း ထိုခိုလ်ချုပ်ကြီး ဇနီးက တာဝန်ယူ၍ သွားအတူ လာအတူနေခဲ့၏။ သူ့အလွန်ချစ်သော ကလေး တစ်ယောက်သဖွယ် အရေးပေး၍ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အတင်းအဖျင်း သတင်းသည် လုံးဝချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ရလေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်မနှင့် ဝိုလ်ချုပ်ကြီး တို့၏ ပြဿနာများတွင်လည်း တာဝန်ရှိသူကသာ ပါးပါးနပ်နပ်ဖြင့် ထိန်းသိမ်း သွားမည်ဆိုပါမူ ဤမျှလောက်အထိ အပြောခံရဖို့ အကြောင်းမရှိဟုပင် ထင်နိုင် ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိုက်နှင့် ကျွန်မတို့၏ အတင်းအဖျင်းကတော့ ဝါရှင် တန်မြို့ပေါ်၌ ပြောနေကြပြီဖြစ်၏။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မရိပ်မိသည်။ ထိုအတင်း အဖျင်းများနောက်မှ မလိုမုန်းထားမှုများနှင့် ရန်လိုမှုများကိုပါ ကျွန်မ မြင်နေရ ခြင်း ဖြစ်၏။ ဝျွန်မိတ်၍ သွားခဲ့ရသည့် ကော့တေးပါတီပွဲတွင် ဧည့်သည်အမျိုးသမီးများ က ကျွန်မကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲခတ်ခဲ့ကြသည်မှာ အံ့ဩစရာမရှိ။ အခု ဆိုရင် ဘယ်သွားသွား ကျွန်မမှာ လူကြည့်စရာတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး တီးတိုးပြောနေကြသည်ကိုလည်း သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေ အချို့ကလည်း ဝိုလ်ချုပ်ကြီးအိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် သူ့ဒရိုင်ဘာ မိန်းမချောလေး တို့၏ ဇာတ်လမ်းကို ပုံကြီးချဲ့၍ ပြောနေကြပြီဟု အသိပေးလာကြသည်။

မစ္စကန်အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ အိမ်မှ ကော့တေးပါတီပွဲတက်ပြီး နောက် တစ်နေ့တွင် ကျွန်မနှင့် ဝျွန်မတို့ ဆုံမိကြသည်။ ကျွန်မက စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြသည်။ “မငိုအမေက မငိုနယူးယောက်သွားမှာကို သိပ်ကြိုက်ပုံ မရဘူး၊ ငါလည်း နားလည်ပါတယ်။ မင်းက မကြာခင် ဘင်းခင်း ခံတပ်ကိုသွားရတော့မှာ မဟုတ်လား၊ မင်းအမေက မင်းကို သူ့အနားမှာ ကြာ ကြာ နေစေချင်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ နယူးယောက်ကို လိုက်မပို့လည်း ရပါတယ်၊ ခရီးစဉ်ကို ဖျက်ချင် ဖျက်လိုက်ပါ”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု ဝျွန်မ ဆိုသည်။ “ဖျက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြတာပေါ့”

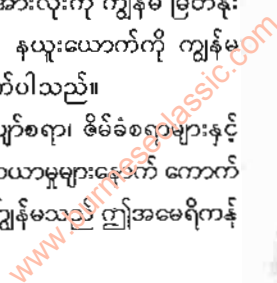
ကျွန်မအား နယူးယောက် လိုက်ပို့ပေးဖို့ အိုက်က သူ့သား ဝျွန်အား မှာလိုက်လေသလား၊ မှာချင်လည်း မှာလိုက်ပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့မှာလိုက်သဖြင့်သာ ယခုလို လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆမိသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ကျွန်မနှင့် ဝျွန်မတို့သည် နယူးယောက်မြို့သို့ ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

နယူးယောက်သို့သွားသည့် မီးရထားပေါ်ရောက်လာကတည်းက ကျွန်မမှာ စိတ်သက်သာရာရခဲ့သည်။ တီးတိုးသံများနှင့် မသိမသာ အကဲခတ်မှုများမှ နားရာသို့ရောက်ခဲ့ရသဖြင့် နားအေးပါးအေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့သည် နယူးယောက်မြို့တော်အတွင်းမှ ထင်ရှားသော နေပြာမုန် သမ္မုကို ရောက်ကြ၏။ အုတ်ကလာဟိုးမား ပြဇာတ်ကိုလည်း သွား၍ ကြည့် ကြသည်။ ဤမျှလောက်ကောင်းသည့် တေးဂီတပြဇာတ်မျိုးကို ယခင်က ကျွန်မ မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ မကြိုက်စရာ အကွတ်ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အလွန် အမေရိကန်ဆန်သော ပြဇာတ်ဖြစ်၏။

ကျွန်မအဖို့တော့ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် ပြဇာတ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဝျွန်မနယူးယောက်ကို ချစ်ခင်တွယ်တာမိပါပြီ။ နယူးယောက်မြို့၏အတွင်းမှ အရာရာတိုင်းကို ကျွန်မ ချစ်သည်။ မိုးထိမြင့်သည့် တိုက်ကြီးများနှင့် လူများ။ ဦးတော့ ဘဝ၏ ရှင်သန်မှုကို သိမြင်နိုင်သည့် အာရုံအားလုံးကို ကျွန်မ မြတ်နိုး သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို စစ်ကြီးပြီးသည့်အခါ နယူးယောက်ကို ကျွန်မ ပြန်လာဦးမည်ဟုလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဝါရှင်တန်နှင့် နယူးယောက်မြို့များသည် ပျော်စရာ၊ ဖိမ်ခံစရာများနှင့် ဖြည့်လျှမ်းနေသည်။ ပထမကတော့ ကျွန်မသည် ထိုသာယာမှုများနောက် ကောက် နောက်ပါအောင် လိုက်သွားမိသည်။ ရောက်စတွင် ကျွန်မသည် ဤအမေရိကန်

အစားအစာများအပေါ်တွင် သာယာယစ်မှုခံရသည်။ သို့သော်လည်း ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာလာသောအခါ ထိုအစားအစာများအပေါ် စိတ်ပျက်လာသည်။ စားသောက်ဆိုင်များတွင် အမြဲမြင်ရတတ်သည့် သွေးမစင်သော အမဲသားမကျက်တကျက်ကြော်များကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် မသတိသလို ဖြစ်လာသည်။

ဆိုင်များအတွင်း၌ ထိုင်၍ ပန်းကန်ထဲမှ ပူပူနွေးနွေး အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော အစားအစာများ စားနေကြသည့်လူများကိုကြည့်ပြီး ဘဝင်မထူဖြစ်လာသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ အခြေအနေများကို ကျွန်မ မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်တော့မိလာသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ စစ်သားများကို ကျွန်မမြင်ယောင်မိသည်။ နော်မင်ဒီနယ်မြေအတွင်းရှိ မော်တော်ကားလမ်းမကြီးများ၏ ဝဲ၊ ယာ၌ ထိုင်၍ ခြံစည်းရိုးများ၏ အရိပ်ကိုခို၍ ရာရှင်ဘူးများထဲမှ အစားအစာများကို စားသောက်နေရသည့် စစ်သားများ၏ အရေအတွက်သည် နည်းလိမ့်မည် မထင်။

ဤအတွေးသည် ကျွန်မ၏ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

နားရက် ကုန်ဆုံးသွားသဖြင့် ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာရသည်။ နားရက်တွင် ကျွန်မပျော်ပျော်ပါးပါးနေခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ ကျွန်မအမေရိကကို ချစ်ခင်တွင်တာမိသည်မှာလည်း မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ကြာလာတော့ ကျွန်မကို ဝိုင်ဆိုင်သည့် အရပ်ဒေသကို ပြန်ချင်သည့်စိတ်ဖြင့် တသသ ဖြစ်ရပြန်သည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် အိုက်နှင့် အတူတူနေသည့် သီးခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခုအတွင်း အပြင်လောကသို့ အခိုက်အတန့်သဘောဖြင့် ထွက်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

အပြင်၌ ကျွန်မတွေ့ရသည့် ကမ္ဘာလောကကို ကျွန်မသိပ်ပြီး မနှစ်သက်ပါ။ စစ်ဆိုသည်မှာ မတော်တဆဖြစ်လာသော သာမန်အရေးခင်းတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု မြင်နေသော ကမ္ဘာကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါ။ ဤကမ္ဘာတွင် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေသော ကယ်တင်ရေးလုပ်ငန်းဟူ၍ မရှိ။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ရမည်။ အနစ်နာခံရမည်ဟူသော လောကမျိုး မရှိ။ ကျွန်မအဖို့တော့ ဤကမ္ဘာသည် အလှူ အယုတ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ့်နေရာသို့ အမြန်ပြန်ချင်စိတ်ဖြစ်နေသည်မှာ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ ကျွန်မတို့ ဘီ ၁၇ လေယာဉ် ဝါရှင်တန်မြို့ပေါ်၌ ဝဲပျံနေခိုက်တွင် တက်စီနှင့် မက်ကီးတို့က ဝါရှင်တန်သည် လှပါ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့အနေဖြင့် သူတို့အလုပ်ရှိရာသို့သာ ပြန်ချင်စိတ် ပြင်းပြနေပါသည်ဟု ပြောကြသည်။

ဘီ ၁၇ သည် ဝါရှင်တန်မြို့၏ အလှူကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တစ်ချက်ခွဲဝေကြည့်ပြီးသော် မြောက်စူးသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာသည်။ ထို့နောက် သုံးဆယ့်

သုံးနာရီမျှ ကြာသောအခါ ကျွန်မသည် ဘူရှေးပတ်စ်နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေပါသည်။ စနေနေ့ဖြစ်သော်လည်း အိုက်တစ်ယောက် ရုံးတက်၍ အလုပ်လုပ်နေသည်ဟု သိရသဖြင့် ကျွန်မရုံးသို့ရောက်သော် ကျွန်မ၏ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဆံပင်များကို ဘီးဖြင့် ပြီးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိုက်၏ ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အိုက်က မော့ကြည့်သည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာထား။ ထို့နောက် ကျွန်မမှန်း သိသွားသည်။ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည့် အပြုံးပန်းပွင့်လာသည်။ ကျွန်မ ပင်ပန်းလာခဲ့သမျှကို မေ့သွားသည်။ ကျွန်မ အရေးထားရမည့် လူကို တွေ့မြင်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မ နောက်မှ တံခါးကို အသာအယာပိတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်များ၏ အပွေ့အဖက်အယုအယကို မခံခဲ့ရသည်မှာ ဒီ-ဒေးနေ့ကတည်းက ဖြစ်၏။ အချိန်ကာလအားဖြင့် နှစ်တွေချီ၍ ကြာခဲ့ပြီဟု ထင်ခဲ့ပါသည်။

“အခုလို ပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် ကိုယ်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”ဟု သူက ဆိုသည်။

ကျွန်မက သွားခဲ့ရသည့် ခရီးစဉ်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သူ စိတ်ချမ်းသာစရာများကိုသာ ပြောပါသည်။ ဂျွန်နှင့် နယူးယောက်သို့ အလည်သွားခဲ့ကြပုံ၊ ကျွန်မတက်ခဲ့ရသည့် ပါတီပွဲများနှင့် ကျွန်မ တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့ရသည့် လူများအားလုံးကို ပြောပြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတင်းအဖျင်း အပြောခံနေရသည့် အကြောင်းကိုမူ အရိပ်အငွေ့မျှပင် မပြောပါ။

“ဝါရှင်တန်အကြောင်းကတော့ ပြောဖို့လို့လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး”ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။ “ငိုလ်ချုပ်ကြီး သိပြီးသားပဲ၊ ဒီမှာကော ဘာတွေထူးသေးလဲ”

“ခါတိုင်းလိုပဲ”ဟု သူက ဖြေသည်။ “ကို စာအုပ်ပြာကလေးထဲမှာ အားလုံးရေးထားတယ်။ ကို အလုပ်တွေ အပြီးသတ်နေတုန်း စာအုပ်ပြာကို မင်းဖတ်လိုက်ပါလား၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့”

ကျွန်မ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ကျွန်မ အင်္ဂလန်မှ ထွက်ခွာသည့် ဇွန်လ ၃၀ ရက်နေ့မှစ၍ တစ်ရက်မှ ရက်ပျက်မခံဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ရေးသွင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်ရေးလှလှဖြင့် ပထမဆုံး ရေးထားသည့်စာတမ်းမှာ... “ဂျွန်၊ ကေး၊ တက်စီ၊ ပင်နက်ဘီနှင့် ဖားတို့လူစု မိုးပျံခံတပ်လေယာဉ်ဖြင့် အမေရိကန်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ပရက်စ်ဝစ်စ်နှင့် အိုက်စလင်မှ ဖြတ်၍ပျံခြင်း၊ တက်စီက ဖရက်စ်ဝစ်စ်နှင့် နေ့စဉ် ဖုန်းပြန်ဆက်သေးသော်လည်း ဂျွန်နှင့်ကေးတို့က မဆက်” ဟု ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှတ်တမ်းတွင် “ယနေ့မှန်းကျင်းထဲသို့ ငါးကြိမ်ဆင်းရသည်။ ယနေ့ည တွက်ချ် ချာဘိုးမှ ပြန်ရောက်သည်။ အိပ်လဲနှင့် မစွက်ပါရေးတို့ ညစာလာစားကြ၏။ လည်ချောင်းဆေးဖြန်းပေးရန်အတွက် ဆေးခန်းသို့သွားရာမှ သူတို့နှင့် တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်” ဟု ရေးထားလေသည်။

သူ နော်ခန်ဒီသို့ ဇူလိုင် ၁ ရက်နေ့တွင် သွားသည်။ ငါးရက်ကြာမျှ နေခဲ့၏။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအရဆိုလျှင် သူသည် တိုက်ပွဲဝင်နေသော တပ်ပေါင်း တစ်ခါခါတော်တော်ကို သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဂျာရီး၊ မောင်ဂိုဗာရီ၊ ဘလွတ် စသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ဘက်မှ ရှာမင်းတင့်ကားများသည် ဂျာမန် ပန်ဇာတင့်ကားများကို မယှဉ်နိုင်ဟု မွန်တီက ယူဆကြောင်း ကြားရသည့်အခါ အိုက်သည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ချာဘိုးရှိ အလွန်ခိုင်မာသော စစ်ကြောင်းများကိုလည်း သွားရောက်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးခဲ့သည်။

ထိုးစစ်နေ့ကျွေးဦးမည့် အခြေအနေများကို ကြည့်ပြီး သောကရောက်ခဲ့သည်။ သူသည် တိုက်လေယာဉ်ဖြင့် ရှေ့တန်းနယ်မြေတစ်ခုလုံးကို အပေါ်စီးမှ ကြည့်ကာ လေ့လာသုံးသပ်ခဲ့၏။

သူ အင်္ဂလန်သို့ ဇူလိုင် ၅ ရက်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ပြန်ရောက်သည်။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများထဲ၌ “မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ပျားပုံးများ အလိုက်ခံရသဖြင့် ၆ ကြိမ်တိတိ ပုန်းခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ၃-၄ ကြိမ်မျှ ပုန်းလိုက်ရသေး၏” ဟု ရေးထားသည်။ (ကျွန်မတို့ ထိုနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်မှ ပျားပုံးတစ်လုံးသည် တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်အနီးတွင် ကပ်၍ပေါက်ကွဲခဲ့သဖြင့် အိမ်ခန်းတစ်ခန်း၏ မျက်နှာကြက်များ ပြိုကျပျက်စီးရုံမျှမက ပြတင်းပေါက်များ အများအပြား ပျက်စီးကုန်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်) ဇူလိုင်လ ၅ ရက်နေ့ အောက်နား၌ ရေးသွင်းထားသည့် အချက်များမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“တက်စစ်ထံမှရသည့် သတင်းအရ သူ ဝတ်ရှိနှင့်လုပ်နေသည့် ကိစ္စသည် မပြတ်သေးဟု သိရ၏”

ကေးနှင့် အမျိုးသမီးအရန်တပ်ဖွဲ့ကိစ္စကို သူမည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို မိမိထံမှ အမိန့်စောင့်နေပါသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ မသွားမီကတည်းက ဤကိစ္စကို ရှင်းအောင်ပြောလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကို ဘရက်ဒလေဌာနချုပ်ရုံးတွင် ရှိစဉ်က မိမိအား မပြောခဲ့သည့်အတွက် ဒေါသဖြစ်၏။

ဤမှတ်တမ်းချက်သည် ကျွန်မအတွက် သတင်းထူးဟု ထင်သည်။ ကျွန်မ

သည် ဒိုင်ယာရီကိုကိုင် သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ကသောကမျော ပြေးဝင်ခဲ့၏။ “တက်စစ်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မနဲ့ အမျိုးသမီး အရန်တပ်ဖွဲ့ကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲဟင်” တဲ့ မေးမိသည်။

“မင်း အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ထင်သားပဲ” ဟု သူက ပြုံး၍ ပြောသည်။ “မင်းအမြဲပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အမျိုးသမီး အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေ၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ထားဖို့ ကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်”

“ကျွန်မ အမျိုးသမီးအရန်တပ်ဖွဲ့ထဲဝင်ဖို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မင်းဝင်ဖို့။ ပြဿနာဘာမှ မရှိဘူး။ သမ္မတကြီးကလည်း မင့်အတွက် အလားအလာကောင်းတဲ့စကား ပြောလိုက်တယ်”

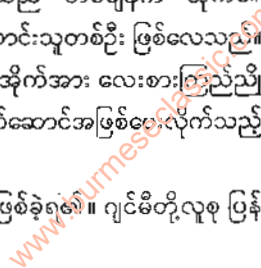
“ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက...”

အိုက်က ကြားဖြတ်၍ ပြောသည်။ “ကိုက ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်ထားတာပါ။ ကို အနေနဲ့ သေချာပေါက် မပြောရဲသေးပေမယ့် စစ်ကတော့ ကိုယ်တို့ဘက်က နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတယ်။ ကို ဥရောပတိုက်မှာ ရာသက်ပန်နေရာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကို မင့်ကို တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားကို မှတ်မိသေးရဲ့လား။ ကို မင့်ကို လက်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတဲ့စကားလေ။ မင်းတကယ်လို့ အမျိုးသမီး တပ်ဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားရင် မင့်ကို ကို ရုံးဝန်ထမ်းအဖြစ် ပြောင်းယူနိုင်မယ်”

ကျွန်မ သူ့အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်စားပွဲတွင် ကိုယ်ထိုင်ကာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ စိတ်ကတော့ မငြိမ်ပါ။ အမျိုးသမီး အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာမည့်ကိစ္စကိုပင် တွေးနေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သည် စနေနေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့အတွက် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ကျွန်မ ရေးသည်။ “တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်မှ ချစ်စရာကောင်းသည့် ညနေခင်း။ ညစာတွင် ရှန်ပီန်သောက်ကြရ၏။ ပုံးကျင်းထဲဝင်အိပ်ကြသည်” ဟု ကျွန်မ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ ထိုညနေခင်းတွင် လုံခြုံရေးတပ်မှ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သော ဂျင်မီဂေါ့တ် ရောက်လာသည်။ သူသည် တစ်ချိန်က အိုက်၏ အကြံပေးအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၍ အလွန်သဘောကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူနှင့်အတူ မိတ်ဆွေနှစ်ဦး သုံးဦး ပါလာရုံမျှမက အိုက်အား လေးစားကြည်ညိုသော ဗြိတိသျှအရာရှိတစ်ဦးက အိုက်အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလိုက်သည့် ရှန်ပီန်တစ်လုံး ပါလာသည်။

ကျွန်မတို့ ညစာစားပွဲသည် စိန်ပြည်ပြည် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဂျင်မီတို့လူစု ပြန်

သွားသောအခါ အိုက်နှင့်ကျွန်မသည် ဥယျာဉ်ထဲဆင်း၍ထိုင်ကာ နေ့စုပုံစုမြုပ်
သွားချိန်အထိ ကားမပြောကြသည်။ သူက ကျွန်မလက်ကို မကြာမကြာ လှမ်း
၍ ဆွဲကာ ညှစ်ထားသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိ၍ ပြုံးမိ
ကြသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း မရေတွက်နိုင်။ နှစ်ဦးလုံး ပျော်နေကြသည်။
အောက်ဆုံးတွင် ဟူးဒုံးတစ်လုံး ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသဖြင့်
ဆင်းချင်ဆင်းချင်နှင့် ငုံးကျင်းထဲ ဆင်းခဲ့ကြရလေသည်။

နောက်ရက် အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် အမှတ်တရဖြစ်စေလောက်သည့်
ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံရပြန်၏။ တဲလက်ခံသည် ခွေးဂေဟာမှ လွတ်မြောက်လာခြင်း
ဖြစ်သည်။ တဲလက်ခံကို ခေါ်ဖို့ ကျွန်မရုံးက အစောကြီး ထွက်ခဲ့သည်။ အိုက်
အနေဖြင့် သူပါလိုက်ပါလိုသော်လည်း ပထမတစ်ကြိမ်ကရခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံ
အရ သတင်းစာများက စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီးနှင့် သူ့ခွေးတို့ ပြန်ဆုံစည်း
မိကြခြင်း ဟူသော ခေါင်းစီးဖြင့် သတင်းတစ်ပုဒ် အရေးခံရမည်ကို စိုးသဖြင့်
မလိုက်တော့ပါ။ တဲလက်ခံကတော့ တုန့်ဆိုင်းခြင်း မရှိပါ။ လှောင်အိမ်ထဲမှ
ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားပေါ်သို့ခုန်တက်ပြီး ကျွန်မဘေး၌ ပင်
ထိုင်သည်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း ကားပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ အိုက်
ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူးလိုမိပြီး ခြေထောက်
နှစ်ချောင်းကို မိုးပေါ်ထောင်ကာ ပက်လက်လှန်ထားသည်။ အိုက်အား သူ့ဗိုက်
အားပွတ်ပေးဖို့ ခိုင်းစေခြင်းပေတည်း။ ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ထိုင်နေကြသည့်အခါ
တဲလက်ခံသည် အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားပြီး ဆော့ကစားလျက်ရှိ
လေသည်။

“ဒီအကောင် အိမ်ပြန်ရောက်လာတာလည်း စိတ်ချမ်းသာစရာတစ်မျိုး
ကောင်းတာပဲ” ဟု အိုက်က ရေရွတ်သည်။

ကျွန်မက သူ့စကားကို သဘောတူပါသည်။ “ပထမဆုံး ကျောင်းသွား
တက်ရတဲ့ကလေး အိမ်ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ မတူဘူးလား”

နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေရာမှပင် တစ်ခဏမျှဆက်၍ ထိုင်နေကြသည်။
“ကေး” ဟု အိုက်က ခေါ်သည်။ သူ့အသံမှာ ခပ်တိုးတိုး။ “မင်းကလေးမရချင်ဘူး
လား” ဟု မေးသည်။ သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်မမှာ တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်ရသည်။
ကျွန်မတို့နှစ်ဦးလုံး ကလေးချစ်ကြောင်းကို အကြိမ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ပြောမိခဲ့
ကြဖူးသည်။ အိုက်က မိသားစုကြီးကြီးတစ်ခုရလိုကြောင်း တောင့်တောင့်တတ
ပြောဖူးသည်။ ကလေးလေးယောက်ရှိသည့် မိသားစုကြီးတစ်ခုဆိုလျှင် အကောင်း
ဆုံးဖြစ်မည် ထင်ကြောင်းလည်း အမြဲပြောသည်။

ကျွန်မ ဤကိစ္စအတွက် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါ။
“ရချင်တာပေါ့” ဟုပင် အလိုက်သင့် အဖြေပေးလိုက်သည်။ “ကလေးတစ်ယောက်
ဆိုတာကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ကလေးကို ပြောတာပါ” ဟူ၍ ကျွန်မက ထပ်
ပြောသည်။ အိုက်နှင့် ကျွန်မ ကလေးရသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်မ မကြာခဏ
စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် သူနှင့်ရသည့်ကလေးကို ဝမ်းနှင့် လွယ်
ချင်လှ၏။ ထိုအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ကျွန်မ ပြုံးမိပါသည်။ ကျွန်မမျက်စိထဲ
တွင် ထိုကလေးကို မြင်ယောင်မိသည်။ သားကလေး၊ ဖအေတူသားကလေး၊
မြက်ခင်းပေါ်တွင် ခနော်နီ ခနော်နဲ့ လျှောက်သွားနေရင်းမှ လဲကျသွားသည့်အခါ
ပြုံးလိုက်သည့် ဖအေအပြုံး။ အရွယ်ကလေး ရောက်လာသည့်အခါ မြင်း၏
ကျောကုန်းပေါ်၌ ထိုင်နေသည့်သားနှင့် မြင်းစီးသင်ပေးနေသည့် သူ့အဖေ။
ကျွန်မတို့သားကလေး ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင် သားအမိသားအဖသုံးယောက်
မြေရိုင်းကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ မြင်းစီးကြသည်။

ထို့နောက် အိမ်ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ညစာစားရင်း စကားပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက်
ခမာလိုက်။ သားငယ်သည် မောမောနှင့် ဆောင်းမီးဖိုရှေ့၌ အိပ်မောကျနေပြီ။
အိုက်က သားငယ်ကို ပွေ့၍ အိပ်ရာထက်သို့ တင်ပေးသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
သားငယ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးမိကြသည်။ နှင်းဆီရောင်ပြေးနေသော ပါးမို့မို့ပိုင်ရှင်
သားငယ်ကတော့ ဘာမှမသိ။ ကလေးပီပီ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျလျက်
ရှိလေသည်။

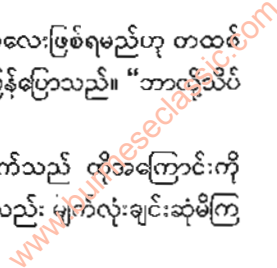
ကျွန်မ သက်ပြင်းချမိသည်။ “မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သိပါတယ်
လေ”

“သိပါတယ်” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ “ဒါပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်ကျတော့
အခြေအနေတစ်မျိုး ဖြစ်လာမှာပါ။ ကိုကတော့ ကလေးလိုချင်တယ်။ တကယ်
ပြောတာ။ သိပ်ကို ကလေးရချင်တာပဲ”

နှစ်ဦးလုံးအတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ “သားကလေးရတဲ့အချိန်မှာ
ကိုဟာ သိပ်များ အိုနေမလား”

သူက ကျွန်မနှင့်ကလေးရလျှင် ယောက်ျားကလေးဖြစ်ရမည်ဟု တထပ်
ချ တွက်ထားပြီဖြစ်၏။ “မအိုပါဘူး” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “ဘာလို့သိပ်
ပြီး အိုရမှာလဲ၊ မအိုပါဘူး”

ထိုည ညခင်းပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ထိုအကြောင်းကို
နောက်ထပ်စကားစပ်၍ မပြောကြတော့ပါ။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြ

သည့်အခါတိုင်း တစ်ယောက်၏သဘောကို တစ်ယောက် နားလည်နေကြသည်။
ထိုညတွင်လည်း အဆက်မပြတ်ကျလာနေသော ပျားဖုံးများကြောင့် ကျွန်မတို့
ဖုံးကျင်းထဲဆင်းအိပ်ကြရသည်။ နောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင် အိုက်၏လက်တစ်ဖက်
သည် ကျွန်မ၏လက်ကို လာ၍ ဆုပ်ကိုင်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား
လက်ချင်းဆွဲ၍ အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

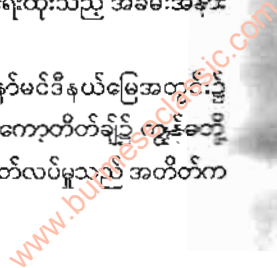
(၂၅)

ဒီ-ဒေးအပေါင်း ၃၃၅ ရက်။ (ယ + ၃၃၅) ထိုနှစ်ရပ်ပေါင်းသည် “ဗွီ
အီး ဒေး” ဖြစ်၏။ “ဗွီ အီး ဒေး” ဆိုသည်မှာ ဥရောပတလွှားတွင် မဟာမိတ်
တပ်များက ဂျာမန်တို့ကို အောင်မြင်သောနေ့ ဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့်
၁၉၄၄ ခု၊ ဇွန်လ ၆ ရက်မှ ၁၉၄၅ ခု၊ မေလ ၇ ရက်အထိ ဖြစ်သည်။
အချိန်ကာလသည် ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်ရခြင်း၊ အပူအပင် အကြောင့်
အကြများရခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အရူးအမူး စိတ်လှုပ်ရှားရသောအချိန်ဖြစ်သည်။

အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် တည်ငြိမ်ခြင်း ကင်းကာ အစစအရာရာ
ကပြောင်းကပြန် ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေသောကာလ ဖြစ်သည်။ ရန်သူများဘက်
သို့ တရကြမ်း ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်မှုများသည် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လာနေသကဲ့
သို့ ရန်သူများဘက်မှ အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကာ ပြန်လည် ထိုးစစ်ဆင်ခြင်းများ
နှင့်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံရတတ်၏။ ရန်သူများ၏ တန်ပြန်ထိုးစစ်ကြောင့်
နောက်ဆုတ်လာရသည်များလည်း ရှိ၏။ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။ ဆုံးစွဲ
ခြင်းများနှင့် အောင်မြင်မှုများသည် ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်မှုများသည် နောက်ဆုံးတွင် အမြင့်ဆုံးသော
အဆင့်တစ်ဆင့်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုအဆင့်ကား နံနက်အရုတ်တက်ချိန်တွင်
ရိမ်းမြို့၌ ဂျာမန်တို့က လက်နက်ချကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးသည့် အခမ်းအနား
ကျင်းပနိုင်ခဲ့ကြခြင်းပေတည်း။

အိုက်သည် သူ၏စစ်မြေပြင် ဌာနချုပ်ကို နော်မင်ဒီနယ်မြေအတွင်း၌
ဩဂုတ်လဆန်းဂိုင်းတွင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ တယ်လီဂရပ်ကော့တိုက်ချိန် ကျွန်မတို့
နှစ်ဦး ရရှိခဲ့စားခဲ့ရသော ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံသည့် လွတ်လပ်မှုသည် အတိတ်က
အရာတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ရလေပြီ။

ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်း၌ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သမျှသော အိုက်၏ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင် ဌာနချုပ်ရုံးများကို “ရိုလ်ဘတ်စ်” ဟု လျှို့ဝှက်အမည်ပေးထားသည်။ အိုက်၏ ပထမဆုံး ဖွင့်လှစ်သည့် ရိုလ်ဘတ်စ်ရုံးသည် ပန်းသီးခြံကြီး တစ်ခုအတွင်း၌ ဖြစ်၏။ နေရာမှာ တောပိုင်းကျပြီး သာယာလှပသော နေရာတစ်နေရာဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွက်ထည်တံမှာ အိုက်၏ ရုံးတံနှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။ အိုက်၏ ရုံးမှာ တံကြီးမြစ်၌ သစ်ပင်အုပ်များအောက်တွင် တည်ရှိပြီး ကြမ်းပြင်ကို သစ်သားများ ခင်းထားသည်။ ရုံးတည်ရာနေရာသည် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်၏ နောက်ဘက်တွင် ကပ်လျက်တည်ရှိသဖြင့် ပို၍ ဆိတ်ငြိမ်ပြီး ပို၍ နားအေးပါးအေး ရှိသည်။ အင်္ဂလန်မှာတုန်းကလို ပျားပုံးများ၏ အနှောင့်အယှက်ကလည်း မရှိ သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စိတ်အေးလက်အေး အိပ်လိုရသည်။ ရာသီဥတုသည် လည်း သာယာသည်။ အလုပ်နားရက်တွင် တောပိုင်းလာပြီး အပန်းဖြေသည်နှင့် တူသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထိုအရသာများကို ခံစားဖို့ အချိန်မရဘဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကျွန်မတို့မှာ တောက်လျှောက် ခရီးထွက်နေကြရသည်က များ၏။ ယနေ့ ကျွန်မသည် အိုက်ကို ရှေ့တန်းသို့ ကားနှင့်လိုက်ပို့ရသည်။ သူသည် တပ်ဧက နှင့်တွေ့ဆုံ၍ ဆွေးနွေးခြင်း၊ ရဲဘော်များနှင့် အာလာပသလ္လာပ စကားပြောခြင်း စသည်များကို ပြုလုပ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်မတို့ ပို့စ်မောက်သ် သို့ လေယာဉ်နှင့် ပြန်သည်။ အိုက်ကို မော်တော်ကားနှင့် ဝန်ကြီးချုပ်ထံသို့ လည်းကောင်း၊ ဘူရှေးပတ်ခဲရှိ တပ်ပေါင်းစုဌာနချုပ်သို့လည်းကောင်း လိုက်ပို့ပေး ရပြန်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ရ၍ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သို့ သွားပြန်တော့ လည်း ကြာကြာနေနိုင်သည်မဟုတ်။ အလွန်ဆုံးအချိန်ရပါမှ တစ်နာရီ နှစ်နာရီ မျှသာ ဖြစ်သည်။ အချိန်မရသဖြင့် ဝင်းခြံထဲ ခဏတဖြုတ် လျှောက်ကြည့်ပြီး ပြန်ရသည်က များ၏။ ကျွန်မတို့ ရိုလ်ဘတ်စ်ရုံးသို့ ပြန်ကြသည့်အခါ ကော့ တိတ်ချ် ဥယျာဉ်အတွင်းမှ ပဲသီးတောင့်များ ခူးသွားလေ့ရှိ၏။ အိုက်စိုက်ထားခဲ့သည့် ဂျုံမှာ မဖြစ်ပါ။ အင်္ဂလန်ရာသီဥတုက လက်ခံပုံမရပါ။

မော်တော်ကားထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားရသည့် အချိန်ဟူ၍ မရှိသလောက်ဖြစ်လာသည်။ ရှေ့တန်းမှ တပ်စခန်းများသို့ သွားရောက် စစ်ဆေးရသည့် အခါများတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ သူ၏အကြံပေးအရာရှိ အခြေ လိုက်ပါလာတတ်၏။ လန်ဒန်သို့ ရောက်၍ သွားစရာရှိသည့် နေရာများကို

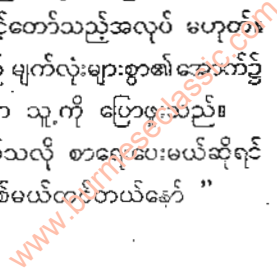
သွားသည့် အခါများတွင်လည်း ရုံးမှဝန်ထမ်းအချို့ကို ခေါ်သွားသည်။ ဤအချို့ ၀ါရှင်တန်ပြန်ရောက်သည့် ဇူလိုင်လအတွင်းက နှစ်ဦးသား နီးနီးကပ်ကပ်နေရ သည့် အချိန်များသည် လွန်လေပြီးသောအခါက မက်ခဲဖူးသော အိပ်မက်များသဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ ဤရက်များတွင် ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စောင်းငဲ့ကြည့်ရုံမျှနှင့်သာ ကျေနပ်ရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ နံနက်စာစားချိန်တွင် အိုက်၏ လက်သည် စားပွဲအောက်မှ ကျွန်မလက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်သည်။ ကျွန်မအဖို့လည်း မော်တော် ကား နောက်ကြည့်မှန်ထဲ၌ ထင်ဟပ်နေသော သူ့မျက်နှာကို တမ်းတမ်းတတ ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ကျေနပ်နေရသည်။

မကြာခဏ ဆိုသလို ခဏတစ်ဖြုတ် လွတ်လပ်ခွင့်ကလေးတော့ ရတတ် သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အိုက်သည် ကျွန်မ၏ပခုံးကို ဖက်၍ သူ့ဘက်ဆွဲယူပြီး လူချင်းပူးထားတတ်၏။ သို့သော်လည်း ဤမျှလေးလောက် ပြုမှုနိုင်ဖို့အတွက် ရလာသည့် အချိန်မှာ ရှားပါးလွန်းလှရုံမက ရခဲလှပါသည်။ ရပြန်တော့လည်း အတင့်ရဲလွန်း၍ မဖြစ်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အန္တရာယ်တွေက များလှသည်။

ကျွန်မ ၀ါရှင်တန်ရောက်စဉ်က အတင်းအဖျင်းတွေကို ကြားခဲ့ရပြီးပြီး ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မအနေဖြင့် နောက်ထပ်မီးလောင်ရာလေပင် အဖြစ်မျိုးရောက် အောင် မလုပ်ချင်ပါ။ ကျွန်မအဖို့တော့ နှစ်ယောက်သား သွားအတူလာအတူ နေရသော်လည်း စိတ်က မရွှင်ပါ။ အိုက်က စာရွက်စကလေးများအပေါ်တွင် သူ့ခံစားချက်များကို ရေး၍ ကျွန်မလက်ထဲ အမြဲမပြတ် ထည့်ပေးနေတတ်သော် လည်း အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသည့် ကျွန်မရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို ဘာရွက် အပိုင်းအစပေါ်ရေး၍ သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးချင်သောစိတ် ပြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်မ မလုပ်ရ။ စစ်သေနာပတိချုပ် တစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်မလေးထည့်၍ စာများကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်မည် မဟုတ်။ အလုပ်ချုပ်၍ အခုခံ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်သွားသည့်အခါ ထိုစာရွက်များကို သူ့အဝတ်အစားများ သိမ်းဆည်း ရသော မစ်ကီ တွေ့သွားနိုင်သည်။ ကျွန်မပေးသည့်စာကို ဖတ်ပြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဆုတ်၍ လွင့်ပစ်ဖို့ဆိုသည်မှာလည်း သင့်တော်သည့်အလုပ် မဟုတ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများစွာ၏အောက်၌ ရောက်နေသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မက သူ့ကို ပြောဖူးသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်မက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလုပ်သလို စာရေးပေးမယ်ဆိုရင် စာကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆုတ်ဖြိုပြီး မျှော်လင့်ကဲမှ ဖြစ်မယ်တင်တယ်နော်”

“မောင်ထွန်းကျတို့ စာရေးဖို့ မလိုပါဘူး ကေးရယ်” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။
“မောင်ထွန်းကျ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါတိုင်း မင်းမျက်လုံးတွေထဲမှာ မေတ္တာစာတို့
အမြင်နေရတာပဲ” အိုက်သည် ဤအပြောမျိုးကလေးတွေကို ပြောတတ်သည်။
အခုလို လူလူဝေ ဧကားများကို ထိထိမိမိသုံးတတ်သည်။ သူ့ဧကားများသည်
ဆိုသော်လည်း လေးနက်ကျယ်ဝန်းသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေတတ်၏။

သူသည် ဝင်ကိုဗီအေရ ဧကားနည်းသူ ဖြစ်သည်။ မျိုသိပ်တတ်သော
သဘာဝလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့နှုတ်မှ ထွက်လာသည့် ဧကားများ
သည် အနုစသာရနှင့် ပြည့်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အချိန်နှင့် အခြေအနေသည် ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာ ကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်ရမည့် အချိန်နှင့် အခြေအနေမဟုတ်။ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်သည်ဟု သိထားလျှင်ပင် လုံလောက်ပြီဟု
ထုဆရမည်ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က အဖြစ်အပျက်များသည် လျင်မြန်လှ၏။ နော်မင်ဒီကမ်းခြေကို
ခြေကုပ်ယူထားသော မဟာမိတ်တပ်များသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံနှင့် ရိုင်းမြစ်တို့
လျင်မြန်စွာ ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်ခဲ့သည်။ ဤအဖြစ်များသည် ယနေ့ခေတ်တွင်
သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်များအဖြစ် တည်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် သိပ်ပြီး မဆန်းလှဟု
ထင်ကောင်း ထင်ကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း တကယ်ဖြစ်ပျက်နေသည့်
အချိန်တုန်းကတော့ အလွန်ထူးဆန်းပြီး အံ့ဩစရာကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်များဟု
အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြရသည်။

အလွန်ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်များကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့နေရသဖြင့်
ကျွန်မအဖို့ ရိုးနေသလိုပင် ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ဆန်းသည်ဟုတော့ မဆိုသာပါ။
ထိုအချိန်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် အမြင့်ဆုံးသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်
နေသည် မဟုတ်ပါလား။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ နှစ်ဆယ့်ငါးရက်နေ့တွင် ပါရီမြို့တော်သည်
ဈာမန်တို့ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် အိုက်နှင့်
ကျွန်မတို့သည် ပန်းသီးခြံအတွင်းရှိ ဌာနချုပ်မှ အစောကြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်း၏ အနောက်ဘက်ဝင်းအတွင်း၌ ရုံးဖွင့်ထားသည့်
ဗိုလ်ချုပ်ဘရက်ဒလေရှိရာ ချာတားစ်မြို့သို့ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ခရီးမှာ ငါးနာရီ ခြောက်နာရီကြာမျှ မောင်းရသည့်ခရီး ဖြစ်သည်။
ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ကျေးလက်ဒေသသို့ ဖြတ်လာရသော ကျွန်မတို့သည် နေရာတိုင်း

လိုလို၌ အစုလိုက်အပုံလိုက်ဖြစ်နေသော ဈာမန်သုံးစစ်ပစ္စည်းများကို မြင်တွေ့လာ
ရသည်။ “ဒီကောင်တွေ အငိုက်မိခံရတာ ဘောင်းဘီတောင်ဝတ်ဖို့ အချိန်ကြာပုံ
မပေါ်ဘူး” ဟု အိုက်က အလွန်ကျေနပ်အားရသော လေသံဖြင့် ပြောပါသည်။

ချာတားစ်တွင် မြင်တွေ့ရသမျှမှာ ရွှင်မြူးအားတက်စရာ ကောင်းလှ၏။
ရောက်နေသည့် သတင်းစာဆရာများမှာ စစ်တပ်တစ်တပ်လောက်ပင် ရှိမည်ဟု
ထင်ရသည်။ သတင်းထောက်များသည် မနေ့ကပါရှိသည့် တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ကြ
ပြီးပြီ။ ယခုလည်း အမေရိကန်နှင့် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာဆရာများသည် ဂျစ်ကားအစီး
ပေါင်းများစွာဖြင့် ပါရီသို့ ပြန်သွားကြလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်၏။

အိုက်သည် တစ်နေ့လုံး ဗိုလ်ချုပ် ဘရက်ဒလေနှင့် ဆွေးနွေးနေလိမ့်မည်
ဖြစ်ရာ ကျွန်မမှာ ထိုင်နေရုံမှလွဲပြီး တခြား ဘာမှလုပ်စရာမရှိပါ။ သတင်းစာ
ဆရာများနှင့် ကျွန်မလိုက်သွားချင်လှသည်။ ကျွန်မက အိုက်ထံ ခွင့်တောင်းမိသည်။

“လုံးဝ မသွားရဘူး” ဟု အိုက်က ဒေါသတကြီးဖြင့်ပြောသည်။ “အခုပြော
တာ အမိန့်ပဲ၊ မင်းဒီမှာပဲ နေရမယ်”

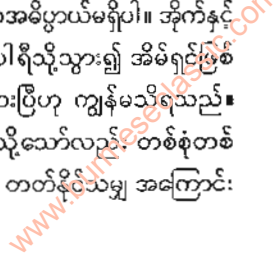
ရုတ်တရက် အအော်အငေါက် ခံလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မသည် ကလေးဆိုး
တစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားသည်။ တစ်နေ့လုံး အလုပ် မည်မည်ရရ မရှိဘဲ ထိုင်နေ
ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ စိတ်ကောက်မိသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေး
တွင် ယခုတစ်ကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အဆင်မပြေမှု
တစ်ခုဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

“ပြောတာ နားထောင်ပါ” ဟု အိုက်က လေသံအေးဖြင့် ထပ်ပြောသည်။

“အန္တရာယ် သိပ်များတယ်၊ မင်းရဲ့လုံခြုံမှုအတွက် အာမခံချက် မပေးနိုင်တဲ့
နေရာမှန်သမျှကို ငါသွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ကေး၊ ဇက်သတ်ထားဦး၊ တစ်နေ့ကျရင်
မင်း ပါရီကို ရောက်မှာပါ။ မပူပါနဲ့။”

ကျွန်မ ရက်မိသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ကို တောင်းပန်စကားပြောမိသည်။
သူက ကျွန်မ၏ပါးကို လက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်ပြီး “သိပါတယ်၊ မင်းပါရီကို ကြည့်
ချင်တယ်၊ ငါကိုယ်တိုင်လည်း မြင်ချင်နေတာပါ” ဟု ပြောလေသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မစိတ်ကောက်ခြင်းမှာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိပါ။ အိုက်နှင့်
ဗိုလ်ချုပ် ဘရက်ဒလေတို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ပါရီသို့သွား၍ အိမ်ရှင်ဖြစ်
သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီဂေါအား ဂါရဝပြုရန် စီစဉ်ထားပြီဟု ကျွန်မသိရသည်။
အိုက်က မွန်တီကိုပါ သူတို့နှင့်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်
ယောက်နှင့်တွဲ၍ သွားရလာရ လုပ်ရကိုင်ရမည်ဆိုလျှင် တတ်နိုင်သမျှ အကြောင်း

ရှာ၍ ရှောင်တတ်သော မွန်တီသည် အိုက်၏ဖိတ်ကြားချက်ကို ငြင်းသည်။ သူ ပြန်ကြားစာရေးလိုက်ပုံမှာလည်း တိုတိုတောင်းတောင်းနှင့် မဖွယ်မရာနိုင်လွန်း လှသည်။ အိုက်က နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ ထိုနောက် ရယ်သည်။ “သူ မလိုက်တာလည်း တောင်းပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ “သူ့ကို မြင်ရတာ နည်းလေလေ ငါ့သွေးတိုးနှုန်း ပုံမှန်ဖြစ်လေပေါ့”

ထိုနေ့ညက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဗိုလ်ချုပ်ဘုရားဒလေ ရုံးလုပ်ထားသည့် ထရေလာနောက်တွဲဆီသို့ ညစာစားရန် ထွက်လာခဲ့ကြသည့်အခါ အိုက်က “မင်း ပါရီသွားရမယ်လို့ ကိုပြောထားတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။ “သတင်း စာ ဆရာတွေနဲ့ သွားရတာထက် ကိုနဲ့သွားရတာက မင့်အတွက် ပိုမကောင်း တူးလား”

“ကျွန်မအဖို့တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့ အတူတဲသွားရတာဟာ အကောင်းဆုံး ပေါ့” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ကျွန်မထင်တာက ကျွန်မတို့ အတူတဲသွားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်လို့ပါ”

ထိုနေ့ညနေခင်းသည် ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ဘရက်ဒလေနှင့်အိုက် သည် ညီအစ်ကို အရင်းတမျှ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ကျေးသည့် ညစာမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။ ဝိုင်တစ်ပုလင်းနှင့် ရာရှင်ဘူးများမှ ရသည့် အစားအစာများသာ ဖြစ်သည်။ ညစာစားအပြီးတွင် ဘရစ်ချီဖက်စားကြ သေးသည်။ ပြီးတော့ စကားများများ ပြောကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ညစာစားဝွဲ ကလေးမှာ ဤမျှသာဖြစ်၏။

ဂျာမန်တို့ လက်နက်မချမီ ရက်ပေါင်း ၃၀၀မျှ အတွင်းတွင် ညနေတိုင်း လိုလို ဤပုံစံအတိုင်း နေခဲ့ကြသည်ကများ၏။ တူအေးစပက်စ်သည် ကျွန်မတို့ ဆီကို ညစာလာစားတိုင်း သူ့ဂစ်တာကို ဆွဲလာလေ့ရှိသည်။ ဂျော့ပက်တန်က တော့ သူ့လာလျှင် ပြောစရာအကြောင်းမျိုးစုံ ယူလာတတ်သည်။ အိုက်သည် သူ့အပေါင်းအသင်းများနှင့် ထိုကဲ့သို့နေရခြင်းကို အလွန်သဘောကျသူဖြစ်လေ သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မတို့ ပါရီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အချိန် များစွာကုန်သည့်ခရီးဖြစ်၏။ လုံခြုံရေး တာဝန်ခံများက ကျွန်မတို့အား ဗာဆေး မှ ဖြတ်၍ မသွားစေချင်ကြပါ။ ယခုအချိန်အထိ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဂျာမန် လက်မြောင့်တပ်သား အကြွင်းအကျန်များက ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ဆဲဟု သိရ သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့သည် ပါရီသို့ ချောမောစွာပင် ဆိုက်ရောက်

သွားကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် နာမည်ကြီး ချင်အီလက်ဆီ လမ်းတစ်လျှောက် ကားကို မောင်း၍ အတိမ်ဒီဆရီအွန်ဖီသို့ လာခဲ့ကြ၏။

တစ်ချိန်က စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော အိပ်မက်သည် အခုမှန်လေပြီ။ ပါရီသည် လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသော လူထုသည် ဘေးဝဲယာမှ ရပ်၍ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။

အိုက်နှင့် ဘရက်ဒလေတို့ “အညတရ ရဲဘော်အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်” ကို အလေးပြုရန် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည့်အခါ လူထုသည် ထိန်းသိမ်း၍ မရနိုင်လောက်အောင် လှုပ်ရှားလာသည်။

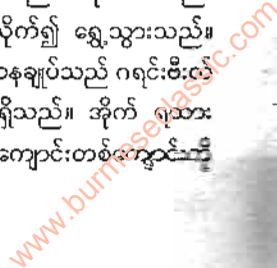
စစ်ပုလိပ် နှစ်ဒါဇင်သည် အလေးပြုပြီး ပြန်ဆင်းလာသော အိုက်ကို မော်တော်ကားဆီသို့ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်အောင် မနည်းအားထုတ်၍ လမ်းရှင်းပေးနေရ၏။ အိုက်ကတော့ အပြုံးမပျက်ပါ။ သို့သော်လည်း သူကားပေါ် သို့ရောက်၍ ကျွန်မကားကို ဂီယာထိုးလိုက်သည့်အခါ ဘုရားတသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ ဒီလူအုပ်ထဲက အသက်ရှင်လျက် ထွက်လာနိုင်လိမ့် မယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့မိဘူး” ဟု ရေရွတ်သည်။ ဘရက်ဒလေကတော့ သူ့အား ပိုင်းပိုင်းလည်နေသော လူအုပ်၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကာ နီးရာ ဂျစ်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်၍ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူ့လူအုပ်ကြားမှ လွတ်မြောက်သွားချိန်တွင် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေးများဖြင့် ပြည့်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချာတာစစ်သို့ အပြန်လမ်းတွင် အိုက်သည် သူ့သား ဖျန် ငယ်ငယ်က ပါရီ၌ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်းကို ကျွန်မအား ပြောပြသွားသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကိုတို့နေခဲ့ကြတာက မြစ်နားက ရပ်တွက်ထဲမှာ၊ ဂျန်နဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် အတိမ်-ဒီ-ထရီအွန်ဖီအထိ မကြာမကြာ လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကိုကို နှစ်ခါထပ်ပြီး ကြည့် မယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး” ဟု သူက ဆိုလေသည်။

ပါရီလွတ်မြောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အဖြစ်အပျက်များသည် အလွန် လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဆက်တိုက် ဖြစ်လာသည်။ အိုက်ကလည်း ရှေ့တန်းမှတပ်များ ရှေ့တိုးသွားတိုင်း သူ့ရုံးကို အမိလိုက်၍ ရွှေ့သွားသည်။ စက်တင်ဘာလဆန်းပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့၏ ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်သည် ဂရင်းဗီးလ် ၌ တည်ရှိ၏။ ရုံးသည် တံငါဆိပ်တစ်ခုအနီး၌ တည်ရှိသည်။ အိုက် ရုထား သည့် အိမ်မှနေ၍ မောင့်စိန်မိုက်ကယ် အမည်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ထိုနေ့မှာ ဌာနချုပ်ဖွင့်သည့်နေ့က အိုက်သည် ဘရက်ဒလေနှင့် တွေ့
ရန်အတွက် ခုတားခံသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ညဗိုးချုပ်လာ
သည့်အခါ ကျွန်တို့အားလုံး အိုက်အတွက် စိတ်ပူလာကြသည်။ ရောက်သင့်သည့်
အချိန်တွင် မရောက်လာ၍ သောကရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ရာသီဥတုအခြေ
အနေတလည်း ဆိုးရွားလျက်ရှိသည်။

ဘရက်ဒလေ၏ ရုံးသို့ ဝိုင်ယာလက်စကပ်ဖြင့် မေးမြန်းသည့်အခါတွင်
လည်း ပြန်သွားပြီဟု အဖြေရသည်။ ညစာအိမ် ပြန်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။
ကျွန်မတို့အနေဖြင့် အခြားစခန်းများနှင့် ဆက်သွယ်မေးမြန်းရန် စီစဉ်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂျစ်ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့၌ လာရပ်သည်။ ရှေ့ခန်းတွင်
ထိုင်နေသူမှာ ဝိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲလျက်ရှိသည်။ လမ်းထင်
ကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာခဲ့ရသည်။

စစ်ရဲနှစ်ဦးက သူ့လက်မောင်းများကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တွဲ၍ ချလာ
ကြပြီး အိပ်ခန်းခုတင်ပေါ်အထိ ပို့ပေးသည်။ မစ်ကီသည် အဝတ်အစားများကို
ခွာတံပြီး ရေပတ်တိုက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ရေနွေးပုလင်းများဖြင့် ကပ်၍ နွေးနွေး
ထွေးထွေးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးသည်။ ကျွန်မတို့က သူ့ကို ဘာမှမမေးကြဘဲ
သူ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားအောင်သာ ဝိုင်း၍ လုပ်ပေးကြပါသည်။

ညစာကို လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ပြင်ဆင်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာပင် စားစေသည်။
ထိုအချိန်ကျမှ ကျွန်မတို့အားလုံး သူ့ခုတင်ဘေး၌ ဝိုင်းထိုင်ကာ သူပြောပြသမျှ
နားထောင်ကြရ၏။ သူ့စီးလာသော လေယာဉ်သည် ရုတ်တရက် စက်ပျက်သွားခဲ့
သည်။ ထိုလေယာဉ်နေရာတွင် အစားထိုးစရာဆို၍ အယ်လ် ၅ အမျိုးအစား
လေယာဉ်သာရှိ၏။ ယင်းလေယာဉ်မှာ ခရီးသည်တစ်ဦးသာ တင်နိုင်သည့်
လေယာဉ်ဖြစ်၏။ အရေးပေါ် ဆက်သွယ်ရေးကိစ္စများအတွက် ခရီးတိုသွားရာ၌
သာ အသုံးပြုသည့် လေယာဉ်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အိုက်က ထိုလေယာဉ်ဖြင့်
ပင် ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ရာသီဥတုက ဆိုးလွန်းသဖြင့် လေယာဉ်မှူးသည်
လေယာဉ်ကွင်းကို ရှာမတွေ့တော့ဘဲ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေသည်။

လေယာဉ်တွင် ထည့်ထားသော ဓာတ်ဆီကလည်း ကုန်ခါနီးပြီ။ နယ်မြေ
အတွင်းရှိ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင်မူ မိုင်းများ မြှုပ်ထားခြင်းရှိမည် မဟုတ်ဟု တွက်
ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ဝင်လယ်ကမ်းခြေတစ်နေရာရှိ သဲပြင်
ပေါ်သို့ ထိုးဆင်းရလေ၏။ အောက်သို့ ရောက်သောအခါ အိုက်နှင့်လေယာဉ်မှူး
တို့သည် လေယာဉ်ကို ဒီရေနှင့် လွတ်ရာသို့ ဆွဲတင်ကြပြန်သည်။ လေယာဉ်ကို

အားသွန်ခွန်စိုက် ဆွဲတင်နေခိုက်မှာပင် အိုက်သည် ရော်လဲဇာ ဒူးတစ်ဖက်
လည်သွားခဲ့လေသည်။ လေယာဉ်မှူးက အိုက်ကိုဖေးမကာ မော်တော်ကားလမ်း
မကြီးဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိုက်၏ ဒူးသည် မခံမရပ်နိုင်
အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေလေပြီ။ လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်သည့်အခါ စစ်ရဲဂျစ်ကား
တစ်စီးနှင့် ဆုံမိကြ၏။

အိုက်သည် နာကျင်မှု ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားရသည်။ သူ့
ဒူးခေါင်းတစ်ခုလုံး အဆမတန် ယောင်ကိုင်းလာသည်။ သက်သာသွားအောင်
နည်းအမျိုးမျိုး လုပ်ကြည့်ပါသော်လည်း မရ။ မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ဆိုးရွားသော
ဒဏ်ရာတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် လန်ဒန်မှ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
သည် စစ်တပ်အရေးပေါ်လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်လာသည်။ အယောင်ကျသွား
ချိန်အထိ အိပ်ရာထဲမှ မထရဟု ညွှန်ကြားသည်။

နောက်ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ဆရာဝန်နောက်တစ်ခေါက်
ရောက်လာပြီး အိုက်၏ ဒူးခေါင်းကို ပလာစတာကိုင်းပေးသည်။ တစ်ပတ်ခန့်
ခြေထောက်ကို အသုံးမပြုဘဲ ထားရမည်ဟု ထပ်မံညွှန်ကြားသွားသည်။ အိုက်က
အိပ်ရာမှ မထဘဲ နှစ်ရက်မျှသာနေ၏။ ထိုခြေထောက်ကို သုံးမူကြောင့် သူ့မှာ
လပေါင်းအတန်ကြာမျှ ဒုက္ခခံခဲ့ရလေသည်။

သူသည် အိမ်ထဲ၌ ချိုင်းထောက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တုတ်တစ်ချောင်း
ဖြင့် ထောက်၍လည်းကောင်း လျှောက်နေရသည်။ လူ့မြင်ကွင်းကိုတော့ သူ
မထွက်ပါ။ အခြားလူများရှေ့၌ မသန်မစွမ်းတစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် ထော့ကျိုး
ထော့ကျိုး သွားနေရသည်ကို သူ အမြင်မခံနိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒဏ်ရာက အဆ
မတန် နာလွန်းသဖြင့် လုံးဝလမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် သုံးလေး
ရက်ကြာမျှ လှဲနေရလေသည်။

ဤ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုကလေးကြောင့် အကောင်းလေးတစ်ခု
တော့ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ် နေနိုင်ခွင့်ရလာခြင်း
ဖြစ်၏။ မနက်ဆိုလျှင် ကျွန်မရုံးသို့ ကားနှင့်ထွက်လာပြီး လုပ်စရာရှိသည်များကို
လုပ်သည်။ ပြီးတော့ အိုက်နှင့် နေ့လယ်စာစားရန် အိမ်ပြန်သည်။ အိမ်ရောက်
တော့ နေ့လယ်စာစားသည်။ သူ့အတွက် ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်
သားထိုင်၍ စကားစမြည်ပြောသည်။ စကားပြောနေသည့်အခါ တစ်ခါတရံ တစ်
ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်းထားသည့်အခါ ကိုင်းထားသည်။ အနမ်းမိုးများ
ရွာသည့်အခါ ရွာသည်။ သို့သော်လည်း ကသောကမျော လုပ်ရသည့် အလုပ်များပါ။
အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်မလာဟု မည်သူက အာမခံနိုင်ပါမည်နည်း။

နောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ရှိလ်ဘတ်စ်ရုံးကို နေ့တန်း တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဗာဆေးမြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်ဖွင့်သော ရုံးသည် ယခင်က ဖွင့်သောရုံးများနှင့် မတူပါ။ အိုက်သည် ဟိုတယ်ထဲခိုင်ယာဒွန်၌ ရုံးဖွင့်ခဲ့၏။ ရုံးခန်းက ကျယ်ဝန်းသဖြင့် လိုက်လာတစ်ခုခြားကာ ကျွန်မအတွက် သီးသန့်ရုံးခန်းလေးတစ်ခန်း လုပ်ထားသည်။

တဲလက်နံနှင့် ကာစီတို့သည် ကျွန်မတို့နှင့်ပါလာသည်။ ကာစီမှာ ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြန်လေပြီ။ ကျွန်မကတော့ လန်ဒန်တုန်းကလိုပင် အမျိုးသမီးအရန်တပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိများနှင့် အတူနေရသည်။ ကျွန်မတို့နေကြသည့်တိုက်ခန်းမှာ လူဝီဘုရင် ၁၄ လက်ထက်က မြင်းစောင်းများလုပ်ခဲ့သော အဆောက်အအုံများတွင် တည်ရှိပါသည်။ အိုက် ရထားသည်အိမ်မှာ ခမ်းနားလှပသော အိမ်တစ်လုံးဖြစ်၍ ယခင်က နာဇီမီးလ်မာရယ် ကားလ်ရှူးဒေါ့ဂျက် ဗွန်ရန်းစတက် နေသွားသောအိမ် ဖြစ်လေသည်။

ဤနေရာရောက်ခါမှ ကျွန်မတို့မှာ အလွန် အရေးပါအရာရောက်သော ဧည့်သည်တော်ကြီးများကြောင့် အလုပ်ရှုပ်ရပြန်၏။ အခုဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ဧည့်သည်နှင့်ပတ်သက်၍ အိုက်၏အမြင်မျိုး ဝင်နေပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ထံလာကြသည့် ဧည့်သည်များထဲမှ အများစုသည် ဝင်မင်စရာကောင်းသူလည်း ပါချင်ပါမည်။ အလွန်ထက်မြက်၍ ထူးချွန်သူများလည်း ပါချင်ပါမည်။ တန်ခိုးအာဏာကြီးသူလည်း ပါချင်ပါမည်။ မည်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုးပင်ဖြစ်စေကာမူ ဧည့်သည်ဟူသည်မှာ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အလုပ်ခွင်မှ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်များကို ပြုန်းတီးအောင် လာ၍ ဖြန့်ပစ်သူများ ဖြစ်၏။ သို့တစလည်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် သူတို့အား ကြိုဆိုကြရ၏။ ဧည့်ခံကြရ၏။ ယဉ်ကျေးစွာ ဆက်ဆံကြရ၏။ ဤကား ဧည့်သည်နှင့်ပတ်သက်၍ အိုက်၏အမြင်ပေတည်း။

အိုက်သည် အလွန်ဖော်ရွေသော အိမ်ရှင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ ဧည့်သည်ကြောင့် တာဝန်တက်ရ၏။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ၏။ အထူးသဖြင့် အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ရောက်လာတတ်သော လွှတ်တော်အမတ်များနှင့် နိုင်ငံရေးသမားများသည် တာဝန်အကြီးဆုံးနှင့် အနှောင့်အယှက်အဖြစ်ဆုံးသော ဧည့်သည်များဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်တွဲ၍ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံချင်တတ်ကြ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ရှုပ်လေတော့သည်။

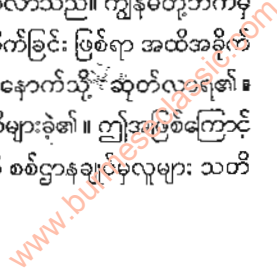
အိုက်သည် ရှေ့တန်းတပ်စခန်းများကို သွားရောက်စစ်ဆေးရာ၌ စခန်းများများ ရောက်လိုသောဆန္ဒ ရှိသည်။ အများအားဖြင့် သူသည် တပ်စခန်းများကို သွားရောက်စစ်ဆေးသည်အခါ ဆယ်ခြောက်နာရီမျှ မရပ်မနားဘဲ သွားတတ်လေသည်။ ကျွန်မတို့သည် မော်တော်ကားဖြင့် ဘရပ်ဆဲနှင့် လူဇင်းဘတ် ကိုလည်း ရောက်သည်။ နန်စီနှင့် အေချင်ကိုလည်း ရောက်သည်။ နေရာတိုင်းကို မရောက်ရောက် အောင်သွားသည်။

ကျွန်မတို့၏တပ်များ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်အခါတိုင်း သူသည်အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာရန် ချက်ချင်းပင် ရှေ့တန်းသို့ ရောက်သွားတတ်၏။ ကားနှင့် သွား၍ မရလျှင် လေယာဉ်နှင့် သွားသည်။ တစ်နေ့တည်းနှင့် သုံးနိုင်ငံအတွင်း၌ ကျင်းပသည့် အစည်းအဝေးသုံးခုကိုလည်း ရောက်အောင်သွား၍ တက်သည်။

အောက်တိုဘာလထဲ ရောက်သောအခါ ကျွန်မသည် အမျိုးသမီး အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မကို ဒုဗိုလ်ရာထူးမှ စခန်းသည်။ ကျွန်မကို ရာထူးတံဆိပ် တပ်ဆင်ပေးရာ၌ အိုက်ကိုယ်တိုင် အခမ်းအနားလေးတစ်ခု ပြုလုပ်၍ တပ်ဆင်ပေးခဲ့၏။ အခုဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မသည် အမျိုးသမီး အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ကားကို မောင်းမိုမလိုတော့ပါ။ မောင်းရဦးမည် ဆိုပါကလည်း ကျွန်မဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါ။ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်အရ ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မသည် အိုက်သွားလေရာနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်မအနေဖြင့် သူ၏ ဒရိုင်ဘာမဟုတ်တော့ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့ဆီသို့ သွား၍ သူနှင့်အတူ နံနက်စာ စားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ ရုံးသို့သွားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ခြားနားချက်ဟူ၍ တစ်ခုသာ ရှိ၏။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဟိုတုန်းကလို မော်တော်ကားရှေ့ခန်း၌ စတီယာတိုင် မကိုင်ရတော့ဘဲ ကားနောက်ခန်းထဲတွင် သူနှင့် အတူတူတွဲ၍ ထိုင်ရသည်။

ခရစ္စမတ်မတိုင်မီကလေးတွင် အိုက်က သူ၏ပဉ္စမမြောက် ကြယ်ပွင့်ကို ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မအား အသိပေးသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း စစ်ပွဲ၏ ကောင်းသောအခြေအနေသည် အဆိုးဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့ဘက်မှ အားအနည်းဆုံးသော နေရာများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်ရာ အထိအခိုက်အကျအဆုံးများခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့တပ်မှာလည်း နောက်သို့ ဆုတ်လှားရ၏။ ဤတိုက်ပွဲသည် နောင်သောအခါ ဘာရှိစစ်ပွဲဟု လူသိများခဲ့၏။ ဤအဖြစ်ကြောင့် အိုက် နောက်ထပ်ရလာသည့် ကြယ်ပွင့်အကြောင်းကို စစ်ဌာနချုပ်မှလူများ သတိမထားမိလိုက်ကြပါ။

တကယ်တော့ ကြယ်တစ်ပွင့် ထပ်တိုးလာခြင်းသည် အလွန်ကြီးမားသော တာဝန်ကြီးတစ်ခုပင် သူ့ဝန်းပေါ် တင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အိုက်အနေဖြင့် တပ်မတော်၏ ခိုလှုံချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခြင်းမှာ အမြင့်ဆုံးသော ရာထူးကို ရခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအချိန်လောက်မှာပင် သူက ကျွန်မကို ရုံးခန်းထဲခေါ်သည်။ “ကို ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ မင်းအကြောင်း ပြောခဲ့တယ် ကေး”ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို ကြည့်၍ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပြုံးသည်။ “မင်းလည်း တံဆိပ်တစ်ခု ရလိမ့်မယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်က ပြောတယ်၊ မင်းကို ဗြိတိသျှအင်ပါယာ တံဆိပ်တစ်ခု ပေးလိမ့်မယ်တဲ့”

ကျွန်မအနေဖြင့် တံဆိပ်တစ်ခု ရဖို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့သော တိစ္ဆာဖြစ်သည်။ ဆုတံဆိပ်ဆိုသည်မှာ အထူးခြား အပြောင်မြောက်ဆုံးသော တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်သူများသာ ရသင့်ရထိုက်သည် အရာဖြစ်၏။ ကျွန်မလို ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက် ရသင့်သည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မက ကျွန်မ၏ အယူအဆကို အိုက်အား ပြောပြသည်။ အိုက်က သူ့ကျောနှင့် ကုလားထိုင်ကို မှီလိုက်ပါသည်။ “မင်းရဲ့အတွဲ အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ မင် သဘောမပေါက်ဘူးလို့ ကို ထင်တယ်။ ကိုနဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်ကတော့ ဒီတန်ဖိုးကို နားလည်ကြတယ်။ တိုသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် ဒီစကားတွေကို ပြောမနေတော့ဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ပြောမယ်” ကျွန်မသူပြောသော အကြံကို လက်ခံလိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် ဝန်ကြီးချုပ်ထံသို့ တံဆိပ်ချီးမြှင့်ခံရမည်ကို သိရ၍ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာမိကြောင်းနှင့် ဂုဏ်ယူမိပါကြောင်း စာတစ်စောင်ရေးလိုက်ပါသည်။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ အာဒင်းနက်စ်ဒေသ အခြေအနေကို ကျွန်မတို့ဘက်မှ ပြန်လည် ထိန်းသိမ်းလာနိုင်ခဲ့၏။ ဘပြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်မတို့တပ်များဘက်မှ အသာစီးရလာခဲ့ပြန်သည်။ အိုက်ကလည်း သူ့ရုံးကို ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်နှင့်နီးသော နေရာသို့ ရွှေ့ဖို့ စဉ်းစားလာပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရှိလ်ဘတ်စ်ရုံးကို ရုံးစံမြို့သို့ ရွှေ့သည်။

ဤမြို့သည် ရန်ပိန်မြို့တော်ဟု လူသိများသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။ ရုံးဖွင့်ထားသည့်နေရာမှာ အုတ်နီနီများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကား အသွားအလာများသော မြို့လယ်လမ်းမကြီးနှင့် ကပ်နေသဖြင့် အချိန်ရှိသမျှ ထရပ်ကား သံများနှင့် ဆူညံလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အိုက်ကတော့ ထိုနေရာကို ချစ်သည်။ ပါရီမြို့နှင့် အလွန်နီးသော ဗာဆေးမြို့ကို

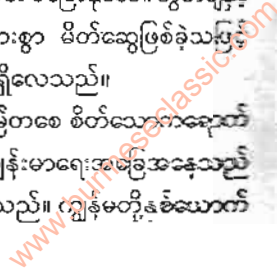
မူ သူ သဘောမကျချေ။

ရုံးစံမြို့သို့ရောက်သောအခါ အိုက်က ကျွန်မကို ဒု-ဗိုလ်မှ ဗိုလ်ရာထူးသို့ တိုးပေးပြီး သူ၏ (ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်) အဖြစ် တာဝန်ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် သမိုင်းတွင် ကြယ်ငါးပွင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ပထမဆုံး အမျိုးသမီး (ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်)အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ (ကိုယ်ရံတော်ဗိုလ်)အတွက် သီးခြား တံဆိပ်တစ်ခုထားခဲ့ရာ ထိပ်မှ လင်းယုန်ငှက်နားနေသော အပြာရောင်ဒိုင်းပေါ်တွင် ကြယ်ငါးပွင့် တပ်ထားသော တံဆိပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ထိုတံဆိပ်ကို တပ်ဆင်ရသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အောင်မြင်မှုများမှာ ဆက်တိုက်လာလျက် ရှိသည်။ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကြီးများ အနှံ့အပြား၌ ရှိနေသေးသော်လည်း ကျွန်မတို့ဘက်မှ အပေါ်စီးရနေသည့် အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။ အိုက်မှာ ခရီးသွားရလွန်းအားကြီးသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်နေရာရောက်နေမှန်းလည်း မသိ၊ မနက်တိုင်း ဘယ်အချိန် အိပ်ရာထမိမှန်းလည်းမသိ ဖြစ်နေပြီဟု ရယ်စရာအဖြစ် မကြာခဏပြောတတ်၏။ သူ့ဒူးမှ အနာဟောင်းသည် ပြန်ထလာပြီး သူ့ကို ဒုက္ခပေးလာပြန်သည်။ အအေးလည်း မကြာခဏမိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ အအေးမိရာမှ တုတ်ကွေးဖျားဝင်ပါလေတော့သည်။ ဤကြားထဲတွင် ကျော၌ ပြည့်တည်နေသော အနာက အနှောင့်အယှက် ပေးလွန်းသဖြင့် ဆေးခန်းသို့သွား၍ ခွဲရသည်။ ခွဲရသည်မှာ အသေးအမွှားမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ခွဲထားသည့်နေရာက ကျယ်လည်းကျယ် နက်လည်းနက်သဖြင့် ပြန်၍ချုပ်ယူရ၏။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် အိုက်၏စိတ်သည် လက်တစ်ဆစ်မျှသာ ရှိလေတော့သည်။

အကယ်၍ ဘွတ်ချိုသာ သူ့အနား၌ ရှိမည်ဆိုပါက အိုက်ကို စိတ်သက်သာရအောင် ဖျောင်းဖျနိုင်စရာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဘွတ်ချိုမှာ မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု၏ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဌာနတွင် ယာယီတာဝန်ကျလျက်ရှိသည်။ လက်ရှိအကြံပေးအရာရှိဖြစ်သော ဂျင်မီဝေါ့တ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါနှင့် ဘွတ်ချိုတို့လောက် မရင်းနှီးသဖြင့် နေရာတိုင်းတွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောနိုင်ပေ။ ဘွတ်ချိုနှင့် အိုက်မှာမူ စစ်ကြီးမဖြစ်မီကတည်းက နှစ်ပေါင်းများစွာ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သဖြင့် မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို တာရင်းတနှီး ပြောရဆိုရ ရှိလေသည်။

ဘီတလ်နှင့် ကျွန်မတို့သည် သူ့အတွက် အခြံတစေ စိတ်သောကနေထုတ်နေကြရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာရေးအခြေအနေသည် အဆိုးဆုံးသို့ရောက်နေပြီဟု ကျွန်မတို့တွက်နေမိကြသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်

သည် အိုက်၏ စိတ်အခြေအနေနှင့် ကာယပိုင်းကျန်းမာမှု အခြေအနေကို အခြေ
 တစ်နေ့အကြောင်းသည်။ ဘိတ်လဲကတော့ ဤပုံအတိုင်းဆက်သွားလျှင် ဗိုလ်ချုပ်
 ကြီးသည် စိတ်အားပြတ်သည်အဖြစ်နှင့်ကြုံဖို့ နီးစပ်နေပြီဟု တစ်ထစ်ချပြောလျက်
 ချီ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဤပြဿနာသည် သူ့ဘာသာ အလိုအလျောက် အခြေ
 ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အမေရိကန်သူဌေးတစ်ဦးက ပြင်သစ်နိုင်ငံ အရှေ့တောင်
 ပိုင်းရှိ အပန်းခြံဧည့်သည်တွင် သူပိုင်အိမ်တစ်လုံးရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
 စိတ်အပန်းခြံ အနားယူလိုပါက ထိုအိမ်ကို အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း ပြောလာသည်။
 အခက်အခဲ ဟူ၍ တစ်ခုသာရှိတော့သည်။ အိုက် သဘောတူအောင် နားချရမည့်
 အခက်အခဲပင် ဖြစ်သည်။

သူ အနားယူဖို့ လိုအပ်ကြောင်း နားဝင်အောင်ပြောရသည်မှာ လေးရက်
 တိတိကြာသည်။ ဘိတ်လဲသည် စကားကို တည့်တည့်ပြောတတ်သူဖြစ်ရာ ဗိုလ်ချုပ်
 ကြီး အနေဖြင့် အနားမယူပါက စိတ်အားပြတ်သည့်အဖြစ်နှင့် မကြာခင် ကြုံရ
 လိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။ အိုက်သည် ရူးရူးရှဲရှဲဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း
 ဘိတ်လဲက ဤတစ်ကြိမ်တွင် အလျော့မပေး။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်
 သင့်ပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေပြီ။ သွေးတိုးကျတော့
 လည်း သွေးက တောက်လျှောက်တက်နေပါတယ်။ အခန်းထဲမှာတောင် ကောင်း
 ကောင်း မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သတိထားမိပါရဲ့လား။” ဟု ဇွတ်တိုးပြော
 သည်။ ဘိတ်လဲ၏ စကားမှာ မှန်ပါသည်။ လူအများရှေ့ ထွက်သည့်အခါ
 အိုက်သည် သူ့စိတ်သူ့ အားတင်းပြီး ဟန်မပျက်အောင် နေသွားနိုင်သော်လည်း
 ရုံး သို့မဟုတ် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်
 တော့ပဲ အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်သွားသည်က များ၏။ လမ်းလျှောက်မိလျှင် ဒူးက
 အဆမတန် နာလာတတ်သည်။ သူသည် ဘိတ်လဲကို ချက်ချင်းပင် အရှုံးပေးသည်။
 မတ်လအလယ်ခန့်တွင် ကျွန်မတို့သည် အပန်းခြံစခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။
 ကိန်းစံမြို့ရှိ အမေရိကန်သူဌေး၏ ဆော့လီဗင်ဂေဟာသည် နန်းတော်တမျှ
 ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောအိမ် ဖြစ်သည်။ ဤဂေဟာအတွက် ဒေါ်လာသုံးသိန်းကျော်
 မှု ကုန်ကျခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ အသေးအဖွဲ့မှစ၍ လိုလေသေးမရှိအောင် စီမံ
 ထားလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဘရက်ဒလေသည် ကျွန်မတို့နှင့် လိုက်လာသည်။
 ရုသ်ဘရစ်၊ အိသဲလ် ဝက်စတာမန်းနှင့် အခြားလူ နှစ်ဦး သုံးဦးပါ လိုက်လာကြ
 သည်။ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ခရီးအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။
 ကျန်းမာရေး အခြေအနေ သိသိသာသာကြီး ကျဆင်းနေပြီဖြစ်သော အိုက်သည်

ဂေဟာအပြင်သို့ မထွက်နိုင်ပါ။ ပထမရောက်စ နှစ်ရက်တွင် တစ်နေ့လုံး အိပ်
 နေသည်က များ၏။ အိပ်ရေးဝသည့်အခါ အစာထစားပြီး အညောင်းပြေသဘော
 ဖြင့် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်သို့ ထွက်၍ လမ်းလျှောက်သည်။ အများအားဖြင့် နေ့လယ်
 ဘာကို ဆင်ဝင်မှာပင် စားလေ့ရှိ၏။ ပြီးတော့ ဝိုင် သုံးလေးခွက်သောက်ကာ
 အိပ်ရာပြန်ဝင်သည်။ နှစ်ရက်မျှ ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့
 လက္ခဏာမှာ လူရုပ်နှင့် တူလာသည်။

ကျွန်မတို့နှင့်ပါလာသော လူစုသည် အပြင်သို့ထွက်၍ လည်ကြပတ်ကြ
 သော်လည်း ကျွန်မကတော့ မွန်တီကာလိုသို့သွားသည့် ခရီးတစ်ခေါက်တွင်သာ
 လိုက်သည်။ ကျန်ခရီးများတွင် ကျွန်မ မလိုက်ပါ။ အချိန်ရှိသမျှ အိုက်အနီး၌သာ
 နေခဲ့ပါသည်။ သူ့အတော်ကလေး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည့်အခါ တစ်နေ့
 လုံး ဆင်ဝင်အောက်တွင် ထွက်ထိုင်ကာ မြေထဲပင်လယ်၏ အလှကို ငေးမောရင်း
 ရောက်တတ်ရာရာ စကားပြောကြသည်။ ဝိုင်းအရသာခံရင်း နေစာလှုံကြသည်။

တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်မက ဘရစ်ချဲဖဲကစားဖို့ ပြောကြည့်
 သည်။ သူ ခေါင်းခါသည်။ “ဖဲချုပ်ပေါ်မှာ အာရုံစိုက်လို့ မရသေးဘူး ကေ။” ဟု
 ပြောသည်။ “ကို လုပ်ချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒီနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်
 နေချင်တယ်။ ဘာကိုမှလည်း မတွေးချင်ဘူး။ ကို ဘာကိုမှ အာရုံစိုက်လို့မရဘူး။
 ကိုစိတ်ဟာ ရှုပ်ထွေးနေသလိုပဲ။ အားလုံး ဝါးနေတယ်”

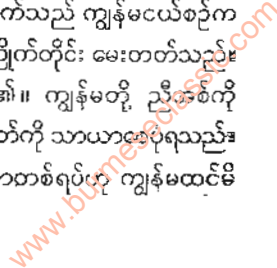
“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပင်ပန်းလွန်းအားကြီးလို့ ဖြစ်နေတာပါ”

“ကို ဘာကိုမှ အာရုံစိုက်လို့မရမယ် မထင်တော့ဘူး။ ဒီနေရာကို ရောက်လာ
 ကတည်းက အဲသလိုပဲ စိတ်က ဖြစ်နေတယ်”

“အို ... မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

သူ သက်ပြင်းချသည်။ “ဒီကို ရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး အဲသလိုပဲ တွေးနေမိ
 တယ်” ဟု သူက ဆက်ပြောသည်။ “မင်း ဘာပြုလို့ မင်းငယ်ငယ်တုန်းက
 အကြောင်းတွေကို မပြောတော့တာလဲ။ မင်းပြောပြရင် ကို စိတ်ဝင်စားချင် စိတ်ဝင်
 စာလာမှာ”

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်မ သတိရလာသည်။ အိုက်သည် ကျွန်မငယ်စဉ်က
 အိုင်ယာလန်တွင် နေခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကို ကြုံကြိုက်တိုင်း မေးတတ်သည်။
 ပြောပြလျှင်လည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တတ်၏။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်ကို
 မောင်နှမများ၏ ကလေးဘဝက အဖြစ်များသည် သူ့စိတ်ကို သာယာစေပုံရသည်။
 ယခုကဲ့သို့ ပြောလာခြင်းသည် ကောင်းသောလက္ခဏာတစ်ရပ်ဟု ကျွန်မထင်မိ
 သည်။

“ကျွန်မ ပြောပြရဦးမယ်။ အခု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သလို ကျွန်မလည်း တစ်ကြိမ်တည်း ဖြစ်ဖူးတယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့။ ကျွန်မအစ်မ အိမ်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ မြင်းကို ကုန်းနီးမပါဘဲ စီးလေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိမ်ကိုပတ်ပြီး မြင်းအပြိုင်စီးကြတယ်။ ကျွန်မ မြင်းထဲ ခြေခေါက်ပြီး လဲပါလေရော။ ကျွန်မ မြင်းပေါ်ကနေပြီး တလိမ့်ကောက်အောင် ပစ်ကျတယ်။ ခေါင်းနဲ့ မြေကြီးနဲ့ ဆောင့်မိတော့ အတော့ကို နာတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျတယ်ဆိုတာ အဆန်းမဟုတ်တော့ဘူး။ မြေလတ်အင်္ဂါတစ်ခုခု မကျိုးပဲ့လိုကတော့ ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကျွန်မ ကျတာက သိပ်မသက်သာဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေလို့ မနည်းအားယူပြီး ထရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခိုက်မိတာတော့ မရှိဘူး။ ညကျလို့ ကျွန်မ တစ်ရေးနီးလာတော့ နေမကောင်းချင်သလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ ဆရာမက သိတော့ ကျွန်မကို ဆူတာပေါ့။”

“ဦးနှောက်ကို ထိသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့” ဟု အိုက်က ပြောသည်။
 “ဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ...အဲဒီတုန်းကတော့ ဘယ်သိမှာလဲ။ ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်နေတာ ရက်တော်တော်ကြာတယ်။ ခေါင်းကလည်း ဘာမှတော့ လို့ မရသလိုဘဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျတော့လည်း ကောင်းသွားတာပဲ” ဟု ကျွန်မက ပြောပြသည်။ “ဒါနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကော မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျဖူးဘူးလား” ဟု မေးမိ၏။

“သိပ်ကျူးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ ခေါင်းနဲ့မကျဘူး။ ကျူးတာမှ ခဏခဏပဲ။ ကို ငယ်ငယ်တုန်းက အမဲလိုက်တာ သိပ်ဝါသနာမပါဘူး။ မြေခွေးပေါက်စလေးတွေနောက်က အမဲလိုက်တဲ့အလုပ်ကို တယ်ပြီးမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမဲလိုက် ကပွဲတွေကျတော့ သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ကို အမြဲ သွားလေ့ရှိတယ်။ လူတိုင်းလည်း ကကြတာချည်းပါပဲ။ လူကြီးရော လူငယ်ပါ အသက်အရွယ်မရွေး ကြိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ယောကျ်ားတွေက ပန်းနုရောင် ကုတ်အင်္ကျီတွေ ဝတ်ပြီး ကကြတာ။ ကို ကတော့ အပြာရောင်ပဲ ဝတ်တယ်။ သူတို့လို ပန်းရောင် မဝတ်ရလို့လည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကိုတို့တောင်ပိုင်းမှာက အဝတ်အစား အသွေး အရောင်လှဖို့ သိပ်ပြီး အလေးထားကြတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်မလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလိုပါဘဲ။ သိပ်ပြီးကြိုက်တဲ့ အဝတ်အစား ရယ်လို့ မရှိသလောက်ပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဂါဝန်အောက်နား ကားကားဆိုရင် ကျွန်မ သိပ်သဘောကျတယ်။ ဝေးလော့ အကမျိုး ကတဲ့အခါ ဂါဝန်အောက်နားကားလေး လှလေပဲ”

“ဝေးလော့ အက” ဟု အိုက်က ရေရွတ်သည်။ “အဲဒါ ဘယ်လိုအကမျိုးလဲ”

“အို... သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အကပေါ့။ ကတဲ့လူတွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲပြီး ပိုင်းကြီးပတ်ပတ် လှည့်ကရတာ။ ပိုင်းကြီးပတ်ပတ် လည်တဲ့အခါမှာ ရှေ့လှည့်သွားလိုက်။ နောက်ပြန်လှည့်လိုက် လှုပ်သွားရတယ်။ ဒီမှာကြည့်၊ ကျွန်မ ကပြမယ်”

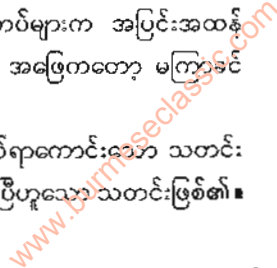
ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျွန်မ ထိုင်ရာမှထပြီး သူသဘောပေါက်သွားအောင် လက်တွေ့ကပြသည်။ အိုက်က ကျွန်မလုပ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ရယ်ပါလေသည်။ ဤဂေဟာသို့ ရောက်ကတည်းက သူပထမဆုံးအကြိမ် ရယ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“မင်း စင်ပေါ်တက်ပြီး ကသင့်တယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “ကိုအတွက်တော့ ရယ်စရာ အကောင်းဆုံး မြင်ကွင်းတစ်ခုပဲ”

သူ့ကို အခုလို ရယ်အောင်လုပ်နိုင်သည့်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာလှသည်။ ထိုညက ညစာစားအပြီးတွင် သူက ကျွန်မတို့အား လှမ်းပြောသည်။ “ညတိုင်း မင်းတို့က ထွက်လည်။ ငါက စောစောအိပ်ရာဝင်ဆိုတဲ့ အလုပ်ကို ငါတော့ စိတ်ကုန်လာပြီ။ ကနေ့ည မင်းတို့ဘယ်မှမသွားဘဲ အဘိုးကြီးနဲ့ ဖဲမစားချင်ကြဘူးလား” ကျွန်မတို့အဖို့ ထိုညသည် ပျော်စရာကောင်းသောည ဖြစ်သည်။ အိုက်အနေဖြင့် ဖဲချပ်များအပေါ်၌ အာရုံစူးစိုက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ အတွဲကပင် နိုင်သည်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှ ကုန်သောအခါ သူ့အခြေအနေသည် သိသိသာသာကြီးတိုးတက်လာသည်။

ကျွန်မတို့ ရိုးစံသို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် အခြေအနေ အရပ်ရပ်သည် ဆက်လက် ကောင်းမွန်လျက်ပင် ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ တပ်များသည် ရိုင်းမြစ်ကို ကျော်ဖြတ်သွားကြပြီဖြစ်၏။ ဂျာမန်တို့သည် သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးနေကြရပြီ။ သူတို့သည် စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျနေကြပြီဖြစ်သည်။ လူများစုမှာ လက်နက်ပင် ချနေကြလေပြီ။ သူတို့အနေဖြင့် ဘယ်နေရာမှာမှ စုစုစည်းစည်း မရှိကြတော့။ အားလုံး ကစင်ကလျား ဖြစ်နေကြပြီ။ သို့သော်လည်း ဟိုတစ်ခုသည်တစ်ခု ကွဲနေသည့် သူတို့လူစုကို ကျွန်မတို့တပ်များက အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အဖြေကတော့ မကြာခင် ထွက်ပေတော့မည်။

တစ်ရက်တွင် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာကောင်းသော သတင်းတစ်ခု ရောက်လာသည်။ သမ္မတကြီးရုစဉ် ကွယ်လွန်ပြီဟူသော သတင်းဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့အားလုံး တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဤဆုံးရှုံးမှုအတွက် လူတိုင်းပင် နှမြောတသခြင်း ဖြစ်ကြသည်။ အောင်ပွဲသည် ကျွန်မတို့နှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာ၌ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ဤအချိန်ကျမှ ယခုလို ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ကာ ယုကျုံးမရ ဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်မနှင့် အယ်လ်ဂျီးရီးယား တွင် ဆွေ့ခွဲကြသည့်က အလွန်အရေးပါအရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ် တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယခု သူ ဆုံးပြီဟူသောသတင်း ကြားရသည်အခါ ကျွန်မမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ဝင်ကြည့်တွင် အလွန်လှုပ်မြန်စွာ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေများအရ သမ္မတကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းပူဆွေးဖို့ အချိန်အနည်းငယ်မျှသာ ရှိခဲ့ကြပါသည်။ ဂျာမန်တပ်များဘက်မှ လက်နက်ချရေးအတွက် ဆွေးနွေးနေကြပြီဖြစ်၏။ မှန်ပါသည်။ သူတို့ လက်နက်ချကြတော့မည်။ ထိုနောက် ဟစ်တလာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေပြီ ဟူသော သတင်းကို ကျွန်မတို့ ကြားရလေသည်။

စစ်ဌာနချုပ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း သာယာပျော်ရွှင်မှုများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ဂျာမန်များ လက်နက်ချမည် အရေးမှာ ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်ဟု ကျွန်မတို့ သိနေကြပြီ။ သို့သော်လည်း ထိုရက်ပိုင်းသည် မည်မျှလောက် ကြာလိမ့်ဦးမည်နည်း။

ဂျာမန်များသည် သူတို့လက်နက်ချဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီဟူသော သတင်းကို လူအများသိရအောင် လွှင့်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ဂျာမန် ဗိုလ်ချုပ်များသည် သူတို့လိုချင်သော အခွင့်အရေးများ ရရှိရေးအတွက် ဈေးဆစ်နေကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပဏာမ ဆွေးနွေးမှုများ ပျက်ခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဂျာမန်ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အဲလ်ဒရက် ဂျော့ဒ်နှင့် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟန်းစ်ဂျော့ဗွန်ဖရိုက်ဘတ်ဂ်တို့သည် ရီဗြို့ဇသင်ကျောင်း၌ ဖွင့်ထားသော ကျွန်မတို့၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌ လက်နက်ချစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် မေလ ၇ ရက်နေ့ နံနက် ၂ နာရီ ၄၁ မိနစ်အချိန်တွင် ဂျာမန်များက တရားဝင် လက်နက်ချခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ဂျာမန်တို့သည် မည်သည့်အာမခံချက်နှင့် ကတိပြုချက်ကိုမှ မရရှိဘဲ ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချခဲ့ကြရလေသည်။

အိုက်သည် ရုံးခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်ကတည်းက ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းသလားလျက် ရှိသည်။ ကျွန်မကတော့ သူ့အခန်းထဲရှိ ကျွန်မစားပွဲ၌ ထိုင်နေသည်။ တဲလက်ခံသည် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်နားတွင် ဝပ်လျက်ရှိ၏။

နံနက် ၃ နာရီခန့်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး၍ ခန်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာနေသော ဂျာမန်များ၏ ခြေသံများကို ကျွန်မတို့ ကြားနေကြရလေသည်။ ရှေးဦးစွာ သူတို့သည် ကျွန်မ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ၏ ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ စစ်သေနာပတိချုပ်၏ အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ရုံးခန်းထဲ ရောက်သော် ခြေဖောက်ချင်းရိုက်၍ အလေးပြုကြသည်။

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်၏ အမှတ်လက္ခဏာများဖြစ်သော ဤလူစုအပေါ်တွင် ကျွန်မ စက်ဆုပ်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ဘွတ်ချ်နှင့် ကျွန်မသည် အိုက်၏ ရုံးခန်းအဝမှ ရပ်ကာ စောင့်နေကြပါသည်။

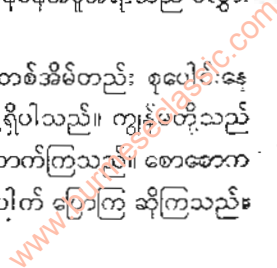
စစ်သေနာပတိချုပ်၏ အသံသည် အေးစက် တင်းမာလှပါ၏။ “အခု လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်နက်ချ စာချုပ်စာတမ်းတွေထဲမှာ ဖော်ပြထားတဲ့အချက် အလက်တွေကို နားလည်ကြသလား” ကျွန်မ ကိုယ်စားပွဲ ကိုယ်ပြန်လျှောက်လာပြီး အိုက်ပြောသွားသည့် စကားများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲ ရေးသွင်းသည်။ “နောက်ပိုင်းကျရင် အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက်တွေ ထုတ်ပေးမယ်၊ အဲဒီထုတ်ပေးတဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကို သစ္စာရှိစွာနဲ့ လိုက်နာရမယ်”

သူ့စကားမှာ ဤမျှသာဖြစ်သည်။ အိုက်သည် သူ့ရှေ့၌ ရပ်နေသော ဂျာမန်များကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ သူတို့က အိုက်ကို အလေးပြုသည်။ ပြီးတော့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ကျွန်မ၏ စားပွဲအောက်မှ တဲလက်ခံက ထဟိန်းသည်။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် အိုက်၏ရုံးခန်းထဲ၌ လူတွေ ပြည့်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာများလည်း အိုက်ကိုပိုင်း၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲမှ လူစုလူဝေးသည် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။ စောစောက ဆူညံလှုပ်ရှားနေသော အခန်းသည် ပြန်လည် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။

အိုက် သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာသည်။ “ရှန်ပိန်သောက်ရမယ့် အဆိန်ရောက်ပြီ” ဟု အိုက်က ရေရွတ်သည်။ သူ့အသံသည် အောင်မြင်မှုတွင် ယစ်မူးနေသည့်အသံမျိုး မဟုတ်ပါ။ သတင်းထောက်များက ဝိုင်းဝိုင်းလည် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးနေစဉ်ကလည်း သူ့မျက်နှာထားနှင့် သူ့အပြုအမူ ဟန်ပန်အမူအရာသည် ပလွားခြင်း အလျဉ်း မရှိခဲ့ပါ။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တစ်အိမ်တည်း စုပေါင်းနေကြသည့် ကျွန်မတို့လူစုမှာ ဆယ်ဦး ဆယ့်နှစ်ဦးခန့်ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် အိမ်ထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝိုင်းထိုင်ကာ ရှန်ပိန်သောက်ကြသည်။ စောစောက တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြ ဆိုကြသည်။

အဖြစ်ကတော့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည့်အဖြစ် မဟုတ်ပါ။ မည်သူမျှ
 လည်း ရယ်မောခြင်း မရှိပါ။ မည်သူမျှလည်း မပြုံးကြပါ။ အားလုံးပြီးဆုံးသွား
 ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ဘက်မှ အနိုင်ရ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ရရှိခဲ့သည့်
 အောင်ခြင်ခွာ ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်ပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့
 အရသာရှိသည့် အောင်မြင်မှုမဟုတ်ပါ။ လူပေါင်းမြောက်မြားစွာ အသက်ဆုံးရှုံးရ
 သည့် အောင်မြင်မှုဖြစ်ပါ၏။ အဆောက်အအုံပေါင်း များစွာနှင့် ပစ္စည်းပေါင်း
 များစွာ ပျက်စီးပြီး ရရှိခဲ့သည့် အောင်မြင်မှုဖြစ်ပါ၏။ လူတိုင်းလူတိုင်း ပြန်မထူ
 ထောင်နိုင်လောက်အောင် အကြီးအကျယ် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးပင်ပန်းပြီး ကျန်ခဲ့သည့်
 အောင်မြင်မှု ဖြစ်ပါ၏။

□

(၂၆)

“ငါတို့ ပြဇာတ်တစ်ပွဲလောက်တော့ ကြည့်ရအောင်” ဗွီအီးဒေး အပြီး
 ရက်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်မတို့အား ပြောသည်။ “ခပ်ပေါ့
 ပေါ့ ဇာတ်မျိုးပေါ့၊ ဟာသပြဇာတ်တစ်ခုခုပေါ့။ လန်ဒန်သွားချင်တယ်။ လူတိုင်း
 ဗွီအီးဒေးအတွက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ ကျင်းပနေတယ်။ တို့များကော အထိမ်းအမှတ်
 အဖြစ် ပျော်ပွဲတစ်ခု လုပ်သင့်တာပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့” ဟု ကျွန်မက ထောက်ခံသည်။ “ဘယ်နေ့သွား
 မလဲ”

“အမြန်ဆုံးသွားကြမယ်”

ထိုအချိန် ဂျွန်တစ်ယောက် (အိုက်၏သား) ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာသည်
 မှာ ရက်အနည်းငယ်မျှ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အင်္ဂါနေ့တစ်နေ့ တစ်မနက်ခင်းတွင်
 အိုက်၊ ဂျွန်၊ ဂျင်မီဂေါ့တ်၊ ဗိုလ်ချုပ် ဘရက်ဒလေးနှင့် ကျွန်မတို့သည် လန်ဒန်
 သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဂျင်မီသည် ရိုးစံမြို့မှ အကောင်းဆုံးရှန်ပိန် ဆယ်နှစ်ပုလင်း
 ကို ယူလာခဲ့၏။ နော့သော့ပုလင်းပါလာကြောင်း အသိပေးသည်။ အကောက်ခွန်
 အရာရှိများက မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်ကြသည်။ အကောက်ခွန် အများကြီးချလိုက်မည်
 ဟူသော သဘောမျိုးဖြစ်၏။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါရဲ့ ဗွီအီးဒေးပါတီပွဲအတွက် ယူလာတာ
 ပါ” ဂျင်မီက အမှန်အတိုင်းပင်ပြောပြသည်။ အကောက်ခွန်အရာရှိများ၏ အာရုံ
 သည် သူတို့ မြင်ဖူးကြားဖူးနေကြသော အိုက်၏ အမည်ကြောင့် ရှန်ပိန် ဆယ်
 နှစ်လုံးကို မေ့သွားကြပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့ တယ်လီဂရပ်ကော့တိတ်ချ်သို့ တန်းသွားကြသည်။ ကျွန်မတို့
 အဖို့တော့ နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်၏။ အိုက်နှင့် ကျွန်မသည် ကစ်အိမ်လုံး ထောင့်

ကြို ထောင်ကြားမကျန် လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ သူ၏ဂေါက်ရိုက်ပစ္စည်းများသည် ခြေရာလက်ရာ မပျက်ပါ။ “အမှတ် ဆယ့်သုံးကျင်းထဲကို ဂေါက်သီးတစ်ချက် ရိုက်ပြီ။ တွင်းစိမ် ကြည့်လိုက်ချင်သေးတယ်” ဟု အိုက်က ပြောသည်။ နှစ်ယောက် သား ခေါက်တွင်းဘက်သွား၍ တွင်းစိမ်ကြည့်ကြပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့ လက် ဖျတ်နေကြပါပြီ။ ခေါက်ရိုက်တန်ကို မကိုင်ခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါ သေး။ ခေါက်တွင်းမှ အပြန် ဟိုတုန်းက ကျွန်မတို့ထိုင်နေကျ ခုံတန်းလျားအနီး မှ ဖြတ်လာရသည်။ အိုက်က ကျွန်မလက်ကို လှမ်းဆွဲထားပြီး “လာစမ်းပါဦး။ ဟိုတုန်းက တို့ထိုင်နေကျ နေရာလေးမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်ကြရအောင်” ဟု ပြောသည်။

ဤခုံတန်းလျားလေးတွင် ကျွန်မတို့ သတိရစရာ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ် ကလေးများ ရှိနေသည်။ တချို့အဖြစ်အပျက်ကလေးများသည် ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးစရာ ကောင်း၍ တချို့ကျတော့ ဝမ်းနည်းစရာ။ အိမ်ဘက်မှ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက် လျှင် မမြင်နိုင်သည့် ဤနေရာလေး၌ ကျွန်မတို့ထိုင်၍ စကားအများကြီး ပြော ဖူးကြသည်။ ထိုနေရာသည် အိုက်က သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ကြုံခဲ့ရဖူးသမျှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အဖြစ်တစ်ခုကို ပြောပြခဲ့သည်နေရာ ဖြစ်သည်။ တခြား အဖြစ်တော့ မဟုတ်။ သူ၏ သားဦးလေး အိုက်ကီသည် အသားဝါရောဂါဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည့် အဖြစ်။ အိုက်သည် ယခုအချိန်အထိ ထိုသားကို မမေ့နိုင်သေး။ ပြီးတော့ ဤနေရာသည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ရင်ထဲ၌ လျှို့ဝှက်ထားရသမျှ အကြောင်းအရာများကို ဖလှယ်သည့်နေရာ။

အိုက်က ကျွန်မကို မေးသည်။ “ကို တဲလက်ခံကို ခွေးဂေဟာက ပြန်ခေါ် လာတဲ့နေ့က ဘာတွေ ပြောခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မင်းမှတ်မိသေးလား။”

- “ကလေးရဖို့အကြောင်း မဟုတ်လား။”
- သူက ခေါင်းညိတ်သည်။
- “တကယ်ရချင်တာလား။”
- “တကယ်ရချင်တာပေါ့။”

တကယ်တမ်းကျတော့ ဤကိစ္စမှာ လွယ်သည် မဟုတ်။ အကယ်၍ ကလေးရလာခဲ့သည်ရှိသော် ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာက သေးမည် မဟုတ်ပါ။ သူကတော့ တကယ်ရချင်သည်ဟု ဆိုနေသည်။ သူသည် စကားကို မဆင်မခြင် မစဉ် စားတဲ့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောတတ်သည့် လူစားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ ဆိုခဲ့ပေ မြဲပေဟူသော လူစားဖြစ်၏။

သူ့အနေဖြင့် သူ့ဇနီးနှင့် လမ်းခွဲမည်ဟုများ စဉ်းစားထားလေသလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ ပြဿနာမှာ စဉ်းစားရမည့် အချိန်တော့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ တည်ဆောက်လာခဲ့ရသော ဘဝ သည် ဂျာမန်များလက်နက်ချပြီးကတည်းက အဆုံးသတ်ရတော့မည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အကယ်၍ အဆုံးမသတ်ဘဲ ရှေ့ဆက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပါမူ အဆင်ပြေသွားအောင် ရှင်းရလင်းရမည့် ပြဿနာတွေ အများကြီး ရှိနေပါသည်။

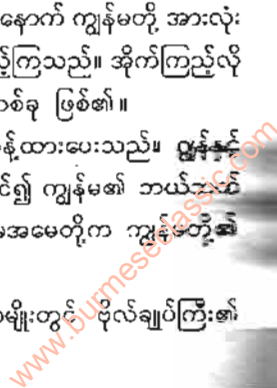
ကျွန်မတို့၏ ကိစ္စအတွက် နှစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ဆွေးနွေးချင်ပါသေး သည်။ သို့သော်လည်း အချိန်က မရပါ။ နေ့လယ်စာစားဖို့ လာခေါ်နေပြီ။ နေ့လယ် စာ စားပြီးတော့လည်း လန်ဒန်မြို့ထဲသွားဖို့ အချိန်ရောက်လာသည်။ ကျွန်မက မလိုက်ချင်။ ကျွန်မက အိမ်မှာနေခဲ့ချင်သည်ဟု ပြောမိသည်။ “ကိုတို့ ပြန်လာ မှာပဲဟာ” ဟု အိုက်က ဆိုသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ မော်တော်ကားလည်း အဆင် သင့် စောင့်နေပြီ။ ကျွန်မ လှေကားမှ ဆင်းခဲ့သည်။ “ကေး” သူ့ခေါ်သံကို ကျွန်မ ကြားရသည်။ “ခဏလောက်လာပါဦး။” ကျွန်မအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ “ဒီကိုလာစမ်းပါဦး။ မင်းကို အောင်မြင်မှု အနမ်း မပေးရသေးဘူး။”

ထိုညက ကျွန်မတို့သည် ဒေါ်ချက်စတာဟိုတယ်ရှိ ဗိုလ်ချုပ် ဘရက်စလေ ၏ အခန်း၌ ညစာစားကြသည်။ အိုက်က ဖိတ်ထားသဖြင့် ကျွန်မအမေလည်း ရောက်ရှိနေသည်။ ညစာစားပွဲတွင် ဂျွန်နှင့်အတူ ဘုရင့်ရေတပ်မတော် အမျိုးသမီး တပ်ဖွဲ့မှ ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်းမတစ်ဦး ပါလာသည်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းမှာ ဂျွန်၏မိတ်ဆွေအဖြစ် ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးအပြင် ဂျင်မီပေါ့နှင့် သူ့ ဇနီး၊ ပြီးတော့ အခြားရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ နှစ်ဦးသုံးဦး၊ ကျွန်မတို့အဖို့ ပျော်စရာ ကောင်းသည့် ညတစ်ညပင် ဖြစ်သည်။

ရှန်ပီနီကိုတော့ အလျှံပယ်သောက်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ အားလုံး “စထရိုက်အေနယူးနတ်” အမည်ရှိ ပြဇာတ်သွားကြည့်ကြသည်။ အိုက်ကြည့်လို သော ပြဇာတ်မျိုးဖြစ်သည်။ တေးဂီတ ဇာတ်မြူးတစ်ခု ဖြစ်၏။

အထူးတန်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအတွက် သီးသန့်ထားပေးသည်။ ဂျွန်နှင့် သူ့အမျိုးသမီးတို့သည် အိုက်၏ညာဘက်ဘေးမှ ထိုင်၍ ကျွန်မ၏ ဘယ်ဘက် ဘေးမှ ထိုင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဘရက်စလေနှင့် ကျွန်မအမေတို့က ကျွန်မတို့၏ နောက်မှ ထိုင်ကြသည်။

ယခုကဲ့သို့ လူထုပရိသတ်များသော နေရာမျိုးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏

ထောင့် တွန်းမ ထိုင်ရသည်မှာ မဝံ့မရဲဖြစ်မိသည်။ မလုံမလဲလည်း ဖြစ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တန်းသို့သွား၍ ကျွန်မအမေနှင့် ထိုင်မည်ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။ သို့သော်လည်း အိုက်က လက်မခံပါ။ “ကိုယ့်နေရာမှာသာ ကိုယ်ထိုင်နေစေပါ။ ဘေးရန်၊ ငါ မင်းကို ဒီနေရာမှာပဲ ထိုင်စေချင်လို့ပါ။”

ကျွန်မတို့သည် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ထိုင်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်းဝါ ပွဲလာကြည့်သည်ဟူသော သတင်းသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်များကြားသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အော်ဟစ်သံ ကြွေးကြော်သံများ၊ နှုတ်ဆက်သံများ၊ လက်ခုပ်တီးသံများနှင့် ဝေချွန်သံများသည် သောသောညံ့မျှ ထွက်ပေါ်လာလျက်ရှိ၏။ အိုက်သည် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေကို ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်ပါ။ လူထုကြားတွင် သူ ဤမျှလောက် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသည်ကို မသိပါ။ သူသည် ပထမတော့ အံ့အားသင့်ကာ ကြောင်လျက်ရှိသည်။ နောက်တော့လည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အမူအရာကို ပြသည်။

ရှေ့ခုံတန်းများဆီမှ “စကားပြောပါ။ စကားနည်းနည်းပြောပါ” ဟူသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်၏ အော်သံသည် တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ သူ မနေသာတော့ပါ။ ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ပရိသတ်အား နှုတ်ဆက်သည်။ ပရိသတ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူသည် အထူးတန်းက လက်တန်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ သူ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ပြန်လာရသည့်အတွက် သူ အလွန် ဝမ်းသာမိကြောင်း စပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ်ပြောတတ်နေတဲ့ ဘာသာစကားရှိရာ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာရတာ ဝမ်းသာစရာတစ်ခုပါပဲ” ဟု သူကပြောသည်။

ပရိသတ်ကလည်း သဘောကျသည်။ လက်ခုပ်သံများ တော်တော်နှင့် မဲထဲသဖြင့် ကန့်လန့်ကာကိုပင် ရုတ်တရက် မတင်နိုင်ပါ။ တကယ်စိတ်လှုပ်ရှားရသည့် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် ကိုင်ရိုဟိုတယ်သို့ သွား၍ ညနေစာ စားကြသည်။ ဇာတ်ရုံမှ အထွက်တွင် အပြင်မှ စောင့်ကြိုနေသည့် လူထုပရိသတ်ကြီးမှာ နည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ မော်တော်ကား ထွက်လာ၍ရအောင် လန်ဒန်ရဲများက အတော်ကြီး အချိန်ယူ လမ်းရှင်းပေးနေရသည်။

ကိုင်ရိုဟိုတယ်၌ ညစာစားရသည်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်မတို့ကို ပေးထားသည့် စားပွဲမှာ စားပွဲကြီးဖြစ်၍ နံရံတစ်ဖက်တွင် ကပ်ချ

ထားသည်။ ကျွန်မတို့နေရာယူပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သံစုံတီးဝိုင်းအဖွဲ့က “သူသည် သဘောကောင်း၍ ပျော်တတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်” ဟူသော သီချင်းကို စတီးသည်။ သူ့အား ဂုဏ်ပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိနေသော အိုက်သည် ပြုံးလျက်ရှိ၏။ သူက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်း မကချင်ဘူးလား” ဟု မေးသည်။ မေးစရာပင် မလိုပါ။ ကျွန်မက ချင်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ထိုင်ရာမှထပြီး ကပွဲခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေချလိုက်သည်။ ကျွန်မ သူ့လက်နှစ်ဘက်ကြားတွင် အလိုက်သင့် ပါသွားသည်။ လူအများရှေ့တွင် သူ့လက်ထဲ၌ ပထမဆုံးအကြိမ်နေရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မက သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြုံးမိသည်။ “ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒီကပွဲခန်းမထဲကလူတွေ သိရင်တောင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောမိသည်။ “သူတို့က မယုံပေမယ့် ကိုကတော့ ယုံပါတယ်” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် သူသည် သူ့အကတွင် နစ်မျောလျက်ရှိ၏။ ကနေရင်းပင် ကျွန်မစိတ်တွင် တစ်ချိန်က အိုက်ပြောခဲ့ဖူးသော အဖြစ်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်မ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်၊ ရယ်မိသည်။ အိုက်က ကျွန်မ ဘာကြောင့်ရယ်ရသည်ကို သိလိုသည်။ “ဝက်စပျိုင့် စစ်တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ဘင်ခရာအဖွဲ့နဲ့ လမ်းလျှောက်တိုင်းမှားမှားနေလို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သူတို့အပြင်ထုတ်ထားသေးတယ် ဆို၊ အဲဒါကို ကျွန်မသတိရလို့ ရယ်မိတာပါ” ဟု ကျွန်မ ပြောပြသည်။

“အခု ငါကနေတာ စည်းချက်မမှန်ဘူးလို့ မင်းပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး” အလိုက်သင့်ဖြစ်အောင် အဖြေပေးလိုက်ရသော်လည်း သူ့အတီးကို ဘယ်လိုနားထောင်ပြီး ဘယ်လိုကကွက်မျိုးကနေသည်ကို ကျွန်မ မပြောတတ်ပါ။ ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်လုံး ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်နေသည်ကိုသာ သတိထားမိသည်။ ဘယ်လို ဖြစ်နေဖြစ်နေ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဤညတွင် သူနှင့်ပထမဆုံး တွဲကစားရသည့် အမျိုးသမီးမှာ ကျွန်မဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

နောက်တစ်ပတ်မျှ အကြာတွင် ကျွန်မတို့၏စစ်ဌာနချုပ်ကို ဖရင့်ဖတ်သို့ ရွှေ့ရသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ တပ်များ ရှေ့တိုးသွားသည့်အခါတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်ကို ရွှေ့လိုက်နေရသည်။ အလုပ်မှာ မရှိတော့ပါ။ ရန်သူများ မမြင်သာသည့် နေရာများ၌ ရုံးဖွင့်ရခြင်း၊ ရွက်ထည်များထိုး၍ ရုံးဖွင့်ရခြင်း၊ စာသင်ကျောင်းသို့ နေရာမျိုး၌ ရုံးဖွင့်ရခြင်း စသော အဖြစ်များနှင့်လည်း မကြုံရတော့ပါ။

ယခုအခါတွင် ကျွန်မတို့ရုံးကိုပါ “ဘင်း” အဆောက်အအုံ၌ တခမ်းတနား ခွင့်လှစ်ထားပါသည်။ အဆောက်အအုံက ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်နှင့်အမျှ အပြင် အဆင်အခင်းအကွင်းကလည်း လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံလှသည်။ ကျွန်မ၏ ရုံးခန်းမှာ အိုက်ဆီရုံးခန်းနှင့် တွဲလျက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့အခန်းနှင့် ကျွန်မ၏ အခန်းကြားရှိ နံရံတွင် ပြီးဘင်းပေါက်တစ်ပေါက်ရှိသဖြင့် သူ့အခန်း၌ သူ့ဘာလုပ်နေသည်ကို ကျွန်မကြည့်နိုင်သည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ကြုံရသည့် ဘဝမှာ အလွန် ထူးဆန်းသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ အိုက်အား စစ်သေနာပတိချုပ်တစ်ဦးအနေဖြင့် နိုင်ငံအသီးသီးမှ ချီးမြှင့်ပေးအပ်ကြသည့် ဘွဲ့တံဆိပ်များမှာ အများအပြားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဘွဲ့တံဆိပ်များကို လက်ခံရန်အတွက် သူသည် လေယာဉ်ဖြင့် မကြာခဏ ခရီးထွက်ရ၏။ သူ့ကို ပေးအပ်ခဲ့ကြသည့် ဘွဲ့တံဆိပ်များထဲတွင် သူတန်ဖိုးအထားဆုံးသော ဘွဲ့တံဆိပ်တစ်ခုမှာ ရုရှနိုင်ငံမှ ချီးမြှင့်သော “အော်ဒါ အော့ပ် ဗွစ်ထရီ”^၁ တံဆိပ်ဖြစ်သည်။

ဆုတံဆိပ်မှာ ပလက်တီနမ် ရွှေပြားပေါ်တွင် စိန်နှင့်ပတ္တမြား စီခြယ်ထား သည့် တံဆိပ်ဖြစ်၍ ဒေါ်လာတစ်သိန်းခန့် တန်ပါသည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ချီးမြှင့် သော “ကွန်ပက်နန်ဒီ-လာ-လိုက်သရေးရှင်း”^၂ ဘွဲ့တံဆိပ်ထက်လည်းကောင်း၊ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပထမဆုံး ရရှိခဲ့သည့် ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်ခဲ့သော “အော်ဒါ-အော့ပ်-မီရစ်”^၃ ဘွဲ့တံဆိပ်ထက် လည်းကောင်း ပို၍ တန်ဖိုးထားခဲ့သည်။ သူ့အမြတ်တနိုးထားသည့် ဘွဲ့တံဆိပ်မှာ လန်ဒန်မြို့တော်သူ မြို့တော်သားများက ချီးမြှင့်သော “လန်ဒန်မြို့တော်၏ လွတ်မြောက်ရေး ဘွဲ့တံဆိပ်”^၄ ဖြစ်၏။ ထိုဘွဲ့တံဆိပ် ချီးမြှင့်သည့် အခမ်းအနား ကို လန်ဒန်မြို့တော်အတွင်းရှိ ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံတစ်ခုဖြစ်သော ရိုးဟောလ်တွင် ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ထိုအဆောက်အအုံမှာ သမိုင်းဝင် အဆောက် အအုံတစ်ခုဖြစ်၍ အိုက်ဆင်ဟောင်ဂါနှင့် မက်ကလပ်တို့ ပထမဦးဆုံးအခေါက် လန်ဒန်သို့ ရောက်စဉ်ကတည်းက ကျွန်မပြုခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုဘွဲ့တံဆိပ် ချီးမြှင့်မည့် အခမ်းအနားမတိုင်မီ တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်လောက် ကတည်းက ထိုအခမ်းအနား၌ ပြောကြားမည့်မိန့်ခွန်းအတွက် သူ့မှာ အလုပ်များ

၁။ The Order of Victory.
၂။ The Compagnon De La Liberation.
၃။ The Order of Merit.
၄။ The Freedom of the City of London.

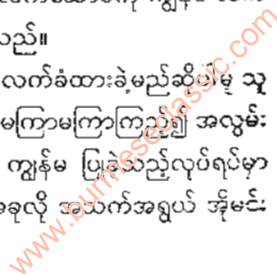
ခဲ့ရသည်။ မိန့်ခွန်းကို ဖရင့်ဖတ်မြို့စွန့်ရှိုင်းအိမ်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးသည်။ ပထမ ဦးဆုံးရေးသည့် အကြမ်းကို ကျွန်မက လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပေးရသည်။ သူက ပြန်ဖတ်ပြီး ပြန်ပြင်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပြင်ပြီးသည့်အခါ ကျွန်မ အား ဖတ်ပြသည်။ အချိန်မညီမျှကြာသည်ကို ကျွန်မအား မှတ်ခိုင်းသည်။ ကျွန်မ အထင် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဆယ်မိနစ်ဆိုလျှင် ရှည်လွန်းသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ ဟိုနေရာနည်းနည်း သည်နေရာနည်းနည်း ပြန်၍ဖြတ်သည်။ ပြင်သည့်နေရာတွင်လည်း ပြင်သည်။ ပြီးတော့ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ခိုင်းပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်ခေါက်ဖတ်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျပုံစံ ရလာသည်။ သို့သော်လည်း သူစိတ်တိုင်း ကျဖြစ်ပြီဟု သတ်မှတ်ထားသော မိန့်ခွန်းကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ထပ်၍ ပြင် ပြန်သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပေးရန် ကျွန်မကိုပေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အနေနဲ့ ဒီမိန့်ခွန်းကို မဖတ်ပါနဲ့၊ စကားလုံးတိုင်းကို အလွတ်နီးပါးလောက် ရနေပြီပဲ၊ လက်တန်းသာပြောပါ” ဟု ကျွန်မက အကြံပြု မိသည်။ သူက “မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီမိန့်ခွန်းဟာ ငါ့အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ မိန့်ခွန်းတစ်ခုပါ၊ ဒီထဲမှာ ပြောထားတဲ့စကားတွေဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင် တကယ်ယုံကြည်လို့ ပြောထားတာပါ။ အကြမ်းရေးထားတဲ့ မိန့်ခွန်းစာရွက်တွေ အားလုံးကို မင်းသိမ်းထားပါ” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မ ခေါင်းခါသည်။ “ကျွန်မ မသိမ်းထားပါရစေနဲ့၊ ဒီမိန့်ခွန်းဟာ သမိုင်း ဝင် မိန့်ခွန်းတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ နောင်တစ်နေ့ကျရင် သမိုင်းပညာရှင်တွေက အမြတ်တနိုးစုဆောင်းရမယ့် စာရွက်စာတမ်းတွေ ဖြစ်လာ မှာပါ။ ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့ အတူပဲ ရှိသင့်ပါတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောမိသည်။ ထိုအချိန်ကတော့ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲ၌ ရှိနေသည့် စွဲမြဲသည့် ယုံကြည်ချက်အတိုင်း တကယ်အလေးအနက်ထား၍ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့် စိတ်ဖြင့် တွေးလိုက် မိသည့်အခါ သူ ရက်ရက်ရှောရှောနှင့် ပေးခဲ့သောလက်ဆောင်ကို ကျွန်မ လက် မခံခဲ့မိသည်မှာ မှားလေခြင်းဟု နောင်တရမိပါသည်။

အကယ်၍သာ ထိုလက်ဆောင်ကို ကျွန်မ လက်ခံထားခဲ့မည်ဆိုပါမ့် သူ ကိုယ်တိုင် ရေးသားပြင်ထားသည့် စာရွက်များကို မကြာမကြာကြည့်၍ အလွမ်း ဖြေနိုင်စရာရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က ကျွန်မ ပြုခဲ့သည့်လုပ်ရပ်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ထင်ပါ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုလို အသက်အရွယ် အိုမင်း

လေးသားအင်္ဂါ သယ်လာအမှန်ဖြစ်သည်ကို သိမြင်ရန် ခက်ခဲသည်ထက် ခက်ခဲလှပါသည်။

အိမ်ထဲ ခုတ်ထုတ်မှုကို ကျွန်မငြင်းခုံခြင်းသည် မှန်မှန်ပါမည်လော။ ကျွန်မ၏ ငြိမ်သက်ရေးအတွက် အိုက်တွင် စိတ်ထိခိုက်မှုများ ရှိခဲ့လေမလား။ သူ မကြာခင် ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားအရဆိုလျှင် သူ့မှာ ကျွန်မကို ပေးစရာ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မရှိခဲ့ပါ။ ဤစာရွက်စာတမ်းများ ကျွန်မကို ပေးအပ်ခြင်းသည် အဖိုးတန်စရာမှာ ပစ္စည်းများအဖြစ် သုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသလား။ ကျွန်မခွဲခြား၍ မသိတော့ပါ။

မိုးယုတ်လွန် ပြောခဲ့သည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ မိန့်ခွန်းသည် ကျွန်မ၏စိတ်ကို ချားစွာ လှုပ်ရှားစေခဲ့ပါသည်။ သူ့မိန့်ခွန်းသည် ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့အား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြု ချီးမွမ်းသည့်သဘောပါသည်။ လွတ်လပ်ခြင်းကို မြတ်နိုးသော လူများသည် အတူတူလက်တွဲ၍ အလုပ်လုပ်နိုင်သည်တူသော သဘောကိုလည်း ဖော်ပြသည်။ အလွန်လူသားဆန်သောမိန့်ခွန်း ဖြစ်သည်။

အခမ်းအနားအပြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ အိမ်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ သူ့အား ဂုဏ်ပြုနေလယ်စာကျွေးမည့်အိမ် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီတို့သည် အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာရှိ လေသာဆောင်သို့ ထွက်ရပ်ကာ အောက်ဘက်၌ ပြည့်ကျပ်နေသော လူစုလူဝေးကို ကြည့်နေကြသည်။ ဝန်ကြီးချုပ်က လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ပြလိုက်သည့်အခါ ဆူဆူညူညူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသော လူထုသည် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ ထို့နောက် ဝန်ကြီးချုပ်က အိုက်ဘက်သို့လှည့်၍ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲပြုသည်။ အိုက်ကလူထုကြီးအား စကားလှမ်းပြောသည်။ သူပြောသည့်စကားမှာ တိုတိုကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပရိသတ်၏စိတ်ကို ရွှင်လန်းတက်ကြွစေပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိမလား မသိဘူးလား ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ဘူး” ဟု သူက စပြောသည်။ “ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူတူ ရောပြီး ခင်ဗျားတို့အော်သလို အော်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး ကျွန်တော်မှာလည်း ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အခုဆိုရင် လန်ဒန်မြို့သား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

လူထုများဆီမှ ကြွေးမြော်သံများသည် အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာလျက် ရှိ၏။ အိုက်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ်တို့သည် လေသာဆောင်တွင် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမျှ ရပ်နေပြီးသော် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖို့ ထိုနေ့သည် အလုပ်အများဆုံးသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်၏။ နေ့လယ်စာ စားပြီးသည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်မင်းမြတ်၏မယ်တော် ဘုရင်မ မေရီနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ ထို့နောက် အမှတ် (၁၀) ဒေါင်းနင်းလမ်း နေအိမ်သို့သွား၍ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ညစာစားသည်။ ထိုညစာစားပွဲသို့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ အထင်ရှားဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

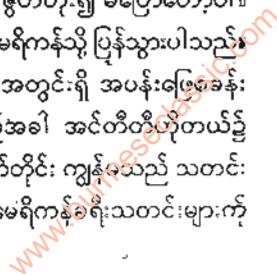
ဤအခမ်းအနားအပြီးတွင် ကျွန်မတို့ ဖရင့်ဖတ်သို့ ပြန်၍ တစ်ရက်နားသည်။ ထို့နောက် ဘွဲ့တံဆိပ် ချီးမြှင့်ပွဲအတွက် ပါရီသို့ သွားရသည်။ ထို့နောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပြန်သည်။ သူသည် အမေရိကန်လူမျိုးတို့၏ သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ အမေရိကန်တို့ကလည်း သူ့ကို ဂုဏ်ပြု ချင်နေကြပါသည်။

ဤခရီးအတွက် ကျွန်မတို့အချင်းချင်း အတော်ကလေး ဆွေးနွေးခဲ့ကြရသည်။ လန်ဒန်တွင် ဂုဏ်ပြုပွဲများ ကျင်းပစဉ်က ကျွန်မသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် အတူ တက်ခဲ့ရသည်။ ဤအချက်ကိုအကြောင်းပြု၍ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ မကင်းမကင်းဖြစ်နေသည်ဟူသော အတင်းအဖျင်းသည် ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ဤကြားထဲတွင် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ကျွန်မ၏မိခင်ပါ ပါလာသည့်အခါ ဤကိစ္စသည် မီးလောင်ရာလေပင် ဖြစ်လာဟန်တူ၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းသည် ဌာနချုပ်ရှိ ဝန်ထမ်းများကြား၌ အလွန်ပြောစရာကောင်းသည့် အတင်းအဖျင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ဘွဲ့တံဆိပ်ကတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ဆက်ဆံရေးကို ကောင်းစွာနားလည်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောပါ။ အကြံပေးခြင်းလည်း မပြုပါ။

“ဘယ်လို သဘောရသလဲ” ဟု အိုက် မေးပါသည်။ “မင်း လိုက်ချင်သလား။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ နေရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဟိုရောက်ရင် ငါကတော့ အလုပ်များနေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မင်း နယူးယောက်ကို သွားလည်နိုင်သားပဲ။ ဒီတစ်ခေါက်ဆိုရင် နယူးယောက်အကြောင်းကို ပိုပြီး သိနိုင်တာပေါ့”

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူး” ဟု တုံ့ဆိုင်းခြင်း မရှိဘဲ အဖြေပေးခဲ့ပါသည်။ “လိုက်ရင် မှားလိမ့်မယ်” အိုက်ကလည်း ကျွန်မကို ဇွတ်တိုး၍ မပြောတော့ပါ။

အိုက်သည် သူ၏မိုးပျံ့တပ်လေယာဉ်ဖြင့် အမေရိကန်သို့ ပြန်သွားပါသည်။ ကျွန်မကတော့ စီ-၄၇ လေယာဉ်ဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်းရှိ အပန်းဖြေစခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အပန်းဖြေစခန်း ရောက်သည့်အခါ အင်တီတီဟိုတယ်၌ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်မျှ နားနားနေနေ နေခဲ့ပါသည်။ နံနက်တိုင်း ကျွန်မသည် သတင်းစာများကို အပြေးအလွှားဝယ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အမေရိကန်ခရီးသတင်းများကို

ဖော်သည်။ သူ့အတွင်းတွင် အိုက်ကတော့ သူ့နိုင်ငံသားများကြား၌ ရွှင်လန်းသော အပြုံးဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိနေသည်။ သူသည် တစ်မျိုးသားလုံး၏ သူ့ရဲ့ ဆောင်ရွက်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ စာရေးဆရာတစ်ဦးက သမ္မတ အောင်စာမိတ်လင်ကွန်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မယှဉ်နိုင်သည့် လူတစ်ဦးဟု ချီးကျူးလက်ခံလေပြီ။

သူ အရင်ဘာသို့ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင်လည်း အရှိန်မကုန်သေးပါ။ လူငယ်တစ်ဦး၊ ဘဝလ်ဖတ်စ်၊ ဘရပ်ဆဲလ်၊ အမ်စတာဒမ် စသော မြို့များနှင့် ဝါသော၊ ပရိတ်နှင့် ဖော်စကို စသော မြို့များအထိသွား၍ ဂုဏ်ပြုချီးကျူးမှုများကို ခံယူနေရဆဲဖြစ်သည်။ လက်ဆောင်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ရခဲ့၏။ သူ့ရရှိခဲ့သမျှသော လက်ဆောင်များထဲတွင် သူ့အမြတ်နိုးဆုံးထားခဲ့သည့် လက်ဆောင်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီဂေါလ်က ပေးလိုက်သည့် ရွှေစီးကရက်ဘူး ဖြစ်သည်။

စီးကရက်ဘူးပေါ်တွင် နီလာကျောက်များဖြင့် စီခြယ်ထားသော ကြယ်ငါး ပွင့်ပါသည်။ အတွင်းဘက်တွင် “ချားဒီဂေါလ်” ဟူသော လက်မှတ်နှင့် ရက်စွဲကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီဂေါလ်၏ လက်ရေးအတိုင်း ထွင်းထားသည်။ သူ ပြသဖြင့် ထို စီးကရက်ဘူးကို ကျွန်မ မြင်ဖူးခဲ့သည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြား ပြောင်မြောက်သည့် အနုပညာလက်ရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဤဂုဏ်ပြုပွဲများသည် သူ့ကို စိတ်ဓာတ်ကျလာစေခဲ့ သည်။ များလွန်းတော့လည်း သူ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာပုံရ၏။ “တစ်မြို့က တစ်မြို့သွားပြီး အခုလို ဂုဏ်ပြုခံနေရတဲ့အလုပ်ဟာ အတော်ခက် တာပဲ” ဟု သူက ညည်းသည်။ “ဟန်ဆောင်ရတာ မလွယ်တော့ဘူး၊ ငါလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ။ ခင်ဗျားတို့ သက်သက်မဲ့အချိန်တွေ အလဟဿဖြစ်အောင် ဖြုန်းတီးပစ်နေတာပဲလို့ ပြောပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောလိုမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ အခမ်းအနားတွေ လုပ်တာဟာ အရေး ကြီးမှန်းလည်း ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဟာတွေဟာ သောက်သုံးမကျတဲ့ ဟာတွေပါ။”

အိုက်အနေဖြင့် သူကချည်း ဧည့်သည်လုပ်ပြီး ဂုဏ်ပြုခံနေသည်ဟုတော့ မပြောနိုင်ပါ။ ဖရင့်ဖတ်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်ရှင်လုပ်ပြီး ပါတီပွဲနှစ်ခု လုပ် ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ အကြံပြုချက်အရ လုပ်ခဲ့ သောပွဲများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ဌာနချုပ်တွင် တာဝန်ကျနေသော အချို့အရာရှိပေါက်စများသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို မမြင်ဖူးကြပါ။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ၊ ရုပ်က ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲ” ဟု ကျွန်မအား မေးလေ့ရှိကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အနေနဲ့ လက်အောက်အရာရှိတွေကို ပါတီပွဲလေးတစ်ခုလောက် လုပ်ပေးသင့်ပါတယ်” ဟု ပြောမိသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ လက်အောက်ဝန်ထမ်းတွေထဲက တစ်ဝက်လောက်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို မမြင်ဖူး ကြဘူး။”

ကျွန်မစကားကြောင့် သူ့အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ “သူတို့က ငါ့ကို ဘာကြောင့် မြင်ဖူးချင်ကြတာလဲ”

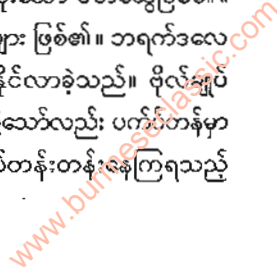
“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူတို့အနေနဲ့ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးချင်ကြ တာပေါ့။”

သူတို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသွားကြပါသည်။ သူသည် ဗိုလ်မှူး အဆင့်မှ အောက်အရာရှိ အားလုံးအတွက် ပါတီပွဲလုပ်ပေးသည်။ အားလုံးပျော် ကြရသည်။ သူသည် ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များနှင့် တရင်းတနီးစကားပြော သည်။ သူ့အပြုံးသည် လူတိုင်းကို ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ရှိခဲ့၏။ “မင်းပေးတဲ့ အကြံဟာ သိပ်ကောင်းတယ်” ပါတီပွဲအပြီးတွင် သူက ကျွန်မကို ပြောသည်။

“မင်းအကြံဟာ အလွန် အသုံးတည့်တယ်”

ဤအချိန်တွင် ဂျွန်သည် ကျွန်မတို့နှင့် မနီးမဝေး၌ တာဝန်ကျလျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့ထံ မကြာမကြာလာပြီး ညစာစားလေ့ရှိ၏။ အိုက်သည် ဂျွန် နှင့် ထိုင်၍ စကားပြောရင်း အချိန်ဖြုန်းရသည်ကို သဘောကျသည်။ အချိန်ကလည်း အားနေသဖြင့် ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် ခွေးများနှင့်ကစားရင်း အချိန်ဖြုန်းလေ့ ရှိကြ၏။ ဖဲကစားသည်အခါ ကစား၍ မြင်းစီးသည့်အခါ စီးကြသည်။

သို့သော်လည်း အိုက်သည် ယခင်ကလောက် တက်တက်ကြွကြွ မရှိတော့ ပါ။ သူ၏ အရင်းနှီးဆုံးသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြန်ကုန် ကြပြီ ဖြစ်၏။ သူ့မိတ်ဆွေ တူအေးပက်စ်မှာ ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်သွားခဲ့လေပြီ။ တူအေး၏ ဂီတသံကို သူ မကြားရတော့။ အိုမှာ ဘရက်ဒလေမှာလည်း စစ်ပြန် စစ်မှုထမ်းဟောင်းများ စောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဦးစီးရန် ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်သွားပြီဖြစ်၏။ ဘရက်ဒလေမှာ သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံးသော မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အတူတူတွဲ၍ ဆော့လုံးကစားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ ဘရက်ဒလေ ပြန်သွားပြီးကတည်းက အိုက်သည် ပို၍ အထီးကျန်နိုင်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ကျော်ဂျီပက်ပ်တန် တစ်ယောက်ကတော့ မပြန်သေးပါ။ သို့သော်လည်း ပက်ပ်တန်မှာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေပြန်ပြီဖြစ်ရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခပ်တန်းတန်းနေကြရသည် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လျက်ရှိလေသည်။

သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ပြန်သွား နေကြ သဖြင့် စိတ်ညစ်စိတ်စွပ်နေရသည် ကြားမှပင် ပိုစဒမ်ညီလာခံ ကျင်းပသည့်အခါ သူ့စိတ်ဓာတ်သည် ပြန်လည်တက်ကြွလာခဲ့သည်။ ညီလာခံရက်များအတွင်းတွင် သူသည် နေ့စဉ်အလုပ်အကိုင်ဖြင့် ဘာလင်သို့ သွားချည်တစ်ခါ ပြန်ချည်တစ်လှည့် ထုပ်နေရ၏။ ညီလာခံပြီးဆုံးခါနီးတွင် သမ္မတ ထရူးမင်းသည် ဖရင့်ဖတ်သို့ ရောက်လာသည်။ အိုကီနှင့် ထရူးမင်းတို့ ပြောကြသည့် စကားများထဲ၌ ကျွန်မ အထောက်အကူပြုနိုင်သူဖြစ်ရေး ကိစ္စလည်း ပါဝင်သည်။ “ဒီကိစ္စက ပြီးသွားမှာပါ” ဟု သူက အားထေးစကား ပြောသည်။ “ခက်ခဲစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ မင်း အနေနဲ့ ဟန်းစိဆီကို စာရေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်” စာတွင် မည်သည့်အချက်များ ပါသင့်သည်ကို သူကပင် ပြောပြပါသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် အမေရိကန်နိုင်ငံသူဖြစ်လိုသော ဆန္ဒမှာ အလွန်ပြင်းပြ လျက်ရှိပါသည်။ အိုကီနှင့် အတူတူ နေရေးမှာ ကျွန်မ အမေရိကန်သူဖြစ်မှသာ အဆင်ပြေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ အမေရိကန် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်၏ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်သည် ဗြိတိသျှနိုင်ငံသူ ဖြစ်နေမည်ဆိုပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အဆင်ပြေ နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ထိုအချိန်က ခန့်မှန်း၍ရသလောက်ဆိုပါမူ အိုကီသည် ဝါရှင်တန်သို့ ပြန်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်၏ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ရာထူးကို လွှဲပြောင်းယူရလိမ့်မည်ဟု အတိအကျ ပြောနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မဝေးလှသော အချိန်တွင် အပြောင်းအလဲများ ရှိလာတော့မည်ဟု သိနေ ရသည့်ကြားမှပင် အိုကီ၏စိတ်သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ “ဒီနေရာမှာ နေရတာ ငါကတော့ စိတ်ကုန်လာပြီ”ဟု မကြာခဏ ညည်းလေ့ရှိသည်။ ဖရင့်ဖတ်မြို့သည် သူ့အတွက် အလွန်စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ဘယ်သွားသွား အပျက်အစီးများကိုသာ မြင်နေရ၏။ အပျက် အစီးများမှာ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများကြားတွင်သာ တွေ့ရသည်မဟုတ်။ လူအများ၏ အကြားတွင်လည်း တွေ့နေရ၏။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးလုံးမှာ စစ်အောင်နိုင်သူများအဖြစ်ဖြင့် အောင်မြင်မှုများ အပေါ်တွင် မယစ်မူးနိုင်ကြပါ။ အရသာလည်း မခံနိုင်ကြပါ။ အပျက်အစီးများကို မြင်ရသည့်အခါတိုင်း စိတ်၏ မချမ်းမြေ့မှုကိုသာ ခံစားကြရသည်။ ကျွန်မတို့ သည် ဂျာမန်များကို ရန်သူများအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ မြင်ခဲ့ကြ၏။ အခုကျတော့ လည်း ရန်သူများဟု မမြင်နိုင်ကြတော့ပါ။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် တစ်နေရာရာကို သွားလည် ပါလား”ဟု ကျွန်မက အကြံပြုမိသည်။ အမှန်တော့ အခုလို အလုပ်ပါးနေသည့် အချိန်တွင် အလည်အပတ်ထွက်ဖို့ ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလား။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ညတိုင်းလာ၍ အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိသောသူ့သား ဂျွန်ကလည်း ကျွန်မ၏ အကြံကို သဘောကျသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့အလျင်တစ်ကြိမ် သွားရောက် အနားယူဖူးသော ရိုးစံမြို့ရှိ ဆော့စ်လီဗင်ဂေဟာသို့ ဒုတိယအကြိမ် သွားဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်မတို့နှင့် အတူ ရုရှသို့အပြန်ခရီးတွင် ခဏတစ်ဖြုတ်ဝင်၍နားသော သံအမတ်ကြီးဟာရီမန်း နှင့် သူ့သမီးကေသီတို့ပါ လိုက်လာကြသည်။ စိတ်တိုင်းကျနားရသည်ဟု ဆိုရ ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး ရေကူးကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်၍ မော်တော်ဘုတ်စီးကြသည်။ မြို့တွင်းရှိ ညကလပ်များနှင့် စားသောက်ဆိုင်များသို့ သွားကြသည်။ အိုကီနှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း စကားတပြောပြောနှင့် နေရသည့်အခါများလည်း ရှိသည်။

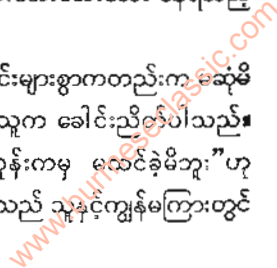
မပြန်မီတစ်ရက် မွန်းလွှဲပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင် သို့ ထွက်ကာ နေပူစာလှူကြသည်။ အိုကီသည် စိတ်အေး နားအေးနှင့် အိပ်ပျော် လျက်ရှိ၏။ ကျွန်မက သူ့ဘေးနားတွင် အလျားမှောက်၍ မိန်းကား ဘာအလုပ် မှ မလုပ်ရဘဲ နားနေရသည့် အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားလျက်ရှိသည်။

“သူတို့ ဘယ်သွားကုန်ကြသလဲ” အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအိုကီက ကျွန်မ ကိုလှမ်းမေးသည်။ “သူတို့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းဘက် ဆင်းသွားကြတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အိမ်ထဲမှာ တရေးတမော အိပ်နေ ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။”

“အခုလို နေရတာ သိပ်ကောင်းတယ်နော်”ဟု အိုကီက ပြောသည်။ “အခုလို တို့နှစ်ယောက်တည်း အတူတူနေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်နေရာမှာပဲ နေရ နေရ ကောင်းမှာပါ။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့များပေါ့လေ...”

သူသည် စကားကို အဆုံးမသတ်။ ဤစကားမျိုးကို သူ မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေရသည့် အခါတိုင်း ဤစကားသို့ ပြောလေ့ရှိသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက မဆုံမိ တာဟာ ကံဆိုးတာပဲ”ဟု ကျွန်မက ပြောမိသည်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ “အခုလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့မိဘူး”ဟု သူက ညည်းညည်းညာညာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ အိုကီသည် သူ့နှုတ်ကျွန်မကြားတွင်

နှိုင်းသည့် အသက်ထွက်ခြားမှုကို အမြဲတစေ ရှေ့တန်းတင်၍ စဉ်းစားလေ့ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ အသက်ထွက်ခြားမှုကို သောကလည်း ရှိ၏။ “အသက်နှစ်ဆယ် ကွာတယ်ဆိုတာ အင်တန်ကြီးတော့ ကွာခြားမှုကြီး တစ်ခုပဲ” ဟု သူမကြာခဏ ပြောလေ့ရှိ၏။ “အခုအချိန်မှာတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆယ်နှစ်ဆိုရင် အခြေအနေတွေဟာ ပြောင်းလဲတော့မယ်”

“အ နောက်ဆယ်နှစ်ကြာမှ စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စပါ” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြော ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်လည်း အိုက်သည် မကြာခဏ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးများ ထွက်တတ်သည်။ ဘီဘီလ်နှင့်အတူ ငါးများထွက်ကြသည်။ ဆော့ဘတ်စ် ဗြို့ရီ ဝိုလ်ချုပ်မက်ကလပ်ထံသို့ အလည်သွားကြသည်။ မက်ကလပ်က ကျွန်မ တို့အား ဟစ်တလာနောက်ဆုံး ဆုတံဆိပ်ထွက်ပြေးခဲ့သည့် ဘာရ်တက်စ်ကေဒင် တောင်တန်းကို လိုက်ပြသည်။ ထိုနေရာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ၏စိတ်သည် မသာ မယာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ အကျဉ်းစခန်းများ၏ ရက်စက်ယုတ်မာ မှုများအကြောင်းကို အိုက်က သူမြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ကျွန်မအားပြောပြထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ခရီးသွားကြတိုင်း ကျွန်မတို့သည် ဓာတ်ပုံများ ရိုက်လေ့ရှိ၏။ အလျှင်အလျင်ကတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်လျှင် ကျွန်မသည် ကင်မရာနှင့် ဝေးရာသို့ သွားနေတတ်သည်။ အခုကျတော့ ကျွန်မကို မမြင်လျှင် အိုက်က တကြော်ကြော် ခေါ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်ပုံရိုက်တိုင်း ကျွန်မ ပါနေရပါတော့သည်။

ဟိုတုန်းကတော့ အလုပ်များခဲ့သလောက် အခုကျတော့လည်း အလုပ်က ပါးနေသည်။ တစ်နေ့တွင် အိုက်သည် သူရထားသည့် ဘွဲ့တံဆိပ်များနှင့် လက် ဆောင်များကို စာရင်းလုပ်သည်။ “ဒီဂေါလ်က ကိုကို ပေးခဲ့တဲ့ စီးကရက်ဘူး ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးသည်။ “မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားတယ်” ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

“ယူပေးစမ်းပါ”

ကျွန်မက ယူပေးပါသည်။

သူက ဖွင့်ကြည့်ပြီး “မလှဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“အို ... သိပ်လှတာပေါ့”

“ဒီပစ္စည်းလေးကို မင်း ယူလိုက်ပါ”

ကျွန်မ လုံးဝ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားရခြင်းဖြစ်၏။ “ကို

ဒီလောက်မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပေးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ ဒီ ပစ္စည်းဟာ မင်းနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးလို့ ထင်တယ်”

သူက ကျွန်မကို ကြည့်၍ ပြုံးနေသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော အပြုံးဖြစ် ပါ၏။ ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ စီးကရက်ဘူးမှာ အလွန်မြတ်နိုးစရာကောင်း သည့် ပစ္စည်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ကလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးမိပါသည်။ လက်ရာမြောက်လှသောကြောင့်သာ မဟုတ်။ ကျွန်မ ချစ်သောသူက ပေးသည့် လက်ဆောင် ဖြစ်သဖြင့် ပို၍ မြတ်နိုးမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါ။

“ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့၊ ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်မ မြတ်နိုးပါတယ်။ တန်ဖိုးလည်း ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မယူရက်ဘူး”

သူက သက်ပြင်းချသည်။ “ကိုရဲ့ အဖိုးတန်လက်ဆောင်တစ်ခုပါ။ ကို အင်မတန်စုံမက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဘာကြောင့် မပေးနိုင်ရမှာလဲ၊ ကိုကတော့ ယူစေချင်တယ်။ ယူပါ ကေးရယ်”

“ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မ မယူရက်ဘူး”

ကျွန်မ သူပေးသည့် လက်ဆောင်ကို အကြောက်အကန် ငြင်းပယ်ခဲ့ပါ သည်။ ပစ္စည်းမှာ အဖိုးတန်တစ်ခုဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဤလက်ဆောင်ကို ပေးခဲ့ သော် ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီဂေါလ်သာ ဤကိစ္စကို သိသွားမည်ဆိုပါက သူ့အား ဖော် ကားသည်ဟု ယူဆပေလိမ့်မည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် သူထံမှ လက်ဆောင်တစ်ခုရခဲ့ ပြန်သည်။ ခွင့်တစ်ပတ် လက်ဆောင်ဖြစ်၏။ ဤလက်ဆောင်ကျတော့ ကျွန်မ လက်ခံခဲ့ရ၏။

သံအမတ်ကြီး ဟာရီမန်းနှင့် သူ့သမီး ကေသီတို့သည် ရုရှားသို့ အပြန် ဖရင့်ဖတ်တွင် ခေတ္တမျှဝင်၍ နားကြသည်။ ကျွန်မ အိုက်ထံခွင့်တောင်းရာ ရှေ့ ရှေ့ရှုပင် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ရုရှားသို့ မစွဲတာ ဟာရီမန်းတို့ သားအဖနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်မတို့ ရုရှားသို့ အသွားတွင် ဗီယင်နာ၌ ခဏဝင်၍ နားကြသည်။ ကျွန်မတို့အဖို့တော့ စပိန်မြင်းစီးသင်တန်းကျောင်းကို သွားရောက် လေ့လာရခြင်း သည် စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုဖြစ်ရ၏။

ကျွန်မ ရောက်သွားချိန်တွင် စစ်ပြီးစမို့ ကျောင်းများ မဖွင့်နိုင်သေးပါ။ သို့သော်လည်း အပြင်အဆင်များကို မြင်ရရုံဖြင့် ကျွန်မ ဝမ်းသာကြည် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဒါတွေကို ခံထားရသော ဗီယင်နာမြို့သည် အလှမယျက်သေးပါ။ နေဝင်ချိန်တွင် ချိတ်နှင့် အတူတူ လာဇွန်လည်ရလျှင် မည်မျှ ကောင်းပါမည်နည်း။

ဗီယင်နာမှနေ၍ မော်စကိုမြို့သို့ ကူးခဲ့သည်။ ဤမြို့မှာကျတော့ အလှအပကို ကျွန်မ မမြင်ရပါ။ ကရင်မလင် နန်းတော်ကြီးပင်လျှင် ကျွန်မ မျက်စိထဲ၌ မှန်မိုင်းမိုင်းနှင့် အကျည်းတန်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်မ မော်စကိုတွင် နေထိုင်စဉ် ဆီးနှင့်ဗား အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ဘယ်ကိုပဲကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ဖြူဖွေးလှပသော နှင်းပြင်ကြီးများကိုသာ မြင်နေရ၏။ ကျွန်မအဖို့ တော့ ရင်သပ်စွာ အံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်ခုဖြစ်သည်။ ကလေးပုံပြင်စာအုပ်ထဲမှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသည်နှင့် တူလှပါသည်။

ကောသိက ကျွန်မကို ရောက်သင့်ရောက်ထိုက်သည့် နေရာတိုင်းကို လိုက်ဖို့ သည်။ ရုရှလူမျိုးများ၏ မျက်နှာများသည် သူတို့၏ မော်စကို မြို့ကြီးလိုပင် မှန်မိုင်းမိုင်းနိုင်လှသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ကောသိနှင့် သူ့အဖေတို့သည် အလွန် သဘောကောင်းသော အိမ်ရှင်များဖြစ်ကြပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်မကြာကြာ မနေနိုင်ပါ။ အချိန်တန်တော့လည်း ဖရင့်ဖတ်သို့ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်မ မော်စကိုမှ ပြန်လာသောနေ့သည် အောက်တိုဘာလ ၁၄ ရက် နေ့ ဖြစ်၏။ အိုက်၏ မွေးနေ့ဖြစ်ပါသည်။ မွေးနေ့အတွက် မွေးနေ့ပါတီလေးတစ်ခု လုပ်ခဲ့ကြသေးသည်။ လက်ကိုင်ပဝါ၊ ပို့စကတ်၊ ချောကလက်ထုပ် စသော အသေးအဖွဲ့ ပစ္စည်းကလေးများကို ကျွန်မတို့က မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ မြင်းလျှောက်စီးကြသည်။ အိမ်ပြန်ရောက် တော့ ရေခဲခန်းအဝတ်အစားလဲကာ ထုံးစံအတိုင်း စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်ကြသည်။ “မင်းကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးရဦးမယ်”ဟု သူက စပြောသည်။

- “စီးကရက်ဘူးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။”
- “မဟုတ်ဘူး။ ခရီးထွက်ရမယ်”
- “ကျွန်မတို့ ဘယ်ကို သွားကြဦးမှာလဲ”
- “မင်း တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ”
- “ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း၊ ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”
- “မင်း ဝါရှင်တန်ကို သွားရမယ်”
- “ဘာကိစ္စ သွားရမှာလဲ”

သူက ရယ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသွားရမည့် အကြောင်းရင်းကို ပြောပြသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံသူ ဖြစ်ရေးအတွက် ကျွန်မ ဝါရှင်တန်သို့ သွား၍ ကျမ်းကျိန်ရပါမည်။ ကျွန်မ ဝမ်းသာလှပါ၏။

နောက် နှစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ကျွန်မ ဝါရှင်တန်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဝါရှင်တန်မှ ဖရင့်ဖတ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သွေးလန့်ဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါသည်။ အိုက်သည် သူ့ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း ထုတ်ပိုးလျက် ရှိပါသည်။

“ကို မနက်ဖြန် ဝါရှင်တန်ကို သွားရလိမ့်မယ်”ဟု သူက ပြောသည်။ သမ္မတ ထရူးမင်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်အား အရေးပေါ် အထူးကိစ္စတစ်ရပ် အတွက် တရုတ်နိုင်ငံသို့ စေလွှတ်သည့် သံတမန် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ မာရှယ်ခရီးသွားနေခိုက်တွင် အိုက်က မာရှယ်၏တာဝန်ကို ယူရမည်ဖြစ်၏။ “သိပ် မကြာဘူး၊ ကို ပြန်လာမှာပါ။ ဒီကို ကို ပြန်ရောက်ပြီးမှ ဝါရှင်တန်ကို အတူတူပြန်ကြတာပေါ့”ဟု သူကပြောသည်။

ထိုညက ညစာကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူပင် စားခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရုံးသို့ အတူတူပင် လာခဲ့ကြပါ သည်။ ရုံးခန်းထဲမှာပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြ သည်။ “မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်”ဟု ကျွန်မက မှာသည်။ ပြီးတော့ ပြောင်သလိုလို နောက်သလိုလိုနှင့် ‘အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရှင်’ဟု ပြောပြီး ကျွန်မက သူ့ကို အလေးပြုလိုက်ပါသည်။

(၂၇)

ကျွန်မ၏ ၁၉၄၅ခု နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် နောက်ဆုံးမှတ်တမ်း ရေးသွင်းခဲ့သည်မှာ နိုဝင်ဘာလ(၁၀)ရက် စနေနေ့ဖြစ်သည်။ “နံနက် ၁:၃၀ နာရီ၊ အိုက်ပါရီကိုဖြတ်၍ အမေရိကသို့ ပြန်သည်”ဟု ရေးထားသည်။ ထို စာလုံးများ နောက်တွင်မူ ဘာမှ မှတ်သားထားခြင်း မရှိတော့ပါ။ စာရွက်အားလုံး ဝလာဖြစ်နေသည်။ အိုက် လုံးဝပြန်မလာပါ။ ကျွန်မသင်ထားသည့် ဝက်စပိုင် အလေးပြုနည်းကို ပြခွင့်မရတော့ပါ။ ဘာတစ်ခုမှ အလျင်အမြေအနေမျိုး ဖြစ်မလာတော့ပါ။

အကယ်၍ ကျွန်မအနေဖြင့် ထိုစနေနေ့က အိုက်ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက် ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိခဲ့ရပါမူ နောင်တစ်ချိန်လူချင်းဆုံကြသည့်အခါ တရင်းတနီး ပြောမိဆိုမိလိမ့်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။ မျက်လုံးချင်းလည်း ဆုံမိစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါ။ မျက်ရည်များ ကျရမည်ဆိုပါကလည်း စောစောစီးစီး ကျရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြန်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မတို့ရုံးအဖွဲ့မှာ လုပ်စရာ အလုပ် များစားစား မရှိတော့ပါ။ လုပ်လက်စ အလုပ်များကို အပြီးသတ် ရန်နှင့် ဝါရှင်တန်သို့ ပို့သင့်သည် မိုင်တွဲများကို ရွေးထုတ်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ ထို့နောက် အိုက်တစ်ယောက်ဖျားနေသည်ဟူသော သတင်းသည် ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာသည်။ အဖျားက ပြင်းလွန်းသဖြင့် ဆေးရုံမှ ဆင်းလျှင် ဆင်းခြင်း ဖရင့်ဖတ်သို့ မပြန်သင့်သေးဟု ဆရာဝန်များက ညွှန်ကြားထားကြောင်း သိရ သည်။ သူသည် မကြာခင်က အအေးမိတတ်သူဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ အအေးမိရာမှာ အဆုတ်အအေး ပတ်သည်အထိ ဖြစ်သွားရခြင်းပေတည်း။

သူ၏ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လူတိုင်း စိတ်ပူကြသည်။ ဝါရှင်တန်နှင့် ဖရင့်ဖတ်ကြားတွင် ကြေးနန်းများသည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကူးသန်းသွားလာ လျက်ရှိ၏။

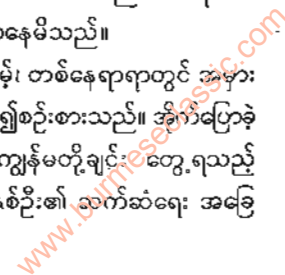
ဆယ်ရက်အတွင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဝန်ထမ်းအားလုံး အမေရိကားသို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဖြစ်၍ အသင့်ပြင်ထားရမည်ဟူသော အမိန့်ရောက်လာသည်။ ထိုကြေးနန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင် နောက်ထပ်ကြေးနန်းတစ်စောင် ဝါရှင်တန်မှ ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုကြေးနန်းက “ဗိုလ်ဆန်းမားစဘီးအား ဝါရှင်တန်သို့ပြောင်းရမည့် ဝန်ထမ်းများ စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ရမည်”ဟု ဆိုသည်။ ရှင်းလင်းချက်လည်း မပါ။ အကြောင်းပြချက်လည်း မဖော်ပြ။

ကျွန်မကို အလျင်ဆုံး လာစေလိုသော ဆန္ဒကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ခွဲထုတ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသလား။ ဤအစီအစဉ်သည် အိုက်၏အစီအစဉ် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤအတွေးသည် ကျွန်မ၏ဦးခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံးဝင်လာသည့် အတွေးဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပါကလည်း အိုက်အနေဖြင့် သူ၏ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိုစွဲများကို စေခိုင်းလို၍ ကျွန်မအား ဖရင့်ဖတ်တွင် ရက်အနည်းငယ် ကြာမျှ နေခဲ့ဖို့ စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်လေသလား။ သို့သော်လည်း တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါ။ နောက်ထပ် မည်သည့် အမိန့်မှ ရောက်မလာပါ။ ကျွန်မအတွက် ဘာသတင်းမှ မကြားရ၊ မသိရတော့ပါ။

ကျွန်မ ဘာမှ စဉ်းစား၍ မရပါ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ အခြား ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ဝါရှင်တန်သို့ လိုက်ရတော့မည်မဟုတ်။ ဗိုလ်ချုပ် ကြီးက ကျွန်မအား အခုလည်း မလာစေချင်၊ နောင်တွင်လည်း မလာစေချင်။ ဤသဘောပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ ကျွန်မက ဤနေရာတွင် ဖြစ်၍ သူက ဟိုနေရာတွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏စိတ်တွင် အစွန့်ပစ်ခံရသည့်နယ် ခံစား ရသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုချလိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်မိသည်။

ကိုယ့်စိတ်ကို အစွမ်းကုန်ချုပ်တည်းကာ ရုံးမှ အိမ်သို့ တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ဝင်၍ တံခါးကို ပိတ်ထားသည်။ အိပ်ရာပေါ် တွင်လှဲကာ မျက်နှာကြက်ဆီသို့ တွေ့ဝေ ငေးမောနေမိသည်။

ဘာဖြစ်ပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာပါလိမ့်၊ တစ်နေရာရာတွင် အဖျား တစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မည်ထင်၏။ အရာရာတိုင်းကို ပြန်၍စဉ်းစားသည်။ အိုက်ပြောခဲ့ သည့်စကားများ၊ ကျွန်မပြောခဲ့သည့်စကားများ၊ ကျွန်မတို့ချင်း တွေ့ရသည့် အချိန်မှစ၍သူပြန်သွားသည့်အချိန်အထိ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ ခက်ဆဲရေး အခြေ

အသေအခတ်မှ ကျွန်ုပ်တို့သည် သံလွန်စတစ်ခုကို ရလိုရငြား ကျွန်မ ရှာဖွေကြည့်
သည်။ ဘယ်လိုရမှာ ဖြစ်တာပါလိမ့်။

ဆောင်ဆုံးတွင် ကျွန်မ ချုံးပွဲချ၍ ငိုမိသည်။ သန်းခေါင်ယံအချိန်အထိ
ကျွန်မ၏ ဘဝသည် ပျက်ခဲ့ရပြီ။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
လျက်ရှိရ၏။ “ဘာပြုလို့ ငိုနေတာလဲ၊ နင်အရူးလား” ဟု ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ
ပြောခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မျက်ရည်သည် အကူအညီရသည်မဟုတ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်မရုံးသို့ မသွားရ။ မည်သူ့ကိုမှ မျက်နှာချင်း
မဆိုင်ပဲ လူတိုင်းကတော့ ကျွန်မအတွက် ဝမ်းနည်းကြလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။
ယခုအချိန်တွင် ဤကမ္ဘာလောကကြီးထဲ၌ ကျွန်မ အတမ်းတဆုံးနှင့် အလိုချင်ဆုံး
သောအရာမှာ ကိုယ်ချင်းစာတရားပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က အိုက်ပြောခဲ့သည့်
စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်မ သတိရမိသည်။

“သောကရောက်ရင် လှုပ်ရှားမှုများများလုပ်၊ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”
ဟု သော စကားဖြစ်၏။ ကျွန်မ မြင်းထွက်စီးပါသည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ဒုန်းခိုင်း၍
စီးပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သက်သာရ ရသည်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်မ ရုံးပြန်တက်သည်။ လူတိုင်းနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။ အားလုံးကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ အရာရှိကလပ်သို့
သွား၍ အများနှင့်ရောကာ နေ့လယ်စာ စားသည်။ နှုတ်ဆက်ပွဲ ကျင်းပရေးအတွက်
ကူညီသင့်သမျှ ကျွန်မ ကူညီသည်။

ဘာလင်မြို့တွင် လက်ထောက်စစ်မင်းကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူးစီးယပ်ကလေးက ကျွန်မကို သူ့ထံတွင် အလုပ်လုပ်ဖို့ပြောသည်။
ကျွန်မနှင့် အသင့်တော်ဆုံးသော အလုပ်ဟု သူက ပြောပါသည်။ အလွန်အရေးပါ
အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအတွက် ဖွင့်ထားသော တည်းခိုရိပ်သာ အုပ်ချုပ်
ရေးမျိုးဖြစ်သည်။ ရာထူးအတိုး အတက်လည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလေး
က ပြောသည်။ ပထမနှစ် အတွင်းမှာပင် ကျွန်မအား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဆင့်သို့ တိုးပေး
နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ဆိုပါသည်။

ကျွန်မ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ မမေ့ပါ။ သို့သော်လည်း အမှန်
အတိုင်းပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်မ၏စိတ်သည် မည်သည့်အရာကိုမျှ စိတ်မဝင်စား
တော့ပါ။ အလုပ်သစ်သည်လည်းကောင်း၊ ရာထူး အတိုးအတက်သည်လည်း
ကောင်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် အရာများ မဟုတ်တော့ပါ။

ကျွန်မရင်ထဲတွင် တိတ်တိတ်ကလေး ကြိတ်၍ ထားနေသည့် မျှော်လင့်ချက်

တစ်ခုကတော့ ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်
လာသည်။ သူ့နှုတ်မှ ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်ရေးထားသည့်စာ ဖြစ်သည်။
ရေးထားပုံမှာလည်း တရင်းတနီး လေသံမျိုး မဟုတ်။ ကျွန်မကို သူ၏ရုံးဝန်ထမ်း
အဖြစ် ခန့်ထားရန်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရေးထားသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ
သူ အစစ်မဟုတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား စစ်မက်ရေးရာဌာနတွင် ခန့်ထားမည်
ဆိုပါက ကန့်ကွက်စရာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု အကြောင်းပြထားသည်။

အကယ်၍ ကျွန်မ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်လာလျှင် အမျိုး
သမီး အရန်တပ်ဖွဲ့မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့
ထုတ်ပယ်ခြင်းခံရပါက စစ်မက်ရေးရာဌာနအနေဖြင့် အရပ်သူတစ်ဦးအား အလုပ်
ခန့်ထားလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။
ဤစာသည် ကျွန်မတို့ချင်း ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြသမျှ အရာရာတိုင်းကို ဆန့်ကျင်လျက်
ရှိ၏။ စာ၏အောက်နားတွင် သူ့လက်ရေးဖြင့် သူ့အိပ်ရာထဲမှာပင်နေပြီး ဆေး
စားနေရသေးသည်ဟု ရေးထားသည်။ သူ့စာကို

“မင်းကိုယ်မင်း ဂရုစိုက်ပါ။ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဘက်ကပ်
ကြည့်ပါ” ဟု အဆုံးသတ်ထားသည်။

ကျွန်မ ထိုစာကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ်ဖတ်သည်။ ကျွန်မတို့ချင်းသာ
နားလည်နိုင်သည့် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အရေးအသားများ
ပါလေမလား။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဝါရှင်တန်ကို မလိုက်ရသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်
လာ၍ ရှင်းပြလိုသော ဆန္ဒရှိပါလျက်နှင့် မရှင်းပြနိုင်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရပါသည်ဟုတော့ ရေးထား၏။ ကျွန်မအနေဖြင့် သူ့စာကိုဖတ်ပြီး ကိုယ်လိုရာ
ဆွဲမတွေးသင့်ဟု ကျွန်မကိုကျွန်မ သတိပေးမိသည်။ အမှန်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
သည် အလွန်ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။

ကျွန်မ၏ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးပြီး တဲလက်စ်နှင့်အတူ ဘာလင်
မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဘာလင်တွင် တစ်နှစ်နီးပါးမျှ နေခဲ့ရသည်။
ကျွန်မအဖို့တော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော အတွေ့အကြုံများရခဲ့၏။ ထူးခြား
သော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးအများအပြားနှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။ လူကောင်းတွေ့
သကဲ့သို့ လူဆိုးတွေ့ အများအပြားပါခဲ့၏။ ကျွန်မအနေဖြင့် ကျွန်မ၏အနုသတ်
အရေးကို မစဉ်းစား၍လည်း မဖြစ်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ၏အနားဘက်ဘဝ
သည် အမေရိကန် နိုင်ငံအတွင်းမှာပင် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
အမေရိကန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရေးမှာ အလွယ်တကူနှင့်ပင် ပြီးပြောတတ်သည်။

ကျွန်မတို့ ခွင့်တွေလည်း အများအပြားရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်အတွင်း အတူတူလုပ်ခဲ့ကြသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများလည်း ဝါရှင်တန်တွင် ရှိ၏။ ကျွန်မ ဝါရှင်တန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသည့်ရက်များနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းရပါသည်။ ဤမျှရက်များအတွင်းတွင် မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများနှင့်လည်း ပြန်လည်ဆွေ သည်း။ မိတ်သစ်ဆွေသစ်များလည်း တိုးလာသည်။ ဝါတီပွဲ အများအပြားကိုလည်း တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ဝင်တရုန် စစ်ဌာနချုပ်ကိုလည်း ကျွန်မအကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဝင်ခဲ့ထွက်ခဲ့သည်။ ပေါင်းမောင်း သင်းမောင်းများနှင့် တွေ့လိုချင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုတော့ နှုတ်မဆက်မိပါ။ ဤအဖြစ်သည် ရယ်စရာကောင်းလျှင်လည်း ကောင်းနေလိမ့်မည်။ သူ့ကို တဒင်ဖြစ်စေ မြင်လို တွေ့လိုသည်စိတ်က ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင် ပြင်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်မ သူ့ကို သွား၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံတစ်ခုဟုပင် ဆိုရပါမည်။ ကျွန်မ ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားသည့်အခါ သူက မတ်တတ်ရပ်၍ အသင့်စောင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်မ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ တဲလက်ခံကို ချွေးလှိုက်သည်။ တဲလက်ခံသည် အိုက်ထံသို့ တန်းပြေးပြီး အတင်းဖက်၍ထားပါသည်။ ပတ်လက်လှဲအိပ်လိုက်ပြီး ခြေထောက်များကို မိုးပေါ်ထောင်ထားပါသည်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို ပွတ်ပေးရန် အိုက်အား ခိုင်းခြင်းပေတည်း။

ဤအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး အိုက် အတော်ကြီး စိတ်ထိခိုက်ပုံရ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလျက်ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမျှ စကားပြောကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ အနာဂတ် ခရီးစဉ်ကို သိလိုဟန်တူ၏။ ကျွန်မအနေဖြင့် အမျိုးသမီး အရန်တပ်ဖွဲ့မှ ရုတ်တရက် မထွက်သေးဘဲ ခဏတစ်ဖြုတ်လုပ်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးထားကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုခဏတစ်ဖြုတ် အတွင်းတွင် အမေရိကား၌ ပျော် မပျော် ဆန်းစစ်ကြည့်မည်။ အကယ်၍ ပျော်ခဲ့ပါမူ နယူးယောက်မြို့၌ အလုပ်တစ်ခု ရှာ၍ လုပ်မည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ မဆိုးပါဘူး” ဟု သူက ဆိုသည်။ “မင်း အလုပ်ရှာတဲ့အခါ ကျရင် အသိပေးပါ။ တတ်အားသရွေ့ ကူညီပါမယ်”

ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ကျွန်မ ဘာလင်တွင် နေစဉ်ကတည်းကလည်း သူ့ထံမှ ထောက်ခံစာတစ်စောင် ရခဲ့ဖူး၏။ ထိုထောက်ခံစာတွင် “သက်ဆိုင်ရာသို့” ဟူသော ခေါင်းစီးတပ်ထားပြီး ကျွန်မ၏ စစ်အတွင်းက ဆောင်ရွက်သမျှကို ဖော်ပြထားသည်။ ကျွန်မ၏ ထူးခြားသော အရည်အသွေးနှင့်

ပတ်သက်၍ “ယုံကြည်စိတ်ချရသည်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်” ဟူ၍လည်းကောင်း မှတ်ချက်ပေးထားလေသည်။ မလိုအပ်လျှင် ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံလာ၍ အကူအညီမတောင်းပါဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

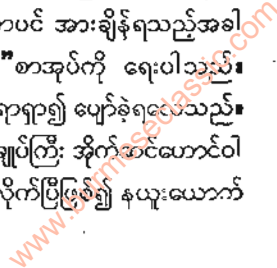
ထို့နောက် ကျွန်မ ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။ တဲလက်ခံနှင့် အတူ လာခဲ့ပါဦးဟု သူက ဖိတ်မန္တက ပြုသည်။ “အချိန်မရွေး လာနိုင်သည်” ဟု သူကပြောသည်။ “မိနစ်ပိုင်းလောက်တော့ တွေ့နိုင်ပါတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ ကျွန်မ နောက်ထပ်လည်း တဲလက်ခံနှင့်အတူ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပါသေးသည်။

ကျွန်မအတွက် အမိန့်သစ် ထွက်လာသည်။ ကျွန်မကို ဝါရှင်တန်ဒီစီနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးသည့် နေရာတစ်နေရာသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးတပ်ဆွယ်ကလေးတစ်ခု၌ တာဝန်ချထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ပျင်းရိပြီးငွေစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဘယ်သူနေချင်ပါမည်နည်း။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မ အလုပ်မှ ထွက်စာတင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ နယူးယောက်သို့ တန်းသွားသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ပထမဆုံး လုပ်သည့်အလုပ်မှာ ဈေးဝယ်ခြင်းဖြစ်၏။ ခုနစ်နှစ် နီးပါးမျှ ယူနီဖောင်း ဝတ်ခဲ့ရသော ကျွန်မ ခေါင်းထဲတွင် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်တူအောင် ဝတ်စားဆင်ယင်လိုသည့် စိတ်ကူး ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။ အမျိုးသမီး အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်မ၏ လက်ထဲတွင် ငွေတော်တော်များများ စုဆောင်းမိခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မ အနှစ်သက်ဆုံးသော အဝတ်အစား တော်တော်များများ ဝယ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သော ရက်များကို အိပ်လိုက်စားလိုက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့် နေ့လယ်စာထွက်စားသည်။ ကော့တေးပါတီ ညစာစားပွဲများနှင့် ကပွဲများသို့ သွားသည်။ အလုပ်ဝိတ်ရက်များတွင် တောပိုင်းရှိ မိတ်ဆွေများထံသို့ အလည်သွား၍ ဖဲကစားလိုက်၊ ဂေါက်ရိုက်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်သည်။ ဤကြားထဲမှာပင် အားချိန်ရသည့်အခါတိုင်း “ကျွန်မ၏ အကြီးအကဲ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ” စာအုပ်ကို ရေးပါသည်။ ကျွန်မ အဖို့ကတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ပျော်စရာရှာ၍ ပျော်ခဲ့ရပေသည်။

ထို့နောက် တစ်ရက်တွင် သတင်းစာထဲ၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါကို ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ နယူးယောက်

မြို့တော်သို့ မကြာမီ မြောင်းရွှေ့လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်မ၏ ကိစ္စမှာ ပြီးပြတ်သွားပြီဖြစ်၏။ ပြန်၍ မေ့ရအကြောင်း ခန့်တော့ပါ။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကျွန်မ၏ ရာသက်ပန် ကြင်ဆာအခြေမိ ဈေးရယ်နိုင်မည်လူ နှစ်ဦးနှင့် ဆုံမိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ဦးထဲမှ တစ်ဦးကို နောက်နှစ်အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း သတင်းစာထဲ၌ အိုက်၏ သတင်းကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်မစိတ်သည် လှုပ်ရှားပြန်သည်။ အိုက်၏အကြောင်းကို ကျွန်မတွေးမိပြန် သည်။ ကျွန်မ သူ့ကို မြင်လိုတွေ့လိုပြန်သည်။ စကားကလေး တစ်ခွန်းမျှပင် ပြောရပြောရ ပြောချင်မိသည်။ သူ့ကို လွမ်းဆွတ်တသသောစိတ်သည် ကျွန်မကို ဖိစီး နှိပ်စက်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်မ ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်သွား၍ “အိုက် ရှာပုံတော်” ဖွင့်သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်းထဲ တလည်လည် လျှောက်ရသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ သူ့ ရုံးကို စာကြည့်တိုက်ထဲ၌ ဖွင့်ထားကြောင်း သိရသည်။ သူ့ အိမ်ဘယ်မှာ ရှိသည်ကိုလည်း သိခဲ့ရ၏။

နွေဦးပေါက် ရာသီ၏ တစ်မနက်တွင် သူနှင့်ကျွန်မ ဆုံမိကြပါသည်။ ကျွန်မကို သူမြင်သောအခါ အကြီးအကျယ် အံအားသင့်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်မ ကလည်း အံအားသင့်သည့်ဟန် ဆောင်ထားပါသည်။ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး သူငယ် ချင်းတစ်ဦး၏ ညီမတစ်ယောက်ကို လာရှာခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ကျွန်မက ရှင်းပြ သည်။ သူကတော့ ယုံကြည်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့မျက်နှာသည် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် သူက ပြောသည်။

“ကေး... ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကို ဘာမှ မလုပ်နိုင် တော့ဘူး” သူ့အသံသည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလျက် ရှိပါသည်။

ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ဖြင့်ပြည့်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မကြိုးစား၍ ပြုံးပါသည်။ “ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ အမှန်တကယ်လည်း နားလည်ပါ၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အလွန်ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ဆက်ဆံမှုတစ်ခု တည်ရှိ ခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ဆက်ဆံမှုသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

ထို့နောက်တော့ ကျွန်မ တွေးမိသည်။ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့သည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်မ သူ့ကို စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်နေသင့်ပါသလား။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မစိတ်ထဲ၌ သူ့ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ အနည်းနှင့် အများတော့ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ လူတစ်ယောက်သည် အရာရာတိုင်းကို ကျော်လွှားနိုင်ပါသည်။ ဒဏ်ရာများကို အချိန်က ကုစားပေးသွား သည် မဟုတ်ပါလား။

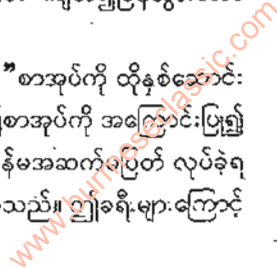
တက္ကသိုလ်၌ ဆုံမိကြပြီးသည့်နောက် လအနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အမေရိကန်ဗြိတိသျှ စစ်မှုထမ်းဟောင်းအသင်း၌ စကားပြော လိမ့်မည်ဟူသော သတင်းကို ကျွန်မရခဲ့ပြန်သည်။ ကျွန်မ ထိုအစည်းအဝေးကို တက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အသင်းတိုက်မှာ ဝက်ခံအဲဒင်းနယူးလမ်းသွယ်မှ အမှတ်(၇) သံချပ်ကာ ယန္တရားတပ် အတွင်း၌ တည်ရှိနေပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် လှဆဲ၊ ချောဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ကျက်သရေလည်း ရှိလှပါသည်။ ကျွန်မ၏ဘဝတွင် သူ့ကို အရပ်ဝတ် အရပ်စားဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ နက်ကတိုင်အဖြူ စည်းထားသည်။ ကျွန်မ၏မျက်စိထဲတွင် ယူနီဖောင်းဝတ်နှင့်လောက် ကြည့်မကောင်းလှဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်မကို သူ မြင်သွားမည်စိုးသဖြင့် နောက်ဘက်ကျကျတွင် ထိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူ့စကားပြောပြီး သည့်အခါတွင်လည်း လူမသိ သူမသိ တိတ်တိတ်ကလေးကြိတ်၍ ပြန်ခဲ့သည်။

ဟောပြောပွဲအပြီးတွင် ပြုလုပ်သော စားပွဲသောက်ပွဲကလေးကိုပင် မတက် ခဲ့တော့ပါ။ ကျွန်မ သူနှင့် လက်ဆွဲ၍ နှုတ်မဆက်လိုပါ။ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော အနှစ်အရသာ ကင်းမဲ့သည့် စကားများကိုလည်း မပြောလိုပါ။ အကယ်၍ ကျွန်မ သူနှင့် အသားချင်း ထိမိမည်ဆိုပါက ကျွန်မ ငိုမိပါလိမ့်မည်။ ပင်တဂွန်ဌာချုပ်တွင် ဆုံမိကြစဉ်ကလည်း လက်ချင်းဆွဲ၍ နှုတ်မဆက်မိအောင် အထူးသတိထားပြီး ရှောင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူနှင့် ကျွန်မတို့ အတင်းအပျင်းသတင်းသည် တောမီး လောင်နေသည့်နယ် ပျံ့နှံ့ဆဲဖြစ်သည်ကို သတိထားမိ၏။ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကြီးထဲတွင် ထိုနေ့က ကျင်းပသော ဟောပြောပွဲသတင်းကို ဖော်ပြရာ၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား နှုတ်မဆက်ဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်၍ပြန်သွားသော ကျွန်မ၏အဖြစ်ကို ရေးထားပါသည်။

“ကျွန်မ၏ အကြီးအကဲ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ” စာအုပ်ကို ထိုနှစ်အောင် ရာသီတွင် ထုတ်ဝေခဲ့ရာ များစွာအောင်မြင်ခဲ့၏။ ဤစာအုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ နေရာအနှံ့သို့သွား၍ ဟောပြောရသည့်အလုပ်ကို ကျွန်မအဆက်မပြတ် လုပ်ခဲ့ရ သည်။ ပြည်နယ်ပေါင်းလေးဆယ်သို့ ကျွန်မရောက်ခဲ့သည်။ ဤခရီးများကြောင့်

အခေါ်ဝန်ပြည်ထောင်စု၏အကြောင်းကို ကျွန်မပို၍ နားလည်လာခဲ့သည်။ ဤအလုပ်မှာ ပထမတွင် အဆင်ပြေသော်လည်း ကြာလာတော့ စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မ နယူးယောက်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

နယူးယောက်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်မသည် ယခင်က ထိုပင် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေသည်။ ညတိုင်းလိုလို တဲလက်စ်ကို အဖော်လုပ်၍ အပြင်ထွက်သည်။ နွေရာသီတွင် ကျွန်မအင်္ဂလန်သို့ပြန်၍ အမေနှင့် နေခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဇနီးတို့ လန်ဒန်သို့ အလည် ရောက်လာသည်ဟူသော သတင်းတစ်ပုဒ် သတင်းစာထဲတွင် ပါလာသည်။ အမေ သည် ဈားစွာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ “သူတို့ကို ဖိတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး တိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု ပြောရှာသည်။ အမေဆန္ဒအရ ကျွန်မ သူတို့ တည်းခိုနေသည့် ဒေါ့ချက်စတာဟိုတယ်သို့ စာလေးတစ်စောင်ရေး၍ ဗိုလ်ကိုပါသည်။

ဘာပြန်ကြားချက်မှ မရောက်လာပါ။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အမေထံသို့ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ရောက် လာသည်။ သူက “ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ လွတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော် လာတာပါ။ မစ္စဆမ်းမားစဘီးတို့ သားအမိကို အပြင်ခေါ်ပြီး ဧည့်ခံပွဲကလေးတစ်ခု လုပ်ပေးပါလို့ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းလိုက်ပါတယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မတို့ မငြင်းခဲ့ပါ။ ဧည့်ခံပွဲတွင် စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်မှူးက “ကေး... ဒီကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သိပ်အလုပ်များတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ မပိုင်တဲ့ဘဝရောက်နေပြီလို့ သူက ပြောပါ တယ်” သူလွတ်လိုက်သော ဗိုလ်မှူးသည် နားလည်မှု အပြည့်အဝရှိသူ ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ သူ၏လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် နေသော နိုင်ငံရေးသမားများ၏ အလယ်တွင် ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အရိပ် အမြွက်မျှ ပြောပြပါသည်။ သူဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ကြောင်းကို လူလွတ်၍ လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် အသိပေးလိုက်ခြင်းပေတည်း။

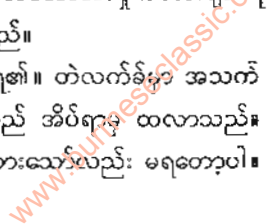
ကျွန်မ ထူး၍ ဝမ်းမနည်းတော့ပါ။ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်လွတ်၍ အရေး တယူ ပြောခိုင်းခြင်းသည်ပင်လျှင် ကျွန်မအပေါ်၌ သူ သံယောဇဉ် မကုန်သေး ကြောင်း ဖော်ပြသည်ဟု ကျွန်မ တွက်ပါသည်။ သူဘာမှ မတတ်နိုင်ဟူသော အချက်ကို ကျွန်မ နားလည်ခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ သူ့ထံမှ ကျွန်မ ရနိုင်စရာ ဘာမှ မရှိပါ။ ဘာဆို ဘာမှ မရှိပါ။

ကျွန်မ ရယ်ဂျီမော်ဂန်နှင့် လက်ထပ်သောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံသို့ ကျွန်မ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။ သူ့ထံမှ “သာယာချမ်းမြေ့ပါစေ” ဟူသော စာလေး တစ်စောင် ပြန်လာပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့ကြားတွင် အဆက် အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့၏။ ကျွန်မ အမေ ကွယ်လွန်သောအခါ ကျွန်မ သူ့ကို စာ တစ်စောင်ရေးပြီး အသိပေးခဲ့သည်။ ထိုစာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ထံမှ တုံ့ပြန်မှု မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မကတော့ သတင်းစာနှင့် ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များတွင် အမြဲတစေပါလာနေသော သူ၏သတင်းများကို မျက်ခြေအပြတ်မခံပါ။ သူ သမ္မတ အရွေးခံရသောအခါ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူ တောသားတစ်ယောက် ပါဟု ပြောခဲ့သော လူတစ်ယောက်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ သမ္မတကြီး ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွင် ပါလာတတ်သည့် သူ၏ သတင်းစာ ရင်းလင်းပွဲများကိုလည်း ကျွန်မအမြဲကြည့်ပါသည်။ စစ်သေနာပတိချုပ်တစ်ဦး အနေဖြင့် သတင်းစာဆရာများကို ကိုင်တွယ်နိုင်သော်လည်း သမ္မတတစ်ဦးအနေဖြင့် မူ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ်နိုင်ပုံ မရပါ။ စစ်အတွင်းကတော့ သတင်းစာဆရာ များ သိသင့်သိထိုက်သည်ဟု ယူဆသောအချက်ကို သူပြောနိုင်သည်။ သတင်းစာ ဆရာများသိလိုသည့် အရာကို သူပြောဖို့မလိုပါ။ ဤခြားနားမှုကြောင့် အားနည်း ချက် ရှိလာရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ် ထဲမှပင် သူ၏မျက်နှာသည် သူ၏ဒေါသကို ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။ သူဒေါသ ဖြစ်လျှင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ သူသည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စစ်တပ်ထဲတွင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူ့နှုတ်မှ ထွက်လာသမျှ အမိန့်ဟု ယူဆတတ်သောအကျင့် စွဲနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ နေမကောင်းဖြစ်ပြီဟု သတင်းကြားရသောအခါ ကျွန်မ သောက ရောက်ရပါသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းလည်း ဖြစ်ရပါသည်။ တစ်ချိန်က သူ ကျွန်မကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ “ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အလုပ်ပဲ လုပ်နေရတာပဲ” မှန်ပါ၏။ သူသည် ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်စရာ များများရမသွားသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူ သမ္မတဖြစ်သောအခါ သူသည် ဘဝသာယာမှုကလေးများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့ပါသည်။

ဤအတောအတွင်း တဲလက်စ် သေဆုံးခဲ့ရ၏။ တဲလက်စ်မှာ အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်၏။ တစ်မနက်တွင် သူသည် အိပ်ရာမှ ထလာသည်။ ချက်ချင်းပင် ပြန်လဲသွား၏။ ပြန်ထနိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့ပါ။

ကျွန်းမ အိမ်ထဲထဲတို့ နားလည်ပါသည်။ ကျွန်းမ သူ့ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး ထိုအခါက တောကြော့ပြောပါသည်။ ကျွန်းမသူ့ကို မည်မျှချစ်ကြောင်း၊ သူသည် ကျွန်းမဘဝတွင် အရေးပါ အရာရောက်သော အစိတ်အပိုင်းမှ ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့ကို အိုက်က အလွန်ချစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကျွန်းမတို့ သွားလေ လာလေရာသို့ သူ လိုက်ခဲ့ပုံ၊ ဘက်ကင်ဟန် နှုတ်တော်သို့ အလည်လိုက်ခဲ့ပုံ၊ သမ္မတကြီး ရုစခဲက သူ့ကို ပွေ့ချီထားခဲ့ပုံ ထေညီများကို ကျွန်းမ ပြောပြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်းမ နားလည်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်းမအသံကို ကြားနေရလျှင် သူ့အပေါ်၌ ကျွန်းမ မည်မျှချစ်ကြောင်း သူ့နားလည်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်းမ သူ့ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စောင်တစ်ထည်နှင့် ပတ်ကာ တက္ကစီတစ်စီးဖြင့် တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဌာနသို့ သွားပို့သည်။

“သူ့ကို အိပ်ပျော်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါ”ဟု ကျွန်းမ ပြောမိပါသည်။ ကျွန်းမ မချုပ်တည်းနိုင်ပါ။ ချိုးပွဲချ ငိုမိပါသည်။

ကျွန်းမအပေါ်တွင် အလွန်သစ္စာရှိ၍ ကျွန်းမကို အလွန်ချစ်သော မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ ကျွန်းမ၏ နှလုံးသားကို ပြင်းစွာရိုက်ခဲ့သောအဖြစ် တစ်ခုဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။ တိလက်ခံသည် ကျွန်းမ အချစ်ဆုံးသောလူတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အိုက်အတွက် အလွမ်းပြေ အဖော်လုပ်နေရသည့် မိတ်ဆွေဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်းမအဖို့ အစားထိုး၍ မရနိုင်တော့သည့် ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်းမ၏ဘဝသည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အမြဲတစေ တစ်ခုခု နေသလို ခံစားရသည်။

ကျွန်းမအနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို လူအိုကြီးတစ်ယောက်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ပါ။ ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ၁၉၄၅ ခုနှစ် အတွင်းက တော့ခဲ့ရသည့် ရုပ်ရည်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ နောက်ဆုံး သူ့အကြီးအကျယ် နေမကောင်းဖြစ်နေပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရသည့်အခါ မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်းမ နှလုံးသားမှာလည်း သူ့အတွက် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနာကျင်ခဲ့ရပါသည်။ သူ ကွယ်လွန်ပြီဟု သိရသောအခါ ကျွန်းမ၏ရင်သည် ပေါ့ပါးခဲ့ရသည်။ သူသည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရောဂါဝေဒနာဒဏ်ကို ခံစားသွားရရှာ၏။ သူ့အနေဖြင့် သေခြင်းတရားတည်းဟူသော ငြိမ်းချမ်းမှုကို အပြင်းအထန် တောင့်တသောစိတ် ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်းမထင်ပါသည်။

ဤသည်တို့မှာ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ၏ ချစ်ရေးချစ်ရာ ဇာတ်ကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ ကိစ္စများအတွက် ကျွန်းမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်သည်ပါ သလော။ လုံးဝ မဖြစ်သင့်ပါ။ ကျွန်းမ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ငိုခဲ့ဖူးပြီ။ စိတ်ထိခိုက်နာကျည်းခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော်လည်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေလိုကတော့ ဖြစ်နိုင်မည့် အရာမဟုတ်ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူနှင့်ကျွန်းမ အတူတူနေဖို့ နည်းလမ်းရှိခဲ့၍ အတူတူနေသွားကြသည် ဆိုငြားအံ့။ သူ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို အပြည့်အဝ ရယူခံစားနိုင်ပါမည်လော။ နိုင်ငံအတွက် ထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး သူ၏တစ်ဦးတည်း ပျော်ရွှင်မှုနောက်သို့ လိုက်ခံခဲ့သည့်အတွက် သူ့သိက္ခာသူ လုံမည်မထင်ပါ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်းမနှင့် အတူ နေရသည့် သာယာချမ်းမြေ့မှုကို သူ အဘယ်မှာလျှင် ရယူခံစားနိုင်ပါမည်နည်း။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါသည် သူ ကျွန်းမနှင့် လက်ထပ်လိုကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာရှယ်ထံသို့ စာရေးခဲ့သည်ဟု သိလိုက်ရသော အချိန်တွင် ကျွန်းမ ခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့်အတွေးမှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျော့ဘုရင်သည် သူချစ်သောမိန်းမအတွက် ထီးနန်းကို စွန့်ခဲ့၏။ ထိုလုပ်ရပ်သည် သူ့အတွက် မှန်ကောင်းမှန်ပေလိမ့်မည်။ တာဝန်ကို ပထမထားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖို့ကား စဉ်းစားစရာ ရှိသည်။

တီးတိုးစကားများ ရပ်တန်းက ရပ်ကြပါတော့။ အတွေးအထင်များကို လည်း ရပ်လိုက်ကြပါတော့။ ယခု ကျွန်းမရေးခဲ့သမျှ အဖြစ်မှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်းမဘဝသည် လမ်းဆုံးသို့ ရောက်ရပါတော့မည်။ ကျွန်းမကိုယ် ကျွန်းမ အိုက်နှင့် ဆုံးမိရန် နီးလာပြီဟု ယုံကြည်နေပါသည်။ သူသည် ကျွန်းမ၏ နောက်မှရပ်၍ ကျွန်းမ၏ပခုံးပေါ်မှကျော်ကာ ကျွန်းမ ရေးနေသမျှကို လိုက်၍ ဖတ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ သူသည် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ရယ်သည့်အခါ ရယ်သည်။ နှုတ်မှလည်း... “အို... အဲဒီဟာကို ငါ လုံးဝမေ့သွားပြီ။ အဲဒီနေ့ဟာ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပဲ”ဟု ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ ထပ်ပြောပြန်သည်။

“အိုကွာ... မငိုစမ်းပါနဲ့”